

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MACABRE GODS

ELLIOTT ROSE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MACABRE GODS

ELLIOTT ROSE

COSMIC IMPRINT YAYINCILIK

Copyright © 2025 Cosmic Imprint Publishing

Tüm hakları saklıdır.

Elliott Rose tarafından

MACABRE TANRILARI

Bu yayının hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının önceden izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bu kitaptaki karakterler tamamen kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu çalışmanın hiçbir bölümü, önceden yazarından yazılı izin alınmadan, herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılamaz.

BU KİTAP 18 YAŞINDAN BÜYÜKLER İÇİN HAZIRLANMIŞTIR

Eğer bu E Kitap versiyonu Amazon üzerinden okunmuyorsa, MACABRE TANRILARI'nın yasal bir kopyasını [okumuyorsunuz demektir.](#)

Yayınlayan Cosmic Imprint Publishing Kapak

Tasarımı: Maldo Designs

Kopya Editörü / Proofreading: CreedReads Yazar Hizmetleri Gelişim

Editörü: Pepperleaf Editing

İçerik Notları/Tetikleyici Uyarılar: Trinity @ireadtoomuch. <https://linktr.ee/ireadtoomuch>. 1.

Baskı - 11 Mart 2025

Kindle: 978-1-991281-06-7

E Pub: 978-1-991281-07-4

Ciltsiz: 978-1-991281-08-1

Alternatif Ciltsiz Kitap: 978-1-991281-09-8

Ciltli: 978-1-991281-10-4

İÇİNDEKİLER

Giriş Anguis

Bölüm 1 ____

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Bölüm 59

Bölüm 60

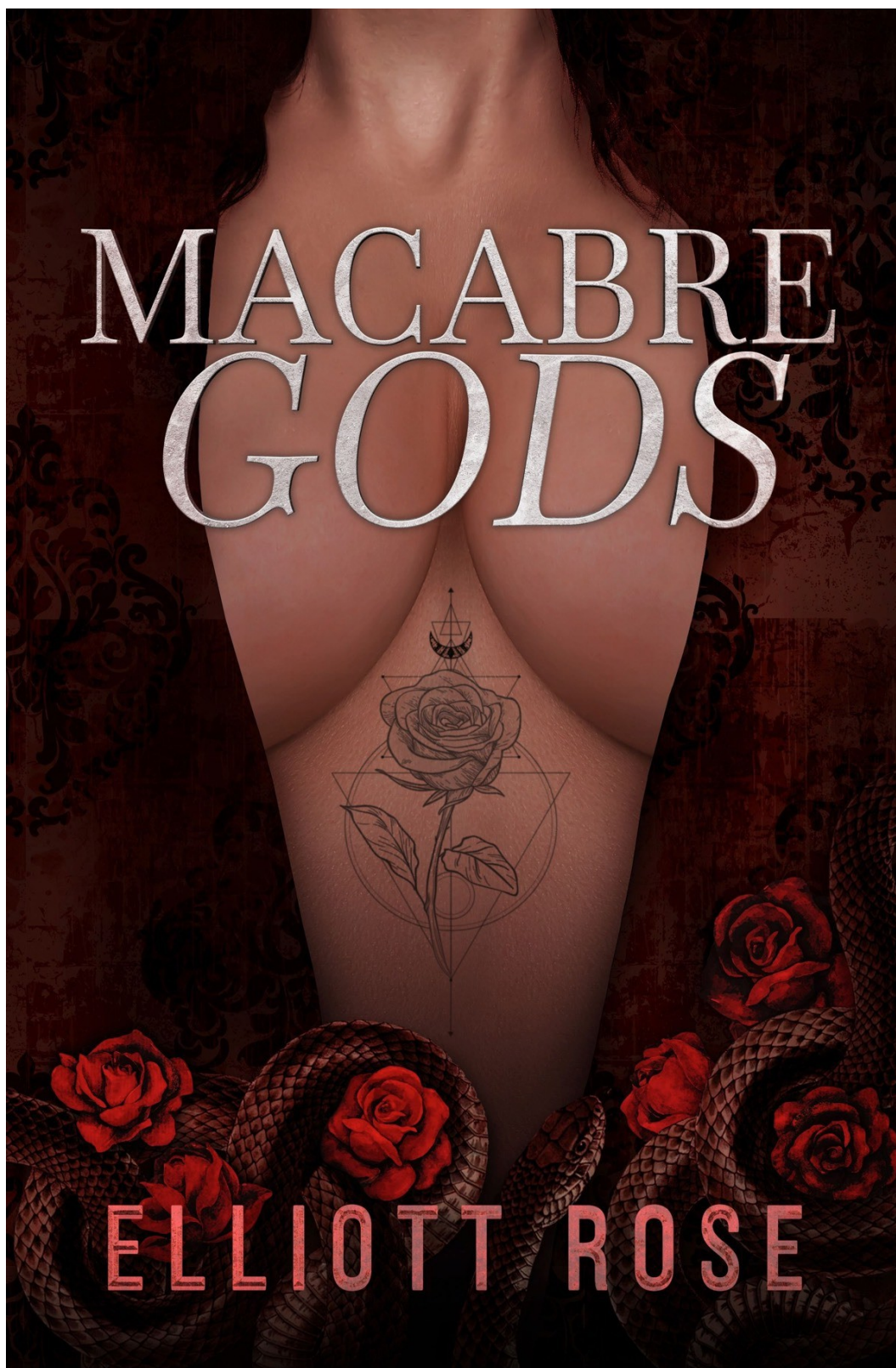
Bölüm 61 Sonsöz

Okuduğunuz İçin Teşekkür

Ederiz Teşekkür

Also by Elliott Rose Yazar

Hakkında

GİRİŞ

Merhaba sevgili okuyucu,

PORT MACABRE' HOŞ GELDİNİZ... varışta size parlak kırmızı bayraklardan oluşan bir buket sunulacak ve günlük toplumun kuralları küçümsenecek.

EĞER ÖNSÖZ ROMANINI OKUMADIYSANIZ:

NOIRE MOON ([burada bulabilirsiniz](#)) BU HİKÂYENİN OLAYLARINA AÇILIŞ OLDUĞU İÇİN YAPMANIZI ŞİDDETLE TAVSİYE EDERİM.

(EVET, kesinlikle doğrudan içeri dalabilir ve Macabre Gods'ı okumaya başlayabilirsiniz.

- Bununla birlikte, bu kitap boyunca Noire Moon'da Poe'nun gözünden anlatılan ve üç maskeli yabancıyla ilk karşılaşması olan o 'geceye' atıfta bulunan anlardan bahsedildiğini lütfen unutmayın).

Şimdi, eğer hâlâ buradaysanız, Macabre Gods'ın dolambaçlı dünyasına doğru ilerleyin! Bu hikâyede muhtemelen tokatlamak, yumruklamak, öpmek ve/veya sarılmak isteyeceğiniz üç erkek ana karakter var... belki de bunların hepsini aynı anda yapmak isteyeceksiniz. Merak etmeyin, bundan hoşlanmaya meyilliler.

Bu kitaba gözü kapalı girmek isteyenler, lütfen bu karanlık romantizmin bir KURGU eseri olduğunu ve eylemleri gerçek hayatta kesinlikle hoş karşılanmayan ahlaki açıdan gri erkeklerle dolu olduğunu unutmayın.

BU, kötülerin kızı kaptığı KARANLIK, çok eşli bir aşk romanıdır. Bu sayfalarda bulacaklarınız travma ile yaşayan kusurlu karakterlerdir. Güvenli kelimeler ve cinsel partner(ler)le açık iletişim bu adamlar için sadece bir kavramdır ve kesinlikle bu kitaptaki olaylar sırasında herkesin kelime dağarcığında yer alan bir şey değildir. Bu kitap ciddiye alınmamalı ve tamamen müstehcenlik seven bir zevk eseridir.

LÜTFEN, karanlık romantizmde yaygın olarak bulunan tetikleyicileriniz varsa veya okumadan önce farkında olmak istediğiniz içerik varsa, bu hikayenin devam etmeden önce düşünmek isteyebileceğiniz konular veya konular içerebileceğini unutmayın.

İÇERİK NOTLARI:

İçerik Notları hakkında daha fazla bilgi için web sitemi ziyaret edebilirsiniz.

<https://www.elliottroseauthor.com/macabre-gods-content-and-trigger-uvarilar/>

OYUN LİSTESİ

—

Bad Things - Summer Kennedy
Omen - Disclosure, Sam Smith
Never Be Like You - Flume, kai
Guest Room - Echos
Future Starts Slow - The Kills
RUNRUNRUN - Dutch Melrose
Bones - Imagine Dragons
Undisclosed Desires - Muse
Without Me - Halsey
Sociopath - StayLoose, Bryce Fox
Into It - Chase Atlantic
ANGEL - Toby Mai
benim garip bağımlılığım - Billie Eilish
Run Boy Run - Woodkid
Bones - The Killers
Horny - Lidnesty
Flesh - Simon Curtis
Beni öpme şeklini seviyorum - Artemas
Dövmeleri - Artemas
Believer - Imagine Dragons
ÖĞLE YEMEĞİ - Billie Eilish
Sweet but Psycho - Ava Max Sex
on Fire - Kings of Leon Hunter -
Anna Calvi
Sırlar ve Yalanlar - Ruelle
Fuck Away the Pain - Divide The Day After
Dark x Sweater Weather - mikeeysmind
sorun - Camylio
I Feel Like I'm Drowning - Two Feet
dying on the inside - Nessa Barrett Bad
Liar - Imagine Dragons

Follow You - Bring Me The Horizon
Love into a Weapon - Madalen Duke I
Can Never Say Goodbye - The Cure
Shut Up And Listen - Nicholas Bonnin, Angelicca Hymn
To Virgil - Hozier
Burning Down - Alex Warren Good
Girl - BURY, Omido, Beneld

—

Çirkin'i çok sevenler için, , üç tane alın...

ANGUIS

Anguis'in bir üyesi olarak hizmet etmek için, bir kişi sonsuza dek beş güç Hanesinden birine bağlanmalıdır: Noire, Lilith, Elysium, Coronis veya Aeterna Hanesi.

Yolun fedakarlık olmadan gelmeyeceğini bilerek, ebedi döngüye girmek için HAZIR OLUNMALIDIR.

Bir Hane üyesi olarak, kişi tam bir bağlılık göstermelidir. Bunu yaparken karşılığında sonsuz güç verilir.

Emirlere sorgusuz sualsiz uyulmalıdır.

Konsey, her biri kendilerini Anguis'in üzerinde tek bir kişiye adayan bireysel Hane üyelerinin yaşamları üzerinde tam yetkiye sahiptir.

Bu taahhüdün yerine getirilmemesi halinde merhamet gösterilmeyecektir.

HIÇ KİMSE suçlama ya da rücudan muaf değildir.

Hiç kimse hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi Anguis'e olan sadakatinden üstün tutamaz.

Bağlılık ve hizmet beyanı Konsey önünde sunulduktan sonra hiç kimse Anguis'ten mazeret bildiremez.

İster doğuştan, ister mevcut bir Hanehalkı üyesi tarafından getirilmiş ya da inisiye edilmiş olsunlar, hiçbirinden vazgeçilemez.

Bir HANE ÜYESİ, Anguis'e bağlılığından daha büyük bir şey yapmayacağına söz verir. Karşılığında kişi sınırsız güç ve servet ile isminin arkasındaki Hanelerin mirasını alacaktır.

Anguis'e ihanet edenler borçlarını kanla ve dillerini feda ederek ödeyeceklerdir.

Üç erkekle tanışma randevusuna giderken ne giyiyorsun?

Özellikle de beni zaten çıplak görmüşlerse ve büyük olasılıkla beni gizli bir yeraltı topluluğuna kaçırmak için ön kapıma geleceklerse.

Garip bir şekilde, son aylarda yaşadığım olaylardan sonra, bu kulağa olması gerekenden daha cazip geliyor.

En iyi arkadaşım beni perili eve dönüşen bir seks kulübüne götürdü ve en karanlık, en ahlaksız fantezilerimin bile orada karşılaştığım üç adamla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı.

Parmağımı yepyeni telefonun üzerinde gezdiriyorum - birlikte geçirdiğimiz gecenin ardından bana verdikleri ve tek ve biraz belirsiz bir mesajla benimle iletişime geçtikleri cihaz - neredeyse saygıyla mükemmel, lekesiz yansıtıcı parlaklığını okşuyorum.

Akşam görüşürüz, küçük çiçek.

Ancak, sürpriz bir şekilde -büyük bir dehşetle- bu vaat hiçbir zaman gerçekleşmedi. Bir hafta sonra umut etmeyi bıraktım. Bir ay sonra onları unutmaya çalıştım. O zamandan bu yana geçen süre içinde, hayatıma devam etmeyi istemek ile bir gün hayatımda yeniden ortaya çıkabileceklerini hayal etmek arasında bir yerde sıkışıp kaldım.

Bu sabah her şey değişti. Hiçbir uyarı ya da açıklama olmadan yeni bir mesaj aldım.

BİLİNMIYOR:

■

Beklediğinizi biliyoruz.

■

geldi, küçük çiçek.

KÜÇÜK ÇİÇEK. Yollarımız o malikânenin kalbinde kesişmeden önce adımı bilmesinin hiçbir yolu olmamasına rağmen bana böyle seslendi.

Yine de, bir kazağa saplanmış dikenli bir dal gibi dırdır ediyor ve çekiştiriyor. Hiç tereddüt etmeden bu lakabı kullanması çok mu tesadüf?

Posey pek alışıldık bir isim değil.

Ya da belki de her şeyi fazla düşünüyorum. Ayrıca bana biraz kafa karıştırıcı bir şekilde *aşk* dedi; bu arada, vücuduma defalarca girmesine izin verdiğim diğer iki erkek bana tek kelime bile etmedi.

Parmağımı cevap butonunun üzerinde gezdiriyorum. Kafamda çok sayıda yanıt oluşturdum. Daha da ötesi, nereye kayboldukları ve neden söz verdikleri gibi gelmedikleri hakkında bitmek bilmeyen bir dizi soru sordum. Yine de, kafa karışıklığı ve tamamen yabancı ihtiyaç duyguları karşısında... korku... şehvet... parmaklarımın o tuş takımında yürütmesine izin veremedim.

Bu cihaz şık, siyah ve gösterişli. Tıpkı onlar ve enerjileri gibi, ben de kendimi kolayca kaptırmış buldum. Artık önceki telefonumun örümcek ağı gibi çatlamış ekranına, kasasına ve ezik dış yüzeyine bakmak zorunda değilim. O gece hayatımı kurtarmak için koşarken bir ayna labirentiyle çevriliyken düşürdüğümde paramparça olan telefonuma.

Ya da en azından o zamanlar öyleymişim gibi hissediyordum.

İşlerin nasıl gittiğini düşündüğümde, güçlü sıvı adrenalinin hala uzuvlarımda kaldığını hissediyorum.

Kendimi sarmaş dolaş bulduğum adamların beni bir şekilde eve getirdiklerini ve bunu yaptıklarını hatırlamadığımı öğrenince nabzım biraz daha sert atıyor. Sadece bu da değil, bana yepyeni bir cep telefonu bırakmışlar.

Üç yabancı, hepsi takım elbise giymiş, yüzleri kafatası maskeleriyle gizlenmiş.

Altın.

Bakır.

Kızıl.

Elleri, gözleri ve saçları dışında sahip olduğum tek tanımlayıcılar.

Safir mavisi. Yanan ela közler. Beni derinlere çeken karanlık havuzlar.

Onların ahlaksızlığına girmemi izleyen üç çift göz.

Bunca zaman sonra, onlar hakkında ne hatırlıyorum? Birinin dövmeli elleri, kısa saçları ve kol saati vardı. Biri o kadar iriydi ki beni ezebileceğini düşündüm - amımın kesinlikle unutamayacağı sıra sıra piercinglerinden bahsetmiyorum bile. Üçüncü adam... Dürüst olmak gerekirse, kimliği hakkında bana ipucu verebilecek bir şeyi olup olmadığını hatırlamakta zorlanıyorum, ancak bu onun açısından kasıtlı görünüyordu.

Onları ne gördüm ne de seslerini duydum, gece esintisindeki fısıltılar gibi kaybolup gittiklerini düşündüm. Ne de olsa bunlar gizli bir cemiyetin adamlarıydı. Bir anlığına göz attığım bir fantezi, sadece onların eşsiz baştan çıkarıcılığının bir uyarı olmaksızın elimden alınmasıyla sona erdi.

Ya şimdi?

Şimdi, her an kapımda belirebilecek her şeye ya da her kim olursa olsun ona karşı hazırlıklıyım ve içim titriyor olsa da kendimi bir baş belası gibi hissetmemi sağlayan sade siyah askılı bir elbise giyiyorum.

Tek bir metin yüzünden nasıl gergin bir bekleyiş ve umut dolu bir heyecan karmaşası içinde olduğumu çok yakından incelemek istemiyorum.

Tezgâhtan telefonu kaptığım gibi, akıl sağlığımı aramaya ya da Rita'nın bilgeliği şeklinde bir moral konuşması yapmaya karar veriyorum. Dürüst olmak gerekirse, elinde o çok sevdiği aptal yeşil meyve sularından biriyle kapıma dayanmadığına şaşırdım. Son randevusuyla Port Macabre'de geçirdiği bir gecede yaşadığı maceraları anlatırken içeri dalıp bana da bir tane fırlatmasını beklerdim.

Dişlerim yanağımın içini sıkarken, hattın bağlanmasını bekleyerek çeviriyorum. Çalışıyor, çalışıyor, çalışıyor... Ta ki sonunda neşeli sesli mesajı devreye girene kadar. Yıllardır dinlediğim o neşeli mesajı dinledikten sonra derin bir nefes alarak telefonu kapatıyorum.

Seni seviyorum, ama hayır, sana mesaj bırakmayacağım, kanka, çünkü telefonumu açmamak için çok iyi bir bahanen olsa iyi olur.

Tekrar aramak sadece aynı sonucu verir.

Tam o vahşi çocuğun adına sessizce küfrederken, ön kapımın zili çalışıyor.

Telefonlar, mesajlar ve en iyi arkadaşlar zihnimden kayboluyor. Bunun yerine, iskelet maskeli ve taştan oyulmuş vücutlu adamların görüntüleri, kolayca yaydıkları kendinden emin bir hakimiyetle düşüncelerimi dolduruyor. Sinirlerim kükrüyor, sesle birlikte midemde ani bir çöküş yaşıyorum.

Buradalar.

Bir sersemlik dalgası, parlak, yakıcı bir heyecan atışı, doğrudan ciğerlerime doğru yol alıyor. Maskeli yabancılarımı tekrar görme ihtimaliyle neredeyse uçuyor muyum?

Maskeli mi olacaklar? Yoksa şimdi -gün batımı gökyüzünün huzur verici akşam ışıltısı ve gecenin hınzır vaatlerinde- nihayet yüzlerini görebileceğim an mı?

Odayı geçerken ellerimle elbisemin önünü düzeltiyorum ve girişin yanında asılı duran aynada rujumu hızlıca kontrol etmek için duraklıyorum.

Parmaklarım siyah saçlarımı karıştırmak için havalanıyor. Bugün kıvrıcık bırakmışım, omuzlarımın üzerinden gevşekçe sarkıyordu. Dudaklarım o gece ne kadar iyi kullanıldıklarını hatırladıkça karıncalanıyor olsa da, tek gördüğüm kalın kirpiklerin çerçevelediği nude rujum ve kalp şeklindeki yüzüm.

Bu, tamamen bilinmeyen bir şeye dalmak üzere olan bir kadının yansımasıdır.

Tanrım, bu delilik.

Bu adamlar hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum. Aslında hiçten de az.

Ancak adresimi biliyorlar ve aylar önce kendi yatağında uyurken çekilmiş bir fotoğrafım var. Polisi neden hiç konusunu daha sonra kendime açmam gerekecek çünkü onlarla geçirdiğim tek bir yasadışı akşamda - kovalama, alay etme ve emretme daha önce hiç yaşamadığım kadar zevkli bir şeye dönüştüğünde - kendimi yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissettim.

Bana kendimle ilgili bir anlık gerçeği gösterdiler ve yüksek sesle itiraf etmek korkutucu olsa da, sundukları yansımayı sevdim. Çok uzun zamandır boş hissettiren bu hayattan yok olabilme ihtimali o zamandan beri aklımı kurcalıyor. Onların dünyasına adım atmak ve sadece seçilmiş birkaç kişinin bildiği bir yerde yaşamak? Bu bana açıklayamayacağım bir düzeyde hitap ediyor.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek dudaklarımın köşesine dokunuyorum ve zil tekrar çalıyor. Bu sefer, beni sarsıyor. Bir başka uzun basış

düğmesi sabırsız ve talepkar görünüyor.

Bu adamlarla bilinmeyene adım atmaya istekli olabilirim, ama aynı zamanda tam bir aptal da değilim, bu yüzden kapıyı bir aralık açarken zinciri yerinde tutuyorum.

Şaşkınlık kaşlarımı birleştiriyor.

Kapımın eşiğinde beklediğim üç kişi değil, sadece bir adam duruyordu. Sırtı bana dönük, aşağıdaki sokağı tarıyor ve kapımın açılma sesine dönmeden önce vücuduna ve kıyafetine hızlı bir bakış atmayı başarıyorum.

Üç tanesini burada bulamadığım için hayal kırıklığına mı uğradım?

İçlerinden sadece birinin - maskesini bakırla süsleyen adamın - bana o telefonda mesaj gönderdiğini düşünürsek, sanırım bu mantıklı. Belki de bu gece sadece o gelecekti. Belki de bu anın gerçekleşmesi bu yüzden bu kadar uzun sürdü, eğer diğer ikisi artık *bu* her neyse onunla ilgilenmiyorsa.

Saçları kısa, o gece maskenin arkasında, uzun gölgeler ve ateş ışığında görüldüğünü düşündüğünden biraz daha koyu. Sanırım zihnim kolayca yanılabılır.

O olduğundan emin olmamı sağlayacak dövmelemleri aramak için gözlerimi ellerine indirdiğimde, tamamen siyah takım elbisesine uygun siyah eldivenler giydiğini görüyorum.

"Merhaba, küçük çiçek." Adamın gözleri hatırladığım kadar parlak değil ama ela gibi görünüyor. Ya da şimdi doğal ışıktaki ona yüz yüze baktığım için belki daha yeşilimsi bir ton.

Keçi sakalı ve bıyığı ağzının etrafında kısa kesilmiş ve elmacık kemikleri çökük görünüyor. Tasarımcı takımının altında, aynı kişi olup olmadığını söylemek neredeyse imkansız ve karşılaştırmak için diğer iki adam olmadan, aynı boyda olup olmadığını hatırlamakta zorlanıyorum. Aslında hafızam bulanık, her şey eller, uzuvlar ve hırıltılı komutlardan oluşan bir bulanıklığa dönüşmüş durumda. Böyle bir durumda hiçbirini tanıyamayacağımı utanarak fark ediyorum, özellikle de bunca zaman sonra.

"Sen olduğunu nereden bileceğim?" Parmaklarım kapının kenarını daha sıkı kavıyor. Sesi bile farklı geliyor, ama yine de onu son gördüğümde bir maskeyle konuşuyordu ve bu her şeyi değiştirmiş olabilir.

"Hatırlamıyor musun?" Başını bir yana eğiyor.

En azından bu tanıdık geliyor. Odanın öbür ucundan bana öyle baktığını hatırlıyorum.

"Bana ellerini gösterebilir misin?" Eldivenlerine doğru başımı sallıyorum. "Elbette." Parmak uçlarını çekiştirmek için bir hareket yapıyor, sonra omzunun üzerinden bir bakış daha attı.

"Çok şey istediğimi biliyorum ama içeri gelmemin bir sakıncası var mı?" Sesindeki ton özür dileyici. "Gizli topluluklar ve sokakta durup bu tür ayrıntıları açıklamak... şey... sonuçlarını tahmin edebilirsiniz."

Ağır ağır yutkunuyorum.

"Diğerleri de seninle mi burada?" Tereddüt, ona doğrudan cevap vermemi engelliyor. Beynim, sorabileceğim, bu adamın söylediği kişi olduğunu doğrulayabilecek herhangi bir şey düşünmeye çalışıyor.

"Şu anda işte ama yakında bizimle buluşacaklar." Ağırlığını değiştiriyor. "Eminim üçümüz için de sorularınız vardır."

İşte bu. Kısa bir an için tedirginliğimi giderdi. O odada bizden başka kimse yoktu, o halde üç kişi olduklarını nasıl bilebilirdi?

Bir nefes veriyorum ve biraz gergin bir şekilde gülüyorum. "Birkaç sorudan daha fazlası, gerçekten."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Şampanya içer misin? Emin olamadım." Adam eğilerek, parlak elbise ayakkabılarının yanına sıkıştırılmış olduğunu fark etmediğim pembe bir hediye çantası aldı.

"Tabii. Ben sadece..." Kapıyı zinciri çözecek kadar kapatıyorum ve içeri girmesi için elimle işaret ediyorum.

O yanımdan geçip tek odalı daireme açılan girişe sıkışırken, gözlerimin omuzlarında gezinmesine izin veriyorum ve yine ne kadar uzun olduğunu görüyorum. Belki de sadece kendimi kandırıyorum. Şimdi böyle daha yakın durduğumuza göre, doğru boyda görünüyor. Tabii ki beynim, o burada ve küçük kiralık evimin içinde olduğu için her şeyi farklı görüyor.

Yüce İsa. Yaşadıkları dünyaya kıyasla burası tam bir izbe. "Ahh, görüyorum ki telefonu almışsın." Çantayı tezgâhın üzerine bırakıyor, içinden üç tane uzun saplı gül çıkarıp bana uzattı. Bembeyaz ve sımsıkı tomurcuklanmışlar; üzerlerinden neredeyse hiç koku gelmiyor.

"Teşekkür ." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, tüm bu olanlardan dolayı hâlâ biraz den.

Çok şaşırdım ya da belki de bu adamların günlük yaşamlarında nasıl çalıştıklarını öğrenmem gerekiyor, kendinden emin bir şekilde doğrudan cam eşyalarının bulunduğu dolaplara gidiyor ve iki uyumsuz şarap kadehini çıkarıyor. Sanki mutfağında her şeyin nerede olduğunu zaten biliyormuş gibi.

. "Özür dilerim. Şampanya için çok kötüler, biliyorum."

Şişenin altın folyosunu çoktan yırtmış ve omuz silkiyor. "Bardak bardaktır, aşkım."

Tamam. Şimdi her şey biraz daha tanıdık geliyor. Daha önce kapının eşiğindeyken her şeyi çok fazla düşünmüş ve sinirlenmiş olmalıyım.

Tel kafesi çözmeye başladığında bir an duraksıyor, şişeye bakıyor, sonra şişeyi bana doğru uzatıyor.

"Açmak ister misin?"

Parmak uçlarımla gül yapraklarının ipeksi hissini okşayarak başımı sallıyorum. "Devam et. Beni tanıyorsan, sorumluluk bana kalırsa muhtemelen yarısını dökerim." "Çok komiksin." Teli hızlıca yerleştirdikten sonra zahmetsizce mantarı gevşetiyor. Kabarcıklar köpürüyor ve soluk kehribar rengi sıvı iki bardağa düzgünce akarken ikimiz için de dolduruyor, sonra her eline bir kepçe.

Yaklaşıyor ama çok fazla değil, bana biraz nefes alma alanı bırakıyor ki bunu takdir ediyorum.

"Özür dilemek zorundayım, nihayet bu ana ulaşmamızın bu kadar uzun sürmesi hiç de centilmence olmadı. Kadeh kaldırmaya ne dersiniz? Sonra bana o gece hakkında istediğin her şeyi sorabilirsin." Başını o tanıdık görünen şekilde eğiyor.

"Tamam." Çenemi eğiyorum ve teklif edilen bardağı alıyorum. "Neye kadeh kaldıralım? ne için?"

"Üç yeni arkadaşına ne dersiniz? Ya da benim durumumda, çok özel bir yeni çiçek." Bardaklarımızın kenarlarını birbirine vururken gözleri biraz daha parlıyor.

"Üç yeni arkadaşına." Uzun bir yudum alırken gazozun patlayıp burnumu gıdıklamasıyla yankılanıyorum.

Ben bardağı indirirken, onun da kendi bardağını tezgâha koyduğunu ve düşünceli bir ifadeyle beni incelediğini görüyorum.

"İnanılmaz derecede kabayım." Eldivenlerinden birinin parmaklarını çekiştiriyor. "Eldivenlerimi çıkaracaktım, değil mi? Ama işte buradayım, sana gül uzatıp şampanya doldurmakla meşgulüm."

Gülümsedim ve bir yudum
daha aldım. Ama
yapmamalıydım.

Bu sahne hakkında hiçbir şey olmamalıydı. Ben tam bir aptalım.

Gözleri benimkilerle kilitlenirken sol elindeki eldiveni mutfak tezgahının üzerine, telefonumun yanına fırlatıyor. Soluk, lekesiz teni ortaya çıktı.

Uyuşukluk dilimi kaplıyor ve boğazımdan aşağı yayılmaya başlıyor, beni biraz tökezletiyor.

"Buraya gelip kendimi doğru dürüst tanıtmamam gerçekten kabalık." Düşüncelere daldı. Tezgâhın altına sıkıştırılmış taburenin tutunurken boncuk gibi bir bakışla beni izliyor.

Eğer olduğunu düşündüğüm şey gerçekten oluyorsa, bu andan sonra bir daha asla göremeyebileceğim bir manzara.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve ağır ağır göz kırpıyorum. Yetilerimin olması gereken yerde kalın, yapışkan bir melas var. Bir uyuşukluk uzuvlarımı acımasızca çekiyor. Bu sırada önümdeki adam diğer eldivenini çıkarıyor ve ben daha o eldiveni eşinin yanına koymadan anlıyorum. Mide bulandırıcı bir dehşetin midemi sıkıştırmasıyla neyin ortaya çıkacağını şimdiden biliyorum.

Diğer eli de tamamen dövmesizdir.

Kas kontrolümü kaybettiğimde güller uyuşmuş parmaklarımdan kayıp gidiyor. Uzuvarım artık bana ait değil. İçkim yere düşerken şampanya ve cam parçaları ayaklarımın dibinde patlıyor.

Anlamıyorum.

Kelimeler zihnimin uzak köşelerinde rüya gibi bir halde yuvarlanıyor. Konuşmaya çalışmak nafile. Ağzımın içinde yaşayan zehirli bir sümüklü böcek gibi hissettiren bir dilin etrafında boğuk, bozuk bir vıraklama olarak çıkıyor.

Zehirleyicim ve olası celladım, görünüşe göre yaptığı işten memnun bir şekilde sadece izliyor.

Dizlerimin bağı çözülüyor, beni çiçeklerin ve hayatımın paramparça olmuş parçalarının arasına bırakıyor, bağıcıklı bir şampanya havuzuna sızıyorum. Boktan dairemin mutfağında bir taş gibi düşüyorum.

Başım muşambaya çarparken tek düşünebildiğim, bunun en acınası yol olabileceği.

Bu kadar mı? Parçalarımın toplamı bu mu? Uyuşturulup ölüme terk edilmek, soğuk bir zeminde ağızımdan zehir fışkırması mı?

İki cilalı ayakkabı solan görüşümü doldururken, siyah noktalar her yönden ele geçirmek için içeri giriyor ve tepemden o son zalim sözler süzülüyor

inde.

"Bu dünyada hiçbir Şey göründüğü değildir, Posey."

Kabuslar bu lanet olası yerde benim daimi yoldaşlarım.

Duvarlardan kan sızıyor. Örümcekler derimin üzerinde geziniyor. Beliren, yüz­süz, kapüşonlu figürler.

Bugünlerde neyin gerçek neyin zihnimin derinliklerinden çıkarılmış olduğunu ayırt etmekte zorlanıyorum.

Ancak yarı uyanık, yarı uykulu o korkunç görüntülerin hiçbirisi *bu adam* kadar korkunç değildir.

Odanın öbür ucundan bana bakıyor.

Bu adam şu anda içinde yaşadığım bu acınası varoluşta her şeyi ve herkesi kontrol ediyor. Her sabah bize ilaçlarımızı veriyor ve bir zamanlar güvenilebileceğimi düşündüğüm o ela gözlerinde üstün bir bakışla çıplak zemin boyunca sıra sıra dizilmiş kirli yataklarımızda geziniyor.

"Artık *senin efendin benim*." Her sabah o haplar boğazımdan bıçak gibi geçerken ve beni bir kez daha kendi hafızama bile güvenemeyecekmişim gibi hissettirirken bana bunu söylüyor.

Bu cehenneme nasıl geldim?

Bildiğim hayatım yok oldu ve yakında kim ya da ne olduğumu hatırlamaya dair son ipuçlarını da kaybetmekten korkuyorum.

Geçen gece en iyi arkadaşımın adını hatırlamam bir saatten fazla sürdü. Yana doğru kıvrılmış yatarken, ter uzuvlarımı kaplarken ve acımasızca titrerken, çeşitli harfleri seslendirmeye çalıştım. A'dan başlayıp alfabe boyunca ilerlerken, bir şey yerine oturana kadar heceleri ve sessiz harfleri mırıldanmam bir asır sürdü. *Rita*.

Rita dışında, kaybolduğumu fark edecek kimse yok. Evlatlıktan reddedilen ve sürekli yalnız kalan biri olduğunuzda, Port Macabre'nin şehir ışıkları benimki gibi ruhları kolayca yutar. Beni aramaya çalıştı mı? Daha net anlarda, belki de sonsuza dek mutlu olacağı bir hayat bulmuştur ve bu yüzden kapıma dayanmamıştır diye düşünüyorum.

Bir yanım onun hayalindeki erkeği bulduğunu ve Akdeniz'in kristal sularına bakan milyonlarca dolarlık bir yatta yüzmeye gittiğini düşünmekten hoşlanıyor.

Ağlayamayacak kadar yorgunum. Akıtacak gözyaşı rezervim kalmadı. Sanırım bu korkunç yerde ilk uyandığımda hepsi beni terk etti. Yanağımın altındaki nemli yastığım, gözlerim akarken ve ruhum acı içinde hıçkırırken hepsini emmişti.

Uyanmamın ne kadar sürdüğünü bilmek imkansız. Son hatırladığım, şampanya ve bardakların yeri kapladığını görmektir. Ellerini gördüm, artık dövmelemlerle kaplı değildi.

Hiç dövmesi var mıydı? Bunların hepsi özenle hazırlanmış bir oyun muydu? Benim gibi masum ve aptal kızları cezbetmek için gizli topluluklarının bir gösterisi mi?

Gördüğümünden çok emin olduğum mürekkep çizgileri sadece geçici bir kılık değiştirme miydi?

Bedenimi kullanmalarına nasıl izin verdiğimi hatırladığım anılar gözümün önüne geldiğinde tüylerim diken diken oluyor.

Bu cehennem gibi yeri yöneten adamlar var. Sadece bir odaya girmeleri yeterli olan adamlar ve etrafımdaki diğerlerinin irkildiğini görüyorum. Bazıları bunu saklamaya çalışıyor ve bunu oldukça iyi yapıyor, ancak başımı sürekli ağrıtan dalgalar ve mide bulantısı beni rahatsız etse bile, hiçbirine sırtlarını dönmediklerini görüyorum.

Diğerleri ise hepsinden çok daha açık bir şekilde korkuyor. Korku solgun yüzlerini solduruyor ve buradaki kızlardan bazıları gece boyunca korunmak için birbirlerinin karyolalarına gizlice girmeye çalışıyor.

Bu kararı nasıl vereceğimi bile bilemeyecek kadar zamanın yarısında kendimde olmasaydım verebilirdim.

Onlardan mı yoksa kendi zihninden mi daha çok korkuyorum? Artık pek emin değilim.

"Posey." Ela gözlü adam adımı haykırıyor. "Beni takip edin."

Çıplak beton duvarları ve her daim var olan küf kokusu olan odadan çıkıyoruz. Dengesiz bacaklarımla arkadan takip ediyorum. Bu en kötü kısmı, ne zaman

çağrıldık.

Bu penceresiz yerde dar koridor boyunca ilerlerken, tepedeki cafcacflı floresan şerit aydınlatma, cildim de dahil olmak üzere her şeyi hastalıklı bir yeşile boyuyor. Sıra sıra kapıların önünden geçiyoruz. Hepsi kapalı ama arkalarından gelen sesler kusma isteği uyandırıyor.

Bazıları çığlık içeriyor.

Bazıları ritmik gümbürtüler içerir.

Bazıları çocukların belirgin feryatlarını içeriyor.

İşaretlenmemiş bir kapının arkasından genç ve çaresiz çığlıklar yükselirken midemin bulandığını hissediyor ve safralarımı yutmak zorunda kalıyorum.

Burası cehennem ve ben arafımızın anahtarlarını elinde tutan adamı takip ediyorum.

Savaşabilmek, kaçabilmek, bu yerde sıkışıp kalan ve onun ticaretini yaptığı korkutucu, son derece mide bulandırıcı uygulamalara katlanan diğerlerini kurtarabilmek için neler yapmazdım. Et olduğuna şüphe yok. İsteyerek. İsteksiz. Takas edilmiş ve uygun gördüğü kişiye satılmış.

Şu ana kadar çağrılmamın tek nedeni, hayatımı tehdit ederken ağzıma soktukları şeyi bana dozlamaktı. Yine de, bu işkenceyi uzatmak yerine canımı alacakları kısma nasıl geçeceğimi bulamayacak kadar uyuşturulmuş ve hissizleşmiş durumdayım. Tüm sona erdirecek seçeneği seçmeyi tercih ederdim, ama kafam yerinde değilse karar veremeyeceğimi, emirlerine karşı gelemeyeceğimi biliyorlar.

Sonunda bir kapıya ulaşıyoruz ve beni içeri buyur ediyor. Artık tanıyamadığım o gözler boncuk gibi ve hesapçı. Kendimi bu adamın büyüü altında nasıl bulduğumu bilmiyorum.

Odaya girdiğimde biraz tökezledim.

Plastik sandalyelere çoktan oturmuş iki adam daha var ve vücuduma duydukları açık ilginin yüzlerini kaplamasına izin veriyorlar. Biri göğüslerime bakıyor. Diğeri ise vücudumun çok daha alt kısımlarındaki bir noktaya sabitlenirken dudağının korkunç bir hırıltıya dönüşmesine izin veriyor.

Daha da kötüsü, bu yerde verilen kıyafetler uyku şortu ve atletten pek fazla değil. Çok açık ve yırtık pırtık, önlerinde durduğumda kendimi tamamen çıplakmışım gibi hissediyorum.

Omuzlarım kendi üzerine katlanıyor, kollarım gövdemi sarıyor ve göğüs dekolterlerimi kapatmaya çalışıyorum. Kendimi çok kötü ve titrek hissediyorum; burada yere yığılıp kalma ihtimalim var.

"Onları tanımadın mı?" Arkamdaki adam kapıyı kapatıyor. Vücudum titriyor.

Şu anda yapmak isteyeceğim son şey onlara doğru bakmak. Bu yüzden, bu hasta doğru düzgün bakmadan önce bakışlarımın bir saniyeliğine etrafta gezinmesine izin veriyorum.

Bu oda işlevsel ve amacı acı verici bir şekilde açık. Bir duvarda, şiltesine plastik bir çarşaftan başka bir şey iliştirilmemiş çift kişilik bir yatak var.

Odanın diğer tarafında bir tripod ve kamera duruyor.

Daha önce midem bulanıyordu, şimdi ise kusmuğumu geri yutuyorum.

"Eee? Bana onların kim olduğunu bilmediğini söyleme."

Bu sefer onu dinlemek zorundayım. Bu istismar ve korku hapishanesinde her şeyi kontrol eden adam hakkında bu kadarını biliyorum.

Kollarımı kendime daha sıkı sararak çenemi onlara doğru kaldırıyorum. Elbette onları tanımıyorum. Ancak, zihnimde yeterince şüphe var -zihnimde güvenilemeyeceğine dair kesin kanıtlara işaret eden yeterince karanlık düşünce- her şeyi ikinci kez tahmin etmeye başlıyorum.

İçlerinden biri geniş omuzlu, iri yapılı ama uzun saçlı değil. Kıpırmızı kafatası maskesini takmış olabilecek en belirgin figür o. Malikanedeki gece konuşmadı, ses çıkarmadı. Ancak, önümde gördüğüm şey kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyor çünkü o zamandan beri saçlarını kesmiş olabilir ve eğer şimdi konuşuyorsa, başlangıçta sesinin nasıl olduğunu bilmiyorum.

Diğer adam söz konusu olduğunda, onun maskeli yabancılardan biri olup olmadığını belirlemek elimde daha da az şey var. Yüzünü kaplayan kafatasına altın sıçramış olanın o olup olmadığını ayırt etmek zor. Buradan gözlerini seçemiyorum. Mavi mi? Şu anda, takım elbise giyen kısa kahverengi saçlı, uzun boylu herhangi bir adam gibi görünüyor.

İşleri daha da kafa karıştırıcı ve korkutucu hale getiren şey, o gece de hiçbir şey söylememiş olması. Yani elimde kalan tek şey mahvolmuş bir beyin, kan dolaşımındaki uyuşturucu kokteyli ve buraya neden çağrıldığımı dair içimi kemiren bir his.

"O gerçekten bir fahişeden başka bir şey değil." Bir kenarda duran adam başını sallıyor. "Onu kimin siktiğini bile hatırlayamıyorum. Amcık aynı anda üç sik birden yedi. Şuna baksana. Kimin siktiğine dair en ufak bir fikri yok.

küçük bir oyuncak çöplüğü gibi bacaklarından aşağı döl sızana kadar vücudunun içinde sıkışıp kaldı."

Hepsi gülüyor.

Utanç bedenimi kaplıyor.

Malikanenin içinde o oyunu oynadığımız gece, birlikte yaptıklarımız... Beni kullanmalarına izin verdim. O zaman benimle alay ettiler ve şimdi burada oturmuş, aptal gizli topluluk davetlerinin bir parçası olduğum için benimle açıkça alay ediyorlar.

Seks kulübüne bir bilet. Daha çok kabuslar ülkesine bir bilet gibi.

Şimdi etrafım, ben parçalanana kadar etimi gagalayacak akbabalarla çevrili. İşleri bittiğinde atacakları bir kabuktan başka bir şey değilim.

Gözlerim tekrar kameraya kayıyor, hazır ve bekliyor.

Aman Tanrım.

Beni gerçekten uyuşturacaklar, tecavüz edecekler ve her şeyi filme alacaklar.

Bu sefer mide bulantısı beni eziyor. Köşede bir çöp tenekesi görüyorum ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Metal kenarına tutunarak sudan başka bir şey kusmuyorum ve odayı öğürme sesleriyle dolduruyorum.

"Bu sürtüğün dozajını artırmamız gerekebilir," diyor biri, sanki ben odada yokmuşum gibi.

"Kamera karşısında bilinçli olmalarını istiyorlar, cansız cesetleri değil."

"Evet, bazen ne alırlarsa onu alırlar. Hatunun bayıldığı bokun her zaman bir alıcısı vardır."

Yere yığılmadan önce tekrar öğürüyorum, artık midemde atacak su bile kalmadı.

"Onu yatağa yatırın. Bunu yapmak zorundayız."

Sesler bir girdap gibi etrafta dolaşıyor. Kimin konuştuğunu bilmiyorum, umurumda da değil. Bu hasta piçler tarafından tecavüze uğramak üzereyim ve bırakın ayağa kalkmayı, doğru düzgün göremiyorum bile.

"Bekle," diye mırıldanıyorum. Kaçınılmaz olanı durdurmak için acınası bir çaba göstererek elimi uzatıyorum. "Lütfen." Göz kapaklarım çok ağırlaştı. Beton duvarlar boyunca sürünerek çıplak yatağımın göreceli güvenliğine geri dönmek istiyorum.

"Hepimizi daha önce siktin." Bir ses alay ediyor. "Şimdi ahlakın varmış gibi davranma, sürtük."

Biriken tükürüğü ve safranın buruk tadını yutarak titrek bir nefes alıyorum.

"Yapamam." Halsiz beynime rağmen yalan çabucak şekillendi. "Ben... bilirsin... kanamam var."

Yerde diz çökmüş, nemli avuçlarımla ağırlığımı desteklediğim pozisyonumdan onlara bakmaya cesaret edemesem de, üçünün de üzerimde durduğunu hissediyorum.

"Bu bokta iyi para var," diyor biri.

Midem bulanıyor.

"Bazı alıcılar her yerlerinin kanadığını görmek için prim ödüyor," diye ekliyor bir diğeri.

Yüzümdeki kan çoktan çekildi ve şimdi sanki uzuvlarımı da boşaltıyor gibi hissediyorum. Yaklaşan bir yük treni gibi donuk bir kükreme kulaklarımı dolduruyor.

"Ne zaman başladı?" Başım geriye çekiliyor ve gözlerim bulanıklaşıyor. Üzerimde beliren üç form da ayırt edilebilir bir şeyden ziyade kararmış şekillere dönüşüyor. Yüzlerini görmek ya da onları hatırlamak istediğimden değil. Bu canavarların kim olduğuna dair hiçbir anım olmamasını tercih ederim.

"Bu sabah," diye mırıldanırken, yalanımı doğrulamaya kalkışmamaları için kim bilir kime sessiz bir dua gönderiyorum.

Gerçeği öğrenirlerse bunun benim için nasıl bir sonuç doğuracağını düşünmek bile istemiyorum.

"Siktir," diye bağıyor içlerinden biri. Kafam kabaca itildi. "Hayır, bu sefer kesin emir aldık. Ne görmek istiyorlar, sahnenin nasıl ilerlemesini istiyorlar ve bu o değil."

Rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktım.

"Götürün onu buradan."

Soğuk, talepkâr eller üst kolumu çekerek beni ayağa kalkmaya zorluyor ve kulağıma iğrenç sözler dökülerek kapıya doğru yürütüyor.

"Bunun bittiğini düşünme. Kendine dört gün daha kazandın."

yatakta yatan kız saatlerdir ağlamayı kesmedi.

Katlanmak zorunda kaldığı işkenceden morarmış bir göz ve şişmiş bir dudakla döndüğünden beri değil.

Yardım edip edemeyeceğimi sormaya çalıştım ama bana korkunç bir manzara sunarak arkasını döndü. Kürek kemiklerinin arasında çapraz kanayan yaralar, kabarık, kırmızı şeritler halinde derisini kaplıyordu. Birisi gece yarısı el feneriyle gelip ona ilaç vermiş ama asıl ihtiyacı olan şey yaralarının düzgün bir şekilde sarılması ve böyle bir yerde bunun olmayacağını zaten biliyorum.

İçimden bir ses, teklif edilse bile muhtemelen tıbbi müdahaleyi reddedeceğini söylüyor.

Onun yerinde olsaydım, kıvrılır ve sepsisin beni de yere düşürmesi ve sayıklamalara sürüklemesi için dua ederdim.

"Geliyorlar," diye fısıldıyor benimkinin karşısındaki yataktan bir ses. Pozisyonu kapıya en yakın yerde ve hepimizden çok daha fazlasını duyabildiğinden şüpheleniyorum.

Kırpılmış sarı saçlı ve gözlerinin altında ağır halkalar olan bir kız. Yaşını söylemek zor ama muhtemelen aynı yaşlarda olduğumuzu söyleyebilirim.

Yirmi altı yaşımı böyle kutlayacağımı nereden bilebilirdim ki? Bir sığınakta hapsedilmiştim ve gizli bir cemiyete mensup psikopatlar sayesinde seks kaçakçılığı istatistiği olmak üzereydim.

Tüm bu süre boyunca kimsenin adını soramayacak ya da konuşmaya çalışamayacak kadar aklım başımda değildi. Kelimeleri oluşturmak bir yana, düşünmek bile zor. Kesinlikle, herhangi bir

Burada olup bitenler hakkında konuşmaya çalışmak, bu kâbusa hayat vermek gibi geliyor. Bundan yüksek sesle bahsetmek, çok daha kötü bir şeyin duvarları yıkarak bizi canlı canlı yutmasına neden olabilir.

Kapı açıldığında oda ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor, eminim diğerleri de kendi sisli zihinlerinde bunun varlıklarını gerektirmeyeceğine, bu adamların onları çağırmayacağına dair tekrarladıkları sessiz yakarışları gönderiyorlar.

Tek duyduğum kendi nefes alışım.

Hiçbirinin endişelenmesine gerek yok, benim için geldiklerini zaten biliyorum.

Günleri işaretlemek için başımın arkasındaki duvarın dibinde yontulmuş bir beton parçası kullandım. İlaçlar ve doğal ışık eksikliği arasında, bu odada kilitli kalmak kafa karıştırıcı. Sadece her sabah bize yiyecek bir şeyler verildiğinde rutin *ilaç* uygulamalarının gerçekleştiğini biliyorum.

Bu yüzden her gün küçük çizgiler çizdim.

Bir.

İki.

Üç.

Bugün, diğerlerinin yanında minyatür bir mezar taşı gibi sıralanan uğursuz dördüncü işaretli.

Dört bedeni temsil eden dört çizik gerçekten de uygun görünüyor. Tüm bunların başladığı grup, nihai yıkımının ve kırılma noktamın gelebileceği yerdir.

O gece onların merhametine sığınmaktan gerçekten zevk aldım mı? Yoksa her şey çarpık, hastalıklı ve ahlaksızca mıydı? Yanlış zamanda yanlış adamların yoluna çıkan aptal küçük bir fahişe miydim ve şimdi bedenimi teslim etmenin nihai bedelini ödemeye mi hazırlandım?

İlk seferinde isteyerek yaptım.

Bu kez onu benden alıyorlar ve bunu yaparken muhtemelen ruhumu da yok edecekler.

Ayak sesleri odayı geçiyor ve gözlerim karyola yatağına bastırılmış parmaklarımın altındaki ipliksi çarşafta sabit kalıyor. Cilalı ayakkabıların dış hatlarının görüş alanıma girdiğini görene kadar ilerliyorlar.

"Gel."

Onun	talimat	o	Kırılmış. Etkili. Bu
adam	bilir	o	Kaçınılmaz olanla tartışmak

ya da mücadele etmekten acizim. Ben zaten daha fazla katlandım

Daha önce bu yerde takılan adamlardan birinin dikkatli bakışları altında aşağılayıcı bir duştan çok daha fazlasını yaşadım. Onun önünde soyunmakta tereddüt ettiğim anlaşılınca bana güldü ve biri ona para verse bile pis amıma dokunmayacağını söyledi.

O sadece, bu korkunç adam tarafından son ziyaretimin üzerinden dört gün geçtiği için gerçekten de amaca uygun olduğumu teyit etmek için .

Sonuma doğru ilerlerken bir oda dolusu gözün üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. İsimsiz adamın, takım elbisesinin ve acayıplığının peşinden gidiyorum. Koridordan çıkıp koridorun sonundaki odaya doğru artık tanıdık olan yolda yürürken midem bulanıyor ve başım her adımda biraz daha hafifliyor. Dozajımı artırdılar mı bilmiyorum ama bu çile sırasında bayılma ihtimalim varmış gibi hissediyorum.

Ya öyle ya da beni ikiye bölebilirler.

Buraya geldiğimden beri o odadan çıkan kızlardan bazıları bir daha geri dönmedi ve zihnimdeki karmaşa, o zavallıların başına daha da kötü bir kaderin gelebileceğine dair korkunç senaryolar hayal etti.

Kapalı kapıları ve gizlenmiş mide bulandırıcı sırlarıyla birçok odadan aynı sesler yükseliyor. Başıma gelecekleri beni dehşete düşürüyor. Uyuşturucunun neden olduğu sisin içinden seslerini duyduğum çocuklara neler düşünmek beni daha da travmatize ediyor.

Çok hızlı bir şekilde oda beni yutuyor. O koridor boyunca nasıl yürüdüğümü bilmeden içerideyim. İçimde bir yerlerde bir ses çılgılık atıyor, yalvarıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor. Ancak, kanımda gizlenen zehirden kaynaklanan uyuşukluk beni sessiz tutuyor. Yardım için haykırmak istesem bile, benden geriye buruşmuş bir leşten başka bir şey kalmayabilir. Kanımın kuruduğu ve kemiklerimin sıfıra indiği ciğerlerimi dolduran toz kalıntılarından başka bir şey olmayabilirim.

Bu sefer oda çoktan karanlığa gömülmüştür. Büyük bir spot ışığı tam yatağa odaklanmış.

Omurgamdan aşağı soğuk bir korku damlası gönderiyor.

"Onu bağlayın. Bu sefer kaltak kaçamayacak." Gölgelerden bir ses yükselir.

"Yüzü yukarı mı aşağı mı?" Kırmızı ışık iğnesinin yakınından bir tane daha geliyor. *Kamera.*

Omuzlarımdan tutulup odanın bir ucundan diğerine o kadar dikkatsizce itiliyorum ki çıplak ayaklarım sürüklenip yere takılıyor.

"Yüzünü kaldır. Amcıklar ağlamaya başladığında bunu filmde görmek hoşlarına gidiyor."

Panik işliyor, boğazımı tırmalıyor, uzun zamandır ne kadar uyuşturulmuş olduğumu düşününce mümkün olabileceğini düşünmediğim bir adrenalin dalgasıyla.

Anlaşılan o ki, ışığın hızla söndüğünü hissettiğimde bile, içimde son bir onsluk mücadele kalmış.

"Ahh. Şimdi zekice davranmaya çalışma, Posey." Parmakları koluma giren adam beni kör edici spot ışığının altında yatağa fırlatıyor. "Tek iyi olduğun şey bu, unutma. Hepimizi almak için, çok yetenekli olduğunu bildiğimiz gibi, ve biz tatmin olana kadar tekrar tekrar üçe bölünecek iyi bir küçük delik olmak için."

Boğuk bir ses çıkarıp yuvarlanmaya çalışıyorum. Ama o çok büyük, çok güçlü. Bu üçünün en irisi ve bir ön kolunu karnıma bastırıp ağırlığını öyle bir veriyor ki ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve ağırlığının altında kaburgalarım çatlayacakmış gibi hissediyorum.

O geceye dair bir anı , son zamanlarda kavrayabildiğim her şeyden çok daha canlı. O gece, eğer istese göğüs kafesimi devasa ellerinin altında ezebilecek bir adam olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

göre, bu önceden haber verdiğim olasılık olabilir.

Ellerim başımın üzerinde sürükleniyor ve ısıricı ve soğuk bir şeyle bağlanıyor. Kelepçe olabilir mi? Derimi kesiyor, dönmemi ya da hareket etmemi engelliyor.

Tamamen hareketsiz kaldığımdan emin olduklarında, karnıma batan dirsek kalkıyor ve hırıltılı nefesler alıyorum. Görüşüm daha da bulanıklaşıyor. Nefes almakta zorlanmanın ve önümüzdeki birkaç dakika içinde olacakların dehşetinin yanı sıra, baş dönmesi de bir çentik atıyor.

Yatağın yanından metal şingirtılarının sesi geliyor.

"Ona sertçe ver. Kaltağı iyice kır." Şu anda bana bir uyarı feneri gibi yanıp sönen kırmızı ışığın yönünden soğuk bir kahkaha geliyor. Bir dizi küstah, tekrarlayan göz kırpmayla beni o anın geldiğine dair uyarıyor.

Tam burada.

Bu kaçınılmazlıktan kaçış yok ve ben de bir başka istatistik olmak üzereyim.

Ancak bu adamların benimle işi bittikten sonra ya bir cesetten kurtulacaklar ya da her şeyi yeniden yapabilecekleri zamana kadar bekleyecekler. Gerçeği söylemek gerekirse, beklemeyebilirler bile.

Bacaklarımın arasındaki şilte yuvarlanıp alçalıyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Bir fermuarın indirildiğini duyduğumda yüzüm buruşuyor ve kalçalarımın arasındaki bu adam her kimse onun iğrenç varlığını hissediyorum.

"Evet, bu açı mükemmel. Onu buradan çok iyi sürebileceğinizi görebileceğiz."

Kısıtlanmış uzuvlarımı boşaltmaya başladığımı hissediyorum. Beynimin az önce farkındalığımı toplayıp bedenimi tamamen terk ettiğinden oldukça eminim. Olmak üzere olan şeyden kendimi korumak için son bir çaba. Sanki tüm bunların üzerinde bir yerde süzülüyorum ve o şiltede kalan kişi artık ben değilim.

Bunların hiçbirisi *bana* olmayacak. Sadece kabuğuma, et ve kan parçama, ama gerçek özüme ve kalbime sahip olamayacaklar. Onu tüm bunlardan çok ama çok uzak bir yere götürdüm ve bu adamların çektiirdiği her türlü acıdan gerektiği sürece korunacak.

Bir yumruk, üzerimdeki ince pamuklu şortun bel bandını kavırıyor. Tam zorla çekiştirilip acımasızca bedenimden sıyrılırken, odada bir şok dalgası gibi sarsıcı bir titreşim hissediyorum.

Isı ve gürültü patlaması yaşanıyor; karanlık alan kargaşa tarafından istila ediliyor. Ancak ben hala kendi zihnimin bataklığında sıkışıp kalmış durumdayım. Gözlerimi açarak odaklanmaya, gerçekliği kavramaya çalışıyorum.

Göz kapaklarımı araladığımda ağızımdan sessiz bir çığlık çıkıyor, çünkü üzerime eğilmiş, dişlerini göstermiş ve çürümüş siki pantolonundan dışarı sarkan bir adam var. Kendini bedenime zorla sokmak üzere ve ben hareket edemiyorum, bundan kaçamıyorum.

Sonra yüzüme kan sıçradı.

Üstümde, grotesk adam boynunu tutuyor ve ince bir tel derisini kesiyor. Kan her yere fişkırmaya devam ediyor, göğsüme, çeneme, daha fazlası yanaklarıma çarpıyor. Boğazının yan tarafındaki damardan sıcak, kalın bir sıvı pompalanıyor.

Bu kabuslarımdan bir sahne mi?

Bedenime yaptığı şeyin gerçekliğinden kaçınmak için her şeyi tüketen bir çılgınlığa mı kapıldım?

Pops ring out.

Derin gölgelerden itiş kakış ve alçak sesler yükseliyor.

Boğazının derinliklerine tel saplanmış olan adam gurulduyor ve vücudu kaskatı kesilip bir tarafa yığılana kadar ağzının kenarlarından kan akıyor.

Ağırlığı ve zonklayan ıslak, kıpkırmızı akıntıları her yerdeymiş gibi hissettiriyor. Bu cafcaflı, mide bulandırıcı görüntüden uzaklaşmaya çalışıyorum ama bacaklarımın halsizliği yüzünden onları kalçalarımın üzerine yığılmış cüssesinin altından çekip çıkarmak çok zor. Hangi iğrenç oyunun oynandığını bilmiyorum ama kör edici spot ışığına doğru sessiz çığlıklar atıyorum.

Parıltı azalıyor ve kanımı buza çeviren bir manzara ortaya çıkıyor.

Kameranin bulunduğu duvar boyunca, diğer iki adam buruşuk bir şekilde yatıyor.

Kurşunların alınlarının tam ortasından geçtiği yerleri işaretleyen kan sıçramaları ve kaygan lekeler geride kalmıştır.

Üçüncü ceset, boğazı kesilmiş ve kan kaybından terk edilmiş olan ceset, yataktan itilir ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düşer.

Ve tepemde tam savaş kıyafetleri giymiş üç figür duruyor. Her biri kafatası maskesi takıyordu.

Üç. Lanet olsun. Haftalar.

Kaçırıldığından beri bu kızı bulmak için yaşadığımız lanet olası sonsuzluk bu.

Ölmedikçe ya da Port Macabre'nin etrafına sarılmış yılanın karnına çekilmedikçe hiç kimse bir hayalet gibi bu kadar etkili bir şekilde ortadan kaybolamaz.

Artık limanda yüzüstü yüzmediğini biliyoruz, ancak solgun yüzünü ve çökmüş gözlerini incelerken bilmediğim şey, içeride hala hayatta olup olmadığı.

Bu hasta heriflerin her birini Noire House'a geri götürmek ve her gün kemiklerinden et şeritleri koparmak, onları lanet olası kalem talaşlarından başka bir şey değilmiş gibi yontmak için neler vermezdim. Tüm bunları onlar asılırken ve hala nefes alırken yapardım.

Hawke onlara bu kadar çabuk bir ölüm vererek çok merhametli davrandı.

Maskemi yüzümden çıkarmak için hamle yapıyorum ama parmaklarım çenemdeki kabukla buluştuğunda söz konusu adam beni durduruyor.

"Açık kalsın," diye bağırır Hawke. Silahı hâlâ iki elindeyken, bacaklarını tekmeleyerek yere yığılmış bedenleri kontrol eder.

"Doktora ihtiyacı var." Kelepçelerin anahtarını bulana kadar boğazında kesik atardamar olan adamın ceplerini arıyorum.

"Evet, ama dışarıdaki çocukların ona şu anda ondan daha çok ihtiyacı var."

Kalçalarımı iterken elimdeki durumu gözden geçiriyorum. Az önce yaşadığımız fırtınanın etkisiyle nabzım küt küt atsa da

Aradığımız kızın nihayet yeniden bizim olduğunu henüz tam olarak kavradığımızı sanmıyorum.

Ya da en azından geçici olarak öyle.

Üzerine diz çöktüğümde başını çeviriyor. Kahverengi gözleri sıkıca kapanıyor ve ona yaptıkları için bazı orospu çocuklarını parçalamaya hazırım.

Yine de, bu kızın önünde uzanan hayat düşünüldüğünde, ona yaptıklarımız daha mı iyi?

"Artık güvendesin, aşkım," diyorum, ancak sesimin tınısı, sözlerimi duyunca, bu sadece onun daha da küçülmesine neden oluyor gibi görünüyor.

Bileklerini daha rahat bir pozisyona getirerek bakışlarımı üzerinde gezdiriyor, kötü yaralandığına dair belirgin işaretler arıyorum. Yarıda kestiğimiz bu sahne yüzünden kanım cehennem gibi kaynıyor ve burada saklandığı süre boyunca başına daha kötü bir şey geldiğini fark edersem ne yapacağımı bilmiyorum.

Odanın diğer ucuna baktığımda, bunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yok.

Yatağın üzerinde adamda özel bir öfke titreşimi var ve kendini toparlaması gerekiyor.

"Kontrol altına al." Bileklerine nazikçe masaj yapmaya çalışırken odağımı ona daraltıyorum. Sakarlığını ve belli ki uyuşturulmuş olmasını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama yine de tutuşumdan kaçmak için kollarını çekmeye çalışıyor.

Yatağa doğru bir adım atarak parmaklarını çıtlattı.

"Evet, hepimiz onların daha fazla kanını dökmek istiyoruz ama ya kıza bakmaya yardım edersin ya da Noire House'a gidip uzun bir koşu yaparak serinlersin. Seçim sizin."

Çenesini salladı, kararını iki saniye içinde verdi, tıpkı vereceğini bildiğim gibi.

Kız.

"Sen onu taşı, ben de suçlamaları ayarlayayım. Böyle bir bok çukurunu yerle bir etmekten hiç bu kadar memnun olduğumu hatırlamıyorum."

Angel o devasa ellerini kızın altına, sanki kırılğan bir cammış gibi uzatır. Temas ettiğinde kız irkilir ve boğuk bir ses çıkarır. Tüm bu sahne onu öldürecektir, ama yine de kıızı göğsüne bastırır, kızın şu anda umutsuzca olmak istediği koruyucu ve kollayıcı olmasını engelleme çabalarını sessizce görmezden gelir.

"Unutma, o senin değil." Sözcükler, onları durduramadan önce niyet ettiğinden daha fazla zehirle ağızından çıktı. Maskesinin arkasından bana bakıyor ve orta parmağını kaldırıyor.

Siktir git.

"Dalga geçmeyi bırak." Hawke, Kevlar yeleğine bağlı telsizle konuşmadan önce yaptığı gibi topuklarımıza vuruyor. "Diğerleri binayı boşalttı."

Mavi gözleri maskenin arkasından incelediği her şeyi delip geçiyor. Bu işin onu ne kadar etkilediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Kendi çocukluğuna dair tüm anıları, bu operasyonlardan biri her söküldüğünde tekrar tekrar kusuyor.

İşte bu yüzden o ve kardeşi bunu yapıyor. Bu yüzden burada onun yanındayız, bu baskını gerçekleştirmesine yardım ediyoruz.

Port Macabre dünyası çok fazla sır barındırıyor ve en azından Calliano'lar bu arka sokaklarda ve terk edilmiş binalarda kalan en kötü zehir kalıntılarını temizliyor.

Binanın son kez taranması ve her şeyin temiz olduğunun teyit edilmesinin ardından, bu kurtçukların işinin bittiğini bilmenin verdiği belli bir tatmin vardır. Cesetleri gün doğmadan kömürleşmiş ve molozların altına gömülmüş olacak ve haberler bilinmeyen kundakçıların neden olduğu şüpheli bir yangını haber yapacak. Ruhlarını çoktan yüce bir güce satmış olan bu tür adamlar için kayıp ilanı ya da cenaze töreni yoktur.

Sırlardan ve kontrolden beslenen biri.

Nihayetinde, burayı yönetenler top yemişti. Kaderleri her zaman bir mermi ya da daha kötüsünü yemekti.

Keşke ikinci seçenek olsaydı.

Bana boşuna *kasap* demiyorlar.

"DETOKS SÜRESİ NE KADAR SÜRECEK?" Maskemi bankın üzerine atıyorum ve çelik yeleşimi çözerek başımın üzerine kaldırıyorum. Bunu yaparken ellerime bulaşan kanın tanıdık görüntüsünü yakalıyorum.

Kız atölyemdeki sedyede yatıyor, etrafı Noire House'da yaptığım işin aletleriyle çevrili. Malikanede başımızın üzerindeki yüzlerce odada günün ya da gecenin her saatinde bol miktarda et sunulurken, uzmanlık hizmetlerim burada, ışıklardan, sahne şovlarından ve özel VIP odalarından uzakta bulunuyor.

Dehşet dolu bir yeraltı mağarası.

Ya da en azından buraya düşme talihsizliğini yaşayanlar böyle olduğuna inanıyor.

Kız çırpınmayı bırakmadı ve Angel dönüş yolculuğu boyunca onu neredeyse göğsüne bastırmak zorunda kaldı. Tıpkı şu anda yaptığı gibi. Onu düz bir yüzeye doğru tutuyor ki ona yatıştırıcı verebilelim.

Doktor iğneyi damarından çıkarıyor.

"Eğer her zaman şeyse, birkaç gün sürer. Bu sadece tek seferlik bir şey Grey." Adam şırıngayı bana doğru sallarken gözlerinin etrafındaki ağır çizgilerle bana bakıyor. "Uyuşturucuyu bırakması gerekiyor, birini diğerinin yerine kullanması değil. Onu izlemeniz gerekecek. Uyandığında kendini oldukça şaşkın hissedeceğini söyleyebilirim, yoksunluk çekerken normalden daha agresif olacağından bahsetmiyorum bile."

"Fuc-Fug-" Angel'a hakaretler yağdırmaya çalışırken dili ağırlaşıyor. Adam onun kollarını iki yanında tutmaya devam ederken, bir yandan da sanki hayatında gördüğü en güzel resimmiş gibi tatlı yüzüne uzun uzun bakıyor. Saplantıyı bilirim ve bu saplantıdan uzun zamandır kurtulamıyorum.

Tüm bunların en kötü yanı, gerçeği bilmek. Onun kim olduğunun ve burada neyi temsil ettiğinin çok iyi farkında ve eğer kendi bağımlılığından kurtulamazsa bu çok büyük bir sorun.

Doktor bir sonraki bölüme dikkatle ve metodik olarak ilerlerken uzun süren bir sessizlik içinde kalıyoruz. Artık sakinleştiricinin etkisinden kurtulduğu için onu düzgün bir şekilde muayene edebiliyor. Alt yarısının üzerine ince bir çarşaf örtüyor ve ya en kötüsünü doğruluyor ya da bize tutunacak bir akıl ipliği veriyor.

Angel neredeyse yerde bir delik açacak, arka planda volta atıyor.

Doc onun kalçalarının arasındaki pozisyonundan başını kaldırıp bize her şeyi anlatan kısılmış bir ifade verirse nasıl tepki vereceğinden emin değilim.

Boğazım düğümleniyor. Sessizlik, sadece onun uyuyan bedenini hareket ettirirken hışırdayan çarşafı noktalıyor.

Ona sonsuza kadar bakacakmış gibi hissettirdikten sonra ayağa kalkıyor ve tıbbi eldivenlerini çöpe atıyor.

Doktor yoğun bir bakışla beni sabitliyor. "Size söyleyemeyeceğim şey, son birkaç hafta içinde ona bir şey olup olmadığı."

"Bize ne söyleyebilirsiniz?" İki elimi de tezgâha dayıyorum. Sesinin tonuyla göğsümde hafif bir rahatlama oluyor.

"Yakın zamanda herhangi bir cinsel aktiviteye işaret eden bir şey yok. Uyuşturulmanın kalıcı etkileri dışında, anladığım kadarıyla Posey son birkaç gün içinde saldırıya uğramamış. Özel bir tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

Şimdilik bu kadarı yeterli.

Angel geri dönüp solgun halinin yanında durur ve öyle bir öfke yayar ki, elinden gelse onu bulduğumuz yere geri dönüp onu kaçıranları tekrar öldüreceğini söyler.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at." Doktor verimli bir şekilde çalışıyor, çantasını omuzladıktan sonra bileğini oynatarak saatine bakıyor. Nabzını son bir kez daha kontrol etmek için bir dakikasını ayırıyor. Anguis'te yıllarca birlikte çalıştık. O bizim işimizi bilir, biz de ona güveniriz. Bu geceki gibi gecelerde gerçekleştirdiğimiz şeylerin iç çemberimize girmesine izin verdiğimiz çok fazla kişi yok. O gizli cemiyyet üyeleri, yani insan ticareti çetelerinin başındaki piçler, canlarının istediği ahlaksızlığı yaşarken biz de onları parça sökmekle meşgul oluyoruz.

"Sık fotoğrafı için bile mi? O pantolonun altında hangi ekipmanı sakladığını bilmek için can attığımı biliyorsun." Yazık bana, kara mizah benim varsayılan ayarım, böyle zamanlarda bile ve bu boku kapatamıyorum. Dilimi yanağımın kenarına bastırıyorum. Yorgun bir şekilde nefes veriyor ve cevap olarak başını sallıyor. Doc artık ortalığı karıştırmama alıştı ama ortalıkta bu şekilde dolaşıp benden yorum yapmamı bekleyemez.

"Tabii ki keyfin yerinde, değil mi? Birkaç boğaz kesmen gerekiyor ve bu seni her zaman kızdırır."

Ona takılıyorum. "Noire House'da utanç verici şeyler yapmayız." Böyle bir yerde -Anguis üyelerinin uğrak yeri olan seçkin bir seks kulübünde- bu kutsala saygısızlık anlamına gelir.

"Özellikle bu kızla ilgili herhangi bir tıbbi tavsiyeye ihtiyacınız olursa bana mesaj atın." Tuzlu ve biberli sakalını kaşıyor. Doktor'un kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama iyi bir şarap gibi yaşlanıyor, bundan emin olabilirim.

"Ya sana benimkini gösterirsem? O zaman seni baştan çıkarabilir miyim?"

"Güle güle Greyson. Yapacak daha önemli işlerim var ve beni test etme, yoksa hükümet adını kullanmaktan çekinmem."

"Ah. Tam taşaklarına."

"Sen de bu tür şeyleri biraz fazla seviyorsun." "Gördün mü, ben de beni düşünüyorsun."

"Hepimize bir iyilik yap ve bunu beladan uzak tutmaya devam et, Angel." Doktor odadan çıkarken onun omzuna bir tokat atar.

Böylece ikimiz göz göze durmuş, koyu renk saçları başının üstünde topuz yapılmış ve boynu bir tarafa doğru kıvrılmış, artık komada olan figürü izliyorduk.

Angel bir parmağını kalçalarının yanına vuruyor, sonra da karnını örten yırtık kumaşı çimdikliyor.

Giysiler.

"Biliyorum. Bir buluruz," diyorum.

Ardından göğsündeki ve yüzündeki kurumuş kan lekelerine doğru eliyle işaret eder.

Berbat durumda.

"Evet, önce bu işi halletmemiz gerekiyordu, değil mi? Bir dakika içinde onu nasıl temizleyeceğimizi bulacağım."

Ben bunları söylerken Hawke içeri girdi. Yeni duş almış ve her zamanki gibi dirseklerine kadar katlanmış, üst düğmeleri açık siyah takım gömleğini giymiş, geldiği bilinmeyen miras sayesinde tüm o bronz tenini ortaya çıkarıyor. Siyah pantolon. Cilalı botlar. Bu kalenin sapkın lordunun her santimi gibi görünüyor, çoğunun parçalanacağı bu dünyada hayatta kalmanın yolunu bulan adam.

Şimdi, bu çatının altındaki her şeyi denetliyor ve hepimiz bilmiyor muyuz o.

Ama bu tür saçmalıklar beni ona bir parça vermekten asla alıkoymadı. Zihnim. Eşiğin ötesine iki adım bile atamadan peşine düştüm. Onu duvara doğru iterken dirseğim boğazına çarpıyor.

"Biliyor muydun?" O güzel suratına hırladım. "Onun orada olduğunu biliyor muydun?"

Callianolar çok sayıda sırrın koruyucusudur ve tüm içgüdülerim bana bu gece o depoyu basmamızın ve onu o pisliklerin merhametinde bulmamızın tesadüf olmadığını söylüyor.

"İstihbarat vardı." Gözleri parlıyor. "Hiçbir zaman siyah ve beyaz olmadığını biliyorsun. Bu boktan şey güvenilmezdir, çoğu zaman rüzgârda uçuşan fısıltılardır."

Homurdanarak nefes borusunu bir kez daha itiyorum, sonra geri çekiliyorum. "Eğer senin ya da lanet olası kardeşinin onun orada olduğunu bildiğini öğrenirsem, seni kendim keserim ve bunu yavaşça yaparım. Tam istediğin gibi." Tehdidimi vurgulamak için onu işaret ettikten sonra bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Az önce koridorda Doc'a rastladım. Sanırım onu halletti?" Pislik herif hiçbir şey olmamış gibi gömleğinin kollarını düzeltiyor.

"Sakinleştirildi. Şimdilik."

"Şuradaki..." Hawke başını, kollarını kavuşturmuş, pitbull bakışlarını üzerimize dikmiş, onun cansız bedeninin başında nöbet tutan adama doğru sallıyor. "İşte tam burada bir sorun var."

Angel kımıldamıyor. Koyu renk gözleri bize kilitlenmişken sakalının altındaki güçlü çenesi esniyor.

Umurumda değil.

"Ona göz kulak olacak. Doktor ilaçlar vücudundan atılana kadar ona göz kulak olması için talimat verdi. Onlara verdikleri normal ilaçlardan farklı bir şey olmadığından emin olmak için toksin testi yapacak."

"Tek yaptığın bu olduğu sürece, Angel." Hawke cebinden telefonunu çıkarır ve gözleri gelen uyarıyı tararken kaşlarını çatar. Şüphesiz telefonuna doğrudan gelen bir bildirim, özel VIP girişinin kullanıldığını haber veriyordu. "Gelen müşterilerim var. Güvende olduğundan emin olun."

"Yapacağım."

Hawke bir an için elini siyah saçlarında gezdiriyor. Dalgalı saç telleri her zaman mükemmel bir şekilde yerinde durur ama şu anda duştan çıktıkları için hâlâ nemliler. "Onu eve götürün. Onu orada korumak daha kolay olur."

Angel'ın ağırlığı kayar ve başını bir yana eğer.

Sanki başka bir yere gidecekmiş gibi.

"Bana uyar. Zaten o orospu çocuklarının beyinlerini yıkamam gerekiyor." Omuzlarımı yuvarladım. Gece yeterince uzadı, sıcak bir duş, bir içki ve onu temizlediğim için memnun olacağım.

Hawke tam çıkmak üzereyken kapıda durur.

"Ben ciddiym, Angel." Telefon ekranında görüntülenen her neyse onu kaydırarak çıkarır. "İnisiyasyonuna devam etmek için emir aldık. Biliyorsun, diğer Hanelerden gelecek sonuçlar hiç de hoş olmayacak.

herhangi bir fikir edinmeye git. Onlar zamanı geldiğine karar verene kadar onunla eğlenebilirsin. Şu anda tamamen aileye katılmış olabilir ama onu sahiplendikten sonra asla senin olmayacak..."

Mavi gözleri, söz konusu adamın onun gevşek formunu kucaklamaya başladığı yere sabitleniyor. Sanki bir tüyden daha ağır değilmiş gibi onu kollarının arasında kaldırıyor.

"O yüzden sakın bağlanma."

Kocaman olan, ağrıyan kafatasımın içine işleyen kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

Derimin her santimi sürünüyor ve kaşınıyor. Kirlenmiş gibi hissettiğim katmanları soyana kadar kendi etimi pençelemek istiyorum.

Dokunduğum, elimi sürdüğüm ya da o iğrenç insanlarla temas eden her parçam.

Bir yılan gibi her şeyden sıyrılmak ve solgun, içi boş bir leş ortaya çıkarmak istiyorum. Karnımın üzerinde sürünerek her şeyden kaçmak ve kendimi yepyeni hissetmek istiyorum.

Duştan akan sıcak suyun altına oturup ciğerlerim patlayana kadar hıçkırmak istiyorum.

Bu adama beni yalnız bırakması için bağırmak istiyorum ve aynı şekilde, benimle konuşmayı reddettiği için onu tokatlamak istiyorum.

Oturmuş beni izliyor. Asla gitmeyecek. Ona bağırdığımda, sıcak gözyaşlarımdan nehirler akıttığımda, saçlarımı yolduğumda ve bana yaptıkları için hepsini bıçaklamakla tehdit ettiğimde bile.

Yine de kalıyor.

Devasa omuzları yatağımın yanındaki boşluğu dolduruyor. Vurdumduymaz. Kımıldamaz. Sessiz.

Sanki bana nöbet tutmam ve hiçbir yere gitmemem için taştan bir monolit verilmiş gibi.

İstesem bile yapabileceğimden değil.

Kaçmaya çalışmak şöyle dursun, önümü bile göremiyorum. Kemiklerim ve dişlerim ağrıyor, acı beni gafil avlayan bir bıçak gibi içime saplanıyor ve bir anda ortaya çıkıp beni kör ediyor. Sanki şiddetli bir şekilde turuncu renkte parlayana kadar alevde ısıtılmış, sonra da karnıma saplanmış gibi.

Arada sırada ağızıma bir pipet getiriyor. Nefes nefese kaldığımda ve dudaklarımı kanayana kadar yalamak istediğimde küçük yudumlarla su içmemi sağlıyor.

Bu çarşafları ıslattım. Sadece beni kaldırıyor, yıkıyor ve sonra yatağı kuru olanlarla yeniden yapıyor. Beni her seferinde çıplak görmesini umursamayı çoktan bıraktım. Her an ayakkabılarının üzerine safra ve su kusma ihtimalim olduğu düşünülürse, her şeyi görüp görmemesi umurumda değil.

Her şeyi daha önce görmüştü, her neyse, bir tür fanteziye inanacak kadar saf olduğum zamanlarda.

Özenle değiştirdiği çarşaflar saatler, hatta belki de dakikalar içinde yeniden terim ve sefaletle kaplanıyor. Tek yapabildiğim yatağa tutunmak ve mide bulantısı dalga dalga içime yayılırken kıvrınmak.

Ondan nefret ediyorum.

Onlardan nefret ediyorum.

Kendimden nefret ediyorum.

AĞIR KAPAKLARIM AÇILIYOR ve bir inilti boğazımın yarısına kadar sıkışıyor. Karanlığa karşı göz kırpmak muazzam bir çaba. Kırpiklerim birbirine yapışmış gibi.

Sonunda göz kapaklarımı araladığımda etrafımdaki odanın da zifiri karanlık olduğunu fark ediyorum.

Ne zamandır uyuyorum?

Solumdan bir hışırtı geliyor, önce o kadar yumuşak ki kendi bacaklarımın yorgana sürtündüğünü düşünüyorum, sonra tekrar geliyor. Bu sefer daha yüksek sesle ve karanlık tarafından gizlenen hareketin yönüne doğru sarsılıyorum.

Bu, yerdeki karyola gibi hissettirmiyor. Benimkinin etrafına dizilmiş yatakları huzursuzca işgal eden diğer kızların seslerini duyamıyorum.

Sıcak, yumuşak bir ışık yanıyor ve artık o cehennem çukurunda olmadığımı gösteriyor ama nerede olduğumu da bilmiyorum. Kafam karışıyor. Tek gördüğüm, yatağımın başucundaki sandalyede oturan ve yatak başlığının yanındaki lambayı açtıktan sonra arkasına yaslanan dev bir adam.

Yumuşak battaniyeyi çenemin etrafına kadar çekiyorum, o ise bana baskıcı bir sessizlikle bakıyor.

İlk başta onu tanıyamadım.

Sonra, zihnimin gözünde anı parçaları uçuşuyor. Beni bir bez bebek gibi göğsüne bastırışı. Beni o mide bulandırıcı kâbuslar koridorunda taşıırken gözlerim kafamın içinde dönüyor, tavandaki ışıkların kör edici bakışları. Başka bir adam koluma lanet bir iğne batırırken beni nasıl tuttuğunu.

Ve işte burada, zifiri karanlıkta pusuya yatmış olması gereken yerde, yanımdan iki metreden daha yakın bir mesafede oturuyor.

Kafamı saran sis perdesi nihayet kalkmış gibi görünüyor. Tanrı bilir ne kadar zamandır ilk kez, biraz paslanmış olsalar da yeteneklerime sahip olduğumu hissediyorum.

Neden evde değilim? Ya da bir hastanede? Aklıma o kadar çok soru geliyor ki takip edemiyorum.

Şimdi, yüz hatlarını seçebiliyorum; lambanın kehribar rengi parıltısı, beni en son esir alan kişinin kim olduğunu daha iyi görmemi sağlıyor.

Beynim, bildiklerimi bir araya *getirdiğim*de bu lanet yatakta sıkışıp kaldığım süre boyunca beni yalnız bırakmadığını hissettiğim bu adamla ilgili ayrıntıları kavramaya çalışıyor.

Daha önce odaklanamadığım detaylar yumuşak ışık ve derin gölge havuzunda ortaya çıkıyor. Kısa bir sakalla kaplı güçlü bir çene. Kahverengi bir ten ve gece gibi gözler. Uzun siyah saçları başının tepesinde topuz yapılmış, gevşek parçalar yüzünün etrafında gelişigüzel sarkıyor, sanki ellerini defalarca o karışık dağınıklığın içine sokuyormuş gibi.

"Kimsin sen?" Kelimeleri çıkarmam birkaç denememi alıyor.

Boğazım paramparça olmuş ve nasıl çalıştığını unutmuş gibi hissediyorum.

O yoğun bakışlar beni incelemeye devam ediyor.

Yastıklarına doğru kayıyorum. Uyandığım andan beri bana saldırmadı ya da zarar vermeye kalkışmadı, o zaman neden burada oturmuş öylece bakıyor?

"Benden ne istiyorsun?" Adam
hâlâ cevap vermiyor.

Şimdi daha uyanığım. Kanımda bir öfke girdabının alevlendiğini hissediyorum. Yaşadığım her şey ve o zamandan beri bu kişinin bana yaptığı her şey için öfke, sıcak ve yoğun bir şekilde kabarıyor.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu? Birini kaçırmamanın sorun olmadığını mı düşünüyorsun?"

Cevap vermiyor ve ben de yumruklarımı çarşafın içinde sıkarak yer değiştirmeye başlıyorum.

Karşılığında bana *bir şey* vermek yerine bir tarafa eğiliyor ve sandalyesinin yanındaki masadan gümüş bir termos şişe alıyor. Kapağını açtığında, içimi ısıtan zengin bir koku damağımı kaplıyor.

En son ne zaman yemek yedim?

Ağzım anında sulanmaya başlıyor ve bu her neyse ondan bir yudum almak için şimdiden yanıp tutuşuyorum çünkü cennet gibi kokuyor. Ancak bu düşünce beni en son bir yabancının elinden bir şey kabul ettiğim zamana geri götürüyor.

Dudaklarımda bir alay. "Senin gibilerden her şeyi kabul edecek türden aptal bir sürtük olduğumu düşünüyorsan siktir git."

Ancak midem, başucumda bir tür gargoye-hemşire gibi oturan bu deve güvenmememiz gerektiğini anlamıyor ve hemen hırlıyor.

Bana bir kaşını kaldırıyor, sonra ortasına biraz sıvı konmuş bir kaşık uzatıyor. Buhar ve aman tanrım, en iyi tavuk suyu kokusu havada asılı kalıyor, burnuma doğru sürükleniyor.

Gözyaşlarına boğulmak istiyorum. Bu adamın, herhangi bir adamın ellerinde bir şey tüketmeme izin vermem mümkün değil. Tüm bulanık anılarım haplar, zorlamalar ve dediklerini yapma tehditleriyle kaynarken olmaz.

Yine reddediyorum, dudaklarım kenetlenmiş halde çenemi aşağıya doğru çeviriyorum.

Bir kez daha midem protesto ediyor, bu sefer daha yüksek sesle ve daha aralıksız.

Kalın kaşları çatılıyor ve kaşığı kullanarak dudaklarıma yaklaşmamı işaret ediyor. Sanki burada sunduğu şeyin anlamını anlayamayacak kadar geri zekalıymışım gibi.

"Cehenneme kadar yolun var," diye çıkıştım.

Adam uzun bir süre bana bakıyor ve sonunda beni azarlayıp azarlamayacağını merak ediyorum. O sandalyeyi cüceleştiren korkunç figür ne düşündüğünü söyleyecek mi yoksa bana emirler mi yağdıracak?

Ancak, hiç beklenmedik bir şey yapar. Kaşığın üzerindeki termosu geri koyuyor, sonra kaşığı içine daldırıyor, karıştırırken metalik kenarlara çarpmasına izin veriyor, sonra da kendi dudaklarına götürüyor. Ağzını hafifçe kapatıp suyu yudumlarken, diline değdiği anı görüyorum. Yutkunduğu anda benim refleksim de onun hareketini yansıtıyor. O lezzetli lokmayı kendi boğazımdan içtiğimi hayal ediyorum.

Kaşığı çekerken dili geride kalan ıslaklığın üzerinde geziniyor ve ben de sanki hayatımda gördüğüm en mucizevi şeymiş gibi bir kaşık dolusu et suyunun tadını çıkarışını hipnotize olmuş bir şekilde izliyorum. Onu bu şekilde izlemek istemesem de, ağzının etrafındaki kılları kaplayan küçük parlaltıyı, dilinin en küçük damlayı yakalamak için ikinci kez köşeyi takip edişini, geride kalan et suyunun zar zor var olan ipucunu fark etmeden edemiyorum.

Bu sefer kaşığı daldırıp döndürerek tekrar bana uzatıyor.

Bu jest karşısında ikiye bölünüyorum, hemen pes etmek istemiyorum ama aynı zamanda daha önce hiç olmadığım kadar açım. Tek yapabildiğim ona ters ters bakmak çünkü bunu kabul etmeye kendimi ikna edemiyorum.

Sessizce, herhangi bir konuşma girişimiyle ilgilenmediği belli, kendisi bir kaşık daha alıyor.

Gözlerim her küçük hareketi takip ediyor. Kaşığı eğdiğinde gümüşün ışıktaki nasıl parladığını. Dilini o noktaya sürmeden önce alt dudağını kaplayan et suyunun yağlılığından kaynaklanan kısa süreli yağlı parlaklık ve neredeyse inleyeceğim.

Kaşlarını birbirine çatıyor, aleti tekrar termosun boynuna daldırıp bir fiske vuruyor. Beni daha yeni kaçtığım cehenneme geri götürebilecek bir kararın sonucunu düşünürken saniyeler sonsuzluk gibi geliyor.

Ama zaten bu yatakta, başımda nöbet tutan bir yabancıyla sıkışıp kalmış durumdayım ve az önce yaşadığımdan çok daha kötü bir kader olabileceğinden emin değilim.

Bu adamın ne istediğini bilmiyorum, ama eğer beni zorlayacaksa, uyuşturulmuş ve aklım başımda değilken bana tecavüz etmek için her fırsatı buldu.

Yine burada, başucumda oturmuş, eliyle bana çorba yediriyor.

Gözleri kısılıyor ve kaşığı dudaklarıma doğru kaldırıyor. Dilimi hızla çatlak derinin üzerinde gezdiriyorum. Midem pençeleyen bir açlık ve mide bulandırıcı bir tiksintiyle çalkalanıyor ve kaşığı ağzıma bastırdığında teslim oluyorum.

O kadar zavallıyım ki beni beslemesine izin veriyorum.

Et suyu ağzıma kayıyor, zengin ve sıcak bir şekilde tat alma tomurcuklarımin üzerinde süzülüyor. Boğazım çalışıyor ve tadı lanet bir mucize gibi, gözlerimi neredeyse kafamın içinde geri yuvarlıyor. Sanki kızarmış tavuk, otlar ve sosla kaplanmış karmelize patatesler kavrulmuş boğazımdan aşağı kayıyor. Ağır ya da kalın olmamasına rağmen hafif ve neredeyse süzülerek kemirici boşluğu dolduruyor, o küçük yudum karnıma inerken bir sıcaklık izi bırakıyor.

Beklediğim ya da umduğum gibi bana bir tane daha vermek için hemen geri dönmüyor. Hayır, kendisi bir tane daha alıyor. Gözlerindeki ifade her şeyi anlatıyor. Bu onun benimle kaşık kaşık, tur tur eşleşeceğini kanıtlama şekli, ben ne alırsam o da aynısını yapacak.

Birkaç kez daha et suyu ve sessizlik alışverişinden sonra dudaklarımı yalıyorum. Şimdiden vücudumun yeniden hayatla dolup taşıtığını hissediyorum, her uzvumdan parlayan bir sıcaklık yayılıyor.

"Bunu sen mi yaptın?"

Bir kaşık dolusu daha dudaklarının arasından kayıp giderken başını sallıyor. Kaşığı kullanarak botlarını ve oturduğu yeri işaret ediyor.

"Bunca zamandır buradaydın."

Koyu renk gözleri yumuşuyor ve cevap yerine küçük bir baş sallaması daha geliyor. "Neden benimle konuşmuyorsun? İznin falan mı yok?" O güçlü çenesi tikler ve sorum bir kez daha görmezden gelir.

Kaşığı ve termosu bir kenara bırakıp başımı işaret etmeden önce şakağına vuruyor.

"Bu mu?" Çarşafı bırakıyorum ve alnımı hafifçe ovuyorum. "Daha iyi hissediyorum. Artık ağrımıyor."

Bakışları beni parçalara ayırıyor. Neden sadece konuşmuyor? Bu beni biraz daha fazla tedirgin ediyor. Adam masadan başka bir şey almak için uzanıyor ve bana doğru döndüğünde yumruğu lamba ışığına takıldığında, geniş avucunun büyüklüğü karşısında cüce kalan ince bir nesne görüyorum.

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor ve dijital termometreyle ateşimi ölçmek için eliyle işaret etmesini izliyorum.

"Bu nereye gidiyor?" Ağırlığımı değiştiriyorum.

Kalın kaşları çatıldı. Nesneyi kulağına doğru kaldırıyor, sonra bir tarafa çevirip sivri deliğini gösteriyor.

"Tamam." Başımı eğerek cihazı yerleştirmesine izin veriyorum ve okumayı yaptıktan sonra küçük bir bip sesi geliyor.

Hiç tereddüt etmeden, sanki benim için bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi bana sayıyı gösterdi. Tek bildiğim normal aralıkta olduğu.

"Sanırım bu şekilde olmadı?"

Baş ve işaret parmaklarını birbirine sürtmekten önce parmakları çarşafı siliyor.

Kuru.

"Ateşim mi vardı? Sanırım sonunda kırıldı." Zehirli şampanya kadehi elime tutuşturulduğundan beri ilk kez aklımın başımda olmasına ve sohbet edebilmeme -bu tuhaf senaryoya böyle bir şey denebilirse tabii- şaşmamalı.

Yüzünde gergin bir ifade beliriyor, o karanlık gözler vücudumu tarıyor, alaycı ya da kötü niyetli değil, alınının ağır gölgelerinin altında saklı acı dolu bir şey.

Bu sessiz adam karnımın alt kısmında duraklıyor ve yüz hatlarının gerginleştiği anı görüyorum.

"Ne-" Sandalyeden fırladığında kelimelerim kesiliyor. O kadar ani ve güçlü ki yastıklara doğru büzülüyorum.

Bu inanılmaz büyüklükteki adam bir anda ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başlıyor, yatağın ayakucuna kadar gelip aniden geri oturuyor. Bu kez öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış ve yumruklarını sıkmış. Sertçe yutkunurken gözlerinin ardında azaptan başka bir şey yok, Adem elması sallanıyor, sonra üst uyluklarımı işaret ediyor.

İçimden bir ürperti geçiyor, parçalanmış parçaları ve karmakarışık anıları hatırlıyorum, en azından kaçırılmış ve uyuşturulmuş olsam bile, tüm bu süre boyunca hala farkında olduğumu sorgulamadan biliyorum.

Ne demek istediği açık.

O adamlar bir şey yaptı mı?

"Hayır. İstediler... ama..."

Elleri saçlarını karıştırıyor ve gözlerini benimkilere bakmak için eğdiğinde, orada bilinmeyen bir yükün ağırlığını görüyorum.

"O sen miydin? Malikanedeki maskeli?" Fısıldadım.

Kendimi kullanılmaya teslim ettiğim o kader gecesini, sırf bu adamların beni kullanabileceğini düşündüğüm için tüm dünyanın yıkılmasıyla sonuçlandı.

Güvenilir.

Bir yol ayrımında gibi görünüyor, bana cevap verip vermemek konusunda kendisiyle sessiz bir savaş veriyor.

Gözlerim başparmağına, yüzüğüne takılıyor.

"Bunu gördüğümü hatırlıyorum. Saçını da."

Hâlâ tereddütlü görünüyor. Belki de besin seli yüzünden; belki de beynimin toksin bulutu olmadan çalıştığı gerçeğinden, ama safra gibi geri gelen öfke dalgasıyla savaşmaya zahmet etmiyorum.

"Senmişsin gibi davrandılar." Tısladım. "Belki de onlar sendin? Kime güveneceğimi ya da neyin gerçek olduğunu nasıl bilebilirim ki?"

Orada inatla oturup benimle konuşmayı reddederken çenesi fazla mesai yapıyor, esniyor.

"O gece hakkında, hepimizin ne yaptığı hakkında bir şeyler biliyorlardı. Beni bir kez becerme şansını elde ettiğine göre, sanırım beni tekrar kullanmak için sıranı bekliyorsun, öyle mi?"

O büyük pençeler birbirlerine karşı toplanır ve yumruklanır. Sonuç aynı. Hala bir şey söylemeyi reddediyor.

"Sanırım bir fark yaratmıyor, değil mi? Üçünüz beni kullandınız çünkü ben sizin aptal oyununuzu kabul eden bir aptaldım. Aynı şeyi kamera karşısında yapacaklarını biliyor muydunuz? Hep birlikte planladığınız şey bu muydu? O adamlar sadece o gece odada olsalardı bilebilecekleri şeyleri biliyorlardı. Belki de hepiniz bu işin içindesiniz?"

Mükemmel bir şekilde benzediği taş heykel kadar hareketsiz kalıyor.

"Her neyse. Yoruldum artık. İstedğin buysa beni görmezden gel.

Umurumda değil."

Dönüp sırtımı ona veriyorum çünkü başım ağrıyor ve vızıldayan kelimelerle ve kendilerini tekrar bir araya getiren anılarla kuşatılmış durumdayım.

Beni izleyen adam ışığı bir kez daha kapatıyor. Ama gitmiyor.

Seks havada asılı duruyor.

Ağır parfümlü, ipek ve dantelle ya da deri ve lateksle sarılmış. Hepsi aynı, gerçekten.

Bu yerin ticaretini yaptığı ahlaksızlıkları denetleyen bir gece daha. Sürekli dönen et ve zevk kapısı ve özel zevklere hitap ediliyor.

Bu yerde, bu cinsel özgürlük tapınağında hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi yargılamıyorum. Her iki gözümü de ihtiyatla sabit tuttuğum şey, mükemmel fantezilerini kovalamak için her gece buraya gelen Meclis üyelerinin saflarında gizlenen pisliklerdir.

Gözlerimi önümde kıvranan bedenlere çevirdiğimde, loş ışık ve kırmızı bir parıltı deri koltukların dizilişini boyarken, müzik bu duvarlardan damlayan azgın susuzluğun girdabıyla zamanlı olarak zonkluyor.

Zevkin sancıları içinde kaybolmanın yüksekliğini arayanlarla dolup taşan bu yerde oturup izlediğim bir gece daha.

Planların ve karşı hamlelerin, müşterilerine hizmet eden güvenilir azınlığının fısıltılarında birleştiği bir başka gece.

Arka tarafa yürümekten, dizlerine tekme atmaktan ve kurşun yemesini sağlamaktan başka bir şey istemediğim biriyle karşılaştığımda dilimi ısırmanın ve kibar bir gülümseme taklidi yapmanın içindeki her şeyi aldığı başka bir gece.

Kardeşlerim ve ben bu dünyada o kadar uzun zaman geçirdik ki benim nerede bitip onun nerede başladığını söylemek çok zor. Noire Evi'nin anahtarlarını himayem altında bulduğumdan bu yana geçen yıllarda daha da zorlaştı.

Anguis Seçkinleri buraya sık sık geliyor ve onlar orgazm ve doruk noktalarını inletirken ve ilkel bir ihtiyacı tatmin etme eğilimleriyle uyumlu olan her şeyin peşinden koşarken, ben bu pozisyonun bana sağladığı *gerçek* işime devam edebiliyorum.

Noire House'daki operasyonların bir seviyesi var, çoğu sıradan insanın anlayabileceği geleneksel varoluş biçimlerinin dışında yaşayan gizli bir toplumun zengin ve güçlü üyeleri için seks kulübü olarak. Bir de, bu yerin çürümüş çekirdeğini sökmek için bulduğum her fırsatta geçmişimi ve kişisel şeytanlarımı temizlediğim kısım var.

En kötü istismar türlerinden paçayı kurtaranları teker teker ortadan kaldırıyoruz. Birbirini izleyen her baskın ve ortadan kaldırılan her hedef, bana biraz daha rahat dinlenme fırsatı veriyor. Bu hasta herifler yüzünden kaybedilen masum hayatların intikamının alındığını bilmek, sonsuza dek amacım olacak.

Her ne kadar bu Hanede hala serbestçe yaşayan, etrafı yaltaklanan, hasta ve en yakın müttefikleriyle çevrili bir oyuncu olsa da. Bu bulmacanın henüz ortadan kaldırmanın bir yolunu bulamadığım parçası olmaya devam ediyor.

Onun da zamanı yakında gelecek.

O zamana kadar, taktığım maske bu. Sahte gülümseme, ütülenmiş takım elbise boyun eğmemi istedikleri rol. Her gece bu koridorlarda yürürken, VIP'lerle el sıkışırken ve buradaki herkesin zevk aldığı etkinlikleri denetlerken taktığım bir kaplama.

Burası çok eşliliğin norm olduğu bir dünya. Anguiler, üyeleri arasında tekil bağlılıklara izin vermezler ve çoğunlukla - ister doğadan ister yetiştirilme tarzından kaynaklansın ya da belki de hepimizi ilkel bir düzeyde çağıran en karanlık yanımız olsun - içinde yaşadığımız dünyanın bu gerçekle bir sorunu yoktur.

Burada yeterince zaman geçirirseniz, seks, zevk ve hedonizmin her türlü kombinasyonunu bulabilirsiniz. Bunların hiçbirisi Hanehalkı üyeleri için olağandışı görünmüyor. Aynı partner gruplarıyla kalanlar var; sonra paylaşmaktan hoşlananlar ve sürekli olarak herhangi bir şeye veya kimseye bağlı olmadan serbestçe dolaşanlar var. Bağlı olduğumuz kuralların tuhaflığı işte böyle bir şey.

Noire House'un Anguis üyeleri için böylesine bir kartvizit haline gelmesinin nedeni büyük ölçüde budur. Bu yaşam tarzını yaşarken, cinsel arzularınızı güvenli bir şekilde keşfedebileceğiniz bir yere sahip , ister sabit bir

ya da doğrudan bir grup seks partisi, benim görevim ve yıllardır bunu sağlamak için çalışıyorum.

Bu takıma ve bu role adım atmadan önce burası iltihaplı bir yaraydı. Ahlaksızlık ve iğrenç davranışlar tek kartvizitti ve Anguis'in en üst kademelerindeki ketum üyeler bile bu şekilde devam edemeyeceklerini biliyorlardı.

Macabre Limanı çok şey biliyordu ve çok fazla fısıltı dolaşmaya başladı.

Bu duvarların içindeki tek para birimi sapkınlıklardı ve ben ve kardeşim bunu bilmiyor muyuz?

Böylece, bu konuyu yeraltına gönderdiler ve benim Anguis saflarındaki rolüm ortaya çıktı. Sadece elde etmek için kan dökmek zorunda kaldığım bir pozisyon değil, aynı zamanda bu fırsatı elde etmek için kendi payıma düşeni de döktüm. Grey ve Angel, burayı şimdiki haline getirme süreci boyunca benim sağ kollarım oldular.

Hepsini bir çırpıda yakıp kül edebilecek olsam da, yapılacak çok şey, temizlenecek çok fazla zehir var.

Kardeşlerimin uzmanlık alanı da bu... Soyumuzu hiç lanetlememiş olmasını dilediğimiz örgütün içinde gizleniyorlar. Yine de, borçlarını ödemek ve bağımlılıklarını beslemek için gizli bir topluluğa satılan çocukların sonu ya insan ticareti ya da daha kötüsü oluyor.

İkimiz *de daha kötüsünün* nasıl görüldüğünü ve nasıl hissettirdiğini biliyoruz.

O şeytanlardan biri demişken, telefonum takım elbise ceketimin içinde usulca titriyor. Koltuğumda arkama yaslanırken telefonu çıkardım ve duyduğuma şaşırmadığım bir isim gördüm, ama yine de haber beklediğim kişi değildi.

KY:

■

Meşgul müsün?

■

Senin için asla çok meşgul değilim, Kyron.

■

Elbette, en sevdiğin kişi olduğumu biliyorum.

■

Sana mesaj atamayacak kadar meşgul olmadığımı söyledim.

Senin saçmalıkların için bütün gece bekleyeceğimi söylemedim.

Seni lanet Callianos. ederim.

Kan bağımız olmadığını bilmeseydim bile şimdiye kadar bir şeylerden şüphelenirdim.

Siz ikiniz sadece yılın pisliği rutininizi uygulamak için yaşıyorsunuz.

Ne istiyorsun?

Grey'in oynaması için bir şeyim var.

Güzel.

Birkaç gün içinde teslim edilebilir.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, Ky'yi bu sonraki bölüme dahil edip etmemeyi tartıyorum.

Sonra bu hassas davranacak zamanım olmadığına karar verdim. İkisi birlikte yaşıyor, yani biri bilecekse o bilecek.

Lanet kardeşimizden haber aldın mı?

Mesajlarımı görmezden gelmeye devam ediyor.

Thorne son zamanlarda çok sık şehre iniyor.

Bu beni neden şaşırtmadı?

Lanet telefona nasıl cevap verileceğini unutmuş gibi görünüyor.

■
Evet, benim dünyama hoş geldin.

■
O şerefsizden mesaj almaya çalışmak dış çekmek gibi bir şey.

■
Kız ?

■
Bu, Kyron Harris, seni ilgilendirmez.

■
...

Altın çocuk - kardeşimle birlikte o cılız bir çocukken yanımıza aldığımız ve bizim de çocuktan öteye gidemediğimiz başımın belası - ukalaca bir cevap yazarken noktaların uçtuğunu görüyorum. Etrafı koklaması, burnunu gerekmeyen yerlere sokması, olan biten her şeyin üzerine ihtiyacım olan son şey.

Yaklaşan birinin yakınlığı, sandalyeme doğru çekilirkenki yakınlığı ve ardından gelen derin bir öksürük dikkatimi kesiyor.

"Burada biraz kuru görünüyorsun." Karşımdaki adam alaycı bir gülümsemeyle düşünceli. "Benimle bir içki içer misin, Hawke?"

Ky'nin yanıtını okumadan ekranı kilitleyerek telefonu cebime geri koyuyorum. Kaşlarımı takım elbiseli adama doğru kaldırıyorum - sanki bir seçeneğim varmış gibi ifade etmiş olsa bu bir soru değil. İkimiz de olmadığımızı biliyoruz.

"Bana özel mahzeninizi açmayı mı teklif ediyorsunuz patron?"

Benimkinin karşısındaki deri koltuğa oturan Andreas Noire iki kolunu da koltuğunun arkasına dayamış ve bir bileğini diğer dizinin üzerine çaprazlamış, karanlık çöktükten sonra bu salonlara uğradığında her zamanki gibi boş vakitlerinde bir kral. Kendi özel savanasında ziyafet çekeceği taze leşler arayan bir avcı gibi.

"Her zaman en iyi şaraplarıma el atmaya çalışıyorsunuz, çocuklar. Bir sabah uyandığımda gece boyunca içeri sızıp hepsini çaldığınızı görebilirim." Parmağını bara doğru kaldıran, adı buranın her yerine damgalanmış olan adam, tercih ettiği içkinin yirmi saniye sonra geleceğini zaten biliyor.

Burada böyle oturması tamamen göstermelik. Ona yaltaklanmayı seçen elitlere bir selam.

Neyse ki akıl sağlığım için, artık Noire House'un halka açık alanlarına nadiren uğruyor. Tercih ettiği zevkler mide bulandırıcı derecede masum olduğundan ve bu adamın ve takipçilerinin ticaretini yaptığı etin doğası, kasıtlı olarak gizli tuttuğu iğrenç bir hikaye olduğundan beri değil.

Aile mülkü olarak kullanılan bu yerin duvarlarında daha karanlık, daha iğrenç bir katman gizlidir.

Çok uzun sürmeyecek, eğer benim yapabileceğim bir şey varsa.

"Teşekkür ederim canım." Üç zeytinle süslenmiş votka martiniyi getiren servise cilalı beyaz bir gülümseme gönderiyor. Andreas'ın en sevdiği zehir. "Yaşlı bir adama iyi davranıyorsun."

Kusursuz elmacık kemikleri ve elf yüz hatlarına sahip yirmili yaşlardaki adamın göğsü kızarıyor, şeftali rengi teni içkimi bırakırken korsesinin yakasının üzerinde pembeleşiyor.

"Bu çok güzel." Andreas bardağını almak için öne doğru eğilirken düşünüyor. "Calliano seni nereden buldu, hmm?"

William yeşil gözlerini tereddütle benimkilere çeviriyor. "Lilith House." Yalan söyledim.

Eğer isterse Andreas'ın bilmesi gereken her şeyi öğrenme ihtimali var. Bununla birlikte, gereksiz dikkatleri başka yöne çekmek için küçük bir şey yapabilirsem, personelimi ve onların geldikleri evi uygun bir şekilde yanlış yere yerleştirmenin benim için hiçbir maliyeti yok. Ne de olsa, çatısı altındaki her şey ve herkes Noire mirasına boyun eğmek zorunda.

En azından toplum içinde.

"Yörüngенizde oldukça fazla sayıda Lilith Hanesi üyesi topluyorsunuz, değil mi?" Andreas içkisini yudumlarken delici bakışlarını, bu sarsılmaz denetim altında ağırlığını değiştiren William'ın üzerinde sabit tutuyor. Kendisine henüz ayrılma izni verilmediğini biliyor.

"Anıtsal bir toplantı sayılmaz. Bildiğiniz gibi Angelos burada olmak için kendi yaptı." Sek viskimi ona doğru uzatıyorum. "Kulüpte temsil edilen başka Hanelerimiz de var, isterseniz sizi onlarla tanıştıırabilirim."

Adam açık ilgisini gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyor. Dikkat edin, onun gibi biri istediğini istediği zaman almak için uzanmaktan başka bir şeyle uğraşmaz.

Andreas bir yudum aldıktan sonra düşünceli bir ifadeyle, "Çok güzel," diyor. Martini hakkında konuşmadığını açıkça belli ediyor.

"Gidebilirsin, William." Çenemle ona doğru bir işaret yapıyorum. Karşımdaki koltukta oturan tasarımcı takım elbiseli ve iğrenç, sapkın zevkleri olan adam gördüklerinden hoşlandığına karar verirse yapabileceğim hiçbir şey yok.

William da bu gerçeğin fazlasıyla farkında. O ve burada çalışmak üzere getirdiğim diğer pek çok kişi bunun için gizlice eğitiliyor.

Burada oynayacakları rolü biliyorlar.

"Röntgenci odasındaki grupla benim için ilgilenebilir misiniz lütfen? Onlara bu akşam ücretsiz bir şişe şampanya sözü verdim."

"Elbette, Bay Calliano."

Andreas, William'ın hamle yapmasına fırsat vermeden öne uzanır ve onun ince bileğini yakalar. "Umarım yollarımız yakında tekrar kesişir, canım."

Dikkatini çekmeyi umarak, "Burada kaldığını bilmiyordum," diyorum. Noire Hanesi'nin bir üyesinin dikkatini çekmenin nasıl bir şey olduğuna dair tüm o eski, mide bulandırıcı duygular tam orada duruyor, dikenli tel gibi göğsümü boğuyor.

"Ahh, biliyorsunuz müzayede her zaman başımı burada dinlendirmek için bir sebeptir, bir ya da iki gece için bile olsa."

İçkisini yudumlarken etrafımızdaki zemini inceliyor. Bu duvarlar arasında kaçış arayan Anguis üyelerini gözlemliyor. Sadık takipçilerinden hiçbiri bu gece burada değil; genellikle sadece özel toplantılar ve etkinlikler için gelirler. İşte o zaman çürüyen ete üşüşen kurtçuklar gibi bulundukları deliklerden sürünerek çıkarlar.

Sohbetimiz kulüp, himayemiz ve planladığımız etkinlikler çerçevesinde devam ediyor. Andreas'a açık artırma gecesi hakkında bilgi veriyorum ve açık artırmaya katılacak tüm kişilerin profillerini önceden alacağını teyit ediyorum.

Gerçi bunların hiçbirinin bu adamın ilgisini çekmediğini biliyorum.

Ahlaksızlığın ikinci kademesini işletiyor; en kötü istismar türleri onun ve bu adama ve Noire soyuna sadık olanların ellerinde devam ediyor. Çocuklar onun tercihidir. Onun hastalıklı ve sapkın zevkleri, kardeşlerim ve benim gölgelerde gizlenirken gizlice ayırmak için çalıştığımız insanlığın en kötü örnekleridir.

Hiçbir şey canavarın karnını içeriden kesmekle kıyaslanamaz.

Andreas Noire müzayede gecesini VIP'lerle el sıkışarak ve balo salonunda şampanya içerek geçirecek olsa da

Bu malikanenin bodrumunda operasyonlar yürütüyor. Yıllardır sorumlusu olduğu et ticaretini gizlemek için şatafat, cazibe ve tüm o dikkat dağıtıcı zevk arayışını bir araç olarak kullanıyor.

Aşırı dikkat çekmeden bir seferde skebileceğimiz çok fazla parça var. Ancak, güvenilir güvenlik ekiplerimiz en iyi yaptıkları şeyi yapacaklardır. Onlarla birlikte olmayı, bu adamın srdrdğu iğrenç imparatorluğu parçalamaya yardım etmeyi tercih etsem bile, takım elbisemi giyip rolümü oynuyorum.

Hepimizin oynayacak bir rolü var.

Benimki sık sık bu geceki gibi gecelere katlanmak zorunda kalmayı içeriyor. Bunun gibi anlara.

Sandalyeme geri yerleşerek Andreas'ın kadehini boşaltıp geleneksel çıkışını yapmasını izliyorum. Onun geceye devam edişini izlemek için bir süre daha oturmama izin veriyorum.

Yapmam gereken yüzlerce şey var. İlgilenmem gereken müşteriler.

Anguis Seçkinleri'nin güçlü yeleri sık sık benden benzersiz taleplerde bulunurlar. Takmak zorunda olduğum bu maskenin bir parçası olarak evet diyorum ve bunu gerçekleştiriyorum ve değişmeyen tek şey, görevimin onların taleplerinin yerine getirilmesini garanti altına almak olduğu bilgisidir.

Bu benzersiz bir olasılık, ancak en iyi yaptığım şeyi yapmak için yalnız bırakılmak bana belirli bir düzeyde ayrıcalık sağlıyor. Sırları ve fantezileri konusunda bana güveniyorlar, ben de onlara bir lokma daha yiyemeyecek hale gelene kadar tıkınacakları bir ziyafet sunuyorum.

Bu arada, tüm bunların ötesinde, belki de en büyük ikilem şu anda evimde uyumak.

Ve o gerçekten de eğitimini üstlendiğim çok değerli bir varlık.

"Sen lanet olası bir sürüngensin," diye bağıryorum kollarını kavuşturmuş tepemde dikilen adama. Yatağa geri dönmeme izin vermeyen yabancıya.

Oynadığı bu sapkın, hastalıklı oyun, beni emzirmesi ve gece gündüz her hareketimi izlemesi, beni akıl sağlığımın sınırlarının ötesine itiyor.

Ve hala tek bir kelime bile etmiyor.

"Sen bir çeşit psikopat mısın, nesen?"

Koyu renk kaşları birbirine kenetlenmiş. Sakalının altındaki güçlü çenesi, dudaklarıyla uyumlu sert bir çizgiyle belirlenmiş. Bana nefes borumu parçalayabilecek bir bakış atıyor ve şu anda onu itip bu adamın sonunda patlamasının ne kadar süreceğini görecektik kadar pervasız hissediyorum.

Hepimize bir iyilik yap ve bu cezayı dek sona erdir.

"Ne yapacaksın, orada öylece oturup sonsuza dek bana mı bakacaksın?" Sesim, ona doğru hakaretler ve iğneleyici sözler savurmanın şiddetiyle çatlıyor. "Derimi kesip bir bebeğin üzerine mi koyacaksın, seni sapık?"

Boynunda, köprücük kemiğini kaplayan dövmelerin hemen üzerinde nabız atıyor. Derin mürekkep, kahverengi ten üzerinde dişe benzer karmaşık bir desen oluşturuyor.

Başını kapıya bir kez daha salladı. Ondan alabildiğim tek şey bu.

Bu dev gibi adam benim ebedi hapishane gardiyanım, görünüşe göre yanımdan ayrılmıyor ve gözlerimi her açtığımda orada oturup bana bakıyor. Kan dolaşımda yüzen her neyse artık nihayet beni terk etti.

Damarlar, arkalarında içi boş, endişe yüklü bir yanma hissi bırakarak
Her yerde.

İçimdeki her şey çılgılık atmak, çırpınmak, bir şeyleri parçalamak istiyor ve bu listenin başında dışarı çıkmamı talep eden dağ gibi figür duruyor.

Sanki tasmalı bir köpekmişim gibi beni temiz havaya çıkarıp dolaştırıyor.

Bu arada, her hareketimi izleyen tek kişinin *o* olmadığı hissiyle tüm zaman boyunca tüylerim diken diken oluyor.

Kuduz bir paranoya beni yiyip bitiriyor. Kendimi o kadar vahşi hissediyorum ki bu adamın kalın kafasına bir yumruk atmayı bile düşündüm. İç boş bir öfke, bu her ne tür bir düşüşse sonrasında bana kalan şey bu.

Yine de, bu pisliğe nasıl büyük bir acı çektirebileceğime dair düşüncelerle boğuşuyor olsam da, aynı derecede zayıf ve zavallıyım ve mücadele ediyorum.

Kim bilir ne kadar uzun süre yatağa bağlı kaldıktan sonra, dışarıda yaptığım bu günlük geziler bana kasları ve hareketi yeniden keşfetme şansı veriyor... çünkü bu adamın bana yardım etmek için bir şeyler yaptığını kabul etmeye cesaret edersem, kendimi okyanusun derinliklerine atıyormuşum gibi hissediyorum.

Onun kim olduğunu bilmiyorum, bir geceyi büyülenerek geçirmeme izin verdiğim maskeli bir yabancından başka ve neden burada olduğumu hala bilmiyorum. Diğer ikisinin ortaya çıkmaması çok canımı yakıyor. Bedenimden kolayca aldıklarının ötesinde bana bir tür ilgi gösterebileceklerini düşündüğüm için kendimi saf ve zavallı hissediyorum.

Nihayetinde, bunların hiçbiri mantıklı değil. Boğazımın arkasında asidik bir iz bırakan özel bir tür acıyla kızarıyorum. Burada olup bitenlerin en ufak bir parçasını anlamlandırmaya çalıştıkça ensem karıncalanıyor, güvensizlik tenimde geziniyor ve hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı konusunda beni uyarıyor.

Bu adam gizli bir cemiyetin üyesi.

Burada hapsedilmenin ne anlama geldiğine dair en kötüsünden başka bir şey düşünmem için kesinlikle hiçbir neden yok.

Her zaman giydiği savaş botlarının içinde ağırlığını kaydırıyor ve sanki onu ilk seferinde anlamayan bir aptalmışım gibi çenesini bir kez daha sallıyor.

"Tamam." Bir hırıltı üst dudağımı kıvrıyor. Kollarımı belimde kavrayarak yatak odasından çıkıyorum. Bu ev modern, tamamen camdan ve mimari çizgilerden oluşuyor. Bir gösteri evinde ya da sehpa kataloğunda görmeyi bekleyeceğiniz şekilde tertemiz, tek bir dağınıklık parçası bile yok.

Koridorun sonunda açık planlı modern bir mutfak ve salon yer alıyor. Yanlarından geçtiğim başka kapılar da var ama hiçbirinin ardında ne olduğunu anlamaya çalışmıyorum.

Temiz havaya ve doğal ışığa doğru ilerliyorum.

Salondaki cam kapılar, uzun çimenlerden oluşan eğimli bir çayıra ve bir ormanın başladığı, eve paralel uzanan karanlık bir çizgiye açılıyor. Bu ağaçlık çalılıklar benim durduğum cam cephenin sadece yüz metre kadar uzağında yer alıyor.

Bu bina minimalist bir dikdörtgene benziyor, tek katlı, arka tarafta arazide hafif doğal bir yükselti içine yerleştirilmiş.

Bu lanet yerin nerede olduğuna dair bir fikir verecek hiçbir şey görmedim. öy

le. Başka ev yok. Başka araç yok. Başka insan yok.

Sanki haritadan düşmüş gibiyim ve mide bulandırıcı bir şekilde Artık aynı ülkede olduğuma dair bir ipucu bile yok.

Tek bildiğim, her hareketimi takip eden, benimle konuşmayan ve beni bir saniye bile yalnız bırakmayan dev bir adam olduğu.

Cam kapılardan geçip tesisin ön tarafını saran çakıllı patikaya çıktığımızda, kollarımı kendime daha sıkı sarıyorum ve havadaki soğuğa karşı bana biraz koruma sağladığı için kazağıma minnettar oluyorum.

Sıcaklık ve hava durumu Port Macabre'deki evimizle aynı gibi görünüyor, çöl veya kar gibi aşırı uçlarla çevrili değiliz, ama bu neredeyse hiçbir şey değil.

Bana verdikleri, kendime ait olmayan ama bedenime uyan kıyafetleri giyiyorum. Siyah tayt ve atletin üstüne uyumlu bir forma.

Arkamda beliren adama ters ters bakarak, buraya her gelişimizde yaptığımız rutin hareketlere suratımı asıyorum. Sanki itaatkâr bir şekilde bacağımı kaldırıp çalılardan birine işlemem gerekiyormuş gibi orada pusuya yatmış beni izliyor.

"Sadece beni rahat bırak. Hayatıma geri dönmeme ne zaman izin verilecek?"

Başını bir yana eğiyor ve burun delikleri açılıyor. İlk defa onu bana karşı sinirli görüyorum. Sanki o amansız dış görünüşünün altını çizmişim gibi.

Güzel.

Genelde yüz ifadesi çok duygusal, çok endişeli oluyor ve bu beni sinirlendiriyor çünkü sanki çok *umurundaymış* gibi beni şımartmaya devam etmesini anlayamıyorum ya da kabullenemiyorum. Yine de, hiçbir açıklama yapmadan beni burada bir mahkum gibi kilitli tutuyor.

"Bu çok boktan." Başparmaklarımı kollarımın içine sokarken gözlerim doluyor. "Bunun ne kadar iğrenç olduğunu bildiğini tahmin ediyorum. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorsun, değil mi? Bana kim olduğuna dair hiçbir ipucu vermek istemiyorsun... seni ucube."

Dilini dişlerinin önünde gezdirirken gözleri kısılıyor. Bir kolunu fıçı gibi göğsünün üzerinden açarak, bir parmağıyla ileri geri bir çizgi çiziyor ve çimenlerin olduğu yönü işaret ediyor.

Yürü.

Ugh. Bu lanet olası sürüngen.

"Ben bir çeşit evcil hayvan değilim. Bana zincir mı takacaksın?" Üst dudağım kıvrılıyor. "Eminim bu tür saçmalıklardan zevk alıyorsundur. Etrafta dolaşırken beni görüp otuz bir çekmeyi mi planlıyorsun? Böyle acınası bir şeyin hayalini mi ? Kızları kaçırıp bütün gün ve bütün gece onlara bakmak mı?" İçimi katran gibi kaplayan iğrenç siyahlık midemi . O ilaçlar her neyse, kanımı sonsuza dek zehirli bir çamurla zehirlemiş gibi hissediyorum. Daha önce hiç

bu tip bir insan. Hiç kimseyle böyle konuşmamıştım.

Şu anda umurumda değil.

Beni tek bir kelimeye bile layık görmeyen o pisliğe sırtımı dönerek, gözlerim ağaçların kenarını izliyor. Uzaklara doğru uzanan kalın bir örtü oluşturuyorlar. Ormanın bittiği belirgin bir nokta yok ve bu zihnimin derinliklerinde bir şeyleri kaşıyor.

İnce tabanlı slip-on spor ayakkabılarımı çakıl taşlarına sürterek, dayanıksız kauçuktan her bir yumru ve taneciği hissediyorum. Aynı zamanda, ağırlığımı ayaklarımın altındaki patikaya yüklenirken, göğsümün içinde bir şeylerin çırpındığını hissediyorum.

Ufka doğru kilometrelerce uzanan tüm bu topraklar bir yere gitmeli.

Bakışlarımı etrafta gezdirirken ağaçların nasıl kalınlaştığını ve karanlığın gün ışığının tüm kırıntılarını yuttuğunu görüyorum. Kenarlardan sadece birkaç metre geride, budaklı gövdeler ve dallar ağır gölgeler altında kayboluyor.

Nefes alışım hızlanıyor ve sinek kuşu kanatları gibi büyüyor.

Bana bahşedilen bu kalçalar ve karın kıvrımlı ve yumuşak olabilir ama boy olarak o adamdan çok çok daha küçüğüm.

Avuç içlerinden çok beyzbol eldivenlerine benzeyen o büyük elleriyle beni kolayca parçalayabilirdi.

İnanılmaz derecede güçlü olsa da -yani gerçekten isterse kafatasımı tek bir darbeyle parçalayacak kadar- hızlı hareket etmediğine bahse girerim.

Güç, kısa mesafede hızın dengi değildir. Ben kesinlikle bir koşucu, ama sürpriz unsuru gibi bir şey yoktur.

Yeterince önden başlarsam o ağaçlara ulaşabilir ve o kalın, birbirine dolanmış dalların arasında kaybolabilir miydim?

Ayak parmaklarımı ayakkabılarımın iç kısmına doğru kıvrırken, uzuvlarımdan akan bir ısı dalgası var. Bu delilik, yine de karşı konulmaz bir siren şarkısıyla adımı çağırıyor, sanki o ormanda durumumu hisseden cadılar varmış gibi.

Ya da belki de aldığım lanet uyuşturucular .

Her iki durumda da, kara gözlü ve kafam büyüklüğünde pazuları olan bir yabancı beni kaşıkla çorbayla beslerken ve derimden gerçek boyutlu bir kukla yapmayı planlarken kendimi o yatak odasına hapsetmeme izin vermeyeceğim.

Kalbim boğazıma kaçmış gibi hissederek aceleyle dilimi dışarı çıkarıyorum.

Ve işte o zaman bu çılgınlığın manyetik çekimi beklenmedik bir yeşil ışık yakıyor. Sanki bir yerlerde, bir şekilde, bilinmeyen bir varlık kaçmaya çalışmamı istiyor.

Arkamdaki adam bir mesaj aldı.

Telefonu çalıyor ve cebinden çıkarıp bildirimi açarken göz ucuyla dikkatinin ekranda onu bekleyen şeye kaydığı anı izliyorum.

Tek gereken farkındalığının bir anlığına benden uzaklaşması ve ben de kaçıyorum.

Yarışıyorum. Koşuyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda hiçbir şey duyamayacağım kadar yükselirken, kendimi sallanıyor ve rüzgar tarafından sürükleniyor hissediyorum.

İki adım arkamda mı, yoksa beni yere yatırıp kaburgalarımı kıracak kadar yakınımda mı bilmiyorum.

Daha hızlı.

Ağaçlara git.

Ağaç kabukları, yapraklar ve uçan ayaklarımın altında ezilen otların kokusu, ağaç çizgisi yaklaştıkça daha da keskinleşiyor.

Aman Tanrım.

Yapabilirim.

Budaklı dallar alçalıyor, ama karışık ağlarını kırmam için çok fazla değil.

Ağzım açık, çaresizce nefes almaya çalışıyorum. O kadar uzun süredir bir yatakta, neredeyse hareketsiz bir şekilde sıkışıp kaldım ki, vücudum saf adrenalin ve korkuyla hayatta kalmaya çalışıyor.

Dehşet güçlü bir yakıttır ve şu anda vücudumdaki her lif, kendimi güvenli bir yere götürmek için güçlü bir kararlılık dalgasıyla uğulduyor.

Önümde ne olduğunu bilmesem de, o geceden beri katlandığım her şeyden daha kötü olamaz.

Bacaklarımı pompalayıp iç içe geçmiş ağaç kabuklarının arasındaki boşluğa doğru körlemesine koşarken, o devasa ellerden birinin beni arkamdan yakalamaması dua edebiliyorum.

Geriye bakamam.

Kendimi dalın altına doğru savururken avuçlarım ağaç kabuğuna çarpıyor ve derimi sıyrıyor. Bunu yaparken yüzümdeki tüm kan boşalıyor. İri yarı görünüyor, vahşi bir maskeyle peşimden saldırıyor ve yüz hatlarını korkunç bir şeye dönüştürüyor.

Bir avcı.

Eğilerek, çırpınarak, lastik tabanlarımın altındaki gevşek yaprak çöpleri üzerinde neredeyse kayarak, ağaçların kıvrımlı labirentinin derinliklerine dalıyorum.

Çılgınca. Bu karmaşadan kaçmak için duyduğum çaresizlik gözümü kör ediyor.

Her adımda dallar ve kurumuş yapraklar çıtırdıyor ve orman tepemizde kıvrılıyor.

Kalın, mürekkep gibi hava etrafımda dönüyor ve bunun oksijen için ne kadar çaresiz olduğumdan dolayı kendi görüşümün bulanıklaşmasından mı yoksa

Ağaç ve ağaç kabuğu karmaşasının içine doğru indikçe gerçekten çok daha karanlık oluyor.

Ve hala, gürleyen ayak sesleri topuklarımı kısıtıyor, öncekinden daha yakın geliyor.

Kaslarımın zayıfladığını hissediyorum.

Nefes nefese, inleyerek, yakıtım buharlaşırken aynı anda boğazım düğümleniyor. Bir an, oradaydı, sıcak ve yoğun ve kaçışımı sağlıyordu; bir sonraki, hırıltılı bir toz öksürüğünden başka bir şey değil.

Ayak bileğim bükülürken acı dolu bir çığlık ciğerlerimi terk ediyor. Bir sonraki adımda dizlerim bükülüyor ve aynı anda bir kurşun ağırlık göbeğime çarpıyor.

Bedenlerimiz toprağa öyle sert çarpıyor ki bir çığlık atıyorum.

Dehşete mi kapıldım, yoksa sadece bir öfke kasırgası, bir yorgunluk fırtınası mıyım? Altında çırpınırken bir türlü . Her kaslı,

Devasa gövdesinin mezar taşı gibi santimleri beni yere yapıştırıyor ve nefes alamıyorum. Kas gücü beni kemik ve nefesten oluşan bir kafesin içinde solmuş bir gül gibi kolayca hapsediyor.

İçimden küfürler fışkırdı. Saçma sapan ve yarım yamalak kelimeler. Yapabileceğim hiçbir şey yok ve bu beni vahşi bir gürültü çılgınlığına sürüklüyor. Yüzünü, sakalını, boynunu pençeleyen bir cehennem kedisiyim ama o orada kalıyor.

Vahşi gözler benimkilere dikildi.

Bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor ve ben bu lanet olası sessiz ucubenin söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmiyorum.

Beni esir alan kişi sahneye yakışır şiirler ve monologlar söylemeye başlasa bile, elime fırsat geçtiğinde onu seve seve boğazından bıçaklardım.

Kavernöz gövdesinin genişliği ve ağırlığı benim titrek nefes alışlarımla aynı anda yukarı aşağı hareket ederken göğüs kafeslerimiz kabarıyor.

"Siktir git. Çekil üstümden. *Bırak beni.*"

Gözleri derinden deliyor. Kaşları birbirine kenetlenmiş, yüzünün her noktası öfke ve vahşetle kaplı.

"Get. Al. Siktir. Çekil. Beni." Yüzüne doğru bağırdım. Yanaklarımdan sıcak gözyaşları akıyor, orada olduklarını ya da hangi aşamada dökülmeye başladıklarını bile bilmediklerim.

Dişlerini gösteriyor, öfkeyle kenetlenmiş ve bundan daha derin, daha incelikli bir şey, ama dikkat etmek umurunda değil. Bu pisliğin kim ya da ne olduğu ve neden gitmeme izin vermediği, bunların önemli değil.

Yakışıklı olmasından nefret ediyorum. Verdiğim aptalca bir karar yüzünden vücudumu tanımasından nefret ediyorum. Tek istediğim onun zalim ve kaba olmasıyken benimle ilgilenmesinden nefret ediyorum çünkü o zaman belki bunun küçük kısmı mantıklı olabilirdi.

Bu sözler, ya da en azından benim söyleyebildiğim kısmı, patladı

Dış

arı. "Senden nefret ediyorum." Hıçkırıklarım havayı yarıyor.

Koyu renk gözleri parlıyor ve o dev avuçlarından biri aniden hareket ediyor. O

Yumruğunu yere o kadar sert vurur ki normal bir insan olsaydı kesinlikle bir eklemi kırılırdı.

Ama bu konuda hiçbir şey normal değil. Berbat on bin yolu var.

"Beni duydun mu? Sağır mısın?" Hıçkırıklarım boğuldu. "*Senden nefret ediyorum.*"

İlk defa göğsünden bir ses çıkıyor. Bu bir ses mi, bir gümbürtü mü, yoksa toprağın kendi kıpırtısı mı bilmiyorum ama yumruğunu tekrar toprağa vuruyor.

"Devam et. Sadece yap şunu." Yumruklarımı sıkarak, en beyhude, en zayıf çabayla omuzlarına vuruyorum. Sanki sert bir taşa vuruyormuşum gibi hissediyorum. "Yapacaklardı. Eminim sen de yapacaksın."

Yüz ifadesi buruştu. Tıpkı bana saldırıp saldırmadıklarını sormak için beni işaret ettiği gece yüzünde silinmez bir şekilde yazılı olan *endişe* ifadesiyle olduğu gibi. Şimdiye kadar hiç güvenmemem gerektiğini bilmem gereken türden.

"Sen de en az onlar kadar hasta bir piçsin, ama bu daha kötü. Daha kötü, çünkü beni zaten siktin, değil mi?"

Çenesinin yan tarafındaki bir kas, yüz hatları boyunca akan gerginlikle birlikte çılgınca tik tak ediyor.

"Evet. Devam et o zaman. Aptal küçük gizemli oyununu oyna ve sessizlik içinde ne halt istiyorsan onu yap. Çünkü bana zaten sahip oldun, bu yüzden bahse girerim bunu tekrar yapacağın anı bekliyorsundur."

Bu sefer, benim gevezeliğimden bıktı. Çerçevesi benimkinden ayrılıyor ve korkutucu bir hızla kendini yerden kaldırıyor ve aynı hareketle beni neredeyse topraktan çıkarıyor.

Sanki boş bir çuvaldan daha ağır değilmişim gibi omzuna asılıyor, her uzun adımda sağa sola savrulmaya bırakılıyorum. Eve dönerken yol boyunca ona küfrediyor ve baş aşağı asılı dururken avazım çıktığı kadar bağıriyorum.

Kendimi daha fazla yordüğüm her saniye çaresizliğimi pekiştiriyor.

Çamurun omurgamı kapladığını hissedebiliyorum. Bu kazak ve bluz, ağır bir çamur topağı halinde tenime yapışıyor ve yüzüme de sıçramış olmalı. Yapraklar saçlarıma yapışıyor, dirseklerimin ve kollarımın kumaşına işliyor.

Yol boyunca mücadele etmeye devam ediyorum ve onun bu kadar sıcak hissetmesinden nefret ediyorum. Taytımın ince kumaşının arasından avuçlarının dağlayan sıcaklığını görmezden gelmek imkansız.

Daha da kötüsü, her adımda, beni sessiz muhafazasında tuttuğu camdan hapishaneye geri götürdüğü her adımda hatırlıyorum.

O geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Nasıl hissettiğini.

Avuçlarının çıplak tenimi sıyırması. Geniş göğsüne yaslanmam.

Aletin her santimi ve uzunluğunun alt tarafını kaplayan piercingler.

Bu durum midemi bulandırıyor olmalı, ama beynimin karanlık ve ahlaksız bir köşesinde yeterince soru işareti var.

Neden beni tutuyor? Ne amaçla?

Beni hala istiyor mu?

Bu yüzden tüm bunları bir kenara itip mücadele etmeye devam ediyorum, çünkü etmezsem, pes edip teslim olursam ve belki bir parça zayıflık gösterirsem... o zaman ne olacak?

Daha önceki adımlarımızı takip ediyoruz ve koridordaki üçüncü kapıya geldiğimizde, içinde tutulduğum yatak odasının bulunduğu anlaşılıyor, beni tekrar dik konuma getiriyor.

Beni ayağa kaldırarak, sanki kan var mı diye kontrol ediyormuş gibi eleştirel bir gözle üzerime baktı.

"Çık dışarı." Kendimi onun kurtarıyorum.

Çenesini banyoya doğru salladı.

"Olamaz." Dişlerim birbirine kenetlendi. "Cehennem gibi. Ben zayıfken ve aklım başımda değilken bana sarkıntılık ettin. Şimdi beni oraya kadar takip edemezsin."

O koca pençeler yumruk olmuş, parmaklarını kırmaya hazırlanıyordu.

"Bu senin oynadığın iğrenç bir oyun mu? Bunun bir parçası olmadığını nereden bileyim? *Onlardan* biri. Senin sorumlu olmadığını nereden bilebilirim?

"Nasıl bir cehennemde sıkışıp kaldıysam artık, ha?" Ona bakarken ellerim titriyor.

Sessizlik. Her zaman lanet sessizlik.

Gözlerimi deviriyorum, bu çamurlu kazağın sırtıma yapışmasına bir saniye daha dayanamıyorum. Bu yüzden kazağı çıkarıp yüzüne olabildiğince sert bir şekilde fırlatıyorum.

Sopayla uzaklaştırıyor.

Malzeme yere düşüyor. İçimde bir ürperti dolaşıyor.

"Hayır, aslında... Şimdi anlıyorum." Orada durup odayı çatırdayan, yırtıcı bir enerjiyle doldururken yüzüne gülüyorum. "Yapamazsın. Sen benim gibi kızlara bakması için gönderdikleri adamsın çünkü hiçbir şey yapmayacaksın. Gece gündüz başımda dikilen ve tek kelime edecek cesareti bile bulamayan uysal küçük bir faresin."

Isı sinir uçlarımı yakıyor. Fokurdayan ve taşmakla tehdit eden şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Belki de deliliktir, bana bulaşmış bir hastalıktır, ama artık bunları anlamak için daha fazla çaba harcamayacağım.

Kaçmaya çalıştım ve başarısız oldum, bu da benim için bir sorun. Bundan kaçış yok, bu yüzden şimdi sallanarak aşağı iniyorum.

"Evet. Şimdi anlıyorum. Sen sadece başkasının kontrol edeceği iyi bir askersin. Beni bir kez siktin ve doydun, yani ben buyum. Aletini sokacağın bir delik ve şimdi bunu başardın, tek yapacağın orada oturup beni sonsuza dek sessizce izlemek. Savunmasız uyuyan kızlara karşı fetişi olan bir çeşit sürünge misin? Anladım."

Ben konuşurken, ıslanmış tankı çıkarıp bir tomar malzemeyi Onu.

Bu sefer onu yakaladı ve bana öyle bir baktı ki İçim soğuyor.

Pek çok şey yapmalı.

Uyarı. Uyarma. Tehlikeye karşı uyarma.

Ancak, bunların hiçbirini kaydedilmemiş gibi görünüyor.

"Ne yapacaksın, ha? Beni uyuşturacak mısın? Bilincim yerinde değilken beni zorlayacak mısın? Seni tatmin eden tek şey bir cesedi becermek mi? Çünkü sana şimdiden söyleyebilirim ki, bir daha bana dokunmana *asla* izin vermeyeceğim."

Eğer bu adamı geride tutan bir şey varsa, bu sözleri söylememle birlikte paramparça oldu.

Topuklarımın üzerinde dönüp banyoya doğru koşmaya çalışırken beni belimden yakalıyor.

Ne kadar güçlü olduğunu bir kez daha kanıtlarcasına kolaylıkla yatağa fırlatıldım ve sırtüstü yatağa doğru zıpladım. Dizlerim yana sarkıyor ve dirseklerimle kendimi desteklemeye çalışıyorum, üzerimde sadece sütyenim ve taytım var.

Figürü üzerimde iri ve heybetli bir şekilde belirirken, nabız noktamdan çılgınca, davul gibi bir ritim geçiyor.

İşte o zaman, bu adamın tüm bunlardan hiç etkilenmediğini gösteren en önemli kanıtı görüyorum.

Çok sert.

Artık her nefesim çılgınca geliyor, göğsüm inip kalkıyor. Kısmen dehşet içinde izliyorum ve her şey düşünüldüğünde kesinlikle hakkım olandan çok daha fazla tahrik oluyorum. Çünkü bu adam tehlikeli ve ne yapacağı kestirilemeyen biri ve defalarca kendini bana kolayca dayatabileceğini gösterdi ve tam olarak istediğini almasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Yine de bana zevk vermesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Vücudum hatırlıyor.

Siyah uzun kollu tişörtünün önünü kaldırıp pürüzsüz koyu tenini ve bel kemerinin altına kadar uzanan saç izini ortaya çıkarırken gözlerimi alamıyorum. Kot pantolonunun düğmesini iliklediğinde sessizlik beni sağır ediyor, ardından fermuarının törpülenmesi geliyor. Her hareketine bakışlarının binlerce kiloluk ağırlığı eşlik ediyor, bunu hissedebiliyorum ama kendi bakışlarımla bağlantı kurmaya cesaret edemiyorum.

Tek yapabildiğim burada öylece uzanmak, kıpırdamadan durmak, başparmaklarının külotunun kemerine takılışı beni büyülüyor.

Malzemeyi aşağı itiyor ve o gecenin tüm yasadışı anıları, beni tepeden tırnağa kaplayan vahşi, aceleci bir sıcaklık akışıyla geri geliyor.

Bu arzu mu? Bunu istiyor muyum? Kendi düşüncelerimi bile anlamıyorum. Ama uzun, kalın boyu serbestçe sallanırken ve bana horozunun alt tarafını mükemmel bir şekilde görmeme izin verirken ağzımın sulandığını biliyorum.

O damarlar ve sıra sıra gümüş halterler ortaya çıktı. Beşi de.

Tüm o sıcaklık, eziyet ve öfke içimde farklı ve daha da pervasız bir şeye dönüştü. Şu anda umurumda değil. Tek istediğim o yerde sıkışıp kalmaktan farklı bir şey hissetmek.

Son zamanlarda kim bilir ne kadar zamandır öyleydim. Tüm bunlar başlamadan önce en canlı hatırladığım *şey* bu adamla ilgili *bir şeydi*.

O gece, en ilkel şekilde birbirimize bağlanırken sessizce gözlerimin içine baktığı bir an vardı. Tüm o ahlaksızlıktan sonra, beni kullandıktan sonra aramızdaki ilişkinin değiştiği bir an. O anda beni ne kadar dikkatle izlediğini, sanki göğsümü açıp kalbimi kolayca çıkarabilirmiş gibi hissettiğimi hatırlıyorum.

Şimdi ise tamamen farklı. Zengin ten rengiyle uyumlu koyu kahverengi gözlerini bana dikmiş, boynumu mu kıracağını yoksa kapıdan çıkıp gideceğini mi bilemiyormuş gibi .

İkimiz de duyguların çalkalandığı ve azgın bir fırtınaya dönüştüğü bir yerde sıkışıp kaldık ve ben onu çok ileri iten aptalın tekiyim.

Avucunun içine kabaca tükürürken başka tarafa bakamıyorum. Kayganlaşmış avucunu kullanarak aletini kabaca okşamaya başlamasıyla birlikte vücudumu bir ürperti kaplıyor. Tekrar tekrar kendini okşuyor ve eğer bana vahşice saldıracağını düşündüysem, çok yanılmışım.

O gümüş piercingler içimde kayarken nasıl da iyi hissettirdiklerini hatırlayarak benimle alay ederken siki kalınlaşıyor. Aramızdaki bu şeyin kasırgası beni ele geçiriyor. Dizlerimin arasında dururken ne kadar güçlü ve heybetli görüldüğüne kendimi fazla kaptırmışım.

Yumruğu bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı gidip geliyor ve kanımın vücudumda hızla aktığı her umutsuz gümbürtüyle zaman buharlaşıyor gibi görünüyor. İzledikçe ve *hiçbir şey* yapmayacağını anladıkça içim sıkılıyor.

Beni kelimelerden ve iletişimden mahrum bırakacak... şimdi de bu.

Kendini yatağın kenarına dayayarak, her şey hızlı ve çılgınca gerçekleşiyor. Şişmiş, kaygan başını karnıma doğrultuyor ve devasa göğsünün girintilerinde bir yerden geliyormuş gibi görünen o seslerden biriyle boşaltıyor.

Döl karnıma çizgiler çizerken ve boyu her fişkırmayla aynı anda tekmeler atarken nefes nefese kalıyorum, kıvranıyorum, her şeyden tamamen altüst oluyorum. Çok pis ve ıslaklık sadece benim aşırı ısınmış tenime değil, onun eline de bulaşıyor.

Damarlarımda tutuşan ateşe eşlik etmek için kulaklarımda titreşen bir kükreme var.

yaptı, bana bir hiçmişim gibi davrandı ve ben de ona izin verdim.

Benim neyim var böyle?

Orada yatarken, gözümü kırpamazken, hareket edemezken ya da az önce karnımın üzerine otuz bir çektiği gerçeğini aklıma getiremezken, pislik herif gerçekten de noktayı koyuyor.

Az önce yapmaya çalıştığım şey yüzünden bana ne kadar kızgın olduğunu pekiştiriyor.

Dudağı kıvrılıyor ve öne doğru eğilerek aynı deri parçasına tükürüyor. İğrenç bir hareket, ağzından çıktığında kesinlikle aşağılayıcı olması gereken kaba bir jest. Tükürük karnımın alt kısmındaki kıvrımın üzerinden kayıyor ve işte o zaman yoğun utanç bilincimi gerçekten kaplıyor.

Geri adım atıyor, tek kelime etmeden kendini uzaklaştırıyor. Sonra da gidiyor. Buraya geldiğimden beri ilk defa korumam gitti.

Ne kadar zavallı olduğumu kanıtlamak için arkamda onun döllerini ve tükürüklerini bıraktım.

"Dağıttığınız güvenlik görüntülerine erişimi olan çok az sayıda kişi var."

Önümdeki adam gürleyerek arkasını döndü. Bileklerinden bir et kancasına asılmış ve bunun kaç saattir sürdüğüne dikkat etmeyi bıraktım. Uzun zamandır tırnakları sökülmiş olan kanlı ayak parmakları, beton zemini tırmalıyor.

"Yani... Sana tekrar soracağım."

Bıçağımı adamın göğüs kafesinde gezdirirken, çenesinden aşağı bir kan nehri öksürüyor. Karnının soluk çizgisi, öğürmesinin şiddetiyle çöküyor ve kabarıyor.

"Tabii koleksiyonuma bir akciğer bağışlamak istemiyorsanız?"

Eti kesip biçmeye başlamak ve bu işi bitirmek çok cazip geliyor.

o.

"Şuradaki kavanozu diğerlerinin arasında görüyorsun." Yakına eğildim ve Bıçağımın yassı kısmıyla morarmış çenesini yukarı kaldırarak hıyarın dikkatini alkol banyosunda yüzen çeşitli vücut parçalarına yönelttim.

"En sondaki şu anda boş. Senin gibi bir pisliğin gelip, birlikte geçirdiğimiz zamanın küçük bir hatırasını saklayabileceğim kadar iyi sıçıp batırmasını bekliyor."

Protesto sesleri gerçekten acınası.

"Bana elleriyle vurdular." Ağzının içine kusuyor. Yüzü bembeyaz ve acıdan nemli. "Başka seçeneğim yoktu."

"Kim?" Bıçağımın ucu şahdamarına saplandı. Onu harekete geçirecek kadar baskı uyguladım, şimdi bağlarına karşı daha şiddetli bir şekilde dönüyor.

Yumuşak bir sesle ön tarafına doğru ilerliyorum.

"Yerinizde olsam bunu yapmaya devam etmezdim. Tabii iki kolunuzun da yerinden çıkmasını istemiyorsanız? O zaman, elbette, eskisi gibi devam edin."

Vücudu ıslak bir paçavra gibi sarkıyor, çalışma odamın ortasında, burada asılı duran ve parçalanmaya hazır çeşitli hayvan leşleriyle çevrili bir şekilde sallanıyor.

"Neden özellikle o görüntüyü istediler?"

"Bilmiyorum."

"Neden kız?"

"Bana hiçbir şey söylemediler. Sadece maskeli, siyah giyimli insanlar. Bu bok her zaman böyle gider."

"Bunun gibi maskeler mi?" Bıçağımı kendiminkine doğru uzatıyorum, rafta oturmuş, ruhsuz boş göz çukurları ve bir tarafına püskürtülmüş bakırla bize bakıyor.

"Evet, neredeyse öyle ama siyah. Neredeyse parlak." Öksürüyor ve kan patlamış dudağından akarak betona karşı parlak kırmızı bir şerit halinde yere damlıyor.

"Yani... bana burada, malikanenin içinde çekilmiş bir video kaydının siyahlar giymiş kimliği belirsiz bir kişi tarafından size verildiğini ve daha sonra bunu yine siyahlar giymiş başka birine vermenizi söylediğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet. Sana söylüyorum, hiçbir şey bilmiyorum." Sızlanmaları bıktırıcı olmaya başladı.

Bu adam aynı melodiyi tekrarlayıp duruyor ama benim umurumda olan şarkı bu değil.

"Ve o görüntülerde ne olduğuna hiç göz atmadınız mı? Dizüstü bilgisayarınıza takıp kendiniz de bir göz atacak kadar merak ettiğiniz bir an olmadı mı?"

Çürümüş etinin her santimini yiyip bitiren lezzetli, uzun saatler süren acıyla zaten kül rengindeydi, ama sözlerimi duyunca ağartılmış bir bağırsak gibi soldu.

"Ahh, demek
yaptın." "Ben
sadece-"

"Uh uh. Hayır. Bu kadarı yeterli. Eğilip ikiye bölünmek için o pis kıcını kime sunduğun gerçekten umurumda değil.

o görüntüyü çalmanın bir parçası olmayı kabul ediyorum." Bu kez, bıçağımı göğüs kafesinin hemen altındaki noktaya, kıkırdak ve kemiklerin yol açtığı ve akciğerine erişmeme izin veren o güzel yumuşak noktaya yerleştiriyorum.

"Önemsediğim ve beni çok üzen şey, onu izlemiş olman. O senin gözlerin için değildi ve şimdi bana dersini almış olduğunu bilmenin memnuniyetini yaşatacaksın. Sana ait olmayan bir kızı izlerken o acınası aletini ovuşturmayacaksın."

Sivri ucu ileriye doğru batırdığımda, et ve kas dokusu katmanlarından geçip yumuşak çekirdeğine ulaşana kadar bir an için her zamanki dirençle karşılaşıyorum.

Acısı ve çığlıkları betonda yankılanıyor, sanki birilerinin duyabileceğini ya da umursayabileceğini düşünüyor.

"Kasap." Siyah saçlı, ağır dövme ve daha da karanlık ruhlu bir adam sessiz adımlarla arkamda beliriyor.

Sesini duyunca bıçağı derine gömülü halde bırakıyorum ve bir an için geri çekilip yaptığım işi inceliyorum.

"Merhaba yakışıklı." Arka cebimdeki bezi ellerimdeki taze, ıslak kıpkırmızı izleri siliyorum. "Varlığınızla bizi ne zaman onurlandıracağınızı merak ediyordum."

Bu odada asılı duran bakır kokusu ve boğazınıza yapışacak kadar yoğun korku tınısı, bazı insanların yere yığılmasına neden olabilir.

Bu özel canavar değil.

Burası onun avlanmak için tercih ettiği bölgeye daha çok benziyor.

"Ky sana oynaman için bir oyuncak bıraktığını söyledi." Kıçını kemik testereleri ve penslerle kaplı tezgâhıma yaslıyor, çizmeli ayak bileklerinden birini diğerinin üzerine geçiriyor. Dövmeli kolları ve elleri kalın boxer gövdesinin üzerinde kıvrılıyor.

Karanlık gözler misafirimizin üzerinde dolaşüyor, önünde kıvranan acınası sahne

Biz.

"Harris'in bana göndermeye karar verdiği eğlence için her zamanki gibi çok minnettarım.

Bir ara birlikte oyun oynamalıyız. Senin iyi vakit geçirme anlayışının bu olduğunu biliyorum."

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. Belki eğleniyor, ama bir santim bile vermek istemiyor

"Nasıl oynamayı sevdiğini biliyorum *Greyson*."

"Ahh, benim tatlı Ven'im. Şimdi nazlanma. Kana susamışlık benim olduğu kadar senin de en büyük aşklarından biri."

Gümüş yüzüklerinden birini döndürüyor. "Oyunlar bana göre değil."

Bu beni gülümsetiyor. "Ne zaman fikrini değiştirirsen, numaram sende var."

"Zaten uğraşmam gereken bir velet var." Sanki et kancasına asılmış kanlı ve kırık bir adam görmek bir günlük işmiş gibi sakalını kaşıyor.

Ki onun durumunda kesinlikle öyle.

"Beni eşit bir fırsatçı olarak düşünün. Biraz kaos yaratma ihtiyacı görüyorum; o taşı göle atmaya ve birkaç dalga yaratmaya her zaman istekli olacağım."

"İyi ki omzunda seni fazla ateş yakmaktan koruyacak bir Melek var."

"Biraz dikkati dağınık. Bu da benim ihtiyaç duyulan yerlerde kargaşa yaratmamı kolaylaştırıyor."

Adam parlak kırmızı hava kabarcıkları çıkararak öksürmeye başlarken kan yere düzenli bir ritimle damlıyor.

"Kız iyileşiyor mu?"

"Beklenebileceği kadar iyi." "Seni bıçaklamaya çalıştı mı?"

Bu dudaklarına geniş bir sırıtış getirdi. "Keşke."

Ven başını sallar ve telefonunu çıkarmaya devam eder. Hızlıca bir göz attıktan sonra, sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi telefonu cebine geri koyuyor. "Her şeyin bir zamanı var sanırım," diyor.

Paçavrayı yere atıyorum ve yakında ceset olacak kan lekeli adamın önünde duruyorum.

"Buradan çıkmak için sıcak bir tane mi yoksa soğuk bir tane mi istersin?" Arkamdaki adama sordum.

Ven tezgahı itip yanıma geliyor. "Duruma göre değişir. O şerefsizden işe yarar bir şey öğrenebildin mi?" "Videoyu izledi."

Bu bok lekesinin kaderini zaten biliyorum. Ve bu detay, yanımda duran adamın duyması gereken tek şey.

"Bu durumda, onu sıcak tutacağım." Öne doğru uzanarak dövme eli bacağımın sapına doladı ve tüm gücüyle

Baştan çıkarıcı, yavaş bir özenle, sanki bir çift ipek külotlu çorabı soyar gibi.

Kendi bıçağını uzatarak kabzasını bana uzatıyor, mürekkepli parmak eklemelerine kırmızı bulaşmış.

"Domuz çiftliğine küçük bir gezi yapacağız."

Bilinmeyen bir nedenden dolayı, başka bir kaçma girişiminde bulunmadım. Henüz.

Bu tamamen pes ettiğim anlamına gelmiyor, ama beni bu yerin sınırlarına bağlayan bir şey var ve tamamen kafası karışmış beynim neden burada olduğumu ve dış hatlarımı yansıtan şeffaf camın ötesinde neyin gizlenmiş olabileceğini merak etmekten kendini alamıyor.

Tamamen berbat durumda mıyım? Büyük ihtimalle.

Bu duvarların içinde beni takip eden bilinen canavardan mı korkuyorum, yoksa bu çitin güvenliğinin ötesinde sinsice dolaşabilecek bilinmeyen yaratıklardan mı?

Kafa karışıklığıma bir de dünkü olaylardan beri yalnız olmam eklendi. Cildimdeki yakıcı utanç katmanlarını temizlemek için duşta bir yaş aldıktan sonra odamdan dışarı çıktığımda, tereddütle evin içinde dolaştım, ancak her şeyin sessiz olduğunu gördüm.

Benim soğukkanlı, sessiz devim ortadan kaybolmuştu.

Gerçekleşmenin beni olması gerekenden daha sert tokatladığı gerçeğini görmezden geliyorum. Her ne olursa olsun, arkasını gördüğüm için rahatlamış *olmam gereken* biri, şimdi kendimi onsuz, dırdırcı, hayalet gibi bir hisle acı çekerken buluyorum. Yanımdaki boşluğu doldurması gereken yerde bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum.

Birlikte dolaşmaya alıştığınız bir gölge gibi, ancak bir gün kalkıp gitmesi için.

Ancak dün gece duştan çıktığımda alanım ışıklarla doluydu, kese ve pul pul dökülmüş bir haldeydim. Dikkat süslü, şeffaf bir gazlı şömine

şimdi dans eden alevlerle sıcacık parlıyordu. Mermer kaplı mutfak tezgahının üzerinde, muhtemelen ısıtmam için bırakılmış, önceden paketlenmiş bir yemek, birkaç parça meyve ve kapalı bir şişe su duruyordu.

Üzerinde oynanmamış bir şeyi güvenle yiyip içmeyeceğimin hiçbir garantisi olmadığını biliyordum ama beni zehirlemek ya da tekrar uyuşturmak için sayısız başka fırsat varken bu kadar çaba sarf etmek çok fazla gibi görünüyordu.

Ben de lazanyayı ısıttım, suyu içtim ve etrafı kolaçan etmeye başladım.

Bu da bana hiçbir şey kazandırmadı.

Nerede olduğuma ya da buranın kime ait olduğuna dair bir parça bilgi edinmeyi umuyorsam, şansım yaver gitmedi.

Her biri tertemiz, lekesiz durumda olan, krem ve taba tonlarında modernist mobilyalarla dolu steril bir cam vitrinden başka bir şey değil.

Hiçbir şey üzerinde oturulmuş veya bir gün kullanılmış gibi görünmüyor.

Şimdi kendi kafamın içinde dönüp duruyorum ve bugünün büyük bir kısmını kafam karışık bir şekilde yatarak geçirdim. Çoğunlukla zihnimin içindeki bir hücreye hapsolmuş bir şekilde, tüm bunların ne anlama geldiğini düşünerek.

Neden beni rehin tutmak için kurtarıyorsun?

Benimle istediklerini yapmalarına aptalca izin verdiğim o geceden kalan diğer iki adam nerede?

Belki de en kafa karıştırıcı olanı, yanımdan ayrılmayan adam neden benimle bu kadar kararlı bir şekilde konuşmuyor? Ve ben neden onun çileden çıkarıcı, ciddi varlığını arzuluyorum?

Avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırırken, cama hafifçe vurulduğunu duyuyorum.

Tüm vücudum kasılıyor ve başımı sesin geldiği yöne doğru çeviriyorum. Ulaşabileceğim mesafede silah olarak kullanabileceğim bir şey var mı? Elimde sadece su şişem ve bir elma var.

Ancak beni karşılayan manzara, beni cehenneme geri sürüklemek için gelmiş maskeli bir adam değil, parlak bir gülümseme takınmış ve el sallayan bir kadın.

Cam kapıyı açmak için dirseğini kullanıyor ve şeftali tonlarında bir tayt ve bir egzersiz üstü giyerek içeri adım atıyor. Yirmili yaşlarında, bisiklet dersinden eve dönen her kadının poster kızı gibi görüyorum. Bu o kadar normal ki, ağzım açık kaldı-

içeri girerken ağzını açıyor. Evindeymiş gibi görünmesi, sanki burada yaşıyormuş gibi odanın içinde dolaşması midemi bulandırıyor.

Benim dev yabancım mı *birlikte*? Bu onun kız arkadaşı mı? Karısı mı?

"Sen Posey olmalısın." Zengin kahverengi teni, uzun bacakları ve kemik yapısıyla dikkat çeken kadın, kanepenin arkasına birkaç giysi torbası attı. Aramızdaki boşluğu kapatıyor, diğer elinde iki kahve ile çift tepsi taşıyor.

"Çocuklar yoksunluk dönemini iyi atlattığını söylediğinde çok rahatladım. O pislikler her türlü çürümüş şeyi hazırlıyorlar ve bazı inişlerin korkunç bir hal aldığını gördüm."

Boştaki eliyle tutucudan bir kahve fincanı çıkarıp bana doğru uzatıyor.

"Adım Keisha."

Birden çok kez göz kırpıyorum. Halüsinasyon mu görüyorum? Çünkü neler oluyor böyle?

"Fındık kreması ve yarım şeker? En sevdiğin şey bu, değil mi? Oturalım çünkü eminim milyonlarca sorunuz vardır ve bakın, Angel iyi niyetli ama tam olarak bir sohbet pınarı değil."

Zehir için kahvemi koklama isteği çok güçlü.

"Yani... sorularınız mı var? Bana sor. Ben senin kızınım." Megawatt gülümsemeli ve mükemmel kalçalı kadın yanındaki kanepenin minderine vuruyor. Cam sehpanın karşı tarafındaki koltuğa kaymayı tercih ediyorum.

"et. . Tabii bu tür şeylerden hoşlanmıyorsan." Arkasına yaslandı ve beklentiyle bana baktı.

Sorular... evet, lanet olası sorularım var. Ama benim bütün ikilemim nereden başlayacağım.

"Neden buradayım?" Yapabildiğimin en iyisi bu. Sormak istediğim her şey zihnimin içinde düğümleniyor, sanki bir kedi yavrusu iplik yumağını düğümlü bir karmaşaya dönüştürmek için serbest bırakılmış gibi.

Keisha kahvesini yudumluyor ve bacaklarını altına sıkıştırıyor. Bir kez daha o iç burkucu his her şeyin önüne geçiyor, çünkü burada o kadar rahat görünüyor ki; birlikte sıkışıp kaldığım adamla son derece yakın olmaktan başka ne açıklaması olabilir ki?

Garip bir şekilde bağlanmadığım bir adam.

Kendime güvenerek söylersem, belki kendimi bile ikna edebilirim.

"Bu dünyanın... sıradan insanlara ait olmadığını anlayacak kadar bilgili olduğunuzu varsayıyorum." Kahveyi bir dizinin üzerine koyuyor. "Noire House'daki gece, arkadaşlarınızla geldiğinizde... o daveti almanız tesadüf değildi."

Ağır ağır yutkunuyorum.

"Yüksek mevkilerdeki bazı insanlar, bir parmak şıklatmasıyla hayatları değiştirebilirler." Demek istediğini vurgulamak için hareketi taklit ediyor.

Nabzım hızlanıyor. "Noire House?"

"Etkinliğin yapıldığı malikane. Tüm bu mülk. Hepsi Noire Hanesi'nin malı."

Aklım başımdan gidiyor. Bu hâlâ Port Macabre'de olduğum ve dünyanın uzak bir köşesine gönderilmediğim anlamına geliyor. "Burada mı yaşıyorsun?"

Kahvesini yudumlarken kıkırdıyor. "Hayır. Bu benim hayatım, işim olabilir ama çoğumuz gelip geçiciyiz."

"O zaman neden ben? Neden burada tutuluyorum? Ben özel biri değilim... Sadece hayatıma geri dönmek istiyorum." Kahve ve fındık kokusu burnuma çarpıyor ve fazlasıyla cazip geliyor. Sonunda dudaklarıma götürdüğümde, o ilk uzun yudum sanki bir melek korosu tarafından eşlik ediliyormuş gibi geliyor.

"Sanırım en azından *birileri* için özel *biri olduğunuzu* rahatlıkla varsayabiliriz. Yine de bana kim olduğunu sormayın, seçkin Hane üyeleri hakkında herhangi bir kısıntı verildiğini sanmıyorum." Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. Bunu beni minnettar hissettirecek şekilde mi yoksa kanımı buza çevirecek şekilde mi söylediğini anlamak zor.

"O adamlar-" Kelimelere dökmek çok zor. Malikânedeki gecenin karmakarışık anıları ve ardından kaçırılmaları.

"Buradaki adamlarla güvendesin. Bana ya da onlara güvenmek için bir nedenin olmadığını biliyorum ama seni temin ederim ki sana zarar vermek istemiyorlar. Seni kaçırın o pisliklerden geri almak için neredeyse şehri yerle bir ediyorlardı."

Bir süre bunun üzerinde düşündüm. "Burada benimle birlikte olan kişi, siz ikiniz..."

Keisha'nın sırtışı daha da büyür. "Oh, Tanrım hayır. Bu üçü başka bir şey, sana söylüyorum. Bu dünyada bireysel bağlılıklar yapmıyor olabiliriz ama *onlar* gibiler tamamen farklı bir oyun oynuyorlar. Yerine getirmek zorunda oldukları rolleri için gerekli bir kötülük."

Üç erkekten bahsedince midem bulanıyor. Onlardan hiçbirine bağlı olmadığını teyit etmesinden bahsetmiyorum bile. Neden kendimi

Tek yaptıkları beni kullanmak ve kimliklerini gizlemek olduğu halde benim için bir şey mi oldular?

"Bana kim oldukları hakkında bir şey söyleyebilir misin? Artık hangi yolun yukarı olduğunu bile bilmiyorum gibi hissediyorum."

"Angel'ı tanıyorsun... seninle ilgilenen kişi."

Angel. Onun adını duyduğumda vücudumu saran ürpertiyle savaşıyorum.

"Daha çok bana bakıyor ve bir şey söylemeyi reddediyor gibiydi." Ağırılığımı değiştiriyorum.

Keisha kahve kapağını çeviriyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Angel konuşmuyor. Nedenini hiç merak etmedim. Ama evet, bildiğim kadarıyla konuşamıyor."

"Kahretsin." Konuşamıyor mu? Bunun neden bir kez bile aklımdan geçmediğı, beynimin içinde işlerin ne kadar berbat bir hale geldiğinin bir kanıtı. Tanrım, hâlâ uyuşturucunun etkisindeyken ona bağırdığım için kendimi dünyanın en büyük orospusu gibi hissediyorum. Her ayrıntıyı hatırlayamasam da, şimdi onun hakkında bildiklerimden dolayı içimi burkan şeyler söylediğim kesin.

"Diğerleri..." Başlıyor, sonra duraklıyor.

"O gece konakta tanıştığım üç kişi vardı." Koltuğumda biraz öne doğru oturuyorum. Kim oldukları ya da bu olaydaki rollerinin ne olduğu konusunda bu kadar meraklanmam için hiçbir neden yok, ama bilmenin cazibesine de engel olamıyorum.

Bu berbat bir durum ve oldukça rahatsız edici bir şekilde, sanırım bir şekilde bu dünyaya çekildiğini hisseden o parçamla barışmaya başladım.

Telefonuna bakıyor, sonra aniden ayağa kalkıyor.

"Size söyleyebileceğim tek şey, önümüzde büyük olasılıkla sorularınıza burada oturup kahve içmekten daha fazla yanıt verecek bir gece olduğu." İki giysi torbasını kolunun üzerinden kaldırmak için uzanıyor. "Hadi seni giydirelim, sonra da seni Noire House'a götüreyim."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Hadi, seni çok ateşli gösterelim. Katılman gereken bir müzayede gecesi ve keşfetmen gereken bir seks kulübü var."

Bu elbise enfes. Muhtemelen yıllık maaşımın iki katından daha pahalı olan gümüş couture, halter askısı ve uyumlu topuklarıyla tenimin üzerinde bir şelale gibi akıyor.

Sanki sadece benim için özel olarak yapılmış gibi, hepsi mükemmel bir şekilde takılmış.

Hepsi de benim istek ve ihtiyaçlarıma göre tasarlanmış gibi görünen bu zahmetsiz giysi, yiyecek ve içecek dizisinde bir düzen sezmeye başlıyorum.

Keisha son bir saatini buruşuk bir doku parçasından aynada zor tanıdığım bir kadına dönüşmeme yardım ederek geçirdi. Bana bu akşam ne beklemem gerektiği hakkında çok az şey söyledi ve bunun tamamen kasıtlı olduğundan şüpheleniyorum.

Artık hiçbir şeyden o kadar emin değilim ki, körü körüne onu takip ederek ilerliyorum.

Şimdiye kadar tecrit edildiğim evden birkaç dakika uzaklaştık ve ormanlık alanların uzandığı açık otlakların arasından dolambaçlı bir çakıl yolu takip ederken, buranın *Noire Malikanesi*'ne ait olmasıyla ilgili ne demek istediğini anlıyorum.

Bu topraklar, içinden geçtiğimiz çevre, bir saraya benziyor. Varış noktamızda bizi bekleyen ihtişam ne olursa olsun, kendi posta kodunu hak edecek kadar büyük.

Etkileyici gotik mimarinin tanıdık görüntüsünün önünde durduğumda, ön taraftaki tertemiz peyzajlı park alanına bakan yüzlerce pencere görüyorum. Aradaki mesafeyi arabayla kat etmek görünüşe göre çok hızlıydı.

ve tahminimce bir araç olmadan aynı yol yürüyerek on ya da on beş dakika sürer.

Ormanın ve açık otlakların arasında gizlenmiş başka binalar olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Mekan gelen konuklarla dolup taşıyor, takım elbiseli valeler spor arabalarını ve lüks araçlarını park etmeye çalışıyor. Smokinler, elbiseler ve kafatası maskeli katılımcılardan oluşan bir geçit töreni, görkemli ön kapılara giden merdivenleri sıralıyor.

Keisha sergilenen tüm süslemelerin yanından geçip malikânenin farklı bir bölümüne doğru ilerlerken nabzım güm güm atıyor.

Şaşkın bakışımı görüyor ve bana doğru bilmiş bir gülümseme fırlatıyor. "Personel girişi burada."

"Bütün bina bir seks kulübü mü?" Loş akşam ışığında bile gözlerimin ne kadar yuvarlak olması gerektiğini hissedebiliyorum.

"Bu kanadın çoğu. Diğer tarafta Noire soyuna ait özel daireler var. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, çoğu zaman orada kimse olmuyor. Andreas Noire malikânedeki her şeyi denetliyor olabilir ama bugünlerde kulüple hiçbir ilgisi yok."

Ön camdan dışarı bakarken, sıra sıra dizilmiş karanlık pencereleri, taş kaplamayı, manzaranın içinden yükselen bu binanın ne kadar uğursuz ve heybetli olduğunu görüyorum. Buraya en son geldiğimde buranın heybetli ve biraz da ürkütücü olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdi geri döndüm ve hiç değişmemiş.

Ancak bu kez, son olayların sonsuza dek değiştirdiği kişi *benim*.

"Bu açık artırma, düzenli bir şey mi? Ne oluyor?" Yanağımın içini kemiriyorum. Birdenbire Keisha ile dışarı çıkmama izin verilmesi çılgınca görünüyor. Sadece bu da değil, bu gece burada toplanan insan kalabalığının arasında saklanırken kolayca kaçmaya çalışabileceğim bir senaryoda. Ayrıca neden katılımımın gerekli olduğunu da merak ediyorum.

"Bekle." Başım, bizi ağır siyah bir kapının yanındaki park yerine yönlendiren kadına doğru savruluyor. "Bir sürüngene satılmayacağım, değil mi? Eğer o pisliklerin bana yaptığına benzer bir şey yaparsanız-"

Keisha homurdanıyor ve yaklaşan panik atağımı savuşturuyor. "Kesinlikle hayır. Senin satılman ya da açık artırmadaki olaylara dahil edilmen gibi bir şey söz konusu olamaz. Sana gelince, kendini sadece kırmızı halı muamelesi görecektir bir VIP olarak düşün."

"Neden söylediğiniz her şeyde bir *ama* eksikmiş gibi hissediyorum."

"Gerçekten mi? Tüm bunlar benim gibi biri için bile eşi benzeri görülmemiş şeyler ve bu duvarların içinde görülebilecek hemen her şeyi gördüm. Seni bu dünyaya getirmeye karar veren her kimse, kendi başına bir kanun sayılır."

"Yani, mahvoldum. Sanırım normal hayatıma geri dönmem mümkün değil."

Ne kadar solgun ve cansız olursa olsun, bildiğim dünyama geri dönmek yok.

"Sanırım hayatının eskisi gibi olmayacağını varsaymak yanlış olmaz, evet." Arabayı park ettikten sonra duraklıyor, sonra koltuğunda kayarak bana bakıyor. "Ama bana şunu söyle Posey, önceki hayatına geri dönmek *ister miydin?* Ödenmemiş faturalar ve boktan bir iş?"

"Bana sadece Poe de," diye mırıldandım.

"Ben de öyle düşünmüştüm, *Poe...*" İsmimi yankılayarak bir noktaya işaret ediyor. "Bu koridorlarda yürüyen ve buraya gelmeden önceki günlerinize asla geri dönemeyen ilk kişi siz değilsiniz ve kesinlikle son kişi de olmayacaksınız. Noire Evi bazı insanları açıklaması ya da anlaması zor bir şekilde çağırır. Sizce bu gece büyük girişte neden bu kadar çok insan şık giyinmiş? Sizce neden bu kulüp haftanın hangi günü ya da günün hangi saati olursa olsun dolup taşıyor? Hayatınız için farklı bir şey istemenizde yanlış bir şey yok... sadece, bazen, tamamen hazırlıksız olduğumuz bir şekilde gelir."

Bu durum, Rita'yla birlikte sadece ben ve en yakın arkadaşımın burada bir geceye katılmak için biletleri elimizde tuttuğumuz zamanki gelişimizi anımsatıyor. Noire House'a zevk ve kaçış dolu bir gece beklentisiyle vardığımızda, sonuç olarak hayatım çalınmıştı. Hayatım çalınmış oldu.

O geceyi düşündüğümde, her şey ürkütücü derecede tanıdık bir şekilde başlamıştı. Bir şekilde, bir arabadan inip anlatılmamış sırların ve potansiyel olarak cesetlerin saklı olduğu bu malikaneye girmeye ikna edildim.

Bir yanım Keisha'ya arkadaşlarımı, benim için endişelenip endişelenmediklerini ya da burada olduğumu bilip bilmediklerini sormak istiyor.

Sonra başka bir parçam bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyor. Yaşadıklarımın benzer bir şeyin benim yüzümden en iyi arkadaşımın başına geldiğini öğrenseydim kendimle yaşayamazdım.

"İçeri girdiğimizde sana bir koltuk bulacağım, sen de arkana yaslanıp gösterinin tadını çıkarabilirsin."

"Benimle kalmayacak mısın?"

"Keşke... üyelere ne için geldiklerini göstermeliyim. Bu merak yolculuğunun kaptanlığını sahnede ben yapacağım." Bana göz kırptıyor ve sahte bir selam veriyor.

Kapımı kapatıp elbisemin askılarını yeniden düzenleyerek kumaşın tamamen yerine oturduğundan emin olurken Keisha'nın telefonuna bir bildirim geldiğini duyuyorum.

"Kahretsin. Bana bak, her zamanki gibi çok konuşuyorum. Gitmeliyiz."

Her şey hızlı bir tempoda ilerliyor. Çok uzun zamandır topuklu ayakkabı giymediğim için alışkın olmadığım topuklu ayakkabıların içinde sallanan küçük bacaklarım, ceylan gibi uzun kollarıyla önden giden kadına ayak uydurmak için yiğitçe mücadele ediyor.

Bildiğim kadarıyla yeraltı dünyasına açılan bir kapı da olabilecek siyah kapıdan geçiyoruz ve aynı anda hem eski hem de modern görünen bir dizi koridor boyunca ilerliyoruz. Duvarları antika tablolar süslüyor, ancak biz geçerken gözüme çarpan teknoloji ışıklarıyla her yer uğulduyor. Bilgisayar ekranları ve üzerinde yanıp sönen LED ışıkları olan büyük köşeli kutular içeren bir oda, süslü halı ve duvar kağıdıyla garip bir şekilde yan yana duruyor.

"Aşağıda güvenlik, sunucular, internet... üst kattaki odalarda her şeyin ipek gibi sorunsuz çalışmasını sağlayan her şey var. Tüm niyet ve amaçlar için, malikane umabileceğiniz en modern ve iyi donanımlı seks kulübüne ev sahipliği yapıyor. Sadece eski dünyanın gücü ve paranın satın alamayacağı türden bir nüfuzla dolup taşıyor." Keisha birkaç kişiye el sallıyor ama hepsi bulanık. Işıklandırma loş ve seyrek, sadece süslü altın duvar aplikleri tarafından sağlanıyor.

Gizli bir cemiyete ve onun neye benzeyebileceğine dair herhangi bir önyargım varsa, bu o değildi. Zihnimin bir yerinde, taş odalar ve yerin altına, nemli yeraltı mezarlarına inen ortaçağ spiral merdivenleri bekliyordum.

Yine de, bu özelliklerin bu büyük malikanede de bir yerlerde saklı olduğundan bir an bile şüphe duymuyorum.

Eminim buradaki müdavimlerden bazıları soğuk bir bodrumda zincirlenip kırbaçlanmak için iyi para öderler.

Çıkmaz sokağa ulaştığımızda, sağımızda bordo halı ve altın kenarlarla kaplı merdivenler var. Solumuzda, pirinç kapılı bir asansör.

"Başka bir gün olsa size doğru dürüst bir rehberlik yapardım ama en iyisi verimli bir yol izleyelim." Keisha tamamen soğukkanlı görünüyor. Ancak, birkaç saniyede bir telefonunu kontrol ettiğini görüyorum ve asansöre girdiğimizde borulu klasik müzik sesleri arasında başparmakları bir mesaja dokunuyor.

Bir. İki. Üç. Yükseliyoruz ve sonunda kapılar üçüncü katta açılıyor. Ani bir gürültü dalgası.

Gevezelikler, kahkahalar ve birbirine karışan konuklardan oluşan bir kalabalık bizi karşılıyor. Bir peri masalından fırlamış gibi görünen bir balo salonunun bitişiğindeki fuayeye adım attığımızda biraz sersemledim.

Avizeler parıldıyor ve baktığım her yerde altın ve siyah mermerden geniş alanlar bana göz kırıyor.

Ancak, bakışlarımı yakalayan insanlar. Her biri, gözlerimi her kapattığımda tekrar tekrar gördüğüm kafatası maskelerinden birini takıyor.

Hafızamdan silemediğim üç özel maske.

Bazılarının yüzleri kısmen örtülüdür, yüzlerinin ancak yarısı gizlenmiştir. Diğerleri ise kimliklerini tamamen gizleyen tam bir iskelet görüntüsüne sahip. Hangisini giymeyi tercih edeceklerinin sadece kişiye bağlı olduğunu varsayabilirim.

"Seni burada bırakacağım." Keisha omzumu dürtüyor ve eminim ki ona attığım bakış *"Ne oluyor lan?" gibi bir şey.*

"Şuradaki bara otur; William çok tatlı biri ve o uzun kirpiklerini ona fırlattığın anda muhtemelen sana aşık olacak." yönü takip edince, korse giymiş ince bir adamın kokteyl doldurduğunu görüyorum. Sanki fuayenin öbür ucundan bile onun hakkında konuştuğumuzu hissetmiş gibi, gözlerini bize doğru kaldırıyor ve Keisha'ya göz kırıyor.

"Ne içmek isterseniz isteyin, hepsi müesseseden." Çenesini süslü, yaldızlı tavana doğru kaldırırken işaret parmağıyla geniş bir kavis çiziyor. *Noire Evi. Hane halkı.*

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Gösterinin tadını çıkarın." Yeni edindiğim bakıcım genişçe gülümsüyor, sonra ışıltılı siyah şifondan bir girdap içinde kayboluyor. Bir anlığına, şık giyimli gizli cemiyet üyeleri denizinin ortasında sallanırken, kaçmak için kuyruğumu kıştırma ihtimaliyle karşı karşıya kalıyorum.

Ne kadar uzağa gidebilirim?

"Böyle bir gecede çıplak bir yüz görmek oldukça eşsiz." Omzumun üzerinden derinden gelen bir ses beni irkiltti. Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, etrafta dolaşan insan selinin dönmeye başladığını ve balo salonuna doğru ilerlediğini fark etmemiştim.

Sese doğru döndüğümde, biraz tökezliyorum ve bunun nedeni bu lanet olası topuklu ayakkabıların içindeki emin olmayan ayaklarım değil.

Cam gibi elmacık kemikleri, yanlardan son derece kısa, tepeden biraz daha uzun kesilmiş kum rengi saçları ve yoğun ela gözleriyle bir adam bana bakıyor.

Yabancılarımdan birinin ela gözleri var mıydı? Bir tanesinin hipnotize edici mavi gözleri olduğunu biliyorum. Tanrım, düşünemiyorum ve hatırlamaya çalıştıkça o puslu anılar kum taneleri gibi parmaklarımın arasından hızla kayıp gidiyor.

İnanılmaz derecede yakışıklı, kömür ve siyah tonlarında üç parçalı bir takım elbise giyiyor ve etrafımızı saran eski para dekoru arasında tam da evindeymiş gibi görünüyor.

"Maske yok." Çenesini çıplak yüzüme doğru eğiyor ve iki elini arkasında kavuşturarak nazik bir mesafeden beni inceliyor.

"Özür dilerim... Kaba olmak ya da kıyafet kurallarına karşı gelmek istememişim..." Nedense, en başta farkında olmadığım temel bir kuralı çiğnemiş gibi hissediyorum. "Daha yeni geldim ve-" Bedenim az önce Keisha'nın kaybolduğu yöne doğru dönüyor ama Keisha çoktan gitmiş, birkaç dakika önce bu alanı dolduran insanların çoğu da onunla birlikte.

"Hiç de değil. Size yerinizi gösterebilir miyim?" Bana düşünceli bir bakış atarak öne doğru bir adım atıyor ve eğer bu gecenin getirebileceklerinden korkuyorsam, tüm bu insanların arasında kaybolacağım neredeyse garanti.

O orada bir beyefendi gibi durdukça vücudum ısınıyor ve kendimi bocalarken buluyorum çünkü o kusursuz. Sadece haute couture fotoğraf çekimlerinde görebileceğiniz türden bir adam. O kadar muhteşem ki, çenesinin köşeliliğine mi, elmacık kemiklerinin hafif çukurluğuna mı odaklanacağınızı, yoksa pürüzsüz mermerden oyulmuş bir yüzle kutsanmış birinin huzurunda nefes almayı mı unutacağınızı bilemiyorsunuz.

Artık konuşmayı unutan *ben* miyim? Sessiz etrafında olduktan sonra, tüm dilini kaybeden ben mi oluyorum?

Kelime bilgisi?

"Biletim ya da başka bir şeyim yok." Birdenbire, tehditlerin ve insanların kaybolduğuna dair söylentilerin anıları, deniz sisiyle örtölmüş uzak bir boru sesi gibi zihnimde yankılanıyor. Tehlikeli bir şekilde yakınına sürüklendiğim sivri kayalara karşı beni uyarıyor.

"Burada Keisha ile birliktesin. Bu bile başlı başına yeterli bir davet." Dudakları hafifçe bükölüyor, bu da sadece yüzünün ne kadar orantılı olduğunu göstermeye yarıyor.

Bu adamın yanında kendimi son birkaç haftadır bir bataklıkta yaşıyormuşum gibi hissediyorum ve sadece süslü bir elbise giyip böyle bir etkinliğe katılmaya layıkmışım gibi davranıyorum.

"Açık artırma yapılırken barda oturmamı söyledi." Ellerimle ne yapacağımı bilemiyorum, çünkü çantam, debriyajım ya da tutunacak bir şeyim yok. Bu yüzden saçlarımla biraz oynuyorum, bir kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve başımı eğiyorum.

"O zaman ben de sana katılırım..." Duraklıyor ve düşünceli bir ifade belirliyor. "Rahatsız etmemin sakıncası yoksa?"

Bu beni neredeyse homurdanmaya itiyor. Göğsümden fırlamak üzere olan bu hantal sesi zar zor yakalıyorum. "Burada kendini davetsiz misafir gibi hisseden biri varsa, o da benim."

Tanrım. Göz teması kurmak için çaba sarf etmemeliydim, çünkü ela gözleri neredeyse kehribar renginde parlıyor ve dudaklarının köşelerinde eğlenceyi andıran bir çekilme var. Bu ifadeyi unutmam çok iyi olur, çünkü tecrübelerime göre, bana böyle bir bakış atabilen bir adam sağlığım için çok ama çok tehlikelidir.

O tam da ayaklarımla yerden kesilmesine izin vereceğim türden bir adam ve tüm bu centilmen dış görünüşü, muzip bir sırıtışı ince bir şekilde gizleyerek benim için bir şeyler yapıyor.

Belki de fantezilerimin hayat bulduğu yere geri döndüğüm içindir, ama kendimi onun varlığı karşısında hazırlıksız yakalandığımı fark ediyorum.

"Önce bayanlar." Başını barın olduğu yöne doğru eğiyor. Seyirciler artık yerleşmiş, sayısız masayı doldurmuştur ve hepsi balo salonunun bir ucundaki yükseltilmiş sahneye bakacak şekilde oturmaktadır.

Bu gülünç derecede yakışıklı adamın benim yanımda vakit geçirmeye devam edeceği düşüncesiyle yanaklarım pembeleşiyor. Dengemi tamamen kaybetiçin cesurca bir girişimde bulunarak tünemek için güvenli bir bar taburesine doğru ilerliyorum.

Koyu renkli deri minderin üzerine kaykılıp arkama yaslandığımda, onun yanıma geldiğini ama oturmadığını görüyorum. Elleri hala yavaşça arkasında kenetlenmiş halde, Keisha'nın daha önce bana işaret ettiği elf benzeri barmenle göz göze geliyor.

"Will... Bana her zamankinden ve hanımefendi için de bir şampanya hazırlatacağım."

"Aslında, zahmet olmazsa, şişe suyunuz var mı?" Aceleyle araya giriyorum. Bu adam ne kadar çekici olursa olsun, alkollü herhangi bir şeyin - en azından şampanyanın- tadı cazibesini yitirdi.

"Gazsız mı, köpüklü mü?" Barmenimiz William, isteğimden rahatsız olmamış görünüyor.

"Köpüklü. Teşekkür ederim."

Koltuğumda dönüp ellerimi elbisemin üzerinde gezdirerek onu yumuşatmaya çalışırken, işte o zaman her şey yana doğru kaymaya başlıyor.

Yanımdaki adam cilalı, mürekkep gibi siyah bar yüzeyine bir şey koyuyor.

Bir maske.

Bakırla kaplanmış bir kafatası maskesi.

Bakır Maske.

Zihnimin içinde çarklar çılgınca dönerken gözlerim açılıyor ve boğazım düğümleniyor.

Bir dirseğinin üzerine yaslanıp bana bakarken yüzünün nasıl değiştiğini görüyorum. Az önceki centilmen görüntüsü, o sahte görüntünün altındaki gerçeği ortaya çıkarmak için düşen bir çarşaf gibi kayıyor.

Elleri dövme. Kafatasını hemen tanıdım. Parmak eklemlerini süsleyen element simgelerini de.

Bir an önce zarif bir şeye benzeyen bu adam, şimdi bir ruh koleksiyoncusuna benziyor. Etrafımızdaki ışıklar kararıyor ve sahne ışıkları parlıyor, bu da onu ağır, tehlikeli derecede derin gölgelerle kaplıyor.

"Sen..." Fısıldıyorum.

Bakışlarındaki elayı göremiyorum artık; o gözler yalanlarla dolu, çökük, karanlık bir yerde kayboldu.

"Merhaba küçük çiçek," diye mırıldanıyor ve bu tanıdık isim kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken ediyor.

Bu dünya onun dünyası. Belki bir noktada onunla tekrar karşılaşmayı ummuştum, ama şimdi, her şeyden sonra, onun gibilere bir daha nasıl güvenilebileceğimi bilmiyorum.

Üç maskeli yabancımın ikincisi önümde duruyor ve midemin yere düştüğünü hissediyorum.

"Bana da öyle derdi. *Küçük çiçek*." Kekeliyorum. Beni kendi mutfağında uyuşturan ve karşımda duran adamın kendisi olduğuna inandıran aşâğılık adamı hatırlıyorum. "Biliyor muydun? Sen de işin içinde miydin?" Sesimi kısık tutuyorum, çünkü bunun ne yeri ne de zamanı gibi görünüyor, ama ayaklarımı güvenli bir şekilde bulup buradan çıkabileceğim konusunda kendime güvenmiyorum.

Buna izin verip vermeyeceği ise tamamen başka bir soru.

Etrafımızdaki balo salonu coşkulu alkışlar ve mikrofondan gelen bir kadın sesiyle canlanıyor. *Keisha*.

Yine de bunların hiçbirine odaklanmam mümkün değil. Benden bir adım ötede oturan ve çok yakından tanıdığım dövmeli elleri ve maskesi olan adama odaklanmış durumdayım. Buradan ayrılıp normale döneceğimi düşünerek aptallık ettiğim o geceden beri vücudumun her santimini bilen bir adam.

"O gece o sendin. Senin masken."

bir yana eğiyor ve bu hareket beni onun bana aynı şekilde, sadece kimliğini gizleyerek baktığı zamanlara götürüyor. Ama o zamanlar bile tam olarak gizli değildi. Elleri, özel dikim takım elbise ceketinin altında yattığını bildiğim o mürekkepli ön kolları. Tüm bu detaylar ortadaydı ve açıkça görülebiliyordu. Saçlarını hatırlayamıyorum, çok koyuydu ama şimdi baktığımda o geceye göre daha kısa olduğunu görüyorum. Burada, yakından, yakın kesimin bir sonucu olarak daha az sarı görünüyor.

"Aferin aşkım." Gülümsemesi bu kez alaycı. Daha önce dudaklarının eğimi çekici görünüyordu, ama şimdi takındığı ifade alay ve tehditlerle dolu.

O gece bu kelimeleri nasıl kullandığını çok iyi hatırlıyorum. Çıplak bedenimi nasıl zahmetsizce utançla kapladığını ama aynı zamanda beni nasıl tahrik ettiğini.

"Ne istiyorsun?" Gözlerim olay çıkarmadan buradan çıkmanın bir yolu olup olmadığını görmek için etrafı tarıyor. "O hasta heriflerin beni kaçırdığını bilmek hoşuna gitti mi? Başından beri üçünüz de onların oyununda mıydınız?"

Başparmağını ağzında gezdiriyor, cansız maskesine uyacak şekilde boş yuvalar gibi derin yarıklara sahip gözlerinin altından beni inceliyor.

"Etrafa savurduğunuz suçlamalara dikkat edin."

"Umurumda mı sanıyorsun? *Senmişim* gibi davranırken bana yaptıklarından sonra umurumda olduğunu mu sanıyorsun?"

"Burası artık senin dünyanın, küçük çiçek." "Bana öyle demeyi kes."

"Ahh, ama hoşuna gittiğini biliyorum." Kollarını kavuşturup bir elini çenesine dayıyor ve kulağına doğru eğiliyor.

Sedir ağacı ve narenciye kokusu bana çarpıyor ve birlikte geçirdiğimiz gecenin her sinsi detayını hatırlayan vücudumun bir parçasını yeniden uyandırmasından nefret ediyorum.

"Görüyorsun, her şeyden nasıl zevk aldığını biliyorum ama bunu itiraf ettiğin için kendinden nefret ediyorsun. Tüm küçük sırlarını biliyorum, aşkım. İlemelerini biliyorum, dilinin bir horozun başı için nasıl çaresiz kaldığını biliyorum ve tam olarak ne kadar ıslandığını biliyorum."

Geri çekiliyorum. Az önce çizdiği resim çok canlı, tüm bunların doğru olduğu o geceyi çok net bir şekilde anımsatıyor. Ancak, bu adam gibilerin kurbanı olmama izin veremem. O gece benimle konuşan tek kişi oydu, onun yüzünden kandırıldım ve tuzağa düşürüldüm. Durup onun bu işe dahil olup olmadığını anlamak istemiyorum; tek istediğim eve dönmek.

Bu yerle ilgili her şeyi, sırları, Keisha'nın artık bu dünyaya ait olduğuna dair söylediği saçmalıkları siktir et.

"Siktir git."

Tısladığımı duymak, aradaki boşluğu doldurmak için karanlık bir kıkırdamayı öne çıkarıyor

Biz.

"Oh, küçük çiçek. Bu gece sesinizi bulmanız ne kadar da uygun. Bu gece senin dünyanın, görmüyor musun?" Yan dönüyor ve köşeli çenesiyle şu anda Keisha'nın yanında sahnede olan kadın için bir açık artırma olduğu belli olan yöne doğru işaret ediyor. Üzerinde firfırlı bebek pambesi bir tanga ve sütyenden başka bir şey olmayan bir kadın. Ayrıca boynunda bir tasma var ve sarışın pixie kesiminin içine sıkıştırılmış kedi kulakları takıyor.

Açıklanan rakamlar astronomik olarak yükselirken teklif kartları havada uçuşuyor.

"Hayır. Bunların hiçbirisi *benim* dünyam değil."

Dilini şaklatıyor ve bana kalabalığın üzerinde parlayan gezici bir spot ışığının kısa bir an için aydınlattığı dişlerini gösteriyor. O köpek dişlerinin sivriltilmiş dişlere benzediğine yemin edebilirim.

"İşte bu noktada bir şeyi anlamanız gerekiyor, bu hayat söz konusu olduğunda, Anguis, seçimlerinizin artık bir önemi yok. O geceyle ilgili herhangi bir şeyin tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?"

Keisha'nın daha önceki sözlerini tekrarlarlarken boğazım daralıyor.

"Sen seçilmiştin, Posey Reed. Çok güçlü biri, sen Noire House'un kapısından içeri adımını atmadan çok önce seni seçti. Kaderin çoktan çizilmişti ve o gece kabul töreninin başlangıcından başka bir şey değildi - geçmen gereken bir dizi testin ilki. Yeni efendilerinizin onlara hizmet etmenizi istediği şekilde kullanılmanıza izin verme isteğinizi gösteren bir eylem."

Kahkahası tüylerimi diken diken ediyor.

"Ve ah, onlar için mükemmel bir küçük fahişe olduğunu nasıl da hevesle kanıtladın."

Korku tuhaf bir şeydir.

Bazı insanlar için bu, harekete geçmek için yeterli motivasyonu sağlar. Kendilerinin ötesinde bir itici güç tarafından ilerletilirler.

Bunu kulüpte, müşterilerde, buranın zevk odalarına sık sık gelenlerde her zaman görüyorum.

Yapmamaları gerektiğini bildikleri bir şeyi yapma, gözlerini açıkça yere dikmeleri söylendiği halde Dom'larına yanlış yöne bakma veya tepkisel acı beklentisi gibi içsel kaygılara dayalı seçimler yaparlar.

Diğerleri ise ne pahasına olursa olsun bundan kaçınacaktır. Korkunun var olmadığı bir yere ulaşmak için akıl almaz yollara başvururlar.

Kaçınma. Kaçış. Bunlar korkunun buharlaştığı ve geride boş bir alan bıraktığı topraklara giden eşit yollardır.

Ancak bu kız, henüz gerçek korkunun ne olduğunu bilmiyor. Evet, o zehirli dalların tadına baktı. Bu şehrin bel altı tarafını tecrübe etti ve bir şekilde diğer taraftan üzerinde en ufak bir çizik bile olmadan çıktı.

En azından fiziksel olarak.

Şimdi, bu dünyaya girmeye devam etmesi için emir aldığımız kız kaçmaya hazırlanıyor.

Grey'in gülümsemesi bir köpekbalığı gibi genişlerken omuzlarının sertleştiğini görüyorum.

Vücudu geriliyor ve ona söylediği her şey, içinde derinlere gömülü olan kararı harekete geçiriyor. Başkaları kalıp savaşılabilecekken bu kıza kaçmasını söyleyen karar.

Balo salonunun karşısındaki konumumuzdan sözlerini duymasam da, ona söylediği anı görüyorum. Bu kadar açık. Emirlerimize bağlılığı bu kadar.

Grey ile bazen hiç bilemiyorum. Kasabın kendisi sadece kendi kurallarına ve emirlerine uyma eğilimindedir, ancak bu olayda kendi rolünü oynamayı ve ona söyleyen kişi olmayı kabul etti.

Kız bir hayaleti andırıyor, özgürlüğe giden bir yol olabileceğini düşündüğü her yere doğru kapılardan geçerken topuklarının etrafında gümüş ipek dalgalanıyor.

Angel'ın yanımdaki sert varlığı, onun koştüğünü görünce daha tehditkâr bir hal alıyor.

"Hiçbir yere gidemez." Kelepçelerime fiske vuruyorum. "Biz onu takip etmeden olmaz."

Beni görmezden geliyor, uzun ve kararlı adımlarla ilerliyor. Küçük, güzel takıntısının peşinden gidiyor.

Saatimi kontrol ediyorum ve başımı kaldırıp gözümü ısılt ısılt parlayan ışıkların ve açık artırma tekliflerinin uçuştığı alana dikiyorum. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürecek bir sefahat gecesi daha var ve benim bu balo salonundan kayboluşum ne kadar sürerse sürsün fark edilmeyecek.

Toplanan Hanedan üyeleri balo salonunu dolduruyor, hepsi de Anguis geleneklerinin ve maskaralıklarının bir parçası olarak giymekte ısrar ettikleri kıyafetlerini ve maskelerini takmışlar - geçmiş bir çağdan kalma kurallar ve emirler gibi şeylere bağlılık. Salonun diğer tarafında bu akşam için hazır bekleyen güvenlik görevlilerimizi görüyorum.

Kardeşim bu gece nöbet tutan takım elbiseli, sessiz çevreciler arasında yer alıyor. Görünmez olmak için buradalar ve bunu kusursuz bir yetenekle yapıyorlar.

Ya da en azından en küçük kardeşim burada.

Diğer pisliğin bu akşam nerede olabileceğini kim bilebilir, ama hala benden kaçıyor ve onun oyunları için zamanım yok.

Elimdeki bu özel durumla zamanımı fazlasıyla meşgul ediyorum.

Grey bana doğru yürüyor, yüzünde ya bir şaka yapmak üzere olduğu ya da boğazınızı bir silahla kesmeye çalışacağı anlamına gelebilecek o tanıdık bakışla

sustalı bıçağının bir fiskesi. Onunla her iki şekilde de gidebilir; belli olmaz.

Bu adam canavarın karnından çıktı ve bunu kanıtlayacak yara izleriyle çıktı.

"Koca adamın birdenbire şimşek gibi ayakları oldu." Bir kaşını kaldırıyor. "Acaba bu sefer ne kadar uzağa kaçmasına izin verecek?"

"Hangi kafayla düşündüğüne bağlı. Son kovalamaca oyunlarından yeterince keyif almış gibi görünüyor."

"Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, haberi iyi karşılamadı." Dilini yanağının kenarına .

"O zaman gidip ona bundan sonra işlerin nasıl olacağına dair ince noktaları açıklasak iyi olur, değil mi?"

"Sen gerçekten de taş kalpli bir piçsin." Kıkırdıyor.

"Benimle tatlı tatlı konuşmaya çalışma, Greyson."

O ela gözler, her ne kadar o kapının sıkıca kapalı olduğunu bilse de, bende sonsuza dek göreceği bir meydan okuma ihtimaliyle parlıyor. "Ah, ama günün birinde işe yarayabilir."

"Saatler ve saatler süren nefis kenarlardan sonra seni becermem için bana yalvaran denizaltım değilsen, bana o yavru köpek gözlerini göstermene gerek yok."

"Asla bilemezsin, senin için dizlerimin üzerine çökmenden oldukça hoşlanabilirsin Hawke."

"Dilekler özgürdür. Hayaller de öyle."

Diğer ikisinin kaybolduğu yönü takip ederken yan yana, omuz omuza adım atıyoruz.

Onu avlamak ve kızı bir sonraki bölümde tam olarak bulunmasını istediğimiz yere götürmek Angel'a kalsın. Çılgık atsa bile, yardım çılgınlıklarını duyacak kimse olmayacak.

"Görünüşe göre bizim oğlan işini yapmış." Biz malikânenin büyük giriş merdivenlerinden inerken Grey kıkırdıyor, bu sırada onun çırpınan protestoları ve kadınsı küfürleri aşağıdaki kattan yükseliyor.

"Açlıktan ölmek üzere olan bir adamın bolca motivasyonu vardır." Ellerimi ceplerime sokarak kargaşanın yönünü takip ediyoruz. Uzun, karanlık koridorlar boyunca ve sıradan bir izleyici için tamamen görünmez olan panelli girişten geçiyoruz.

Burası sırlarla dolu ve burası bizim alanımız.

Noire House'un bu bölümünde yer alan odalarımız birçok amaca hizmet ediyor. Bazen, bu odaların baş döndürücü parfümüyle kaplanır.

zevk ve hedonizm. Diğer zamanlarda, bu birbirine bağılı odalar, anlaşmaların meraklı gözlerden uzakta yapıldığı bir dünyadır.

Her iki durumda da, burada çok fazla zaman geçiriyorum. Bazı günler, kıvranan orgazmlar ve seçkin Hane üyelerinden gizlenen gizli operasyonlar etrafında dönmeyen bir hayatın nasıl olabileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Dillerinin kesilmesini ve aletlerinin kıyma makinesinden geçirilmesini hak eden insanlığın en kötü örnekleri. Tercihen hala vücutlarına bağılyken.

Grey'in bunu daha önce bir erkeğe yaptığından eminim ve biraz şans verilse bu sahneyi yeniden yaratması işten bile değil.

Kız çaresizce çırpınırken Angel onu omzuna alıyor ve hepimiz özel çalışma odama girdiğimizde, kızı pahalı bir kumaş parçasıyla kanepeye yatırıyor. Ama bu nazik bir hareketten başka bir şey değil. O sadece bir rol oynuyor ve ona karşı bu şekilde davranmak zorunda kalmanın onu öldürdüğünü görebiliyorum.

Hayatımı şehvet, zevk ve arzu peşinde koşan insanların etrafında geçirdim. Bu adam her an çatlamak üzere, tüm bunların ölümcül bir karışımından muzdarip.

Bu kız için ne kadar aptal olduğunu.

"Beni rahat bırak." Ayağa kalkmaya çalışıyor ama ağır bir avuç omzuna bastırarak onu minderlere yaslanmaya zorluyor.

İşte o zaman gözleri dönüyor.

Bu sıcacık küçük sahneye eklediğimiz varlık onun dikkatini çekiyor.

O kara gözlerin ardında çılgınca dönen çarkları görüyorum. Kırmızıya boyanmış dudakları aralanıyor ve kalp şeklindeki yüzünün rengi, hepimizi yakın bir şekilde gördüğünde soluyor. Noire House'da son kez bir geceye katıldığında da aynı yerdeydi.

Oturduğu koltuğun karşısındaki koltuğa yerleşip işaret parmağını deri kolçakta yavaşça gezdiriyorum. Şüphesiz o gece yaşananlar aklına geldikçe yüz hatlarının beyazlaşmasını ve küçülmesini izliyorum.

Tam da bu noktada yaptığı şeyden.

Kendisinin aynı sandalyede kullanılmasına nasıl izin verdiğini.

Biz maskeli ve kimliklerimiz gizli kalırken o üçümüzle ne ahlaksızlıklara girişti.

Ancak, onun her küçük detayını gördük.

Şu anda bana attığı bakışa bakılırsa, kendisini tamamen yabancıların merhametine bıraktığı ve talep ettiğimiz her şeyi isteyerek bize verdiği yerde hepimizin bir arada olması fikrinden pek de hoşlanmadığını tahmin edebiliyorum.

Anguis'in istediği her şeyi.

"Yalnız bırakılmakta ısrar etmen ne kadar ilginç, değil mi Posey? Oysa öyle yapsaydık, o adamların seninle işi bittikten sonra cesedinin nereye atılacağını kim bilebilirdi." Bir karşı dizime geçiriyorum.

Göz ucuyla Grey'in açık ateşe doğru yürüdüğünü ve alevlerin üzerine biraz taze odun attığını görüyorum. Kıvılcımlar ve parlayan korlar keskin bir çatırtı sesiyle havalanıyor.

"Sen de kimsin be?" Minderlere doğru geri çekiliyor. "Benden ne istiyorsun?"

Melek kollarını kavuşturmuş, iri ve önsezili bir şekilde onun üzerinde beliriyor. Onu kızın yumuşak bedenini yakalamaktan ve onu bu malikânenen ve karanlıkta gizlenen figürlerden uzakta, görece güvenli bir yere götürmekten alıkoyan ipler giderek yıpranıyor.

"O geceden çok fazla anı var, eminim sen de katılıyorsundur. Her yönden çok *yardımseverdiniz*." Düşünüyorum. Gözlerini üçümüzün arasında gezdirerek onu bakışlarımla sabitliyorum.

Oh, evet. O geceyi ve tüm olanları düşünüyor.

"Bu davet tesadüf değildi. Bu artık senin hayatın. Gerçeği sindirmeye başlasan iyi olur... ister kabullenmeye boyun eğ, ister eğme; senin için her şey böyle olacak."

"Siktir git. İnsanları bu şekilde tutmaya karşı yasalar var. Bir insanı öylece alıp hayatından çıkaramazsınız."

Sözleri havada asılı kalıyor ama gerçeği biliyor.

Yapabiliriz ve zaten yaptık.

"Oradaki küçük patlamanla işin bitti, değil mi?" Parmağımı deriye vuruyorum. "Burası senin anlamsız küçük hayatının önemsiz olduğu bir dünya. İnisiyasyonun başladı ve bu da artık çok az kişinin bildiği ve daha da azının anlama şansına sahip olduğu bir şeyin parçası olduğun anlamına geliyor."

"cehenneme. Bu acınası bir durum. Beni burada tutamazsın."

"Ahh. İşte burada yanlış yönlendiriliyorsun." Koltuğumda geriye yaslanıyorum. Gözlerinin kısa bir süreliğine kucağıma kaymasını kaçırmadan

yanaklarını kaplayan bir kızarıklıkla yüzüme baktı.

Evet, tam da kucağımda çıplak oturduğu ve kendisine söylenen her şeyi sorgusuz sualsiz yaptığı yer.

"Seni burada tutan biz değiliz. Aslında senin gibi küçük bir prensesin nereye gittiği umurumda bile değil. Ama bize emirler verildi ve bu yerde, verilen emirleri reddedenler için sonuçlar vardır."

Gözlerini dikmiş bakıyor, içindeki çarklar çaresizce dönüyor.

"Bu oyunu oynamıyorum-" Ayağa kalkmaya çalışır ve Angel hemen onun yoluna dikilir.

Odayı bir protesto sesi doldurur ve eli omzuna değdiğinde onu silkelemeye çalışır.

"Sakın bir daha bana dokunayım deme. Sen sapık bir pisliksin."

Boğazımı temizliyorum. "Dilini bir kez daha böyle kırbaçlarsan, onu kafandan çıkarılmış bulabilirsin."

Elleri, kalçalarının etrafında toplanan pırıltılı kumaşların arasında yumruk haline geliyor. Bu sırada Angel, kızın asitli sözlerine rağmen gözlerini ondan ayırmıyor.

"Bu *sapık* gibilerin uykuyu isteyerek feda ettiği ve gece gündüz sizin iyiliğinizden başka bir şeyle ilgilenmediği için kendinizi şanslı sayın. Yerinizde olsam, gecenin üçünde kendi kusmuğunuzda boğulmadığınızdan emin olan bir adama acı ve yanlış yönlendirilmiş hakaretler savurmadan önce iki kez düşünürdüm."

Gözleri açılıyor ve bu kızın kesinlikle hak etmediği gardiyana bakmamak için nasıl elinden geleni yaptığını görüyorum.

Biz dinsizlerin hiçbiri Angel'ın sahip olduğu türden bir kalbi hak etmiyoruz.

"Şu ana kadar burada geçirdiğin her saniye boyunca gözünü kırpmadan ve yılmadan başucunda durmayı seçtiği için ona minnettar ol. Çünkü sana şimdiden söyleyebilirim ki, eğer seni inisiye etmek için seçenlerin bu işte bir parmağı olsaydı, kendi safra ve dışkı havuzunda çürümeye terk edilirdin."

Ateşin yanında Grey sessizliğini koruyor ve bunu meraktan mı yoksa can sıkıntısından mı yaptığını anlayamıyorum.

Ya sikini ıslatma fırsatı bulduğu için bu kıza olan ilgisini çoktan kaybetmiştir ya da Angel'a katılarak onun amcığını saplantılı bir şekilde takip edecektir.

"Yeni efendilerin senin hayatını sikine takmıyor Posey. Şu andan itibaren bu kavrama alışsan iyi edersin."

"O zaman bitir ." Sesi neredeyse fısıltı gibi. "Bunu istemiyorum."

"Çok geç, aşkım." Grey sonunda sohbete katılmaya karar vererek düşüncelere dalıyor. Bu sahneyi alaycı bir gülümsemeyle incelerken çenesinin yan tarafında sinsi bir alev parıltısı yalıyor.

"Yanlışı kişinin dikkatini çektiniz. Hepsi bu kadar ve artık burada olduğunuza göre, efendinizin gereksinimlerinin ne olacağı konusunda sizi eğitmek bizim görevimiz."

Başparmağını çenemde gezdirerek bu sözlerin onun tarafından yutulmasına izin veriyorum.

Bu kızın kaderindeki itaatkâr küçük sürtüğün uygun bir önizlemesi.

"Bu dünyada bundan sonra sizin tanrınız olacak insanlar var. Eğer herhangi birimizin bir düzüşmeden daha fazlası olduğunu düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz. Zamanla kendilerini gösterecek olan güçlü bireylere aitsiniz."

Yüzü buruşuyor ve her an çökecekmiş gibi görünüyor. değil.

Bu kadar yaklaşabilmek için çok uzun ve zorlu bir mücadele verdim ve ruhumdan çok fazla parça döktüm. Anguis'in kendisinden talep ettikleri karşısında acınası bir şekilde gözyaşı dökecek bir kızla hiç ilgilenmiyorum.

Duygusal manipölasyon yapmaya çalışan şımarık ve itaatkârlar beni ilgilendirmiyor.

"Öyleyse saçmalıklarınızı alın ve varlığınız gerekene kadar dışarı çıkın."

Noire House'dan döndüğümde bir enkaz halindeydim; duygularım, endişelerim ve bana sözde kaderimi bildiren o kendini beğenmiş pisliğin gözlerine pençe atma arzumla bir araba kazası geçirdim.

Beni camdan ve sefaletten yapılmış fanusuma geri götüren kısa yolculuk sırasında tırnaklarım avuç içlerimin topuklarına yarım aylar gömdü.

Sanki biri beni ağlarla örmüş, tütsülemiş ve sonra da narin kanatlarımı bir çerçeveye tutturmak için ince iğneler kullanmış gibi hissediyorum. Cam bir muhafazanın içine sıkışmışım, tenimi okşadığını hissetme fırsatı bulduğum en güzel elbiseyi giymişim ve yine de saplantılı bir psikopat tarafından toplanan bir kelebekten daha iyi değilim.

Bu insanlar kim olduklarını sanıyorlar? Daha da önemlisi, *beni* seçmelerine ne sebep oldu? Ben hiç kimse değilim. Hiçbir şey değilim.

Posey Reed hakkında özel ya da ilgi çekici bir şey yok. Sadece boktan, başarısız bir evlatlık çocukluk. Neyse ki zalim ya da istismarcı olmayan bir dizi ilgisiz bakıcı; ancak beni görmezden geldiler ve beni başka bir yere gönderene kadar saatleri saydılar. Bu çocuk ihmali sayılır mı? Bilmiyorum. Bunun üzerinde uzun süre durmadım çünkü bir iş bulup kendi özgürlüğümü elde edecek kadar büyüdüğüm gün, onu iki elimle tuttum ve kaçtım.

Lise diplomamdan ve Betsy-Lou'dan aldığım eğitimden başka bir şeyim yok, o da bana ilk mezarlık vardiyamda kahve döküp lokantasını temizlemem karşılığında arka tarafta güvenli bir yatak odası verdi.

Bir tür özrü hak eden ama aynı zamanda kesinlikle hak *etmeyen* dev koruyucum, çünkü uzun zaman önce yıkanmış olmasına rağmen dölünün ve tükürüğünün yapışkan kalıntıları hala midemi kaplıyormuş gibi hissettiriyor - devasa aracını yarım düzine normal araç için yeterince büyük bir otoparkta durduruyor.

Ancak bu tank alanın üçte birini kaplıyor ve burada genellikle benzer büyüklükte iki araç daha park ediyor olabilir mi diye merak ediyorum. Bu boş yerler, içine itildiğim bu duruma bağlı olan diğer iki adama mı ait?

Kendini şoför mahallinden dışarı atıyor ve arkasına bakmıyor. Onu son gördüğümde, çırpınmak ve kaçmak için elimizden gelenin en iyisini yapmamıza rağmen hala birbirine bağlı iki balık gibi ağımıza dolanmıştık, şimdi benden yeterince hızlı uzaklaşmıyor gibi görünüyor.

Bu düzeyde bir kayıtsızlığın gözlerimin arkasını acıtmaya hakkı yok.

Odama doğru sefilce yürümekten başka ne yapabilirim ki? Yemek için midem yok ve bu geceki olaylar beni bitkin düşürdü. Keisha'yı düşünüyorum ve ne kadarının doğru olduğunu merak ediyorum. Beni yağlamak için mi gönderilmişti? Beni bir tepside sunmak için mi gönderilmişti? Beni fileto yapmak ve o sandalyede şeytani bir derebeyi gibi oturan, delici mavi gözleri olan o pisliğin yumruğunu yemem için beni yumuşatmak için mi?

Kısa bir süre önce bedenimi isteyerek verdiğim ve benim hakkımda çok şey biliyor gibi görünen ama benim onun hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adam.

Adını bile.

Tek bildiğim, yüzünün taştan oyulmuş olabileceği ve tahminimce keskin çene çizgisinin tavrının kesici haliyle eşleştiği.

O kadar aşağılık bir herifti ki bir an için üçüncü adamı unutmuştum. Belli bir cazibeyle beni kendine çeken, ancak bu karizmatik dış görünüşün altında bir dizi jilet keskinliğinde diş ve bir engerek saldırısından daha iyi olmadığını kanıtlayan kişi.

Yatak odama ulaştığımda, bu bilinmez geleceğimde karşılaşacaklarımın şaşkınlığıyla başım dönerken, sessiz adamın ortadan kaybolduğunu fark ediyorum. Muhtemelen, kafamın içinde kaybolurken yanından geçtiğim yatak odalarından birine girmişti.

Geri döndüğümde, neredeyse benimkinin karşısındaki kapının aralık olduğunu görüyorum ve odanın içinden akan bir duş sesi geliyor.

Özür dilemek için herhangi bir girişimde bulunacak olsaydım, bunu o aracın içine birlikte kapandığımızda yapmam gerekirdi, ama içimde uygun kelimeleri oluşturamayacak kadar solmakla meşguldüm.

Uzanıyorum ve parmak uçlarımı hafifçe soluk, kum rengi tahtaya dayıyorum. Neden ileriye doğru bastırma, biraz baskı uygulama ve bu bariyerin biraz daha açılıp açılmayacağını görme dürtüsü, neden beni yakaladı, bilemiyorum.

Bu düşünce beni ürkütüyor ve aceleyle geri çekiliyorum.

Beni görmeyi bile hazmedemiyordu, tabii ki bana sahip çıkmaya karar veren her kimse onun adına beni izlemekten başka bir şey yapmak için burada.

Yanımda onun sözsüz gölgesi olmadan kederim birdenbire daha da ağırlaştı. Her şeye rağmen bu kadar korkunç bir şeyi atlatmamı sağlamak için çok şey yapmış olan bu adamın şimdi buradaki bir sonraki emri her neyse ona doğru ilerlediğini bilmek içimde bir şeyleri burkuyor. Bu düşünce, bu korkunç yeni gerçeklikte uyandığımdan beri kendimi her zamankinden daha yalnız ve kimsesiz hissetmeme neden oluyor.

Kafamın içinde alaycı ve acı bir düşünce dönüp duruyor.

Birini aynı anda hem özleyip hem de varlığından nefret edebilir misiniz?

HER SES TIRMALİYOR.

Onun gözetiminde burada uyuduğum tüm geceler boyunca, zihnim bu yerin nüanslarını tam anlamıyla kavrayamayacak kadar bulanıktı. Yatak odamın penceresinin dışında, baykuşların uzaktan gelen ötüşleri, karanlıkta gizlenmiş melankolik korolar var. Bir esinti geçerken yaprakların ve dalların hafif hışırtısını duyuyorum. Kış olmayabilir, ama berrak gece en uzun süresine biraz daha yaklaşıyor.

Gündönümüne giderek yaklaşıyoruz.

Saatlerdir burada uyanık ve kıpır kıpır yatıyorum. Çarpan bir baş ve kaşınan gözlerle, gölgeli tavana bakıyorum.

Sessizliği yararak bir araç yaklaşıyor. Motor durmadan önce lastikler çakılların üzerinde yavaşça sürüklenir. Gelen kişinin sesi geliyor

Daha önce park ettiğimiz garajla aynı yönden.

Ayak sesleri evin içinde sessizce ilerliyor. Sanki ikimizi rahatsız etmemek için usulca gelmeye çalışıyorlar.

Beynim daireler çiziyor, durmadan kanat çırpıyor. Keisha mı? Hayır. Bu ayak sesleri daha çok bot sesi gibi. Yüksek topuklu değil. Gümbür gümbür, erkeksi adımların ritmini sayıyorum. Diğer adamlardan biri olabilir mi?

Azgın merak ve daha önce yaşadığım duygu sarmalı, durup düşünmeme fırsat vermeden beni harekete geçirdi.

Parmaklarımı kapının koluna dolayarak en hafif, tüy kadar hafif bir dokunuşla çeviriyorum ve sessiz menteşeler üzerinde diğer kapıların sırasını görebileceğim kadar açıyorum.

Benimkinin karşısında, sessiz yabancımın varlığını gizleyen kapı hâlâ aralık ama içerisi tamamen karanlık. Gözlerimi açmaya cesaret edebildiğim en küçük boşluğa dayayıp zorlukla nefes alarak orada dururken, daha önce mutfaktaki ayak sesleri yaklaşıyor.

Gölgeler uzundur, ancak ayak bileği hizasında yanan bir sensör ışığı artık tanıdık gelen bir figürün varlığını ortaya çıkarır.

Bakır Maske.

Ben de hala adını bilmiyorum. O da burada mı yaşıyor?

Yandaki kapıya doğru emin adımlarla yürümesi, benimkinden koridor boyunca daha ileride olan kapı, bunu yaptığını gösteriyor gibi görünüyor. Bir elinde telefonunun mavi ışığı dikkatini çekerken, diğer eli düğümü gevşetmek için kravatını çekiştiriyor. çoktan çıkardığını ama yeleğini hâlâ üzerinde taşıdığını görebiliyorum. Akşamki karşılaşmamızdan bu yana gömleğinin kollarını geriye doğru kıvrımış ve omuzlarımdan aşağıya doğru kısa süreli bir ürperti gönderen dövme ön kollarını ve ellerini ortaya çıkarmış.

Tam kendi kapısına ulaştığında, sesi duyuyorum. Boğuk, acı dolu bir ses.

Diğer adam bir elini kaldırarak durur ve bekler. Ses tekrarlanır. Bu sefer daha yüksek. Daha boğuk.

Tamamen daha çaresiz.

Benimkinin tam karşısındaki odadan geliyor.

Nabzım çılgınca atıyor, bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, çünkü o adam -Melek- konuşmıyor ve şimdiye kadar neredeyse tek bir ses bile çıkarmadı.

Gecenin içinde süzülen ve benimkinin karşısındaki yatak odasından yayılan sesin *neredeyse* kelimelere benzemesi dışında. Gürültü sessiz ve

Anlaşılmıyordu ama yine de o olduğu belliydi.

Bir elimle ağızımı kapatarak kapıdaki aralıktan uzaklaşıyorum çünkü diğer adam birkaç hızlı adımda boşluğu kapatıyor. Benim odam olacakmış gibi hissettiğim yere yaklaşıyor ama değil.

Benimkinin karşısındaki kapıyı iterek açtığında, sessiz yabancımın ürkütücü bir feryat kopardığını duyuyorum. Öyle gırtlaktan gelen bir ses, bir yardım çığlığı ve akıl sağlığı bir arada, kollarımdaki tüm ince tüyleri diken diken ediyor.

"Heyyy. Hey, koca adam." Diğer adam tereddüt etmeden doğruca içeri girer. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi. Sesini yorgun bir törpü kaplıyor.

Sesin şiddeti artıyor, acı verici ve tamamen dehşet verici çünkü bu dev canavarın sesini bu kadar korkutucu yapan ne olabilir ki?

"İyisin. Şşş."

Daha boğuk inlemelere, çırpınan çarşafların ve bir gümbürtünün sesi eşlik eder.

", ben buradayım, tamam mı?" diyor diğer adam. Sesi kısılmış. "Hisset beni.

Gördün mü? Ben gerçeğim. Ben buradayım."

Tanrım, vücudumdaki her bir hücre bu kapıdan uzaklaşmam gerektiğini söylerken kalbim ağızımda. Aklım başımda olsaydı ve sağlıklı , kendimi yatağıma geri götürür ve bu her neyse görmezden gelirdim.

Bu beni ilgilendirmez.

Yine de, mırıldanarak söylediği teselli sözcükleri koridorda süzölmeye devam ettikçe kendimi durduramıyorum. Artık ne dediğini net olarak duyamıyorum ve içimde hiçbir kendini koruma duygusu kalmadan kapımı hafifçe aralayıp mutfığa doğru bakıyorum.

Mekan boş ve benimkinin karşısındaki kapı bir parça açık duruyor ama meraklı ayak seslerimi gizliyor.

Yani, ne yapacaklar ki? Beni odama mı kilitleyecekler? Varlığımı daha da mı sınırlayacaklar?

Çok ama çok durmam gereken kapının dışında süzölürken, yumuşak, sıcak bir ışıltıyla aydınlanan figürlerine bir an için gözüm takılıyor.

Şimdiye kadar kararlı bir şekilde yanımda duran adam oturmuş, iki avucunun üzerine dayanmış, hafifçe öne eğilmiş. Battaniyeler belinde toplanmış. Çıplak göğsü terden parlıyor ve uzun kahverengi saçları omuzlarına dökölüyor.

Bu özel ana izinsiz girdiğimde, diğer adamın uzanıp parmaklarını Angel'ın saçlarına geçirdiğini görüyorum. Alınlarını birbirlerininkine değene kadar birleştiriyor ve uykusu sırasında işkence görmüş olan adamın bu fiziksel temas noktasında gözle görülür bir şekilde nasıl yumuşadığını görüyorum.

"Güvendesin. Sana dokunmalarına izin vermeyeceğiz, anladın mı? Önce beni geçmeleri gerekecek ve kim oldukları ya da ne kadar yüksek rütbeli oldukları umurumda değil. Karınlarını deşer ve cesetlerinin üzerine işerim."

Angel başını bir o yana bir bu yana çevirerek alınları arasındaki bağlantıyı koruyor. Belki sessizce gülüyor, belki ona hayır diyor, belki de her ikisini birden yapıyor, anlayamıyorum.

"Aynı mıydı?"

Dev adam şimdi geri çekilir ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarak otururlar, kelimelere dayanmayan bir şekilde iletişim kurarlar. Adam ona olumlu bir şeyler söylüyor olmalı, çünkü diğer adam mırıldanıyor ve düşünceli bir şekilde birkaç tutam saçını daha geriye doğru tarıyor.

Bu öyle bir samimiyet düzeyi ki, dışarıdan izlemek neredeyse nefes kesici.

Aralarında bir şey olduğunu biliyordum. O gece hepsi benimle birlikte oldu; bu ikisinin *bir şeyler* paylaştığı açıktı.

Her ne kadar bu manzaranın benim için olmadığını bilsem de büyülenmiş durumdayım ama yine de içimde onlara mahremiyetlerini verecek bir yer bulamıyorum. Bu yüzden burada kalıyorum, olduğum yere yapışmışım, onların özel anlarını dinlerken titrek nefeslerimi tutmaya çalışıyorum.

"Yalnız kalmak istersen ben gidebilirim." Gözünü kırpmıyor ya da ürkmüyor.

"Kalmamı ister misin?" Adam diyor ki. Bu sefer yüzündeki dağınık saçları daha fazla tarıyor.

O kocaman avuçlardan biri gelip dövmeli bileğini sarıyor.

Kal.

"Hayati değerlerin harika görünüyor, Posey."

Doktor stetoskopunu kulağından çıkarır ve geri çekilerek kordonu kendi üzerine sarar.

"Lütfen, bana sadece Poe de."

"Poe, şu anda tespit edebildiğim herhangi bir aritmi ya da düzensizlik olmadığını söylemekten memnuniyet duyuyorum. Emin olmak için bir ay kadar sonra tekrar muayene edebiliriz. Kan değerlerine baktıktan sonra diğer tarafa geçtiğini kesin olarak teyit edebileceğim."

Devam etmeden önce bana doğru bir bakış attı.

"Kesin mi?" Sedyenin kenarına tünemiş halde ağırlığını kaydırırken kaşları kırışıyor.

"Sadece emin olmak istiyoruz... sadece laboratuvar sonuçlarının bakmamıza izin vereceği birkaç ayrıntı var."

"Ne tür şeyler hakkında endişelenmeliyim?"

Doktor kazağını kollarından yukarı iter, sonra gözlüklerini .
Bana doğru bir bakış daha.

"Çıkar ağzındaki baklayı, seni yakışıklı pislik." Kollarımı kavuşturup başımı sallıyorum.

Doc'un kıza göz kulak için üçümüz de atölyemin içinde toplandık. Bu sabah bir tarla faresi kadar sessizdi ve mücadele etmek ve belki de evcilleştirmek için biraz tükürük ateşine sahip olmak umurumda olmasa da, evden çıkıp malikanenin karanlık küçük köşesine doğru ilerlerken peşimden gelmesine izin verdim.

"Esaretiniz sırasında herhangi bir ilacı iğneyle verip vermediklerini kesin olarak bilmiyoruz, bu da potansiyel endişe alanlarından biri."

Koyu renk gözleri genişler. "Sanmıyorum-"

"Yine de en ufak bir şüphe duymadan bilemezsin, değil mi aşkım?" Soruyorum.

Bana en katı kalpleri bile yumuşatmaya yetecek kadar acı içeren bir bakış atıyor. Angel'ın ona bu kadar hızlı ve sert aşık olmasına şaşmamalı.

Başka birinin acı çektiğini görmeye dayanamıyor.

Doktor boğazını temizler. "Bir de zührevi hastalıklar meselesi var.

Bu tür şeyler."

Buradaki sessizlik bunaltıcı.

"Hamilelik riskinden bahsetmiyorum bile."

Aceleyle nefesini içine çekiyor.

"Hayır. İmkânı yok." Yüzündeki tüm kan akan bir dalga gibi çekiliyor. Yemin ederim bu kız bayılmak üzere gibi görünüyor.

Tam bir centilmen olan Doc, onu rahatlatmak üzere ilerliyor, çünkü o tam da böyle iyi bir adam, ama içimde bir şey sarsılıyor.

Doktor bir adım bile atmadan onun yanındayım.

"Her şey yoluna girecek. Bundan emin olacağız." Bir elimle çenesini eğerek gözlerimizin buluşmasını sağlıyorum.

Karanlık, abanoz derinlikleri gözyaşlarıyla dolup taşarken, gözlerini sertçe ve hızla kırıştırıyor.

Yaşından daha genç görünmesini sağlayan kalp şeklinde bir yüzü var. Kalın kirpikleri doğal bronz teninin üzerinde dalgalanıyor. Zarif bir burnun altında belirgin bir aşk tanrısı yayı. Posey Reed, yaşlanmaya devam ederken, bazı insanların peşinden koştuğu ve kovaladığı ve başarılı olamadığı bir gençliğe tutunmaya devam edecek türden bir güzellik.

Bu kız muhtemelen kırklı geldiğinde alkol alırken hâlâ kartla aranacak.

Kendimi çekici bulamıyorum. Yapamıyorum işte.

O bizim değil.

"Hiçbir şey yapmadılar..." Kelimeler dudaklarından zorlukla döküldü. "Kendimde değildim, biliyorum, ama yeterince *biliyorum*. O kadarını hatırlayabiliyorum."

Doktor çantasını topluyor ve bunu yaparken bana uzun uzun bakıyor.

"Sizi yalnız bırakayım, ama bu akşamdan önce laboratuvar sonuçlarını göndereceğim."

"Teşekkürler, Doktor."

"Kendine iyi bak, Poe."

Cevap olarak kibarca bir şeyler mırıldanıyor. Ancak aklının odadan çıkan adamdan başka bir yerde olduğunu görebiliyorum.

"Kahve?" Geri çekiliyorum. Sedyeden sallanıp kafatasını beton zemine çarpmayacağını bildiğim için aramıza biraz mesafe koyuyorum.

"Sanırım odama geri dönmek istiyorum."

"Hadi, bu sana iyi gelecek." Yerden geçerken bakışlarının sırtıma düştüğünü hissediyorum. "Fındıklı ve ekstra tatlı, hmm?"

Daha ağzını açmadan merakını duyabiliyorum. "Burada *kahve* var mı?"

"Kafeine her ihtiyacım olduğunda kıcımlı kaldırıp kulübe kadar yürüyecek değilim, değil mi? Ayrıca Hawke halıda kan lekesi bıraktığım için bana çok kızdı."

Yanımda durup söz konusu kahve makinesini incelerken, güzel küçük kafası bir yana eğiliyor. O kara gözleri bana dikildi.

"Burada nasıl fındık kreması var?" "Bu kadar küçük bir şey için çok şüpheli."

"Beni suçlayabilir misin?"

"Bugün Doc'la burada buluşacağımızı biliyordum. Tercihinizin ne olacağını stoklamalarını istedim."

"Herkes benim hakkımda her şeyi biliyor gibi görünüyor," diye mırıldanıyor kendi kendine, merakı onu kupa kavanozlarımın bulunduğu bir duvar boyunca uzanan rafları incelemeye sürüklerken. Kollarını karnına sarmış, belli aralıklarla duruyor ve yüzen çeşitli organlara daha iyi bakmak için daha yakına eğiliyor.

"Umarım güçlü bir miden vardır." Altın kremanın fincana damlamasını izliyorum. "Herkes Noire House'un bu özel bölgesi için yaratılmamıştır."

Duraklıyor ve konserve alkol şişelerinden birinin üzerindeki etiketi okumak için başını eğiyor.

"Yine buradasınız, tüm bunların arasında gelişıyorsunuz."

"İşteyken seksi görüldüğümü söyleme şeklin bu mu? İltifatını kabul ediyorum, küçük çiçek."

Ağır bir şekilde nefes veriyor.

"Bana Poe diyebilirsin, biliyorsun."

Elimde kahveyle ona doğru ilerliyorum ve bakışlarımın bir an için vücudunda gezinmesine izin veriyorum. "Posey diye çağrılmaktan hoşlanmıyorsun sanırım."

Başını sallıyor; gevşek saçlar narin çene çizgisini sıyrıyor.

"Grey senin gerçek adın mı? Yoksa bir takma ad mı?" Kahveyi avuçlarının arasında tutarken sırtını çalışma tezgahına yaslıyor.

"Ben bunu tercih ederim."

"Tam adınızı da mı sevmiyorsunuz?"

"Onun gibi bir şey." Kahvemi yudumlarken bir yandan da onu izliyorum. "Ağzına kadar siyanürle dolu. Arsenik de var. Sen bakmıyorken mümkün olduğunca çok karıştırdığımdan eminim." Dudaklarına götürmekte tereddüt ettiği her halinden belli.

İlk uyandığı gece Angel bana sonu gelmeyen bir dizi güncelleme mesajı göndermişti. Bunların arasında, herhangi bir yiyecek ya da içeceğe güvenmek konusunda isteksiz olduğunu söyleyen bir tanesi vardı.

"Hiç komik değil." Alt dudağını kemiriyor.

"Seni sağlığına kavuşturmak için bunca çaba harcadıktan sonra seni burada, atölyemde başarılı bir şekilde zehirlemem çok daha komik olurdu."

Dudakları seğiriyor.

Bu kaba dış görünüşü kırmaya yaklaşıyorum, bunu biliyorum.

"Hepsi lanet olası fındıklı kahve uğruna." Bastırıyorum.

"İyi, iyi. *Tamam*. Senin aptal kahveni içeceğim." Bana gözlerini devirerek büyük bir yudum aldı.

Tadı diline çarptığında, omuzlarının rahatlamayla gözle görülür bir şekilde nasıl sarktığını görüyorum.

"Demek burası gerçekten senin cinayet odan, ha?" Dilini hafifçe oynatarak dudaklarını yalıyor, sonra da raflara dizilmiş örneklerin arasında dolaşıyor. "Bunların hepsi dil mi?" Burnu kırışıyor.

Bakışlarım onunkileri takip ederek söz konusu büyük cam kavanoza yöneliyor. "Evet."

"Sen..." Poe, başparmağı ve işaret parmağıyla bir çift pensi birbirine sıkıştırarak ağzına doğru bir yengeç pençesi hareketi yapıyor.

Bu beni güldürüyor. "Her biri." İçinden bir ürperti geçiyor.

Uzun bir süre sessiz kalıyor ve ben de bu ilginç numunenin tembel bir Pazar öğleden sonrasında doğal tarih müzesini keşfediyormuş gibi dolaşmaya ve kahvesini içmeye devam etmesini izliyorum.

"Olsalar bile -biliyorsun- ki olmadılar-" Sesi yumuşak ama odanın içinde süzülüyor. "Hamile olamam. Aşı oldum."

Bu neden göğsümü geriyor, bilemiyorum. Çok güzel olabilir ama sonuçta hiçbirimiz için bir şey ifade etmiyor. Bunların hiçbiri bizi zerre kadar ilgilendirmiyor. Biz sadece Poe'nun inisiyasyonuna devam etmek, emirlere uymak ve bunu yaparken de kendi boynumuzu sağlam tuttuğumuzdan emin olmak için buradayız.

"Etkili olmayabilir, özellikle de sana bu kadar doping verdikten sonra. Emin olmaktan zarar gelmez." Parmaklarımı başımın üstündeki kısa saç tellerinin üzerinde gezdiriyorum.

"O konuda başarılı olamadıklarını biliyorum." Yürümeye devam ediyor, bu bodrumda var olan hayatımın küçük ayrıntılarına göz atıyor.

"Bir başkasına ne zaman ihtiyacınız olacak? İğneyi kastediyorum." Muhtemelen berbat bir fikir olmasına rağmen profilini inceliyorum ve kendime istediğim zaman gözümü başka tarafa çevirebileceğimi söylemeye çalışıyorum.

Poe bir omzunu kaldırır. "Belki de bilmiyordur. Sözde bana sahip olan her kimse, beni olgunlaştırıp hamile bırakmaya uygun hale getirmek istiyor olabilir, değil mi? Tabii sende numaraları yoksa, onları hemen arayıp anlaşılmayı yapabiliriz. Yeni hayvanlarının rahminin ne durumda olmasını istediklerini öğrenebiliriz."

Kelimeleri sakince söylüyor ama odanın öbür ucundan acısının yüzüne vurduğunu hissedebiliyorum. Rafta duran maskeme bakmak için öne doğru eğildiğinde, saç telleri yüzüne düşüyor ve onları dalgınca kulağının arkasına asıyor.

İlk defa, akıllıca bir cevabım ya da ona kullanabileceğim bir esprim yok.

"Demek *polissin*." Poe konuyu değiştiriyor ve uzanıp parmağını çukur göz çukurunun üzerinde gezdiriyor. "Angel'ın kanlı bir maskesi var... ve konuşmuyor. Bir de Tanrı kompleksli ve altın maskeli bir pislik var."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Uygun, değil mi? Buranın tanrısı için altın." "Noire House'u o mu yönetiyor?"

"Hawke her şeyi denetliyor ama en tepedeki adam o değil. En alt basamaktan yükselmiş, şu anki konumunu hak etmiş ve bu yolda ruhu karşılığında ne gerekiyorsa yapmış."

"*Hawke*." Adını tekrarlıyor. Harfler dilinin üzerinde gezinirken yavaşça test ediyor.

"Hawke Calliano kesinlikle iflah olmaz bir pislik, ama sinir bozucu bir şekilde aynı zamanda savunmak için kırık camların üzerinden sürünerek geçebileceğiniz ve kendinize söz verebileceğiniz türden biri, çünkü size şimdiden söyleyebilirim ki, o en iyilerden biri."

"Bu onu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmez."

"Hayır. Aslında, istersen bütün gece Hawke'dan *nefret* edebilirsin. Hem de farklı şekillerde ve pozisyonlarda. O aldırmayacaktır."

Poe bana onaylamayan bir bakış atıyor ve bu çok sevimli. Şansımı sikeyim, bunu yapmamız gereken kız bu.

"Angel hiç konuşur mu?"

"Onu tanıdığım bunca zaman içinde hiç olmadı."

Bir an için bunun üzerinde düşünüyor. "mu? Yoksa hiç mi yapamıyor?"

"Belki de ona sormalısın."

Poe bana alaycı bir bakış daha attı ve ben de dudaklarımın bir tanesini yukarı kaldırdım.

yan.

"Bu gizli toplum yeraltı dünyası şeyi..." Boş fincanını
Sonra kendini kaldırıp paslanmaz çelik tezgâhın kenarına oturuyor. "Ne yapacaksın? Beni süper kötü yatına mı kaçıracaksın? Beni bir yeraltı sığınağına mı götüreceksin?"

Kendi kahvemi masaya bırakıp kollarımı kavuşturuyorum.

"Kararları gerçekten kimin verdiğini hiç merak etmediniz mi? Piyasaları ve haberleri kim kontrol ediyor? Evinize, küçük sefil hayatınıza dönüp dönmeyeceğinize kim karar veriyor?"

"Hayatımı sevdim."

"Hayır, yapmadın. Bana rol yapmak zorunda değilsin."

Ağzı sessiz bir tartışmayla açılıp kapanıyor ve sonunda açıklığa kavuşturacak kelimeleri buluyor. "Özgürlüğümü seviyorum."

"Belki de onu bulacaksın, sadece senin küçük varlığın ve önceki kurallar dizisinden farklı bir şekilde."

Bu sefer gözlerini kaçırıyor.

"Bu *Hawke*... tüm bunlara karar veren kişi o mu?"

"Hayır, o değil. Emirleri sorgulamadan uygulamanız gereken zamanlar vardır ve bu da o durumlardan biri. Duymak istediğin cevap bu değilse üzgünüm aşkım, ama gerçek bu."

Büyük boy siyah kazağının kolunu çekiştiriyor.

"Üçünüz bunu... sık sık yapar mısınız?" Poe bir süre durakladıktan sonra şöyle diyor.

"Bunu detaylandırman gerekebilir." Tam olarak ne demek istediğini biliyorum, ama bir pislik gibi davranıyorum ve onu o gece hakkında konuşmaya zorlamak niyetindeyim. Sadece bu konuda ne düşündüğünü görmek için. Bizim hakkımızda.

Bizden nefret etmesini istemeliyim. Bu her şeyi çok daha kolay hale getirirdi. Yine de içimde bir kıvılcım çakıyor ve parlıyor, bu da dördümüzün arasındaki gerçekliği görmezden gelmeyi çok daha zor hale getiriyor.

"Yaptığın şey. Beni paylaşmak. Masum kadınları buraya getirdin."

"Bu malikanenin bir seks kulübü olduğunu biliyor musun? Başımızın üzerindeki tüm o katlar, insanların zevk ve fantezilerinin peşinden koştuğu sonsuz yollara adanmıştır."

"Yani bu bir evet mi?" Sesinde tehlikeli bir şekilde hayal kırıklığına benzer bir şey var.

"Daha önce kimseyi inisiye gerekmemiştir."

"Ama bir sürü hatunla grup seks yaptın... anladım." Bu sefer gerçekten de o çatlağın ortaya çıkmasına izin veriyor ve masadan kayıyor.

"Eve kadar yürüyeceğim. Kaçmaya çalışmamdan falan endişe etmene gerek yok; beni tekrar avlayacağını biliyorum, o yüzden bir anlamı yok."

Ayaklarımın hareket ettiğini fark etmeden önce onun önünde duruyordum.

"Bir şeyler bilmek ister misin, küçük çiçek?" Ellerim paslanmaz çeliğin kenarını bulup onu içine hapsediyor. Nefesi şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir şekilde puflarken, dudaklarında kalan fındıkla karışan tatlı yaz yağmuru kokusu üzerime süzülüyor, beni o geceye, ona ve bu kadar kışkırtıcı bir şekilde yakınlaştığımız her şeye ve daha fazlasına geri götürüyor.

"Hawke kendini hiçbir şeye ya da hiç kimseye bağlamaz. Paylaştığımız eve bir gölgeden başka bir şey değilmiş gibi gelip gidiyor. Angel ve ben, nadiren de olsa, başkalarıyla oynamayı severiz. Ama size şunu söyleyeyim, arada bir sevişmekten hoşlanıyor olabiliriz ama her gece etrafta koşuşturup amcık peşinde koşmuyoruz ve kesinlikle kimseyi avlamıyoruz."

Nereye bakacağını bilmiyor. Gözlerini incelerken, benimkileri tutmak için titreşecekleri anı bekliyorum, ama o reddediyor. Onun yerine bakışları çenemde, adem elmamda, gömleğimin önündeki açık yakada geziniyor.

Gırtlalı bir yutkunmaya çalışıyor, ardından dudaklarını ıslatmak için dilini kısa bir süre oynatıyor.

"İşimiz acı, aşkım." Geri adım atıp çenemle kapıya doğru işaret .
Gitmesine izin veriyorum.

"Bununla birlikte, hak edenlere zevk vermek dünya kadar zamanım var."

Noire Evi'nin görkemli kapılarından çıktığımda dev bir gölgenin beni beklediğini görmeyi bekliyordum. Ancak, karamel rengindeki çakıllara adım attığımda, geçici olarak tutulduğum eve geri dönmek için yürümeye başlarken bana eşlik eden sadece düşüncelerim oluyor.

Görünüşe göre kimsenin ne yapacağını bilmediği bir tür depolama eşyasıymışım gibi, yeni talimatlar verilene kadar boş yatak odasına itildim.

Grey ile o alana girdiğimde işlerin nasıl sonuçlanacağını bildiğimi düşünmem çileden çıkarıcı. Ama birkaç dakika içinde her şey tersine döndü. Yakınlığı, umursuyor gibi görünürken aynı zamanda saygısız, küstah ve düpedüz çileden çıkarıcı olması başımı döndürdü.

Şükürler olsun ki biraz temiz hava alarak nefes almamı sağladı ve beynimin içindeki kaosla baş başa kalmam için bana bir şans verdi.

Bu, gelecekte bir noktada kaçmaya çalışmayacağım anlamına gelmiyor, ama şimdilik? Bugün için mi? Çok yoruldu.

İçimde yok ve en azından güpegündüz bana saldırmayacaklarını ya da beni öldürmeyeceklerini biliyorum.

Sanırım.

Kaçmak istesem bile, o cehennem gibi yer sayesinde tedavisi mümkün olmayan bir hastalığa yakalanmadığımı bilmem gerekiyor. Doktorların yaptığı kan testlerinin sonuçlarını bilmek istiyorum.

Az önce beni gören doktor. Tüberküloz ya da tifoya yakalanıp yakalanmayacağımı bilmek iyi olabilir.

Bu uçsuz bucaksız, korkunç malikânenin arazisinde dolanıyorum. Sanki birisi baktığım her yere zenginlik ve gösteriş kusmuş gibi. Binanın kendisi o kadar büyük ki, başınızı kaldırıp en üst katlara bakma çabası boynunuzu ağrıtıyor ve o kadar çok süslü taş işçiliği ve demir var ki, buradaki hiçbir şey gotik bir korku filminde yersiz görünmez. Dışarıdan bakıldığında, geceleri şamdanlar ve çökmüş yüzlerle koridorlarda süzülen hayalet figürleri çağırıştırıyor. İç mekanda gördüğüm kadarıyla modernizasyonlar yapılmış, ancak tüm niyet ve amaçlar için hala geçmiş bir dönemde inşa edilmiş bir şeyin ihtişamını koruyor.

Yüzyıllar önce krallar ve kraliçeler tarafından tüm saray mensuplarını ve görevlilerini barındırmak için inşa edilen konut türlerini anımsatıyor. Acaba burası bir zamanlar böyle bir yer miydi? Bu gizemli topluluk her ne ise, onun temelleri miydi?

Mezarlığımın bulunduğu yöne doğru kıvrılan çakıllı yolda ilerlerken, geniş, tertemiz bakımlı bir arazi görüyorum. Karmaşık bir çit labirenti. Heykeller, çeşmeler ve resmi bahçelerin geometrik desenleriyle dolu bir bahçe.

Şimdilik burada kapana kısılmış olsam da, patika boyunca tembelce ilerlememe izin veriyorum. Her şey o kadar ürkütücü bir sessizlik içinde ki, sanki ağaçlar bile burada ses çıkarmamaları gerektiğini biliyor. Ayakkabılarım gevşek çakıllara sürtünerek tek tekrarlayan gürültüyü oluştururken, etrafımda Noire Malikânesi kasvetli ve hareketsiz bir şekilde belirliyor.

Köşkten uzaklaştıkça yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve serin rüzgâr saçlarımı kamçılıyor. Üzerimde siyah bir kazak ve tozluktan başka bir şey olmayabilir ama yeterince sıcak ve her hareketimi izleyen biri olmadan dışarıda olmak beklediğimden daha iyi hissettiriyor.

Beni takip edecek bir aracın gelmesini beklemeye devam ederken, hiçbir şey görünmüyor.

Ben de yavaş yavaş yürüyorum.

Eğer bana bu izni vereceklerse, düşüncelerimle baş başa kalmak için mümkün olan her saniyeyi değerlendireceğim.

Sonunda eve doğru yol alırken gökyüzü pembe ve turuncu çizgilerle renklenmeye başlıyor. Karnım bir saat önce guruldamaya başladı ve öğleden sonranın büyük bir kısmını ormanda dolaşarak ve ormanı kurcalayarak geçirdikten sonra iştahım iyice açıldı.

Aslında, buraya geldiğimden beri ilk kez gerçekten dumanı tüten sıcak bir yemeği mideye indirmek istedim.

Uzun süre açık havada kalmanın verdiği eforla tenim sıcak ve hafif nemli hissediyor. Bu, kaslarımın hafifçe ağrıdığı ve uzun, sıcak bir düşün altında durmak için sabırsızlandığım lezzetli ve tatmin edici bir his.

Sessizce içeri süzülürken evi dolduran muhteşem bir koku beni karşılıyor. Zengin ve baharatlı bir şey ve kutsal lanet olsun, kapıyı arkamdan kapatırken ağızım sulanıyor.

Her ne ise, hemen birkaç porsiyon yemek istiyorum.

Evdeyken bile -hayatım boka dönmeden önce- böyle inanılmaz bir şeye asla sahip olamazdım. Üç kuruşluk bir bütçeyle tek kişilik yemek pişirmek, mutfak çekmecenizde seçebileceğiniz en heyecan verici seçenekleri size bırakmıyor.

Bu kesinlikle ramen *değil*.

Mutfağa yaklaştığımda her şey sessiz görünüyor. Bu rüya gibi kokuyu pişiren kişiden hiçbir iz yok ve bir an için yüzüm düşüyor. Belki de burada yemem için hiçbir şey yoktur. Belki de tüm bunlar benimle dalga geçmenin, benimle alay etmenin başka bir yoludur ve bana kalan tek şey boş bir karın ve istenmeyen bir arkadaş olarak kemirici açlıkla kıvrılabileceğim soğuk bir yatak olacaktır.

Bu düşünce üzerinde duracak zamanım yok, çünkü onsuz kendimi itiraf etmek istediğimden daha fazla kaybolmuş hissettiğim adam aniden yatak odalarının olduğu yönden beliriyor.

Yeni duş almış, üzerinde eşofman ve siyah bir atletle içeri girdiğinde neredeyse tökezliyordum.

İki kolunu başının üzerine kaldırarak nemli saçlarını dağınık bir topuz yapıyor ve Tanrı ağızımın açık kalmasını engelliyor. Bu hareket, adonis kemerini ve düşük askılı pantolonunun içinde kaybolan koyu renk saçlarını ortaya çıkarıyor.

Yutkunmak zorundayım. Bu gizemli dev hakkında öğrendiğim ayrıntı kırıntılarından sonra onu bu şekilde görmek bile son derece tehlikeli.

Beni gördüğünde kaşları çatılıyor ve gözlerinin mikrodalgaın üzerindeki saate kaydığını görüyorum.

"Yürüdüm." Birdenbire, eve dönerken izlediğim uzun ve dolambaçlı yol bana yanlış bir kararmış gibi geldi.

Ancak, burada onunla şekilde yalnız olmak artık yeni bir durum. Oysa daha önce tüm etkileşimlerim kendi inatçı düşüncelerim ve benimle konuşmadığı için ona ne kadar kızgın olduğumu lanet bir papağan gibi haykıran sisli beynim tarafından renklendiriliyordu. Şimdi anlıyorum.

"Grey sana geri döneceğimi haber verdi mi?" Girişimde bulundum.

Bana yukarıdan aşağıya bakarken yüz hatları daha derin bir kaş çatma şeklini alıyor. Cinsel bir şekilde değil ama sanki antika bir tablonun bakımsızlığına değer biçiyormuş gibi. Sonra bir kez başını sallıyor.

Neden ciğerlerimdeki hava dışarı fırlayacakmış gibi hissediyorum? Bu mu? Şu an sanki bu adamın gizli şifresini çözmüşüm gibi hissediyorum.

Yanımdan geçip mikrodalgayı açıyor, içindeki kapalı tabağı çıkarıp bana gösterdikten sonra kapıyı kapatıyor ve sayı tuşlarına birkaç dakika basıyor.

Akşam yemeğiniz.

Şimdi gerçekten boktan hissediyorum. Benim için yemek yapmış ve bunca zamandır beni mi bekliyordu?

Hayır. Kesinlikle değil. Gökyüzü grimsi mor bir renge bürünmüş olsa da, tam olarak akşam değil.

Adam beklediğimden daha hızlı hareket ediyor. Kalmaktan ya da bana yemeğimin göstermekten başka bir şeyle uğraşmak yerine, geniş omuzları ben farkına varmadan odadan çıkıyor.

"Bekle-" Peşinden koşuyorum. Kısa adımlarım ona yetişmek için fazla mesai yapmak zorunda kalıyor.

Topuklarını ısırdığımı duyunca başını hafifçe çeviriyor ama durmuyor. Bu adamı evin içinde kovalıyorum, onu yakaladığımda ne yapacağımdan tam olarak emin değilim, ama başka bir geceye bırakmadan önce bunu hemen şimdi yapmamın önemli olduğunu hissediyorum.

"Angel, lütfen bir saniye bekle."

Adını söylediğimde nihayet duraklıyor. Dönüyor ve odasının kapı çerçevesini tüm o ve katılığıyla doldurarak eşikten ötesini görmemi engelliyor. Orada öylece durması, dün gece kısa bir anlığına görebildiğim içsel mabedini görme umudumun ne kadar düşük olduğunu pekiştiriyor.

"I-" Bir anda nefesim kesildi ve nabzım hızlandı, artık bu şekilde birbirimize kenetlenmiş durumdayız. Şimdiye kadar çalışmış olmam gereken kelimeleri bulmaya çalışırken boğazım yutkunmaya çalışıyor.

"Neden uzak durdun?" Ağzımdan kaçırdığım şey bu. Aptalca bir şekilde aklımın bir köşesini yiyip bitiren şeye odaklanıyorum, oysa bu anın önce bir özür, sonra da sorularla geçmesi gerektiğini biliyorum.

Gerçi bu adamlar hayatlarını sırt sırta ve baş aşağı yaşıyorlar, bu yüzden belki de burada kabul etmek istediğimden daha rahatım.

Başını bir tarafa eğiyor.

Sessizlik ve kalp atışlarımın donuk gümbürtüsü tek cevap biçimlerim.

al.

Tabii ki. Başka ne bekliyordum ki?

"Kahretsin. Özür dilerim. Bu işte iyi , değil mi?" Dişlerim altımı endişelendiriyor

nasıl ifade düşünürken bir an için dudaklarımı büzdüm. En azından kapıyı suratıma çarpmayacak kadar kibar.

Mutfak tarafından, mikrodalga fırın bir dizi tiz bip çıkarır.

Angel ağırlığını değiştiriyor ve başını yemeğimin beklediği yöne doğru sallıyor.

"Birazdan yiyeceğim, teşekkürler. Sanırım sen pişirdin? Bunu sen mi yaptın?"

Zar zor algılanabilen bir baş sallama.

"Ben sadece... anlamaya çalışmak istiyorum... bana kızgın mıydın? Bu yüzden mi uzak durdun?"

Koyu renk gözleri hafifçe kısılıyor. Tanrım, o küçük tepkilerin ne anlama geldiğini bilmeden onu okumak çok zor.

"Özür dilemek istedim. Bilmiyordum ve ağzımdan çıkan bazı kötü şeyler olduğunu biliyorum ve bu affedilemez."

Önümde taştan bir monolit haline geri döndü. Bakışlarının ağırlığı olmasa beni dinlediğini söylemek bile zor olurdu.

Tamam, bu resmen hiçbir yere gitmiyor. Nemli avuçlarımı kalçalarımaya silmem gerekiyor çünkü çok gerginim ve bu adamın benim hakkımda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Mikrodalga o anda yemeğimin ısıtıldığını ve hazır olduğunu hatırlatan bir dizi delici uyarı göndermeye karar veriyor.

Angel'ın burun delikleri açılıyor ve sabrının tükenmekte olduğunu anlıyorum. Güçlü çenesi titriyor ve tam dönüp kapıdan içeri girecekken, bu an yok olmadan önce ağızımdan bir şeyler kaçırmam gerekiyor.

"İşaret dili kullanıyor musunuz?"

Neyse ki adam durakladı. Bu sefer başını salladı. *Hayır. Hayır.*

"Tamam." Nefes veriyorum. Bir şekilde bir yerlere varıyormuşum gibi hissederken aynı zamanda sığ sularda çaresizce çırpınıyorum. "Tercih ettiğin bir yol var mı... mesajlaşmak ya da onun gibi bir şey?"

Her şeyi anlatan bir bakışla beni tüketiyor. Bana söylemeyecek ve kalbim omuzlarımla birlikte çöküyor. Söyleyebilse bile, bu adam onunla iletişim kurmamı *istemiyor*.

Bana karşı böyle bir girişimde bulunmaya kesinlikle niyeti yok.

Tam da o sırada kapıdan kaybolup beni koridorda bırakarak her şeyi çok basit bir hale getirdi. Tek başıma.

Bu yemek etli ve lezzetliydi, öyle ki bana verilen inanılmaz cömertlikteki kızarmış tavuk, sebze ve sosun son lokmasına kadar içime çektim. Sanki sessiz muhafızım bu akşam eve döndüğümde kendi kolumu yemeye hazır olacağını biliyordu.

Burada bir mutfak taburesinde tek başıma oturmuş, gökyüzünün kadifemsi bir siyaha dönüşmesini izlerken, onun yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağına dair bir merak duygusuna kapılmaktan kendimi alamıyorum. Grey'in ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyorum.

Her ne kadar umurumda olmasa ve uzak durmasından memnun olsam da, altın maskeli adam Hawke'ın da burada yaşadığını bildiğimden, beynimde bir gün bu mutfakta onunla karşılaşp karşılaşmayacağıma dair yeterince merak var.

Üçünü düşünmek, son birkaç günün olaylarını tekrar tekrar oynatıyor, atlanmış bir plak gibi dönüp duruyor.

Neredeyse kahkahalarla kadar zihnimde bir şeyler dönüp duruyor. Bununla ilgili her şey gülünç.

Geleceğimi belirleyecek birinin ya da daha korkutucu bir ihtimalle bir grup insanın insafına mı kaldım?

Ruhu besleyen yiyeceklerle dolu bir mideye rağmen, her şeyde ekşi bir renk var. Çünkü burası güzel bir ev olabilir, zenginlik ve ihtişamın tüm tuzaklarına sahip olabilir, ancak bu sadece geçicidir. Hepsi sahte. Bu adamlara beni kendi dünyalarına sokmaları için talimat vermeye karar veren kimse, tiksinti dışında bir şey hissedebileceğim biri olması için gerçek bir umut yok. Buna izin veremem.

Bir an için bile olsa başka türlü olabileceğine dair hayaller kurmaya başladım.

Hayatım daha önce boktan olabilirdi, ama nereye gittiğimi, ne yaptığımı ve bunu kiminle yaptığımı ben kontrol ediyordum... çizgi altı hesabım bir yana. Hala tam olarak ne olduğunu bulmakta zorlanıyor olsam da en azından bir şeyler yapma ihtimalim vardı.

Herkes yirmili yaşlarını hayatında ne halt ettiğini anlamaya çalışarak geçirir, değil mi?

Boynumu ve omuzlarımı yuvarlayarak, bu lanet tabağı yalamamak için kendime olan hakimiyetimin her santimiyle savaşıyorum. Tam dilimi yüzeye yapıştırmışken onlardan birinin içeri girmesi benim şansım olurdu.

Bu yüzden, isteksizce su bardağımla birlikte onu alıyorum ve mutfak adasının etrafından lavaboya doğru yürüyorum, damak tadımı kaplamak için göklerden gönderilen son sos damlalarını yıkamaya hazırlanıyorum.

Dışkının dışarı çıktığını fark etmedim bile.

Yorgunluktan dikkatim dağılmıştı ve ayağım çıkıntı yapan bacağa takılarak dengemi bozdu. Beni bir yığın haline getiriyor ve yere düşerken zihinsel olarak kendime lanet ediyorum çünkü *sakar kızların* olduğu filmlerden nefret ediyorum.

Gözlerimin önünde her şey paramparça oluyor, o korkunç anıları saklamak için kullandığım kapı da.

Kan var. Bir cam parçası elimin etli kısmını sıyrıyor, temiz bir kesik açıyor ama kırmızı sızıyor ve şu anda o korkunç yere geri durumdayım. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, bir mutfak zemininin bozulmamış karolarını görmüyorum, tek gördüğüm hastalıklı yeşil bir ışıkla yıkanan kirli beton.

Bulunduğumuz odanın içine sinen korkunun kokusunu bile alabiliyorum. tutuldu.

Küf kokusu burnuma doluyor. O çarpma sesleri her yerde.

Her taraftan vurmalar. O mekanın her odasında tarifsiz vahşetlerin yaşandığına şüphe bırakmayan iğrenç sesler.

Ağzım açık kaldı. Nefes nefese kalıyorum. Elim kanadıkça, avuç içim yerde kayıyor ve önümde dev bir kıpkırmızı çizgi bırakıyor.

Eller beni arkamdan kavradı ve çığlık attım. Çırpınıyorum. Bana artık efendimin kendisi olduğunu ve kullanıp atacakları bir fahişeden başka bir şey olmayacağımı söyleyen o korkunç adamdan kaçmak için her şeyi yapıyorum.

Gözyaşlarım yüzümden sıcak çizgiler halinde akıyor. Oraya geri dönemem. Her şeyin bittiğini sanmıştım.

Kaldırıldığında, kan kolum boyunca akıyor ve dirseğime kadar kolumu ıslatıyor. Odaklanabildiğim tek şey bu. Her türlü acı kavramının yerini tamamen alan o damlama hissi. Acı yok, sadece korku var, yoğun ve korkunç ve boğazımı bataklık kumu gibi dolduruyor.

Su yüzümü tokatlıyor. Sert ya da güçlü değil, yumuşak, ılık bir dalgayla.

Sırtım, beni arkadan destekleyen sert bir şeye çarpıyor.

Kan işeyen elimi kaldırıyorum ve kesiğin üzerinden ılık su fışkırdığında bir tıslamayla çekiyorum. Ama elimi geri çekemiyorum çünkü yerinden oynamıyor. Gözyaşları hala görüşümü bulanıklaştırıyor ve her an boynumda eşdeğer bir yarayla sonuçlanacağından neredeyse emin olduğum, inleyen, kanayan bir karmaşa olarak kendi üzerime katlanıyorum.

Adama olan buydu. Ölmeyi hak etmiş olsa da, ben gördüm. Boğazının yüzümden birkaç santim ötede kesilip açıldığı anı gördüm. Atardamarından fışkıran sıcak kanın derimi boyadığını hissettim.

Elime biraz daha su dökülüyor. Bu sefer acı hafifliyor. Kasvetli, tiksindirici acı çözülüyor, şimdi daha çok ağır bir basıncın eşlik ettiği donuk bir gümbürtü gibi hissediyorum. Avucumun içinde bir nabız atışı, sanki kendi kalbimi yumruğumun içinde tutuyormuşum gibi.

Yüzümün yan tarafına bir şey değişiyor ve irkiliyorum.

Tekrar geliyor ama canımı yakmıyor. Dikkatli ve yavaş, gözlerimin etrafını silen sert bir sürüklenme hareketi gibi hissettiriyor. Aynı dokunuş yüzümü kaldırıyor, çenemi yukarı doğru eğiyor.

Önümde uzanan sahneye bakmaya cesaret etmeye çalışıyorum. Tüm işaretlerin içinde bulunduğum yakın tehlikeye işaret ettiği kendi zihnimle bir savaşa kilitlenmiş durumdayım. Yine de bedenim sıcak, kapalı ve en azından deneyecek kadar güvende hissediyor.

Tamamen sıırıslam olmuş bir adam yüzüyor.

Koyu renk gözler. Başına yapışmış ıslak saçlar. Su damlacıklarıyla kaplı bir sakal.

Gözlerim odaklanmak için kırpışırken, içinde bulunduğumuz pozisyonu fark ediyorum. İkimiz birlikte düşün zemininde, ben onun bacaklarının arasında, onun göğsüne yaslanmış durumdayım. Kesik elim onun kocaman yumruğunun içine sarılmış bir şekilde garip bir şekilde havada duruyor ve başparmağıyla o sıkıcı, tekrarlayan gümbürtünün çıktığı yere bastırıyor.

Diğer eliyle yüzümü okşarken, ılık duş kanı yıkayarak birbirine dolanmış bacaklarımızdan akan kırmızı renkli bir nehir oluşturuyor.

İkimiz de tamamen giyinik ama doymuş durumdayız.

Birkaç kez göz kırpıyorum. Derimin dışında bir yerlerde yüzüyormuşum gibi hissediyorum, ama beni buraya ve şimdiye bağlayan küçük bir ip var, tek yapmam gereken uzanıp onu kavramak.

Avucumdaki baskıyı gevşetiyor ve incelemeyi kolaylaştıracak kadar azalmasına izin veriyor. Bunu yapmasına izin verirken, tek yapabildiğim burada oturmak, Angel ve ılık suyun rahatlığıyla çevrili, az önce ne olduğunu bilmiyormuş gibi hissetmek.

"Çok gerçekçiydi," diye mırıldanıyorum. Kendim bile tam olarak anlamadığım halde açıklamak için bir yol bulmaya çalışıyorum, çünkü kesinlikle benim akli dengemin yerinde olmadığını düşünüyor olmalı. Tanrı bilir mutfak nasıl bir cinayet mahalline benziyordur.

"Ayağım takıldı, sonra kan geldi ve sanki oraya geri dönmüşüm gibi hissettim." Kelimeler arasında nefes nefese kalırken gözyaşları birikmeye ve taşmaya başlıyor.

Angel elimin daha doğal bir açığa inmesine izin veriyor, yine de kesiğin üzerinde sıkı bir baskı uyguluyor ve diğer eliyle sıcak gözyaşlarını nazıkçe siliyor.

Orada ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum. Varlığıma bir saniye daha katlanmak istemediğinden çok emin olduğum adam, bu karo kaplı duşakabinin zemininde sıırıslıkla kıyafetlerle oturarak sonsuz dakikalar, belki bir saat geçiriyor ve tüm bu süre boyunca bana sadece sarılıyor.

Sonunda utançtan yüzüm kızarmaya başlıyor. Sanki muhtaç küçük bir çocuk olmaya geri dönmüşüm ve yaptığım bir dağınıklık var ve gidip toparlasam iyi olacak.

"Teşekkür ederim. Sanırım şimdi iyiyim." Ağır, su yüklü kazağımı çekiştiriyorum. "Kıyafetlerini mahvetmek zorunda kaldığın için ben de üzgünüm. Kurulanayım ve mutfağı tamir edeyim."

Çenemi kavrayarak beni tüm yakışıklılığına bakmaya zorluyor; bu görüntü, tenini nemlendiren su damlacıklarıyla milyonlarca kez daha vurgulanıyor.

Başını salladı.

Mümkün değil.

Avucumu tekrar kontrol ediyor.

"Kanama durdu. Sanırım ayağa kalkmayı deneyebilirim."

Angel bu fikirden pek heyecanlanmışa benzemiyor ama önce kendini açıyor, sonra ayağa kalkmama yardım ediyor; bana karşı o kadar dikkatli davranıyor ki her an yeniden ağlamaya başlayabilirim.

Ayağa kalktığımda vücudum biraz sallanıyor ama o hemen orada dirseklerimi kavıyor ve vakur bir güçle önümde duruyor. Onunla konuşma şeklimden, ona davranışından sonra bunların hiçbirini hak etmiyorum ve neden hala burada benimle bunu yaptığını anlamaya başlayamıyorum.

İşaret parmağıyla kazağımın etek ucunu yakalıyor ve kalçalarımın altına sokuyor. Beni soymaya çalışmıyor, ama gözleri benimkilerde sabit kaldığında şaşırtıcı derecede yumuşak gözlerle soruyor.

Yardıma ihtiyacınız var mı?

"Hayır. Sanırım ben iyiyim." Duygularım ve hıçkırıklarım yüzünden yanaklarım zaten sıcak, ama orada yeni bir kızarıklık var, çünkü bu adamın bana soyunmak isteyip istemediğini başka bir şekilde sormasını çok isterdim.

Ama öyle değil. Bu sert, sessiz gardiyan, sabrının sınırına kadar kışkırtıldığında bile hiçbir şey yapmayacağını kanıtladı.

Bana son bir kez baktıktan sonra ıslak giysileri çıkarmamı işaret ediyor ve duştan çıkıyor. Buğulanmış camın arkasından, aynaya ve makyaj masasına yakın durmasını izliyorum, burada biriken buhara karşı zar zor bir çerçeve oluşturuyor ve tam o sırada ıslak fayanslara çarpma sesini duyuyorum.

Kendi sırlıslıkla giysilerini yere atıyor; sonra kapı kısa bir an için açılıyor.

O tanıdık sarkma hissi beni vuruyor. Duygular akıp giderken her kasım kurşun bir ağırlık gibi hissediyor ve ardında yorgunluk bırakıyor. Gittiği için hayal kırıklığına uğradım ama nedenini de çok iyi anlıyorum çünkü burada benimle kalması için hiçbir neden yok.

için bir hiçiz.

Beni o mutfak zemininde kendi kanımla dolu bir havuzda kaymam ve paniklemem için bırakabilirdi.

Sanki binlerce kilo ağırlığında ve gövdeyi ve kollarımı bir ahtapot gibi kavıyormuş gibi hissettiren kazaktan kurtulmak büyük bir mücadele gerektiriyor. Sonunda güreşerek kurtulduktan ve bir hışımla fırlatıp attıktan sonra, aynı şeyi yapmak için tozluklarıma saldırıyorum. Onlar da pek iyi değil ama en azından onları yere doğru itmek için yerçekimi yanımda ve onlardan da kurtulana kadar ağırlığımı garip bir şekilde ayaktan ayağa kaydırıyorum.

Tam duşu kapatıp kanaması tamamen durmuş olan avucuma baktığımda, her zamankinden daha soluk olan derimde düzgün pembe bir kesik beliriyor ve kapının bir kez daha açıldığını duyuyorum.

Angel bir kucak dolusu malzemeyle içeri ve çıplaklığıma gözünü bile kırpmıyor. Benimle nasıl ilgilendiğini düşünürsek, sanırım bu onun için yeni bir şey değil. Tek fark, artık bilincimin yerinde olması ve bu güzel kas yığınının banyomda durduğunun farkında olmam.

Daha önce giydiği kıyafetlere benzer bir şey giyiyor. Neredeyse. Bu sefer üzerinde sadece koyu renk bir eşofman var, üst kısmı yok.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, cam bölmenin arkasında duruyorum, sanki buğulanmış şeffaf duvar göğüslerimin ve amımın tam önden sergilendiği gerçeğini gizleyebilirmiş gibi.

Son bir saatimi nasıl bir panik atak geçirdiysem onu atlatmaya çalışarak geçirdim ve şimdi kalçalarımı ve kıkırmı kaplayan her çatlak ve gümüşü çizginin acı verici bir şekilde farkındayım. Kalçalarımındaki her çukurun. Her kusur vurgulanmış gibi görünüyor, çünkü bu adamın cildi pürüzsüz ve kahverengi ve kolunun ve omzunun tüm tarafı vücuduyla birlikte akan dövmeli bir tasarımla kaplı.

İkinci bir deri gibi.

Eşyaları makyaj masasının üzerine bırakıyor, sonra bana dönüyor, uzattığı kollarının arasına genişçe yayılmış bir havlu tutuyor. Kabarık davetiyenin içine girip kendimi hızla içine hapsederken yanaklarım daha da ısınıyor.

Angel arkasını dönüyor, huzur içinde kurulanmama izin verirken ben de bakışlarımı aynadaki yansımasında ona dikiyorum. Yapabileceği halde bir kez bile kafasını kaldırıp bakmıyor. Benim onu izlediğim gibi onun da beni izlemesi için gözlerini eğmesinden başka bir şey gerekmiyor ama o önündeki tezgâha odaklanmış durumda ve ben de dikkatimi onun ne yaptığına veriyorum.

İçinde gazlı bez ve yapışkanlı bandaj bulunan küçük bir tıbbi kit var ve bunları keserek küçültüyor. Her şey kocaman elleri tarafından cüceleştirilmiş gibi görünüyor, sanki bir bebeği yamamak üzereymiş gibi.

Kurulanmayı bitirdiğimi hissedince dönüyor ve karşılığında bir tişört veriyor. Yumuşak pamuklu tişörtü göğsüme bastırarak iki ürünü hızla değiştiriyorum. Havluyu öylece bırakmama izin vermiyor, dikkatlice benden alıyor ve bir kancaya asmaya gidiyor.

Bana giymem için gömleklerinden birini mi verdi? Mükemmel bir yumuşaklığa kadar yıpranmış, muazzam orantılı ve kıvrımlarımda yüzüyor.

Midemde sıcaklık birikiyor; hafifçe onun gibi de kokuyor. Belki de kan kaybindan, ama bu küçük jestin doğal tatlılığı karşısında bayılma riskiyle karşı karşıyayım.

Hayır. Bunu çabucak atlattım. Şu anda pratik modda, benim saçmalıklarımınla uğraşıyor. Belli ki, tıbbi malzemeleri ve kendisi için kuru giysiler bulurken eline geçen ilk şey buydu.

Tanrım, ama keşke farklı bir anlamı olsaydı.

"Yapabilirim." Sesim istediğimden çok daha fazla hırıltılı çıkınca bandajı işaret ettim.

Angel bana yorum gerektirmeyen bir bakış attı.

Avucumu tutuyor, son kez daha yakından bakıyor ve sanırım içeride kalmış olabilecek herhangi bir şey olup olmadığını kontrol etmek için kesiğin kenarlarını hafifçe dürtüyor.

"Hayır, sanırım temiz bir şekilde kesilmiş, neyse ki."

Pamuklu çubuğa biraz antiseptik damlatıyor, sonra şişeyi bana doğru sallayıp içindekileri karıştırıyor.

"Evet. Eminim acıtacaktır."

Elimi kendi elinin içine aldığı anda alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum çünkü ellerimizi bu şekilde bir arada görmek, benimkini onun sıcak avucunun içine sokmak, içimde bir şeylerin kilidini açıyor. Garip bir şekilde tanıdık ama aynı zamanda yabancı ama nihayetinde güvenli hissettiriyor ve göğsümün içinde dönen bu çarpışan hislerle ne yapacağımı bilmiyorum.

Pamuklu çubuğu havada tutuyor ve son bir kontrol için gözlerinin benimkilerle birleşmesine izin veriyor ve ben de karşılığında ona küçük bir baş selamı veriyorum.

Düşündüğüm kadar acıtmıyor ama bu işlem yine de irkilmeme ve hafif bir rahatsızlık sesi çıkarmama neden oluyor. Antiseptiğin etmesine izin verirken, başparmağının avucumun üzerinde gezindiğini ve parmaklarının elimin arkasına nasırlı bir şekilde bastırıldığını hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. Yarayı metodik bir şekilde sarmasını ve bandajı yapıştırmasını izliyorum.

Tabii ki burası inanılmaz derecede sessiz. Nabzımın sabit gümbürtüsünün üzerinde, duş başlığı son birkaç damlacığı bırakırken fayanslara çarpan su damlacıklarını duyuyorum.

Kalbimin biraz daha düzensiz attığını duyabiliyor mu? Bu adam hayatını alışılmadık bir sessizlikle çevrili olarak yaşıyor. Bu, onun her küçük gürültü parçasına hepimizden çok daha fazla uyum sağladığı anlamına mı geliyor?

Ben farkına varmadan işi bitti. Yapıştırıcıyı sabitlemek için başparmağıyla son bir kez bastırıyor, sonra tekrar uzaklaşıyor.

Tek bildiğim şu anda yalnız kalmak istemediğim.

"Kalacak mısın?"

Kıpırdamadan duruyor, her şeyi tıbbi kitin içine geri koymanın ortasındaydı. İşte o an sonunda aynada gözlerimle buluşmaya karar veriyor. Ondan bunu istemekle sinirlerimin bozulduğunu hissediyorum ve beni reddederse elimin içinde bulunduğu durumdan daha derin bir yara alacağımdan eminim ama açıkça işlenmemiş travma beni nasıl yol alacağımı bilmediğim bir bölgeye sürükledi.

O derin, koyu kahverengi gözler benimkileri tutuyor ve bana hiçbir şey vermiyor.

"Senin de kâbus gördüğünü biliyorum." Ağzım kurudu. "Dün gece seni duydum."

Duymam çok daha fazlasını duydum. Kelimenin tam anlamıyla birlikte olmayan, ancak birbirlerinin en derin sırlarını bildikleri ve birbirlerinin bedenlerini en mahrem şekillerde tanıdıkları açık olan bu iki adam arasındaki özel bir anı gözetledim ve .

"Bu gece benimle kalır mısın? Lütfen?"

Her şeyi yere bırakıyor ve yüz hatlarındaki gerginlikle bana bakarken tezgahın kenarını kavlıyor. Bunu yaparken sırtındaki kaslar dalgalanıyor ve açıkça bakmamaya çalışsam da, omurgasının kıvrımı boyunca uzanan ve eşofmanının bel bandının altına inen uzun kas çizgisini görüyorum.

Adem elmasının çalıştığını ve çenesinin yan tarafının nabzının attığını görüyorum.

Tam beni reddedeceğinden, geri çevireceğinden, sağır edici bir sessizlikle beni böyle bir talebe layık görmeyeceğini söyleyeceğinden emin olduğum anda... başını sallıyor.

"Bana bir dakika ver, önce mutfakı temizleyeyim." Başını sallamadan ve beni kolumdan tutup yönlendirmeden önce kelimeleri zorlukla çıkarıyorum. Buna karşı çıkmak mümkün değil. Angel beni yatak odasına doğru itiyor ve çıkarken banyonun ışığını söndürüyor.

"Hayır, cidden. tam bir felaket."

İtirazım dikkate alınmadı. Yatak örtülerini arkaya çeviriyor ve işaret ediyor.

Yatağa gir.

Öfkeyle bunu yapıyorum, ama bu adam belli ki gizlice kaçmaya ve toplamaya çalışmamı riske atmıyor. O da aynı şekilde

Hemen arkamdan yan tarafa geçerek beni kapıdan en uzak tarafa doğru kaymaya zorladı.

Daha yeni yerleşmiştim ki uzanıp lambayı kapattı ve bizi karanlığa gömdü. Beni çılgınca atan bir nabız ve bu gece hiç uyuyamayacağıma dair tam bir kesinlik ile orada yatarken bıraktı.

Bu şekilde olmaması gerekiyordu.

Ben güzel bir kız görüp hemen ona aşık olacak türden bir adam değilim.

Ben gölgelerde gizlenen, istediğini zorla alan bir sürüngen değilim.

Yine de onunla o kadar çok lanet olası çizgiyi ve sınırı aştım ki, her şeyin başlama nedenini unutmaya tehlikesiyle karşı karşıyayım.

O bir hastalık... ve tedavisini bulabilecek miyim bilmiyorum. Ya da bulmak isteyip istemeyeceğimi.

Posey Reed. İzlemek ve avlamakla görevlendirildiğim kız. Onun haberi olmadan hayatına sızmak.

Tek görevim onu sürekli rahatsız etmek olduğu aylar boyunca kendimden nefret ettim.

Varlığının her parçasını ne kadar ihlal ettiğimi bilmiyor ve göğsümde sonunda öğrenip bana tiksintiyle dolu kahverengi gözlerle bakacağı gün için korkuyla dolu kara bir delik var.

Nefes alıp vermesi azalıyor ama uyumuyor. Bunun yerine kasları seğiriyor ve uyanıklıkla rüya âlemi ya da belki de acı dolu anılar diyarı arasında bir yere sürükleniyor.

Onunla bu yatakta olmamalıydım.

Olmam *gereken* yerde, koridorun karşısında, kendi çarşaflarımın içinde, ağrıyan ciğerlerimle yatıyorum. Bastırılmış tüm kelimelerden patlamak isteyen bir göğüs ve

İçimi dökmek ve tam olarak ihtiyacım olanı söylemek çaresizim. Ama yapamıyorum.

Evet, sana kızgındım.

Hayır, bu yüzden uzak durmadım. Geri

dönmen neden bu kadar uzun sürdü?

Neden alınmayı istemedin?

Mutfakta volta atıp dönmeni beklerken neredeyse fayanslarda bir delik açacaktım.

Bu hayatta karşılaşılabileceğim en muhteşem kadın olduğunu anlamak için sadece bir bakış yetti.

Sırt üstü yatıyorum, ellerim göğsümde, karanlığa bakıyorum. Başımın altında onun kokusunu narin bir bulut gibi taşıyan bir yastık oturuyor ve beni bu kıza bağlanmama neden izin verilmediğine dair bir dizi hatırlatmayla çevreliyor.

Grey'e mutfakı haber vermesi için mesaj attım bile. Her gün insanları doğrayan bir adam için, dışarıdaki dağınıklık onu evindeymiş gibi hissettirecektir. İhtiyacımız olan son şey Poe'nun bu gece onu tetikleyen duruma geri dönmesi.

Eline dikiş atılması gerekebilir ya da kendi kendine iyileşebilir. Bunu gün ışığında belirlemek bize ve muhtemelen Doktor'un bir başka ziyaretine bağlı.

Bir süredir birlikte yatıyoruz, hissettiğimde belki bir saat daha. Titriyorum.

Burası hiç soğuk değil.

Kasları kasılır ve şok küçük, amansız dalgalar halinde yayılır.

Sadece daha önce yerleşmediğine şaşırdım.

Yan döndüm ve karanlığın içinde ona doğru uzandım. Kollarını karnının etrafında sımsıkı kavuşturmuş, dizlerini bir top haline getirmiş halde buluyorum. Tanrım, o kadar küçük ve yumuşak ki, sadece ona bakarak bile bu kızı ezmek üzere olan bir boğa gibi hissediyorum.

Grey onu yatıştırırdı. Susuyor, mırıldanıyor ve istediği zaman çok ustalaştığı o alçak, tatlı ses tonuyla konuşuyordu.

Hawke ona travmasını unutturmanın bir yolunu bulurdu.

Ben mi? Ben hiçbir şeyi olmayan bir hödüğüm, teselli edecek sözleri bile olmayan.

Vücudunu kendime doğru çekiyorum, bunu yapmak beni öldürse bile. Çünkü artık ten . Yanağı çıplak gövdemde. Bacakları

birbirimize bastırdık. Tişörtümün kolunun geri ittiği kollarımız arasında temas noktaları var ve ön kolum onu bana doğru sıkıca sarıyor.

Bu cehennem ve cennet ve nihayetinde asla uzaklaşmak zorunda kalmak istemediğim saf bir işkence.

Gömleğinin altında hiçbir şey olmadığı gerçeğini düşünemiyorum. Benim lanet gömleğim onun çıplak, pürüzsüz tenine karşı.

Tanrım.

Elimi omurgasında aşağı yukarı , hayallerimin kızını kollarımda tuttuğum ve yatakta birlikte gerçeğinden başka bir şeye odaklanmamı sağlıyor ve onunla böyle bir anı kaç kez çalmak istediğimi ona söyleyemiyorum bile.

Biraz daha rahat nefes almaya başlıyor ve titremesi azalıyor. Avucumun her hareketinde vücudunun benimkinin içinde eridiğini hissediyorum. Yumruklarını sıkıldığını hissettiğimde gözlerimi sımsıkı yummak ve dilimi ısırarak zorunda kalıyorum, ardından tereddütlü parmak uçları gövdemde dinlenecek bir nokta keşfediyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Kulağının dibindeki çılgınca ritmi kesinlikle duyabiliyor.

Kanımın kasırga gibi bir güçle vücudumda hızla aktığını gizlemenin bir yolu yok. Dışarıdan bakıldığında, yatıştırıcı ve sakinleştirici olmak ve biraz dinlenebilecek kadar güvende sağlamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışsam da, başarısız oluyorum.

Boğazımda kalın bir yumru oluşuyor.

Parmakları biraz kayarak tenimin üzerinde geziniyor.

Tanrım, ellerini her yerde istiyorum. Her şeyi siktir et demek ve bizi bu yatağın üzerinde çevirmek istiyorum. Ona, vücudunun tadını çıkarmakla ilgili fantezileri tekrarlamak zorunda kaldığım her yolu göstermek istiyorum, onun hoşlandığı şekilde ona sahip olmak istiyorum.

Bu inisiyasyonu görmek, meçhul emirlere uymak en kötü ceza türüdür.

Hepsi başka erkekler ve onların fantezileri uğruna.

Hepsi de benim olması için her şeyimi verebileceğim kıza *gerçekten* sahip olanlar için.

"*Angel.*" Fısıltısı o kadar sessiz ki, neredeyse onun konuştuğunu hayal ettiğime kendimi inandırabilirim, ancak adım söyleyken aynı anda parmakları bana doğru bastırıyor.

İlk içgüdüm donup kalmak. Sesinde daha önce duymadığım bir keskinlik var, herhangi bir şekilde yanlış yorumlarsam çok tehlikeli sularda olacağımı belli eden hafif bir törpü.

Yuvarlanarak lambayı en kısık ayarına getiriyorum, gözlerine zarar vermeyecek altın bir parıltıyla bizi yıkıyorum. Ama onları görmem şart.

Vücudumu tekrar ona doğru çevirdiğimde bana bakıyor ve Tanrım, yüzündeki o bakış tereddütlü ve meraklı ve benim mutlak mahvoluşumun habercisi.

Ben onun mükemmel bir aday olduğundan emin olmak için görevlendirilmiş bir canavarım. İçinde yaşadığımız bu dünyaya girmesini sağlamakla. Şimdi, işte burada, beni yatağına davet ediyor ve ben bir erkek için en kötü bahaneyim çünkü bu ilk fırsatı tereddüt etmeden değerlendirdim.

Poe dudaklarını yalıyor, gözleri hafifçe kapalıyken yan yatmış, koyu renk saçları çoğunlukla gevşek dalgalar halinde kurumuş. Uzanıp parmaklarımı o yumuşak tellerin arasına sokmak çok cazip geliyor. Bunu tekrar hissetme ihtiyacıyla tenim kaşınıyor çünkü tam olarak bunu yapmanın nasıl bir şey olduğunu zaten biliyorum.

"Benim için bir şey yapar mısın?"

Zor yutkunuyorum.

"Beni öper misin?" Sesinde çok nazik bir yalvarış var. Gölgeler arasında söylenen bu sözleri duyunca neredeyse ölecektim.

İçimden bir gümbürtü geliyor. Ona cevap vermeye en çok yaklaşabildiğim şey.

O çok daha fazlasını hak ediyor. Tanrım, keşke yapabilsem.

Ağzımızı ilk kez birbirine mühürlemekten ve çıkaracağını bildiğim her yumuşak sesi yutmanın ne kadar iyi hissettirdiğini bilmekten başka bir şey istemiyorum.

Şu anda daha fazla istediğim bir şey yok.

Sessizliğimi inkâr olarak yorumladığı için yüzünün düştüğünü izlerken, harekete geçiyorum.

Ön kolumdan destek alarak vücudundan aşağı kayıyorum, battaniyeyi bir kenara atıyorum ve çarşaf ayak bileklerinde birikiyor. Ağırlığım yumuşak kalçalarının arasına kayıyor ve çarşafı kavırıyor. Uzuvarlarında bir sertlik var; gözleri geniş ve bana sabitlenmiş, ama ben havada durup ağırlığımı yeniden ayarladığımda, direncin nasıl kaybolduğunu görüyorum.

Onu istediği şekilde öpemedim ama umarım onun yerine aradığı şeyi verebilirim.

Dudaklarından titrek bir nefes çıkıyor, ağız açık kalıyor.

Şu anda kaybolmuş durumdayım, bu gidişatı değiştirmekten acizim ve bundan tam olarak ihtiyacı olan şeyi alacağını umuyorum. Olabilecek tek şey bu, zihnini tırmalayan anılardan kaçmasına yardım etmem.

Avucumu tişörtün etek ucunun altına kaydırđımda, kolayca kalçalarının kıvrımından yukarı kayıyor. Onu tam da hatırladığım gibi ortaya çıkarıyor. O küçük tatlı amcığı, kesilmiş buklelerden oluşan minik bir iniş şeridiyle karşımda.

Loş ışıktaki, parıldayan kanıtları, benim için ortaya konan inkar edilemez uyarılmayı şimdiden görebiliyorum. İhtiyacı olan ama isteyemediği her şeyi sergiliyor.

Aletim çoktan acı verici bir şekilde sertleşti ve eşofmanımın üzerinden yatağa sürünüyor. Bu, durumu bin kat daha kötüleştirecek ama umurumda değil.

Onun tadına bakmalıyım. O geceden beri sık sık hatırladığım bir rüya halinde yakalandığım sesleri nihayet duymak için.

Gözlerimi onunkilere sabitleyerek başımı eğiyorum. Bunu istemediğine, bana durmamı söyleyeceğine dair herhangi bir ipucu kırıntısı arıyorum, çünkü bunu yapmalıyım ama yine de hiçbir şey yapmıyor.

Ağızım amcığının üzerinde sabitlendiğinde geri dönüş yok ve sonunda her dileğimin gerçekteleştiği o yasak kısmı tadabiliyorum. Onu orada öperken Poe'nun tüm tatlılığını ve amının kokusunu içime çekmek. Ondan kontrolsüzce dökülen her iniltiyi yutmak.

Avuçlarımı yemyeşil kıcının altında kıvrırken omuzlarım bacaklarını açmaya zorluyor, emerken, yalarken ve tüm o kayganlığın üzerimi kaplamasına izin verirken onu yerinde tutuyorum.

Poe sağlam eliyle çarşafı kavırıyor ve kalçalarını döndürerek dilimi kovalıyor, klitorisine her yaklaştığımda, her ekstra baskı uyguladığımda ve ardından dilimle daha aşağısını keşfettiğimde minik sesler çıkarıyor.

Tanrım, o çok mükemmel ve ben şimdiden bağımlısı oldum, bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Bir daha asla başka bir şey deneyimleme şansım olmasa da umurumda değil.

Ama bu?

Bu benim sonumu getirecek çünkü zaten biliyorum. Yatak odam sadece birkaç metre ötede, koridorun tam karşısında uzanırken, direnmek için hiçbir umudum olmadığını biliyorum. O titreyene kadar bu en tatlı meyveyi alıp tekrar tekrar yemem gerekecek.

"Oh Tanrım. *Oh Tanrım.*" , Poe kaybediyor.

Bütün kanım sikime akıyor. Pantolonumun her bir deliğe sürtünmesi beni çılgına çeviriyor ve yatakta onun yerine amına girdiğimi hayal ederek, hayır, umutsuzca dileyerek kamburlaşıyorum.

Dilimi şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirirken sesinin kontrolünü tamamen kaybederek kısık bir inilti çıkarıyor. Tekrar ve tekrar yapıyorum. Bu şehvetli sesler her seferinde onun içinde kalmak istediğini bildiğim duruma yaklaşıyor. Aklını kaçırmak istediğini biliyorum. Onu hapsolmek istemediği bir yerden koparmak için bu doruğa ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Ne kadar istesem de bunu ona verecek kişi ben olamam. Bu yüzden onunla alay etmeye ve oynamaya devam ediyorum, omurgamda baskı oluşana kadar dilimin her yerde dolaşmasına ve tatlılığında boğulmasına izin veriyorum.

Onunlayken kendimi kaybetmek çok kolay. Beni alt üst ediyor ve silahsızlandırıyor ve bir kez daha, onu bu yatağa yayarken lanet olası aklımı kaybediyorum.

Klitorisinin somurtan tomurcuğunu ağızıma alıyorum, bacakları başımın etrafında titriyor ve o çok yakın.

Sızlanmasını duyuyorum ve hemen hareket etmeliyim.

Dizlerimin üzerine çöküp bel kemerimi aşağıya doğru iterken kendimi ondan ayırdığımda her şey çılgıncaydı. Avucuma hızla tükürerek yumruğumun kaya gibi sert uzunluğumu sarmasına izin veriyorum ve o orada bacaklarını açmış yataarken yukarı aşağı mekik dokuyorum.

"Ne-neden durdun?" Koyu renk gözleri şehvetle parlıyor ve sesinde öyle bir gırtlak törpüsü var ki, aptal olsaydım daha fazlasını yapmamı istediğini düşünürdüm.

"*Lütfen.* Lütfen, durma."

Tanrım, yapamam. Bana yalvarma, çünkü zaten her şeyi unutup canı cehenneme dememe ve onun içine dalmama çok az kaldı.

Taşaklarım yukarı kalkıyor ve onun tadı her yerde. Ağızımı kaplıyor, tat alma tomurcuklarımın üzerinde kalıyor ve dilimin altındaki amının yumuşaklığı beni uçurumun kenarına getiren son düşünce. Öne doğru düşüyorum ve bir avucumu onun yanına koyarak sikimin başını klitorisine doğru tutuyorum ve güçlü bir şekilde ileri doğru fırlıyorum.

Sikim onun açıkta kalan merkezine boşalırken neredeyse boşluğa düşecektim. Sikeyim. Vay anasını.

Topuklarımın üzerinde arkama yaslanıp, aletim elimde, yoğunluğun son kalıntılarını yavaşça okşarken göğsüm kabarıyor - tam bir delilik. Çünkü anlamaya başlayamayacağım bir şekilde gerçeklikle bağlantımı kaybetmeme neden oluyor.

"Hayır. Tanrım, daha fazlasına ihtiyacım var. *Lütfen.*" Gözleri kocaman, onu asılı bırakmamam için bana yalvarıyorlar.

Kendimi geri çekiyorum, sonra çenemi onun bandajsız eline doğru çekiyorum. "Bunu yapmak zorunda mıyım?"

Başını sallama.

Kendine gel.

Olduğum yerde kalıyorum, kararsız parmaklarının o yumuşak kalçaların arasına uzanışını izliyorum. Onu işaretlediğim yapışkan kalıntıyla temas ettiği an, tadına varılması gereken bir manzara. Kızarmış dudaklarından o seksi inlemelerden biri daha kaçmadan önce eli şaşkınlıkla hafifçe sarsılıyor.

Poe o kadar yakın, o kadar mükemmel bir şekilde kenara tünemiş ki, özlemini çektiği o unutuşa dalmak için parmağını klitorisinin üzerinde birkaç kez gezdirmesi yetiyor.

Sırtını dikleştiriyor, gözlerini sıkıca kapatıyor ve sert meme uçları tişörtümün yıpranmış malzemesine baskı yapıyor. Sonunda o dalgaya kapılıp gitmenin verdiği rahatlamayla küçük zevk sesleri çıkarırken aynı anda vücudunun sarsılmasına neden olan inişli çıkışlı bir doruk noktası yaşıyor.

Sonunda parmakları hareketsiz kalıyor ve elini çekiyor. Kendine gelirken kirpikleri birkaç kez titriyor ve beni katleden kapüşonlu, şehvetli bir bakışla hâlâ orada olduğumu görüyor.

Bedenimi sonsuza dek burada, onun kalçalarının arasında, amının tadı duyularımı doldururken bir mezara yatırın.

Uzun bir süre orada mahsur kaldık, ikimiz de şimdi paylaştığımız bu sırrın gerçekliğini soluyorduk.

Uykulu ve durgun bir ses mırıldanıyor, bana bu kadarını elde etsek bile bu gece ona bir şekilde yardım ettiğimden emin olmamı sağlıyor. Yataktaki pozisyonuma geri dönüyorum ve onun küçük bedenini kendime yaslayarak ikimizin de üzerini örtüyorum.

Sonunda uyurken ona göz kulak olacağım. Zevk ve yorgunluğun karışımı direksiyonu ele geçirirken vücudunun bana doğru yığıldığını hissedebiliyorum,

sürüklenmesine izin verdi.

Ona göz kulak olacağım çünkü benim görevim. İnisiyeyi izlemek.

O sadece bu.

Tutmamıza izin verilmeyen fahişe.

Düşünmeden beş dakika geçiremediğim kız, ama bana doğru bakmıyor bile. Sabah olduğunda, uyandığında ve bu akşamın etkisi geçtiğinde bir daha asla bakmayabilir. Bu oyunun sonraki adımları ona açıklandığında.

Tek istediğim ona her gece böyle sarılmakken.

Nefes nefese kalışını ve ardından gelen o güçlkle duyulan sızlanışını duymak, tırnaklarının gömüldüğü yerlerden tenimde kalan her bir çukuru hissetmek, gözlerini kapatışını ve parçalanırken yanaklarının zevkten kızarışını izlemek istiyorum.

O bizim gibiler için yaratılmadı, öyleyse neden ona onların davranacağından farklı davranayım?

Onu kullanıp mahvedecek pislikler.

Onu kanlar içinde ve kırık bir halde bırakırken iki kere düşünmeyecek tipte erkeklerdir.

Ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

Başım büyük belada.

Bu sabah uyandığımda yatağın soğuk ve boş tarafı yanımda uzanırken, içinde bulunduğum koşulların ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettim.

Ben azgın, aşırı seks düşkünü bir karmaşadan başka bir şey değilim.

Yavaş yavaş gözlerimi açtığımda kendimle ilgili keşfettiğim gerçek - şimdiye kadar yaşadığım en canlı seks rüyasının ortasındaiken kendime geliyorum - sıkılmış uyluklarımın arasında şişmiş ve ağrıyor olduğum. Klitorisim hala kurumuş dölle kaplı ve devim beni bir kez daha burada, onun salgısıyla kaplanmış olarak bırakmakla kalmadı, aynı zamanda bana geri dönmesi için mutlak bir özlem içinde boğuldu.

Şu anda ve burada kendime bir orgazm daha yaşatmaya çalışmanın riskini düşünürken duygusal karmaşa göğsümde yuvarlanıyor çünkü bu rüya tamamen ezici bir şeydi ve aynı zamanda bir tutam ateş bıraktı.

Keşke gözlerimi kapatıp geri dönebilsem.

Üç beden benimkini dört bir yandan sarmıştı, tıpkı o gece Noire House'da hep birlikte olduğumuz gibi. Ancak bu hayalde maskeleri takılı değildi. Bir figürün nerede bitip diğerinin nerede başladığını bilmek zor olduğu için sadece çıplak etler birbirine çarpıyor ve kayıyordu.

Serbest bırakmak istediğim iniltiyi bastırmak için çarşafları tutuyorum, tavana kadar süzülmesine izin veriyorum, tüm hayal kırıklığımı ve suçluluk duygumu bir balon gibi alıp götürüyor.

Yine de bu hareket, sanki kızgın kömürlere dokunmuşum gibi elimi göğsüme doğru geri çekmeme neden oluyor.

Lanet olası elim.

Uykulu gözlerle baktığımda, sargının altından küçük bir damla kurumuş kan sızdığını görüyorum, ancak bandaj hala sağlam görünüyor.

Avucumun içinde zonklayan kalbimi okşarken, bu his beni geçmişe götürüyor. Bana dün gecenin tüm parçalarının birbirine geçtiğini ve iç içe geçtiğini hatırlatıyor. Dehşeti. Panik. Ardından Angel'ın kollarında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi.

Tanrım, ondan bunu istediğime inanamıyorum. *Beni öpmesini.* Tanrı aşkına, aklımdan ne geçiyordu?

Aramızda geçen her şeyi ben başlattım ve iletişimdeki tüm zorluklarımıza rağmen, lanet olsun bu adamın ağzı olağanüstü. Vücudumun, o saf mutluluk vuruşunun geldiği yerden çok daha fazlası için hazır ve hazır olmasına şaşmamalı.

Bir insan diline bu denli hakimse söze gerek yoktur.

Her ne kadar her şey beynimin hayal ettiğinden çok daha farklı bir yöne gitmiş olsa da ona kızgın değilim. Belki bana tam olarak istediğim şeyi vermeyi reddettiği için hayal kırıklığına uğradım ama üzgün değilim.

Tanrım.

Isı yanaklarımı yakıyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Kendi yalvarışlarımı ve yakarışlarımı tekrar duyabiliyorum. Özellikle sesimi yükseltmek için gösterdiğim çabada hiç hata yoktu.

Uzun bir nefes üfleyerek, yaptığı şeyi yapmakta haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum. Neden bilmiyorum, çünkü bir parçam o adamın, siki için yalvaran yarı çıplak bir kıزدan ikinci bir düşünce olmadan basitçe *alacak* bir tip olacağını düşündü, ama yine de yapmadı.

Şaşırtıcı ama yine de kendime bu şekilde dokunmamı söylediğinde - ve lanet olsun, bunun ne kadar erotik hissettireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bir adamın dölünü kendi klitorisime sürtmek - beni sorgusuz sualsiz kendi kafamdan düşürdü.

Belki de tam olarak ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyordu.

Ya da belki sadece kızlara sataşmayı ve akıllarını karıştırmayı seven bir pisliktir.

Her nasılsa, beni o duşta o kadar uzun süre dikkatle kucaklayan adam söz konusu olduğunda, bunun ikincisi olmadığını zaten biliyorum.

Tanrım, ağzının nasıl hissettirdiğini bilmek başımı çok belaya soktu. Sakalının hassas tenime sürtünmesi ve sürtünmesi.

Onun gözlerinin içine bakabileceğim ve daha fazlasını arama isteğime direnebileceğim bir dünya olacak mı?

Belirsizliklerle dolu yatağımda uzanırken, ani bir ses beni . Bir telefon. Bir kısa mesaj.

Ses başımın hemen yanından geliyor.

Bandajsız elimle uzanıp şık, siyah cihazı tutuyorum ve tabii ki lanet olası şey yüzüme kaydediliyor. *Tekrar.*

Midem sıkışıyor, en son bana gizemli bir telefon verildiğinde ve onunla iletişim kurulduğunda olayların nasıl geliştiğini hatırlıyorum, ama bu sefer ekranda gerçek bir isim var.

Gri.

Ayrıca bana bir selfie gönderdi, elinde o süslü kahvelerinden biriyle, ama bu sefer atölyesinde durmuyor. Bu adamın gönderdiği fotoğraf açıkça koridorun hemen aşağısındaki mutfakta çekilmiş.

Yüzündeki sırıtış, o fincanda saklı olan vaadin cazibesinin beni harekete geçirmeye yeteceğini bildiğini söylüyor.

GREY:

Resim ektedir.

Bir tane ister misin?

Evet.

Lütfen.

Önce duş alıp hazırlanmam için bana birkaç dakika verir misin?

İçimi yeniden bir suçluluk duygusu kaplıyor. Neden dün gece Angel'la yaptığım şeyle aramızdaki bir tür bağa ihanet etmişim gibi hissediyorum? Elimde değil ama Grey'e karşı bir çekim hissediyorum.

Kaba olduğu kadar çekici de ve belki de sorun tamamen bu.

O geceye geri döndüğümde biraz ürperiyorum. Ağzı daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Aşağılayıcı sözleriyle beni bir şehvet birikintisine dönüştürüyor, bana sürtük ve fahişe derken bir yandan da bir geceliğine dünyalarının merkeziymişim gibi hissettiriyordu.

İçimde saklı olduğunu kabul etmekte biraz tereddüt ettiğim bir şeyin kilidini açtı.

Ondan aynı tür muameleyi daha fazla görmek isteyen istekli ve hevesli *küçük bir çiçek*.

Yeni bir mesajın gelmesi, gecemin yarısını uyurken yaptığım, onun sikiyle ilgili anılar üzerine salyalarımı akıttığım yeni bir turdan beni korkutuyor.

■

Elin nasıl?

■

Burada birini öldürmüşsün gibi görünüyordu.

■

Aman Tanrım. Bununla uğraşmak zorunda kalan sen miydin?

■

Çok özür dilerim.

■

Şimdi gidip kendimi bir uçurumdan aşağı atayım.

■

, küçük çiçek.

■

Günlerimi, dün gece bana hediye olarak bıraktığından çok daha fazla bordo şarap toplayarak geçiriyorum.

■

daha fazla şey olmadığı için hayal kırıklığına uğradım.

■

Öncelikle, iğrenç.

■

İkinci olarak, bence kesimin yeni bir pansumana ihtiyacı olabilir.

■
Fındık aromalı garip bir kahvem ve bir slasher filmini yeniden yaratma girişiminizi düzeltmek için tüm aletlerim var.

■
Duş mı? Yoksa oraya gelip sana yardım etmem mi gerekiyor?

Bu birkaç kelimenin görüntüsü doğrudan klitorisime bir şimşek gönderiyor ve telefonu yatağa tokatlıyorum. Tanrım, bu adam tarafından büyülenmeye izin veremem. O kesinlikle sağlıksız bir seçim ve yaklaşan esaretten ya da başıma gelmesi beklenen her ne haltsa ondan kaçmak için kendimi bir planla silahlandırmam gerekiyor.

Kesinlikle yapmamam gereken şey yatakta uzanmak, bir adamın tişörtünü ve dölünü giymek, aynı zamanda arkadaşı ve olası erkek arkadaşıyla mesaj üzerinden flört etmek.

Duşa giriyorum, hızlıca yıkanıp kurulanırken dün geceye dair tüm kanıtların, ıslak giysilerin ve her şeyin toparlanmış olduğunu fark ediyorum. Ben ağır, orgazmla sıırsıklam bir uykuya daldıktan çok sonra kimin meşgul olduğunu tahmin etmek için ödöl yok.

Bir başka mükemmel beden tayt ve hayallerimi süsleyen tereyağı yumuşaklığında bir kazak giydikten sonra telefonu elime alıp mutfağa gidiyorum.

Angel'in burada olmasını istiyor muyum?

Onu bu kadar çabuk tekrar görmek istiyor muyum?

Köşeyi döndüğümde onun geniş omuzlarının mutfağı doldurduğunu görme ihtimaliyle kalbim çarpmaya başlıyor. Bununla birlikte, konuşmayan bir adamla potansiyel olarak garip bir 'ertesi sabah' konuşması yapma ihtiyacına ilişkin tüm özel duygular ortadan kalkıyor.

Beni sadece Grey'in ela gözleri ve gülünç derecede mükemmel elmacık kemikleri karşılıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, benim pisliğimi temizlemek zorunda kaldığın için çok üzgünüm." Gözlerim yukarıda bahsettiğim kan kaybının ve paniğin yaşandığı yeri tarıyor.

Her şey tertemiz. Gösteri evi mükemmelliğine geri döndü.

"Yine de, bir adli tıp ekibinin her yeri didik didik edip en ufak bir toz zerresi bile bulamayacağı izlenimi yaratma konusundaki yetenekleriniz konusunda rahatlamalı mıyım yoksa endişelenmeli miyim emin değilim."

Grey bana dumanı tüten bir kahve, bir kase meyve ve yoğurt sunarken ve benim için bir tabure çekerken dudakları seğiriyor.

"Yanlış harcanmış bir gençlik." Tek kaşını kaldırıyor, kendinden son derece memnun görünüyor. Sanki az önce yarattığı bir sanat eseri için ona iltifat etmişim gibi.

"Ya da seni hapse attırması gereken yeteneklerini geliştirerek geçirdiğin bir yetişkinlik." Fincanı alıp kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum.

"Ah, ama o zaman kahveni yapmak ve eline dikiş atmak için burada olmazdım."

Neredeyse tadını çıkarmakta olduğum yudum boğazımda düğümleniyordu.

"mısın? Burada mı? Şimdi mi?" Nedense amatör bir ameliyatın eşlik ettiği bir kahvaltıya pek hazırlıklı değildim.

"Nefes al, aşkım. İlk yapacağım şey neyle oynayacağımıza bir göz atmak olacak. Sonra tam olarak ne kadar eğleneceğimize karar vereceğiz."

Burnum kırıışıyor. "Tabii ki, bu senin mükemmel bir sabah fikrin, ha?"

Dudakları titriyor ve o bakışın ardındaki sıcaklıkla içim sıkılıyor. "Bir sabahı geçirmek için daha zevkli birkaç yol düşünebilirim."

Vay anasını. Ağzım bir karış açık kaldı. Angel ve benim aramda olanları biliyor mu?

Grey dün akşamkinden çok daha gelişmiş görünen bir tıbbi kiti yere atarak beni yaklaşmakta olan o sarmaldan kurtardı ve yanımda durarak elimi tutmamı işaret etti. Kırık bir kanadı emziren sığırcık kuşu gibi isteksizce elimi yanıma koyduğumda usulca kıkırdıyor. "Hadi ama. Ver bana... Isırmam."

Çıkardığım ses, bunun tamamen saçmalık olduğunu bildiğimi söylüyor.

istediği pozisyona çeviriyor ve şimdi bu muhteşem adam önümde beliriyor. Noire House'daki günlerinde giydiği, dirsekleri kıvrılmış bir gömlek, bir yelek ve elbise pantolonundan oluşan geleneksel kıyafetini giymiş olmalı.

Mutfak tezgâhındaki seti açarken dövmeli ellerinin ve kollarının damarlarının ve mürekkebinin esnemesini izlerken alt dudağımı kemiriyorum. Bana doğru dönüyor ve bu onu tam olarak dizlerimin arasına getiriyor.

Bacağının iç uyluğuma değen en ufak bir sıyrığı bile kıvılcımlara yol açıyor ve hiç de hakkı olmayan bir yerde sıcaklığın filizlenmesine neden oluyor. Ondan bu kadar yoğun bir şekilde etkilenmek istemiyorum, gerçekten istemiyorum.

Yine de buradayım. Ağzının, dün gece amımı ustalıkla yalayan adamla kıyaslanabileceği tüm yolları hayal ediyorum.

Aceleyle bir yudum kahve daha yutarken, ilk tanıştığımızda bana kabaca söylediği *küçük sürtük çiçeğin* her santiminde olduğuma dair ironi gözümünden kaçmıyor.

Elime uzanıyor ve o temas noktası, nasırlı parmak uçlarından her yöne uzanan karıncalanmalar gibi hissettiriyor. Muhtemelen vahşet ve neredeyse kesinlikle işkence diyetiyle yaşayan ve nefes alan bir adam için, narin bir taç yaprağı gibi dikkatli bir incelemeyle avucumu yüz yukarı çeviriyor.

Bu yakın ilgiyi hiçbir şekilde hak etmediğimi hissediyorum ama odaklanabildiğim tek şey onun maharetli ellerinin avucumun üzerinde dolaşması. Bandajı metodik ve hassas bir şekilde çıkarıyor, ta ki sonunda yara ortaya çıkana kadar. Elimin ortasından avucumun topuğunun dış kenarına doğru uzanan geniş bir yay çiziyor, sanki yaşam çizgilerimden biri kendiliğinden etimin üzerinde çok daha uzun bir yol açmaya karar vermiş gibi.

"Güzel ve temiz görünüyor," diye mırıldanıyor, iyice bakmak için biraz ışığa doğru çeviriyor. Bu sırada benim odaklandığım tek şey onun yüzü. O elimdeki kesiğin izini sürüyor, ben de aynısını kaşının her yerine, sık kırılmış saç çizgisine ve köşeli çenesindeki kirli sakala yapıyorum.

Doğadaki pek çok ölümcül şey gibi gri de güzeldir.

Sanki düşüncelerim bir şekilde kafamdan uçup onun kulağına fısıldanmış gibi, o parlak gözler merakla benimkilere kayıyor. Bu ifadenin neyi temsil ettiğini bilmiyorum, ama kahretsin, burada onun bakışlarının spot ışıkları altında sıkışıp kalmak çok yoğun.

Solacak mıyım yoksa yanacak mıyım bilmiyorum.

"Dikişe ihtiyacın yok." Parmakları, kaderimi açıklamak üzere olan bir falcı gibi avucumun içinde boş boş geziniyor. Ya da belki ölümümü.

Her geçen saniye, Grey beni o gözlerle tuzağa düşürmeye devam ediyor, dokunuşu nabzımla oynuyor, akıl sağlığımın tellerini koparıyor ve tıngırdatıyor ve ben nefes alamıyorum.

"Görünüşe göre seni yapıştırabilirim, küçük çiçek."

Bu da ne demek oluyor? Bu adamın emirleri uygulamaktan başka bir şey yaptığını düşünecek kadar aptal olmadığımı eminim.

Bu karmakarışık duyguları silkeleyip atmam gerekiyor çünkü şu anda bu adamlardan birinin daha benimle ilgilenmesi tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcı geliyor.

"Acıyacak mı?" Boğazım baskıcı bir şekilde daralıyor.

"Acı görecelidir... ama hayır, deri gergin tutulduğu için biraz yapışkan, biraz çekmeden başka bir şey hissetmemelisiniz."

"Tamam." *Sana güveniyorum* gibi tamamen delice bir şey söyleme isteğimi geri .

Grey avucumu yüzüstü tezgâha koyuyor, sonra da tıbbi kitin içini karıştırıyor.

"Telefonun olayı ne?" Alt dudağımı kemiriyorum. "O senin."

"Bu çok kolay görünüyor. Ya yardım çağırırsam? Kendim için bir araç çağırırsam... ve gitsem?"

Antiseptik bulmaya çalışırken çenesi biraz çalışıyor.

"Bunun nasıl bilecek kadar zeki olduğunu düşünüyorum." "Bunu diğer insanlarla iletişim kurmak için kullanabilir miyim?

Arkadaşlarımla?"

Sertçe başını sallıyor ve antiseptiği oldukça etkili bir şekilde uyguluyor. Bu kaltak nedense dün gecedен daha çok acıtıyor. Muhtemelen adrenalin ve dehşet kasırgasına o kadar kapılmıştım ki, beraberinde gelebilecek ek acıları fark etmedim bile.

"İnisiyasyonunuzun bir sonraki bölümü için buna ihtiyacınız olacak. Varlığınızın ne zaman ve nerede gerekli olduğunu size bildirmek için."

Az önceki muzip enerjisi sönmüş gibi görünüyor ve yırtılan elimin onarımına odaklandığı için mi, yoksa üzerinde durduğumuz konu yüzünden mi böyle olduğunu anlayamıyorum.

"Size söyleyebileceğim şey... bunun bu akşamın ilerleyen saatlerinde başlayacağıdır."

"Bu gece mi?" Biraz afallamış bir halde ona bakıyorum. Tamamen beklenmedik olmasa da, bir şekilde, bir süre daha bu yerde amaçsızca sürüklenebileceğimi düşünmüştüm.

"Laboratuvar sonuçların temiz çıktı," diye mırıldanıyor, bir yandan da yaramı sıkıştırıyor ve süslü bir süper yapıştırıcıya benzeyen bir maddeyi dikkatlice kesiğe sürüyor.

"Oh." Yanıt otomatikleşti, dilimde uyuştı. Görünüşe göre, temiz sağlık raporum her ne için buradaysam ilerlemem için yeşil ışık yakmış.

"Noire House'da Hawke'a katılacaksın."

Eğer bu adam elimi sıkıca tutmasaydı ve yapıştırıcının kurumasını beklerken yarılmış derimi bir arada tutmasaydı, bir anda yerimden fırlardım.

"Seçme şansım var mı ki?" Tısladım. O adamın iğrenç huzurunda bulunma fikri ensemdeki tüm ince tüyleri diken diken etti.

"Hayır." Çenesinin yan tarafındaki o kas yine esniyor. "Size giymeniz için eşyalar verildi ve Angel sizi bırakıp alacak çünkü işiniz bittiğinde muhtemelen oldukça geç olacak."

Grey'i okumak pek kolay değil... ama bunda? Bu fikirden hoşlanmıyor gibi görünüyor ama yine de anlamayı umamayacağım bir şeye bağlanmış durumda.

"Ya istemezsem?" Yumuşakça bastırıyorum.

İşaret parmağını kullanarak tutkalın yeterince sertleştiğinden emin olmak için inceliyor, ardından yaptığı işten memnun kaldığında sıcak avucunu benimkinin etrafına sarıyor ve elimi göğsüme doğru geri itmeden önce gevşek bir yumruk haline getiriyor.

Bu sefer konuşurken gözlerimin içine bakmıyor.

"Bu, küçük çiçek, bizim kontrolümüzün çok ötesinde bir şey."

Atölyeme girdiğini duymak yerine varlığını hissediyorum.

Angel boylu poslu bir canavar olabilir ama duvarların içinden geçme sanatında ustalaşmıştır. Sanırım Lilith House'daki gibi bir ortamda büyüyünce böyle oluyor.

Birini tanımak için biri gerekir.

Gerçek şeytanların kendi kanınızın içinde gizlenebileceğinin farkında olan bizler için yumurta kabukları üzerinde yürümek doğaldır.

"Ahh, iyi kısmı kaçırdınız. Cesetler bu akşam çoktan gömüldü." Sadece yarı şaka yapıyorum. Tam olarak ölü değillerdi ama teknik olarak canlı olup olmadıkları da biraz tartışmalı.

Poe'nun yakalanmasını kimin ayarladığının ardındaki gerçeği keşfetmeye, o gece çekilen kamera görüntülerini bilgisayar ağımızdan kimin çaldığını ortaya çıkarmaya giderek daha da yaklaşıyorum. Hawke'ın buranın her yerinde kameraları var ve Noire House'daki operasyonların bu kısmından kardeşinin ekibi sorumlu.

Şu anda bana şüpheliler bulup kapıma teslim ediyorlar ve ben de masumlardan beslenen birkaç sülüğü daha bertaraf etme fırsatının tadını çıkarıyorum.

Angel bir şey söylediğimi fark etmemiş gibi görünüyor. Yüzünde dikkatle gizlenmiş bir duygu maskesi var.

"Dün gece odanızın bomboş olduğunu fark etmeden edemedim."

Bir omuz kalkıyor.

Umurumda değil.

"Bu bakış da ne?"

Bana kaşlarını çatıyor ve ben de sırıtişımı gizlemek için bir elimi ağzıma götürmek zorunda kalıyorum.

"Ohhh. Ne yaptın koca adam?"

Başını salladı.

Hiçbir şey.

"Sakın bana genç kızı kurtarmak için -görünüşe bakılırsa mutfağımızın zemininde kendi bileklerini kesmeye kalkışan- kara şövalyeyi oynadığını ve tüm gece boyunca mükemmel bir centilmen olarak kaldığını söyleme?"

Kaşlarım çatıldı.

cehenneme.

"Onu becerdin mi?"

Bu bana bir hırıltı kazandırdı.

"Tatlı kızını o dev yarakla boğdun mu?" Bana

yumruk atmaya hazır görünüyor.

"Ah, ama *bir şey* yaptın... değil mi?"

Koyu renk gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor ve birkaç güçlü adımda zemini geçerek tam yüzüme geliyor.

"Şu haline bak, bu gece ne kadar da oynaksın." Omuzlarım duvara çarpana kadar beni sıkıştırmasına izin verdim. Birbirimizin neye ihtiyacı olduğunu her zaman biliriz ve şu anda bu adam küçük, güzel takıntısından dolayı çok gergin.

İşte o zaman tıklar.

"Oh, anladım." Bakışlarım onunkileri takip ediyor. "Kız *onunla* birlikte. Seni canlı canlı yiyen şey bu."

Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşiyor. Yüz ifadesinden belli belirsiz bir kırılganlık geçiyor.

"Neler olduğunu görebildiğin sürece onu kendine saklamak ya da paylaşmak senin için sorun değil, değil mi?" Gözlerini aydınlatan kestane renginin canlı çizgileriyle boyanmış çaresizliği gördüğümde her şey hızla yerine oturuyor.

"Taşaklarını onun daracık amına sokmayı ne kadar çok istiyorsun?" Başımı eğiyorum. "Şu anda onu o ofiste tek başına tuttuğunu düşünmek seni ne kadar delirtiyor olmalı. Ne giydiğini ve Hawke'ın yıllar boyunca kaç tane daha itaatkâr küçük denizaltıya girdiğini bilmek."

Angel tam olarak bunu hayal ederken yüzünü buruşturur. Hawke'ın her ahlaksızca şeyi hayal etmenin zihinsel zorluğu

Şu anda onun etini yemek neredeyse çok fazla.

Ruhunu kendi özel ahlaksızlığıyla damgalıyor.

Calliano'lar bu dünyada hayatta kalma ustalarıdır ve Hawke rolünde çok başarılıdır.

"Soğuk ve duygusuz bir pislikten başka bir şey olmayacağını mı düşünüyorsun? Yoksa gizliden gizliye ona tekrar ulaşmak için bir fırsat kolladığını mı düşünüyorsun?"

Angel bir avucunu duvara vurarak göğüslerimizi birbirine yaklaştırıyor. Benim boyum 1.80'in üzerinde olmasına rağmen, o benden yarım baş daha uzun ve kilometrelerce daha geniş.

Benim nazik devim. Aramızdaki *şeyin* ne olduğunu, hatta adını bile Tanrı bilir ama yıllardır paylaştığımız bir yakınlık bu. Gerçek bir seks arkadaşlığı değil. Demek istediğim, bolca takılıyor ve lanet olsun, adam paketlediği ekipmanı nasıl kullanacağını biliyor, ama sorgusuz sualsiz birbirimiz için oradayız.

Sanırım onun konuşmaması ve güvenin zor kazanıldığı böyle bir dünyada olmamız nedeniyle, bunu hiçbir zaman bir daire içine almadık veya bir şey olarak sabitlemedik.

Nabzının boynuna vurduğunu gördüğümde, bir şey yapmazsam Angel'ın kendini kaybedeceğini her şeyden çok daha iyi anlıyorum.

Çoğu zaman en iyi yaptığım şey, onu benim oyunumu oynamaya teşvik etmek ya da kaburgalarımı kırıp beni iki büklüm, kuru bir yumrukla bırakma riskini göze almak arasındaki ince çizgidir.

"Merak etme, Hawke her şeyi biliyor. Ona olan saplantınızın tüm ayrıntılarını zaten biliyor."

Angel hırlamaya benzer ilkel bir ses çıkarır.

Öne doğru uzanarak pantolonunun önünü kavradım ve fermuarın arkasındaki sikiğin ağırlığını hissettim.

"Belki o da senin gibi Poe'ya takıntılıdır, ha? Onun amını çok sevdi, gözünde onun kabul töreninden daha fazlası var."

Ben sıkıp ovdukça, aleti avuçlarımın altında sertleşiyor.

"Ne giydiğine baktın mı? O kıyafetlerin altında ne sakladığını size gösterdi mi?"

Boyunun seğirdiğini hissediyorum.

"Hayır, o kız bunun için fazla tatlı. Şov yapmaz ama bahse girerim bir sürü detay hayal etmişsindir." Malzemenin içinden onu daha sert bir şekilde çalıştırmaya devam ederken, şimdi pantolonunun sınırlarına karşı nasıl zorlandığını gördüğümde memnuniyetle sırtlamak zorundayım.

"döllerinle kaplı ve çıplak olduğu için çok ateşli görünüyor, bu yüzden onun güzel küçük amcığı için ne kadar çıldıracağını hayal edebiliyorum.

küçük külotlar."

Sadece onunla değil, kendimle de alay ediyorum, bunun görüntüsü şimdi zihnimin gözlerinde. Beline uzanarak kemerini çözüyorum ve Angel diğer avucunu başımın yanındaki duvara dayıyor.

"Tanrım, bu aletin tadını çıkarmama izin vermeyeli çok uzun zaman oldu." Kemerinin gevşemesine izin verirken, düğmesini iliklerken ve fermuarını indirirken sesim hırıltılı çıkıyor. Tereddüt etmeme ya da bunu uzatmama imkan yok çünkü o acılarla çevrili bir adam ve ben onu karıştırırken, hepsi bu iç fırtınayı dindirmek için tam olarak ihtiyacı olanı aldığından emin olmak umuduyla.

Elimi külotunun önünden aşağı doğru iterek yumruğum onun şişman sikinin etrafını sarıyor ve onu hissettiğimde içimde bir zevk ürpertisi dolaşıyor.

"Kahretsin, her yere akıtıyorsun." Biraz oynama fırsatını değerlendirdim. Başını okşuyor ve o ıslaklığı kadifemsi pürüzsüz tenine sürüyorum. "Lanet olsun, şimdiden patlamak üzereymişsin gibi hissediyorsun. Onun sana sarıldığını hissetme düşüncesi bile taşaklarını sıkıyor olmalı."

Dokunuşumu piercinglerin üzerinde çubuk çubuk gezdirirken parmakları duvara doğru kıvrılıyor ve güçlü çenesinin kenetlenmesini izliyorum.

"Hawke denizaltılarını eğitimdeyken ne sıklıkla beceriyor? Bunu düzenli bir alışkanlık haline getirip getirmediğini unuttum."

Angel'ın göğsü daha hızlı inip kalkıyor. Yumruğumun her vuruşunda aleti daha da şişiyor.

"Ya da belki onu masasının üzerine yatırır ve ihtiyacı olan tek eğitim bu olur."

Bu onu içeri tıkar.

Avucunun topuğunu duvara öyle sert vuruyor ki duvar titriyor. Gözleri çaresizlik, öfke ve bastırması gereken ama bir türlü bastıramadığı sınırsız şehvetle dolup taşıyor.

Külotunu aşağıya itiyorum, kemerini tonlu kışının altına takıyorum, sonra dizlerime gelene kadar duvardan aşağı kayıyorum.

"Al şunu. İhtiyacın olanı al." Kalçalarının önünü tutarken ona bakıyorum. Ağzım onu tatmak için sulanıyor ve kendi aletim acı verici bir şekilde sertleşiyor, ama bu benimle ilgili değil.

İki parmağıyla bekleyen dudaklarımı bastırıyor ve derinlere dalıyor. Bu oyunu sayılamayacak kadar çok kez birlikte oynamış olsak da Angel beni birazdan olacıklara hazırlıyor.

Dilime birkaç kez bastırdıktan sonra geri çekiliyor ve ben dudaklarımı yalıyorum.

"Biliyorsun, senin için sakso çekmeyi her zaman sevmişimdir."

Bana bakan kapüşonlu, tehlikeli ifade her şey demek. Avuç içimi onun boyuna sarıyorum, sonra onu ağzıma götürüyorum ve çıkardığı lezzetli guruldama sesini duyup duymadığımı bile bilmiyorum, çünkü kendi inlemem boğazımı doldurmasıyla aynı anda kulaklarımı dolduruyor.

Sanki bir şalter atıyor ve birkaç dakika öncesine kadar bir kafesin içinde kilitli olan o çok nazik Melek sonunda kısıtlamalarından kurtuluyor.

Kendini üstüme atıyor, ayaklarını dikey ve yüzümü sikiyor. Onun tuzlu tadı dilimin üzerinde kayarken ve o metal çubuklar tekrar tekrar ileri geri kayarken lanet olası bir mutluluk içindeyim. Dudaklarım ona sarılmışken çıkardığım sesler Angel'gitmesini istediğim o yere, geçmişin ve bugünün tüm gölgelerinden bir tür özgürlüğe ulaşabileceği yere daha da itiyor.

Angel'ın devasa aleti tekrar tekrar ileri doğru itirip, gözlerim kapanıncaya kadar boğazımın arkasına vururken, külotumun içinden her tarafıma su sızıyor.

Tek yapabildiğim kaslı kalçalarını kavramak ve titremeye başladığında dayanmak. Her itiş daha düzensiz hale geliyor, sonra siki zonkluyor, dilimin üzerinde ağır ve dolu.

ulaşılıyor. Spermiler boğazımdan
aşağı dökülüyor.

Onu yutarken, odak noktasının bu an, tam da burası olduğundan emin oluyorum. Kalçalarını pompalamaya devam ederken, dilimin onu kucaklamasına izin veriyorum, ayak parmaklarını kıvrılacağını bildiğim bir şekilde o piercingleri izliyorum.

Tanrım, buna devam etmek, her şeyin canı cehenneme demek ve gece için bir tür kaçışın peşine düşmek binlerce yol düşünebilirim. Ama bu gecenin amacı bu değil ve tek umudum onun bir anlık zevk bulmuş olması. Bunu ona verebilmek ve karşılığında hiçbir şey beklememek garip bir şekilde iyi hissettiriyor.

Angel kendini ağzımdan çıkarıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Bacaklarımı altıma alamadan sırtımı duvara yaslıyor ve dudakları benimkilerle çarpışıyor. Beni derinden, nefes nefese öpüyor ve bir elini boynumun ön tarafına götürüyor. Yumruklarım yumuşak gömleğinin önünde sıkıştı.

Bu öpücük sert ve talepkâr bir hal alırken, sakalları tenimi hınzırca tırmalıyor.
Biz öpüşmeyiz.

En son ne zaman yaptığımızı gerçekten hatırlamıyorum ama şu anda bu adam nefes almaya bile gerek duymadan ağızlarımızı birbirine batırıyor.

Ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum; böyle kaldıkça dillerimiz birbirine kayıyor ve onun tadı ve kokusu beni en iyi şekilde sarıyor.

Sonunda nefes nefese birbirimizden ayrıldığımızda, Angel gözlerinde yoğun bir özlem ve ihtiyaca dönüşen bir şeyle bana bakıyor. Az önce boğazıma boşalmış olabilir ama içinde hâlâ tatmin olmamış bir şey var.

"Öptüğün ben miyim yoksa o mu?" Dilimi dudaklarımda gezdiriyorum.

Kaşlarını çattı. Ağır bir nefes vererek alnımızı birbirine değdirmeden önce suçluluk duygusu gözlerini kısa bir an için renklendiriyor.

Sen.

...ve onu.

"Sorun . Kendini bu kadar üzme. Hem beni öpüp hem de ona kapılmana kız, çünkü anlıyorum."

Angel homurdanıyor.

"Onu öptün mü?"

İstifa edercesine başını salladı.

Hayır.

Bu küçük harekete geri çekilmesi ve koyu renk gözlerinin benimkileri taraması eşlik ediyor.

"Onu paylaşmanın ne kadar iyi olduğunu mu düşünüyordun? Düşündüysen seni suçlamıyorum. Çünkü bunu düşünmeyi bırakmadığımı biliyorum."

Başını sallamadan önce boğazı düğümleniyor.

Ve içinde bulunduğumuz durum tamamen berbat.

Talimatlarımızı aldık, emirlerimizi aldık ve bu konudaki rolümüzü kısmen yerine getirdik.

Her ne kadar devam eden inisiyasyonu ile daha fazlası gelecek olsa da ve başka bir tadı denemek için uzanmamız yasak olmasa da, ikimiz de bunun riske değmeyeceğini biliyoruz.

Ya da en azından böyle düşünmeliyiz.

Telefonumdaki güvenlik uyarısı bana onun geldiğini söylüyor, kapıyı ürkekçe çalmasından çok önce.

"Girin." Ofis sandalyemde arkama yaslanıyorum ve çalışma odamın kapısının açılmasını izliyorum. O siyah saçlar içeri süzülüyor ve kapının sessiz menteşelerle arkasından kapanmasına izin veriyor.

Üzerinde, önü krem rengi düğmeli, sade, siyah, pamuklu bir elbise var. Uçuşan kumaş bronzlaşmış baldırlarının ortasında duruyor. Omuzları çıplak, sadece ince askılar altındakini örtüyor - bu kadar sade bir dış görünüşün altında saklı duran giysiyi giymesi sağlanmış. Bir elinde yulaf rengi bir kazak taşıyor. Başının üzerinde gevşek bir demet halinde toplanmış saçlarıyla, kütüphanede bir yığın klasığe gömülmüş bir öğleden sonra geçirecek kadar masum görünüyor.

Neredeyse gülünç. Sanki gerçeği saklamak için mümkün olduğunca mütevazı ve yumuşak huylu bir şey seçmek için elinden geleni yapmış gibi.

Onunla işim bittiğinde bu gece kesinlikle farklı bir hikâye anlatacak.

Kapının hemen önünde tereddüt ederken o karanlık gözleri kocaman açıldı. Odayı kaplayan ağır meşe panellere, büyük şömineye bakıyor, sonra da üçümüzle yaşadığı iğrenç maceranın geçtiği yere uzun uzun bakıyor.

İstedığımız gibi kullanılmasına izin verdiği kanepe.

"Orada soyunabilirsin." Saatimi yeniden ayarlıyorum, bunu yaparken zamanı kontrol ediyorum. Akşam yedi.

Bu iş bittikten sonra Noire House'da gezinmem gereken bir kat var. Kulübün gelecekte düzenlemesini istedikleri özel etkinlikler için fikirler almak isteyen VIP müşterilerim var. Keisha mesaj atıyor, meraklı gözler ya da kulaklar olmadan, kızlarının geçen hafta boyunca yakından izlediğimiz müdavimleriyle görüşürken topladıkları istihbarat hakkında bana bilgi verebileceği bir an bulmam gerekiyor.

Bu tür bir şeyin ne kadar süreceğini asla bilemesem de - çünkü temellere ne kadar doğal bir şekilde alışacakları büyük ölçüde söz konusu denizaltıya bağlıdır - bu kızın nasıl hazırlanması gerektiğine dair talimatlarım var.

Bu kızın tüm bu olanlarla ilgili duyguları etrafında nazıkçe dans ederek zaman kaybetmeyeceğim. Yolumun kesiştiği her bir ruhu kurtaramam ve o zaten benim tarafımdan bir kez kurtarıldı.

Bu diğerlerinin aldığından daha fazla. Benim aldığımdan daha fazla.

Kimse kardeşimi ve beni Noire ailesinin tacizinden kurtarmadı, onların hastalıklı zevklerini tatmin etmek için en kötü taciz türlerine katlanmak üzere her gece yataklarımızdan koparılan çocuklarken değil.

Posey Reed'in geleceği hoşuna gitmeyebilir ama birçoğumuzun yaşadığı talihsizlikten çok daha hoş olduğu kesin.

Tekrar yukarı baktığımda bir santim bile kıpırdamadığını görüyorum. Hâlâ kazağını tutmuş, dizleri birbirine vurarak orada duruyordu. Tanrım. Basit bir talimatı bile yerine getiremiyorsa bu iyiye işaret değil.

"Sana verdiğim her emre uymalısın Posey." Bakışlarımı ona dikerken çenemi ovuşturuyorum.

Bu onu içinde sıkışıp kaldığı trans halinden çıkarır. "Bana öyle deme."

Gözlerimi ondan ayırmıyor, yumruğundaki malzemenin etrafında parmak eklemlerinin nasıl beyazladığını fark ediyorum.

"O zaman ne tercih edersiniz?"

"Poe da olur." Gözleri etrafta geziniyor, arkasında oturduğum büyük, ağır meşe masayı, çift bilgisayar monitörümü ve arkamdaki kitap raflarını inceliyor.

Bu alışma odası, eğer üstümüzdeki katlara yayılmış odalarda değilsem, zamanımın büyük bir bölümünü geçirdiğim yerdir. Burası Noire Evi'nin bir mirası ve kasvetli beyefendilerin sigara odası görünümüyle yüz yıl öncesinden koparılmış bir şey gibi görünüyor, ancak elimizdeki görev için uygun.

Bir dünyaya sızmak ve benim kadar uzun süre o dünyanın içinde saklanmak zorunda kaldığınızda, antika dekor gibi şeylere katlanmayı öğreniyorsunuz.

"Neden burada olmak zorundayım?" Yanağının içini çiğniyor, kararlı bir şekilde kapı aralığında duruyor, bir adım daha yaklaşmaya cesaret edemiyor.

"Zorunlu kabul töreninizin bir parçası da ait olduğunuz kişilere en iyi şekilde nasıl hizmet edeceğinizin öğretilmesidir."

Gözleri o kadar büyüyor ki neredeyse kafasından düşecek.

"Yani... onlara hizmet etmek mi? *Seks* gibi mi?"

Koltuğumdan kalkıyorum ve masamın önüne yaslanmak için dönüyorum.

"Dominantınızı memnun etmeyi öğrenmek her zaman seks anlamına gelmez. Bu güç dinamiğini cinsel ilişkiye girmeden yerine getirmenin birçok başka yolu olabilir." Ben konuşurken gömleğimin kollarını ön kollarıma doğru kıvrırmaya başlıyorum ve o da sıcak kömürlerin üzerindeki bir kedi gibi kıvranıyor. "Ancak, bu özel bağlamda, evet, bunun için inisiye ediliyorsunuz."

"Bu yüzden mi bu aptal kıyafeti giymek zorundaydım? Beni kolayca becerebilesin ve yollayabilesin diye mi?" Beni terslerken sesi titriyor.

Kolumu kıvrırmayı bitiriyorum ve kumaşı dirseğimin hemen altındaki yerine yerleştirirken ona bakıyorum. Şömine, odanın her tarafına yayılan ağır sessizlikle birlikte tıslıyor ve patlıyor. Onun ayakta durduğu yer ile benim kıcıımı masamın önüne yasladığım yer arasında bir mil mesafe var.

"Seni becereceğimi kim söyledi?" Üst dudağım kıvrılıyor.

Poe'nun kahverengi gözleri parlıyor ve kollarımla yüzüm arasında hızla gidip geliyor.

"Öyle değil mi-"

Yüz ifadesi bir dizi duygu arasında gidip geliyor. Rahatlama mı? Şaşkınlık mı? Her neyse, umurumda değil; bu, bu duvarların içinde *zevkin* en büyük öncelik olduğundan emin olmanın getirdiğı bitmek bilmeyen diğer görevler arasında yerine getirmem gereken bir başka görev.

"Sana daha önce de söyledim. Eğitiminiz için varlığınızın gerekli olduğu zamanlar olacak; bunun ötesinde ne yaptığınız umurumda değil. Bu odada geçireceğin zaman bana verilen görevleri yerine getirmem içindir ve bu da sana bir itaatkâr olarak neler bekleneceğini öğretmektir."

O pembe dudakları sessiz bir protestoyla ayrılıyor.

"Pek umut verici bir başlangıç yapmadık. Size bir talimat verdim, ancak ya beni yanlış duydunuz... ki bunu zaman zaman mazur göreceğim... ya da dinlememeyi tercih ettiniz. Sana şimdiden söyleyeyim, bu role çabucak adapte olursan geleceğin çok daha keyifli olacak."

"Bu lanet rolü istemiyorum." Sonunda her şeyi anladığı açık artırma gecesindeki bakışlarının aynısını atıyor bana. Küçük bir fantezi olmadığımızı, o kadar uzun zamandır olmamız gereken hesapçı piçler olduğumuzu, var olmanın başka bir yolunu bilmediğimizi.

Masadan kalkıp, yere yapıştırıldığı yere ilerliyorum. Bu kesinlikle yarı düzgün bir astın nasıl davranmasını beklediğim gibi değil. Ben onlara gitmem, onlar bana gelirler-isteyerek ve dört ayak üzerinde. Ancak bu gece, ilk seansı olduğu için ona biraz müsamaha göstereceğim.

"Bana güvenlik istemediğini mi söylüyorsun? Nihayetinde sorumlu olanın sen olduğunu bildiğin halde emir almaktan hoşlanmıyor musun? Her arzunun sorgusuz sualsiz yerine getirildiğini bilmekten zevk almayacağını mı söylüyorsun?" Tam önünde durarak, bakışlarımın omzunun çizgisini takip etmesine izin veriyorum, üst kolundan aşağı uzanıyor ve gözlerim hareket ettikçe, tüylerim diken diken oluyor ve tenini boyuyor.

"Çünkü bir itaatkâr böyle bir . Onlar zayıf ya da güçsüz değildir. Aslında tüm kartlar onların elinde."

"Ya umurumda değilse... ya bunların hiçbirini istemiyorsam?" "Boğulmaktansa yüzmeyi öğrenmeyi tercih etmez misin?"

"Sen her zaman böyle bir pislik misin?" Huffs.

"Evet. Özellikle de bana kibarca yalvarıldığında. Şimdi elbiseni çıkar. Bütün gece bekleyemem."

"Ne kadar büyüleyici. Sanırım bir dahaki sefere bana *daha önce de gördüğüm* gibi aynı derecede kaba bir şey söyleyeceksin." Kazağını bırakıp yere düşmesine izin verdikten sonra elbisesinin üstteki birkaç düğmesini yavaşça açmaya başladı. "Bunun için neden yarı çıplak olmam gerektiğini anlamıyorum."

"Öğrenecekseniz, dünyanızdaki yeni efendileri nasıl memnun edeceğinizi bilme konusunda rahat olmanız gerekir."

Bu onu duraklatıyor. Yüzündeki kan çekiliyor ve bir sonraki düğmeye beceriksizce basıyor, beceriksizce kayıyor ve yüz ifadesindeki acı dolu çekingenliği yakalıyorum.

Gözlerim şimdi önünde tuttuğu eline kayıyor. Yarasının bandajlı yeri görünüyor.

"İyi misin?" Bir adım daha yaklaşıyorum ve bileğini yakalamak için öne uzanıyorum, sargının yapıştırıldığı avucunun topuğunu incelemek için ters çeviriyorum.

Poe yutkunuyor, yanakları solgun. "O kelime. Az önce söylediğin gibi... Adam orada tam olarak bunu söyledi. Artık benim *efendim* olduğunu söyledi."

Yumuşak elini kendi elimin içinde tutuyor, sargının altında yattığını bildiğim yaranın gizli bölgesine bakıyor, bir yandan da bu kızın içinde yaşayan göremediğim gizli acıları düşünüyorum.

"Senin için kötü anıları canlandırmak istememiştim, Poe. O kelimeyi bir daha kullanmayacağım."

"İyi bir küçük uşak olmak böyle bir şey değil mi? Birine itaat etmek ve ona böyle seslenmek?" Elini çekti, ben de geri almasına izin verdim.

"Hayır. Farklı insanların tercih ettikleri belirli kelimeler vardır, Dominantlarınız size nasıl hitap edilmesini istediklerini bildireceklerdir."

"Hangisini tercih edersin?" Gözlerimi bir saniye tutuyor, sonra kaçırıyor.

"Bir sahnenin içindeyken bana efendim diye hitap edeceksin." Kollarımı kavuşturuyorum ve bir elimi çenemin üzerine koyuyorum. "Bir dahaki sefere buraya geldiğinde, hemen başlamaya hazır olmanı bekleyeceğim. Bu gece bazı temel bilgileri öğrenmen için bir fırsat, daha sonra gelecek seanslarda oradan devam edeceğiz."

"Demek bu yüzden artık bir telefonum var. Kendi kişisel nöbetçi itaatkârınız." Bir düğmeyi daha açarak kıpkırmızı ipek ve danteli ilk kez gözler önüne seriyor.

Bu da başımı hafifçe eğmeme neden oluyor ve onun iri geyik gözlerini kendi sert bakışlarımla tutuyorum. "İhtiyaçlarımı karşılayacak bir itaatkâra ihtiyacım varsa, üst katta aralarından seçim yapabileceğim üç kat dolusu istekli misafirim var... ve inanın bana, hepsi kendi istekleriyle buradalar. Yani, hayır, sizi çağırmama *gerek yok*, Bayan Reed. Aslında, bu gece olmam gereken başka yerler de var."

O narin parmaklar göğüs kafesindeki düğmenin üzerinde geziniyor. Kumaş, askıları her iki omzundan asabileceği kadar bollaşıyor ve ben izlerken, elbise bedeninden aşağı kaymaya başladığında önce kumaşı göğsüne bastırıyor, sonra avucunu çekerek elbisenin yere düşmesine izin veriyor.

"Çok iyi." Kendini nasıl tuttuğunu gözlemliyorum. Elleriyle ne yapacağından ya da nasıl duracağından emin değil. Hafif bir pembelik yanaklarına tekrar renk getiriyor.

Üzerindeki iç çamaşırı ipek ve dantel süslemeli kırılgan bir dizi. Derin göğüs dekolteli tam bir body. Kan kırmızısı rengi ten rengine mükemmel uyum sağlıyor ve koyu bronz tenini vurguluyor.

"Bunları çıkarayım mı?" Çenesini, giydiği yüksek topuklu siyah botlara doğru eğiyor.

O gece giydiklerinin neredeyse aynısı.

"Bırak kalsın," diyorum ve beni takip etmesini işaret ediyorum.

"Kanepeden kendine bir minder al, sonra da masamın diğer tarafında bana katıl."

Ofis koltuğuma yerleşirken bilgisayar ekranımdaki saate hızlıca bir göz atıyorum. Başka bir yere gitmem için fazla zamanım kalmadı, belki de Poe'nun şansına, kısa süre içinde görevinden alınacaktır.

belirdiğinde gözleri neredeyse komik bir şekilde yuvarlandı.

"Bununla ne yapacağım ben?" Yastığı hafifçe kaldırdı.

"Dizleriniz için kullanın. Şu anda durduğunuz yer yeterli."

"Yanında *diz çökmemi* ister ?"

"Evet."

"Hepsi bu kadar mı?"

Ona sert bir bakış atıyorum, sürekli sorulara ne kadar az sabrım olduğunu anlatan bir bakış ama umarım aynı zamanda burada kendi yoluna çıkmayı ne kadar çabuk bırakırsa o kadar iyi olacağını da ifade eden bir bakış.

"Tamam, senin aptal minderinin üzerine diz çökeceğim." Minderi yere bırakıyor, sonra aşağı iniyor. Ama bütün bu süre boyunca kara gözleri beni izliyor ve bu işe yaramıyor.

Çenesini kavrayıp sıkıca tutuyorum. "Bu odadayken '*Evet, efendim*' diyeceksin. Ve ben sana başka türlü izin vermedikçe gözlerin yerde sessizce diz çökeceksin, anladın mı?"

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Başparmağım dolgun ağzının alt kısmını yakalamak ve onu emrime tutsak etmek için kaşınıyor. Ama iç savaşının yatışmasını ve beklediğimi bildiği cevabı vermesini bekliyorum.

"Evet... Efendim." Nefes alıyor. Bunlar son derece basit iki kelimedir, ancak bu şekilde söylenmeleri birçokları için en büyük sınavdır.

"Talimatlarınızı aldınız." Bilgisayarıma döndüm ve okumakta olduğum birkaç farklı belgeyi açtım. Kulübün veri tabanından gelen raporlar, dikkat edilmesi gereken görevler. Hepsi anlamsız, zihin uyuşturan saçmalıklar.

Ben birkaç e-postayla ilgilenirken ve kardeşimden gelen Noire House güvenlik bilgilerini okurken Poe başını eğmiş yanımda diz çöküyor.

Aradan birkaç dakika daha geçer ve kadın orada diz çökmüş, kıpırdamadan, başı öne eğik ve ellerini gevşekçe kucağında kavuşturmuş bir halde kalır.

Sonunda, zamanın geldiğini anladım. Ona dönerek işaret parmağımı o narin orantılı çenesinin altına koyuyorum. Yüzünü bana bakması için eğdiğimde, tamamen okunamaz bir ifadeyle karşılaşıyorum.

"Hepsi bu kadar. Artık giyinebilirsin."

Kaşları birbirine kenetlendi.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet."

"Başka bir şey yapmama gerek yok mu?"

"Hayır, ilk seansınız için çok iyiydiniz."

Bambi gözlerinin ardında sayısız soruyla bana bakıyor. Dolgun dudaklar ayrılmış. Bir sürü kadınsı kıvrım ve pürüzsüz ten, iyi bir evcil hayvan olacakmış gibi sergileniyor.

"Hadi git prenses. Yapacak işlerim ve ilgilenmem gereken müşterilerim var." Bu onu çok çabuk harekete geçirdi. Poe bana bakmıyor bile, ve elbisesini giymeden uçup gitti, bu sefer gürültüyle arkasından kapattı ve beni bir kez daha huzur içinde bıraktı.

Ya da ona benzer bir şey.

Bacaklarımı iki yana açarak kalçalarımın arasına oturan adamın doyasıya bakmasına izin verdiğimde omurgam dikleşiyor. Geniş omuzları, kolları arkaya kıvrılmış gömleği ve dizlerinin üzerinde duran güçlü, bronzlaşmış kollarıyla sandalyeyi dolduruyor.

Onunla ilgili kavrayamadığım bir şey var, sadece yüzünü göremediğim için değil. Hayır, bundan daha fazlası var. Bu karanlık figür, kömür közü gibi yanan gözleriyle, kemik beyazı bir maskenin -göz çukurları çökmüş bir kafatasının- ardına gizlenmiş. Tek görebildiğim kömürleşmiş, kararmış delikler ve bu adamın kim olabileceğine dair hiçbir fikrim yok.

Yol boyunca bir yerlerde, neden ahşap bir masada oturduğumu, ilk etapta bu savunmasız pozisyona nasıl geldiğimi unuttum, etrafımdaki oda gecenin puslu dallarıyla dolup taşarken.

Bu yabancı tarafından tahrik edilmemeliyim.

Yine de ateşli bakışları ve devam eden sessizliği bedenimi açlık hissine teşvik ediyor. Burada tam olarak ne kadar zamandır böyle oturduğumu, dizlerimi genişçe sarkıttığımı, göğüslerimi çenemin etrafında bir yere iten ve onun için sergilenen merkezimi neredeyse hiç kapatmayan korseli siyah bir korse giydiğimi söyleyemem.

Göğsüm kabarırken ve bu yabancının bakışları vücudumda dolaşırken burada ne kadar uzun süre oturursam, o kadar çok tahrik oluyorum.

Yüzümde göremiyor ama dudağımı ısıırıyorum, kendi maskemin arkasına saklanmışım. Bu garip, sessiz yerde onunkini yansıtmak için kendime ait bir kılık.

Merak, çarpık bir parmağıyla bana doğru işaret ediyor. Görünüşe göre bana bakmasından çok hoşlanıyorum. Açıkça bakmasını istiyorum, vücudumu izlemekten zevk almasını istiyorum. Aramızda dönen sıcaklığı hissedebiliyorum. Tek kelime etmemiş, bana dokunmamış olsa da, kalçalarımın arasında bir kayganlık oluşuyor.

Üzerimdeki etkisini görebiliyor mu? Sadece bakmaktan *daha fazla* zevk almak istiyor mu? Ya o cesur adımı atıp onun için bir gösteri yaparsam?

Tanrım, çok ıslağım. Tenimi kapladığını hissedebiliyorum ve tanımadığım birine bu şekilde karşılık verdiğim için utanmam gerekirken, gerçek kabaca ortaya konuyor.

Elimi kalçalarımın arasına götürdüğümde, bir zevk dalgasının yoğunlaştığını ve beni bu masadan yumuşak bir şiltenin üzerine taşıdığını hissediyorum. Sırtım eğilirken bir yastık başımı yastıklıyor ve ben daha yutkunamadan dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor.

Üzerime bir ağırlık çöküyor, bir gölge beni kalçalarımıdan tutarak yatağa sabitliyor. Puslu, uyku sersemi bir halde göz kırparken, içimden çıkan bir sonraki inilti daha çok uzun bir iç çekişe benziyor.

"Aman Tanrım. *Angel*."

Kahverengi gözleri bacaklarımdan arasına sıkıştığı yerden benimkileri yakalıyor. İri elleri kalçalarımı dağlıyor, her bir ağır avucunun altında yakıcı bir sıcaklık uzanıyor ve dili - oh, kutsal lanet, onun kötü dili - beni titreten bir ritimle üzerime atlıyor.

Ne kadar çok uyanırsam, o kadar berraklaşıyorum, rüyamın perdesinin ötesine geçiyorum, aslında şişmiş, sırılsıklam amıma olan ilgisine boyun eğmekten bir saniye uzakta olduğumu keşfediyorum.

Bacaklarım omuzlarında titriyor. Ben uyurken beni çoktan boşalttı mı? İçinde bulunduğum duruma bakılırsa şaşırımdım ama bunu söylemek imkânsız.

Tek odaklanabildiğim şey bana nasıl baktığı. Sanki beni canlı canlı yemek istiyor ve tam burada, şu anda, ona kesinlikle yalvarabilirim. Damarlarımda havai fişek gibi patlayan bu gerçekten kaçış yok.

Amımın dudaklarını ısıyor ve ben inleyen bir karmaşaya dönüşene kadar klitorisimi emiyor. Ağzının her hareketi ve sakalının o hassas tene sürtünmesi çaresiz sesler çıkararak boğulmama neden oluyor.

Dilinin o hınzır kıvrımları beni ona doğru çekiyor, alttan yüzüne vurmaya çalışıyorum ama yapamıyorum çünkü cüssesi beni ona doğru hapsediyor.

çarşaf. Onun diline ve ağzına boyun eğmeye zorlanıyorum ve zevkten aklımı kaçırmak üzereyim.

"*Lütfen*. Oh Tanrım." Nabzımın gümbürtüsü beni sağır ediyor ve tam vücudumun sıkıştığını, ağrının o lezzetli, kör edici zirveye doğru döndüğünü hissettiğimde geri çekiliyor.

Bacaklarım titrerken ve yumruklarım çarşafı sığıttığım yere dolanmışken, içine düşmeye çok yaklaştığım zevkten mahrum kaldım.

"Angel..." Sızlanıyorum. Hayatımın bir döneminde geriye dönüp baktığımda bu kadar çaresiz görünmeme nasıl izin verdiğimi merak edebilirim. Ancak bugün o gün değil.

Şu anda, daha az umursamayan azgın bir orospuyum. "Hayır. Bir daha geri çekme... lütfen... Bunu istiyorum." Sence o bu sözleri duymaya ihtiyacı var mı? Bütün mesele bu mu? Kırılana ve bu işi düzgün bir şekilde yapması için ona yalvarana kadar bir test - neredeyse kesinlikle ikimiz için de birden fazla orgazmı sonuçlanacak bir rotada devam etmek.

"Seni istiyorum." Sesimdeki yalvarış, puslu sabah ışığına itiraf edilen bir fısıltı.

Ağzı ve sakalı ne kadar kaygan olduğumun kanıtlarıyla kaplanmış durumda ve dizlerinin üzerine kalkıp kalçalarımın arasındaki pozisyonundan bana doğru yükselirken, bunun nasıl devam edebileceğini görmek çok kolay.

Ama o kararlılıkla başını sallıyor. *Hayır*.

Elinin tersiyle ağzını siliyor, bakışları tüm bu süre boyunca beni delmeye devam ediyor. Ancak o zaman iç çamaşırımın olmadığını fark ediyorum. Hala dün gece yatağa girmeden önce giydiğim tişörtün içindeyim ama bu adam ben uyurken iç çamaşırımı çıkarmış ve beni yemiştir. Yine de hazırım, gitmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

"Benim yapmamı ister misin?" Ellerimi bükülmüş çarşaftan dışarı kaydırıyorum, neredeyse tam olarak bu pozisyonda olduğumuz son seferde bana söylediği gibi yapmak niyetindeyim, ama çok hızlı vuruyor.

Bileklerimi kavrayarak vücudumun üzerinde öne doğru düşüyor ve onları başımın üzerinde sabitleyor. Onun bu kadar yakınımda olmasının, gözlerinde ateşin ve söylenmemiş bir sürü kelimenin olmasına rağmen dudaklarına sessizliğin yerleşmesinin şokunu asla atlatabileceğimi sanmıyorum.

Çabucak yutkunmak zorunda kalıyorum. Üstsüz ve pantolonunun yumuşak kumaşının altında, ereksiyonunun kalçama sürtündüğünü hissediyorum.

Açık olan şu ki, kendime dokunmamı istemiyor. Gelmemi izin vermeye niyeti yok ve bunun beni bir şey için cezalandırdığından şüpheleniyorum.

Ama ben bu çılgınlığa bir son veremeyecek kadar onun ağzını üzerimde seven bir sürtüğüm.

Angel hiçbir şey yapmaya çalışmıyor ve üzerime doğru gelirken ben de yatağa gömülüp yüzünü izliyorum. Sert ve yakışıklı, hepsi aynı miktarda, vahşi bir yanı var. Koyu renk gözlerinin ince çizgiler var, yaşını tam olarak göstermiyor ama bu adamın çok şey yaşadığını söylüyor.

Her ne kadar bir hamle yapmasını istesem de, bu şekilde artık bana dönmemesi riskini de almak istemiyorum. Eğer onun yanımda olmasına duyduğum ihtiyacın sadece bir kısmını garanti edecekse, bu işkence oyununa katılacağım.

Ben de vücudumun onun altında gevşemesine izin verdim.

Bunu yaparken, beni azarlayan ve hiçbir koşulda onun sorumlu olduğu bu ağrıyı dindiremeyeceğimi kesin olarak bilen son bir bakış atıyor. Sonra, onun için aptal olduğumdan, gidişini izlemeye katlanmak zorunda kalıyorum.

Sessiz esirime duyduğum özlemin havuzunda boğulmak üzere burada bırakıldım, onu hiç istememem gerektiği için içimi kemiren bir suçluluk duygusuyla.

Tam bir eziyet ve belki de belirtilmeyen nedenlerden dolayı cezalandırma ile geçen sabahımın ardından, düşün altında oyalanıyor, önceki günün olaylarını çözerken sıcak su akıntılarının cildime çarpmasına izin veriyorum.

Hawke Calliano.

Benim garip rüyam.

Grey elimi düzeltiyor.

Noire House'a gidip gelirken Angel bana neredeyse hiç bakmıyordu.

Hoşnutsuzluğu elle tutulur bir şeydi. Baş başa kaldığımız birkaç kısa dakika boyunca ondan yayılıyordu ve bunun sadece malikaneye zorunlu olarak katılmamla bir ilgisi olduğunu varsayabilirim.

Bu adamlar arasındaki dinamik kafa karıştırıcı. O geceden beri onları bir arada görmedim ama görünüşe göre hepsi benim tutulduğum evde birlikte yaşıyorlar? Görünüşe göre üçünün tüm bu olaylarda oynadıkları çok farklı roller var ve ben hala tutarlı bir resmi bir araya getiremiyorum.

Ya da belki de hiç yoktur ve ben bir tabloda nilüferler görmeye çalışıyorumdur, oysa gerçekte bu sadece bir tuvale fırlatılmış boyadır.

Düşün altında çok uzun süre kaldığımda, aklım bir gece öncesine gidiyor. Ona.

Emirleri, kesik kesik sözleri ve delici mavi gözleriyle o kendinden emin alet. Adının hakkını fazlasıyla veriyor: Yüksekten çullanmaya ve topyekûn bir saldırı başlatmaya hazır, pençeli bir yaratık.

Bu kadar belirsiz bir şekilde soyunmasının söylenmesinin yarattığı aşığılanma, ilgisizliğinin yanında hiçbir şey değildi.

Bana bir şeyler göstermesini, birlikte geçirdiğimiz geceyi benim gibi hatırladığına dair en ufak bir işaret vermesini istememden nefret ediyorum. Bunun yerine, bilgisayarında açık olan hesap çizelgeleri kadar benim iç çamaşırı giymeme de ilgi duyduğunu açıkça belli etti.

Egosuna yuvarlak bir tekme yemekten bahsediyoruz.

Beni daha çok rahatsız eden şey, onun yanında diz çökmekten nefret etmememdi. Çok boktan bir durum ama o pozisyonda geçirdiğim zaman - yastığımın üzerinde onun için iyi bir küçük itaatkâr olmak- o gece onun önünde diz çöküşüme geri döndüm.

Daha fazla bir şey olmasını mı umuyordum? Hiç bilmiyorum ama yarı çıplak bir halde bir adamın ayaklarının bu kadar zaman geçirip görmezden gelinmeyi kesinlikle beklemiyordum.

Utanç, derimin altında sıcak ve amansız bir şekilde yanıyordu ve kendimi tekrar tekrar düşünürken bulduğum tek şey, bana birazcık ilgi göstermesini dilediğimdi. Cinsel olmasına bile gerek yoktu. Sadece beni fark etmesini, emirlerine itaat etmem karşılığında bana bir şeyler vermesini istiyordum.

Bu tür şeylerin olması gerekmiyor mu?

Dün gece odama döndüğümde, telefonumda bir Dom ve bir sub arasında değişimin nasıl görünmesi gerektiğini araştırmak için kısa bir zaman harcadım. Ayrıca gelen kutumda bekleyen bir anket vardı. İlk başta gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oldu. *Altın duşlardan horoz ısıtmaya* kadar her şeyle ilgili kişisel tercihlerim ve meraklarımla ilgili soruları yanıtlıyorum.

O zamandan beri, bir dizi cinsel hoşgörü için coşku derecemi "asla olmaz" ile "evet, lütfen, defalarca" arasında değişen bir ölçekte tahsis ederek ilerledikçe kendim hakkında çok şey öğrendim.

Gizemli geleceğim, bir Dom ve bir sub arasında bu tür bir güç alışverişi söz konusu olduğunda *uygun görgü* kurallarına uyan birini içerecek mi hiçbir fikrim olmasa da, bir şekilde özellikle onunla nasıl olacağını bilmek istiyorum.

Hawke içimde tam olarak anlamlandıramadığım bir şeyleri harekete geçiriyor. Beni üstün bir hırıltıyla *prences* olarak etiketleyen bir pislik olduğu için mi? Ya da beni kontrol ettiği o küçük anı düşünmeden edemediğimden mi?

el mi? Ya da belki, sadece amım yüksek sesle onun sikinin her santiminin nasıl hissettirdiğini hatırladığını ilan ederken, başka bir tat talep ediyor.

Yüce Tanrım. Benim neyim var ki üçünü düşünerek bu kadar vakit geçiriyorum? Kaçış yolumu bulmam gerekiyordu, yatağa girip maskeli adamlarla ilgili erotik rüyalar görmem, sonra da uyandığımda onlardan birinin dilini amıma sokmuş olması değil.

Duşu kapattıktan sonra telefonuma gelen yeni bir mesajla kulaklarım diken diken oluyor. Kendimi bir havluya sararak, parmak uçlarımla kapıdan geçip bıraktığım komodine doğru ilerliyorum, her yere su damlattığımın tamamen farkındayım.

Hawke'dan bir mesaj.

Adını duyunca nabzım hızlanıyor. Her zaman giydiği siyah elbise gömleklerinin altında kalan kısmının neye benzediğini merak etmenin yanı sıra tertemiz çenesine de aynı şekilde küfrettiğimi bilecek kadar altıncı hissi var mı?

Ayrıca bu kadar bir zamanda beni tekrar çağırabileceği için biraz gerginim. Daha kahvaltı bile etmedim ve benden bir seks kulübüne gitmemi mi istiyor? Bu tür yerler günün kahve ve yemek sonrası daha uygun değil mi?

HAWKE:

Arkadaşını ara.

GÖZLERİM metnin üzerinde birkaç kez gezindi. Ne demek istiyor? Rita'nın başı bir tür belada mı? Yoksa bu benim özdenetimimin bir testi mi? Belki de bu sözleri her zamanki alaycı tonuyla hazır ve nazır bir şekilde okumam ve *sana meydan* okuyorum sözcüklerini eklemem ve bu talimatın sonunda *nasıl bir cezanın geleceğini görmem* gerekiyor.

Başka bir titreşim beni yeni bir mesaja karşı uyarıyor, ama bu sefer mesajda metin yok. Üzerine dokunmam gereken bir bağlantı, ekranımda siyah beyaz güvenlik görüntülerini gösteren bir pencere açıyor.

Kamera kadrajının önünde ve ortasında en iyi arkadaşım, bir patika üzerindeki bir kafe masasında oturuyor. Mekânı tanımıyorum ama en yakın arkadaşım

bukleleri ve büyük halka k peleriyle fark edilmesi çok kolay.

Yatağın kenarına oturuyorum, havluma sarınıyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor. İlk başta, bunun bana gönderilen bir fotoğraf karesi, garip bir tür yaşam kanıtı olduğunu düşünüyorum ama sonra bir şarap kadehine uzanıyor ve bir yudum alıyor.

Yanaklarımdaki nemi hızla silerek, onu görebilmek için kayan görüntüyü açık tutuyorum ve hoparlörden numarasını çeviriyorum. Yanındaki sandalyede duran çantasına uzanıp ekrana uzun uzun bakarken bir elimle ağzımı kapatarak onu izliyorum.

Tanrım, lütfen kankam şu anda telefonumu gizlemesin. Hat bir itiş kakışla bağlanıyor.

"Poe?"

"Oh, şükürler olsun." Titreyerek nefes veriyorum. Onun sesini duyunca yanaklarımdan sessiz gözyaşları süzülüyor.

"İyi misin, bebeğim? Buradayken senden haber almayı beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, beni bugünkü tek izin saatimde yakaladın." Siyah beyaz yayında, telefonu kulağına dayamış bir şekilde koltuğunda kayışını izliyorum.

Bu beni bocalatıyor.

"Neredesin?" Telefonu sıkıca kavırıyor, önümdeki k      görüntüden en ufak bir ipucu yakalamaya çalışıyorum.

"Yani, benim k      kirli sırrımı keşfetmiş sayılırsın. Kampüsün hemen köşesinde k      bir yere gizlendim. Kendime bir dakika ayırabileceğim kadar yakın ama beş dakika boyunca insanlarla çevrili olmak zorunda kalmayacağım kadar da uzak."

"Oh." Zihnim koşuşturuyor. Rita'nın sesi sakın ve rahat geliyor ve Port'taki tüm morglarda cesedimi arayan bir arkadaşa hiç benzemiyor.

"Daha fazla iletişim kuramadığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum, ama saat dilimi dönüşümünün nasıl bir pislik olduğunu biliyorsunuz ve sonra kampüste olduğum her saniye telefonlarımız elimizden alınıyor, böylece tasarımların hiçbiri başka bir moda evi tarafından ele geçirilemez, sızdırılamaz veya  alınamaz."

Birkaç kez göz kırpıyorum. Sanki bu konuyu daha önce konuşmuşuz gibi her şeyi hızlıca geçiştiriyor. Bir an için beynim dönüp duruyor, uyuşturulduktan sonra bir tür hafıza kaybı yaşayıp yaşamadığımı merak ediyorum.

Daha önce bu konuda bir şey biliyor muydum?

"Paris-" sesi hülyalı bir hal alıyor. "Ah bebeğim, her Şey. Hepsini anlatmaya başlayamam bile, ama bir sabah uyandığımda her Şeyin bir rüya olduğunu g recekmişim gibi hissediyorum. Her Şey çok ani oldu." Kadehini çevirip şarabının geri kalanını yudumlarken kamera görüntülerini izliyorum.

Paris mi? Moda evleri mi? Yani, Rita tasarım okumuş ve birkaç markada staj yapmıştı. Aktif olarak sektördeki pozisyonlara başvuruyordu. Konuşma tarzına bakılırsa, sanki hayatında bir kez eline geçecek inanılmaz bir fırsat yakalamış gibi.

Hakkında hiçbir Şey bilmediğim ama sanki biliyormuşum gibi devam ettiği bir Şey.

Bu aynı zamanda arkadaşımın şu anda dünyanın öbür ucunda olduğunu, tam da umduğum gibi en iyi hayatını yaşadığını ve neredeyse tamamen ulaşılmaz olduğunu doğruluyor.

Bu yüzden, en iyi arkadaşımla ilk konuşmamın nasıl geçebileceğini hayal ettiğim tüm yollar yerine, duygusal dışavurumumu ve kendime acımanı yutuyorum ve şu anda Rita'nın ihtiya ı olan arkadaş olmayı seçiyorum.

"Tamam, sadece sesini duymak için bir saniyeni çalmak istedim, hepsi bu." İki elimle telefonu tutarken, kendimi hayallerini yaşayan kızımın küçük monokrom görüntüsüne gülümserken buluyorum. "İhtiyacım olan tek Şey bu. Sen git ve her zaman yaptığın gibi  ld r."

Rita telefonu yüzüne doğru çekip hızla ekranı kontrol ediyor. Telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırmadan önce ayağa fırlayıp çantasını almasını izliyorum.

Hattın benim tarafımda olan ucunda, ilgili hışırtıyı ve geçen trafiği duyuyorum.

"Kahretsin, geç kalacağımı şimdi fark ettim. Yakın zamanda tekrar konuşabileceğime söz veremem ama seni seviyorum ve seni deli gibi  zl yorum."

"Ben de."

"*Orospu*, bu oyunun en rekabetçi oyun olduğuna inansen iyi olur, ama buna değer. Bu çok iyi bir yıl olacak; karşılığını alacağımı biliyorum. Bütün gün güzel kumaşlarla oynamaktan ve fırsat buldukça birkaç dakika uyumaktan başka bir Şey yapmasam bile."

"Seni seviyorum, güvende kal, tamam mı?" "Her zaman. Seni de, P."

Telefonu kapattığımızda, görüntü hemen kesildi. Beni kalbimde ağrıyan bir boşlukla boş bir ekrana bakarken bırakıyor. Birlikte yaşadığımız hayatı kronik bir şekilde özlüyorum ama aynı zamanda onun adına çok mutluyum.

Ancak, bunun en iyi arkadaşımla son konuşmam olup olmayacağını merak ediyorum.

Günün geri kalanında suratsızlığın resmiyim. Bir tür hayalet gibi etrafta dolaşıyor, gerçeklikle delilik arasında bir yerde sallanıyorum.

Ara sıra mutfağa giriyorum ve buzdolabında, istediğim zaman ısıtmam için bırakılmış yiyecek kapları olduğunu tahmin ettiğim şeyler buluyorum.

Yine de bugün kendi mutsuzluğuma eşlik ediyorum.

Hawke'a cevap yazmadım. Yine de onun aptal mesajını okuduğumu görebiliyor, ki şimdi bunun alay etmekten ziyade bana atılmış acınası bir kemik olduğunu hissediyorum. Tüm bunlar aslında ne kadar yalnız olduğumu doğruluyor. O tek telefon görüşmesi, tüm yalnızlığımı ortaya koyan çiviye çakmak için bir çekiç oldu.

Gördün mü? Kimse seni sikine takmıyor, Posey Reed. En iyi arkadaşın bile.

Uzun bir süre oturup Grey'e mesaj atma fikrini tarttım. Numarası orada, telefonumda kayıtlı ve neredeyse pes edip nerede olduğunu sormayı düşünüyorum. Yine de kelimeleri yazmaya başladığımda sil tuşuna bastım. Henüz kabul etmeye hazır olmadığım çaresizlik seviyeleri var ve bu adamlara onlara bir şekilde yapışmış olabileceğimi düşünmelerine neden olmak, ihtiyacım olmayan yeni bir utanç cehennemi, çok teşekkür ederim.

Kendimi dışarıya yürüyüşe çıkarıyorum. Uzun çimenlere oturuyorum ve öğleden sonra güneşinin tenime vurmasına izin veriyorum. Parmaklarımı ormanın kenarındaki pürüzlü ağaç kabuklarına sürtüyorum ve spor ayakkabılarımın altındaki sonbahar yapraklarının çıtırtısını dinliyorum.

Elbette bunların hepsi tamamen anlamsız. Sonra, gün geceye doğru kayarken, kendimi saate bakmadan yatağa girerken buluyorum. Tek bildiğim yorgun olduğum ve gözlerimi kapatmak istediğim. Arkadaşımla dünyanın öbür ucunda olduğunu unutmak ve buradan nasıl kaçacağımı bulmaya hiç yaklaşmadığım gerçeğini görmezden gelmek istiyorum.

Gözlerimin kapanmasına izin verdiğim anda uyku beni de kendisiyle birlikte hızlı ve sert bir şekilde çekiyor. Bedenim ağırlıksızlığa yuvarlanıyor, uzuvlarım hemen o ağır duruma düşüyor.

En azından rüya görürken bu kafesten kurtulmuş oluyorum. Sonunda anahtarları elinde tutan adamlara gönüllü olarak dönecek olsam bile.

Vücudum sarsılıyor. Kalbim
küt küt atıyor. Ne zamandır
uyuyordum?

Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde, duyularımı yeniden toplamak için bir an duruyorum. Bir ses karanlığı yarıp geçtiğinde parmak uçlarıma ulaşamayacağı kadar uzaktaydılar.

Önce ne olduğunu anlayamıyorum, sonra tekrar geliyor. Hırıltılı ve tüylerimi diken diken eden bir acıyla dolu.

Aman Tanrım. *Angel*.

Ne olduğunu anlamadan ayağa kalkıp koridora çıktım. Sesleri çaresiz, bir köpek gibi soluyor, ardından çırpınıyor. Tüm bu rahatsızlık benimkinin tam karşısındaki odadan geliyor ve dinlemek için eşikte durduğumda, ev yankılanıyor, karanlık, içi boş ve boş. Etrafta başka kimse yok.

Gri geçen seferki gibi görünmüyor ve gürültüyü dinlemek yürek parçalayıcı. Devim bir tür cehennem kâbusunun içinde kilitli kalmış durumda ve düşünmek için durmuyorum, bir an bile tereddüt etmiyorum. Kapıyı iterek açıyorum, geçmemem gereken çizgiyi geçiyorum ve odasına giriyorum.

Koridordan sızan ışık beni doğruca onun odasına götürüyor.

Yatak.

Sertçe yutkunarak Grey'in o gece ne yaptığını hızlıca hatırlamaya çalışıyorum.

Onu uyandırma konusunda endişeli görünmüyordu, ki heybetli gövdesine yaklaşıp onu sırt üstü yataarken bulduğumda ilk endişem bu oldu. Gece terörü geçiren birini uyandırmanız mı gerekiyor?

Her neyse. İşaretlerimi Grey'den alıyorum ve bu yüzden kendimi çelikleştiriyorum, tıpkı onları gözetlediğimde gözlemlediğim gibi yatağın kenarına oturuyorum.

Angel'in çıplak göğsü kabarıyor, terden sırlıklam olmuş ve çarşaf kalçalarına kadar inmiş. Üzerinde sadece koyu renk bir külot var ama yine de çılgına dönmüş durumda ve uykusunda maraton koşmuş gibi terliyor.

"Hey, hey, Angel. Sorun yok." Konuşurken sesim biraz çatallaşıyor. Ellerim titriyor.

Kapalı göz kapaklarının ardında gözleri seğiriyor. Ağzının açık kaldığını, sakallı çenesinin çalıştığını ve ardından boğazının eğildiğini görüyorum. Bunlardan bir diğeri

Unutulmaz sesler odayı dolduruyor ve onu böyle görmeye dayanamıyorum.

"Shhh. Angel, sorun yok. Ben buradayım." Bu kez daha yüksek sesle söylüyorum, sesimi nazik tutarak daha yakına eğiliyor ve tereddütle elimi göğsüne koyuyorum.

Aşırı ısınmış tenine ve dağınık siyah saçlarına temas ettiğimde, kalbinin hızla çarptığını hissediyorum.

"Angel. Her şey yolunda. Sen iyisin." Parmaklarımı daha sert bastırıyorum ve tam sesimi duyup duymayacağından emin olamadığım anda, neredeyse aynı anda iki şey oluyor.

Acımasız bir el benimkini onun göğsünden uzaklaştırıyor ve ardından oda ters dönüyor. Sırt üstü yatıyorum ve Angel dört ayak üzerinde üzerimde, gözleri tamamen vahşi, neredeyse görmüyor. Dudakları geriye doğru kıvrılmış, bu dürtüye kapılırsa dişleriyle boğazımı parçalayabilecek bir adam gibi görünüyor.

Bu, bu sabahki pozisyonumuzun neredeyse aynısı, cüssesi beni yatağa sabitliyor, ancak bu sefer kemiklerimin her birini kırabilecek gibi görünüyor.

Bileklerim o kadar sıkı kavranmış ki, cüssesi ezici ve tüm ağırlığı yavaşça ciğerlerimi ezerken nefes alamıyorum.

"Melek." Nefesim kesilir gibi oldu, konuşmak için büyük çaba harcadım. "Benim. Sadece benim."

Birkaç kez göz kırpmıyor ve bir saniye sonra yüzü buruşuyor. Sanki zihnini zehirleyen bir sisten kurtulmuş gibi. Acı yüz hatlarında kayıyor, suçluluk duygusu onu kovalıyor ve benden kurtulmak için yeterince hızlı hareket edemiyor.

"Bekle... iyi misin? Üzgünüm, buraya gelmek zorundaydım, yardıma ihtiyacın varmış gibi konuşuyordun." Grey'le aralarında ne kadar çok şey gördüğümü itiraf etmek istemediğim için doğrulmaya ve yatağın kenarında oturduğu yerde ona katılmaya çalışıyorum. İkisi arasında benim meraklı gözlerim için olmayan bir an.

İki elini ensesine dolamış, ben yavaşça yatağın üzerinde ilerlerken başını bana doğru sallıyor.

Uzak dur.

"Hayır, bunu yapmayacağım."

Yüzünü bana dönüyor, ben yaklaştıkça gözleri daha yüksek sesle yalvarıyor. Tanrım, üzerimde sadece bir tişört ve iç çamaşırı var ama yine de burada onunla birlikte olmak için bir an bile tereddüt etmiyorum. Tek istediğim yardım etmek ve bunun da bildiğim tek yolu bu.

"Eğer istediğin buysa, bütün gece burada böyle oturabiliriz."

Büyük bir avucunu boynunun arkasındaki ölümcül tutuştan kurtarıyor ve sert ama nazik bir eli omzuma bastırıyor. Çenesini sallayarak bana tekrar söylüyor.

Git başımdan.

"Hayır."

Gözlerini kapatıyor ve burun delikleri derin bir nefes alıp uzun bir nefes vererek açılıyor.

"Siz yardımımı kabul etmeyecek kadar gururlu olsanız bile ben size yardım etmekten gurur duymuyorum."

O duygulu kahverengi gözlerini tekrar açtığında, yenilgiyle doluydular. Benimle savaşımayacak, ama bunun yerine bunu kabul etmek için içini yiyormuş gibi görünüyor.

Her neyse. Geçmişle ilgili sorunları olması umurumda değil, benim de var ve eğer yanında uyumasına yardımcı olacak birinin olması bu sorunları hafifletecekse, önemli olan da bu.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı... suya?"

Cevap yavaşça gelir, başını bir kez daha sallar. *Hayır.*

"Bütün gece orada mı oturacaksın, yoksa buraya geri mi döneceksin?" Onunkinin karşısındaki tarafa geçip çarşafın altına giriyorum.

Lanet olsun, onun kokusunu alıyorum ve bu da içimde görmezden gelmeye çalışacağım bir sarmal oluşturuyor. Şimdiden söyleyebilirim.

Angel birkaç dakika daha başı öne eğik oturur. Onun söz konusu olduğu durumlarda sıkça rastlanan o kararsızlık içindeydi.

"Bir sandalye çekip bütün gece oturup beni seyretsen daha mı iyi olur? Bilirsin, eski günlerin hatırına." Battaniyeleri çenemin altına sıkıştırıyorum ve onun sırtına bakmak için yan dönüyorum. Vay anasını, granitten yontulmuş, dev gibi bir adam ve onu sadece boxer külotuyla görmek ağzımın kurummasına neden oluyor.

Ama yardım etmeye kararlıyım ve bu da beynimin aşırı seksi azgın kısmına gidip bir tur atmasını ve sakinleşmesini söylemek anlamına geliyor.

Bir omzunun üzerinden onaylamayan bir bakışla bana bakıyor.

Espri anlayışımı takdir etmemesini, başımı bir elimle kavrayıp yanağımın içini ısırarak karşılamak için elimden geleni yapıyorum.

"Hayır mı? O zaman yatağa gir. *Lütfen.*" Yorganın ona ait olan kısmını arkaya çeviriyorum ve gözleri boş yastıkla arasında gidip geliyor. "Bu bana yardımcı olacak.

Daha iyi uyu, biliyorsun," diye ekliyorum, biraz isteksizce, çünkü bunu yüksek sesle itiraf etmekten nefret ediyorum... kesinlikle doğru olsa bile.

Kaşları kırışıyor. İşaret parmağıyla önce kendi başını, sonra da benimkini işaret ederken yüzündeki soru belirginleşiyor.

Kabuslar mı görüyorsun?

"Sen etraftayken olmaz," diye fısıldıyorum ve bu onun kararlılığını nihayet yumuşatıyor gibi görünüyor.

Angel'ın iri cüssesi yatağın eğilmesine neden oluyor ve sonra beni gövdesine doğru çekiyor. Beni kendine çekmesine, sarmasına ve güçlü kollarıyla sımsıkı sarmasına izin veriyorum. Burnum göğsüne değiyor ve adama sokulmamak için kendimi zor tutuyorum. Yine de, gözlerim ve uzuvlarım ağırlaşırken onun erkeksi kokusunu birkaç derin ciğerime çekiyorum.

Eğer hepsi buysa, ona ihtiyacı olanı vereceğim ve karşılığında yakınlığının bir kısmını çalacağım.

"Yatağınızda küçük, güzel bir çiçek var. Oraya nasıl gelmiş acaba?"

Tek gözümü açtığımda Grey'in ikimizin üzerine doğru eğildiğini ve yüzünde muzip bir niyetin hüküm sürdüğünü görüyorum.

Yeni duş almış, çıplak göğüslü, üzerinde sadece bir şort var ve dumanı tüten bir fincan kahvesini yudumluyor. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama gözlerinin altındaki mor halkalara bakarak kasabın bütün gece ticaretle meşgul olduğunu tahmin ediyorum.

Bir parmağımı dudaklarıma götürüp kaşlarımı çatarak ona doğru bakıyorum ve kolumun altında kıvrılmış mışıl mışıl uyuyan kızın onun gelişiyle uyanmadığını kontrol ediyorum.

Grey'in dudakları fincanının kenarından tehlikeli bir bakışla kıvrılıyor.

"Oh, koca adam, endişelenme... Küçük sırlarını biliyorum. Her sabah seni bu kadar iyi hissettiren şeyin ne olduğunu biliyorum."

Ona parmağımı gösterdim.

Uzun bir yudum alıyor, sonra sırtıyor. "Güne başlarken dilinde taze am tadı mı? Evet, ben de etrafta zıplıyor olurdum."

Pislik herif bakışlarını Poe'nun uyuyan figürüne dikeyor, sonra bana bakıyor. Şu anda aklından her ne geçiyorsa... Bunu duymaya tam olarak hazır mıyım bilmiyorum. Ya da belki de hazırım ve tüm bu lanet olası karmaşa kaçınılmaz çünkü ondan uzak duramıyorum ve bu pislik her zayıflığımı biliyor.

"Taşakların morarıp düşene kadar her gece ona sarılmayı mı planlıyorsun?"

Başımı yastığıma yaslıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. Grey her zamanki gibi ortalığı karıştırmaya devam ediyor ve bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum. Kesinlikle, bu anı yakalamışken gitmeyecek.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen buradaki sahneden başka bir şeye rastlamamış olması bir mucize. Bu da beni suçlu hissettiriyor çünkü gecesini gündüzünü onu kaçıranlarla ilgili kişilerle uğraşarak geçiriyor.

Grey bıçağını kullanma fırsatını seviyor olabilir, ama bu onun sadece bundan ibaret olduğu anlamına gelmiyor. Bazen bunu hatırlıyor mu bilmiyorum ve keşke bunu yüzüne söyleyebilseydim de yüksek sesle duyabilseydi diyorum.

"Yoksa... anlatacak sırların mı var, hmm?" Grey boş fincanı komodinin üzerine bırakıyor ve yatağın diğer tarafına doğru ilerlemeye başlıyor.

O ela gözler Poe'nun uyuyan figürüyle benim aramda gidip geliyor. Yüzü bir sırtışa dönüşüyor, ben de ona *benimle uğraşma* bakışıyla karşılık veriyorum.

"Belki de bunca zamandır aletini ıslatıyordun ve hepsi ellerini kendine sakladığın içimmiş gibi davranmak içindi."

Başımı sallıyorum.

Aramızda uyuyan kızı uyandırmamak için çok dikkatli davranarak kendini yatağa bırakıyor.

"O zaman bana göstermek ister misin?" Yüzündeki o hınzır bakış düpedüz aç. Bazen Grey'in benim dışarıya göstermediğim yanım olduğunu düşünüyorum. Sözleriyle büyüleyici ve özgür olabiliyor ve kendini benim asla yapamayacağım şekilde ifade edebiliyor. Şu anda, onun açık merakı ve arzusu kasıklarımın biriken ısı tarafından yansıtılıyor.

"Devam et." Yumuşakça söylüyor. Baştan çıkarıcı bir şekilde. "Güzel küçük sürtüğümüzle yalnız kaldığında tam olarak ne yaptığını görmeme izin ver."

Yutkunmaya çalışıyorum. Sonsuza kadar arkadaş ve seks arkadaşımıyız gibi geliyor. Belki başka bir hayatta bazıları buna ilişki diyebilir ama bence Grey kendini başka birine bu şekilde bağlı görmektense kendi kolunu keserdi.

Yine de gözleri benim üzerimde ve tek düşünebildiğim dördümüzün bir arada olduğu o gece -özellikle onu Grey'le paylaşmakla ilgili- ve

ne kadar inanılmaz olduğunu.

Daha yakına kayıyor ve bakışlarını göğsüme yaslanmış, usulca nefes alan figüre sabitliyor. Poe yan yatmış durumda ve devasa neredeyse hiç yer kaplamıyor, Grey'in tam arkasına sığması için geniş bir alan bırakıyor.

"Canının çekmemesi gerektiğini bildiğin halde amının tadı daha mı tatlı?"

Siktir et onu. Bu sorunun cevabını bildiği için siktir et onu.

Başımı ona doğru eğiyorum ve gözlerimi kapatmadan önce ona bir bakış atıyorum. İtiraf etme isteksizliği beni yiyip bitirirken, başımı sallıyorum.

"Her zaman lanet olası asil, sen değil misin. Sana yalvardı mı? Dilini mi yuttu ve sana başka bir için çaresiz olduğunu söyledi?"

Gözlerim çok hızlı açıldı. Grey'in eğlenen bakışları benimkilerle buluşuyor ve sessizce susuyor.

"Yani, bizim küçük kirli çiçeğimiz senin sikin için salyalarını akıtıyor ve sen de her beş saniyede bir onun amını yalayarak taşaklarını morartıyorsun... Görünüşe göre ikinizi de kendinizden kurtarmak için tam zamanında geldim."

Konuşurken, dikkatli elleriyle onu yeniden konumlandırıyor, vücudunu kırılğan bir yumurta kabuğu gibi ayarlıyor, böylece uyluklarının arasına sıkışıyor, yavaşça gövdesine yaslanacak şekilde kaydırıyor.

"Onu uyandırmayacağım," diye mırıldanıyor. "Ama izlemek istiyorum."

Tanrım. Bu zaten zayıf olan kendime hakimiyetimi paramparça ediyor, çünkü Grey'in bizi birlikte görmek istemesi fikri başlı başına devasa bir tahrik edici ve başım bir saniye içinde kontrol altına giriyor.

Elimi ağzıma götürüp dudaklarımı sıkıyorum.

Çenenin kapalı tut ve onu rahatsız etme.

"O küçük külotu yavaşça çıkar," diye fısıldıyor ve sesindeki sertlik vücuduma açıklayamayacağım bir şey yapıyor.

Grey çok ateşli ve ukala. Beni bir rüya gibi alıyor, ama aynı zamanda başarısız olmadan alttan üste çıkmayı da başarıyor ve onun ağzını dinlemekten ne kadar çok nefret ediyorum. Ondan nefret ettiğimden değil, kendimi onun beynimde bir uyuşturucu gibi dolaşan sözlerine çok kolay bağımlı bulduğumdan. Belki de ona çok kolay geldiği içindir, ama doruk noktasını kovalarken onun sesini duymaya bayılıyorum.

O da bilmiyor mu?

Dikkatimi uyuyan bedeninde tutarak pamuklu iç çamaşırını yavaşça ve dikkatlice indiriyorum. Basit, siyah ve yumuşak kabarıklığı sıyrıyor

karnının alt kısmı. Bu kızın mükemmel vücudunda dilimle keşfetmeyi hayal ettiğim ama henüz yapamadığım o kadar çok yer var ki.

O ilk gece, bize söylendiği şekilde ona sahip olmakla ilgiliydi ve o zamandan beri her şey, zevk almama izin verilen şeylerin sınırlarını zorladığım çalıntı anlar oldu.

Her şeyin canı cehenneme deyip onu beceremeyeceğimden değil, bunu yaparsam benim için hiç umut olmadığını biliyorum. Onu öpersem daha da az. Seks yapmak mı? Bunu atlatabilirim, ama bu güzel kızı öpmek? Hayallerimin kadını mı? Eğer onu öpersem, benim için her şey biter.

Tadına bakmanın, böylesine mahrem ve şehvetli bir şeyi paylaşmanın nasıl bir şey olduğu bilgisine nihayet sahip olmanın etkisinden asla kurtulamayacağımı biliyorum.

İç çamaşırını dikkatlice çıkarırken uykusunda iç geçiriyor ve Grey'in göğsüne tamamen yaslanacak şekilde ayaklarını sürüyerek dönüyor.

Derbiden güneşin kendisine kadar her şeyi kazanmış gibi görünüyor.

"*Mmmfuck*," diye inliyor kızın yumuşaklığı tamamen ortaya çıkınca. "Ne kadar ıslak olduğuna bak. Aletini ve o lanet piercinglerini görmek için şimdiden damlıyor."

İki elimle kendimi destekliyorum, aptalca yakışıklı yüzüne bakıyorum ve kaşımı kaldırıyorum.

Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?

"Hadi o zaman. Onu benim için güzelce ve yavaşça ye. Kızımızın sana tırmanmaya ve sikinin üzerinde kendini becermeye hazır bir şekilde uyandığından emin ol."

Başımı eğdiğimde, bakışlarım onun yüzüne düşüyor, rahatlamış ve kendi hayal dünyasında kaybolmuş, sonra tekrar Grey'e. Sikim geriliyor, az önce söylediği her şey için çaresiz ve sızıyor.

Ben de ağzımı onun amına götürdüm, orada kalan tüm o tatlılığı ve uyarılma ipuçlarını içime çektim. Bakışlarımı sıkıca onunkilere kilitleyerek tam olarak Grey'in emrettiği şeyi yapıyorum.

Dilimin uzun, ıslak bir çizgi halinde onun merkezinde dolaşmasına izin verdim.

Kim bilir kaç gündür onu kaçırın pisliklerle ilişkisi olanların kalplerini söküyorum.

İstismarcılar. Yırtıcılar. Hayatları lekelenmiş iğrenç insanlar. Hepsi onun içindi.

Ya da tam olarak bu nedenle değilse bile, onun *yüzünden...* bu dünyaya adım atması için gerekenleri yaptıktan sonra onu yeterince koruyamadığımız için katlandığı yanlışları düzeltmek için.

Bilmeyi kaldıramayacağım bir şey varsa, o da birinin bu kıza zarar vermiş olması ve onlara acı çektirme fırsatını bulamamış olmamdır. Bu yüzden, bu işe karışan her bir pisliğin peşine düşeceğim, ta ki hepsi kendi yerlerinde yüzlerce kez acı çekene kadar.

Malikanede bile uyudum, orada burada birkaç dakika ya da kısa saatler geçirdim. Belki de bu şimdi neden burada olduğumu, Angel'ın yatağını işgal ettiğimi açıklıyor ve hepimiz istediğimizi alana kadar gitmeyi planlamıyorum. Birbirimizden *ihtiyacımız* olanı.

Her ikisinin de kapılarının ardına kadar açık olduğunu görür görmez bir şeyler olduğunu anladım. Bunca zamandır tutuşmakla tehdit eden alevin içine garip bir kıvılcım düşmüştü.

Eğer biri bu kibriti yakacaksa, o kaltağı ateşe verecek kişi memnuniyetle ben olacağım. Bu dünyada bizim gibi erkeklerin kendilerine saklayabilecekleri çok az şey vardır, en azından kalplerimiz, o halde neden hepimizin özlemini çektiği zevkin içinde bir süreliğine kaybolma fırsatının tadını çıkarmayalım?

Poe başına gelecekleri biliyor. bizden nefret etmek için yolu yarılamış durumda, bu yüzden yol boyunca birkaç orgazmın zararı olmaz. Eğer bir ya da iki nefret sikişi , bunlar oldukça katartik olabilir.

Angel zaten kalbini ona kaptırdı. Zavallı adam o gittikten sonra da bazı anılarını yanında tutabilir.

Kalçalarının arasındaki adam, onun için aç kalmış bir adam gibi tatlı küçük amcığını çalıştırırken, göğsüme doğru kaymaya başlıyor. En hafif inilti ve neredeyse inlemeler pelüş dudaklarından süzölmeye başlıyor ve lanet olsun, o gecenin tüm anıları ön plana çıkıyor.

Yumuşaklığı, pürüzsüz bronz teni ve yüzünün etrafında dalgalanan koyu renk saç telleri.

Giydiği bol tişört, genellikle evde giydiği tişörtün bulabildiğim en yakın kopyası. Poe'nun buradayken ihtiyaç duyduğu şeylerle ilgilenmek bana düştüğünde, ona tercih ettiği türden şeyler sağlamak için elimden geleni yaptım.

Yumuşak kumaşın arasından, sertleşmiş meme uçlarını görebiliyorum ve Angel'ın dilini klitorisinin etrafında yavaş daireler çizerek döndürmesi ve göğüslerinin tam orada olması arasında kontrolümü kaybediyorum.

Lanet olsun, eğer hepimizi mahvedebilecek bir yaratığa benzemiyorsa.

Ağrıyan aletim acı verici bir şekilde sertleşti. Vücudunun kasıklarına doğru bastırılması hiç de yardımcı olmuyordu.

Göğüslerini hafifçe avuçlayarak başparmaklarımı o narin tomurcukların üzerinde gezdiriyorum ve hâlâ uyuyor olmasına rağmen vücudu hemen tepki veriyor. Bu ağır bir uyku değil, Poe uyanmanın eşiğinde ve ben meme uçlarına saldırmaya devam ediyorum.

"Mmmm. Angel, bu sefer durma." Zihninin hâlâ tam olarak burada olmadığı o yerde oyalanırken sesi çok hırıltılı çıkıyor.

Meme uçlarını koparıyorum ve söz konusu adama iğrenç bir bakış atıyorum. Dudakları klitorisinin üzerinde kenetlenirken o da benim bakışıma kendi bakışıyla karşılık veriyor. Boğazımı keseceğini söyleyen bir bakış.

Şahsen, denediğini görmeyi çok isterim. Muhtemelen çok ateşli olurdu.

"Duydun mu... bizim sürtük amını yiyenin sen olduğunu zaten biliyor." Dilimi tıkırdatıyorum.

Sesimi duyunca gözleri hızla kırışıyor ve vücudu sertleşiyor. "Ne kadar güzel bir kukun var. Oğlumuzun her sabah iyi bir ruh hali içinde kasıla kasıla dolaştığını biliyor muydun?"

dilinin her yerinde tatlılık, hmm?"

Poe ne yapacağını bilmiyor. Onu hapsedtiğimiz pozisyonun farkına vardıkça nefes alış veriş hızlanıyor. Bu olasılıktan kaçış yok, eğer benim bununla bir ilgim yoksa.

"Ne yapıyorsun?" Angel ritmini sürdürürken göğsüme doğru kıvranıyor ve eğer yanılmıyorsam, bu sorunun ardında bir sürü başka anlam var.

Orada oturup sesini bulmayı bekleyen sessiz sorgulama, aslında daha çok bir yalvarma eylemine benziyor. *Lütfen durma.*

"Hadi Angel." Eğer herhangi birimiz burada bir tür rahatlama bulacaksak, onu geçmesi gereken o sınıra doğru itiyorum. "Onu duydun. *Bu sefer durma.*"

Gözleri yanıyor ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin gücüyle titremeye başlıyor. Gözleri onunkilerle buluştuğunda bakışlarındaki kararsızlığı, ıstırapı bir anlığına görüyorum. Ve işte o zaman Poe kaderini mühürlüyor.

Kararsız elleriyle adamın başına uzanıyor ve parmak uçlarının adamın saçlarına doğru kaymasına izin veriyor. Adamın ona baktığı bir an var ve kendini tutmak için o kadar çok mücadele ettiği her şeyin - zar zor tutunduğu o kararlılığın - hepsinin çözüldüğünü görebiliyorum.

"*Lütfen.*" Sesi hâlâ uykulu ve çok seksi ve ikisini bu kadar yakından izleyebilecek bir konumda olmak şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeylerden biri.

Ona sahip olmamamız gerektiği halde, kendi ilmiğimizi bağlamak istersek bağlayabileceğimiz kadar ip verildiği için mi? Bir rüya gibi horoz alan ve görmezden gelemeyeceğim bir kıvılcımı olan güzel küçük şeyle oynamamız için bize izin verildi, aynı zamanda onun bizim için olmadığını da biliyoruz.

Günahın kol gezdiği derinlerden gelen bu çağrı neden bu kadar inkar edilemez geliyor?

"Angel, bunu istiyorum... İstiyorum..." Ona güvence veriyor ve onu geri dönemeyeceği o yere sürüklüyor, parmakları saçlarında sıkılaşıırken ve sözleri bir dizi nefessiz inilti içinde kaybolurken.

Paramparça olduğunda, bu çok güzel bir şey. Parmaklarım meme uçlarının tepeleriyle oynamaya devam ediyor ve Angel'in dölünün son damlasına kadar yalarken kalçalarını yatağa doğru yuvarladığını görmek öylesine yoğun bir tahrik edici ki; midem tepki olarak sıkılıyor. Benim kalçalarım da omuriliğimin tabanında biriken gerginliğe bir tür rahatlama arayışıyla oynamaya başlıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum kulağına doğru. "İyi ve sessiz olmaya çalışırken çıkardığın o tatlı iniltileri özlemişim."

"Bana ne yapıyorsun?" diye inliyor, Angel diliyle ona yavaşça masaj yapmaya devam ederken, ben de göğüslerini tutarak onu tam istediğimiz yerde tutuyorum.

"İstemediğin hiçbir şey yok, küçük çiçek. Zaten yalvarmadığın hiçbir şey yok."

Angel'ın ağzını kızın üst baldırında gezdirmesini izlerken, beni dikkatle izliyor, şehvet dolu bakışlarıyla neredeyse izin istiyor. Onun için hiçbir şeyi tercüme etmeme ihtiyacı yok, bu adamın vermek istediği mesajı iletmekte hiçbir sorunu yok, ama bu anda, onun için bu kadar değerli biriyle olduğu bu anda, onun düşündüğünü bildiğim şeyi memnuniyetle söyleyeceğim.

İkimizin de düşündüğü şey.

"Sanmıştım ki-" Angel dizlerine uzanıp bacaklarının arkasını kavradığında Poe çözülür. "Beni istemediğini sanıyordum. Hepsi numaraydı." Kalçalarının arasındaki adam külotunun kemerini aşağı itip sikinin serbest kalmasına izin verince nefesi kesiliyor.

"Bu seni istemeyen bir adama benziyor mu?" Burnumun şakağına sürtünmesine izin verdim. "Bütün süslü piercingleri sıralanmış, tatlı amının içine girmeye hazır ve can atan o koca sik sana ilgisiz mi görünüyor?"

Cevap bile veremiyor. Sadece yatağın üzerinde asılı duran yoğun gerilimin içine kaçan küçük bir inilti.

"Söyleyin, biz de gidelim. Tek gereken bu. Eğer bunu istemiyorsan, seni iyi hissettirmemizi istemiyorsan, şimdi bir şey söylemenin tam zamanı, aşkım."

Bu sözlerin kulağına dolanmasına izin verirken, gözlerimi Angel'ın yavaşça kendini okşadığını görmeye devam ediyorum. Tanrım, onun içine girmek için nasıl sızdığını ve zorlandığını saklamak mümkün değil. Adam her gün güçlü bir görüntü sergiliyor ama şu anda o kadar ateşli ki içim yanıyor.

Vücutundaki her kas gerilmiş ve geniş kafası o dar, küçük, kadifemsi eldivenin derinliklerine dalma beklentisiyle kızarmıştır.

Poe'nun vücudu benimkine doğru kayarken nefes alıp vermesi azalıyor.

"Neden sana hayır diyemiyorum?" diye fısıldıyor ve kasıklarımda o sıcaklığın yükseldiğini hissediyorum.

"Çünkü hatırlıyorsun, değil mi?" Kulağını ısıyorum ve ellerimle gömleğinin kıvrılmış kumaşını bulmaya çalışıyorum. "O gecenin en ufak detayını bile hatırlıyorsun, tıpkı bizim gibi." Gömleğinin eteklerini göğüslerinin dolgunluğu üzerinden geçirirken bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum çünkü göğüsleri inanılmaz şu anda uyarılmaktan kararmışlar, meme uçları sıkıca tomurcuklanmış ve biraz daha işkence görmeye hazırlar. Tercihen sikimin üzerinde zıplarken ağzım tarafından.

"Bana yalan söylediğini hatırlıyorum." Göğsüme doğru kıvranıyor ama bu kaçma çabası değil. Aksine, Poe onun kalçalarını birbirine sıkıştırmaya çalışıyor ama Angel buna izin vermiyor. Kızın açıkta kalan amına bakarken yumruğunu yavaşça dev aletinde aşağı yukarı gezdiriyor ve kızın tahrik kokusu havayı dolduruyor.

"Yalan yok, aşkım. Emirleri uyguluyor olabiliriz ama sana yalan söylemedik. O gece... Noire House'a gelmeyi sen seçtin."

"Sadece tuzağa düşürüldükten sonra."

Angel'ın gözleri benimkilere kaydı. Hemen suçluluk duygusuna kapıldı ve ben de bakışlarımı kısarak ona bu konuyu kapatmasını söyledim. Bu dünyada hayatta kalmak için hepimizin yapması gereken şeyler var ve onun yaptığı da tam olarak buydu.

Hiçbir şey olmasa bile, tüm bu olanlarda yanımda olmasına ihtiyacım var. -Hayatta kalmak için ona ihtiyacım var ve eğer şimdiye kadar bunu bilmiyorsa, o zaman adam bir aptal.

Dikkatimi tekrar kollarıma sarılmış yumuşak küçük şeye çevirerek, kulağına mırıldanırken gözlerimi söz konusu adama dikiyorum. "Ahhh... ama sanırım bunun ne kadar iyi sonuçlandığını hatırlıyorsun. Onun kocaman siki seni doldururken, o ateşli küçük ağzının beni gözün görmeyene kadar emmesi hoşuna gitmiş miydi?"

Meme ucuna hafifçe vuruyorum ve zevkten nefesi kesiliyor.

"Size ne bildiğimi söyleyeyim. Biz burada, bu çatının altında olduğumuz sürece sen de bunu düşüneceksin. Tıpkı bizim gibi, bir kez daha tatmanın nasıl bir duygu olacağını hayal etmekten kendinizi alamayacaksınız. Ve inan bana, şimdi daha da iyi olacak."

"Ya hatırladığım tek şey olanlar için senden ne kadar nefret ettiğimse?" Ne kadar tahrik olduğunu göstermemeye çalışmanın verdiği çabayla kelimeleri titriyor.

Angel eline tükürüp tüm kayganlığın aletini kaplamasına izin verirken Poe alt dudağını ısıtır. Pislik herif, bu pis bir numara ve o

biliyor. Çünkü şimdi odaklanabildiği tek şey, adam avucunu kendi etrafına sarıp daha sert çekerken parlayan gümüş halterler.

Neredeyse beyninin, onun sergilediği şov dışında her şeyi işlemeyi bıraktığında çılgık atarak durduğunu duyabiliyorum.

"Onun için ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmek ister misin, aşkım? Meleğimizin sana ne kadar iyi baktığı için düzgün bir teşekkür etmek ister misin?"

Kadının küçük nefes alıp verme sesleri, adamın elinin yavaşça aşağı yukarı hareket eden ıslak sesiyle yankılanıyor. Uzun bir aradan sonra Poe kararını verirken yatakta üç çift kalp atışından başka bir şey duyulmuyor.

Sonra hareket eder.

Biraz tereddütle ayağa kalkıyor ve her zamanki centilmenliğiyle belinin yumuşak kıvrımından tutarak ona yardım ediyorum. Angel göğüslerinin üstünden sarkan tişörtlü bir göz atıyor ve bir eliyle işaret ediyor.

Kapalı.

"Dediğini yapsan iyi olur, küçük çiçek. Eğer onun için mükemmel bir sürtük olacaksan, bunu çıkarsan iyi edersin."

Tam olarak onun istediğini yapıyor.

Kumaşın yatağa çarparak buruştuğu o an, tüm frenlerin boşalması gibi bir şey. Angel saldırıyor ve bir saniye içinde onu dört ayak üzerinde bana bakar hale getiriyor, külotunu çıkarıyor ve ben de onun gözlerinin neredeyse kafasının içinde yuvarlanmasını izlemek için lanet olası bir ön sıra koltuğuna oturuyorum.

"Aman Tanrım," diye pantolonunu indirdi ve şimdi gösterinin tadını çıkarma sırası bende.

Adam içeriye doğru ilerlemeye devam ediyor ve kızın dolgun dudakları bacaklarımın arasına yerleştirdiği, zorlanan ereksiyonumun tam üzerinde duruyor. Kendilerini kaybettiklerinde ikisinin de mükemmel bir şekilde görebiliyorum, sonunda ikisinin de acı şeyi deneyimleyebiliyorum ve hayatımı sikeyim, neredeyse patlamaya hazırım.

"Tanrım. Şu halinize bakın." Kemerimi aşağı doğru itiyorum ve aletimin karın kaslarıma çarpmasına izin veriyorum. Karnıma sıçrayan prekum nedeniyle orada hemen bir ıslaklık çizgisi oluşuyor. "Bizim iyi çocuk o noktaya nasıl vuracağını çok iyi biliyor, değil mi?"

Göğüsleri ağır ve dolgun bir şekilde sarkarken Poe yüksek sesle inliyor ve o piercingler tam olarak bunu yaparken gözlerindeki zevkin parladığını görüyorum. Onun arkasında, Angel'ın yüzü vahşi bir ihtiyaç ifadesine bürünmüş, lanet olasıca bir şekilde tutunmaya çalışıyor.

Bu sabah adil davranacak havada değilim. İntikam ve kana susamışlığımı serbest bıraktığım bir geceyi suçluyorum, ama başka bir şey yok.

bu ikisinin lanet olası kafalarından çıktığını görmek istiyorum.

Kalçalarını öne doğru kaydırırken, "Ver şu ağzını bana," diye homurdanıyorum. Poe karanlık gözleri benimkilerle buluştuğunda umutsuz bir ses çıkarıyor ve itaatkâr bir şekilde mecbur kalıyor.

Yumuşak dudakları, dili ve ıslaklığı aletimin ucunda kayıyor, arkadan doldurulurken beni elinden geldiğince alıyor ve bu beni tam sınırdan tutmaya yetiyor.

"Oh, lanet olsun, küçük çiçek. İşte bu " Saçlarını okşuyorum, o da çok hızlı bir şekilde özensizleşiyor. "Sikeyim. Bırak boğazın açılsın. Bu mükemmel, benim için güzel ve rahat kal. Tanrım evet, sıcak küçük ağzıyla beni güzelce ve yavaşça yut."

Her kelimeyi yutuyor, ben onunla konuşurken daha dikkatli bir şekilde aletimin etrafında mırıldanıyor ve sızlanıyor.

"Seni doldurmasını mı istiyorsun? İçinden döllerinin akmasını mı istiyorsun?" Bir elimle saçlarını kavriyorum ve parmaklarımı kafa derisini çekiştirecek ve biraz acı verecek kadar sıkıyorum.

Bu, kızımızı bir arada tutan son yıpranmış ipleri de çözüyor. Poe dağılıyor, doruk noktasının boğuk sesleri boyum boyunca en çılgın titreşimleri vuruyor ve kutsal lanet olsun, tekrar tekrar kovalayacağım bir duygu, zaten biliyorum.

Angel düzensiz bir ses çıkarır ve daha fazla zaman kaybetmez. Kadının kalçalarını kavrar ve onu geriye doğru çeker, böylece kendi orgazmı onu ele geçirir. İleriye doğru hamle yaparak, her şeyin başladığı anda her zamankinden daha sert nefes alır.

Ben de burada yatıp olanları izleyen şanslı bir orospu çocuğuyum.

Onun amcığı tarafından bu kadar sıkı kavranma hissini kovalarken itiş gücü yavaşlıyor. Poe sanki aklını kaçırmış gibi küçük tatlı iniltiler çıkarıyor ve bu bir sonraki bölümü daha da lezzetli hale getirmiyor mu?

Çenesine uzanarak bakışlarını bana doğru çeviriyorum ve şehvetinin bir kez daha filizlenmeye başlamasını izlerken dilimin dudaklarımda gezinmesine izin veriyorum.

"Onu benim için tut," diyorum. Başparmağımın ucunu kabarık alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ama açlığımın yüzünden uzaklaşmasına izin vermiyorum.

Angel derin bir homurtuyla çekiliyor ve onun bedenini de kendisiyle birlikte yatak başlığına doğru sürüklemek için elinden geleni yapıyor. Az önce Poe'ya verdiğim pozisyonun aynısını veriyorlar ve Poe onun iri göğsüne yaslandığında zevkten kemikleri sızlıyor. Ama gözlerinde yeterince parıltı var.

Bakışları bana bu anın tekrar yaşanması halinde nasıl olabileceğini düşündüğünü söylüyor.

"Nasıl bir his, hmm?" Şortumu ve külotumu çıkarıyorum, sonra kendimi ikisinin üzerine indiriyorum. "Bir erkeğin dölüyle dolu olmak ve sonra itaatkâr bir şekilde daha fazlasını beklemek ne kadar iyi hissettiriyor?"

Kendimi onun girişine çentiklediğimde Poe nefes nefese kalıyor ve çarşafı tutuyor ve lanet olsun, o kadar sıcak ve kaygan ki, bu anın çılgınca olmasına izin vermemek için bir mücadele.

Bunu istemiyorum.

Tüm gecem, onunla geçirdiğim tüm bu zaman, her şey vahşi ve kaotik hissettirdi. Şu anda her küçük ifadeyi görmek istiyorum. Poe'nun yüzünü buruşturduğu ve sikim onu delirtecek şekilde ölçülü ve yavaş bir şekilde ileriye doğru iterken keskin bir nefes alış veriş yaptığı tüm o küçük yolları emmek istiyorum.

"Tekrar tekrar doldurulmaya çok hazırsın, değil mi aşkım?" Tam kabzasına kadar batıyorum ve bu beni Angel'a o kadar yaklaştırıyor ki, sanki ikisini de beceriyormuşum gibi ve lanet olsun bu mükemmel hissettirmiyorsa. "Islak küçük amının beni daha çok sıktığını hissedebiliyorum... oh, bu fikre bayılıyorsun, değil mi?"

Onu yavaşça beceriyorum ve her şey hakkında konuşuyorum ve Poe başka yere bakamıyor. İyi, çünkü her şeyin onu ezdiği anı görmek istiyorum ve kimin sikinin onu parçalara ayırdığını tam olarak bilmesini istiyorum.

"Küçük sürtük çiçeğimiz döl akıtana kadar sikle doldurulmayı seviyor ve kimin olduğu umurunda bile değil. Benim zevk almam için seni öyle kayganlaştırdı ki."

"Grey-oh, tanrım," diye inliyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en iyi ses. Amcığı etrafımda dalgalanıyor ve tüm bu zevk beni ele geçirmeye başladığında sırtı kavisleniyor.

"*Mmmfuck*. Bundan sonra adıma küfretmeye devam edebilirsin ama şu anda amının sikimi ne kadar sevdiğini hissetmek istiyorum."

Bir elimi aramıza sokuyorum ve kalçalarımın her yavaş yuvarlanışında şişmiş klitorisinin üzerinde daireler çiziyorum, gözlerinin kapüşonlu hale gelmesini ve başka bir güzel orgazmın yıkamasıyla dolmasını yutuyorum.

Poe'nun ağzı açık kaldı ve her şey çok fazlaydı. Dalga çökerken titriyor ve Tanrım, duvarları beni de kendisiyle birlikte götüren bir ritimle kenetleniyor. Omurgamda ısı parlıyor ve taşaklarım yukarı kalkıyor.

Kalçalarım ileri atılırken, sikim zonkluyor, kabarıyor ve beni nefessiz bırakan bir sel gibi akarken küfrediyor ve inliyorum.

Bu şekilde birbirimize dolanmış halde ne kadar yattığımızı bilmiyorum ama sonunda beynim bedenimle yeniden bağlantı kuruyor ve hem benim hem de Angel'ın ortak kanıtlarının aramızdan kayıp taşaklarımı kaplamaya başladığını hissedebiliyorum.

Çok ateşli ve göğsümde şimdiden bunun zamanı çalabildiğimiz ve onu bizim yapabildiğimiz sürece tekrarlanmasını isteyen bir şey var.

Amcığının hâlâ beni sımsıkı kavradığı hissinin içinde kaybolmakla, üçümüzün birbirine bu kadar yakın olmasının verdiği yakınlık arasında bir yerde Angel uzanıp kolumu dürtüyor.

Gözlerim onunkilere odaklandığında mesaj netleşiyor.

Onu temizlememiz gerek.

Kalın kalın yutkunarak başımı sallıyorum. Daha birkaç dakika önce aklımdan geçen ahlaksızca şeylerin yarısını onlara anlatmaktan kendimi alamazken, şimdi ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ben de dediğini yaptım. Bu kız söz konusu olduğunda beni dinlemezsem çeneme bir yumruk indireceğini biliyordum.

Onunla birlikte ilgileniyoruz, düşünu alıyoruz ve üçümüzün arasında konuşulmayan bir bağla, sessiz ve rahat bir sessizlik içinde temizlik yapıyoruz.

Bir noktada bu iş bitecek ama şimdilik elimizdeki tek şey buna boyun eğmek.

Görünüşe göre, sabah beklenmedik bir üçlü seks yapabilir ve akşam bir seks kulübünde gizli topluluk üyeleriyle çevrili siyah kravatlı bir etkinliğe katılmak zorunda kalabilirsiniz.

Bu dünya tuhaf ve tuhaf ve hiç kimse her şeyin Noire House'un kaprisleri etrafında döndüğünü göz ardı etmiyor gibi görünüyor.

Belli ki bu geceki etkinlik müzayede ya da düzenli olarak yapılan diğer resmi toplantılar gibi bir etkinlik değil - bugün erken saatlerde kahvaltıda Grey'den almayı başardığım tüm bilgi kırıntıları. Görünüşe göre, orgazm bile onun sırlar kasasını açmayacak, çünkü ona ağlayabileceğim kadar yakışan pantolon, gömlek ve yelek kombinasyonuyla şeytani bir çekicilik ve kaçamak bir şekilde etrafta dolaştı.

Yine de bana idare edecek kadar verdi. Hayır, bu önceden planlanmış bir olay değildi. Evet, gitmem gerekiyor. Hayır, katılmak dışında bir şey yapmam gerekmiyor.

Bu acı verici bilgi kırıntılarının yanı sıra, bana bunun Noire House dünyasında *görünmek* için edilmemin bir gereği olduğunu söyledi. Malikanede yer alan kulübün duvarları arasında meydana gelebilecek herhangi bir şeye katılmak zorunda olmasam da, geleceğim olduğunu iddia eden karanlık figürler için Anguis'in seçkinleri arasında soğukkanlılığımı ne kadar iyi koruduğumu görmek bir şekilde önemli.

Ya da bu etkiye sahip göz devirmeye değer bir saçmalık.

Bildiğim tek şey, orada kimsenin bana dokunmasına izin vermeye kesinlikle niyetim olmadığıdır -tabii, ne olursa olsun herhangi bir mobilyanın üzerine bile oturmayabilirim

Seks kulüpleri hakkında okuduklarım beni yanıltmıyorsa ve eğer orada olursam, belki de birini hayatından koparıp itaatini talep etmenin doğru olduğunu düşünen bu gizemli pislikler her kimse onlar hakkında bir *şeyler* bulma umudum olur.

Yarı yarıya Hawke'tan bir sonraki çağrımın gelmesini bekliyordum ama Rita'yı aramamla ilgili mesajı dışında hiçbir şey duymadım. O küçük aptal formunun her bölümünü doldurup hemen geri göndermiş olmama rağmen. Bana uyar, o hıyarın etrafında ne kadar az vakit geçirirsem o kadar iyi.

Benim varlığımı talep etmediği ya da anketi kabul etmediği fikrine itiraz eden beynimin bir parçası, çenesini kapatması gereken aptal bir sürtük.

Bu sabahı iki adamın beni anlamsızca becermesine izin vererek geçirdim. Ne düşündüğüm ya da beni bu şekilde kullanmalarına neden izin verdiğim, nasıl açacağımı bilmediğim bir konu. O yüzden bunu köşedeki bir kutuya atıp kapağını kapatıyorum.

Bazen bir kızın sadece sevişmeye ihtiyacı vardır ve bu ikisi bunu ve daha fazlasını nasıl yapacağını bilmiyorsa lanet olsun.

Sadece ikisini ve benden çıkardıkları her orgazmın yoğunluğunu düşünmek bile, gün boyunca çeşitli noktalarda yanaklarımın ısınmasına neden olurken, kendi şirketime terk edildi.

Grey ve Angel duşumuzdan ve kahvaltımızdan sonra fazla kalmadılar ve farklı bir şey beklediğimi söyleyemem. En azından bu akşamdan önce kafamı toparlamak ve rahatlamak için bana biraz sessiz zaman geçirme fırsatı verdi.

İşte burada, bir başka güzel elbisenin içinde malikânenin girişinde duruyorum; bu elbise kadifemsi dokusuyla beni gotik bir sefahat gecesine katılmak üzere olan bir tür vampir kraliçesi gibi hissettiren koyu kestane rengi. Sanırım gerçeklerden *o kadar* da uzak değil.

Takmam için bir kafatası maskesi bile temin edildi. Yine de, hafif iskelet yüz kaplamasını ellerimde çevirirken, henüz onu takmaya kendimi tam olarak ikna edemiyorum. İçimden bir ses, hepsinin uyduğu bu geleneği benimseyerek kendi kaderimi mühürlüyormuşum gibi hissediyor.

Müzayede gecesi ya da buraya ilk geldiğim zamanki kadar çok insan etrafta dolaşmıyor. Ama enerji kesinlikle elektrik gibi.

Gri bir tarafta, Melek diğer tarafta duruyor. Nasıl hissettirdiğinden nefret etmiyorum ve bu düşünce çok hızlı ve güçlü bir şekilde aynı şeyin içine itiliyor

Bu iki adam ve birlikte yatağa girmiş olmamızın ne anlama geldiği hakkında dönen düşüncelerle dolu bir kutu.

"Size ilk odaya kadar eşlik edeceğiz, oradan sonra talimatlarımız sizi kendi başınıza keşfetmeniz için bırakmak." Grey maskeme uzanıyor ve onu ellerimden alıyor. Arkama geçip örtüyü yüzüme yerleştiriyor. Stilize edilmiş, sadece alnıma ve burnuma serin ve sert bir şekilde oturan, ağzımı açıkta bırakan bir tür yarım maske.

"Ne yapmam gerekiyor?" Elbisemin ince omuz askılarıyla biraz kıpırdanıyorum. Onun bu kadar yakınımda olması, ellerinin açıkta kalan boynuma bu kadar yakın olması tenimin karıncalanmasına ve sızlamasına neden oluyor.

Bu sabah dudaklarının kulağımı keşfetmesine izin verdi, ancak bunun dışında ağzını hissetmedim ve öne eğilip boynumu öpmesi için çok şüpheli şeyler yapacağımdan eminim.

"Gezin. Keşfet. Nelerin ilgini çekebileceğini gör, küçük çiçek." Bu sözleri o kadar alçak ve boğuk bir sesle söylüyor ki, zaten hassas olan tenimde tüylerim diken diken oluyor.

"İkiniz de benimle gelemes misiniz?"

Angel yanıma kayıyor ve vücut dili inkar edilemez bir şekilde tam olarak bunu yapmak istediği kategorisinde. Tam o anda elini uzatmak için içimden bir dürtü geliyor, çünkü yanımdan ayrılmasını istemiyorum ama bu denklemdeki diğer adam aklımdan geçenleri tam olarak biliyor gibi görünüyor.

"Bu gece olmaz." Grey önüme geçiyor, ellerini gevşekçe ceplerine sokuyor. "Yine de her an uzakta olmayacağız. Unutma, buranın tüm sırlarını biliyoruz, bu yüzden düşündüğünden daha yakın olacağız."

Grey başını sallayarak büyük merdivenlerden yukarı çıkmamı işaret ediyor -tıpkı buraya geldiğim ilk geceden hatırladığım gibi, ancak böyle bir toplantı için kesinlikle daha zengin ve ışıltılı- ve merdivenleri çıkarken Angel'ın dokunuşunun dirseğimi okşadığını hissediyorum.

Dikkatim ona yöneldiğinde, diğer elimdeki debriyajı işaret ediyor.

Telefonun.

Seks kulüpleri hakkında okuduğum her şey bana bunun temel kurallardan biri olduğunu söylüyor: tüm cihazları kapıda bırakmak. "Yanımda tutmama izin var mı? İhtiyacım olursa kullanabilir miyim?"

Başını sallıyor.

"Ama..." Bocalıyorum. İşte tam da bu noktada aramızdaki ilişkinin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikrim yok. Numarası bende yok. Benimle mesaj yoluyla iletişim kurmak ister mi ki? Daha önce istemediğini açıkça belirtmişti. Peki fikrini değiştirip değiştirmediyini nereden bileceğim? Grey'le ve muhtemelen Hawke'la da öyle olduğunu biliyorum, daha önce beni Noire House'a götürme talimatını nasıl verdiğine bakılırsa.

Zihnimin önünde yer kapmak için yarışan sorular, düşünceler ve duygulardan arınmak için başımı hızla sallayarak ona kısa bir gülümseme veriyorum.

"Tamam, yapacağım."

Yanımdaki iri adam bir an için düşünceli görünüyor ve bu cevaptan memnun . Grey'in peşinden merdivenleri çıkmaya devam ediyorum, bu arada ikisinin de ne kadar güzel görüldüğüne bakmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

Grey' o üç parçalı takım elbiseyi ikinci bir deri gibi giydiğini çok gördüm, ama Angel'ı tamamen siyah giyinmiş olarak görmeyi gerçekten takdir edeceğimi sanmıyorum. Angel'ın üzerinde düğmeli bir gömlek ve pantolon var ve tam da zevk ve rızaya dayalı ahlaksızlık yuvasına girerken ikisini de katıksız bir baştan çıkarıcı gibi görmek benim için gerçekten tehlikeli bir şey.

Özellikle de amım hala canlı bir şekilde hatırlarken, orada kalan mükemmel bir acı ipucu ile, bu sabah erken saatlerde iç duvarlarıma karşı her itme ve sürüklenme.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda, yönümüz tanıdık gelmeye başlayan mekândan uzaklaşıyor ve altın bir ouroboros yılanının yer aldığı heybetli bir çift kapıdan geçiyoruz. Yıldızlı yılan kendi etrafında kıvrılmış, kendi kuyruğunu yiyordu.

Sonsuz bir döngü.

Bu düşünce beni biraz ürpertiyor. Buradaki her şey ve herkesle ilgili olarak sürekli diken üstünde olma durumumdan kaynaklanıyor olabilir, ancak biraz uğursuzluktan daha fazlasını hissettiriyor. Sanki hepimiz bir şekilde güç ve zevk döngülerine kilitlenmişiz ve bedenim o son derece insani taleplerini yaşıyormuşuz gibi.

Kapıdan içeri girdiğimizde, ağır bir yutkunmayla bu geceki etkinliklerin kesinlikle burada gerçekleşeceğini anlıyorum. Mekân pek kalabalık değil, rahat bir ortam var ve gruplar lüks kabinlerin ve koltukların etrafına dağılmış durumda. Aydınlatmadan mekândaki her bir kaplamanın dokusuna kadar her şey görkemli.

Dekorun yaldızlı ve süslü olduğu bir döneme geri adım atmış gibi hissettiriyor, ancak aynı zamanda bir şekilde modern. Her iki durumda da, sadece duygusallığı haykırıyor. Kendinizle ilgili yeni şeyler keşfetmeye kolayca ikna olabileceğiniz ya da uzun süredir gizli kalmış fantezileriniz için nihayet harekete geçebileceğiniz türden bir yer.

Bir duvar boyunca uzun bir bar yer alıyor, aynalı raflar ve kırmızı ışıktandırma tüm sahneyi hemen tonu belirleyen kırmızımsı bir gölgeye büründürüyor.

Gözlerim oradan oraya sıçrarken, barmenin müzayedede kısaca tanıştırdığım kişi olduğunu fark ediyorum. William, adı bu muydu? Sonra kalabalığı tararken bazılarının benimkine benzer maskeler taktığını, bazılarının ise bu gece kendi maskelerine ihtiyaç duymadıklarını görüyorum. Bir kabinde oturan Keisha'yı görüyorum. Alev kırmızısı saçları olan ve boynunda giydiği korseye uygun kalın bir deri tasma bulunan bir kadının yüzünü okşuyor.

Doğru ya. Tasmalar, kırbaçlar ve sergilenen etler, böyle bir dünyanın nasıl döndüğünün bir parçasıdır. Bir an için buranın sıradan bir *bar* olduğunu unutmuş olsam da, bu küçük manzara bana bu odanın ötesinde çok daha özel zevklerin tatmin edildiğini hatırlattı.

Angel dirseğimi bir kez daha yakalıyor ve bardaki William'a doğru işaret etmeden önce iki parmağını kaldırıyor.

"İki mi?" Bunun ne olduğundan emin değilim. İki saat mi? İki kişi mi? İki oda mı?

Bir şey içiyormuş gibi yapıyor, ardından mesajını pekiştirmek için aynı iki rakamı tekrar kaldırıyor.

"Oh. İki içki mi?" Muhtemelen misafirler için limitleri. İnternette yaptığım araştırmalar sayesinde bunun bu tür işletmeler için nispeten yaygın bir kural olduğunu biliyorum. Bu kez, kastettiğinin bu olduğunu onaylayan bir baş hareketiyle karşılaşıyorum.

Buradayken kesinlikle ne yapmayacağımı biliyorum. Başka bir durumda ve hayatımın başka bir döneminde, bir içki kendimi rahatlatmak için mükemmel bir yol olabilirdi, ancak alkollü her şeyden uzak duracağım. Ya da mühürsüz. Kahretsin, bu bile benim deneyimlerime göre hiçbir şeyi garanti etmiyor, bu yüzden ona anladığımı belirten bir bakış atıyorum.

Sonra, gittiler.

Angel umduğum gibi oyalanmadı. Sanki odaya bir göz atmışım da arkamı döndüğümde

buhar olup uçtu. Tüm bu insanların ortasında bir platformda, çıplak ve değerlendirmeleri için tamamen açıkta bırakılmış gibi hissettiğimde nabzım hızlanıyor.

Bu son derece berbat bir durum. Etrafta dolaşmak ve tüm bu süre boyunca kendimi nasıl taşıdığımı gözlemlemek için mi buradayım? Sanırım bu yüzden Hawke'ın nasıl uygun bir cinsel süs ve alt olunacağına dair aptal derslerine katılmam emredildi.

Bu gülünç ve gerçekleşmeyecek. Hâlâ nefesim kaldıysa olmaz. Bundan bir çıkış yolu bulacağım, zaten buraya gelme emrine direnmeye çalışmamamın bir nedeni de bu değil miydi? Ne bulmayı umduğumdan tam olarak emin değilim ama etrafı kurcalamaya başlayana ve belki bu insanlardan biri bir şeyler biliyordur diye umut edene kadar bilemeyeceğim.

Aman Tanrım. Burada muhtemelen tüylerimi diken diken eden bir rol oynamak zorunda kalacağım, ancak kendi hayatımı kurtarmanın bir yolunu bulmam anlamına gelecekse kesinlikle biraz flört etmeyi kaldırabilirim.

Ancak açıkça görülüyor ki, Hawke Calliano'nun zihnimde düşüncesi bile bir doz kara büyü etkisi yaratıyor ve eski mührüne çağrılan bir iblis gibi onun varlığını çağırıyor. Adamın kendisi odanın öbür ucunda beliriyor, bir grup kadın ve erkek konuşuyor. Etrafında çok iyi taşıdığı o soğuk ifade yerinde sabitlenmiştir. Başkalarına tepeden bakmak onu her gün ayakta tutan yakıt olmalı. Ya da belki de bu sadece farkında olmayan ruhlara ziyafet çekme eylemidir.

Ben izlerken, grupları merdivenlerden yukarı çıkmaya başlıyor, Hawke açıkça onları yönlendiriyor ve takip etmeye niyetli. Bu da beni teşvik ediyor, çünkü belli ki bu gece burayı keşfetmem gerekiyor ve onunla hiçbir şey yapmak istemesem de, Grey ve Angel ortalıkta görünmediğine göre burada tek başıma kalmak da istemiyorum.

Ayrıca, kesinlikle kışımı o bara park edip bir içki sipariş etmek istemiyorum.

Bu yüzden grubun arkasında dikkatli bir mesafe bırakarak, dikkat çekmeden yönlerini takip etmek için elimden geleni yapıyorum. İki kadın onunla birlikte yürüyor, her sözüne asılıyor. Bu düşünce gülünç, çünkü adamın benim deneyimlerime göre söyleyecek güzel bir şeyi yok.

Yürürken başparmağımı diğer avucumdan aşağı doğru uzanan kabarık çizginin üzerinde gezdiriyorum, hafif kaşıntılı yara sorunsuz iyileşiyor gibi görünüyor, ancak bir anlık dikkatini hatırlatıyor

göz açıp kapayıncaya kadar oyalandı. Destansı boyutlarda bir pislik olarak doğal haline geri dönmeden hemen önce.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, enerji dramatik bir şekilde değişiyor. Sadece bu da değil, sıcaklık, ışıklandırma, gürültü... hepsi bir araya gelerek bana az önce geldiğim yerin biraz okşamanın ve kamusal sevginin onaylandığı, hatta teşvik edildiği bir alan olduğunu söylüyor.

Şimdi, her şeyin çok daha açık olduğu bir bölgedeyim.

Bu, herkesin içinde sevişebileceğiniz ve kimsenin iki kez bakmayacağı kısımdır. Hatta belki de bakarlar ve orgazm olurken kıvranmanızı izlemekten açıkça zevk alırlar.

Buradaki aşırı duyuşal yüklenme beni yolumda durduruyor. Kendimi nereye gideceğimi ya da nereye bakacağımı bilemez halde buluyorum çünkü burada tek başıma, tüm bunların arasında açıkta olmak çok tuhaf hissettiriyor. Sanki bir engerek çukuruna atılmış ve ısırılmadan güvenli bir şekilde sıçramaya çalışmak zorunda bırakılmış gibiyim.

İşte o zaman anladım. Tabii ki bu böyle hissettiriyor, çünkü bu insanlar tam olarak böyle hissetmemi istiyorlar. Bu ortamda kendimi tutup tutamayacağımı görmek istiyorlar ve Hawke'nin sözleri zihnimde yankılanıyor, lanet olsun ona.

Boğulmaktansa yüzmeyi öğrenmeyi tercih etmez misiniz?

anasını. Hawke Calliano'nun tavsiyesini alınılıdığımı göre, tüm bunlar beni gerçekten ters yüz ediyor gibi görünüyor. Bu yüzden bir görüş hattı seçiyorum ve yolumu en az sayıda uzvun keştiği bir kapıya doğru süzölmek için doğrudan ve biraz da kendimden emin bir çaba sarf ediyorum.

Bu arada yanaklarım alev almaya başlıyor, çünkü göz ucuyla bu sabahki maceralarımı hatırlatan pek çok örnek görüyorum. Aynı anda hem Grey hem de Angel'la birlikte olmaktan en ufak bir utanç duymasam da, aşırı derecede tahrik olma riskiyle karşı karşıyayım.

Tanrım, inecek sessiz bir yer bulmalıyım. Eminim buralarda öyle bir yer vardır. Oda alt kattakinden çok daha karanlık, ama aradığım kapı boğucu kırmızı bir ışıkla aydınlatılmış ve ben daha da karanlık bir koridora doğru ilerliyorum.

At nalı şeklinde çok sayıda büyük pencere var. Belli ki burası bir izleme alanı ve birkaç kişi etrafta durup her bir cam bölmenin ötesinde ne olduğunu izliyor.

Hafif bir müzik çalıyor ve en azından burada sessiz, katılımdan ziyade *izleme* enerjisi var. Sanat eserlerinin bir bölmenin arkasında yer aldığı ve izleyicinin sunulan yarım düzine kadar pencereden herhangi birinden izlemeyi seçerek kendi deneyimini yaratabildiğı bir tür garip modern sanat galerisinde olmak gibi hissettiriyor.

En azından yalnız olduğum için kendimi çok garip hissetmiyorum, çünkü burada gruplar olmadan, sergilenen zevkleri almak için kendilerini konumlandırmaktan memnun olan başkaları da var.

nnden geçtiğim ilk pencerede üç erkek ve iki kadından oluşan bir grup açıkça görülüyor; hepsi de büyük bir hevesle oral aktivitelerle uğraşıyor.

Bir sonraki neredeyse opak; ancak, camın ötesindeki gölgeli figürlere dair yeterli bakış açısı var. Devam eden itış kakışa ve hızlı bir bakışta seebildiğim uzuvların sayısına bakılırsa, içeride kendi çok ortaklı maceralarının sancılarını çeken başka bir grup var.

nc pencereye doğru ilerlediğimde, bu odada aslında içeri girmek ve ilgileniyorsanız katılmayı seçmek için bir kapı olduğunu görüyorum.

Bu oda, olayın bir parçası olmak, yakından izlemek ya da dışarıda kalıp tüm sahneyi tarafsız bir gözlemci olarak izlemek için bir davet gibi görünüyor. Bu odanın içinde olup bitenler bir gösteri ya da kasıtlı bir performans içeriyor gibi görünüyor. Bir kadın başka bir kadının kucağına uzanmış, muhteşem elbisesi beline dolanmış ve poposu açıkta. Kadına defalarca şaplak atılırken etrafa dağılmış bir grup insan onu izliyor.

Bu noktadan çıkardığı sesleri duyamıyorum ama kızarmış etine vurulan her avuç içi darbesinde ağzı açılıyor ve boyalı dudaklarından dökülen iniltilerin tadını neredeyse alabiliyorum.

Orada nasıl yattığını, nasıl mutlu göründüğünü ve her anın tadını çıkardığını görünce içime bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Yarım düzine daha vuruştan sonra, şaplak atan kadın o noktayı ovuyor. Diğer kadının elbisesini yeniden ayarlamaya zen gösterirken, aynı zamanda bacaklarının arasını okşuyor. Kadının yavaş yavaş ve dikkatlice oturur pozisyona getirildiği anda ateşli bir şekilde pştklerinden, her ikisinin de keyif aldığı açıktır.

Geri çekilip etraflarına baktıklarında, takdir eden jestler var ve performanslarının tadını çıkaran küçük kalabalık daha fazlası için istekli görünüyor.

"Oldukça güzel bir manzara." Yanımda bir ses belirdi ve dürüst olmak gerekirse, camın diğer tarafındaki sahneyi izlemeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki, etrafıma dikkat etmemiştim.

"Oh, evet..." Ben de öyle dedim. Adamın sesine doğru döndüğümde biraz irkildim, hatta utandım. Neden sanki görmemem gereken bir şeyi gözetlerken yakalanmışım gibi hissediyorum?

Yanımda ellili yaşlarında yaşlı bir beyefendi var. Taktığı maske yüzünün yarısını kapattığı için bunu söylemek zor. Görebildiğim kadarıyla saçları çoğunlukla koyu renk ve şakaklarında gümüş rengi lekeler var. Görünüşü, bu kez birden fazla partner arasında başka bir halka açık şaplak atmanın başladığı odanın yumuşak ışıltısıyla aydınlanıyor. Kırışmış saçlarına rağmen hiç de yaşlı görünmüyor. Adam zayıf, kaslı ve bana bu zevk arayan salonlarda fazlasıyla rahat olduğunu söyleyen bir hava taşıyor.

Ellerini arkasında birleştirerek bana kibarca gülümsüyor. "Onlara katılmayı mı planlıyorsun, yoksa izlemeyi mi tercih edersin?"

Ağzım sözcükler oluşmadan açılıp kapanıyor ve bu onun başını sallarken biraz daha geniş gülümsemesine neden oluyor.

"Özür dilerim. Bazen buradaki konuşma sırasını unutuyorum. Çoğu zaman sorulan ilk sorular *bu türden* oluyor." Adam neredeyse özür diler gibi görünüyor.

"Anlaşılabilir, sanırım." Teklif ediyorum.

"Buraya girdiğim ve görgü kurallarını unuttuğum için beni bağışlayın, özellikle de sizin gibi büyüleyici görünen biri söz konusuysen..."

Duraksaması kasıtlı. Bana kendimi tanıtmam için bir fırsat veriyor ve ben de elimde olmadan bir an tereddüt ediyorum. Başkalarıyla konuşmamam konusunda hiçbir şey söylenmedi, aslında Grey'in kendisi bana keşfetmemi söyledi ve kim bilir, belki de bu ortamda kendimi ne kadar iyi tuttuğumu belirlemek için izliyordur. "Ben Poe." Sanki bir özür daha dileyecem gibi başını eğdiğini gördüğümde hemen cevap veriyorum. "Üzgünüm, benim için biraz yeni." Dürüst davranırsam, belki bir şeyler bulma olasılığım artar diye düşündüm.

bilgi aramak için potansiyel yollar.

Bilirsiniz, bu dünyada rehberliğe ihtiyacı olan çaresiz genç kız ve Hepsi.

"Anlıyorum. O zaman röntgenci odalarını keşfettiniz." Dönüp bakıyor geldiğim yöne geri döndüm. "Dışarıda, halka açık oyunların teşvik edildiği ortak alanlardan biri var..."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bunu oldukça çabuk anladım."

Başını eğiyor. "Tabii ki. Güzel ve akıllı. Eminim burayı kısa sürede düzene sokacaksın."

"Çıplaklıkla ve merdivenlerin hemen başında yaşanan dörtlü ilişkiyle bir ilgisi olabilir." Gülmemek için dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. "Çok fazla tahmine gerek yoktu."

Yanımdaki adam bilerek gülümsüyor ve tam konuşmaya başlayacakken, vücudumun diğer tarafından bir elin üst kolumu sardığını hissediyorum. Bu öylesine beklenmedik ve öylesine şiddetli bir tutuş ki, sarsılmaktan kendimi alamıyorum. Kolumu çekme içgüdüğü hemen devreye giriyor çünkü yabancılar tarafından yakalanma tehdidi söz konusu olduğunda hala çok gerginim.

"İşte buradasın, Poe." Gölgelelerin arasından beliren figüre eşlik eden ses, malikânenin en iyi puştundan başkası değildir.

"Ah, Hawke. Bu gece seni görmek güzel." Diğer tarafımdaki adam onu eski bir dost gibi selamlıyor.

Kolumdaki tutuşun cezalandırıcı hale geldiğini hissediyorum.

"Andreas," diye cevap veriyor, boğucu hakimiyetine kesinlikle benzemeyen bir hafiflikle. Eğer bu sık dikkatli olmazsa, beni yara bere içinde bırakacak.

"Sen de izlemek için mi buradasın? Tarzınızın bu olduğunu biliyorum." Andreas adındaki adam başıyla odaya doğru bir işaret yaptı.

"Aslında bu akşam planlanan sergilerden biri de biziz; hazırlık yapabilmek için Poe'yu burada arıyordum," diyor. Bu sözcüklerin dilinden dökülüğü çok soğukkanlı ve yumuşak ve ben duyduklarına inanamıyorum.

Kalbim boğazıma sıçradı. Lanet olsun, bu adamın başkalarının önünde bana el kaldırmasına izin vereceğim. Kapalı kapılar ardında onun aptal küçük derslerine katılmak yeterince aşağılayıcı, ama bu? Başkalarının görebileceği kamusal bir alanda? Bu benim farkında olduğum bir şey değildi ve buna razı olacağımı düşünüyorsa canı cehenneme.

"Ah, eminim bu iyi karşılanacaktır." Diğer adam bilerek söylüyor. "Üyelerin yeteneklerinizi sergileme fırsatından ne kadar hoşlandıklarını biliyorsunuz."

O nasırlı parmaklar, burada durduğumuz süre boyunca kazmaya devam ediyor ve bırakılmayı, Andreas'la birlikte gitmeyi, Hawke'ın cezalandırıcı pençesinden kurtulmak için her şeyi talep etmekten yaklaşık iki saniye uzaktayım.

"Bu gece uzun süre kalmayı mı planlıyorsun?" Hawke kolumu çekiştiriyor, tamamen küçümseyici bir hareketle benimle diğer adamın arasına giriyor ve beni öfkeliyor. Onun derdi ne böyle? Sanki benim bir konuşma yapabileceğime bile inanmıyor. Ve şimdi bu ikisi, her an teşhir edilebileceğimi öğrenmişken, 'erkek muhabbeti'ne mi dalacaklar? Bunun ne tür bir şaka olduğunu sanıyor?

Onun gözünde ben bu kadar mıyım? Aksi yönde bir izin verilmedikçe gözlerimi yere sabitleyerek bir minder üzerinde sessizce diz çökmekten başka bir işe yaramayan aptal bir kız mı?

Andreas bir an kendi kendine mırıldanır. "Hayır, sadece kısa bir süreliğine geçiyordum. Bu akşam bir ya da iki eski dostum bana katılabilir."

Uzaklaşmaya başlar, sonra geri döner. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Poe. Umarım bir ara tekrar görüşürüz."

Cevabımı söylemeye bile fırsat bulamıyorum çünkü Hawke beni önünden iterek kapıdan geçip şaplak odasına sokuyor. İçeri girer girmez birden fazla göz üzerimize çevriliyor. Bu özel gösteride şu anda merkez sahneyi işgal eden dörtlünden gelen bir ses kakofonisi var. Bu sefer gerçek bir kırbaç var, ince şeritler etlerine her vurduğunda alıcılar sarsılıyor ve inliyor.

"Ne oluyor lan?" Mümkün olduğunca sessizce tıslamaya çalışıyorum.

"Sana dokundu mu?" Hawke bana bakmıyor ama tehlikeli bir şeyin dalgalar halinde ondan yayıldığını hissedebiliyorum.

Kafam tamamen karıştı. "Tabii ki hayır. O kibar ve saygılı davranıyordu, senin içeri dalıp kolumu tutmandan farklı olarak-"

Hawke'ın kafası bana bakmak için kırılıyor ve bu ışıpta bile -her şeyi derin gölgelerle kaplanmış gibi gösteren türden- o mavi gözlerin benimkiler üzerinde keskinleştğini görebiliyorum.

"O adam..." Duraklıyor ve burun delikleri açılmadan önce etrafına bakınıyor. "Neyse boş ver. Git ve keşfet; ne de olsa bunun için buradasın."

İnanılır gibi değil. Kim olduğunu sanıyor bu? Bir saniye daha zaman ayırmaya değmezmişim gibi beni başından mı savıyor?

Grey'e bir mesaj gönderip onu sormak için ne kadar beklemem gerektiğini düşünürken sıkılıp hissediyorum.

Yardım et. Çünkü elimde telefon numarası olan diğer adam şu anda bana soğuk davranan kişi.

Karşılığında taşaklarına bir tekme atmaktan memnuniyet duyarım.

Bu kısa kovulma, ısırğan otlarının arasına yüzüstü düşmekten daha çok acıtıyor ve tam hışımla odadan çıkmak üzereydim ki bir figürün koluna yapıştığını görüyorum.

Benimkine benzer koyu renk saçları olan minyon bir şey, üzerinde elbise yerine mükemmel kabarık poposunun üzerine gerilmiş küçük beyaz bir kemerden başka bir şey yok gibi görünüyor. Siyah kravat giymemiz gerektiğini sanıyordum. Elbisesi çoktan kaybolmuş gibi görünüyor.

Adamın kızın kulağına konuşmak için eğilmesini ve kızın dudağını ısırmasını izlerken göğsümde kaynayan bir sıcaklık hissediyorum. Elbette, *bu kız* her türlü mükemmel itaatkâr görünüyor, sanki memnuniyetle saatlerce diz çöküp onun cilalı ayakkabılarının üzerinde ay gibi duracakmış gibi.

Elimde değil. Ayaklarım beni birkaç adım öteye, onun yanına taşıyor ve kendimi birkaç dakika önce bulunduğum yerde konumlandırırken onun gözlerini üzerimde hissediyorum.

"...tabii ki." Nefes veriyor, ağzından salyalar akıtarak söylediklerinin ortasına geldiğimde gözle görülür bir hayranlıkla fışkırıyor. "Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu. Bir daha böyle bir şansım olacağını düşünmemiştim."

"Ne için bir şans?" Kirpiklerimi kırıştırıyorum ve sohbetlerine dalıyorum.

Gözleri ben ve Hawke arasında gidip geliyor. Kendisi cevap vermek yerine büyük bir saygıyla onun cevap vermesini bekliyor. Bu kaltağa göz devirme isteğim neredeyse acı verici.

O geniş omuzlar, mükemmel bir şekilde oturtulmuş takım elbise ceketinin içinde omuz silkiyor. "Normalde konuklar sadece izlemeyi tercih edebilirler... ancak benim için durum biraz farklı. Bu odalardan birine girersem benim de katılmam beklenir. Biz de tam sahnenin doğasını tartışıyorduk."

Oh, yani bu onun başkalarının önünde şaplak atacağı küçük itaatkar kıcı mı?

Ben sözde yedek olduğumda o antrenman yapıyor.

sanmıyorum, sürtük.

Pisliğin teki olabilir ama şu andan itibaren o *benim* pisliğim ve ben de başka bir kadın için ikinci planda kalacağım.

Omuzlarımı dikleştirip göğüslerimi öne doğru iterek ona bakıyorum ve uysal bir yüz ifadesi takınmak için elimden geleni yapıyorum.

"O halde, bunun için beni zaten burada tuttuğunuz için şanslısınız... Efendim."

"Hayır."

Cevap içimden hemen ve yeterince güçlü bir şekilde çıkar, umarım onu bırakır ve kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp bir yerlere kaçır.

Şu anda bu saçmalığa ihtiyacım yok.

Andreas'ın Noire'in yanında durduğunu görünce vücudumdaki her bir kan zerresi kaynıyor ve biraz temiz havaya, bir içkiye, bu adamın bende uyandırdığı acı dolu anı selini silecek herhangi bir şeye şiddetle ihtiyacım var.

"Görüyorsunuz ya, sorun da , değil mi?" Poe yaklaşıyor ve sesini ölçülü tutuyor, diğerlerinin duyamayacağı kadar sessiz... dizlerime kapanmak için hemen kışını uzatan diğer kız her kimse o hariç. Crysta mı? Crystal? Crysia? Bilmiyorum ama beni tanıdığını düşünüyor gibiydi, tıpkı buradaki pek çok lanet insanın inanmak istediği gibi.

Hepsi *Hawke Calliano*'yu tanıdıklarını sanıyorlar ama bu sadece görmelerine izin verdiğim maske.

"Sorun mu var?" Diğer kız hâlâ orada duruyor ve gitmeye niyetli görünmüyor.

"Evet." Poe başını eğiyor ve maskesinin arkasından bana gülümsüyor. Bu hareket dudaklarını şekillendiriyor olabilir ama gözlerine ulaşmadığını görüyorum. "Gördün mü, seninle birlikte öğrenmem gerekiyor, değil mi? Verilen talimatlar böyle değil miydi?"

Ona odaklanıyorum.

"Bu gece Noire House'u deneyimlemem gerektiğinden bahsetmiyorum bile ve böyle bir fırsat ortaya çıktıysa, bir denizaltının *efendisini* nasıl memnun etmesi gerektiğini tam olarak öğrenmeye devam etmem gerekmiyor mu?" Poe benimle konuşuyor ve sorularını bana yöneltiyor olabilir, ancak her kelimenin hala yanımda duran kadına yönelik olduğuna şüphe yok.

"Oh, fark etmemiştim..."

"Kolay bir hata," diyor Poe bana hitap etmeden önce tatlı bir sesle. "Ama sanırım benim inisiyasyonumla ilgili bazı emirler verildi. Eğer yanılmıyorsam, tabii?" Bir omzunu kaldırıp odanın etrafına bakıyor. "İsterseniz, kendimi buradaki diğer gruplardan birine sunabilir ve onların tercih edip etmeyeceğini görebilirim..."

"Buna gerek yok." Sözünü kestim. Kesinlikle gerekmeyecek. Ben, Grey ya da Angel hariç, Poe'nun bu gece burada başka biri tarafından idare edilmesinin hiçbir yolu yok ve kendimi onu konuşmamızı duyabilecek başka birinin olabileceği yerden biraz daha uzağa götürmek için hareket ederken buluyorum.

Bu lanet malikanenin her yerinde gözler ve kulaklar var. "Ne oynadığını sanıyorsun, Poe?" Eğildim, dedim ki sessizce kulağına söyledi.

"Oyun yok. Sadece atandığın gibi itaatkâr bir uşak oluyorum. Yine de, gecenizin benim yüzümden bölünmesini istemiyorsanız, talimat aldığım gibi *keşif* geceme devam edeceğim ve gelecekte karar verdiğiniz herhangi bir noktada beni ofisinize çağırabilirsiniz."

Enerjisini okumak zor. Noire House'un kapısından giren çoğu insanın içsel düşüncelerini genellikle ayırt edebilsem de, Poe'da tanımlayamadığım bir şey var. Yabancıların önünde kendini gösterme ya da beni harekete geçmeye kışkırtma saçmalıklarını bir kenara bırakabilsem de, içinde gerçek olduğunu hissettiren yeterince merak var.

"Etki oyunuyla ilgili bölümün altında -özellikle şaplak atma- size gönderdiğim formdaki cevabınız neydi?" Bakışlarım göğsünün inip kalkışını takip ediyor, çıplak tenine defalarca sertçe vuran bir elin sesiyle çevrelendikçe hızlanıyor.

"Henüz okumadın mı?" İri gözleri loş ışıktaki benimkileri buluyor.

"Henüz değil." Doğrusu bilmiyordum ve geri getirdiği bağın içinde yatabilecekleri görmezden gelme ihtiyacının neden bu kadar zorlayıcı olduğundan emin değilim.

Tipik olarak, herhangi bir düzenli durumda, anketler doldurulur ve e-posta ile gönderilir ve ben de bunları incelerim. Hepsi bu kadar. İhtiyacım olan bilgileri alırım ve diğer kişinin güvenliğinin sağlandığından emin olabilirim.

Bunun içinde mi? Beynimde başka bir şey daha var ve bu çok rahatsız edici.

Poe konuşmadan önce yutkunuyor. "Şaplak için... İlgi alanlarım arasında üst sıralarda yer aldım." Sesi biraz titriyor, tam olarak gergin değil ama kendinden emin de değil.

"Henüz güvenli kelime ya da buna benzer bir şey hakkında konuşmadık." "O zaman bunu şimdi yapabiliriz." Bu işin bırakmamaya kararlı. "Neden burada? Herkesin içinde ve bu şekilde?"

Poe saçlarıyla oynuyor, gevşekçe sarkan bir tutamı yakalamaya çalışıyor. Ben onu izlerken, maske yoluna çıkarken elindekiyle hokkabazlık yapmakta ve soruya odaklanmakta zorlanıyor. İçgüdüsel olarak öne uzanıp saçını geriye doğru tarıyorum, ipeksi tellerin parmak uçları arasında bir saniye sürtünmesine izin verdikten sonra kulağının arkasına asıyorum.

"Sözde, bu dünyada ne kadar iyi hayatta kaldığımı göstermek için buradayım. Kendin söyledin... yüzmeyi öğren... yani bu benim, kürek çekiyorum, tamam mı?"

Konuşmadan önce uzun bir süre onu inceledim.

"Kişisel olarak sizin için akılda kalıcı, ancak o anın sıcaklığıyla kolayca söylenemeyecek bir kelime seçmeniz gerekir. Karıştırılabilecek ya da gözden kaçabilecek bir şey olmamalı."

"Jasmine."

Dudaklarım seğiriyor. "Bu inanılmaz hızlıydı, Poe. Gördüğüm kadarıyla bunu önceden hazırlamışsın."

Başını sallıyor, ince ışık hala boynuna doğru tırmanan bir kızarıklığı ortaya çıkarıyor. Burada durup ona yaklaşıırken, onu dizlerimin üzerine yatırma beklentisiyle midemde bir sıcaklık oluşuyor. Ama bu hissin orada olmaya hakkı yok. Ne de olsa bu sadece *bir iş*.

Elimi çenemde gezdirerek bir an için bunu düşündüm. Aksi belirtilmedikçe, burada diğer üyelerin arasında, spot ışıklarının altında bu tür bir şey yapmayı planlamamıştım. Kapalı kapılar ardında başlatmam gereken bir alttan daha fazlasını talep edeceğini tahmin etmemiştim.

"Sanırım geçen geceki davranışın için cezanı hiç belirlemedik." Bu sözleri söylerken dikkatimi onun nefes alış verişinde tutuyorum,

tepkisini ölçmek için. Çünkü Poe sadece benimle dövüşmeye niyetliyse, bunu daha ileri götürmekle ilgilenmiyorum.

Eğer istediği buysa, başkasının elinde bir velet olabilir. "Yanlış bir şey mi yaptım... Efendim?" Son kelimeyi söylerken tereddüt ediyor, ve Tanrım, bunu kendi isteğiyle söylediğini duymak ensemi ısıtıyor. Buraya karışmak ya da bu dünyada hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu rehberlikten başka bir şey olmak için gelmedim. Ve yine de, görünüşe göre, pelüş dudaklarının bu kelimeyi oluşturmaları, bana böyle hitap etmesi, seks kokusu ve darbe oyununa adanmış bir odanın sesleriyle çevrili bu ana kadar var olduğunu bilmediğim bir hit.

"Öğreniyordunuz; ancak, gelecekte talimatları tekrar görmezden gelmeyi seçerseniz sonuçlarının ne olacağını anlamak için bunun uygun bir yol olduğuna inanıyorum."

Dudakları aralanıyor ve o koyu renk gözleri, odadakilerin dikkatini meşgul eden mevcut aktiviteleri inceleyerek toplanan insanların etrafında geziniyor. "Bunu yapacak mısınız?" Onun dikkatini takip ettiğimde görüyorum ki

kırbaç kullanılıyor ve kırbaçlanan adam bir banka kelepçeleniyor.

"Hak ettiğin şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa farklı bir şey mi tercih edersin... keşfetmek istediğin bir şey gördün mü?" Birbirimizle geçirdiğimiz kısıtlı zaman göz önüne alındığında, ağzımdan çıkan kelimeler beklediğimden daha özgürce akıyor ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

Buradaki tek gündemim, kelimenin tam anlamıyla elimdeki görev olmalı.

Dudaklarını ıslatırken hızlıca bir yudum daha alıyor ve ardından bu akşamın gidişatını tersine çevireceğini düşündüğüm bir itirafta bulunuyor. "Lütfen elinizi alabilir miyim, efendim?"

Lanet olsun, bunu söyleme şekli, biraz hırıltılı ve kararsız, ama aynı zamanda sadece birkaç gün önce karşı çıkmaya kararlı olduğu role adım atıyor, bu baş döndürücü bir duygu.

"Güzel." Boğazımı temizliyorum. "Tıpkı istediğin gibi ekranda olacaksın ve seni kontrol edecek olsam da, gerektiğinde güvenli kelimeni kullanman önemli."

Poe bana bakıyor, bunun tam burada ve şu anda gerçekleştiği anlaşıldıkça gözleri biraz daha yuvarlaklaşıyor.

"Benimle gelin." Yolu gösteriyorum ve odanın ortasına yakın uzun deri koltuklardan birinde bizim için bir pozisyon buluyorum. Bu tam olarak bir sahne performansı değil; kulüpte bu tür şeyler için başka alanlarımız var, ancak burası bu koltuklardan birini işgal edebileceğiniz ve kolayca

Salonda bulunup büyük cam panelden içeri bakanlar da dahil olmak üzere herkes tarafından gözlemlenir.

İçeriden dışarıyı göremiyorsunuz; ancak bu özel odaya adım attığımdan beri şüphesiz daha fazla izleyiciyi getiren fısıltılar olacaktır. Buradaki gecelerim genellikle gösteriyi yönetmekle geçiyor, gösteride yer almakla değil.

Takım elbisemin ceketini çıkarıp koltuğun üzerine katladıktan sonra dizlerimi iki yana açarak pozisyonumu aldığımda etrafımızdaki enerji dramatik bir şekilde değişiyor. Havada bu kızın kim olduğunu ve neden özellikle *benimle* burada olduğunu bilmek için bir heves var. Vücudunu saran elbisesi ve kısmi maskesiyle Poe zaten bu dünyaya uyum sağlamış durumda ve bunu umursamamam gerekiyor ama onun Anguiler ve gelenekleri tarafından bu kadar kolay yutulduğunu görmek midemi bulandırıyor.

Tam önümde duruyor, talimatımı bekliyor, oysa bu durumda ne yapması gerektiğini çok iyi bilmesi gerekiyor.

Gözlerim yere kayıyor, sonra tekrar onunkilerle buluşuyor.

Angel ve Grey'in yanında getirmesine izin verdiği çantayı tuttuğunu görüyorum ve uzanıp çantayı elinden alıyorum. Bundan sonra olacaklar için buna kesinlikle gerek kalmayacak.

Çantayı yere bırakır bırakmaz gömleğimin manşetlerini çözüyor ve kollarımı sıvamaya başlıyorum. Bu sırada Poe kıpırdamadan duruyor ve içinde süren bir savaşa yakalanmış gibi görünüyor.

"Kendin söyledin... bu gece bu dünyada kendi başına ayakta durduğunu göstermek için bir fırsattı, değil mi?" Sözlerimi söylerken sesimi kısık tutuyorum. Çok dikkatli dinliyor olabilecek kişilerden kaçınmak. "Ancak, eğer fikrinizi değiştirdiyseniz..."

Bu karşımdaki kızda bir şeylerin kıvılcımlanmasına neden oluyor ve Poe elbisesinin kumaşını çekiştirerek, ben söyleyeceklerimi tamamlayamadan bacaklarımın hemen önünde dizlerinin üzerine çöküyor.

Bakışları yere kayıyor ve ikimiz de seyircilerimiz için sahneyi hazırlarken o her şeyi mükemmel bir şekilde yapıyor.

"Buradaki diğer her şeyi unut ve sadece bana odaklan," diyorum ona. "Anladıysan başını sall."

Cevap olarak hemen çenesini eğiyor.

"Çok iyi." Öne doğru uzanarak maskesinin sabitlendiği yeri bulup çıkarıyorum ve debriyajının yanındaki koltuğa atıyorum. Bu bana onun kalp şeklindeki yüzünü tam olarak görmemi ve yabancı bir ırk dalgası hissetmemi sağlıyor.

tekrar karnıma doğru. Bu kez çenesini baş ve işaret parmaklarımın arasında kavrayarak dikkatini bakışlarımda topluyorum.

"Şimdi seni kucağıma yatıracağım ve bence on hem yeterli bir ceza hem de bir dahaki sefere ne olacağına dair bir uyarı olmalı."

Poe parmaklarımın altında çenesini bir kez daha hafifçe sallıyor.

"Şimdi kalkabilirsin. Başın şu . İki elin de koltuğun üzerinde düz dursun."

Dikkatler üzerimize çevrildikçe odada bir gürültü dalgası yayılıyor. Halka açık bir gösteri yapan başka kim varsa artık faaliyetlerini durdurdu ve tüm dikkatler bu ana odaklandı. Poe'yu sahiplenmiş kişilerin şu anda tam da bu odada, yeni evcil hayvanlarını izleyip gözlemleyip gözlemlemedikleri hakkında hiçbir fikrim yok ve göğsümde bir şeylerin sıkıştığını hissediyorum.

Bu kızın *benim* için ne kadar iyi olduğunu görmelerini ve elime nasıl karşılık vereceğini tam olarak görmelerini istiyorum.

Çünkü siktir et onları.

Poe dizime tırmanıp yüzüstü yatarken, onun gergin enerjisini ve kesik kesik nefes alışını hissediyorum. Artık bu kadar yakın olduğumuz için kokusu etrafımı sarıyor ve çok fazla anı aklıma geliyor.

Hayatımda sık sık, kardeşimle benim çalınmış bir çocukluktan ve en kötü istismar türlerinden sağ kurtulduğumuza dair kötü, nahoş hatıralarla hazırlıksız yakalanıyorum. Yine de bu, daha önce bir kez kucağımda kendini konumlandırışını akla getiriyor. Tüm o pürüzsüz teni ve yumuşaklığı benim için mükemmel bir şekilde tünemişti.

Vücudu kalçamın üzerinden sarkarken boğazım sıkılıyor ve inkar edilemez derecede muhteşem bir manzarayla karşılaşıyorum. Yuvarlak kıçı ve kıvrımlı omurgası, dolgun kalçalarını okşayan kumaşın mükemmel uyumu. Parmaklarımın keşfetmek için kaşınmasına neden oluyor, tüm o bronz ten üzerinde kaymak ve bu kızın bizim için uyulması gereken bir dizi emirden başka bir şey olmadığı zamanlarda, kavrayışımın altında hissettiği tüm yolları hatırlamak. Artık sadece o, ama diğerlerine ne kadar yakın olduğunu bilmek çok daha zor.

Evde uyumamamın bir nedeni var ve bunu yüksek sesle itiraf edersem lanetleneceğim, her şey onunla ilgili.

Parmaklarımı elbisesinin kadifemsi eteğinin altından geçirdiğimde, dokunuşum baldırının arkasını sıyırdığında ürperdiğini hissediyorum. Sonra elbisenin eteğini daha da yukarı kaldırıyorum, ta ki sırtının alt kısmına dayanana kadar ve neredeyse ağız sulandıran bir kalçayı ortaya çıkarana kadar. Şeftali gibi, yuvarlak ve görkemli bir şekilde sergileniyor.

İç çamaşırları yüksek kesim, narin ipek ve şampanya rengine dantelden oluşuyor ve elbette, kimseye performans sergilemek için cılız bir şey giymediğini bilmek onu daha cazip kılıyor.

Bel bandını geriye sıyırdığımda ve malzemeyi üst uyluklarının etrafına sıkıştırdığımda, hafifçe kıpırdanışını hissedebiliyorum ve Tanrım, bu kızın zaten ne kadar ıslak olabileceğini keşfetmeye cesaret etmek istemiyorum.

Bilmek istemiyorum ama yine de kendimi bilmek zorunda hissediyorum. Çünkü bu geceden önce kendisi hakkında bilmesede Poe'nun zevk aldığı bir şey gibi görünüyor ve buna tanık olmak güzel bir şey değil mi?

Ve ben bu anın hem acısını hem de zevkini sunma fırsatı verilen pisliğim.

"İki kişiyle başlayacağım, sonra kontrol edeceğim." Avucumu o yumuşak tende gezdirirken sesim kalın çıkıyor, o yanakların her an kızarmış ve dokunuşuma damgasını vurmuş ne kadar mükemmel görüneceğini biliyorum.

"Evet, efendim." Avucumu yavaş bir daire çizerek ovarken biraz daha kıpırdanıyor. "Nefes almayı unutma," diye tembihliyorum.

Başını sallıyor, parmak uçları koltuğa sürtünüyor ve bakışlarını benden kaçırarak başını eğiyor. Bu da hiç hoşuma gitmiyor.

"Başını bana doğru çevir ve kelimelerini kullan."

Poe tam da söylendiği gibi kendini yeniden ayarlıyor ve bu sayede bir yanağını deriye bastırarak yüz hatlarını görebiliyorum. Bu küçük hareket gözlerini benimkilere çeviriyor ve onu bu şekilde karşımda görünce sanki oda yok oluyor. Bu kadar basit bir anın sıra dışı bir his yaratacağını düşünmemiştim. Bu tür bir sahnenin önümde kaç kez yaşandığının sayısını unuttum ama yine de Poe'nun avucuma ve otoriteme tamamen boyun eğdiğini görmek beni boğazımdan yakalayan bir telaş.

"Özür dilerim. Özür dileyeceğim."

"Bunun için cezan artırılabilecek." Yüzündeki ifade şokla uyarılmanın iç içe geçtiği bir karışımı ve kahretsin; bu görüntü beni ilk başta 10'dan daha yüksek bir ceza vermediğim için hemen pişman etti. "Bir on daha."

"Teşekkür ederim... Efendim."

Avucumun altında, kalçalarının birbirine yapıştığını hissediyorum ve bu küçük hareket, kendi vücudumun bu kıza verdiği tepki üzerinde sahip olabileceğim her şeyi geri alan son parça. Aletim pantolonumun içinde sarsılıyor ve

Burada işimiz bittiğinde duyduğum ilginin her bir zerresini hissedebileceğinden şüphe duyuyorum.

İlk tokat çabucak geliyor. Dudakları keskin bir nefes alışla aralanıyor, ben de aynısını diğerk tarafa yapıyorum.

"İki etti," diyorum neredeyse gıcırdayan dişlerimin arasından. "Teşekkür ederim."

"Gerisini sen sayacaksın."

Ona peş peşe iki tane daha veriyorum, sonra avucumu acının üzerine sürüyorum.

Poe bir nefes daha çekiyor, sonra dilini hızla dudaklarının üzerinde gezdiriyor. "Dört. *Efendim*."

"Çok iyi." Tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum ama yine de dikkatimi kucağımdaki kızıdan bir an bile ayırmıyorum. Her iki yanağında da kızarıklıklar oluşmaya başladı bile ve Tanrım, böyle çok güzel görünüyor. Akıl sağlığıım için fazla iyi, burada teslim etmek için bulunduğum şeye odaklanma yeteneğim ve olması gereken tek şey bu.

"Saymaya devam et." Sonraki her darbeye teni sallanıyor, titriyor ve nefesi artıyor. O kızarıklık mükemmel bir şekilde kızarıp çiçek açıyor ve devam ettikçe kucağımda daha çok kıvranıyor. Poe, pes etmeden ya da bunu sonuna kadar götürmeyeceğine dair herhangi bir işaret göstermeden orada yatmaya ve bunu kabullenmeye çalışıyor.

Ona ulaştığımızda aletim tamamen sertleşmişti ve söylemek istediğim şeyin aksine, parmaklarımı kalçalarının yumuşak kabarıklığı arasına sokmak ve şu anda ne kadar ıslak olduğunu keşfetmek için çenemi sıkıp kontrol etmeye çalışmak zorunda kaldım.

"T-Ten," diye mırıldanıyor ve tırnakları başının üstündeki koltuğa doğru kıvrılıyor.

Bu şekilde ileri doğru bastırıyoruz, avuç içim tenine temas ediyor. Bazı vuruşlar aynı noktaya iki kez geliyor ve gözleri kapanırken küçük sızlanma seslerinin yükselmeye başladığını inkar etmek mümkün değil.

"*On beş*."

"Gözlerini benden ayırma," diye emrediyorum ve tam tekrar vurmak için elimi kaldırdığımda, inkar edilemez bir zevk iniltisi beklentiyle kaçıyor. Avucum yere indiğinde, uzuvlarında bir titreme hissediyorum.

Sadece bu öncekinden farklı. Daha büyük bir yoğunluk. Çok daha acil. Alnını bir nem tabakası kaplıyor ve bana bakarken o koyu renk gözleri bir diş geyiğinki gibi kocaman.

"On altı." Sesinde yalvaran bir ton var ve hayatımı sikeyim, sanırım bu kız kucağıma yayılmış, herkesin önünde ilk şaplaklarını yerken dağılmak üzere.

"Daha hızlı mı?" Homurdanıyorum, o da çılgınca başını sallıyor.

Sert uzunluğum yumuşak karnına saplanıyor ve o son sayıları solurken son darbeleri arka arkaya yağıdırıyorum.

"On yedi." *Smack.* "On sekiz." *Smack.* "On dokuz."

Şaplak.

Twenty kelimesi dudaklarından kaybolup yumuşak bir iniltiye dönüşürken vücudu kasılıyor. Bu zevk dalgası onu bir anlığına kendinden geçirirken Poe'nun yüzüne tanık olmak inanılmaz bir şey, ancak tüm bu süre boyunca dediğimi yapıyor ve bakışlarını benimkine kilitliyor, tamamen odaklanmadığını söyleyebilsem bile çünkü bu çok iyi hissettiriyor.

Avucumu sıcak teninin üzerinde gezdiriyorum ve bu gece onu damgaladığım o kızarık izlerin görüntüsünü takdir etmek isterken, ifadesindeki her ince değişikliği içime çekmekten de kendimi alamıyorum.

Bu kıza şaplak atarken sertleşmek bu akşamki planın bir parçası değildi. Ona bu kadar yakın olmak ve keşfedilmemiş zevklerine bir bakış atmasına yardımcı olmak daha da azdı. Benim talimatlarımı almak zorunda olan bir kız, ama aynı zamanda olması gereken tek şey bu ve şimdi buradaki bu an, onu zaten deneyimlediğim tüm yolları hatırlatıyor.

Görmezden gelmeye ve unutmaya çalıştığım tüm yollar, çünkü söz konusu o olduğunda tahrik olmak istemiyorum.

Islak amının sikimin etrafında nasıl hissettirdiğini zaten biliyorum. O küçük sesleri, nefesinin tenimde nasıl titrediğini ve dalgalandığını biliyorum ve tam uçurumun kenarındayken parmaklarının nasıl daha sıkı girdiğini zaten biliyorum.

Tüm bu şeyleri gördüm ve yaşadım ve şimdi tekrar o yere savruldu. Onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğuna dair beynimde bıraktığı izi aydınlattı.

Unutmak zorunda olduğum bir karşılaşma.

O geceyi hafızamdan silmekten başka bir seçeneğim yoktu. Bu konuda asla bir seçenek yoktu.

İç çamaşırını tekrar yerine aşamasındaydım ve tam elbisesini yerine oturtmak üzereydim ki Angel'ın gölgesini hissettim.

yakın.

Orospu çocuğu beni öldürmek üzereymiş gibi görünüyor.

Bu şekilde hissetmeye kesinlikle hakkım olmasa da
Göğsümde kendini beğenmiş bir memnuniyet çılgılığı. Pislik yanımda onun
bakışlarına her şeyi anlatan bir bakışla karşılık veriyor.

*Evet, tek yapmam gereken bu kızın kıcına bir şaplak atmaktır.
kucak.*

Takdir sesleri ve mırıldanılan iltifatlar arasında şimdi
Performansımız sona erdiğinde, o devraldı. İri avuçlarını dikkatlice
omuzlarının altına kaydırarak onu kucağımdan kaldırıyor ve kendi isteğiyle
oturması için cesaretlendiriyor.

Poe ona biraz gözleri kamaşmış bir bakıyor, hâlâ bir yerlerde zevk içinde
yüzüyor. Uykulu bir gülümsemeyle yüzüne uzanır ve şakağına küçük vuruşlar
yapar. Aralarında onun iyi olduğunu teyit eden sessiz bir konuşma geçer.

Bunu ona söyleyebilirdim ama şu anda söyleyeceklerimi dinleyeceğinden
şüpheliyim.

Hızla ceketimi kaparak pozisyonumu ayarlıyorum ve oradaki gergin
ereksiyonu örtmek için kullanıyorum, çünkü sert bir horozun ana hatlarını
görmek, bu duvarların içinde olanlarla karşılaştırıldığında kesinlikle hiçbir şey
olmasa da, herkesin bundan çok etkilendiğini bilmesi için etrafta geçit töreni
yapmama da gerek yok.

Diğer elimle Poe'nun eşyalarını, onu bir tür kahraman gibi gelin gibi
taşımaya hazır görünen Angel'a vermek için hareket ediyorum. Sanki en başta
ısrar etmediği bir şeyi yapmışım gibi.

"Uygun bir bakıma ihtiyacı var." Gözlerimi ona dikerek, debriyajı ve
maskeyi onun eline bırakıyorum.

Bana bir ölüm bakışı daha attıktan sonra harekete geçti. Onu uzaklaştırıp,
malikanede sadece bizim bildiğimiz özel çıkışlardan birine doğru ilerliyor.

Beni de peşinden gitmem için bıraktı. Ama eve dönmeyeceğim. Bu gece
dönmeyeceğim.

Bunun yerine, kapıyı kilitleyebileceğimi, kendime huzur içinde bir içki
koyabileceğimi ve zihnimi ait olduğu yere geri getirebileceğimi bildiğim
ofisime geri dönüyorum.

Kesinlikle Poe'yu ve az önce olanları düşünerek değil.

"Kızgın mısın?"

Ön koltuğuma kıvrılmış kız başını bir yana yaslamış, ayaklarını altına almış. Kara gözleri hâlâ üzerinde süzüldüğü bulutun içinden beni izliyor ve Noire House'dan uzaklaşırken yan profilimi incelediği her saniyeyi hissedebiliyorum.

"Angel..." Parmakları birkaç dakika sonra kolumu sıyrıyor ve tamamen içgüdüsel olarak tepki veriyorum, küçük avucunu kendi avucumun içine alıp hafifçe sıkıyorum.

Başımı sallıyorum. Tabii ki ona kızgın değilim.

Ancak Hawke'ın işi zor. Puşt herif buranın sorumlusu sayılabilir ama bu onu Tanrı yapmaz. Kızıma zarar verebilecek bir şey yapmaya cüret ederse çenesini kırmamı da mazur göstermez.

"Bundan emin misin?"

Evin kapalı otoparkına giriyoruz ve motoru durdururken derin bir nefes veriyorum. Kahretsin, dikkat çekmek için yarışan binlerce ayrı düşünce ve duygunun sağır edici bir gümbürtüyle çarpışmasını ifade etmek imkansız. Sesim olmadan ona, o pozisyona düşmesini izlemek zorunda kaldığım için her şeyden nefret ettiğimi, ama rızaya dayalı bir şey yaşama şansından zevk almasından nefret edemeyeceğimi nasıl söyleyebilirim?

Hawke'ın onu dizlerinin üzerine yatırdığını görmek aklımı başımdan aldı ve oraya gidip Hawke'ı ondan uzaklaştırmamı engelleyen tek şey Grey'in beni lanet olası bir çıkıntıdan kurtarması oldu.

Dürüst olmak gerekirse, o anda onu seve seve kanlı bir posa haline getirene kadar dövebilir ve cesedini Anguis'in her bir üyesinin görmesi için Noire Evi'nin fuayesine atabilirdim. Bu Hanenin saygın bir üyesine karşı böyle bir eylemde bulunmanın ne anlama gelebileceğine dair tüm sonuçların canı cehenneme.

Grey bu deneyimi onun istediğini söyleyene kadar tek gördüğüm kırmızı bir sis ve onu koruma ihtiyacıydı. Hawke Calliano ile pazarlık yaptı ve o adam yüzde yüz kendi çıkarına olmayan hiçbir şey yapmıyor.

Yolcu koltuğunda tatlı bir şekilde tünemiş, bir milyon dolar gibi görünen ve bana hak etmediğim bir şekilde utangaçça gülümseyen bir şekilde kalmak yerine, sanki bir dalgayla benden uzaklaşmak üzereymiş gibi sıkıca tutunuyorum.

Elini göğsümün üzerine doğru çekerek başımı bir kez daha sallıyorum. Sonra kaşlarımın çatılmasıyla bakışlarımın kucağına düşmesine izin verdim.

Ona neye ihtiyacı olduğunu nasıl sorabilirim? Onunla birlikte gülebilmek ve birbirimizle vakit geçirmenin getirdiği anlamsız sohbetleri yapabilmek istiyorum. Yine de, eğer bunu yapmamız için bize bir yol veririm, Poe'nun varlığını oluşturan kusurları, zar zor bir arada duran çatlakları daha fazla keşfedeceğinden korkuyorum. Ona bir saniye bile düşünmeden benden için bir neden vermek istemiyorum ve her şeyi zaten benden istenenden daha fazla mahvetmeyi düşünmek dehşet verici.

Tüm bu gürültüyü bir kenara itip sadece bu kızla ilgilenmeyi ve bu iş bittiğinde lanet olası aklımı kaybetmemeyi nasıl umabilirim?

"Hey, nereye gittin?" Şu anda benimkinde sıkışıp kalmamış olan eliyle orta konsola uzanıyor ve parmaklarını alnımdaki çatlaklara bastırıyor. Dokunuşu hafif, ama o çizgileri okşuyor, beni rahatlatmak için ikna ediyor ve nefes borumdaki bir taşı aşağı indirmem gerekiyor.

Boğazım çalışmıyor, bu yüzden sonsuza dek tıkalı zaten.

Küçük bir esnemeyle parmak uçlarının aşağı kayarak sakalımı hafifçe okşamasına izin veriyor ve sanırım şu anda kalbim yerinden çıkacak olsa mutlu bir adam olarak ölebilirim. "Burada banyo var mı? Sanırım ihtiyacım olan şey bu."

Başımı sallıyorum -çünkü her zaman yaptığım tek şey bu- ve onu içeri götürüyorum. Arabadan inip onun için kapısını açmakta ısrar etmek dışında elini bırakmadım. Benimkinin içine mükemmel bir şekilde oturuyor. Bunca şeyden sonra bana ait parlak ve umutlu bir şeyin küçük bir parçası gibi hissediyor.

ve onun elini tuttuğum her saniye, bu gecenin olayları içimde hafiflemeye başlıyor.

Poe burada, güvende ve görünüşüne bakılırsa olanlardan sonra gerçekten memnun. Bu isteyebileceğimden çok daha fazlası.

Benim banyoma girdiğimizde etrafına bakınıyor. Onunkiyle hemen hemen aynı, sadece biraz daha büyük, içinde tur atabileceği kadar büyük bir ayaklı küvet var. Bir şişe su veriyorum, küveti doldurmak için musluğu çalıştırıyorum ve ihtiyacı olan her şeyi ararken bir taburede oturması için verdiğim talimatlara uyduğundan emin oluyorum.

Döndüğümde şişeyi bana doğru sallıyorlar, yarısı boş olan şişe tüm sessiz isteklerimin yerine getirildiğini gösteriyor. Kahretsin, tam da bu şekilde vakit geçirmek ve Poe'nun da beni nereye gidersem gideyim takip eden garip küçük sessizlik kozasında aynı derecede mutlu görüldüğünü bilmek tüm göğsümü germiyorsa ne olayım.

Her şeyi yere bırakıp küveti dolduran akıntının altına biraz köpük ve bok atarken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bu çok yabancı bir his, onu bu kadar uzun süre gizlice izledikten sonra, saatlerce onun görüntülerini izledikten, peşinden gittikten sonra, şimdi burada aynı odadayım ve tüm dikkati benim üzerimde.

Poe beni affedecek mi? Daha da önemlisi, ben kendimi affedebilecek miyim?

Geri dönüp önünde duruyorum, su şişesine uzanıyorum ve onu makyaj masasının üzerine koyuyorum. Buhar etrafımızı sarıyor ve kıvrılıyor, aynayı buğulandırıyor ve kapının dışındaki dünya bir anlığına yok oluyor. Hanımeli ve lavantanın çiçeksi notalarıyla çevrili bu odada saklı kalırken, en azından bu sahnenin, kızım ile ilgilenerek geçireceğim binlerce andan yalnızca biri olduğu bir varyasyonu varmış gibi davranabilirmişim gibi geliyor.

Benim için ayağa kalk.

Avuçlarım dirseklerine dolanıyor, sallanmadan ayağa kalkmasına rehberlik ediyor ve topuklarının çoktan tekmelendikleri fayansların üzerine bırakıldığını görüyorum.

Orada dururken, onun avucunu kendi avucumun içinde çeviriyorum. İyileştikten emin olmak için işaret parmağımı hafifçe ovuşturarak, şimdi kendini bir araya getirme sürecinde olan uzun yara izini takip ediyorum. Daha fazla acıya neden olabilecek küçük bir ayrıntıyı gözden kaçırıp kaçırmadığımı kontrol etmem gerekiyor.

"İyi hissediyorum," diye mırıldanıyor, kahverengi gözleri hâlâ yüzüme doğru eğik. "Biraz kaşınıyor ama bu iyi bir şey, değil mi? İyileştiğimi mi kanıtlıyor?"

Son bir vuruş yaptıktan sonra başımı sallayıp elini bırakıyorum ama bu kadar yakinken kendi ellerim çoktan onun yumuşak teninin geri kalanını kendi istekleriyle keşfetmekle meşgul. Poe omuzlarının üzerinde gezinmeme, avuç içimi boynunun altındaki kıvrımda gezdirmeme, kollarından aşağıya, beline kadar keşfetmeme izin veriyor ve kendimi bir tür transa girmiş gibi hissediyorum.

Kadife kumaşa ve kalçalarının kabarıklığına ulaştığımda parmaklarım duraklıyor ve orada dinleniyor. Bu daha önce hiç yaşamadığım garip bir özlem kombinasyonu. Ona duyduğum ihtiyaç beni ne kadar tüketiyorsa, bir o kadar da sadece onu tutmak, onunla ilgilenmek ve vücudunun avuçlarımın altında nasıl dinlendiğini hissetmek istiyorum.

Buna benzer bir şeye en yakın bildiğim şey Grey ile birlikte olmak. Her ne kadar birlikte cinsel bir boşalmanın peşinde olsak da, onunla daha derin bir düzeyde bağlantı kurmak için yaşıyorum.

"Beğendin mi?" Sessiz sözleri beni buraya ve şimdiye geri sürüklüyor. "Elbiseyi yani."

Başımı yana eğerek bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum. Bu lanet elbiseyi beğendim mi? Bu lanet elbiseye kafayı taktım.

Elini tutup kalbimin üzerine koyuyorum ki o ritmik gümbürtüyü hissedebilsin.

"Bu gece beni ilk gördüğünde daha mı hızlıydı yoksa daha mı yavaştı?" Alt dudağını ısıırıyor.

Tavanı işaret ettiğimde gülümsememle mücadele etmek zorunda kalıyorum. Poe gülüyor ve hareketimi takip etmek için başını daha da geriye eğiyor.

"Çatıdan mı? Sana kalp krizi geçirtmek istemem, ihtiyar." Aralarında yaş farkı olduğunu anladı.

Bi

z. "Kaç sen?" Dudaklarımı sıkıyormuş gibi yapıyorum.

Poe mırıldanır ve gözlerinin etrafında kırıksıklıklar oluşur, sanki ben bir numuneymişim gibi

inceleyin. "Görebildiğim kadarıyla gri yok."

Gizli bir gülümsemeye sakalımı tekrar şakacı bir şekilde okşamak için uzanıyor ve lanet olsun ki elini oraya hapsedmek ve tüm gün boyunca o küçük okşamaları ve ilgi parçalarını almak istemiyorum. Her ne kadar o kıvrım

dudaklarına doğru düzgün cevap vermeyi reddettiğim sitemkâr bir bakışa dönüşüyor.

Her ne kadar bu şekilde saatler kaybetmek istesem de, bu kızı banyoya sokma zamanının geldiğini de biliyorum. Bakım ve diğer şeyler. Bu kesinlikle benim onun üzerinde bir gölge gibi durup bütün gece o güzel gözlere bakmamı içermiyor.

Parmak uçlarını ısırır gibi yapıyorum ve bu yumuşak bir kıkırdamaya neden oluyor. Nemli fayansların üzerinde çınlayan sesler kalbimi göğsümden on beden büyük gösteriyor. Sanki az önce solmuş bir bitkinin üzerine çok ihtiyaç duyduğu değerli su damlacıklarını dökmüş ve uzun süre var olma mücadelesi verdikten sonra bitkinin gövdesini nihayet doğrulmaya, esnemeye ve güneş ışığına ulaşmaya teşvik etmiş gibi.

O elbiseyi bronz teninden çıkarmaktan daha çok istediğim bir şey olmasa da, Poe'nun soyunmasına izin verdim, düşme riski olmadan küvetin dudağından tırmanmasına yardım ettim ve sonra yanındaki taburede pozisyon aldım.

"İçeri girmiyor musun?" Çıplak omuzları havadar bir köpük halkasıyla öpülüyor ve yükselen buhar, ensesine yapışmış bukleler halindeki koyu renk saç çoktan nemlendirmiş.

Bir gülümseme daha dudaklarımın kenarını tehdit ediyor, bu yüzden ona birkaç baloncuk fırlatıyorum ve sonra parmaklarımla saymaya başlıyorum. *Bir. İki. İki. Üç... Dört.* Son rakamın üzerinde dururken kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum.

"Beş numaralı şanslı orgazm mı?" Ayak parmakları küvetin diğer ucunda kıpırdıyor ve alay ediyor olsa da bu aslında oraya dalıp işleri yeniden ısıtmaya başlamam için bir talep değil. Poe bile kulüpte yaşananların yoğunluğundan sonra vücudunun dinlenmek için bir şansa ihtiyacı olduğunu biliyor. Ağrısından şikâyet etmedi ama kışının sızladığına bahse girebilirim.

Eğilip şampuan şişesini alıyorum ve çıkarılabilir duş başlığına uzanıyorum. Poe bana kadınların macuna dönüşmesine eşdeğer bir bakış atıyor.

"Ciddi misin sen?" Suyun yüzeyinde yavaş yavaş kaybolan baloncuklar gibi çözülmeye hazır görünüyor. "Daha önce hiç kimse benim için bunu yapmamıştı."

Suyun sıcaklığını test etmek sadece bir dakikamı alıyor ve koyu renk dalgalarını çözmesini, başını geriye yatırmasını ve uzun saç tellerini ıslatmaya başlamama izin vermesini sağlıyorum. Suyun sesi aşağı doğru süzülürken ve sıcaklık üzerinde kayarken, Poe'nun gözleri kapanıyor.

Şampuanı kafa derisine masaj yaparak uygulamama izin veriyor... ona bunu yaparken acele etmemem için bana izin veriyor. Konuşabilmek inanılmaz olsa da, onu izlemekten keyif almanın da inkar edilemez derecede özel bir yanı var. Onunla ilgilenmek.

Parmaklarımı başının üzerinde metodik bir şekilde gezdirirken, vücudu sallanıyor ve su küvetin içinde hafifçe kayıyor. Bu anı hatırlamadan bu noktayı görmek neredeyse imkansız olacak, bunu biliyorum. Belki onu tekrar kaçırabileceğim bir fırsat olur. Onu göğsüme yaslamak ve bu kadar mükemmel bir şeyin tadını bir kez daha çıkarabilmek için.

Poe'nun bilmediği şey, ona bakacak hiç kimsesi olmayabileceği ama ben hayatım boyunca tam da bu şekilde bakmam gereken birini bulmak için beklediğimi hissediyorum.

Şampuanı durulayıp saç kremini uygularken göğsümden tarifsiz bir ağırlığın kalktığını hissediyorum. Evet, Poe'ya uygun bir bakım yapılması önemli ama nedense onunla geçirdiğim bu sessiz ana da aynı derecede ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Hawke'la aralarında geçen sahne - Hawke'ın eli kızarmış kışına değişiyor - zihnimin gözünden geçiyor ve beynimin içindeki şeyleri nasıl işleyeceğimi ya da düzgün bir şekilde düzelteceğimi bilemiyorum.

Kıskançlık mı? Bilmiyorum amına koyayım. Belki de kızın içinde uyandırdığı her neyse ona içerliyorum ama aynı zamanda o pisliğe gerçekten kıyamayacak kadar çok değer veriyorum. Bu gece boynunu kırmaya hazır olduğum uzun bir an olsa bile Hawke'a hayatım pahasına güveniyorum.

İçimi kemiren bu şey, ona dokunabildiği için *kıskanmakla* ilgili değil, onu paylaşmamızı istememle ilgili. Ve eğer bu düşüncüyü gerçekten derinlemesine incelemem gerekirse, lanet olası hatalı kalbim bunun her zaman böyle olmasını istiyor.

Birlikte geçirdiğimiz o gece beklenmedik bir şeydi. Dördümüz olmak doğru hissettirdi. Bir şekilde, Hawke'ın ona sahip olması umurumda değil... Sadece bunun hepimizin içinde olduğu bir şeyin parçası olduğunu bilmek istiyorum.

Tanrım. Kendi zihnimde bile bir anlam ifade etmiyor çünkü Grey ile böyle bir durumda olduğumda hissettiklerimin karmaşıklığı cabası. O pislik hakkında ne hissettiğimi anlamaya çalışmanın katmanları ve katmanları.

Ya da daha doğrusu, birbirimiz için şimdiye kadar ifade ettiğimizden daha fazla şey ifade ettiğimizi kabul edip etmeyeceğini anlamaya çalışmak

Söyle.

Yapabileceğimden değil zaten.

Poe'nun saçını yıkamayı bitirdiğimde, kız neredeyse kayıyordu. suyun altında. Makyajını temizlediğimden emin olduktan sonra onu bir havluya sarıyorum ve yatağıma götürüyorum. Bir daha o odada uyuyacaksa ne olayım. Rüya gibi, yarı komada bir halde uyuması için ona bir tişört ödünç verip veremeyeceğimi soruyor ve ben de ona sırtımdaki tişörtü gözümü kırpmadan veriyorum. Ama onun yumuşak ve rahat bir şey istediğini biliyorum ve o da bunu alıyor.

Takım elbisemi çıkarıp yanına tırmandıktan sonra, uyku onu hızla yakaladığı için bir dizi yumuşak, sabit nefes göğsüme doğru yayılıyor. Karanlıkta yatarken, kızıma odaklanmakla meşgulken Grey ve Hawke'dan gelenleri okumak için telefonumu elime alıyorum. İlkinden sadece Poe hakkında kısa bir bilgi var, ikincisinden ise şaşırtıcı olmayan bir şekilde hiçbir şey yok.

Ama son zamanlarda haber alamadığım kız kardeşimden gelen bir tane var.

HELLHOUND:

Merhaba? Merhaba mı? Affedersiniz ama sizden aldığım son mesaj neden yaklaşık beş yüz yıl önce gönderilmişti?

Başparmaklarınız mükemmel çalışıyor.

Çirkin kışını son gördüğümünden beri biri ellerini kesmediyse, o zaman... zor bok, sanırım?

Gittikçe garipleşıyorsun.

En sevdiği ifade bu adam söylüyor: *ölüm bakışı*

Yardımcı olabilir miyim?

Oh, özür dilerim. Rahatsız ediyorum, değil mi?

Olabilir.

Noktalar ekranda hızla yükseliyor ve ben onun yüzünde olarak nasıl bir tehdit ifadesi olacağını biliyorum.

Seksi mi?

Yoksa o mu?

Bir fotoğraf görebilir miyim? Güzel bir lütfen.

Küçük kız kardeşim tüm bunları bir dizi dua emojisiyle takip ediyor.

Bu kadar meraklı olma.

Çıplak ya da hiç .

Hayır, fotoğrafınız olamaz.

Bu özel bir şey.

Kardeşim aşık olmuş.

Bazılarımızın kalbi var, senin aksine.

Evet, o kaltağı kestim. Sana da aynısını yapmanı söylemişim, enayi.

Grey sorun olur mu?

Onun da kötü durumda olduğuna eminim.

Çok tatlısınız.

Koca adam pantolonunu giyip ona söyleyecek misin?

Üzgünüm, aradığınız numara hizmette görünmüyor.

Her neyse. Onu kendim arayıp dedikoduları öğreneceğim.

Bir dahaki sefere ne zaman döneceksin?

Emin değilim. Bu biraz uzun bir iş.

Birkaç yıl olabilir. Kim bilir.

Her zaman bir işaretin olmasından bıkmadın mı?

Öyle değil mi?

Ayrıca, normal bir hayat yaşayamıyoruz.

Bunu biliyorsun.

Kıçım çürük şeftali gibi.

Ne zaman dün geceden kalan yanmanın geçtiğini *düşünsem*, ayağa kalkmak ya da oturmak için hareket ediyorum ve sızı hemen ortaya çıkıyor, bana çıplak kıçıma yağan her bir tokadı hatırlatıyor.

Ayrıca... Hawke Calliano bir pislik olabilir, ama ondan sonsuza dek nefret etmek için elimden geleni yapmama rağmen, onda son derece büyüleyici bir şey var. Nefret ettiğimi fark ettim.

Angel'a sıırıslıklam aşık olduğumun neredeyse kesin olduğunu da kabul etmiyorum. Köpük banyosunun ve benimle nazıkçe ilgilenmesinin arasında, o tek kelime etmeden bir şekilde bütün bir konuşmayı yapabilmemiz de var.

Lanet olsun. O adam bana tüm gezegendeki en değerli şeymişim gibi davrandı ve ben de duygusal açlık çeken açgözlü bir gremlin gibi bana bakılan her saniyeyi yalayıp yuttum.

Grey bu sabah yatağıma kahve getirdi ve yemin ederim gözünü bile kırpmamış gibiydi. Yine de bana sadece kafein değil, muzip bakışlar da getirecek zamanı bulmayı kendine iş edinmişti. Bugün halletmeleri gereken her ne iş varsa Angel'ı yanına almadan önce, çürük bir kıçım olduğu için yanaklarım tutuşana kadar benimle dalga geçme kararlılığıyla birlikte.

Sonuç olarak, tamamen boku yedim.

Her biri, tüm bunlardan önce var olduğunu bile bilmediğim bir parçama seslenen üç adam. Kanıtlar açık... Bataklığın derinliklerine batıyorum.

onların yanında ne kadar uzun kalırsam.

Peki ben ne yapıyorum? Bugün onların peşinden gitmeye karar verdim.

Dışarıdaki dünya karamsar bir griye bürünmüş, bulutlar alçakta asılı duruyor, ancak Noire Evi'ne giden kısa mesafeyi yürüyebilecek kadar sıcak. İçimden bir ses malikâne ve duvarlar arasında olup bitenler hakkında daha fazla bilgi edinmek, kulüp hakkında daha fazla soru sormak ve sözde bağlı olduğum gelecek hakkında ne gibi bilgiler edinebileceğimi görmek istiyor.

Bir kız oturup kendine acıyarak, hayatına sahip olmaya karar verenlerin kana susamış bir güruh gibi üzerine çullanacağı günü bekleyemez. Hayır. Siktir et. Bir şekilde, meseleleri dikkatli ve incelikli bir şekilde kendi ellerime almam gerekiyor ve yardım edemem ama cevapların en azından bir kısmının o süslü dekore edilmiş odalarda ve zevk ve hedonizm kisvesi altında kilitli tutulan sırlarda yattığını hissediyorum.

Bu gizli dünyanın tam kalbindeyim ve bunu kendi avantajıma kullanmanın bir yolu olmalı.

Ayrıca, kimse bana Noire House'a tek başıma adım atmama izin verilmediğini açıkça söylemedi. Aksine, karanlık işlerine dahil olmam için beni dürtmeye ve kışkırtmaya devam ediyorlar, ben de bunu kabul devam edeceğim.

Bu sabah tek başıma kaldığımda, bir önceki geceyi ve tüm gecenin böylesine yabancı bir dünya tarafından kuşatılmışken kendimi ne kadar iyi tuttuğumun bir testi olduğunu düşünüp durdum. Bu da beni bu evde, bu adamlarla yaşadığım geçici durumun yakın zamanda sona ereceğine inandırıyor.

Belki Hawke'la hâlâ *derslerim* vardır ama bunların devam edeceğinin garantisi yok. Bildiğim kadarıyla, geceleyin beni yatağımdan alıp götürmek için pusuda bekleyen başka maskeli kişiler de olabilir.

Belki de biraz da bu yüzden Angel'ın çarşafına sarılıp, beni geniş göğsüne bastırarak vakit geçirmekten bu kadar memnunum. En azından o yanımdayken öylece ortadan kaybolamayacağımı hissediyorum. Ya da en kötü ihtimalle, hayal bile edilemeyecek bir şey olursa benim adıma bir tür mücadele vermesini umuyorum.

Yürürken, düşünürken ve tüm bu lanet olası karmaşayı değerlendirirken acı verici bir sonuca vardım. Büyük olasılıkla, olacıklara müdahale etmek ya da yörüngesini değiştirmek için şey yapamayacaktır. Hayır.

Onun ya da diğerlerinin kaderimizi değiştirme gücüne sahip olabileceği peri masalı sonunu ne kadar dileysem de.

Noire House'un kapısından geçerken, günün bu saatinde aynı düzeyde açık bir cinsel enerjinin sergilenmesini tam olarak beklemiyordum. Daha öğleden sonra. Ancak park alanında, malikanede misafirlerin olduğunu gösterecek kadar araç olduğu kesin.

Elbette cinsel iştah sadece hava karardıktan sonra ortaya çıkmıyor ve her hareketlerini izleyen daha az göz varken gelip gitmeyi tercih edebilecek birkaç üyeden daha fazlası olduğunu tahmin ediyorum. Yine de eminim ki dün gece olduğu gibi kamuya açık bir ortamda *görünmekten* hoşlanan pek çok kişi vardır.

Her zamanki sessiz dağlı refakatçimin gözetimi altında buraya yeterince gelmiş biri olarak, Grey'in yaşadığı yeraltı dünyasına inen geçitlerde ilerliyorum.

Bir oda dolusu insanın önünde kıcıma şaplak atmasına izin verdiğim adam, elbisemin jarse kumaşı her bir hassas kıvrımın üzerinde kayarken aklımdan hiç çıkmıyor ve neredeyse orada dev bir el izi varmış gibi hissediyorum.

Bu sabah kesinlikle aynaya baktım çünkü uyandığımda beş parmağımın da morarmış olduğuna ve her iki yanağımda da büyük bir avuç içi olduğuna yemin edebilirdim. Ne yazık ki, en iyi ihtimalle biraz beneklenme vardı.

Belki de beynimde daha da sürük bir seviye olduğunu fark ettiğimde tenimi sıcaklık kaplıyor. Hawke tarafından tartaklanmaktan dolayı bir ya da iki morlukla uyanmak *isteyen* biri.

Bu da yine ondan uzak durmak istediğim ve her halükarda ondan nefret etmem gerektiğı gerçeğıyle tamamen çelişiyor.

Ancak, içinde yaşadığı bu dünyayı merak etmeyecek kadar ondan nefret edemiyorum.

Grey'in atölyesine ulaştığım da, ilk başta yaklaşmakta biraz tereddüt ediyorum. Ona geleceğimi söylememiştim ve aniden, tanıklık etmemem gereken bir şeye izinsiz girme endişesi belirgin bir olasılık haline geldi.

İşkence mi? Seks mi? Burada neler döndüğünü kim bilebilir ki? İleride beliren kapıdan içeri girip onu kanlı kurbanlarla birlikte asılmış halde bulduğum da rahatlamam benim hakkımda ne söyler bilmiyorum,

Komutanı olduğu bu zindanda orgazm arayan müşterilere hizmet verdiğini keşfetmek yerine.

Neyse ki bu adamlara karşı duyduğum minicik sahiplenme öfkesi hislerim için -köşede bir kutuya daha tıkip kapağını kapattığım ve neden onlarla bu kadar kolay yatağa girdiğimi anlamaya çalıştığım hislerim için- içeri giriyorum ve atölyeyi boş buluyorum.

Yaşam belirtisi yok. Yüzen vücut parçaları arasında yarım kalmış kahve yok. Dişleri ya da tırnakları eksik sorgulama denekleri de yok. Mekâna bakılırsa, bugün buraya hiç gelmemiş olabilir.

Dudaklarımı büküyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Ona mesaj atmalı mıyım? Başparmağım devam eden mesaj dizimizin üzerinde geziniyor ve sonra bundan vazgeçiyorum. Bugün bana istediğimi yapmam için alan ve zaman verilmiş gibi görünüyor, bu yüzden kaderimle ilgili bu eski duvarlardan koparabileceğim bazı cevaplar aramak için üst kata çıkmaya devam ediyorum.

Kulübün ana girişinin bulunduğu kata ulaştığımda -bir önceki akşam sohbet ve flörtlerle doluyken geçtiğim alan- barın arkasında sadece biraz tanıdık bir adam görüyorum.

William yukarı baktı ve bana el salladı.

"Merhaba." Ona küçük bir gülümseme gösteriyorum ve bar taburelerinden birine tünediğimde içimden fırlayan irkilmeyi bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

Tanrım... Hawke gerçekten de o yirmi avuç izinin her birinden bana kalıcı bir hatıra bıraktı. İlk tokadımı yediğimde, hem de herkesin içinde, dünyayı sarsan bir orgazmın içinde paramparça olduğumu hatırlatan hınzır bir hatıra.

"Sen Poe'sun." Adam tezgahın altındaki raflarda cam eşyaları yeniden düzenlerken bana gülümsüyor.

"Ve sen William'sın?" Yüzümü, *patronunun kırımın yanaklarını avuçlayarak beni bir su birikintisine çevirdiğini* haykırmayan bir ifadeye özenle yeniden düzenliyorum.

"Lütfen, bana Will de. Sana bir şey getireyim mi? Köpüklü su, değil mi?"

"Eğer bir şişeniz varsa, bu mükemmel olur." Elbisemi dizlerimin üzerinde düzeltirken başımı bir yana eğiyorum. "Hiç uyuyor musun?"

Bu hareketi yüz bin kez yapmış birinin hassasiyetiyle, arkasındaki bir şişe alıyor, zorlukla

Neye uzandığına bakmaya ihtiyacı .

"Eğer yardım edebilirim, hayır." Kapalı içeceği göz kırparak bana doğru uzatıyor.

"Keisha burada mı acaba?" Kapağı açıp birkaç yudum içtikten sonra şişenin ağzından onu izliyorum.

"Akşama kadar gelmeyecek." Bir bez kapıyor ve bir kalçasını barın arka kısmına dayayarak şarap bardaklarını parlatıyor. "İlk *resmi* Noire House deneyiminzden nasıl keyif aldınız?"

"Burada olduğumu biliyor muydun?"

"Benim işim içki doldurmak ve sırları bilmek diyelim." Bana sırtıyor.

"Ohhh... Bahse girerim buradaki *tüm* sırları ."

"Bazen istediğimden daha fazla." Yüzünü hafifçe buruşturup ürperiyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Eminim çok şey görmüşsündür." Will gibi biri bir şekilde kullanabileceğim bir bilgi verebilir mi?

"Eğer üst kattaki özel odaları kontrol etmem gerekirse, zamanımı dikkatli seçmem gerektiğini öğrendim."

"Bir ya da iki göz kaptın mı?"

"Geldiğim yerde zaten aşına olmadığım bir şey değildi, ama yine de uykulu bir Pazartesi sabahı saat on birde biraz daha sapıkça bir şeyle karşılaşmak her zaman bir deneyimdir, bilirsiniz."

Öyle bir enerjisi var ki, burada boş muhabbetin nasıl işlediğinden pek emin olmasam da, bir süre burada oturmak için kendimi rahat hissetmemi sağlıyor. "Seni tutmuyorum, değil mi?"

"O koltuk istediğin sürece senin, Poe."

"Herkesin kim olduğumu ve hakkımdaki her şeyi biliyor gibi görünüp benim hiçbir şey bilmememi hâlâ tuhaf bulduğumu söyleyebilir miyim?" Başımı sallayarak bir içki daha yuvarladım.

Will cilalı bardakları bir kenara koyar ve bir kalp cerrahı hassasiyetiyle limonları kesmeye başlar.

"Bu dünyanın olayı bu. Tamamen farklı bir kurallar dizisi içinde yaşamaya alışıyorsunuz."

"Hayatın hep böyle miydi? Nasıl işlediğini bile bilmiyorum, insanlar gizli bir cemiyette falan mı doğuyor?"

"Elbette. Bazılarımız öyle. Bana gelince, Hawke ile tanışana kadar diğer Hanelerden birinde büyüdüm ve o beni buraya getirdi." Will bana bir

çözemediğim bir bakış. "O adam için hayatımı ortaya koyarım. Hiç şüphe yok."

Bunu bana bilerek mi söylüyor? Yoksa ben mi her şeye gizli anlamlar aramaya çalışıyorum?

"Noire Evi dışında başka haneler de mi var?"

Çenesini eğiyor. "Diğer dört tanesi Anguis'e bağlı. Bazıları Macabre Limanı'na sürüş mesafesinde olacak kadar yakınken, diğerleri başka yerlere dağılmış durumda. Bunları ancak davet edildiğiniz, inisiye edildiğiniz ya da başka bir Hanede yaşamanıza izin verildiği takdirde öğrenebilirsiniz."

"İzin almak zorunda mısınız?"

"Kesinlikle. Bu bir rekabet değil, daha çok Hane reisleri arasında her zaman oynanan bir güç oyunu. Andreas Noire her şeyi denetliyor ve konsey içinde onun muadili diyebileceğimiz benzer konumda başkaları da var."

Bu ismi tekrar duymak dikkatimi çekiyor. "Dün gece Andreas'la kısa bir süre görüştüm."

Will'in omuzları sertleşiyor ve gözleri daha önce olmayan bir yoğunlukla benimkilere dikiliyor.

"Dediğim gibi, izin verecek olanlar Hanelerdir. Bireysel üyelerinin ayrılmasına izin vereceklerdir. Ancak, bu yapıldığında bir özgürlükten ziyade bir pazarlık aracı haline gelir."

Hawke'in Andreas'ın varlığına verdiği tepkiyi hatırlayarak biraz daha su yutuyorum ve aniden burada kaçırdığım bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

"Örneğin Angel'ı ele alalım..." Will devam ediyor ve dev koruyucumdan bahsedilince tüm dikkatim önümdeki adama yöneliyor. "Buradaki hayatı Hawke tarafından özenle takas edilmiş bir hayat."

Göğsüm sıkışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Will'in gözleri odanın içinde geziniyor ve başını hafifçe sallıyor. Ya bana söyleyemiyor ya da söylememeyi tercih ediyor ve her iki durumda da çok sinirleniyorum çünkü bu dünya gizemli ve kafa karıştırıcı ve ben burada işlerin kısa bir an için sorunsuz gittiğini sanıyordum.

Arkamdaki konuşmalar bir grup insanın geldiğini işaret ediyor ve Will bana özür dileyen bir gülümseme veriyor.

"Seninle tanışmak çok güzel, Poe. Bana eşlik etmek istediğin her an bar taburelerim senindir."

"Teşekkürler, Will." Gerçi gerçekten minnettar mıyım bilmiyorum. Aslında, beni geldiğimden daha fazla soruyla baş başa bıraktı.

Barın diğer ucuna gitmek için dönüyor, sonra duraklıyor ve sesini alçaltıyor. "Hawke Calliano, birçoğumuz için yaptıklarının karşılığında her şeyimi seve seve verebileceğim bir adam. Onun yanındayken bunu aklından çıkarma, tamam mı?"

"Elin nasıl?"

Hawke'ın ofisine girdiğimde, söz konusu adamın bir ton dosya ve evrakın üzerinde kamburlaştığını görüyorum ve dürüst olmak gerekirse, sanki lanet olası bir yaşayan kabus gibi görünüyor.

Bilgisayar ve elektronik tablolar yerine bana her gün bağırsak ve dil verin.

Mavi gözleri benimkilere kayıyor ve dün geceki maceralarından bahsedince elinin hafifçe büküldüğünü görüyorum. "Siktir git."

"Ağrıyor olmalı." Dilimi yanağımın kenarına dayayarak, şu anda cansız ve boş duran dev şöminenin yanındaki koltuklardan birine doğru ilerliyorum.

Hawke varlığını görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor ve yazmaya devam ediyor.

Oynamaya başlamadan önce ona birkaç dakika veriyorum. "Bir dakikanı kazanmak için seksi bir sütyen ve külot mu giymem gerekiyor? Bugünlerde kırmızı iç çamaşırı mı tercih ediyorsun?"

Bu da bana ağır bir nefes ve Calliano kardeşler söz konusu olduğunda alışlagelmiş bir bakış kazandırıyor. Başını arkaya yatırıp burnunun köprüsünü kısıtıyor ve burada oturup onun özenle bir araya getirilmiş kayıtsızlık kabuğunu kırmanın tüm yollarını düşünmek çok cazip geliyor.

"Evde uyumuyorsun." Bu adam meşgul olduğu gibi saçma bir hikayenin arkasına saklanabileceğini düşünüyor olabilir, ancak

küçük tutsağımız uyuşturucunun etkisinden çıktığından beri odasına girmeye cesaret edemedi.

"Sen de öyle." Sonunda bana uzun uzun baktı.

"Geceleri başımı nereye koyduğumu takip ediyorsun, ne kadar romantiksin."

Kaşlarını çatıyor ve bana doğru özellikle asitli bir şey fırlatmaya hazır görünüyor, sonra daha iyi düşünmeli.

Sessizlik havada asılı kalıyor, bilgisayarının tuşlarına dokunarak noktalanıyor.

"Bugün kesinlikle çok keyiflisin. Bu yüzden Ky'nin sürekli sen ve Thorne hakkında söylenmesine katlanmak zorundayım, değil mi? Hepimizi kutsayan bu harika ruh hali nereden çıktı?"

Hawke bir elini siyah saçlarında gezdirerek hafifçe karıştırıyor ve ben de gözlerinin etrafındaki koyu halkaları fark etmekten kendimi alamıyorum. Bu adam, kendisi ve kardeşlerinin gizlice yaptığı iyiliklerin peşinde mumu iki ucundan yakmayı seviyor, ancak ruhunu yerinde tutan ipler, adamın maskesinin arkasındaki o küçük bakışta oldukça kırılgan görünüyor.

"Burası Lilith House." Bakışlarımla buluşuyor, tüm müşterileri için kusursuzca kullandığı o ifadeyi takınıyor ve Anguis her zamanki gibi okunamaz halde kalıyor.

"Neymiş o?"

"Bir sonraki götürüleceği yer."

Vücudumdaki her kas geriliyor ve ben daha hareketi algılayamadan ayağa kalkıyorum. "Şaka yapıyorsun. Bu hiç komik değil, Calliano."

"Böyle bir konuda şaka yapacak birine benziyor muyum?"

Orada oturup nasıl bu kadar sakin kalabildiğini anlamak mümkün değil.

"Hayatta olmaz." Avucumu başımın arkasında gezdiriyorum. "İlk olarak, hayır. İkincisi, Angel lanet olası bir isyan başlatacak."

Hawke sandalyesinde arkasına yaslanmış, delici bir dikkatle beni izliyor. "Bunu kimin istediğini bilmiyoruz. Lilith Evi'nde daha pek çok kişi var ve tıpkı burada olduğu gibi, çürümüşlerin arasında da iyi insanlar var."

"Ya onu isteyenler onlarsa? O zaman ne olacak?" Sesimi yükseltmiyor ama neredeyse buradaki her mobilyayı devirmeye hazırım. "İçinizden birini öldürmek sizi tatmin edecek mi? Çünkü sana şimdiden söylüyorum, ona yapacağı şey bu olacak. En başta onu oradan çıkarmamızın tüm nedenlerini unutma."

"Herkesi kurtaramam Greyson. Elimden geleni yapıyorum, tamam mı?"

Damarlarım çarpık bir huzursuzluk hissiyle pompalanıyor. Sonunda duruyorum ve iki elimle sandalyenin arkasına yaslanıp gözlerimi onunkilere sabitliyorum. "Kızgın olduğunu biliyorum. Sana kızgın değilim. Sadece bu işin artık daha karmaşık olduğunu söylüyorum."

"Nasıl yani?"

Bu beni neredeyse güldürecek.

"Başkalarını kandırabilirsin ama ben o dikmeyi sevdiğin kalkanın arkasını görüyorum. Sahip olduğun tüm o güzel çocuk genlerinin altında ne yattığını biliyorum."

Adam gerçeği saklamakta usta ve sanki bunların hiçbiri Poe için büyük bir felaket değilmiş gibi lojistik ve detaylardan bahsetmeye devam ediyor. Onu bir kez kurtardığımızı düşünürsek, gölgelerde saklanan bu pislikler her kimse, şimdi onu lanet olası insanlara teslim etme ihtimalimiz var ve içim bunun ne anlama gelebileceğini düşünerek çalkalanıyor.

"Detayları sana mesaj atarım. Yapacak işlerim var, biliyorsun." Bilgisayarına geri dönüyor, yapmayı sevdiği gibi beni başından savmaya çalışıyor.

"Evet, her zaman öyle değil mi?" Başımı sallıyorum. "Ama suçluluk duygusuyla bilgisayarında ve telefonunda ne kadar saçmalık varsa sakladığını ve kendini gömdüğünü biliyorum. En azından ne istediğini itiraf ederek ona saygı göster."

Bu da onun kalpsiz, buzbakışlarını tekrar bana yöneltti. "Senin yerinde olsam en iyi yaptığın işe devam ederdim, kasap." Sözleri ölçülü ve yavaş.

"Peki bu tam olarak nedir?"

Bu sefer Hawke söyleyeceklerini çiğniyor gibi görünüyor ve ben ona düşünme fırsatı bile vermiyorum.

"Çünkü dün gece durduğum yerden... Andreas Noire ortaya çıkar çıkmaz bir şimşekten daha hızlı hareket eden bir adam gördüm. O kıza tam olarak istediğini veren bir adam gördüm. Ayrıca kızın küçük tatlı kıcına şaplak atmayı bitirdiğinde kolunun ön kısmı kadar ereksiyon olmuş bir adam gördüm."

Sandalyenin arkasını iterek masasına yaklaşıyorum ve bunu yaparken ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Şimdi bana bunun nasıl bir iş olduğunu ve buz gibi soğuk kalbini her zamanki gibi derin dondurucuda kilitli tuttuğunu tekrar anlat, çünkü sana neyi kaçırdığını anlatmaya başlayamam bile. Gerçi bildiğinden eminim ama sen bunu itiraf edemeyecek kadar gururlu bir pisliksin."

Gözleri kısıldı. "Onu neden Andreas'tan uzaklaştırmak zorunda olduğumu çok iyi biliyorsun. Bu bir bok ifade etmiyor."

Elbette, bu adam her zaman şehidi oynayacak. Her zaman kurtarıcı ve her zaman kendi hayatı önemsizmiş gibi davranıyor.

"Hawke... sen ve kardeşin herkesten daha fazla acı çektiniz, bunu anlıyorum. Ama kazanmaya devam etmelerine izin vermenin bir anlamı yok. Ya bu yaşadığınız onca saçmalığın arasında iyi bir şeyse? Geçici bir huzur bile buna değmez mi sence?"

Bu sözler havada asılı kalırken çenesi titriyor. Sonunda telefonunu eline alıyor ve bu konuşmayı bu şekilde bitirmek istediğini anlıyorum.

"Yarın akşama kadar sizi orada bekliyorlar. Poe'nun etrafı gezdirilmesi, Lilith Hanesi'nin üyeleri arasında görülmesi gerekiyor. Ziyaret etmesini istedikleri başka haneler de olacak mı bilmiyorum ama şimdilik elimizdeki emirler bunlar."

"Sen gelmiyorsun."

"Hayır."

Başımı bir yana eğerek onu son bir kez daha dürtüyorum, çünkü siktir et onu. Dün gecedен sonra, yaptığı pisliklerle uğraşmak zorunda kaldıktan ve nükleerleşip Hawke'ı parçalara ayırmadan önce Angel'ı yere yatırmaya çalışmak zorunda kaldıktan sonra, bu adamın kendisi için ne söyleyeceğini görmekten daha çok ilgileniyorum.

"Sizinkilerle oldukça iyi örtüşen pek çok ilgi alanı var. Formunu okudun mu?"

Başka birinin asla fark etmeyeceği küçücük bir saniye var ama omuzlarının gömleğinin altında nasıl gerildiğini görüyorum. "Hayır, yapmadım."

"Bunu yaparsan kendin için neyi doğrulayabileceğinden mi korkuyorsun? Sanırım zaten şüphelendiğiniz şeyi."

"Bence gidip birkaç ceset parçalayın ve kendinize yapacak bir şeyler verin."

İçimden bir kıkırdama geliyor. "Bu dansı uzun zamandır yan yana yapıyoruz Calliano. Bence bunu kabul etmezsen, o gittiğinde pişman olacağını ve kendine bir şans bile vermediğini ciddi olarak düşünmelisin. Biz mutlu sonla bitmeyiz. Biz pislikleriz, unuttun mu? O yüzden burada bir şeyi inkâr ederek asil davranıyormuş gibi davranmayı bırak."

"Kibarca siktir git, Greyson."

Hawke'ın dikkatinin tamamen dağıldığı an, hemen cevapladığı bir telefonun geldiği andır. Telefonun diğer ucunda kardeşinin sesini duyabiliyorum.

Kapıdan çıkarken omzumun üzerinden, söz konusu adamın beni duyabileceği kadar yüksek sesle sesleniyorum. "Ky'ye söyle, oynamam için bana biraz daha oyuncak göndersin. Atölyem biraz boş görünüyor."

"Bu şey zırlı mı?" Yemin ederim, hayatımda gördüğüm en büyük aracın içindeyiz. Angel'ın sürücü koltuğundaki devasa omuzları normal boyutta görünüyor ve arkada, her iki yöne de yayılan bir deri genişliğine tünemiş bir karıncadan başka bir şey değilim.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyor Grey yolcu koltuğundaki pozisyonundan. Telefonunu tuşlamakla meşgul ve ikisi de garip davranıyor.

Tek bildiğim, görünüşe göre diğer Hanelerden biri olan ve Macabre Limanı'ndan arabayla yaklaşık bir saat uzaklıktaki Lilith Evi'ni ziyaret edeceğimiz.

Çok az insanın ve daha da az aracın bulunduğu daha da uzak bir ülkeye doğru gidiyoruz.

Bu sanki bir korku filminin girişi gibi. Garip bir şekilde sessiz bir arabada, sis yüklü tepelere doğru inen üç kişi... Bu konuda damarlarınızda ürperti yaratacak hiçbir şey yok.

"Bana nereye gittiğimiz hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?" Uzanıp onları kaslı omuzlarından sarsmak ve ikisinin de neden bu kadar gergin olduğunu ve elime bir mutfak bıçağı alıp almamam gerektiğini öğrenmek istiyorum. İkisine de beni ellerinden geldiğince konusunda güvenmeme rağmen, açıkça rahatsız oldukları gerçeği nabzımı hızlandırıyor. İyi anlamda da değil.

Noire House'da yaptığım keşiflerden ve dün ikisini de bulamamamdan sonra, bu konuda pek fazla konuşma olmadı

Ziyaret. Grey'in bana söylediği tek şey, malikanedeki gecemle aynı şeyi beklemem gerektiği. Sözde bu dünyada *görölmek* ve gölgelerde gizlenmiş sessiz figürler tarafından gözlemlenmekle ilgili.

Grey'in enerjisi bana bir şeyler bildiğini söylese de, hiçbir kim olduklarını biliyor gibi görünmüyor. Her ne kadar bana bunu söylemeyi reddetse de. Onu bilgi için zorlamak istemiyorum, her ne kadar vahşi bir yaratık gibi içimi kemirse de, beynimde milyonlarca soruyla vahşi bir şekilde dolaşıyor.

Beni kasıtlı olarak karanlıkta bırakacak türden bir adam değil. Hawke Calliano'nun aksine.

Bu gece Lilith House'da bulunmanın bana vereceği cevaplar olacağını düşündüm, bu yüzden en iyi hareket tarzım sadece onunla gitmek. Umarım, kendi planlarımı yapmaya başlayabileceğim bir fırsat doğabilir.

Dar bir yola ya da daha çok bir şeride giriyoruz ve tepelik araziye doğru tırmanmaya başlıyoruz. Burada orman çok sık ve nereye gittiğimizi görme şansımızı engelliyor. Azalan ışıktaki, aracın farları kalın ağaç gövdelerini ve çalıları aydınlatıyor ve bu تنها hedefe doğru ilerlemeye devam ederken, çalılıkların arasına dalmadan önce birkaç geyiğin parıldayan gözlerini ve titreyen kulaklarını görüyorum.

Sis kümeleri kalınlaşıyor ve manzarayı kaplayan ağır bir battaniyeye dönüşüyor. Havadaki soğukluk gerçekten bir sıcaklık düşüşü mü yoksa sadece vücudumun bu gecenin bize getireceği her neyse onun uğursuz hissine verdiği bir tepki mi, emin değilim.

Noire House, Macabre Limanı'ndan biraz izole edilmiş durumda, ancak bu konum toplumdan tamamen kopuk.

Burada yüz binlerce ceset saklayabilirsin. Kesinlikle, kimse çığlıklarınızı duymaz.

Son bir tepeye tırmanıp bizi aşağıda geniş bir vadiyi ortaya çıkaran bir dönemece getirdiğimizde, ileride ışıklar görüyorum. Noire House kadar yüksek ve aynı derecede gotik bir bina duruyor, ancak bu daha çok bir dizi kuleli kuleye benziyor. Çok daha köşeli ve kompakt. Geride bıraktığımız malikane geniş ve sonsuz uzun koridorlar boyunca devam ederken, bu bina gökyüzüne tırmanan kuleler gibi görünüyor.

Elimde olmadan fark ettiğim şey, dış cephenin mürekkep karanlığı. Bina neredeyse gecenin içine karışıyor ve sadece donan-

Akşamın geç saatlerinde gökyüzünün mavimsi tonu hala devam ediyor ve bu sayede keskin tepelere ve korkuluklara iyice bakabiliyorum.

Sonra arazinin geri kalanını görüyorum. Uzaklara doğru yayılmış bir köy, bir tür topluluk gibi görünüyor. Neredeyse şaşkınlıktan nefesim kesilecek çünkü malikanenin ihtişamından sonra, hepsi benzer şekilde tasarlanmış, sivri, taretli çatılara sahip mülkler var.

Her şeyin merkezinde, bir tür gece yarısı sirki gibi geniş bir çadır var. Fenerlerle aydınlatılmış bir patika ağı yanlardan uzanan bir halka oluşturarak merkezde oturduğu yere ulaşıyor.

En büyük binanın önüne geldiğimizde Grey bana, "Lilith Evi'ne sadık Hane yeleri burada yaşamayı seçiyor," diyor. "Noire Evi'nde üyeler gelip giderken, burada kalmayı seçiyorlar."

Angel'in buradan geldiğini bildiğimi ağzımdan kaçırıp kaırmayacağımı ya da en azından Will'in dn bana söylediklerine güvenip gvenemeyeceğimi bilmiyorum. Bu adamların ikisi de bana bu konuda herhangi bir işaret vermediler ve bu da içimde yavaşça dönüp duran rahatsız edici duygu girdabını daha da derinleştiriyor.

"Gidebilirler mi?" Ben soruyorum.

"Hanedan ve konsey tarafından verilen emirler dışında, hayır. Yine de talimatlarının doğası buysa, üyelerinin uzun sreler boyunca ayrılmaları gerekebilir." Grey'in sözlerini bu kadar seyrek kullanması yine alışılmadık bir durum. Yanındaki koltukta oturan diğer adamın yüzünü göremesem de, arabanın içini nasıl okuyacağımı bilemediğim bir enerji dolduruyor; sanki bir nehre düşmüşüz de su seviyesi yavaş yavaş yükselerek önüne çıkan her şeyi yutuyormuş gibi.

"Burası Noire House ile aynı yer mi? Bir kulüp m?" "Bazı açılardan. Farklı bir tür, aşkım."

Kafam karışık ve dürüst olmak gerekirse, tüm bunların ne anlama gelebileceğinden biraz korkuyorum. Yine de benim için tek seçeneğin savaşmaya ve yüzmeye devam etmek olduğunu biliyorum, o bilinmeyen kıyı şeridine ulaşmam ne kadar uzun sürerse sürsün.

Ayrıca, bu geceden katılımdan ve ardından iki adamımın beni buradan çok uzaklara götürmesinden başka bir beklentim olup olmayacağını da bilmiyorum.

Bu yüzden nemli avuçlarımı siyah tl etekli ve halter yakalı, ayak bileklerime kadar uzanan elbisemin kumaşında gezdiriyor, sessizce kendimi toparlıyorum.

Angel birkaç kalp atışı içinde araçtan iniyor ve kapımı açıyor. Üzerine bir şey çökmüş ve davranışları her an kopabilecek kadar gergin bir lastik bant gibi gergin.

Alnındaki çizgiler, ifade edemediği her şey için kalbimi sızlatıyor ve onu daha fazla zorlamak istemiyorum. Bu an açıkça dalgalanan bir gerilimle dolu ve Noire House'daki geceden ve Hawke'la olanlardan sonra nasıl olduğunu düşünürsem, buradan uzaklaştığımızda iyi olacağımızı biliyorum.

Sorularım daha sonra Grey için saklanabilir.

Tahmin ettiğim gibi ana binaya ^{girmiyoruz}. Bunun yerine, yanan alevli meşalelerle aydınlatılmış yolu takip ederek büyük, sivri tepeli çadıra doğru ilerliyoruz. Gerçekten de bir sirke benziyor, ancak bu çadırda lunapark ve ışıklı eğlence diye bir şey yok.

Aynı seks ve zevk arayışı hissi havada asılı duruyor. Diğer figürler önümüzde ilerliyor ama gözlerin bize doğru çevrildiği çok açık.

"Burada maske takmak zorunda değil miyiz?"

Angel başını sallıyor. Vücudu benimkine o kadar yakın ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Avuç içim onunkinin içine girmek için kaşınsa da elimi tutmaya çalışmıyor.

Diğer tarafımda, Grey iki elini ceplerine sokmuş bir şekilde yürümeye devam ediyor, ancak rahat olmadığı her halinden belli.

"Lilith Evi kendi kurallarına göre çalışır. Konsey üyeleri bir araya geldiklerinde Anguis'in geleneklerini benimserler, ancak çoğunlukla burada kendi kuralları vardır."

"O ilk gece Noire House'da kaybolabileceğimi hissettim," diye fısıldıyorum. "Ama bu bana kaçırılabilceğimi ve kemiklerimin bile bulunamayacağını hissettiriyor."

Grey korkunç bir şekilde anlaşılmaya benzeyen bir ses çıkarıyor ve ben başka bir şey söyleyemeden çekilen ipek perdeye ulaşıyoruz

zengin bir iç mekanı ortaya çıkarıyor.

Bu bir sirk değil, gerçekten.

Katmanlı oturma yerleri yerine sedirler, minderler ve güzel giyimli insanlar tarafından işgal edilen yastıklı banklar vardır. Büyük tepenin ortasında, tepeyi havada tutan ana direk ve yükseltilmiş bir sahne bulunmaktadır. Seyirciler nerede oturuyor olursa olsun, o spot ışığının altında olsaydınız görünürdünüz.

Şu anda boş duruyor, ancak su altındaymış gibi hissettiren bir dalgalanma etkisiyle yavaşça hareket eden mor ve altın rengi bir ışık var.

"Hadi gel." Grey bir elini sırtımın alt kısmına bastırıyor ve bu küçük hareket, oradaki hafif sert dokunuşu, bilebileceğinden çok daha rahatlatıcı hissettiriyor. Ayrıca ne kadar önemsiz olursa olsun, *beni* izleyen her kim olursa olsun, bu adamların benim iyiliğimi düşünmek için burada olduklarına dair bir işaret gibi geliyor.

Ya da belki de bu sadece benim aptal beynimin olayları rasyonalize etmeye çalışmasıdır.

Kendimize oturacak yer buluyoruz ve tüm bu süre boyunca seyircilerin bakışlarının ağırlığı, kalın ve daraltıcı bir şekilde üzerimize çöküyor. Ancak, çadırın kenarına en yakın yastıklı banklardan birinde iki adamımın arasında yerimi aldığımda, bu alanın etrafındaki gözlerin ille de benim üzerimde olmadığını fark ediyorum.

Yolumuza çıkan yüzlerin çoğu dev koruyucuma bakıyor.

Belki de Lilith Evi'nden geldiği gerçeği doğrudur.

Hepsi.

Siktir . Bana sahip olduğunu düşünen her kim olursa olsun ne yaptığımı. Hâlâ özgürlüğümü bir şekilde korurken olmaz. Büyük patilerinden birine uzanarak onu kucağıma çekiyorum ve iki elimi onun parmaklarına doluyorum. Angel başını eğip dokunuşumuzun birleştiği yere bakıyor ve neyse ki kırılğan akıl sağlığım için geri çekilmeye çalışmıyor. Bunun yerine bizi birbirimize kilitliyor, parmak uçlarını birleştirmek için kıvırıyor.

Aynı şeyi Grey için de yapmalı mıyım? Birdenbire onu istemedenden de olsa ihmal ettiğime dair bir endişe hissettim.

Karmaşık durumumu düşünmeye ya da Hawke'ın bize katılmadığı gerçeğine kafa yormaya zaman yok; ışıklar kararıyor ve sahne odak noktası haline geliyor. Yükseltilmiş platformu zengin bir mor renk kaplıyor ve ortada bir hareket var.

Zeminden figürler yükseliyor ve müzik derin, şehvetli bir basla titreşmeye başlıyor. Ses doğrudan bağırsaklarıma takılıyor ve tüm farkındalığımı başlatan performansla çekerek beni zorluyor ve kafamı çeviremiyorum. Sadece Angel'ın kucağında ağırlığını hissettiren sıcak avuç içi beni buraya ve şimdiye bağlıyor.

Havaya asılmış çemberler ve kafesler olduğunu fark ediyorum. Platformun üzerinde, şeffaf kristal zıbınlar ve boğazlarına sarılmış elmas kaplı yakalarla süslenmiş yarım düzine erkek ve kadının yer aldığı bir hava gösterisi başlıyor. Benzer büyüklükteki bir başka grup da platform üzerindeki daha büyük kafeslerin içinde performans sergiliyor.

Erotik, şehvetli -kısmen tiyatro, kısmen seks- ve Grey'in buranın Noire House'dan farklı olduğunu söylerken ne demek istediğini hemen anlayabiliyorum.

Buradaki gösteri, akrobatlardan akrobatlara kadar her şeyi yapan yetenekli sanatçıları yüksekte sergilerken, aynı zamanda farkındalığınızı havada asılı duran figürlerin altında olup bitenlerin cinsel doğasına sürüklüyor.

"Burası neresi?" Başımı Grey'e doğru eğiyorum, gözlerimi gösteriden ve kalabalıktan ayırmadan.

"Lilith House, üyelerini genç yaştan itibaren eğitime konusunda uzmanlaşmıştır. Diğer dünyalara sızma, en iyi arkadaşınız olmayı öğrenme, tüm sırlarınızı ve gölgelerinizi öğrenme - gerekirse yıllarca hayatınıza girme - sadece emir verildiğinde geri dönüp boğazınızı kesme konusunda yeteneklidirler."

"Casuslar gibi mi?"

Neredeyse anlaşılmış gibi bir ses çıkarıyor. "Aşağı yukarı. Bundan biraz daha karmaşık... gizli ajanlar, bulucular, iş bitiriciler, onlara ne isim vermek isterseniz. Ama bunu çoğunlukla halkın gözü önündeki pozisyonlardan yapıyorlar."

"Göz önünde saklanmak mı?" Bu sözleri söylerken Angel'ın vücudunun yanımda gerildiğini hissediyorum.

"Genellikle evet," diyor Grey. "Çoğu tanınmış kişi, ünlüler, parlak dergi kapaklarında gördüğünüz insanlar bu haneden geliyor."

"Farklı türden bir güç," diye fısıldıyorum. Noire House'un sırları nasıl sakladığını ve zevk arayanları nasıl cezbediğini düşünüyorum ama bu çok daha geniş kapsamlı bir etki.

"Lilith House'a sadıksanız, sırlarla nasıl başa çıkılacağını, birisini kendi vermediği bir kararı vermesi için nasıl etkileyeceğinizi öğrenirsiniz."

zorlandıklarını bile bilmiyorlardı. Bu Hane'nin alametifarikasıdır. Bir kişi en derin, en karanlık arzularını sakladığını düşünebilir, ancak bunlar gün ışığına çıkarılacak ve keşfedilecek ya da en kötü ihtimalle istismar edilecektir. İyi ya da kötü yönde. Her zaman manipülatif değildir, ancak burada gücü elinde bulunduranlar emrederse, bu bağlantılar kukla ipleri gibi çekilir."

Önümüzde hareket eden figürlere benzer bir şeyi daha önce hiç görmemiştim ve serginin ortaya çıkış biçimine hayran kaldım. Röntgencilik gibi, gözü tuzağa düşürmek için tasarlanmış ve kalabalığı beslemeye başlıyor.

Teker teker, cinsel susuzlukları yüzeye çıkarılır ve çiçek açmaları için teşvik edilirler.

Giderek daha fazla seyirci kendi yöntemleriyle şımarmaya başlar. Dokunuşlar değiş tokuş edilir ve ağızlar açıkta kalan teni keşfetmeye başlar, tüm bunlar ışıklar sönük kalırken ve müzik havada titreşirken gerçekleşir. Bu, gecenin üçünde bir gece kulübünde olmak gibidir, tüm çekingenliğiniz azalır ve kendinizi bedenlerin ezilmesi arasında kaybedersiniz.

Biz izlerken, kalabalığın bir kısmı sahneye çekilerek gösteriye katılıyor ve sanırım bu onların Noire House'da yaptıklarına eşdeğer. Bu daha çok bir performans olabilir ve belli ki burada aşağıdaki kalabalığın başlarının üzerinde akıl almaz derecede yüksekte sallanma konusunda oldukça yetenekli olanlar var, ancak hepsi aşağı yukarı aynı.

Zevkler ve beden açıkça sergileniyor. Burada sadece farklı bir ortam var.

Ne kadar süre oturup izlediğimizi bilmiyorum ama tahrik olmanın damarlarımda dolaştığını hissedebiliyorum. Her iki yanıma saran iki adamı düşününce amım sıkılıyor ve bu andan itibaren beni neyin beklediğini bilmiyorum.

Noire House'daki gibi katılmam mı gerekiyor? Ayağa kalkıp sahneye yaklaşmam mı bekleniyor? Yoksa bu, böylesine açık bir duygusallık gösterisiyle çevriliyken kendimi ne kadar iyi tutabileceğimi görmek için başka bir test mi?

Bu, mikroskop altında olmak gibi rahatsız edici bir his veren bir test. Burada belki yüz kişi var, muhtemelen daha fazla ve herhangi biri beni inceliyor olabilir.

Tam da sahnedeki gösteri, seyircinin giderek daha fazla içeri çekilmesiyle organik olarak kalabalığa yayılan bir şeye dönüşüyor gibi görünürken, önümüzde gölgeli bir figür belirliyor.

Karanlığın içinden tek gördüğüm, bir adamın küçük parmağındaki mühür yüzüğünün parıltısı ve ardından tanıdık olmayan bir ses.

Ancak bu kişi, yanımda oturan ve arkasındaki ışıkların silüetini oluşturduğu figür daha konuşmasını bitirmeden öfkeyle titremeye başlayan adamı açıkça tanıyor.

Sesi tüylerimi diken ediyor. "Merhaba, Angelo. Uzun zaman oldu."

Grey nefesinin altından hafifçe küfrediyor ama kıpırdamıyor.

Parmaklarım Angel'ın elimi ölümüne altında ezilmek üzere.

"Bu akşam varlığınızla onurlandırılmak çok güzel, Posey. Kardeşimin sizi bize getirebilmesine ve Lilith House'da sunduklarımıza bir göz atmanıza izin vermesine çok sevindim."

Kalbim çılgınca atıyor. Kardeşi mi? Bu hoş bir aile buluşması gibi hissettirmiyor ve şimdi buraya gelirkenki enerjimizin neden dalga dalga gerginlikle dolu olduğunu açıklıyor.

"Vitto." Solumdaki adam onaylamak için çenesini eğiyor ama Grey'in de kıldandığına şüphe yok.

"İzin verirseniz, Bayan Reed'i bir dakikalığına çalmak ve ona etrafı gezdirmek istiyorum."

Bu bir soru değil. Sormuyor. Söylediği şeyi yapma düşüncesi midemi bulandırıyor ve iki yanımdaki adamlar da içimdeki çalkantıyı yankılıyor.

Grey, "Bence yerde gayet iyi," diyor.

Önümüzde duran adamın yüzünü hâlâ tam olarak seçemiyorum ama altın yüzüğün tekrar parladığını görüyorum.

Kendi kendine mırıldanıyor, her ikisinin de tepkilerinden açıkça eğleniyor.

"Elbette, bu geceki eğlencenizi bölmek istemem. Bu durumda gecenin geri kalanının tadını çıkarmanız için sizi yalnız bırakayım. Angelo misafirimize

Tur. Birkaç yıl geçtiğini biliyorum ama eminim her Şeyin nerede olduğunu hatırlarsınız."

Angel kıpırdamıyor, cevap vermiyor, tavrında hiçbir değişiklik yok, etrafını bir eŐek arısı yuvası gibi saran o korkunç öfke dışında.

Bu diğer adamı daha çok eğlendiriyor gibi görünüyor.

"Her zaman bir zevk, Greyson... ve birbirimizi tekrar göreceğiz, Posey."

Bundan ne anlam ıkaracağımı bilmiyorum. Beni nereden tanıyor ya da *beni tekrar görmekle* ne demek istiyor, hepsi tamamen kafa karıştırıcı ve endişe verici. Sözde seçildiğim insanlardan biri mi ve tüm bunlar buraya katılmamın ve onların dünyasında yerimi almamın beklendiğinin bir teyidi mi?

Tam oyalanacağını düşündüğüm anda, yüzünü bile göremediğim adam çadırın derinliklerinde kayboluyor.

"Siktir. Bütün gece seni gezdirmemiz gerekse de umurumda değil, gidiyoruz." Grey hemen ayağa kalkıyor ve dirseğimi çekiştiriyor. Angel'ın da aynısını yapması bir saniye bile sürmüyor ve yüzünü görebilmeyi gerçekten çok isterdim ama bu çadırın içindeki gölgelerin derinlikleri sırları saklamakta çok yetenekli görünüyor.

"Sorun nedir?" Sesimi olabildiğince alçak tutuyorum, umarım müzikten beni hâlâ duyabilir.

"Durma. Sadece arabaya git."

Benim için neredeyse çok hızlı hareket ediyorlar ve uzun adımlarına ayak uydurabilmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyorum. Ancak bu sefer Angel beni yanına sabitlemiŐ ve büyük avuç iiyle bileğime kelepçe takmış durumda. Bu sevgi değil, çaresizlik ve devasa aracın bizi beklediği yere yaklaŐtıķ içimde korkunç, berbat, içimi çalkalayan bir his büyüyor.

"Onunla arka koltuğa geç." Grey kapıyı açıyor ve bana doğru bakmıyor. Sanki bir Şey ya da birini arıyor gibiydi ve bıçağı fark etmediğim için kalın bir Şekilde yutkunmak zorunda kaldım. Ancak bunca zamandır silahı zaten hazır ve tek elindeydi.

O lmcl keskinlikteki metalin görüntüsü, Angel'dan yayılan hissedilir öfke, hepsi beni duraksatıyor.

"Angel sana zarar vermeyecek ama Şu anda hepimizin ölümüne neden olmadan önce onun tamamen iyi olmamasına izin vermelisin."

Grey'in sesinde bu tonu daha önce hiç duymamıştım; kendini kaybetmek üzereymiş gibi geliyor ve neredeyse başım açık kapıya öyle hızlı çarpıyor ki dünya dönüyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğrulmayı başaramadan kapılar çarpılıyor, kilitler gümür gümür kapanıyor ve Grey bizi çoktan götürüyor.

"Aman Tanrım." Bir elini çenesine götürüp direksiyona vurmaya başladı. "O lanet olası pislik olmalı. Lilith House'un onu sildiğini sanıyordum, ona bir yüzük ve konseyde bir koltuk verdiğini değil."

Dikiz aynasından gözlerini aramaya çalışıyorum, ama o bizi güvenli bir yere götürmeye niyetli ve ayrıca, şu anda nasıl başa çıkacağımdan tam olarak emin olmadığım, yakınımda sıkışıp kalmış dağ gibi bir figür var. Grey'in dediği gibi, Angel bana asla zarar vermez, bundan eminim ama mürekkep gibi karanlığın içinden yüzünü yakalamaya çalıştığımda tek gördüğüm, karabasan tarafından tutsak edildiği o geceki ifadesi. Gözleri görmüyor ve bu arabanın metal ve camlarının çok ötesinde bir yerlerde kaybolmuş durumda ve tüm bunların ailesiyle olan bağlantısı için kalbim parçalanıyor.

Ben benimkilerin kim olduğunu hiç bilmedim ve bazı insanlar bunu korkunç bir yük olarak görse de, bazen hiçbir şey bilmemek daha iyidir.

"Heyyy, hey, Angel." İçgüdülerimle hareket ederek kucağına tırmanıyor, dizlerimi kalçalarına dayıyor ve kollarımı boynuna doluyorum. Elbisemin uçuşan eteği arka koltuğun neredeyse yarısını dolduruyor, ama sanki burada yüzen küçük zerrelermişiz gibi hissediyorum, onu altına çekmekle tehdit eden anılardan kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyoruz.

"Ben buradayım." Onunla paylaşabileceğim tek şey bu ve çok acınası bir teklif gibi geliyor ama işe yarıyor gibi görünüyor. Her iki kolunu da sırtıma doluyor ve bedenimi göğsüne bastırıyor, yüzümün boynunun kıvrımlarına gömülmesine ve sadece onun içinde erimesine izin veriyor.

Tanrım, bu adama kendimi o kadar kaptırdım ki, ona sahip olmak için bu çalıntı zaman parçalarından başka bir şey olamayacak olsa bile. Çünkü sözde bağlı olduğum gelecekte kaçsam bile, burası kurallar, sırlar ve güç dinamikleri tarafından kısıtlanmış bir dünya, adamların Anguis'in gözünde kendilerine ait olmayı almalarına asla müsamaha göstermeyecek türden.

Bu yüzden tek yapabildiğim Angel'ın beni öyle sıkı tutmasına izin vermek, ona öyle sıkı sarılmak ki, sanki birlikte okyanusun dibine batacakmışız gibi. Okyanusun

Parmaklarımın saçlarına dolanmasına izin verirken aynı zamanda baharatlı, odunsu kokusunu ve sıcaklığını derin nefeslerle çekmeye devam ediyorum.

"Özür dilerim. Orada her ne olduysa, çok özür dilerim." Dudaklarım boynunun güçlü çizgilerine karşı mırıldanıyor.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Grey'in sesi ön taraftan geliyor, kaba ve ölümcül. "Sadece ciğerlerinde hâlâ nefes kalmasını hak etmeyen bir orospu çocuğu."

Angel bana daha sıkı sarılıyor. En azından burada ve mevcut ve onu içeriden pençeleyen iblisler tarafından tamamen tüketilmiş gibi görünmüyor.

"Sakalının altına daha yakından bak, canım. Kardeşinin neler yapabileceğinin güzel bir resmini göreceksin."

Karanlıkta hiçbir şey göremiyorum ama Angel anlamama yardım ediyor. Bir eli belimden kalkıyor ve benimkini yakalamak için dolanıyor. Parmak uçlarımı adem elmasına götürmeden önce yutkunduğunu hissediyorum. Sakalının çiziklerinin altını aramak için dokunuşumu bastırması gerekiyor ama yara dokusunu hemen hissediyorum.

"Kendi kız kardeşini o adamdan kurtardı ve bu süreçte neredeyse hayatını kaybediyordu."

Nefes mi alsam, ağlasam mı, yoksa Grey'in aracı geri döndürmesi için ısrar mı etsem, böylece o pislği bulup bıçağı karnına kendim saplayabilsem bilemeden, daha önce orada saklı olduğunu hiç fark etmediğim kabarık çizgiyi okşayarak sessizce kalakalıyorum.

"Bunu kardeşin mi yaptı?"

Angel guruldama gibi bir ses çıkarıyor ve başını salladığında burnunun şakağını sıyırdığını hissediyorum. Uzun, sakın bir nefes alıyor ve boynunun ön tarafını nazikçe okşamaya devam etmeme izin veriyor. Boğazının tam önünden geçen o devasa yara izine iyileştirici bir dokunuş yapabilmenin bir yolu olmasını ne kadar çok isterdim. Kanıtları silmenin, zamanı geri sarmanın ve sesinin alındığı eylemleri geri almanın bir yolu.

"Ne kadar zaman önce?" Sorunun Grey'e süzülmesine izin verdim.

"Onlar daha çocuktu... o psikopat gecenin bir yarısı anne babalarını öldürdü ve Angel da onunla küçük kız kardeşlerinin başına daha kötüsünün gelmesi arasında duran tek şeydi. Onun da boğazını kesecekti ama yapmayı planladığı daha bir sürü iğrenç şeyden önce değil."

Nedenini sormanın bir anlamı yok. Bu kadar sapkın birinin sadece güç peşinde olacağını ve istediğini alacağını zaten biliyorum.

Aynı derecede iğrenç olan diğerlerinin arasında saklanmanın yolları.

"Seni incittiği için onu öldürmek istiyorum," diye fısıldıyorum ve başımı eğip o noktayı öpebilmek için ağırlığımı değiştiriyorum. Ağzımı eğerek, dudaklarımın sakalının çizikleriyle buluşmasına izin veriyorum, nefesimin sıcaklığı Adem elmasına ve çenesinin güçlü çizgisinin altına doğru yayılıyor.

Bu temas karanlıkta ona değdiğinde altımdaki adam donup kalıyor ve yükselen tüm duyguların beni tamamen tüketmesine izin veriyorum. Beni kucağından itmiyor ya da dilimi ilk başta fark ettiğimden çok daha uzağa uzanan çizgi boyunca dikkatle gezdirmemi durdurmaya çalışmıyor. Ağzımın yara izini tam olarak keşfettiği her milimetrede -yara izinin pürüzlü, kenarlı ve boğazının geri kalanına doğru yükseldiği yerde- içimde bir şeyler tutuşuyor. Artık kana susamış bir intikam girdabında çarpışan ve bu kadar kısa bir süre sonra bu adama benim için ne kadar önemli olduğunu gösterme arzusu duyan bir duygu karışımı var.

İkisine de, hepsine karşı açıklanamaz bir çekim hissediyorum, ama özellikle de şu anda Angel'a. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, ne kadar acı çektiğine dair en ufak bir ipucuna bile sahip değilim.

"Bunu saklıyorsun ama görmeme izin verdiğin için memnunum." Ağzım boynunun ön tarafında çalışmaya devam ediyor ve içimde hızlanmaya başlayan ihtiyaca engel olamıyorum. Dilimin altında nabzının izini sürebiliyor, sakalının her bir telini hissedebiliyor ve tenini yalarken o hafif tuz tadını alabiliyorum.

Elleri kalçalarımı buluyor ve beni kasıklarına doğru daha sıkı sürüklüyor, beni kucağında öğütüyor ve yumuşak bir ihtiyaç iniltisi çıkarıyorum. Tanrım, az önce içine daldığımız gerilim ve bilinmezlikten sonra hepimiz için bir tür rahatlama bulmak istiyorum.

"Gri..." Altımdaki adamın sıcak tenine karşı mırıldanıyorum, bu nasıl halledeceğimizi düşünecek kadar kafamı toplamaya çalışıyorum, çünkü Noire malikânesine geri dönene kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum, ama nerede olduğumuz belli değil. Görece güvende ve inzivada olmak için ne kadar uzağa gitmemiz gerekiyor?

"Neye ihtiyacın var, aşkım?" Sesi gırtlaktan geliyor ve içimi ürperten bir şekilde alçalıyor.

"Seni iyi hissettirmek istiyorum, Angel." Bu noktada ne kadar derine inebileceğimizi bilmiyorum. Şimdiye kadar yaptığımız her şey onların şartlarına göreymiş ve her ikisine de çaresizce ihtiyaç duyuyor olsam da, *şimdi* arkalarını dönüp beni reddederlerse bin kat daha kötü hissedeceğim.

"Küçük çiçek... ne yapacağını bilmiyormuş gibi davranma. Bırak ağzını alsın." Grey'in ön koltuktan verdiği bu emir midemde bir sıcaklık birikmesine neden oluyor ve ben de tam olarak bunu yapıyorum. Kucağından kaymam ve yanındaki koltuğa diz çökmem için fazlasıyla yer var. Karanlıkla ve aracın hareketiyle mücadele ederek belindeki kemeri bulmaya çalışırken hızlı ve umutsuzca hareket ediyorum. Ama Angel beni itmeye çalışmıyor. Bunun yerine, büyük avuçlarının çıplak omuzlarımda ve kollarımda dolaşmasına izin veriyor, boynumun arkasına doğru kayıyor ve keşfedici dokunuşunun altında her yerde tüylerim diken diken oluyor.

Sanki ikimizin de görme duyusu elinden alınmış gibi ve şu anda, nabzımın hızlı atışları ve arka koltuğun sınırlarını dolduran soluk soluğa nefesler arasında bize rehberlik edecek meraklı, muhtaç parmak uçlarından başka bir şey yok.

Aleti serbest kalır kalmaz, onu ağzıma almak için yanıp tutuşan çaresiz, muhtaç bir yaratığa dönüşüyorum. Onun uzunluğunun boğazımı doldurmasının tam olarak nasıl bir şey olduğunu hatırlamak, vücudumu anında bir zevk sarmalına gönderiyor. O kadar büyük ki, o piercingler dibinden ucuna kadar yalamak için tanıdık bir yol ve parmaklarının saçlarımda sıkışma şekli kesinlikle her şey.

Bu vakur, sessiz dağ gibi adam benimle ilgilenmek için o kadar çok zaman harcadı ki, ben de aynısını onun için yapma ihtiyacını kaybettim.

"Tanrım. Ne kadar özensiz olduğunu duyabiliyorum." Dudaklarımı tacının etrafına sarıp mümkün olduğunca çok yuttuğumda, Grey'in sürmeye devam ederken acı dolu bir ses çıkardığını duyuyorum. "Benim için gürültülü ve edepsiz ol. Emdiğin ve salyalarını akıttığın her santimi duymama izin ver."

Tanrım, onun pis ağzı bana ne istediğini söylüyor ve Angel'in prekumunun tang'ı dilime karşı o barbell'lerin metalik sürtünmesiyle karışıyor, yukarı ve aşağı çalışmaya devam ederken hepsi beni süpürüyor.

"Eminim sana karşı nazik davranıyordur... Oğlumuza onun siki için ne kadar sürtük olduğunu göster. Sadece yalamakla kalmayın, ona iyi baktığınızdan emin olun."

Lanet olsun. Grey bu anı nasıl değerlendireceğini ve çabalarımın yoğunluğunu nasıl artıracığını çok iyi biliyor çünkü onu mümkün olduğunca çok yutmak için daha fazla bastırıyorum. Her ne kadar bu açığa çıkmadan, salya akıtmadan ve ortalığı batırmadan bunu neredeyse imkânsız kılsa da. Ama Grey'in ön koltuktan duymak istediği şeyin tam olarak bu olduğunu biliyorum ve gözlerim sulanarak boğazımın rahatlamasına ve Angel'in başının etrafında kapanmasına izin vermeye çalışıyorum.

Bunu her yaptığımda, kalçalarının kaydığını, parmaklarının saçlarımda sıkılaştığını ve ağzıma doğru hafifçe itişinin ürpertisinde bu hissi nasıl kovaladığını hissediyorum.

İçindeki kibarlığı anlasam da, birlikte geçirdiğimiz anlarda en kısa bakışlarını gördüğüm bu adamın otoriter yanını da arzuluyorum. Özellikle de Angel'ın bana ne kadar güçlü olabileceğini gösterdiği o ilk gece.

Ona sahip olma beklentisiyle amım zonklarken, kalçalarımın arasında ısı, uyarılma ve kayganlık birikiyor. İkisine de sahip olmanın.

"*Kahretsin.* Sen arka koltukta lanet olası bir kral gibi otururken, kendi küçük fahişen senin sikiyle ilgilenecek, hmmm?"

Üstümde, Angel'ın karnından gelen hırıltılı, gırtlaktan gelen bir tür ses duyuyorum.

Araç bir tarafa savruluyor ve Grey aniden aklında tek bir amacı olan bir adam haline gelirken lastiklerin altından çakıllar fişkırıyor. Bu da klitorisime doğru yenilenmiş bir nabız gönderiyor, çünkü Tanrıya şükür, bunu şimdi ve burada yapmaya karar verdi.

"Angel, kışını kaldırman gerekecek. Kapıya doğru. Küçük sürtük çiçeğimiz sana binebilir ve ıslak amımın içinde seni sıkıca sarabilir." Bu sözler kulağıma ne kadar hoş geldiğine dair boğuk sesler çıkararak inlememe neden olmakla kalmayıp, Angel'ın boyu dilimde zonklamaya başladığında hâlâ ağzım onun sikiyle dolu.

Ondan geri çekildiğimde çıkan ıslak ses bu kadar küçük bir alanda neredeyse müstehcen ve şimdiden sıcaklık yüz derece artmış gibi hissediyorum. Ancak düşünmek için zaman yok çünkü önümdeki adam sırtını kapıya dayamak için kendini yeniden konumlandırıyor, dik oturuyor ve beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor. Artık ormanın ve tepelerin yoğun örtüsünün dışına çıkmış olmalıyız ki, pencereden süzülen bir parça ay ışığı dar alanı biraz olsun aydınlatıyor. Önümde parıldayan, metal basamakların dik ve gururlu durduğu ve tükürüğümün parlaklığının onu kapladığı ağız sulandırıcı manzara karşısında dudaklarımı yalamak zorunda kalmam için yeterli.

Grey torpido gözünü karıştırırken kendi kendine "Burada hâlâ lanet olası bir tıbbi kit olsa iyi olur" diye mırıldanıyor ve sonra koltukların arasından bize katılmak için tırmanmadan önce kapıyı kapatıyor.

Bunu yaparken, yumruğuna sıkıştırdığı küçük tüpü görüyorum.

"Bunun hızlı ve kirli olması senin için sorun değil mi, aşkım? Yol kenarında sevişmek seni tatmin edecek mi?" Arkamdaki adam omurgama doğru bastırıyor ve elleri çoktan narin kumaş katmanlarının altında yatan şeyi aramaya başladı.

Gözlerimi Angel'dan ayırmadan hızla başımı sallıyorum ve Grey'sözleri tatlı ya da sevecen olmasa da, kontrol etmesi onun bir kanıtı... her ne kadar kendine has bir şekilde olsa da, tenimi bir beklenti ürpertisiyle kaplıyor.

Bu adamlar tarafından kullanılmaya biraz bağımlı olduğum ortaya çıktı.

Hınzır parmakları elbisemin eteklerini karıştırıyor, külotumun dikişine ulaşana kadar üst baldırlarım boyunca sürükleniyor.

"Ne istiyorsun koca adam? Külotu giymek mi, çıkarmak mı?" O bu günahkâr sözleri söylerken, Grey'in arkadan çektiğini ve malzemeyi ağrıyan klitorisime doğru sıkıca çektiğini hissediyorum. Bu iffetsiz hareketin gücü bedenimi sarsıyor, nefes nefese kalıyorum ve kendimi sabitlemek için Angel'ın geniş omuzlarına daha sıkı yapışıyorum.

Bundan sonra ne olacağını açıklamak için kelimelere gerek yok; her iki adam da ellerini elbisemin altına sokmuş, erişmek istedikleri şeyi ortaya çıkarmak için kabaca çekiyorlar. İçime girmek için acele ettiklerini hissetmek vücudumun kızarmasına ve beni hazırlıksız yakalayacak kadar yoğun bir uyarılma dalgasıyla kıvrınmasına neden oluyor.

Angel hiç vakit kaybetmiyor. Kalın parmaklarıyla amımı örten kumaşı kancalıyor, beni aletin ucuna doğru sürüklemek için külotumun önünü kaldıraç olarak kullanıyor. Diğer eliyle de girişime çentik atması için kendini yönlendiriyor.

"*Mmmfuck*. İşte böyle. Onun için mükemmel bir sürtük gibi tüm o süslü metal parçalarının üzerinde kendini becer."

Arkamda, Grey kıcımlı kayganlaştırıcıyla kaplamakla meşgul, ama Angel'ı almak için kendimi aşağı, aşağı ve aşağı çalıştırmak zorunda olduğum için ezici duyguya odaklanamıyorum. Kayganlığım onu kaplıyor ve o piercingler lezzetli birer birer giriyor, kanalıma sürtünürken yanlarında getirdikleri her yeni zevk darbesiyle beni inletiyor.

Arkamdaki adam iç çamaşırımı ve elbisemi sıkıca tutuyor, malzeme bir tarafa çekildiği için tenimi kesiyor, ama bunu istediklerini bilmek o kadar sıcak ki - her ikisi için de benim kadar çaresiz olduklarını bilmek - kalçamı ve kalçamı sıkıştırdığı yerden gelen küçük yanık miktarı önemli değil.

Diğer eliyle kayganlaştırıcıyı sürüyor ve dar halkanın ve sinir uçlarının üzerinde küçük daireler çizerek basıncı yavaşça artırıyor. Geçen sefer onlarla bunun ne kadar iyi hissettirdiğine dair tüm anılar beni aklımdan çıkarıyor ve basitçe çözülmemeye izin veriyor.

O gece neredeyse aynı pozisyondayken neyle karşılaşacağımı bilmiyor olabilirdim ama şimdi bu adamları tanıyorum. Kalbim ve onlarla ilgili karmaşık duygularım söz konusu olduğunda en derin sıkıntılara düştüğüm gerçeği bilincimde sallanırken, kendimi sadece buna vermek istiyorum.

Grey'in dediği gibi olsa bile. Arka koltuğun sıkışık ortamında, camlar buğulanırken ve iniltilerim geceyi doldururken hızlı ve kirli bir sikiş.

"Biraz daha öne eğil, küçük çiçek. Bunu düzgün bir şekilde yapmak için yeterince yerimiz olmalı. Seni ezmeye çalışacağım ama fazla yer yok." Grey omurgamı dürterek beni Angel'ın geniş göğsüne yaslanmaya teşvik ediyor ve ben ona o kadar açım ki sağlıklı düşünemiyorum. Ağzım yara izli boynundaki o noktaya açgözlülükle kilitleniyor. Her santiminde yalayarak, ağzıma alarak ve dilimi onun geçmiş travmasının kanıtları üzerinde gezdirerek onu emmek zorunda hissediyorum.

Hepsini bir zehir gibi içime çekip yutabilseydim, yutardım.

Angel parmaklarını kalçalarımın etli kısmına batırıyor ve beni kendisine sabitliyor, ben onun kalın uzunluğuna tamamen gömülmüşken beni ileri geri sallıyor. O kadar derin ki, bu içimde sihirli bir noktaya çarpıyor ve klitorisimin onun alt karın kasları ve saçları üzerinde her sürtünmesiyle sarmalı daha sıkı sarıyor.

"Aman ." Kelimelerim boğuk, ahlaksız nefesler.

Grey tam ileri doğru bastırıp iki parmağını içimde gezdirmeye başladığında, dalga çöküyor ve beni titreyerek Angel'ın sikinin etrafında kenetlenmiş halde bırakıyor, tüm inlemelerim doğrudan boğazının kıvrımına dökülüyor.

"Aferin kızıma." Arkamdaki adam beni hazırlamak için dikkatli davranıyor, ama ben şehvetle ıslanmış ve açgözlüyüm ve onu daha hızlı gitmeye teşvik etmek için omurgamı olabildiğince eğmeye başladım.

Bu da onun arkamdan kıkırdamasına neden oluyor.

"İkimizi de o pis küçük şey gibi sıkıyorsun." Sesi kendi arzusuyla boğuklaşıyor ve ben vücudumdaki hissi yeniden kazanmakla meşgulken

Uzuvlar, parmaklarının kaybolduğunu, geri çekildiğini ve ardından daha soğuk jelin geldiğini hissediyorum. "İkimiz için de hazır mısınız?"

"Evet. Lütfen. *Lütfen*." Onlar için ne kadar hevesli olduğumdan utanmıyorum. Bunu saklamaya ya da karşı koymaya çalışmanın ötesindeyim. Bunun hemen şimdi olması gerekiyor.

Kırık bir an olsa bile, beynimin bir şeyin -birinin- bunu daha mükemmel hale getireceği fikrine kapıldığı sadece bir saniye, çünkü neredeyse tam olarak bu pozisyonda olmanın ve o üçüncü zor figürü ağzıma alabilmenin ve mutluluktan uçmanın ve mükemmel bir şekilde dolmanın nasıl bir şey olduğunu zaten biliyorum.

Bunu düşünemesem de, bu değerli saniyelerin hiçbirini *onunla* vakit harcayarak geçirmek istemiyorum. Birbirimize bu şekilde sarıldığımız her dakika daha da yükselen bir zevk sarmalında beni döndüren iki adam varken olmaz.

Grey'in sikinin kalın başı kıcıma bastırıyor ve ucu ilk kez o kas halkasını geçerken ikimiz de vahşi bir ses çıkarıyoruz. "Vay anasını. Benim için nefes alman, rahatlaman ve gerekecek, tamam mı? Elimden geldiğince yavaş gideceğim ama sen burada kal, Angel'ın kocaman aletinin daracık amını doldururken ne kadar iyi hissettirdiğine odaklan."

O iğrenç kelimelerin her biriyle direncimin eridiğini hissediyorum. Beni kullanmak ve paylaşmakla ilgili lezzetli ve kötü şeyler mırıldanmaya devam ediyor ve her hipnotik kelime beni sadece Grey'in dokuyabileceği o özel büyüyle sarmalıyor.

Yavaş yavaş içeriye doğru ilerlediğinde, tüm zaman boyunca dikkatlice öne doğru kayarken, zevk uzuvlarımda yarıyor.

Sonunda hepimiz birleştik ve ben nefes nefese kaldım, parmaklarım Angel'ı o kadar sıkı kavırıyor ki boynunun kenarlarında pençe izleri bırakıp bırakmadığımı bilmiyorum.

Tek yapmak istediğim onu öpmek. Ağızlarımızı bir araya getirmek ve dilinin benimkinin üzerinde kaydığını hissetmek istiyorum. Zevki başka şekillerde kovalıyor olsak da, ona bu şekilde bastırılmış olmanın, Grey'in içimin derinliklerine batmasının samimiyeti neredeyse çok fazla.

"Oh, Tanrım," diye sızlanıyorum. "Kendimi çok tok hissediyorum."

Grey sırtımda derin derin inliyor ve bunun omurgam boyunca titreştiğini hissediyorum. "Siktir. Sen en ateşli küçük deliksin, küçük çiçek. Beni ne kadar sıkıttığını unutmuşum."

Kollarım Angel'ın ensesine daha sıkı sarılıyor ve artık çok yakınız. Grey'in arkamda kaymaya başlaması, önce geri çekilip sonra ileri itmesi beni onunla aynı seviyeye getiriyor ve nefeslerimiz aramızdaki küçük boşlukta birbirine karışıyor. Ay ışığında odaklanabildiğim tek şey onun ağzı. Dudakları bakışlarımı yakalıyor ve kafamı tamamen kaybetmemek için kendi dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Grey'in ağzı tam kulağımın dibinde, içeri doğru itiyor, sonuna kadar kayıyor ve üçümüzü birlikte sallıyor. O biliyor. Bu adam her zaman biliyor.

"Seni öpmeyecek, aşkım. İstemediği için değil... Sana şimdiden söyleyebilirim, Angel senin o küçük güzel ağzının tadına bakmak için dünyayı yakabilir ama yapamaz..." Kalçalarının kıcıma doğru her küçük hareketinde nabzımın daha da sert atmasına neden olan bu sözleri söylerken, bir avucunu arabanın camına dayıyor ve diğeriyle parmaklarını göğüs kafesimde bir çizgi halinde gezdiriyor, sonunda kalbimin üzerine geliyor. "Çünkü buradaki şey işin içine giriyor ve şimdi bunu istemeyiz, değil mi?"

Bir başka doruk noktası üzerimde belirirken nefes nefese kalıyorum ve bu iki adam beni doldurmaya ve onları tanımadan önce mümkün olduğunu düşündüğüm her şeyin ötesinde farkındalığının her son zerresini ele geçirmeye devam ediyor. Tüm bunlardan önce, bu adamlardan önce, zevk fantezilerim sadece bundan ibaretti. *Fanteziler*. Şimdi, işte buradalar, bana her zaman istediğim şeyi veriyorlar. Bunu başka hiç kimseyle istemediğimi şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilmem gerçekten acımasız bir ironi.

Bakışlarımı Angel'ın dudaklarından ayıramıyorum, ağızlarımızı birbirine çarpmanın nasıl bir his olacağını hayal ediyorum ve bunun sadece fiziksel bir rahatlamayla ilgili olmadığını biliyorum. Bir açıdan, evet, bana o enfes hazzı yaşatmakta uzmanlar, ama bu çok daha fazlası.

"Benimle güvende olur." Bir sonraki orgazmım beni tüketmekle tehdit ederken, fısıltım yumuşak bir iniltiyle ayrılmış dudaklarımdan düşüyor.

Kalbi güvende olacak, çünkü karşılığında zaten benim kalbim var.

"**Tanrım**. Canımı çıkarıyorsun." Grey homurdanıyor ve yüzünün o aptalca yakışıklı elmacık kemiklerine yazılmış en iyi türden bir zevkle şekil değiştirdiğini görüyorum.

Parmaklarım da aynısını yaparken çenem kenetleniyor, Poe'nun yumuşak etine öyle bir şiddetle batıyor ki morartmak, işaretlemek, lanet olasıca ısırarak ve her yerde mor izler bırakmak istemekten kendimi zor alıkoyuyorum.

Ona bakmaya cesaret eden herkesin nasıl benim olduğunu bilmesini istiyorum.

-Hepimizin paylaştığı kızımız.

"Oh siktir. *Oh fuck.*" Bana binen ve sanki birbirimize mükemmel bir şekilde uymak için yaratılmışız gibi sikimi alan kız neredeyse orada ve şu anda ne kadar güzel görüldüğünden tamamen çözüldüm.

Dışarıdaki aydan içeri süzülen soluk ışık elmacık kemiklerini, çenesinin kıvrımını vurguluyor ve bana attığı ağır gözkapaklı bakışların altındaki gözlerini tam olarak göremeyecek kadar karanlık olsa da, bu sonsuza dek hafızama kazınacak bir başka an.

Paralel bir dünyaya bir bakış, daha da inanılmaz bir hale geldi çünkü Grey burada bunu paylaşıyor ve birbirimizin aletlerinin onun ince iç duvarına süründüğünü hissediyoruz. Sadece dayanıyorum, ona parçalandığı ve her şeyin sadece kıvılcım ve ışık patlaması olduğu o yere yuvarlandığı o anı vermeye ihtiyacım var.

Şu anda neredeyse bedenimden uçacaktım gibi hissediyorum. Poe'nun boynumu öpüşü ve tenime karşı mırıldanışı ve

Geçmişimle ilgili en ufak bir ayrıntıyı öğrendikten sonra benim için savaşa girmesi... tüm bunlar neredeyse kendimi unutmama ve onun ağzına sahip olma ihtiyacına olmama neden oldu.

Vücutlarımız birlikte sallanmaya devam ederken, klitorisini aramak ve ona ihtiyacı olan ek baskıyı vermek için parmaklarımın sadece en ufak bir kayması gerektiğini biliyorum, ama çok bencilim ve bunun henüz bitmesini istemiyorum.

Grey onun kulağını ısıyor. Kalçalarının her hareketi hepimizi o uçuruma daha da . "Mmmm... istediğin kadar bakmaya devam et aşkım, ama çocuk ağzını başka birçok şekilde kullanabilir. Ve sen bunu zaten biliyorsun."

Amcığı sıklaşıyor, vücudu aynı anda ikimizin etrafında kenetleniyor ve Grey'in ela gözleri, bakışları beni delip geçerken ihtiyaçla parlıyor. Hepimiz çok yakınız, bacaklarımız ve kollarımız iç içe geçmiş; dudaklarımızı birleştirmemiz için de neredeyse hiçbir şey gerekmiyor.

Onunla durum farklı. Grey'i öpmek, geçen geceki gibi o an beni tüketmediği sürece, genellikle kendime izin vermediğim bir şey, ama kalbimi o pislige ve onun üzerimdeki etkisine karşı da korumam gerekiyor.

"Bakalım o paramparça olana kadar bu memelerle oynayabilecek misin?" Elbette Grey'in kendi gündemi var ve dövmele ellerinden biri Poe'nun giydiği güzel elbisenin önünü kabaca çekerek mükemmel göğüslerini ortaya çıkarıyor. Yumuşak etin kabarıklığını avuçlayarak bana sunuyor ve kızımız neredeyse o anda ve orada parçalanmaya başlıyor. Büyük avucu göğsünü yoğururken duvarlarının her dalgalanmasını ve nabzını hissediyorum ve sıkı tomurcuk dişlerimin arasına almam için mükemmel bir şekilde sunuluyor.

Grey meme ucunu ağzımla buluşturma işini yaparken bir iniltiyle başımı eğiyorum ve dudaklarımın altında o kadar yumuşak ki. O sertleşmiş noktayı emdiğimde ve dilimi döndürdüğümde narin teni aşırı ısınıyor ve yumuşuyor. Bunu yaparken, aynı anda sertleşmiş tepesini çimdiklerken ağzımı parmaklarının üzerinde dolaştırıyorum ve aletim her ikisine de ihtiyaç duyarak nabız gibi atıyor.

"Angel. Aman Tanrım."

Klitorisinin etrafında daireler çizerken ve dilimin üzerine damladığında sunduğu her damla tatlılığın tadına bakarken nefes nefese adımları söylemesi de aynı şekilde. Ben de başımı eğip, onun hoşlandığını bildiğim hareketin aynısını yapıyorum, bu sırada ikisinin de gözlerini üzerimde hissediyorum ve bu, tenimin altında tamamen elektriksel bir şey gönderiyor. Çünkü

Ben ısırıp emerken ve dilimi onun hassas etinde gezdirirken, Grey'in eli tam orada ve ben de onun parmak uçlarına aynısını yapıyorum.

"Tanrım. Aynen böyle." Kadının vücudu ikimizi de inanılmaz derecede sıkıca kavrarken Grey kelimelerini çıkarmakta zorlanıyor. "Ağzını her zaman üzerinde istiyorsun, değil mi? Bahse girerim azgın bir sürtük gibi her fırsatta onun üstüne tırmanırsın, sırf o senin amını yalayabilsin ve hepimizin duyması için onun adını haykırana kadar bu göğüsleri emebilsin diye."

Tanrım, pisliğinin şovu yönetme şekli ve hepimize yaptığı itişler - Poe tutarsız bir yalvarış ve yakarış selini serbest bıraktığında her şey duraksamaya başlar.

Elimi körlemesine bacaklarının arasına daldırıyorum, şişmiş tomurcuğu arıyorum ve klitorisine sert bir basınçla bastırıyorum. Üstümde patlaması için bu temas noktasından fazlasına ihtiyacı yok. Duvarları kasılıyor ve bu ikimizin de doruk noktasının hararetli bir telaş içinde yuvarlanmasını tetikliyor. Omurgamın dibinde biriken gerginlik içimde patlıyor ve ileri doğru fırlayan dölümün gücü neredeyse kör ediyor.

Dişlerim göğsünün kabarıklığına ve Grey'in parmaklarından birine batıyor ve boşalmaya devam ediyordum gibi hissederken ikisini de oraya sabitliyorum. Grey aynı anda boşalırken onun ince duvarında her şeyi hissediyorum. Küfrediyor ve kendini derinlere gömüyor, bedenlerimizi terli, aşırı ısınmış bir uzuvlar ve nefes nefese kalmış nefesler karmaşasında birbirine kilitliyor.

Şu anda, tam burada, tek istediğim bu. Binlerce farklı şekilde resmedilmiş onlarla olan bu an.

Alternatifine razı olmak zorundayım, ki bu bir işkence, ama bunu deneyimlemek anlamına geliyorsa memnuniyetle katlanacağım bir işkence. Sadece zaman dolana kadar bile olsa.

"Buzlu mu? Yoksa bu gece 'bana bir buz kovası ve tüm şişeyi ver' olayı mı patron?"

Gözlerim barın karşısındaki Will'e dikildi. Arsız pislik.

"Her zamanki gibi gayet yeterli." İşaret parmağımla barın tepesine vuruyorum.

Bana sırtıyor ve yeni doldurulmuş içkiyi tezgâhın diğer tarafına kaydırıktan sonra benim bulunduğum yerden birkaç bar taburesi aşağıda kümelenmiş başka bir gruba hizmet etmek için dönüyor.

Saatimi kontrol ettiğimde, bu akşam katları dolaşmak için neredeyse yeterince zaman harcadığımı bilmenin rahatlığı beni viskimi yudumlamaya ve etrafta son bir tur atmaya hazır hale getiriyor.

Her zamanki gibi aklımdan çok fazla şey geçiyor. Satrancın çoklu katmanları akıl sağlığımda delikler açıyor ve dikkatim kırılma noktasına kadar azalıyor.

Durmadan el sıkışmak ve kendimi sürekli olarak bu insanlara kulak vermeye zorlamak istemiyorum. Bu kulübü yönetmeyi umursadığımdan değil, hepsi bu olsaydı, bu boku uykumda bile yapabilirdim.

Bu, herhangi bir zamanda çok sayıda parçanın oyunda olmasını gerektiren ikili, hatta belki de üçlü bir hayat yaşamak anlamına geliyor. Dikkatimi bir an için bile olsa bunlardan birinden ayırırsam, kim bilir en savunmasız olanların, Andreas Noire gibiler tarafından avlananların başına ne tür bir vahşet gelebilir.

Yine de buradaki konumumu korumaya devam etmeli ve kardeşimle benim onun soyuna sadık olmadığımızdan şüphelenmesi için ona bir sebep vermemeliyim.

Bu dünyaya girmek gibi bir seçeneğimiz yoktu. İkimiz de Anguis'e satıldık, tıpkı borçlarını ödemek ya da bağımlılıklarını beslemek için çaresiz kalan ebeveynlerden gelen pek çok çocuk gibi ve o zamandan beri bu dünyanın içinde kalarak nasıl hayatta kalacağımızı öğrendik.

Thorne ve ben, bu pişmanlık dolu yaşamda elde edeceğimiz son şey bu olacaksa, başkalarının acı çekmesine izin vermeyeceğiz.

Küçük el ilerlemeye devam ediyor, dakikalar ilerliyor ve ben de gözümü Noire House'da bir gece daha geçirmek için buraya akın eden üyelerle dolmaya başlayan salonda gezdiriyorum. Kişisel ilgiye ihtiyaç duyan VIP'lerle çoktan ilgilendim ve özel odaları için özel düzenlemeler yapılması gerekenlerin kaprislerini karşıladım. Bu gece boyunca, istihbarat toplama operasyonumuzun bir parçası olan Keisha ve kızlarıyla da görüştim.

Müzayede gecelerinin ardından, yüksek eğitilmiş kızlarımızın tekliflerini kazanan ve fantezilerini hayata geçirenlerin yanına yerleştirilmesini her zaman sağlayabiliyoruz. Kardeşim ve benim için, Port Macabre ve çevresinde var olan insan ticareti halkalarını ortadan kaldırmaya yönelik *diğer* işimize yardımcı olacak sürekli bir istihbarat akışı var.

Yıllarımızı almış olabilir ama sonuncusunu da ortadan kaldırmaya giderek yaklaşıyoruz. Ancak, Andreas Noire en büyük sorunlardan birini teşkil ediyor.

Kafasına bir kurşun sıkmadan ve bu süreçte kendimizi öldürtmeden onun kötü mirasından nasıl kurtulacağımız beynimi sürekli kurcalıyor. Bazı günler her şeyin canı cehenneme deyip kurşun yağmuruna tutulmak istiyorum. Beni durduran tek şey, onunla bağlantılı her şeyi ve herkesi ortadan kaldırmadıkça, yılanın kafasını kesmenin hiçbir işe yaramayacağını bilmek.

Elimi çeneme götürüp saati tekrar kontrol ediyorum. Bu gece sabrımın sınırlarını test ettiği için mi gerginim, yoksa kafatasımın iç kısımlarına sürtünen, hepsinin nerede olduğunu bilen kalıcı sürtünme mi?

Lilith House'da olduklarını ve bu mülkün göreceli güvenliği içinde olmadıklarını biliyorum ve hiçbirini korumak için yapabileceğim lanet olası bir şey yok.

"Hawke Calliano, uzun zaman oldu sevgilim." Kadınsı bir ses düşüncelerimi böldü ve Will'in az önce servis yaptığı grubu gördüm.

Barın diğer ucundan bana doğru geliyorlar.

Son içkimi de devirip kadehimi bir kenara bırakıyorum ve her biri tertemiz giyinmiş kadın grubuna dönüyorum.

"Ahh, ama bu bir yalan. hiç ayrılmadığımı biliyorsun." Başımı onlara doğru eğdiğimde, anında hepsini yerleştiriyorum. İsimler, dosyalar, eğilimler. Hepsi orada, zihnimin gözünde kataloglanmasını hiç de istemediğim bir bilgi tablosu gibi. Ama bu lanet olası işin bir parçası, bu yüzden bunu yapıyorum ve olağanüstü iyi yapıyorum.

"Buralarda bir yerde saklı sıcak bir yatağınız olmalı?" Diğer kadınlardan biri şampanya kadehinin kenarından bana bakıyor ve diğerleri de kıkır kıkır gülüyor.

Uzun zaman önce bu tür bir konuşmanın çekici olabileceği bir zaman ve yer vardı. Kendimi eğlendirmek ve bedenlerle dolu bir gecede kaybetmek ve şeytanlarımdan kaçmaya çalışmak için kendi isteğimle ortadan kaybolabilirdim. Ama o adam gideli çok uzun zaman oldu. Bu kadınların bunu bilip bilmemesinin hiçbir önemi yok, her zaman bu kulübe bağlı bir isim ve yüz olduğum için, ev halkının güç oyunlarına katmak isteyecekleri bir kazanım olduğum varsayımı olacak.

"Ya da, en azından, belki de bu akşam yeni bir tane arıyorsunuzdur?" Diğer kadınlardan biri bana doğru gülümsüyor. "Özel odamızın tam olarak nerede olduğunu bildiğinizi varsayıyorum."

"Söylentilere göre geçen gece çok iyi bir gösteri yapmışsınız. Bize katılmaz mısın, biz de senin için bir gösteri düzenleyelim?"

Gömleğimin manşetlerini savurarak onlara özür dileyen bir bakış atıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu daha çok çenemi sıkmak ve dişlerimi gıcırdatmak gibi bir şey, ama eminim onların gözünde bu, yüzümü kibarca gülümsemeye benzer bir şeye dönüştürmek olarak geçecektir.

Bu saçmalığı yıllardır çalışıyorum.

"Teşekkür hanımlar, çok cömert bir teklif ama bu gece iş var."

Hep bir ağızdan surat asıp köpek yavrusu gibi bakıyorlar ama neyse ki bir sonraki kata doğru yollarına devam etmeye karar veriyorlar, ardından omuzlarının üzerinden seslenerek fikrimi değiştirirsem kapılarının açık olacağını ve saat ne kadar geç olursa olsun oyun davetinin hala geçerli olduğunu yanılsamama izin vermiyorlar.

Bu arada, bazıları oldukça gergin bir şekilde yeni oyuncaklar ve mobilyalar isteyen çeşitli diğer üyeler tarafından bana yaklaşıldı.

Will'in teklifini kabul edip şişenin tamamını elime alarak oradan ayrılmaya hazırım. Daha fazla dikkat çekmeden ana salondan çıkıyorum.

Güvenlik giriş kartımı okutarak, barın arkasına gizlediğim ve ofisime bağlanan özel çıkış merdivenlerinde kayboluyorum. Bu malikâne bir tavşan yuvası ve kesinlikle kendi payına düşenden çok daha fazla sır saklıyor. Bunlardan bazıları, bazı VIP'lerimizin üyeliklerinin bir parçası olarak talep ettikleri türden gizli erişim noktaları sunabilmek için özellikle yararlı olmuştur.

Tam dar merdivenin dibine vardığımda ceketimin cebinde telefonumun çaldığını hissediyorum. Çıkardığımda gözlerim en üstteki mesaj dizisine takılıyor. Listenin en başında kardeşlerden birinden gelen mesajlar, onun altında da diğerinden cevap gelmeden yaptığım tek taraflı konuşma yer alıyor.

Bu ikisi isteseler de birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Thorne sonsuz derecede sinir bozucu çünkü o benim kanımdan ve o benim, sadece daha hoş ve daha lezzetli versiyonum.

Ky, çocukken Noire House'a getirildiğinde onu en kötü kaderden kurtarmak için kanatlarımızın altına aldığımız pervasız, bok karıştırıcı sokak kedisi. En azından Thorne ve benim her gece maruz kaldığımız türden dehşetten *başka birini* kurtarmaya çalışmak için.

KY:

■

Grey işe yarar bir şey mi?

■

Birkaç ipucum daha var. Ben ve Ven yarın onları takip edeceğiz.

■

Önemli bir şey yok.

■

Greya vereceğim başka oyuncaklar da olabilir. Sana haber veririm.

■

Kız nasıl?

■

Poe .

Poe mu? Güzel isim.

Geçen gece küçük bir kıçı kırmızıya çevirme konusunda ustalık dersi verdiğini duydum.

Gönüllü olarak şov yapmanın aksine.

Ve kendi işine bakmak senin tarzın değil.

Gidip Ven'le o oynak enerjinin birazını yakıp beni bir kez olsun rahat bırakamaz mısın?

Şimdi orada seninle mi?

Hayır.

Utaç verici.

Onu küçük tuhaf ailemizin daha havalı ve daha güzel üyesiyle tanıştırmak isterim.

Thorne'dan haber var mı?

Dün beni kontrol etti. Şehirde bir hafta kadar daha kalacağını söyledi.

Bekle, hala sana cevap vermiyor mu?

Yani ben kesinlikle favoriyim.

Siktir , Harris.

Tam bir saksocusun.

Kucağında zıplamıyorsa yeni kız arkadaşın ne yapıyor?

Uzun bir nefes vererek başımı arkaya yatırıp tavana bakıyorum ve telefonumu ekranı kırılacak kadar sert bir şekilde kavıyorum. Bu konuşmayı hemen burada ve şimdi kolayca bitirebilirdim ama Kyron Harris'i de tanıyorum ve sessizliğimi yenilgi olarak kabul edecektir. O hıyar, benden *bir şey* itiraf ettirmeyi başarmış gibi davranarak sırtacak.

Birincisi, o hiçbir şey değil.

Sadece başlatmamız için talimat aldığımız bir kız, bunu biliyorsun.

Evet, ama senin tarzını biliyorum Hawke.

Noire House'un ortasında rastgele kızlara şaplak atamazsın.

Onu görmezden gelerek yazmaya devam ediyorum.

İkinci olarak, kabul töreninin bir parçası olarak Lilith Evi'ne gitmesi gerekiyor. Grey ve Angel bu gece ona karşı çok iyiler.

Hayatta olmaz.

Angel iyi olacak mı?

Olmak zorunda.

O psikopat hâlâ hayatta mı? Ona sahip çıkan o mu?

Bilmiyorum, tamam mı?

Saçmalık yok mu?

Saçmalık yok.

Bilmiyorum.

O zaman emirleri kim veriyordu? Lilith House'dan mı geliyorlar?

Her şey doğrudan konseyden geliyor.

Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama belli ki birileri için önemli, bu yüzden emirlere uymak zorundayız.

Nasıl bilirsin.

BİR MESAJ DAHA GELİYOR, ancak bu seferki bildirim Grey'den ve Angel'ın da dahil olduğu grup sohbetimize gönderilmiş. Doğru düzgün bakmadan önce başparmağımla dokunarak hızlıca açıyorum ve bunu yaptığımda mesajla birlikte bir de ek çıkıyor.

GREY:

Eğer bu gece içine girdiğimiz tuzak hakkında bir şey bildiğini öğrenirsem, seni kendim deşerim Calliano.

Bu arada.

(Organlarınızı bodrumda bir konserve kavanozunda saklama zevkine erişene kadar)

Kafanı lanet kışından çıkar.

Mesajlarına iliştirilmiş bir video var ve saçma sapan tehditlerini geçtiğimde otomatik olarak oynatılıyor.

Karanlık ve çarşaflar ya onun ya da Angel'ın çarşaflarına benziyor. İlk gördüğüm figür Poe. Grey'in kolunun altında kıvrılmış yatıyor ve eli Angel'ın geniş göğsünü kaplayan dövmelerin üzerinde duruyor.

Ağır bir şekilde yutkunarak mesajdan çıkıyorum, koyu renk kirpiklerinin yanaklarına yaslandığı ve üçünün o andan önce her ne yapıyorlarsa karışmış koyu renk saçlarının görüntüsü zihnime kazınıyor.

Derme çatma yatağım beni çağırıyor ve kafatasımın tabanında önleyemediğim bir vuruş var, hızla sertleşen bir horozla birlikte, birkaç saat süren kabusları kavramak için herhangi bir umudum olmadan önce ilgilenmem gerekecek.

Ofisime küçük tuvalete geçerken gömleğimin düğmelerini çekiştirmeye başladım bile. Kaynar sıcak bir duş alıp mışıl mışıl bir uykuya dalmak şu anda yapabileceğim en iyi şey ve beni çağıran milyonlarca şey varken, önce biraz dinlenmem gerekiyor.

Tam malzemeyi çekip çıkarırken, başka bir mesaj geliyor.

GREY:

■

O mesajları okuduğunu biliyorum Calliano.

■

Git yumruğunu istediğin kadar sık.

■

Ona tekrar sahip olmakla aynı şey olmayacak, bunu biliyorsun.

Lilith House'daki geceden beri ilk kez malikânenin fuayesine girerken elbisemle biraz oynuyorum. Her an Hawke'ın ofisinde olabilirim, artık *şaplaktan kaynaklanan orgazm olayı* olarak anılacak geceden beri ilk celbimi aldım ve şu andan itibaren yanaklarımın normal rengine dönmesi için sessizce dua ediyorum.

Son birkaç gün neredeyse sadece Angel'ın kollarında, çarşaflarına dolanmış bir şekilde ya da Grey ile aynı şekilde geçti. Geceleri üçümüz sadece yatakta değil, aynı zamanda yemek yemek ve film izlemek gibi sıradan, sessiz anlarda da birbirimize sarılmıştık. Geleceğimle ilgili bariz sorulardan kaçındığımızı kesinlikle biliyor olsam da, bu zamanı iyi hissetmek için kısa bir fırsattan başka hiçbir şeyin olmadığı bir dünyaya kaçmak için kullandığımıza dair aramızda sessiz bir anlayış var.

Belki bu en sağlıklı başa çıkma mekanizması değil, ama hafifçe ağrıyan amımın kesinlikle bulutların üzerinde yüzdüğü bir mekanizma olduğu kesin.

Yanımda, şu anki dağınık halimden sorumlu olan adam hınzırca kıkırdıyor. Grey daha önce bana bir bakış attı ve beni Noire House'a götürmek yerine elbisemi topladı, külotumu bir tarafa çekti ve arabasının kaputunda beynimi sikti.

Sonra da beni buraya getirdi.

Şimdi Hawke Calliano ile *derslerime* girerken kendimi biraz telaşlı, her yerim ağrıyor ve hala

son derece tahrik oldum. Bu adamın vücuduma neler yapabileceğini bildiğimde, tek bir orgazm bile yeterli gelmiyor.

"Bu tamamen senin hatan." Tıslıyorum ve malzemeyi onuncu kez yeniden ayarlıyorum.

"Tek yapman gereken içeri girmek, bir minderin üzerine diz çökmek ve uysal küçük bir şey gibi davranarak yere bakmakken elbisenin nasıl görüldüğü kimin umurunda." Avucunu kalçamın üzerinde gezdiriyor ve bu dokunuşun bir anlığına sırtımın alt kısmında kaymasına ve oyalanmasına izin veriyor. "Ayrıca, en azından bu şekilde, düşünecek bir şeyin olacak. Yani, aletimin senin amın tarafından yutulurken ne kadar güzel görüldüğünü."

Bu görüntünün canlılığı karşısında neredeyse tökezliyordum. Yavaşça içeri iterken her santimin yok oluşunu izlememi sağladı.

Onun atölyesine devam edeceği ve benim de Hawke'ın ofisine doğru ilerlemek için koridora döneceğim noktaya geldiğimizde, Grey'in bir şey söylemek üzere olduğunu hissettiğim bir an oluyor. Daha önce omurgama yerleşmiş olan elini kullanarak beni kendine çekmek için duraklıyor. Sıkı bir kavrayış belime dolanıyor ve kanım onun sıcak dokunuşunun altında şakıyor. Ela bakışlarına ve tüm o zahmetsiz çekiciliğine nefesim kesilerek kapılıyorum, beni çok baştan çıkarıcı, çok nazik bir hareketle önüne doğru çektiğinde.

Beni öpecek mi?

Tam şu an, dudaklarımın tadına bakmak için başını eğdiği ve gardını indirdiği ilk an olacak mı?

Bu nihayet gerçekleşiyor mu? Bana her baktığında o hınzır dilinin ve ağzının köşesindeki hafif kıvrımın altında yatan daha derin duyguların küçük bir anını ortaya çıkarabileceği o nabız gibi atan saniye?

En doğal yollarla birlikte yatağa girdik, ama bu adamın iç işleyişini çevreleyen hala aşılmaz bir duvar var. Güçlendirilmiş ve tam korumalı bir kale, yaramaz Grey'imın içinde yatan sırları koruyor.

Dudaklarımı ıslatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum ve gözleri bu küçük harekete takılıyor. Parmak uçları belime doğru , beni kesinlikle öldüren o çarpık gülümsemelerinden birini veriyor.

Bana o bakışla vurabilir ve her şeyi yapmamı isteyebilirdi. Ben de sorgusuz sualsiz evet diyen bir aptal olurdum.

Onun yerine dövmeleli parmakları yüzüme doğru geliyor. Grey gevşek saç tellerini kulağımın arkasına usulca bağlamak için zaman ayırıyor ve ardından başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

Kalbim boğazımdan dışarı fırlamak üzere.

"Uslu dur, küçük çiçek." Beni dürtmeden, iki elini ceplerine sokmadan ve malikanenin derinliklerine doğru yürümeden önce söylediği tek şey bu. İkinci bir deri gibi giydiği o elbise pantolonunun içinde bana kışının inanılmaz bir görüntüsünü veriyor.

Beni ayakta, olduğum yerde sallanırken ve tamamen kafam karışmış bir halde bıraktı, çünkü burada mahsur kalmış bir halde Grey'in çenemi kavramasını ve ağızlarımızın birbirine batmasını istediğim tüm yolları hayal ederken, Hawke'ın talimatı altındaki bu seans sırasında nasıl herhangi bir şeye odaklanmam beklenebilirdi ki?

Ama burada oyalanamam. Bu ne kadar çabuk bitirirsem, bu baskıcı koridorlardan o kadar çabuk kaçabilirim.

Omuzlarımı geriye atıp derin bir nefes alarak ağır ahşap kapıya yürüyorum ve kapıyı çalıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Hawke'ın beni içeri almak için araması umurumda bile değil, izin almak için duraksamadan içeri .

Bildiğim bir şey varsa o da Grey ve Angel'ın ilgisiyle ne kadar mutlu olsam da, bu adamın aklımın bir köşesinde hep bir kaşıntı olduğudur. Belki de bu kadar kayıtsız kaldığı için ona duyduğum kızgınlıktır? Belki de o geceden beri benden uzak durduğu için egom hâlâ zedelenmiştir.

Her halükarda, onun aptal mavi gözlerini, tertemiz çenesini ve bronz tenini görmek için buraya atlamayacağım. Hayır, olsa olsa yüzüne bakıp tatlı tatlı gülümsemek, saçma diz çökmek ve sonra da huzurundan defolup gitmek beni rahatlatacak.

Hawke beni sahiplenen pisliklere layık bir itaatkâr olabileceğimi kanıtlamamı mı istiyor? Başımı onun ayaklarına eğerek geçirdiğim her saniyeyi kaçış planları yapmak için kullanacağım.

Sadece, üstünlüğü ele geçirme konusundaki becerisi eşsiz. Ofisine girdiğimde adamdan eser yoktu. Yine de önümüzdeki bir saat boyunca üzerine tünemem gereken rahatsız edici minderler, boş masa sandalyesinin yanında yerde belirgin bir şekilde oturduğunu görüyorum.

Bir an için beni hazırlıksız yakaladı.

Benden önce buraya başka biri mi girmişti? Avucumu o yumuşak kumaşın üzerinde gezdirecek olsam, başka birinin dizlerinin dokunuşu hâlâ sıcak olur muydu? Onun kokusunu taşır mı?

Bu düşünce, o gece, ondan bana şaplak atmasını istemeden hemen önceki nefeste olduğu gibi, aynı yabancı enerjinin uzuvlarımda hızla dalgalanmasına neden oluyor. Ona karşı bu kadar yoğun bir küçümseme hissetmeye devam ederken, bu ofiste onunla vakit geçiren başka kim olabilir diye korumacı hissetmem ne anlama geliyor bilmiyorum.

Odanın ortasında durmuş, lanet olası bir yastığa bakıyordum ki adamın kendisi odanın uzak tarafındaki gizli bir kapıdan çıktı. Aslında tam olarak *gizli* sayılmaz, varlığını gizlemek için duvara gömülmüş panellerden biri.

Hawke ofisine girdiğinde, beni yakalayan görünüşü oluyor. Normalde tertemiz olan sunumu karmakarışık. Daha önce hiç yerinde görmediğim saçları sanki parmaklarını gezdiriyormuş gibi hafifçe dağılmış ve koyu renk saç tellerinin gelişigüzel düşüşü onu yataktan yeni kalkmış gibi gösteriyor. Grey'in yaramazlıkları sayesinde zaten azmış olan hormonlarım, onun hafif dağınık görüntüsüne anında bayılıyor.

Yani, adam hala resmi kıyafetler içinde yaşıyor gibi görünüyor -siyah yakalı bir gömlek ve pantolon- ama onlar bile daha rahat görünüyor. Kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, diğer zamanlarda onu metodik bir şekilde kendi üzerine katlarken izlediğimden çok daha rahat bir şekilde.

Hayır. Hayatta olmaz. Bu adamın beni büyülemesine izin vermeyeceğim. Kordonlu kollarına takılıp kalmayacağım. Onun güçlü, damarlı ellerini görmeyi ve çıplak kıcımı tokatlamalarını hayal etmeyi hiçbir şekilde istemiyorum.

"Geçen sefer çalıştığımız gibi pozisyonunu alabilirsin." Masasına doğru ilerlerken sesi her zamankinden biraz daha sert. Oturmak yerine ön tarafta duraklıyor ve bazı dosyaları toplayıp karıştırmaya başlıyor.

Bu adamın etkileşiminin özeti bu mu? Selamlama ya da basit bir *merhaba* bile yok mu? Kulüpte olanlardan sonra söyleyeceği tek şey bu mu?

Isı ensemden yukarı çıkıyor.

"Onlara verildiğimi söyleyecek cesaretin yoktu." Onun durduğu yere doğru yürüdüm. Angel'ın yara izinin tüm görüntüleri ve

Kardeşinin korkunç varlığı zihnimde canlanıyor. "Lilith Evi mi? Onlar için *itaatkâr küçük bir evcil hayvan* mı olacağım?"

Hawke karıştırdığı kâğıtlardan başını kaldırmıyor. "Neden umursuyorsun ki?"

"musun? Ben burada kalmak istiyorum."

"Mümkün değil. Her zaman böyle olacaktı."

Bilmediğim bir şeyin kabarmaya başladığını hissettiğimde kalbim daha sert atıyor. "Peki ya benim ne istediğim? Bana itaatkâr olarak davranmanın doğru yolunu öğrenmekle ilgili tüm bu saçmalıkları veriyorsun, sözde derslerim tam burada bu odada gerçekleşiyor, ama biliyor musun? İnternette kendi başıma yeterince araştırma yaptım. Bunların hepsini çiğniyorsun. Güven inşa etmeyi reddediyorsun ve daha iyi bildiğini bildiğim halde güç dinamiğine saygı göstermeyen diğer pislikler *gibisin*."

Hawke tepemde yükseliyor ve onu tamamen görebilmek için başımı o kadar geriye eğmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

"Haklısın." Dosyayı masasına fırlatır ve kollarını kavuşturur. "Ben bir pisliğim. Ben bu yerin yarattığı bir yaratığım ve kendi gündemim dışında hiçbir şey umurumda değil. Buna mecburum. Tehlikede olan çok şey var."

"Bu saçmalık. Buna inanmıyorum." Ona başımı sallıyorum. Bu adam ona meydan okumaya cüret eden herkesi uzaklaştırabileceğini düşünüyor olabilir ve ben onun saçmalıklarını dinleyecek havada değilim. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen de işin içindesin. Bence sen Noire Evi'nin kendisine söyleneni harfiyen yapan iyi küçük askerlerinden birisin çünkü hayatın boyunca emirlere uyduktan sonra kendine ait bir beynin yok, ne yapacağını, nereye gideceğini ve ne düşüneceğini söylemesi için Anguis'e tutunuyorsun-"

Hawke üzerime atılınca tiradım aniden yarıda kesildi. Büyük bir avuç içi kolumu sarıyor ve beni odanın diğer ucuna sürüklerken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum. Nereye gittiğimizi bilmiyorum ama duvardaki ahşap panelden ofisinden çıkarken tutuşu cezalandırıcı.

İçeri giriyoruz, kapı arkamızdan otomatik olarak kapanıyor ve her şeyi gerçekten algılayacak zamanım bile olmuyor. Bu alan sıkışık ve loş ve *onun* erkeksi kokusuyla dolu. Hawke duraklamıyor ama beni önünden iterek küçük bir banyoya sokuyor. Burada ikimiz için neredeyse hiç yer yok, üst kolumu sıkıca tutmaya devam ederken hemen musluğu ve duşu açıp sifonu çekerken vücutlarımızı birbirine çarpmaya zorluyor.

Tam kafamı düşün altına sokup, emrine boyun eğene kadar bir tür su işkencesi başlatmayı planladığını düşündüğüm anda, beni gövdesine doğru sıkıca çekiyor ve ağzını kulağıma bastırıyor.

"Beni dikkatlice dinle, Poe." Akan suyun kakofonisi onun hırıltılı fısıltısını duymayı zorlaştırıyor. "Hayatımı çocukları Andreas Noire ve takipçilerinin içinde yaşayan kötülükten koruyarak geçirdim. Eğer ölürsem, tek bir yanlış hareket yaparsam, onları kim kurtaracak? Kamyonları kim durduracak, senin götürüldüğün gibi sığınaklara kim baskın yapacak ve imparatorluklarını içeriden kim yok edecek?"

Sesindeki çaresizliği duyunca tüylerim diken diken olurken, parmakları tenime sürtünüyor.

"Başarısız olmaktan sadece bir yanlış adım uzaktayım ve seni başına geleceklerden kurtaramadığım için üzgünüm, Poe, ama şeytanın pazarlığını yapmak zorundayım."

Geri çekiliyor ve bir zamanlar korkunç derecede soğuk ve hesapçı görünen o mavi gözler alev alev yanıyor.

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum ve suyun şırıltısı boğazımın kenarındaki kendi nabzıma yansıyor.

Bu kez öne doğru eğildiğinde, dudakları hareket ederken ağzı kulağımın kabuğuna değiyor. "Kardeşim ve ben Noire malikânesinin gizlice yönettiği dünyayı yerle bir edebilmek için hayatta kaldık." Sesi alçak ve sabit, ama bir saniye öncesine göre çok daha fazla duygu var. "Benim hakkımda bir bok bildiğini mi sanıyorsun? Sana şimdi söyleyeceğim, gerçekte neler olup dair hiçbir şey bilmiyorsun. O salonlar ve VIP odaları fetişlerinin ve fantezilerinin peşinde koşan Hane üyeleriyle dolu olduğunda, Andreas en savunmasız olanları o zaman avlar. Bu olayları her şeyi gizlemek için kullanıyor ve ben de ancak bu oyunu oynayarak onu parça parça çözebildim." Duraklıyor ve bu kez elini bedenimden dikkatlice çekiyor.

Kaçmamı engellemek için sıkıca sarılmış olan parmakları şimdi gevşedi.

"Ve üzgünüm, gerçekten üzgünüm, ama bu gidişatı değiştirmeye çalışmak için bir saniye bile durursam, tam da zehrin son damlasını silmenin bir yolunu bulmaya yaklaşmışken, her şey başarısız olabilir."

Bana bakmıyor, onun yerine geri çekilip akan suyu kapatıyor. O bunu yapar yapmaz, etrafımızdaki sessizliğin aniliğiyle mekân yankılanıyor.

Hawke bir elini saçlarında gezdiriyor, gözlerini hâlâ kaçırıyor. Sanki adam bana bakmaya hiç dayanamıyor. "Dersini tamamlaman gerekiyor, sonra gidebilirsin."

Bununla birlikte kapıdan çıkıp gidiyor, az önce boşalttığı onca şeyden sonra benim de peşinden gelmemi bekliyor. Sanki her şeyin düzgünce katlanıp kaldırılmaya ihtiyacı varmış gibi, havada asılı kalmaya bırakılmamış gibi.

Duygularımın olması gereken yerde çalkantılı, köpüklü bir deniz köpüğü karmaşası var. Sanki dalga dalga kıyıya vuruyor ve bu şiddetli su dalgasının dokunduğu her santim beni parçalamakla tehdit ediyor.

Ayaklarım beni peşinden sürüklüyor ama tüm bunları bir kenara bırakıp az önce söylediklerini görmezden gelemiyorum. Bu dehşet malikânesine bakan bir taht gibi işgal ettiği ofise doğru geniş omuzlarının peşinden koşarken kelimeler içimden şiddetle çıkıyor.

"Hiçbir şey hissetmiyor musun? Hayatını sadece soğuk ve hesapçı bir şekilde yaşıyorsun, öyle mi?"

Hawke bana doğru dönüyor ve neredeyse onun sert gövdesiyle çarpışacaktım. Dudaklarında bir hırıltıyla elimi nasırlı avucunun içine alıyor ve pantolonunun ön tarafına doğru itiyor.

"Bunu hisset." Sesi tehlikeli, alçak bir hırıltı. "Hiçbir şey hissetmiyor gibi mi ? Senin yanındayken kendimi ne kadar kontrol etmem gerektiğini biliyor musun? Bunu yapmanın her saniyesinden nefret ediyorum çünkü bunu istemiyorum."

Bu sözler beni tokatlıyor. Daha da çok, çünkü kanıt tam orada, sert ve parmak uçlarımda altında fermuarına doğru bastırıyor.

"Siktir git." Elimi kurtarmaya çalışıyorum. "Beni buraya getirdiğin için senden nefret ediyorum." Tüm bu kaos ve eziyet için ve sonunda bu adamlarla ilgilenmeye başladığım için ondan nefret ediyorum. Hayatımda ilk kez kimse *bana* değer vermezken onlar *bana* değer verdiler ama yine de her şey bir anda yok olabilirdi.

Boştaki elimle onun hareketsiz omzunu itiyorum.

"Böyle devam edersen cezalandırılmak istersin." Elimi bırakmıyor ve kasıklarımı örten kumaşın altında sikiinin zonkladığını hissediyorum.

Dudaklarım kıvrılıyor ve omzuna tekrar vuruyorum. Çünkü onu da, burayı da sikeyim ve kendimi koruma duygumu kaybettim. Belki de cezalandırılmak istiyorum çünkü belki de her şey kontrolüm dışında olduğu için hak ettiğim tek şey bu ve içine düştüğüm bu karmaşadan çıkmanın bir yolunu bulamıyorum.

Tekrar, daha sert itiyorum ve Hawke boğazının arkasından sert bir ses çıkarıyor. Üzerime atlıyor. Beni kucağına alıyor ve ben kollarımı sıkıp beni tartaklamasına karşı mücadele edip öfkelenirken, masasından kayan eşyaların gürültüsünü duyuyorum. Dört nala atan kalp atışları ve tükürdüğüm küfürler arasında karnımı ahşap yüzeye itiyor.

Bir eli sırtımın ortasına yerleşerek beni cezasına boyun eğmeye zorluyor ve elbisemin dalgalanan kumaşı kalçalarımın etrafından yukarı çekilirken serin hava uyluklarımın ve kığımın arkasına çarpıyor.

Hawke ayak bileklerimi tekmeliyor ve tam da bu küçük anlaşmanın bir parçası olarak giymem için sağlanan küçük tanga'nın açıkta bıraktığı etime darbeler yağdıracağını düşündüğümde, arkamdaki adam duraksıyor.

Çılgınca nefes alıp verişlerimden tek duyabildiğim nabzım ve parmaklarım masanın üzerindeki dağınık kâğıtları karıştırırken, onun ne gördüğünü tam olarak bildiğimi düşünüyorum.

"Buraya külotunda başka bir adamın dölüyle mi geldin?"

Aman Tanrım. Utanç yanaklarımdan taşıyor ve parmaklarım her yöne dağılmış kağıtlara doğru kıvrılıyor.

Hawke orada olduğunu bildiğim devasa ıslak noktayı incelemeye devam ediyor. Islanmış materyali hissedebiliyorum ve kış yanaklarımın arasına yerleştirilmiş cimri dantel göz önüne alındığında çok daha belirgin. Göbeğimi kapatan neredeyse hiçbir şey yok ve orada yatan şey de şüphesiz Grey'in beni buraya, malikâneye bırakmadan önce sikip doldurduğuna dair kanıtlarla sıırılsıklam olmuş durumda.

Hava çatırdıyor, kıvılcımlar saçıyor ve her an yanmaya hazır. Hawke keskin bir nefes çekiyor ve ayak bileklerim genişçe açılmış, açıkta duran kışma bakarak orada durdukça, ağır avuçlarının altında daha çok kıvraniyorum.

Buraya gelmeden önce başka bir erkekle seks yaptığım için utanmıyorum. Aslında, hepsini memnuniyetle tekrar yaparım. Nabzımı hızlandıran şey, belli bir düzeyde, Hawke'ın diğer ikisinin beni nasıl bu kadar açık bir şekilde arzuladığını görmesinden memnun olmam.

Aramızdaki bu lanet şey her neyse onun itme ve çekme gücünü boş ver. Şu anda hem Grey hem de Angel'la birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığımı en ön sıradan izliyor. Ayrı ayrı. Birlikte. Dinamiğimizin nerede başlayıp nerede bittiğine dair kesin bir tanım yok ve bu *doğru* hissettiriyor.

Ama bu adam daha önce de bunun bir parçası olmuştu. Onun bize katılmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve keşke onun dahil olmasının nasıl bir his olduğuna dair o anıyı silmek mümkün olsaydı, çünkü Hawke aramızda daha fazla bir şeye izin vermekle ilgilenmiyorsa, sikiinin içimde nasıl hissettirdiğini unutmayı tercih ederim. Diğerleri bedenimden zevk alırken onun ağzımı doldurmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamamayı tercih ederim.

"Ne olacağını sanıyordun? Buraya böyle geleceğini..." Bu kelimeleri yavaş ve ölçülü söylüyor. O kadar ağır ki, her bir heceyi sanki tenime düşmüş ve beni kalın, ballı bir muayene kaplamış gibi hissedebiliyorum.

O kocaman ıslak lekeyi incelemek için çömeldiğini hissettiğimde, avucunun baskısı tam orada, omurgamın ortasına dikilmiş olarak kalıyor.

Hawke kalın bir parmağını iç uyluğumdan yukarı doğru sürüklerken ve doymuş kumaş şeridinin altına sıkıştırırken beni kıvranan, nefes nefese bir karmaşaya indiriyor.

O küçük hareket dölle kaplı am dudaklarıma değdiğinde ciğerlerimden fıskırmak isteyen nefesi engellemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Hem kendi uyarılmamdan hem de Grey'in geride bıraktığı ve evden ayrıldığımdan beri yavaşça ve günahkârca içimden sızan kanıtlardan kaynaklanan kayganlığı inkâr etmek mümkün değil.

Karanlık bir sesle parmağını dışarı kaydırıyor ve adamın arkamdan ne yaptığını bilmiyorum ama küçümseyerek dilini şaklattığını duyuyorum.

"Ne elde edeceğini sanıyordun, Poe? Bu zavallı külot bahanesini böyle bir kenara çekeceğimi ve sen zaten gerilmişken ve bu amcığı başka birinin aldığına dair tüm o kanıtları sızdırırken seni becereceğimi mi?"

Aman Tanrım. Hawke'ın emredici, otoriter ve düpedüz bir hıyar olabileceğini biliyordum ama onun sessiz azarlamasını duymak vücuduma kabul etmeye cesaret edemeyeceğim lezzetli şeyler yapıyor.

"Hayır." Bacaklarımı tekrar bir araya getirmeye çalışıyorum, ama bu onu sadece topuklarımı daha geniş bir şekilde tekmelemeye teşvik ediyor, ta ki parmak uçlarımda gerilene kadar, artık kaldıraç olmadan. "Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini yeterince açık bir şekilde ifade ettin." Avuç içi kıcımın üzerinde kayarken ve bir tanesini sertçe sıkarken sesimde gizlemeyi başaramadığım bir inilti var.

Sanki kendi kendisiyle tartışıyor ve orada durdukça beni daha çok çileden çıkarıyor.

"Meydan okumanı sikip atmamı mı istiyorsun?" Tanrım. Sesindeki sertlik midemdeki ısıyı büküp çalkalıyor ve amım kenetleniyor.

"Denediğini görmek isterim." Her şey neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyor. Bu kelimelerin arkasında çok fazla yalvarış var. Çok fazla yalvarış. Ondan bunu istememeliyim ve bu hiç mantıklı değil, ama tam burası beni olması gerekenden daha fazla tahrik ediyor.

Onun cilalı botlarının altındaki mindere tünemiş uysal küçük bir oyuncak olmak istemiyorum.

Bana karşı sert ve talepkâr olacağını bilmek, kendim hakkında anladığımı sandığım her şeyi alt üst ediyor ve dünyamı tersine çeviriyor. Angel'la birlikteyken bana tapıyor, dikkatli davranıyor ve elindeki değerli bir kuşmuşum gibi davranıyor. Grey'le birlikteyken, onun pis sözlerine boyun eğerek ve her kirli fantezimi anlatırken beynimin kontrolünü ele geçirmesine izin vererek beni çılgına çeviriyor.

Ama bu? Bununla ilgili her şey bana tamamen yabancı ve şu anda Hawke beynimde anahtarlarını tutmasını isteyip istemediğimi bilmediğim bir şeyin kilidini açıyor. Eğer bunu sadece beni inkar etmek için yaparsa, bu acımasız bir işkence olur.

Avuçlarının sıcaklığı yine çıplak popomda geziniyor. Sanki ne kadar arzuladığımı itiraf etmeye cesaret etmek istemediğim o el izlerinden birini daha tam olarak nerede bırakabileceğinin haritasını çıkarıyor.

"Sanırım aletimi ıslatacaksın ve seni rahatlamak için ne kadar sert yalvartacağım bu tahtadaki olukları pençeleyeceksin," diye mırıldanıyor ve beni bir su birikintisine indiriyor. Tüm direncim kırılıyor, çünkü bunu istiyorum, onu istiyorum ve bana istediği gibi kullanabileceği bir delikten başka bir şey değilmişim gibi davranması zaten en tatlı ıstırap.

Dilimi alt dudağımda az önce girinti yaptığım noktada gezdirirken, her şeyi değiştirecek kelimeleri söylerken sesim çatlıyor.

"Yap beni o zaman."

Hawke bir küfür savurdu, sonra korkutucu bir hassasiyetle hareket etti. Spermle ıslanmış tangamı üzerimden çıkarmakla uğraşmıyor, sadece ince ipi kopana kadar çekiştiriyor. Tenime değen bu hareketin gücüne tepki veremeden, ki bu hareket kalçamda kumaşın gerildiği yerde bir yara bırakacakmış gibi hissettiriyor, bir eli çenemi kavırıyor ve diğeri kumaşı dudaklarımın arasından geçiriyor.

Burnumdan derin nefesler çekmeye çalışırken boğuk protestolarım kalın ve hızlı geliyor. Hassiktir. *Vay anasını.*

Arkamda, şimdi her iki kış yanağımı da avuçluyor, onları ayırıyor ve dolgunluğuna bakıyor ve bu beni tanımadığım bir versiyonuma dönüştürüyor. Bu ahlaksızca ve kesinlikle beni bir sonraki adımda ne yapacağı beklentisiyle ürpertecek bir iş değil. Dürüst olmak gerekirse, bana dokunup dokunmayacağını, benimle alay etmekten başka bir şey yapıp yapmayacağını bilmiyorum.

Eşit ölçüde heyecan verici ve korkutucu.

"Seni buraya bağlayabilirim." Kendi kendine düşünüyor. "Bu delikleri istediğim gibi kullanmak istediğimde seni yayabilir ve damlatabilirim."

Yarattığı görüntü karşısında kanım kulaklarımda düzensiz, umutsuz bir ritimle çarpıyor. Başka bir adam açıkta duran amcığıma bakıp beni masasına bağlayıp istediği zaman sikmekten bahsederken ben dilime değen Grey'in tadı ve kokusu karşısında inliyor muyum? Görünüşe göre öyle.

Neden bu kadar sıcak?

"Amcığın ne kadar açgözlü acaba? Buraya başka bir penis için yalvarmaya hazır küçük bir sürtük müsün? İki taneyle yetinmedin... Bir taneye daha ihtiyacın vardı ve ne zaman ya da nerede olacağı umurunda değildi." Bana bu kaba sözlerle eziyet ederken, parmakları kalçalarımın arasındaki karmaşada geziniyor.

Daha şimdiden satın almak için pençeleşiyorum çünkü o temas, parmaklarının amımda gezdirdiği o minicik fırça, neredeyse masadan havalanmama neden oluyor. Nefes alış verişimi kontrol altına almak için uğraşmam gerekiyor çünkü Hawke'ın bana ne yapacağını bilmediğim için başım dönüyor gibi hissediyorum.

Buradaki asıl tehlike, onun yaptığı her şeyden ne kadar keyif aldığımı bilmesinde. O kapıdan çıktığımda akıl sağlığım için iyi olacağından çok daha fazla. Bu adam benimle işini bitirdiğinde bacaklarımdan çalışıp çalışmayacağını bile bilmiyorum.

Hawke parmaklarını içime sokarken tıslıyor ve ben ağzımdaki külotun etrafında acınacak kadar yüksek bir inilti çıkarıyorum. "Kesinlikle sırılsıklam. Bu amcık döl dolu ve sen benden sana dokunmamı mı bekliyorsun? Bu tür bir davranışla paçayı kurtarabileceğini düşündüğün için kışını kırmızıya boyamalıyım."

Kulağa gerçekten acınası gelmeden önce kaç kez mırıldanabilirim, *lütfe*?

O iki kalın parmak, gözlerim kafamın içinde yuvarlanana kadar daha da derine giriyor. Elinin yavaş ve kararlı hamleleriyle içime girip çıkmaya başlıyor ve vücudum masanın yüzeyinde kayıyor. Bu çok

İyi. Neden ya da nasıl bilmiyorum ama bu tür bir sert muamele ile birleşen bu kelimeler, istediğimi ya da ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şey.

Görünüşe göre, bu üç canavar söz konusu olduğunda feminizmimi memnuniyetle kapıya park edeceğim.

"Bu amcık bir saniye bile boş kalmak istemiyor. Her dışarı kaymaya çalıştığımda parmaklarımı nasıl sıkıca kavradığını hisset." Sesinde alaycı bir ton var ve bu sadece kanalımın onun etrafında daha da sıkılaşmasına hizmet ediyor.

Şimdiden darmadağın olduğumu inkar edemem. Salyalarım ağzımı dolduran malzemeyi ıslatıyor ve vücudum canlı bir ihtiyaç teli gibi.

Sanki daha fazlası için ne kadar çaresiz bir sürtük olduğumu hissetmiş gibi Hawke parmaklarını geri çekiyor ve içime bir rahatlama seli gönderen sesi duyuyorum. Kemerini şingirdiyor ve fermuarının törpülenmesi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor, çünkü bu sefer telaşsız değil. Aslında, şimdi her şeyiyle daha hızlı hareket ediyor.

Aletin pelüş başının şişmiş girişime sürtündüğünü hissettiğimde tıkacımın arkasından umutsuz bir ses daha geliyor. Oh Tanrım. Her şey damarlarımda dolaşan bir zevk dalgasıyla geri akıyor. Son seferinde nasıl hissettiğini, üzerine batmanın ne kadar iyi olduğunu, kucağına tünemişken hepsini almak için nasıl savaşmak zorunda kaldığımı hatırlıyorum.

Geçen sefer, onu götürmemi istedi. Bu sefer, o beni götürüyor.

Kalçaları öne doğru bastırıyor, gözlerimi başımın içinde döndüren yavaş, kaygan bir kayışla içime itiyor. Beni içine çektiği zevkten gevşemiş durumdayım ama Hawke'ın şimdiye kadar yaptığı hiçbir şey beni boşaltmaya çalışmadı. Sadece arzusun, ya yanacağım ya da acımasızca beni hiçbir şeyden mahrum bırakacağı noktaya kadar artmaya devam etmesine izin veriyor.

Ne yazık ki benim için, görünüşe göre ben bu işin içindeyim.

Aleti tam içime girdiğinde ve iç duvarlarımın onu bedenime almak için gerildiğini hissettiğimde, sağır edici kalp atışlarımı bir ses kesiyor.

Telefonunun zil sesi bedenimin sarsılmasına neden oluyor ve Hawke bir ritmi bile kaçırmıyor. Başımı kaldırmaya çalıştığımda ağır bir avuç enseme iniyor. Beni masaya yapıştırıyor ve uzun aletin tamamen kılıfında kalmasına izin veriyor. Lanet telefona cevap verirken sikiinin etrafına sarılmış, kanalımı doldurmasının verdiği yoğun zevkle zonklıyor ve dalgalanıyorum.

O. Cevaplar. O. Telefon.

"Greyson."

Aman Tanrım. Hayır. Bu mümkün değil. Grey onu mu arıyor? Burada olduğumu biliyor ama bir minderin üzerinde diz çökmüş, mükemmel bir itaatkâr olduğumu ve derslerimi aldığımı sanıyor. Gerçekte ise Hawke'ın masasının üzerine eğilmiş, siki içime gömülmüş ve külotum ağzıma dolanmış haldeyim.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve parmaklarım tahtaya ve kâğıda doğru kıvrılıyor çünkü az önce amımın onun etrafında nasıl sıkıldığını kabul etmeye cesaret etmek istemiyorum.

"Bir telefon görüşmesi yapma zevkini neye borçluyum?" Hawke'ın sesi sabit, ama telefonu masaya bırakıp hoparlörü açtığında bunu duyabiliyorum. Bu sözlerin ardında gizlenen kendini beğenmişliği duyabiliyorum, çünkü bunun ne kadar yanlış olduğunu bedenimin onu her an daha fazla kavradığını hissediyor, ama görünüşe göre beni soluk soluğa bırakıyor.

"Az önce Ky'den haber aldım, bir sonraki etkinlik için bazı lojistik konuları gözden geçirmek üzere yarın buluşmak istiyor."

İkisi güvenlik ve konuk listelerini koordine etmek gibi şeyler hakkında konuşmaya başlıyorlar ve beynim tek bir şey bile kaydetmiyor, odaklanabildiğim tek şey Hawke'ın içime yavaşça girip çıkması.

Beni bastıran el boynumun arkasından kayarak aşağıya iniyor ve omurgamın üzerine yerleşiyor, diğeri ise kalçamı tutuyor. Taşakları amımın derinliklerindeyken lanet olası bir iş toplantısı yapmasına izin veren türden yavaş, kararlı vuruşlarla itiyor.

Kaybediyorum. Kendimi kaybediyorum. Vücudum ısınıyor, yükseliyor ve içimdeki sarmal daha sıkı sarılıyor, ama beni boşaltmaya yetecek kadar yakın değil. Pislik herif Hawke da bunu biliyor, çünkü ne zaman daha sert sıksam, hızını azaltıyor ve beni havada asılı bırakıyor, acı verici bir şekilde kenarına dalmak istediğim serbest bırakmaya ulaşamıyorum.

"Müşteri dosyalarını göndereceğim," diyor Hawke. "Ky'ye, güvenlik ekibini bilgilendirmek için onu daha sonra arayacağımı söyleyebilirsiniz."

"Elbette." Grey'in sesi hoparlörden geliyor ve tek bir ses bile çıkarmadan daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

"Tabii buraya gelip onları kendiniz almak istemiyorsanız?" Arkamdaki adam öyle güçlü bir şekilde itiyor ki inlememek için gözlerimi kapamak zorunda kalıyorum.

"Çok meşgul değil misin?"

"Senin için asla Greyson, bunu biliyorsun. Senin olan benimdir, sonra hep si." Aman Tanrım. Çok acımasız. Sesindeki meydan okumayı duyabiliyorum, ve ayak parmaklarımdan bir ürperti yükseliyor.

"Burada bitirmem gereken bazı işler var." Grey konuşurken arka planda bazı metal zincirlerin şangırdadığını duyabiliyorum.

"Ben de öyle." Hawke ucuna kadar geri çekiyor, sonra acımasızca kıcıma doğru itiyor ve horozunun içimde şiştiğini hissediyorum.

Bunu başaramayacağım. Sürtükçe bir inilti kararlılıkla boğazımın arkasına tırmanıyor ve yumruklarım ileriye doğru her pompanın ritmiyle aynı anda sıkılıp açılıyor.

"Poe'yu alınca uğrarım." Artık resmileşti. Ben bittim. Beni hiç almayacak çünkü bir kül yığınının başka bir şey olmayacağım. Alev alev yandığım yerden yükselen bir tutam dumana dönüşeceğim.

"Kapımın her zaman açık olduğunu biliyorsun, Greyson."

Kısa vedalaşmalarını yapıp görüşmeyi sonlandırıyorlar ama ben hiçbirini duymuyorum. Neredeyse zevk ve utanç denizinde bir yerlerde yüzüyor, bu şekilde kullanılmanın daha önce hiç yaşamadığım türden bir orgazmı sonuçlanacağını kendimle ilgili ifşasıyla mücadele ediyorum.

"Lanet olsun. Sikimi lanet bir yumruk gibi kavırıyorsun." Hawke homurdanıyor ve hareketlerini yoğunlaştırıyor. İtişlerinin gücü kalçalarımı masanın kenarına çarparken nefesinin altından küfrediyor. Odayı dolduran tek ses, daha önce beni sıkıca yerinde tutan avuç içi bir inilti çıkarırken masaya çarpma kadar etin ete çarpmasının kaygan sesidir.

"Tanrım. *Prenses*. Hemen şimdi sikimin her yerine boşalmalısın." Hırıltısı acildi. Talepkâr. Ağzımı dolduran malzemenin etrafında hıçkıra hıçkıra ağlarken aklımı o kadar kaçırdım ki, klitorisimi bulmak için bir elini yılan gibi kıvırdığında ve ağrıyan tomurcuğuma sert daireler bastırdığında zaten kemiksizim.

Basitçe çözülüyorum. Doruk noktam yükseliyor ve beni önce en derin sulara yuvarlayan, beni dişlerime batıran ve beni sabitleyen dalgalı, titreyen, dağınık bir orgazma zorla fırlatan bir gelgitle beni ele geçiriyor.

, Hawke kendini derinlere gömüyor ve aleti zonklayıp beni dölle doldururken küfürler serbestçe akıyor. Sıcak ve kaygan ve cildim böyle acı verici bir şekilde kenarda tutulduktan sonra terden nemli hissediyor

zamanın uzunluğu. Beynim bu odanın dışındaki her şeyin izini kaybetti, onun ve bedenim üzerindeki hakimiyetinin ötesinde bir dünya olduğunu çok kolay unutuyor.

Orada ne kadar kaldığını bile bilmiyorum, sırtımın üzerine çökmüş, ağır ağır nefes alıyor. Ama vücuduma geri inmeye başlamadan önce bir yaş gibi geliyor. Sersemlemiş ve sersemletici bir haldeyim ve başım az önce yaşadıklarımın yoğunluğuyla dönüyor.

Hawke çekiliyor ve boşluk beklemediğim bir his. Sanki içimde kalmasını istiyorum ama yapamayacağımızı biliyorum. Sonra güçlü elleri beni masadan kaldırıyor ve ben ne olduğunu bile fark etmiyorum. Malzemeyi ağzımdan nazikçe çekip alıyor, benim için çeneme biraz masaj yapıyor, sonra beni banyoya götürüyor, tüm bu gerginliğin ilk başta kaynamaya başladığı ve sonunda taşıdığı yere.

Bu adam birkaç dakika önce bana karşı olan tavrının tam tersine dönüşüyor. Dikkatli ve özenli bir şekilde beni lavabonun yanındaki makyaj masasına bırakıyor. Dik oturmak için neredeyse mücadele ediyorum, ama bir bezi ıslatıp beni temizlerken ağırlaşmış gözlerle izliyorum. Hawke beni kontrol ederken, biraz hassas olan kalça kemiklerime bakmaktan içmem için biraz su vermeye ve rimelimın yanaklarımdan aşağı aktığını tahmin ettiğim dağınıklığı silmeye kadar her ayrıntıyı gözden geçiriyor.

Sonunda, ilgilenmesi gereken tüm küçük şeylerin tamamlandığından memnun görünüyor ve sonunda derin bir nefes alacak kadar uzun süre duraklıyor. Gözleri bana doğru parlıyor, safir rengi ve içinde geri dönölmez bir şekilde kaybolmak için yeterince cazip.

Nefes verirken bir avucunu kalçalarımın iki yanına koyuyor. "Sen Tam am Başımı salladım.

mı?" "Normalde senden söz isterdim, Poe," diye mırıldandı ve bir şey sesinde konuşulmadan orada asılı duruyor. "... ama korkarım ki söz konusu sen olduğunda normalde ne yapacağımı bilemiyorum."

İşte o zaman Hawke beklediğim ya da son şeyi yapıyor. Bir avucuyla başımın arkasını kavırıyor ve kendi avucuyla gözlerimi son bir kez yokladıktan sonra dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Hawke Calliano beni onun gibi bir adam için imkânsız görünen bir yumuşaklık ve şefkatle öpüyor. Ağzı benimkine karşı nazik, arayış dolu fırçalarla hareket ediyor. Biz öpüşürken dili yavaşça benimkine doğru kayıyor.

usulca öpüşüyor ve ben o öpücükte her şeyi hissediyorum. Tüm pişmanlığını, yaklaşmama izin verme konusundaki tüm tereddütlerini hissediyorum ve bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum ama onun karmaşıklığı beni esir alıyor.

Çok geçmeden geri çekiliyor ve dudaklarını alnıma yaslıyor. Parmakları saçlarıma dolanmış bir halde, kalp atışlarımızın titrediği sayısız an boyunca öylece oturuyoruz ve sanki onun da en az benim kadar o saf şefkat anına, beklenmedik yakınlığa ihtiyacı varmış gibi.

"Grey seni bekliyor olacak." Geri çekilip iki elini uzatarak beni tezgâhtan indirdi ve içinde yüzdüğümüz balonu patlattı. "Eve geri dönmeyecek misin?"

"Eve dönmeyecek misin?"

cevabının ne olacağını.

Ben konuşmamı bitirmeden Hawke başını sallamaya başladı bile. "Bu gece olmaz prenses."

Ofisinden çıkıp dengesiz bacaklarımın üzerinde yoluma devam ederken, sadece onun pelüş dudaklarının benimkilere değdiği hissini tekrarlayabiliyorum. Ve anında bir endişe, Hawke Calliano'ya sahip olmak için tek ve yegane fırsatım olabileceğine dair inkar edilemez bir hayal kırıklığı hissediyorum.

Bütün gün uğraştığım şehrin bağırsaklarının kokusundan kurtulmak için yeni duş almış olarak mutfağa girdiğimde, bakışlarım hemen kızımı arıyor.

Ancak mutfak adasının diğer tarafında duran Grey'in ela gözleri beni selamlıyor. Sözsüz bir şekilde biftek doğrarken, bakışları dışarıdaki avluya bakan cam pencereye doğru kayıyor.

Başka soru sormak için durmuyorum; sadece sürgülü kapıya doğru ilerliyorum ve geçerken kanepenin yanından bir battaniye alıyorum.

"Onunla düzgün bir konuşma yapmalısın." Grey'in sesi arkamdan bir uyarıdan daha fazlasıyla sesleniyor.

Adam bu iletişim aracından kaçındığımı biliyor. Bunun yıllar boyunca kendimi koruduğum, parmaklarımın ucundaki basit konuşma eylemine yalnızca birkaç kişinin katılmasına izin verdiğim birçok yoldan biri olduğunu biliyor ve yine de bu parçamı herhangi birine vermeye kendimi açmak istemiyorum.

Poe ile uzun zamandır birlikte olmak istememe rağmen, özümde nasıl bir adam olduğumu görebilme yeteneğini kazandığı anda ortadan kaybolacakmış gibi hissetme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Dışarı çıktığınızda, gökyüzü turuncu ve somon pembesinin tembel bir yıkamasıyla yayılıyor ve tepenizde çizgi çizgi bulutlar var. Hava serin,

Poe'nun bacaklarını göğsüne çekmiş, çenesini bir dizine dayamış oturduğu yerden gökyüzünü izlediğini görüyorum. Bir şey göğüs kafesimin arkasındaki noktaya doğru uzanıyor ve kalbimi öyle bir sıkıyor ki, onu gördüğümde lanet şey patlayabilir.

Uzun, siyah saç telleri nemli dalgalar halinde bir omzunun üzerinden sarkıyor ve giydiği bol kazak yumruklarının üzerinde toplanıyor. Ayak seslerimi duyunca Poe başını bana doğru eğiyor ve sanki uyanırken gördüğü bir rüyada kaybolmuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırıyor; ona doğru yürümemi izlerken neden dolgun dudaklarını yumuşak bir kıvrımla bana hediye ettiğini anlayamıyorum bile.

Zorba bir aptal gibi battaniyeyi hazırladım ve hemen ikimizi de sarıp sarmaladım, sıcaklığı paylaşabilmemiz için Poe'yu yanıma yatırdım. Hemen bana doğru eğiliyor ve göğsümü başını yastık olarak kullanıyor, bana tüm tatlı kokusunu ve şampuanını burada oturup durma umudu olmadan içime çekmem için veriyor.

"Hawke'la birlikteydim." Sözleri o kadar sessiz çıkıyor ki battaniyenin altında parmak uçlarının tişörtümün ön kısmına değdiğini hissediyorum. Her bir dokunuş bu dört kelimenin ardındaki gizli soruları açığa çıkarıyor.

Senin için sorun olur mu? Bana kızgın mısın?

Kolum onu sarıyor, kavrayışımı sıkılaştırıyor ve bedenlerimizi battaniyenin altında koza gibi sarıyor.

"Onunla birlikte olduğumu bilmenin bir sakıncası yok değil mi?" Yan yana oturuyoruz, yüzlerimiz gökyüzüne dönük, bu yüzden ben Poe'nun yüzünü göremiyorum, o da benimkini göremiyor. Ama hareketlerimi hissedebileceğini biliyorum.

Başımı sallıyorum.

Duraklamayı dolduran birkaç kalp atışı daha boyunca orada oturuyoruz ve sonra kızım uzun bir nefes veriyor.

"Bak, mesele de bu, Angel. Sakıncası olmadığını söylemeni anlıyorum. Bana karşı dürüst olacağına güveniyorum. Ama bu basit kelimedede çok fazla nüans var."

Poe ellerini battaniyeden kurtarıyor ve onlarla sağ avucumu tutup yukarıya, gökyüzüne doğru kaldırıyor. Metodik bir şekilde, yavaşça, o konuşurken çok fazla yıkım ve umutsuzluk görmüş ellerimin çizgilerini, oluklarını ve nasırlarını izliyor.

"Bu *hayır*, 'Ben iyiyim ama Hawke'ı da boğmak istiyorum' anlamına gelebilir..." Haksız olmadığı için dudaklarımın kenarları seğiriyor.

"Ya da 'Bu konuda hiçbir sorunum yok ve daha önce birlikte olduğunuzu anlıyorum, ancak bu karşılıklı bir grup durumuydu' anlamına da gelebilir..." İşaret parmağı, yıllarca savaşmanın ve hayatta kalmanın kartvizitlerini bıraktığı derinin pürüzlü kenarı boyunca sürükleniyor.

"En kötüsü de, başını sallayarak ve bu konuda bana tatlı davranarak aslında 'umurumda değil, ama başkasıyla yattığın için artık seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum' dediğinden endişeleniyorum ve burada oturmuş, sana bir şekilde ihanet ettiğimi hissedersen kendimi affedip affedemeyeceğimi bilmekte zorlanıyorum."

Hay sikeyim. Grey haklıydı. O pislik her zaman haklıdır.

Sertçe yutkunarak ağırlığımı değiştiriyorum ve Poe'nun küçük kavrayışında tutulmayan serbest elimi telefonumu çıkarmak için kullanıyorum.

Birlikte otururken, ikimizin de ekranı görebilmesi için onu uzatıyorum ve burada kendime sakladığım bir başlıkta kaydettiğim mesajları açıyorum. Hepsi de yanımda oturan kıza hitaben yazılmış, ama tek bir kelimeyi bile gönder tuşuna basacak cesareti kendimde bulamadım.

Çoğunlukla anlamsız saçmalıklar. Sabahın ikisinde, uyku benden kaçtığında kendi zihnimde yaptığım konuşmalar ve karanlıkta tek başıma geçirdiğim o uzun saatler o kadar boş geliyordu ki.

Ama hepsini aynı tuttum.

"Bu da ne böyle?" Poe elini biraz geriye kaydırды ve metinlerle dolu baloncukları gördü, bazıları uzun, bazıları kısa, bazıları olması gerekenden daha az nazikti ama söylemek isteyip de söyleyemediğim o kadar çok şey varken ne yapacağımı başka nasıl bilebilirdim ki?

O beni izlerken başparmağımı tuş takımına götürüp hızlıca yazarken kalbim kaçak bir tren gibi çarpıyor.

■

Benim sözlerim.

■

Senin için.

Keskin bir nefes çekiyor.

"Bunların hepsi mi?" Sesi biraz kararsız ve ben hemen çıldırıyorum ve her şeyi silmek, her bir karakteri varoluştan silmek her acil ihtiyaçla savaşıyorum.

■

okumak zorunda değilsin.

Avuçlarım nemli ve başparmaklarım titriyor, çünkü neredeyse her şeyi yanlış heceliyorum, o izlerken elli kez silip yeniden denemek zorunda kalıyorum. Kelimeleri cevap olarak yazmaya çalışırken acele ediyorum, hantal oluyor ve başparmaklarım bu aptal boktan telefonun boyutu için çok büyük zaten. İşte bu yüzden iletişim kurmak için bu şekilde yazmaya karşı bir aşk-nefret ilişkim var. Çok uzun sürüyor, garip oluyor ve çoğu zaman kendimi bu şekilde bile berbat etmeden ifade edemiyorum, bu yüzden bakışlar ve basit hareketlerle *evet* ya da *hayır* demeyi tercih ediyorum.

"Angel. Tüm bunları bana mı yazdın?" Elimdeki şeyi fırlatıp ekranı binlerce parçaya ayırmaya hazırlandığımı hissettiğinde Poe'nun yumuşak avucu bileğimi kavırıyor.

Çenem başımı sallamak için eğiliyor.

"Bir ara onları okumama izin verir misin? Şimdi değil... ama belki sonra?" Kalbimin atış hızı aşırı hızlanıyor.

Başka bir baş sallama. *Evet*.

"Böyle konuşabilir miyiz? Şu anki gibi?"

Sesi o kadar umutlu ve parlak ki, sanki burada oturup küçücük bir ekranda hecelenmesi bin yıl süren kelimelerimle uğraşmak zorunda kalmak bir angarya değilmiş gibi. Sesinde böyle tatlı bir ton varken Poe'dan nasıl bir şey esirgeyebilirim ki?

Ne zaman istersen.

"Bana... dürüstçe... Hawke'la olan olay hakkında ne hissettiğini söyleyebilir misin?" Yanıma doğru kayıyor ve refleks olarak bacaklarını kucağıma doğru çekiyorum, böylece telefonu ikimizin önünde tutabilmem ve ekranı görmesine izin verebilmem için daha iyi bir pozisyonda oluyoruz. "Söyleyeceğin her şeyi hak ediyorum."

Poe'nun endişesi hala ön planda ve merkezde, sanki hepimizin derinden iç içe geçtiği bir şey için kendini suçluyormuş gibi.

Onunla birlikte olmak hoşuna gitti mi?

Başı küçük bir anlaşımla göğsüme doğru kayıyor. "Bunu anlamamıştım. Belki hâlâ anlamıyorum ama o ilk geceden beri bir şeyler varmış gibi hissediyorum."

Tek bu.

"Yani, onun da bu işin bir parçası olması senin için sorun değil mi... aramızdaki her neyse? Sen, ben, Grey?"

Hawke'la ilgili olan şey, onun için ateşe bile girerim.

Bir pislik olabileceği kadar.

O bizim .

Poe garip bir ses çıkarıyor ve sonra omuzlarının titrediğini hissediyorum. "Geçen gece kulüpte ben de aynen böyle düşünmüştüm." Başını tişörtüme yasladığı yerden kahkahalar süzülüyor ve dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor.

İstediğin şey olduğu sürece.

Grey ve ben . Bizim için endişelenmene gerek yok.

Ne kadar zamanımız olursa olsun, bizi tek tek ya da birlikte istiyorsanız, sadece söylemeniz yeterli.

Bizi sizin sayabilirsiniz.

Kız arkadaşım avucunu tişörtümün altından geçiriyor, böylece dokunuşu çıplak tenime yerleşiyor ve bu hayatımın en güzel anı olabilir.

"Bana yazdıklarını bir ara okuyabileceğime söz verir misin?"

Saçlarına karşı derin bir nefes alıyorum. Bu, kabul edebileceğim en fazla *evet demek* çünkü bu parçalarımı onunla paylaşmak korkutucu ama bilmeyi hak ediyor.

"Grey'le yaptığım gibi sana mesaj atabilmem için numaranı alabilir miyim?"

Kısa bir süreliğine kişiler bölümüne kaydırarak, telefonumda zaten kayıtlı olduğu yeri gösteriyorum.

Lütfen yap.

Sadece yarısı kadar bile çekici olmadığında hayal kırıklığına uğrama.

Bu iki sik kafalının tüm güzel çocuk bakışları ve zekice sözleri var.

Poe kıkırdayarak bana sokuluyor. "İletişim kurmanın başka yollarını bilmek için söylenecek bir şey var, biliyorsun."

Onun bu sözlerini duyunca kendimi burada kucağında böylesine güzel bir kadınla oturan lanet bir kral gibi hissediyorum ve sonunda diğer ikisinin Poe'yla asla sahip olamayacağı bir şeye sahip olduğumun rahatlığı içime yerleşiyor.

Onun da onlarla bağlantı kurmanın bir yolunu bulmasını isterken, kendi dilimize sahip olduğumuz düşüncesiyle içten içe sırıtıyorum. Grey'le ve bir dereceye kadar Hawke'la bunu zaten başardım.

Artık bu listeye Poe'yu da ekleyebilirim.

Ağır göz kapaklarım birkaç kez kırpışıyor, şaşırtıcı derecede rüyasız bir uykunun rahatlığından çıkıyorum.

Tamamen kendimden geçmiş olmalıyım çünkü Angel'ın devasa formunun yataktan çıktığını fark etmedim bile. Burnumu yastığa gömdüğümde ve her zamanki pozisyonuna ulaşmak için bir kolumu çarşafın üzerinden uzattığımda sağımda bir dönüm boşluk vardı.

Tam o sırada sol tarafımda bir hışırtı duyuyorum ve başımı çevirdiğimde bir saniye içinde aniden *aşırı derecede* uyanmış oluyorum.

Grey yastıklı yatak başlığına yaslanmış, bir yandan da telefonundan bir şeyler izliyor. Bir dizini bükmüş olan eli, kucığına serili çarşafın altında yavaşça aşağı hareket ediyor.

Aman Tanrım. Yanaklarım kızarıyor, tam yanımda oturduğunu ve kendini tatmin ettiğini biliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Yan döndüm ve ağzım açık bir şekilde ona baktım. Vücudumun sanki bir işaretmiş gibi ısınmasından anlaşıldığı kadarıyla, sabah mastürbasyonunun bu müstehcen gösterisinden çok hoşlanıyorum.

"Ağzın doluyken, uslu ve sessiz olmaya çalışırken çok güzel görünmüyor musun, küçük çiçek?"

Ne izlediğini göremiyorum ve ses de yok ama lanet olsun, midem sıkışıyor. Kesinlikle değil...

"Buraya gel." Sesi, boyun eğmekten başka bir şey yapamadığım o tona bürünüyor.

Yüzümde salya olmadığından emin olmak için hızlı bir kontrol yaptıktan sonra, telefonu tutan kolunun altından kaymamı ve yanına sokulmamı istediği noktaya tırmanıyorum.

Adam tek kelimeyle muhteşem ve onu bu şekilde soyunmuş, çıplak göğüslü ve dövmele görmek, onu silahsız görmek için nadir bir fırsat gibi hissettiriyor. Ayrıca gövdesindeki yara izlerini de ilk kez bu kadar yakından ve gün ışığında görebiliyorum. Gümüşi çizgiler, göğsüne ve karnına gelişigüzel bir şekilde dağılmış küçük, kabarık kesikler.

Noire House'daki işinin büyük olasılıkla işkence ve muhtemelen cinayet içerdiğini bilsem de, bu süreçte yaralanmasının olağan bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

Bunu, üzerindeki örtüyü kaldırmanın bir yolunu henüz bulamadığım pek çok gizemden biri olarak kabul edin.

Sıcak tenine yerleştiğimde, bunun ortaya çıkarmak üzere olduğu şeyden biraz daha fazla temkinli olduğumda, ekrandaki manzara karşısında ağzım açık kaldı.

"Sessiz olmak için çok çabalıyorsun." Eliyle çarşafı kaldırıyor ve şimdi, kendini okşarken ve telefonunda güvenlik kamerası görüntüsü gibi görünen şeyleri izlerken, ucundan sızan sert sikiinin tam, ağız sulandırıcı görüntüsünü alıyorum.

Hawke'ın masasına eğildiğim güvenlik kamerası görüntüleri.

"Malikanenin her yerinde kameralar var..." Hawke'ın ekranda kıcıma vuran kalçalarının zamanlamasına uyarak yumruğunu aşağı yukarı hareket ettirirken beni izlemeye devam etmeye zorluyor. "Aslında, hiçbirinin olmadığı tek yer Noire ailesinin süitinin özel kanadı."

"Aman Tanrım." Gözlerimi ayıramadığım bu manzara karşısında giderek daha fazla tahrik oluyorum. Telefonundaki siyah beyaz görüntüler ile kalın, damarlı ve ucunda parıldayan, her vuruşta sakızının toplandığı ve boyu boyunca kaydığı aleti arasında gidip geliyorum.

"Bak onu ne kadar iyi alıyorsun, küçük çiçek. Eminim rüya gibi hissetmişsindir, döllerimle kayganlaşmışsındır bile. Bütün bu süre boyunca aklını kaçırmış olmalıydı."

Videodaki halimin masayı tırmalamaya başladığını gördükçe göğsüm daha hızlı inip kalkıyor. Beni alan adam kalçalarını her kaydırduğunda, vücudumda tepkinin çiçek açmaya başladığını hissediyorum. Burada uzanıp hem kendimi hem de yanımdaki adamı izlerken klitorisim kendi kalp atışlarıyla zonklamaya başlıyor.

Grey hınzırca bir ses çıkarıyor. "Hawke koca sikini amının derinliklerine sokmuş, sen de ses çıkarmamaya çalışarak uslu bir kız oluyorsun, o yüzden bilemem."

Nefesim kesildi. "Bekle, bunu başından beri , değil mi? Bunun onu uçuruma iteceğini biliyor muydun?"

"Bu adamı uzun zamandır tanıyorum." Karın kasları hareketle birlikte bükülüyor ve esniyor, aksiyona ayak uyduruyor. "Hawke gibi bir adamın bile bir zaafi vardır... Görünüşe göre o da senin o küçük tatlı amcığının içinde yaşamak için hepimiz kadar istekliymiş. Tek ihtiyacı olan biraz ekstra motivasyondur."

"Sen kötü, çok kötü bir adamsın." Dudağımı ısırıyorum. Grey'in bu tarafı benim küçük zayıf noktam.

Videoyu duraklat tuşuna basıyor ve son derece yumuşak bir hareketle telefonu fırlatıp beni sırtüstü çeviriyor. Ağırlığı kalçalarımın arasına yerleşiyor ve ben kesinlikle hiçbir direnç göstermiyorum, alt karnı amımın üzerinde sallanırken onu bu pozisyonun beşiğinde karşılıyorum.

Grey bir an için kollarının üzerinde durarak bana elmacık kemiklerinin ve çenesinin her köşeli çizgisine hayran olma fırsatı veriyor. Şu anda sabahın hangi saatinde olursa olsun nasıl bu kadar iyi görünebildiğini düşünmek haksızlık gibi geliyor.

"Angel'ın doğru bir fikri var," diye mırıldanıyor, dikkatle yüzümü izliyor. "Her sabaha senin tatlı amının tadına bakarak başlamak."

Üzerimdeki bol tişörtün altından kollarıma doğru tüylerim diken diken oluyor ve bu ürperti bu adam için ateşlenen bir silah gibi. Kumaşı göğüslerimin üzerinden yukarı doğru itiyor ve meme ucumun sıkı kıvrımını emiyor. Sertleşmiş tepeyi daha derine götürüp diliyle fiskeler vururken, iri elleri tişörtü daha yukarı itiyor ve tamamen açığa çıkana kadar başımın üzerinden geçiriyor.

Ağzının getirdiği zevk seliyle sırtım eğiliyor. Grey bütün gün, her gün sözleriyle kirli olabilir, ama sessiz anlarını yakalamanın da son derece zengin ve çıkmekte olan bir yanı var. Benim küçük iniltilerim havayı doldururken, ikimizin sadece ellerimizi ve onun sıcak, ıslak ağzını üzerimde keşfettiğimiz bir yerde kaybolacak kadar rahat hissetmesi gibi.

Dili, amıma ulaşana kadar karnımın yumuşaklığında günahkâr bir çizgi izliyor.

"İzlemek hoşuna gitmiş gibi görünüyor, aşkım. Klitorisine bak, şimdiden küçük bir tomurcuk gibi şişmiş, emilmeye ve okşanmaya hazır." İki elini kıcımın altına sokup kalçalarımı kaldırarak amımı ağzına bastırırken ela gözlerini benimkilere kilitliyor.

"Oh-fuck-oh-god." Ne kadar yetenekli olduğunu düşünemiyorum bile. Dilini emiyor ve döndürüyor, bir yandan da beni tam istediği gibi yutmak için sıkıca tutuyor.

Yumruklarım çarşafın içinde kenetlenmişken ve zevk uzuvlarımdan akıp giderken, her inilti, nefes alışım ve sızlanışıma sabitlediği bakışlarından gözlerimi alamıyorum.

Tam o anda dilini sertleştirip içime bastırıyor, ardından parmaklarını klitorisimin üzerinde sertçe gezdiriyor. Grey'in beni sürüklediği doruk noktası, bacaklarımı kontrolsüzce titretecek kadar hızlı ve güçlü bir şekilde ileri atılıyor.

"Evet. Bana tüm o sürtükçe küçük sesleri ver." Grey vücudumda yukarı doğru hareket ediyor ve sikini yumrukluyor, ileri doğru itiyor ve lezzetli bir gerginlikle içime giriyor. "Sana tam olarak ne yaptığımı duymak istiyorum. O iniltilerin her birinin bana ait olduğunu bilmek istiyorum. Sadece benim için, ben bu amcığ doldururken."

Onun sahiplenici tavrını duymak, şenlik ateşinin üzerine benzin dökmek gibi. O daha derine batmaya devam ederken ve avuçlarının üzerinde durarak üzerimde gezinirken duvarlarım onun uzunluğunun etrafında dalgalanıyor.

"Grey." Adını ağzıma alıyorum ve titreyen bir sızlanma olarak çıkıyor.

Bu onun gözlerini daha önce görmediğim bir şeyle parlatıyor. Kaslı vücudu üzerimde geziniyor ve bu adam sabah olmadan beni canlı canlı yiyip bitirecekmiş gibi hissediyorum.

"O iğnenin hâlâ etkili olduğunu düşünüyor musun?" İçime tamamen oturduğunda aleti şişiyor ve beni geriyor.

Onu tam olarak duyduğumu sanmıyorum. Kesinlikle duymadım. Dudaklarının yakınlığı karşısında nabzım boğazımda öyle sert atıyor ki, tam orada öylece duruyor; kollarımı ensesine dolamak ve beni öpmesi için onu aşağı çekmek o kadar kolay olurdu ki.

Onunla ve Angel'la bunun nasıl bir his olduğunu bilmek için neler vermezdim. Hawke beni öptüğüne göre, sanki beynim daha derin, daha tehlikeli bir yakınlık seviyesini aramanın tüm yol ve yöntemlerine karşı tetikte.

"Ne düşünüyorsun, küçük çiçek?" Grey'in sözleri o günahkâr alçak ses tonunda. Cesur ve baştan çıkarıcı. "Acaba şu anda üzerinde olduğun atış

Hala alışıyor." Bu sözleri söylerken, sikiinin içime girip çıktığı yeri izlemek için başını eğiyor.

Sanki aniden transa geçmiş gibiyim. Bunu kesinlikle söylemişti.

"Yapamazsın-Biz yapamayız-" Ellerim omuzlarına çarpıyor. Her şey Omurgamı eğiyor, bu sefer ona daha iyi bir aı veriyor ve kalçalarının bir sonraki hareketinde daha da derine inmesini sağlıyor.

"*Mmmfuck*. Amcığın doldurulmak için çok ağzl," diye mırıldanıyor ateşli bir şekilde.

"Bekle..." Boynumdaki titreşim yoğunlaşıyor ve tüm kan amıma hücum ederken başım dönüyor. Bu konuda hiçbir şey düşünmemiştim. Birdenbire, kalın boyu i duvarlarıma her srtndğnde ne kadar mükemmel hissettirdiği ve hala korunup korunmadığımı bilmemenin korkusu arasında bir yerde sıkışıp kaldım.

Birden fazla erkekle yattım. Hepsi bir saniye bile düşünmeden içime boşalıyordu.

"Grey, ."

"Hayır." Vücudumun üzerinde yükseliyor ve daha sert itmeye devam ediyor, vücudum sıkılıyor ve onun uzunluğunu ne kadar sert kavradığımla bana ihanet ediyor.

"Oh, Tanrım. Lütfen... Sadece... Yapamayız...." Kelimelerim kekeliyor ve tutarlı bir neden oluşturmakta zorlanıyorum. Onun ağırlığı ciğerlerimdeki tüm nefesi emiyor gibi görünüyor.

"Yapabilirim ve yapacağım da." Bana tekrar çarptı.

"*Grey*." Omuzlarını tırmalıyorum ve ben onunla savaşmaya çalıştıkça bu onu daha da cesaretlendiriyor.

"İkisi de kesildi. Yani Hawke ve Angel seni becerebilir..." Bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, yavaş ve kararlı hamlelerle içime girmeye devam ederken göğüslerimin her bir zıplamasına dikkat ediyor. "Ama ben yapmadım. Bu da demek oluyor ki, oyunun farklı olduğunu bilerek senin daracık küçük amcığını defalarca pompalayacak olan benim."

Kalçalarını o kadar derine sokarken dudakları kıvrılıyor ki içimden yüksek sesli bir inilti çıkıyor. Ayak parmaklarımdan karıncalanmalar başlıyor ve kendimi kaybetmeye korkutucu derecede yaklaşıyorum. Sözleri beni çözüyor ve neden ya da nasıl olduğuna dair hiçbir anlam ifade etmiyor, ama tek bildiğim dalganın içimde belirlediği ve tepeye çıktığı.

"Seni istedikleri kadar becerebilirler, ama seninle iftleşecek tek kişi benim."

Grey homurdanırken ve hamleleri giderek dengesizleşirken uzun bir iniltiyle kendimden geçiyorum, tekrar tekrar kenetleniyorum. Kafamın içinde dönüp dururken her şey karanlığa gömülüyor ve kendimi çok uzakta hissediyorum.

Derinlere dalıp boşalırken küfürleri boynuma karşı boğuklaşıyor. İçime sıcak sperm çizgileri pompalanıyor ve ikimizin de doruk noktası birlikte uzuyor gibi görünüyor.

Resmen aklımı kaybettim. Serbest bırakma hissi aramızda kayganlaşırken gözlerim sıkıca kapanıyor ve Grey uzaklaşmıyor. Sikini içimde bırakıyor, beni geriyor, beni dolu tutuyor ve çekip gitmesini istemediğim için nefret ediyorum, ama aynı zamanda bunu yapmasına neden izin verdiğim konusunda kafam karmakarışık.

Neden durdurmadım?

"Bana bak, aşkım." Parmaklarının yanağımda gezindiğini ve nemli saçlarımı alnımdan geriye doğru taradığını hissettiğimde sesi biraz kısık çıkıyor.

Burnumdan derin bir nefes alarak gözlerimi açmaya ve onunla buluşmaya cesaret ediyorum.

"Sadece konuştuk. Hepsi bu." Burnunun ucunu benimkine değdirerek bedenlerimizin mümkün olan her şekilde birleşmesine izin veriyor. "Başka bir şey değil."

Boğazım düğümleniyor.

"Lanet olsun, içimdeki hayatı nasıl da sıkıp çıkardın..." Grey'in gözleri kapanıyor ve yüz hatlarında acı dolu bir zevk ifadesi belirliyor. "Ne kadar da sapıksın."

Bu odadaki sıcaklık sanki bin derece yükselmiş gibi. Her ne kadar burada, bu adamın altında yatıyor olsam da, tenim nemli bir ter tabakasıyla kaplanmış olsa da, sanki bir saunanın içindeymişim gibi hissediyorum.

Bunu biliyor mu?

"Utanmana gerek yok." O korkunç, bağımlılık yapan sırtışlardan biri dudaklarını çekiştiriyor.

"Neden bu kadar sıcaktı?" Başımın yastığa daha da gömülmesine izin veriyor, tüm bu yatağın beni yutarak onurlandırmasını diliyorum. Tabii ki biliyor. Elbette formu görmüştür. Sorulardan birinin bu olduğunu unutmuşum... ve belli ki, bu özel deneyim için duyduğum coşku not edilmiş.

Aşı olmamın bir sebebi var. Korunma konusunda her zaman son derece dikkatli olmamın bir nedeni var. Kendi çocuğum olsun istemiyorum ve sağlıklı bir cinsel yaşamın tadını çıkarmanın ötesinde bir niyetim kesinlikle yok.

"Azdığın ve zaman çok tatlı oluyorsun." Grey dudaklarının köprücük kemiğimi ve boynumun kenarını ısırmasına izin veriyor. Hâlâ içimde gömülü ve bunu yakın zamanda değiştirmek gibi bir niyeti de yok.

"Ben *bunu* istemezken neden bu bana bir şey yaptı?"

Ayrıca, eğer o ağız şu anda yaptığı şeyi yapmaya devam ederse, bunun nereye gideceğinden ben sorumlu değilim.

"Neyi seviyorsak onu seviyoruz... Bunu açıklamaya çalışmanın bir anlamı yok."

Bu konuşma da burada sona eriyor, çünkü Grey'in sabahın geri kalanında daha fazla açıklama yapmaya niyeti yok.

Ya da en azından hiçbirisi gerçek kelimeler içermiyor.

Poe'nun tereddütü, parmak eklemlerinin tahtaya vuruş şeklinden hemen anlaşılıyor.

Angel ve Grey'le birlikte malikâneye girdiği anı güvenlik kayıtlarında gördüm. Parmaklarının, yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağladığı uzun, koyu renk saç telleriyle oynarken onlara ay gözlerini nasıl verdiğini gördüm. Ne konuşulduğu belli değildi ama üçünü bir arada son gördüğümünden çok daha rahat oldukları belliydi.

Şimdi burada, benimle yalnız ve tamamen merhametime kalmış durumda.

Poe odaya girdiğinde, onaylama sayılabilecek bir şeyler homurdanıyorum. Şu anda tek odaklanabildiğim şey yapmam gereken iş. Bu, dikkatimi vermem gereken şeylerin sürekli artan akışından bir dikkat dağıtıcı.

Kırmızıya boyanmış dudaklarına bakarken, o makyajı benim için mi yoksa onlar için mi yaptığını düşünmeden edemiyorum. Ayak bileği botları ve siyah tişörtünden oluşan, giymesi için talimat verilen her neyse onu gizleyen kıyafetini incelememe gerek yok.

Grey şimdiye kadar tanıştığım en büyük pislik olmalı, çünkü buraya süslenmiş olarak geldiği her yeni iç çamaşırıyla beni kırmayı görev edinmiş gibi görünüyor. Tabii ki, Poe her şeyi giyebilir

-Benim rehberliğimde alması gereken bu dersler için sıkıcı, işlevsel bir sutyen ve külot takımı yeterli olurdu, ancak bize verilen emirler yine de emirdir.

Ancak, her seferinde çıtayı yükseltmeyi kendine görev edindi ve tek bildiğim, bu kızı isteyerek kendimi tüketmeme izin veremeyeceğim. Ayrıca, bundan sonra olacakları duyduğunda, kesinlikle göğsümü kesip açmak isteyebilir.

"Herhalde bu odadayken nelerin gerekli olduğunu size hatırlatmama gerek yoktur." Dikkatimi önümdeki bilgisayara odaklamaya devam ediyorum. Hâlâ görüş alanımın çevresinde kaskatı kesildiğini fark etmiyorum.

Ancak bugün Poe benimle kavga etmiyor. Sadece elbisesini dikkatlice çıkarmaya başlıyor, parmaklarıyla etek ucunu yakalayıp başının üzerinden çektiirdikten sonra düzgünce katlayıp karşı duvardaki konsol masasının üzerine koyuyor.

Adımları yaklaştıkça sessizlik koyulaşıyor ve girdaplar çiziyor, kokusunu ve ipuçlarını, her zaman yanında taşıyormuş gibi görüldüğü sıcak bir yaz akşamının ince hatırlatıcılarını getiriyor. *Yasemin ve tatlı yağmur.*

Masama yaklaşırken - sandalyemin yanında önceden onun için hazırladığım yastığı yerleştirmiştım - hareketleri telaşsız. Poe bir şekilde kendinden tamamen emin görünürken, aynı zamanda her şeyin benim hoşuma gittiğine dair bir onay arıyormuş gibi görünen ve kafamı karıştıran belirli bir havaya sahip olabiliyor.

Onun benimle kasıtlı olarak savaştığını görmek ve duymak baş döndürücü, ancak onun teslimiyetiyle onurlandırılmak, deneyimlemek için açık kapı daveti alabileceğim en kötü şey olabilir.

Bu tür bir ayartma beni Angel ya da Grey'den daha iyi durumda bırakmaz ve yaşadığım hayat böyle bir kapıdan geçmeme izin vermez. Diğer tarafta ne olduğunu bilmek ne kadar cazip olursa olsun.

Ben de her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Görünmez maskemi takıyorum ve sırf hepimizin hayatta kalmasını sağlamak için kendimle ilgili her şeyi kilit altına alıyorum.

"Çok iyi," diyorum dizlerinin üzerine çöküp o nazik gözlerini yere indirirken.

"Teşekkür ederim, efendim." Sesi kısıldı ve bu birkaç kelimeyle, tam da bu şekilde, tüm bunları bir tarafa atma dürtüsüyle savaşıyorum. Ama takip etmemiz gereken emirler var ve onun güzel dış görünüşünün altında yatan şeyle ilgilenmem yersiz.

Bilmek istemediğim için değil... onun beğenilerini, ilgi alanlarını ve bireysel isteklerinin inceliklerini önemsemediğim için değil.

beni ilgilendirmez. Eğer bu düşüncelerin zihnimde kök salmasına ve yerleşmesine izin verirsem - gecenin üçünde burada uyanık ve yalnız yatarken, bunca zaman sonra nihayet malikaneden ayrılıp kendi yatağıma dönüp dönmemeyi tartışırken yaptıkları gibi - o zaman başarısız olmuş olacağım.

Tüm bunların içinde ben, kardeşimin ve benim maruz kaldığımız en zalim kaderlerden çocukları kurtarmaya çalışan kusurlu bir adamım.

Olabilecek tek şey bu.

Bu yüzden, klavyemi tıklarken ve beni çağıran çeşitli görevlerle ilgilenirken sessizliğin kendi üzerine katlanmasına izin veriyorum. Hiçbirine gerektiği kadar dikkat etmiyorum ama botlarımın yanına biri tünediğinde hiç böyle hissetmemiştim. Üzerinde anlaşılmaya varılmış güç dinamiği dışında bir

şey olmak için hiç böyle bir zorlama hissetmemiştim. O lanet öpücüğü binlerce kez tekrarladım ve mantıklı zihnim bana şeyi yapmamam gerektiğini

söylese de, göğsümde bu kızı kucağıma sürüklemek ve dudaklarımı tekrar onunkilere bastırmak için derin bir özlem var. Bu tür fikirlere kapılmaktan iyi

bir şey çıkmaz - onun ağzının yumuşaklığını hissetmek ve dudaklarının mutluluktan uçarken ve alt uzayda bir yerlerde sürüklenirken dilinin kayması.

Poe, kucağında duran avuç içlerinin birkaç yer değiştirmesi ve topuklarının üzerinde oturma şeklindeki birkaç ayarlama dışında, burada üstlendiği rolü mükemmel bir şekilde oynuyor.

Tek yaptığı bana bunu neden yapmak zorunda olduğunu hatırlatmak ve bu da midemde çirkin bir his uyandırıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Yeni talimatlar geldi. Halka açık bir gösteriye katılmanız konusunda sizi bilgilendirmem gerekiyor."

Poe ırkılmıyor ama düşüncelerinin hızlandığını duyabiliyorum. "Ne demek istediğinizden emin değilim, efendim."

"Artık hem Noire Evi'nde hem de Lilith Hanesi'nde *görüldüğünüze* göre, Topluluk önünde diğer bazı inisiyellerle birlikte performans sergilemeniz bekleniyor."

Bu kez ağırlığı değişiyor ama Poe sessizce dinliyor ve ben konuşmaya devam ederken keşke aklından neler geçtiğini bilseydim diyorum.

"Bunun anlamı, bu kez size sadece izleme fırsatı verilmeyeceğidir. Halka açık bir gösteriye katılacaksınız. Sizi seçen kişiler ne kadar iyi katılabileceğinizi görmek istiyor..." Son kelimeyi ağzımdan çıkarmayı başarırken, sesimin ne kadar soğuk çıktığının farkındayım. Ben

Kaballığımın ve Poe'ya istese de istemese de herkesin içinde sevişmek zorunda olduğunun söylendiğinin tamamen farkındayım.

"Hepsi bu mu, efendim?" Sözleri kırılmış.

Olması gereken bu, ama onun öfkesinin yükünü çeken kişi olmaktan nefret ediyorum. Kardeşim ve benim gizlice yaptıklarımıza teşekkür yok. Tam da bu yüzden gölgelerde hareket ediyoruz ve bazı sabahlar yatağımın kenarında *gerçek* versiyonumun kim olduğunu unutmama neden olan bir gizlilik seviyesinde çalışıyoruz.

Sanırım Poe'nun, sözde ona sahip çıkmaya hazırlanan aşağılık herifler sayesinde, yersiz de olsa bana nefretini kusması pek de şaşırtıcı değil.

Her kimlerse.

"Bir şey mi söylemek istiyorsun, Poe?" Pozisyonumu ona bakacak şekilde ayarlama ihtiyacıyla sandalyemi çok hafifçe döndürüyorum ve bu, onun figürünün her kıvrımlı santimini, botlarımın yere dikildiği ve dizlerimin yayıldığı nokta arasına tam olarak koyuyor.

Grey resmen ölü bir adam.

Yutkunmak zorundayım çünkü ilk kez ne giydiğine doğru düzgün bakıyorum.

Siyah iç çamaşırı aşırı dar değil, ancak kıvrımlarını vurgulamak için mükemmel bir şekilde kesilmiş. Göğüsleri, bir şekilde her şeyi ortaya çıkaran ve aynı zamanda baştan çıkarıcı, alaycı bir şekilde yeterince gizleyen şeffaf kumaş ve dantel karışımıyla yüksek ve yuvarlak bir şekilde bastırılmış. Göğüslerinin derin bir yarıktan iç içe geçmesi, parmaklarımın sütyenin önünü kancalayıp onu öne doğru sürüklemek için kaşınmasına neden oluyor. Yemyeşil dekolte vadisini daha fazla sıkıştırmak ve emrimi beklerken tereddütlü nefeslerle teninin titremesini izlemek için.

Gözlerim aşağıya doğru inerken, dikkatimin teninde bir yol açtığını hissettiğimde karnının çöktüğü anı yakalıyorum. Eşleşen külotunun üzerine zarif bir kemer takıyor ve uyluk jartiyerleri, beni delirtmek için gönderilmiş bir hediye gibi kalçalarının kıvrımının hemen altındaki bronz ten kabarıklığını sarmak için uzanıyor.

Bu açıdan Poe ıslak bir rüya gibi görünüyor. Grey onu buraya böyle göndererek tehlikeli bir oyun oynuyor, çünkü şu anda, karnımı doyurmaya çalışırken, o dantel külotun her tarafına dölleri sızdıran amının aynı kanıtını bulup bulamayacağımı bilmek için acil bir ihtiyaç duyuyorum.

Bu düşüncenin bir şenlik ateşi kıvılcımı gibi zihnimde belirmesi, bir iniltiyi bastırmak için elimi çeneme götürmemeye neden oluyor.

Onların da onun içinde olduğunu -üçümüzün bu kızı eşit olarak paylaştığımızı- bilmeyi ne kadar içgüdüsel olarak istediğimi mideme saplanan bir kanca gibi hissediyorum. Benim için ayağa kalkmasını ve amını incelemem için sergilemesini istemek gibi basit bir fikir bile sikimi kalınlaştırıyor.

Poe'yu izlerken kendimi o kadar kaybetmişim ki, soruma cevap vermediğini ancak kulaklarımın arasındaki ağır, gümbür gümbür vuruşların arasında fark edebiliyorum.

"Poe. Kelimelerini kullan," diyorum ve sandalyemdeki pozisyonumu ayarlamak zorunda kalıyorum.

"Beni neden bu kadar uzakta tuttuğunu anlamıyorum." Bana gözlerini çevirmiyor, ama gözlerinin içindeki sessiz dehşeti saklamak mümkün değil.

Bu kızın, bu odaya en son geldiğimizde ikimiz arasında olanlardan sonra onu geri çevirdiğim için bana kızmakta sonuna kadar hakkı var. Diz çöktüğü yer, onu bu masanın üzerinde domaltdığım yerden sadece birkaç santim uzakta ve o geceyi anımsatan en ufak bir düşünce bile sikimin daha fazla zonklamasına neden oluyor.

"Bugün buraya gelirken başka bir şey mi bekliyordunuz?"

"Bana bir şeymişim gibi davranmanızı beklerdim... bir şeyden daha fazlası..." Bocalıyor.

Ve bu şey tam olarak orada kalmalı. Herhangi bir bağlılığa veya bağlantıya hayat vermediğimiz o konuşulmayan boşlukta, benim bulunduğum konumdaki biri için bu imkansız. Bunu nasıl açıklayabilirim? İşte bu yüzden pislik olmak çok daha kolay ve bu şekilde, bu etiketin dışındaki tüm düşünceleri bir tarafa bırakabilir.

"Bunun bir kabul töreninden başka bir şey olmadığını biliyorsun."

Poe yutkunuyor ve gözlerini kaldırarak bana itaatsizlik etmiyor ama yumruklarını dizlerinin üstünde birleştiriyor. Üstünde oturduğum yerden, pembe dilinin alt dudağında nasıl gezindiğini görüyorum.

"İyi ki zaten senin değilim, hatırladın mı? Ben sadece biraz eğlenceliyim, dediğin gibi... beni sen başlatıyorsun, beni bu dünyaya emirle getirdin." Topuklarının üzerinde biraz kayıyor. "Anguis'i tatmin etmek için gösteriş yapmam gerekiyor, değil mi? Öyleyse neden bu anlaşılmayı gerçekten görme fırsatını reddedeyim?"

Boğazım düğümleniyor.

"Bunu benim için açıklığa kavuştur, Poe."

"Bence itaatkâr olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlamak için beni bir minderin üzerinde oturtmaktan daha fazlasını yapmalısın." Göğsü biraz daha hızlı inip kalkmaya başladı. "Bana bundan daha fazlasını göstermek seni memnun etmez mi?"

"Seni alenen götürmemi mi istiyorsun? Benim için ne kadar iyi olduğunu göstermek için mi?"

"Evet, efendim."

Lanet olsun. Bu iki kelime damarlarımda dolaşan bir elektrik akımı gibi ve onun kırmızı dudaklarında gezindiklerinde neden bu kadar güçlü olduklarını bilmiyorum.

Öne doğru uzanarak bir parmağımı Poe'nun çenesinin altından geçirip başını geriye doğru eğiyorum ve geyik gözlerini kendiminkilerle buluşturuyorum. "Benimle dövüşecek misin?"

"Hayır." Dudaklarını tekrar ıslatıyor.

"Bu odaya en son girdiğinizde isteksiz görünüyordunuz. Bu kadar kısa bir süre içinde her şeyin değiştiğine inanmam mı gerekiyor?"

"Sizi memnun etmek istiyorum efendim. Bunu nasıl telafi edebilirim?" Gözleri benimkilerle kilitli kalıyor ve onun bu şekilde dizlerimin arasında olması çok büyüleyici, sadece kendim için.

Poe burnundan biraz daha sert nefes alıyor. "Bana istediğini yaptığında bundan zevk alıyordum ama öğrenmem gereken bir rol olduğunu anlıyorum."

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"Sizi en çok ne memnun eder, efendim?" Dikkatinin her bir damlası benim üzerimde ve içimde başını kaldırmaya cesaret eden sahiplenici bir ihtiyaç dalgası var. Poe bana burada olup beni en çok neyin memnun edeceğini öğrenmek istediğini söylüyor ve ben de bir yandan Anguis'e ve bulunduğum noktaya gelmek için katlandığım her şeye orta parmağımı gösterip bir yandan da bana ait olmayan bir şeyi almak için daha önce hiç bu kadar büyük bir fırsat olmamış gibi hissediyorum.

"Senden istediğim, ben aksini söyleyene kadar minderinin üzerinde diz çökmen," diyorum ve çenesini hafifçe dürterek gözlerinin nereye dönmesini istediğimi ona bildiriyorum.

Bakışlarının benimkilerden ayrıldığı o bir saniyelik sürede yüzündeki kederli ifadeyi yakalıyorum ve ona bunun nedenini söylemekten başka bir şey istemesem de, bu aynı zamanda bundan sonra olacakları çok daha zevkli hale getirecek. Poe henüz bunu bilmiyor.

Bilgisayarıma dönerek onu orada oturur halde bırakıyorum ve her duygu dalgasının onun üzerinden akıp gitmeye başladığını hissediyorum. Hayal kırıklığı. Hayal kırıklığı. Asidik bir yanık gibi acılık.

Beni yaşama isteğinden yoksun bırakmaya yetecek saçmalıklar arasında akılsızca gezindikten sonra, gözlerimin onun figürüne kaymasına izin veriyorum. Elbette, Poe içeride bir savaş veriyor olabilir, ama yine de istediğimi yapmaya devam ediyor ve bu güzel bir manzara.

"Buraya gel. Seni biraz daha yakınımda istiyorum." Sesim alçak bir komutla çıkıyor. "Minderini çek ve buraya otur." Sandalyemi hafifçe geriye itiyorum ve diz çöktüğü sürece Poe'nun tam olarak sığacağı masamın altındaki yeri işaret ediyorum.

Gözleri benimkilere doğru uçuyor, bunu yaparken genişliyor ve elmacık kemiklerinin üzerine yerleşen taze pembe tonunu yakalıyorum.

"Başını benim için oraya yaslayabilirsin." Bir avucumu uyluğumun iç kısmına kaydırarak, onun olmasını istediğim yeri gösteriyorum. Aynı zamanda, bacaklarımın arasından bana bakan o iri kahverengi gözleri gördüğümde neredeyse dilimi ısırma zorunda kalıyorum.

Poe, tanıma zevkine asla erişmemem gereken iyi olan her şeye benziyor. Dudakları hafifçe aralanıyor; sonra yanağının pantolonumun kumaşına yaslanmasına izin veriyor.

"Bunun gibi mi efendim?"

"Mükemmel. Aynen böyle," diye mırıldanıyorum, sonra yapmam gereken şeye geri dönüyorum, ama kasıklarımın biriken sıcaklık, bacağıma bastırıldığı yüzünün kumaşın içinden beni haşlamasıyla daha da artıyor.

Gittikçe artan işkence dolu bir süre boyunca böyle kalıyoruz. Onun kadar ben de kendimi sinirlendiriyorum çünkü görünüşe göre onun söz konusu olduğu durumlarda son derece sabırsız oluyorum. Bu kulüpte daha önce etkileşimde bulunduğum itaatkârlarla olabilecek basit bir değiş tokuşa genellikle geçici bir ilgiden daha az ilgi duyarken, Poe ile böyle bir an yaşamak, aslında tek yapmak istediğim şeyin arkama yaslanıp saçlarını okşamak ve sonra parmaklarımı benim için inleyene kadar dilinin üzerinde ileri geri sürüklemek olduğu noktaya kadar büyüleyici hissettiriyor.

Başının her küçük hareketi derimin altında kıvılcımların uçuşmasına neden oluyor ve Poe bu fırsatı gücünü sessizce kullanmanın yollarını arayarak daha cesur olmak için kullanıyor. Çok yumuşak bir şekilde - ilk başta, bunun farkında olup olmadığını bile bilmiyorum

Burnu ve yanağı uyluğumun iç kısmına doğru sokulmaya başladı.

Şu anda ne kadar sertleştigimi, aletimin dikkat çekmek için zorlandığını ve sıcak nefesinin kasıklarımın sadece birkaç santim uzakta solumaya başladığı her oyalanma anında ısrarla ileri doğru bastırdığını tahmin etmek zor değil.

Mükemmel fırsat kendini gösterdiğinde bir sonraki ödülünün ne olabileceğini düşünüyordum. Kapı çalındı ve bu çok açıktı. Bu kadın ofisime gelirken hep aynı yolu izler.

Poe küçük bir ses çıkarıyor ama yerinden kıpırdamıyor. Başparmağımı alt dudağının üzerine götürüp hafifçe çekiştiriyorum. "Benim için iyi olmak ister misin?"

Cevap olarak başını sallaması dokunuşumun altında çok hafif kalıyor.

"İçeri gel." Keisha'yı odaya çağırırken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum.

Ayaklarımın dibindeki kızın yüz ifadesinde binlerce duygunun aynı anda çarpıştığını görürken, her içgüdüyle savaşıarak dönüp kapıya doğru baktığını görüyorum. Saklanma ya da kalkıp kendini örtme ihtiyacı yüzeye çıktıkça yüzü soluyor. Yine de kıpırdamıyor, parmak eklemlerinin aklarını kucağının üzerinde yumruk haline getirdiğini görmeme rağmen.

"Hey patron. Yarın geceki VIP listesindeki son gelişmeleri öğrenmek istemiştin, değil mi?" Keisha göğsüne yasladığı ince dizüstü bilgisayarı ve diğer elindeki meyveli smoothie ile içeri girdi.

"Değişiklik var mı?"

Sinsi bir sırtıuş ve başını sallayarak yüzüme doğru zıplamadan önce gözlerinin dizlerimin arasındaki figürde hızla dans etmesine izin veriyor. Bu kadın asla yargılamayacak ya da bir şey söylemeyecek olsa da, bu duvarların içinde her gün neler olup bittiği düşünüldüğünde, muhtemelen ne halt ettiğim hakkında sormak için can attığı milyonlarca soru var, hiçbirisi bu özel kızı içerdiğinden daha fazla değil.

"Gerçekten de öyle." Elindeki smoothie'yi bir saniyeliğine masamın kenarına bırakıp bilgisayarının üstünden ince bir manilla klasör çıkarırken dili ağzının kenarına çarpıyor.

"Teşekkür ederim. Oda dağılımlarında acil bir değişiklik gerekiyor mu?" Basılı isim listesini ve akşam için yanlarında getirecekleri inisiyeleri gözden geçiriyorum.

Bunu yaparken, Poe'nun bana bakan iri gözlerini yakalıyorum; gözlerinin içinde kendi soru atlıkarıncası koşturuyor.

"Sadece bir grup, daha önce kulübe yeni birini getireceklerini bildirmemişlerdi. Onlara gerekli evrakları çoktan gönderdim ve bu akşam saat 22:00'ye kadar test sonuçlarını göndermeleri için süre verdim, aksi takdirde yarın gelmeye zahmet etmeyin."

Vurgulanan isme bir göz atıyorum ve gözlerim tanıdık üye listesi ve katılacak olan Gathered üzerinde gezinirken kirli sakalımı kaşıyorum. "Javier kurallara alerjisi varmış gibi davranmaya bayılıyor."

"İki yıl önce de aynı haltı yemişti, değil mi?" Keisha smoothie'sini eline alıyor ve pipetinin üstünden bana bakıyor, her şeyi bilen saçmalıklarıyla birlikte kaşlarını kaldırıyor. Bana meydan okuyarak, burada durup yüz yüze görüşmek yerine lanet bir mesajla bile halledilebilecek saçmalıklar hakkında konuşmasına ne kadar süre izin vereceğimi soruyor.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyorum ve dosyayı masanın üzerine atıyorum. "Benden istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır." Pipetten bir yudum daha alırken sırtışı bölünüyor. "O zaman eminim olman gereken bir sürü başka yer vardır."

"Elbette, patron."

"Hoşça kal Keisha." Gözlerimi ona doğru kısıyorum, Poe'nun benim gözlerimden başka kimsenin gözleri için olmadığı gerçeğinden hiç şüphe duymuyorum.

"Bir şey olursa sana mesaj atarım." Kaşlarını son bir kez kaldırarak etrafında dönerken kalçasına takılı bir grup anahtar şingirdiyor ve sonunda yine yalnız kalıyoruz.

Poe'ya baktığımda gözleri biraz kaymıştı ve yanağını uyluğuma dayayıp neredeyse mırıldanmaya başladı.

Bir avucumu çenesine götürüp dokunuşumu cildinin narin yüzeyinde gezdiriyorum -yaşadığım her boktan şeyden sonra eski ve boş hisseden kemiklerime kıyasla çok genç bir yüz- ve çenesini çimdikliyorum.

"Çok iyiydin prenses." Bu sözler aramızdaki boşlukta süzülürken gözleri parlıyor. "Bunun için pantolonumu çıkarabilirsin, sonra da masamın altında duracak ve benim için çok sessiz olacaksın."

Poe'nun gözlerinde her şeyin canı cehenneme dedirten küçük bir parıltı var ama bu durumda ben de çok ileri gidiyorum. Talimatlarıma ne kadar iyi yanıt vereceğini, bundan ne kadar zevk alacağını ve benim için iyi olurken aklını kaçırıp kaçırmayacağını bilmek için can atıyorum.

Avuç içimle kıkına bastırdığımda nasıl hissettiğini zaten biliyorum. Sessiz olmak için çok çabaladığında, kadifemsi küçük kanalının aletimin etrafındaki her sıkışını ve nabzını zaten hissettim.

Bu da keşfetmeye ve ortaya çıkarmaya hevesli olduğum bir başka katman çünkü en iyi yaptığım şey bu.

Parmakları bel kemerime doğru ilerlerken Poe alt dudağını ısıyor. O gece de benim için neredeyse tam olarak böyleydi. Tereddütle kemerime uzanırken, botlarımın önünde diz çökmüş, sikime tapmaya hazırды.

"Alabilir miyim, efendim?" Külotumun yumuşak siyah kumaşına ulaşmak için hızlı bir çalışma yapıyor ve sonra parmak uçlarını bel kemerimin üzerinde gezdirerek duraklıyor.

Ağzını eğerken bana şehvet dolu gözlerle bakıyor ve sığ nefesleri kumaşın üzerinde öyle bir dalgalanıyor ki, aletim öne fırlayıp kendi isteğiyle ağzını aramaya çalışacakmış gibi hissediyorum.

"Sanırım tadına bakmayı hak ettin." Dişlerimi sıkıyorum çünkü dudaklarının külotumdaki çıkıntının üzerinde gezinmesi çok ateşli. Şimdiye kadar bu şekilde olduğumuz tüm zamanlarda, tamamen giyiniktim.

ve aramızdaki keskin farkı bir kez daha görmek için kanım güneye akıyor.

"Teşekkür ederim... Efendim."  ne doğru eğilerek, dudaklarının hâlâ kumaş tarafından kısıtlanan aletimin        k vr m n  sıyırmasına izin veriyor. Ağz  yumuşak bir şekilde üzerimde geziniyor, ince pamuğu tutarken biraz emme basıncı uyguluyor ve hayatımı beceriyor, yavaş ve taparcasına ve saygılı hissettiriyor ve kalbim g ğ   nden d  arı pompalamak  zereymi  gibi hissediyorum.

"Beni o ateşli küçük ağzına sok," diye homurdandım.

Tam olarak istediğimi yapıyor. Kemerimi aşağı çekerek sikimin serbest kalmasını sağlıyor. Tanrım. Bu masanın altında beni yumuşak bir şekilde emerken ne kadar iyi hissedeceğinin beklentisiyle şimdiden sızıyorum.

Poe boyumu kavıyor, minik parmakları beni içeri sokmak için etrafımı sarıyor ve ıslak dilinin beni o dudakların ötesine götürmek için d zle tiğini hissettiğim an her şey demek.

"Yavaş ve nazikçe," diyorum ve sikim ağzının içinde     p kalınla ırken çıkardığı iniltiler ta aklarımı karıncalandırıyor.

"Bana itaat ettiğinde çok güzel oluyorsun." Etrafımda m kemm l bir halka oluşturan kırmızı boyalı dudaklarına bakıyorum ve saçlarını ok uyorum. "Aletimi santim santim yutmak için savaşırken gözlerini benden ayırma. Bana gözyaşlarını da verecek misin prenses?  enen ağrıyana ve bacaklarını kirletene kadar saatlerce beni emerken onlar sadece benim için mi?"

Ba ı gittikçe aşağı inerken dili alt tarafımda dolaşıyor, damarların üzerinde geziniyor. Uzunluğumu ve        tepemi boğazında mümkün olduğunca geriye doğru yönlendiriyor.

"Ne kadar m kemm l bir resim  iziyorsun. Benim için böyle kalsın. Ate li küçük deliğin bütün gün horozu boğmak için yapıldı. Ne zaman istersem beni emecek en güzel  eysin."

Benim için çok iyi olan Poe, aşağı yukarı kayarak sabit bir ritim tutturuyor ve bilgisayarıma geri döndüğüm anda, yumuşak küçük inlemesinin titreşimi  aftıma akıyor. Lanet olsun, gittikçe daha fazla tahrik oluyor, bunu gerçekten uzatmak ve ona hak ettiği  d l  vermek için kasıtlı olarak oyalamak, kasıtlı olarak zaman ayırmak zorunda kalıyorum.

Ağzının her darbesi uzunluğumu tükürükle kaplıyor ve dudakların ve dilin nazik bir ok aması sadece yoğunluğu arttırıyor. Toplarım zamanla yukarı çekiliyor

Omurgamın dibindeki baskı gittikçe daha da sıkılaşıyor. Orada, patlamak ve bu kızı bu *sefer*, *bu* anda burada olduğumuz sürece, bana ait olduğuna dair kanıtlarla kaplı bırakmak istediğim tüm yollar için hazır.

Bir başka inilti titreşiyor ve kasıklarımın yayılıyor, çünkü tepeye doğru geri çekiliyor ve dilinin ucumu çok dikkatli bir şekilde izlemesine ve yalamasına izin veriyor.

Ağırlığımı geri vererek, bakışlarımın ne kadar memnun olduğumu anlatan bir bakışla onu kaplamasına izin veriyorum ve parmaklarım ipeksi saçlarını okşuyor. "Herkes buraya gelip benimle bu şekilde ilgilendiğini görebilir," diye mırıldanıyorum ve beni boğazının derinliklerinde tutma çabasından dolayı nemli olan kirpikleri bana doğru bakarken parıldıyor. Mükemmel dudakları boyumun etrafında baştan çıkarıcı küçük bir o oluşturuyor. "Bu kapıdan herkes girebilir ve bana ne kadar iyi davrandığını görebilir ve sen de devam edersin, değil mi? Bu odaya kaç kişi girerse girsin, ben sana dur diyene kadar beni emmeye devam edersin."

Burun delikleri genişliyor ve bir anlaşma mırıltısı aletimi dilinin düzlüğüne doğru sarsıyor.

"Ne kadar ıslak olduğunu merak ediyorum. Kendini ne kadar pislettiğini bana tam olarak göstermeni istiyorum."

Poe arkasına yaslanıyor ve diliyle sikimi son bir kez yavaşça yalıyor. Bu küçük, meydan okuyan bir hareket, tamamen tutuklayıcı, beni sahneyi bozma ve ona sırtıma dürtüsüyle savaşmaya bırakıyor. Kahverengi gözlerinin benimkileri tutuşu ve bu hareketle başını eğişi, bana devam edebileceğini söyleyen bir hareket - eğer emrettiğim buysa, bütün gün beni memnuniyetle emebilir.

"Teşekkür , efendim." Sesi hırıltılı bir mırıltı.

"Buraya otur ve bana göster." Aşağı uzanarak onu o sıkışık pozisyondan çıkarmasına yardım ettim, ardından dizlerini iki yana açarak tam önümdeki masama oturması için kaldırdım.

Bu pozisyona gelir gelmez, ben ofis sandalyemde, o bacaklarını ayırmış, bana onun kalbine engelsiz bir erişim sağlıyor, dili kabarık, şişmiş dudakları ıslatmak için dışarı çıkmadan önce o kapüşonlu bakışta kısa bir süre için hafif bir şaşkınlık ifadesi görüyorum.

"Yarınki kabul töreninde Noire Evi'ne *gönüllü* olarak girecek ve gösterilerine katılacak başkaları da olacak." Bir avucumu uyluğunun iç kısmına doğru kaydırıyorum, etin yumuşak kabarıklığı boyunca daha yukarılarda geziniyorum.

Jartiyeri, o ince kumaştan sırlıslıkla olduğu kaygan kanıtlara ulaşana kadar. "Sanırım senden istediğim şey listeyi bana okuman. Seansınızla çok meşgul olduğum için kendim okumaya fırsat bulamadım."

Gözleri açılıyor ve dikkati kalçasını kavrayışım ile vermek üzere elime aldığım dosya arasında gidip geliyor. Bu ifade bana Poe'nun kafasının ne kadar karışık olduğunu gösteriyor ama aynı zamanda tüm bunların neden onun üzerinde böyle bir etki yarattığını da anlamıyor.

"Dördüncü sütunda, gelip Anguis saflarına katılmaya hazır olan diğer inisiyelerin isimlerini bulacaksınız." Ben konuşurken parmaklarım am dudaklarının üzerinde duran sırlıslıkla malzemeye doğru ilerliyor. "Bunların hepsi bu dünyaya isteyerek girmiş insanlar... birçoğu böyle bir gecede yer almak için yanıp tutuşuyor. Ve işte buradasın, hepsinin arasında olacaksın, üçümüz için ne kadar iyi göstereceksin, değil mi?"

Parmaklarım iç çamaşırının kenarından aşağı inip onu okşamaya başladığında Poe gözlerini benimkilerden zorlukla ayırabiliyor. İnanılmaz derecede ıslak ve tüm masamı temizleyip ona vurmaya başlamak için her şeyi yapmam gerekiyor. Ama oynamak istiyorum, alay etmek istiyorum, keşfetmek istiyorum... ve şu anda, Poe'nun gerçekten yapması gereken tek şey kontrolü bana bırakmakken, beyninin olayları anlamlandırmaya çalıştığı bir anda yakalandı. "Benim için yüksek sesle oku prenses, ben de parmaklarımı sana vereyim.

Belki ondan sonra, dilinin üzerinde ağırlığını hissetmekten zevk alacak kadar açgözlü olduğun sikimi almana izin veririm."

Gözleri dosyaya kayıyor ve ilk başta tereddütlü konuşuyor ama dediğimi yapıyor. "Oliv-Olivia Brown."

"Çok iyi." İki parmağımı içeri sokuyorum ve amcığı şimdiden benim için çok istekli. Ona ilk parmak eklemlerini verecek kadar öne eğildiğimde, parmaklarımın etrafını saran sıcak, küçük ipeksi bir eldiven gibi.

Hafif bir nefes alışla devam ediyor. "Thalia Smith."

Parmaklarım daha derine gidiyor ve bu da o lezzetli seslerden birini daha çıkarıyor.

Poe devam ediyor. Onu parmaklarımla becerirken çıkardığım kaygan, ıslak ses ve uyarılmışlığının kokusu ofisimi doldurana kadar içine girip çıkarken yarım düzine isim arasında yolunu buluyor. Birisi yürüyebilir

Ŗu anda o kapılardan gesem fark eder miydim bilmiyorum çünkü tek odaklandığım Ŗey vücutunun dokunuŖuma verdiği tepki.

Son isim aceleyle nefes verirken bacakları titremeye baŖlıyor. YumuŖak yanaklarındaki allık derinleŖiyor ve kâğıtları yere bırakırken nefes nefese pantolonuna karışan kısmi bir sızlanma eşlik ediyor. Her biri sonbahar esintisindeki yapraklar gibi masanın üzerinde uuŖuyor, bazıları yere dūŖuyor, ama bunların hiçbirinin önemi yok, çünkü Poe'yu tamamen merhametimde görmek, zaten pençelerinde büyülendiğim yeni bir bağımlılık türü.

Kanalının ipeksi yumuŖaklığı parmaklarımın etrafında dalgalanmaya baŖlıyor ve bu kızdı ne almam gerektiğini tam olarak biliyorum. Paralanırken içine gömülmek için her Ŗeyi tüketen bir ihtiyaç beni ona çeken Ŗey ve bir kalp atış ı içinde ayaklarımın üzerinde, dizlerinin arasında konumlandım.

"Hawke..." Düzensiz nefesler alıyor, bacaklarını kapatmak için mücadele ediyor. "Lütfen, bu çok fazla."

"Kımıldama, seninle işim bitmedi."

İslanmış materyali bir tarafa iterek, sikimin baŖını kayganlığının içinden geçiriyorum ve ileri doğru bastırıyorum. Poe'nun protesto iniltileri lezzetli bir sese dönüşüyor, zihni aksini söylemeye çalışsa bile beni bu Ŗekilde içine almayı ne kadar sevdiğini anlatan bir sese.

"Bence bir ödölü hak ediyorsun prenses. Belki de benim için bu kadar iyi olduğun için sadece bir bahşış..." Aletimin baŖını içeri soktuğumda, duvarlarının kasılmaya baŖladığını hissediyorum. Poe'nun baŖ omuzlarının arasından geriye dūŖuyor ve bana hediye ettiği alçak zevk iniltisi sarhoŖ edici.

"*Lanet* olsun. Çok iyi gidiyorsun. Çok mükemmel. İçine girer girmez paramparça olduğunu hissetmeme izin ver." Ona ihtiyacı olanı verdiğim anda, yuvarlanan, titreyen bir orgazm onu ele geçiriyor. Gözlerinin kapanışını ve vücutunun sarsılıŖını, amının etrafımda öyle bir kenetleniŖiyle birlikte izlemek çok güzel bir Ŗey ki, kendimi tamamen içine sokmak için savaŖmak zorunda kalıyorum.

"Oh Tanrım. Oh Tanrım." İniltileri duyularıma hücum ediyor ve onu bütün gece bu Ŗekilde tutmayı seve seve işim haline getiriyorum.

"Burada senin dar amını dolduran benden baŖka kimse yok." İçimde yuvarlanmak isteyen dalgayla savaŖırken çenem sıkılıyor. Parmaklarımı dudaklarından geçirmeden önce onu yavaşça ve derinlemesine sikmeye devam ediyorum, onu o kalıcı dalgadan geçiriyorum.

"Tadına bak, son damlasına kadar benim için temizle." Dili parmak eklemlerimin üzerinde çılgınca, özensiz turlar atıyor ve her ses onun

Bir sonraki doruk noktası dünyanın en iyi sesini oluşturuyor. "İşte bu, o mükemmel dudaklar senin dölünle kaplandığında daha da tatlı oluyor, değil mi?" Bu sözleri söylediğimi duyunca, kanalı beni daha sıkı kavıyor ve dayanma umudumu siliyor.

Parmaklarım Poe'nun ağzından kayıyor, çenesinden aşağı ıslak bir çizgi izleyerek boynunun ince sütununun etrafına yerleşiyor. Parmaklarımı sarıyorum, hafifçe sıkıyorum, vücudu teslim oluyor ve bana tam olarak aradığım şeyi veriyor.

Nefes nefese inliyor, avucumun içinden mükemmel titreşimlerin daha fazlasını gönderiyor ve amının dalgalanması ve ritmik bir şekilde kenetlenmesi kararlılığımı paramparça eden son parça oluyor.

Bir sonraki an, toplarım yukarı çekiliyor ve derinlere gömülü uzunluğum şişiyor, nabız atıyor ve salgım onun iç duvarlarını kaplarken yönetebildiğim tek şey bir inilti. Her pompa ve itiş onu daha fazla doldurmaya devam ediyor. Elimde olmadan boğazına masaj yapıyorum, çalmak istediğim tüm o tatlı küçük inlemeleri yakalıyorum, sanki sesini koparıp sadece kulaklarım için kilitlemeyi planlıyormuşum gibi.

Nabzımın gürültüsü ve onun yumuşaklığını hissetmek beni tüketiyor. Aletimi tamamen içinde tutarak, başının arkasını avucumla sarıyorum ve ağızlarımızı birbirine sürüklüyorum. Poe ağzımda erirken ikimizin birbirine karışan tadı bağımlılık yapıyor.

şu anda, bunun ne kadar iyi hissettirdiği karşısında kaybolma hissi dışında hiçbir şey umurumda değil ve bu izin verdiğim tehlikeli bir şey. Ama şu anda, umursamanın ötesindeyim.

şu anda tek yapmam gereken ihtiyacı olan bakımın yapıldığından emin olmak.

Böylece kendimi geçici olarak dudaklarının yumuşaklığında ve dilindeki balda kaybedebilir ve yarın uyanabilirim.

Yarın.

Bu dünyada nihayet ayaklarımın üzerinde durmayı başardığım yanılsamasına kapılmış olsam da, bir kez daha serbest düşüşe bırakıldım. Şu anda üzerimde kan kırmızısı iç çamaşırlarımdan başka bir şey yokken eterde yuvarlanıyorum. Vücudum narin ipek ve dantellerle süslenmiş ve elmaslarla kaplanmış.

Sahte olmadıklarından da yüzde yüz eminim.

Bu kıyafet -eğer bir oda yabancının önünde iskelet maskesi, sütyen, külot ve topuklu ayakkabılarla dolaşmaya böyle bir şey denebilirse- yine de kendimi açıkta hissetmeme neden olmuyor. Kumaşın ve panellerin kesimi, her bir santimin kıvrımlarına uyacak şekilde dikkatlice hesaplandığını hissettiriyor, sanki bu kıyafet sadece benim için yapılmış gibi.

Bunun saçma bir düşünce olduğunu bilsem de, elimde olmadan kendimi olması gerekenden daha rahat ve özgüvenli hissediyorum.

Eğer bu ritüelleşmiş sikiş festivaline katılacaksam, bunu tebaasını bir bakışta taşa çevirebilecek bir kraliçe gibi görünerek yapacağım.

Bu akşamki maskem, iç çamaşırlarımla uyumlu olması için kan kırmızısı. Geçen sefer olduğu gibi, yüzümün alt yarısını ortaya çıkarıyor ve bu açıkta kalan deri parçasını kendi avantajıma kullandığımdan emin oldum. Buraya gelmek için ayrılmadan önce dudaklarımı ağızma siren çağrısı olabilecek bir kızıl tonuna boyadım ve umarım erkeklerim rujumun aletlerinin üzerine bulaşmasını takdir ederler, çünkü bu gece aklımdaki tek hedef bu.

Bazı rastgele sapıklar beni sahiplenebileceklerini mi sanıyorlar? Bu geceki seks partisine birlikte katılacağım üç erkeğe attığım her şehvet , özlem dolu bakışı görmelerini sağlayacağım.

O bilinmeyen varlıklar kenarda oturup istedikleri kadar izleyebilirler. Burada birlikte olduğum üç adamın vücudumu kullanmasına izin verirken, Anguis'e orta parmağımı gösterme konusunda fazlasıyla hevesli olacağım. Hayatımın geri kalanı boyunca kilit altında tutulup kırbaçlansam bile, başka hiç kimsenin adamlarıma gösterdiğim ilginin bir kısmını bile hak etmeyeceğinin açık bir işareti.

Bir şekilde, tüm bunların içinde, ortaya koyduğum performansın hayatımı garanti altına almaya yettiğinden emin olmalıyım - değerimi gösterebilmeliyim, tutulmaya değer görüldüğümünden emin olmalıyım - ve seçildiğimden emin olmalıyım. Kaçış yolumu bulmak için yeterince uzun süre hayatta kalmalıyım. Bildiğim kadarıyla hala mutlak bir şey yok ve ben de aksini düşünecek kadar saf, gözleri parlayan bir kedi yavrusu değilim.

Bu dünya özüne kadar acımasız. Oh, evet, Noire House güzel ambalajlarla birlikte gelip bedensel zevklerin tadını çıkarabileceğiniz bir yer olabilir, ancak ölümcül sırlar saklıyor.

Benzerlerinin buranın bodrumunda gizlendiğini biliyorum. Grey gibi adamlar, ruhlarını lekeleyen gerçekliğin kanını gizlemek için tertemiz takım elbiseler giyerek etrafta dolaşırlar.

Aslında Grey'in bu dünyada en iyi şekilde nasıl hayatta kalacağını öğrenmek zorunda kalan bir adamdan başka bir şey olduğuna inanmıyorum ve bu da doğal olarak oyunun oynandığı tamamen farklı bir dizi kuralı beraberinde getiriyor. Aynen Angel ve Hawke için de geçerli olduğu gibi.

Bu adamlar aşırı derecede kusurlu ve ne yazık ki kalbim için gölgelerde yaşamayı tercih eden yaratıkları biraz fazla seviyorum.

Zihnim 'benim' demeyi bırakmam *gereken* üç adamı düşünmeye başladığında, odanın etrafına bir göz gezdiriyorum. Balo salonunun her yerinde ağır avizeler, duvarlara ve pencerelere örtülmüş görkemli kumaşlarla dolu platformlar var.

Her bir inisiye benimkiyle aynı kırmızı maskeyi takıyor ve kıyafetlerinde farklı farklılıklar olsa da, maskelerimizin yakut tonuyla büyük odanın etrafında dolaşan diğer Toplanmışların kemik beyazı arasındaki keskin kontrast gerçekten de çarpıcı.

Bizler daha çok süs eşyaları, sergilenen, incelenen ve hayranlık uyandıran nesneleriz.

Sanırım benim durumumda da en ölümcül türden bir yargı.

Bakışlarımı ayarlayarak, bir galeride asılı bir tabloymuşum gibi toplanıp beni gözlemleyen figürlerden gözlerimi uzak tutmaya çalışıyorum. Haute couture elbiseler ve smokinler giymiş kadın ve erkekler, cansız bir nesneyi eleştirir gibi, görünüşümden iffetime kadar her konuda yüksek sesle fikirlerini söylüyorlar.

Biraz yüksekte için başlarının üzerinden az çok bakabiliyorum ve merakımın beni odanın diğer ucuna, benzer platformlara tünemiş diğerlerine bakmaya yönlendirmesine izin veriyorum. Her birimize kenarları olmayan bir dizi dolgulu mobilya sağlandı. Şekiller organik ve yumuşak kenarlı ve grup sekse katılma eylemini geliştirme amaçlarını yüksek sesle ilan ediyorlar.

Gözlerim benimkine benzer platformlardaki diğer figürlerin her birinde duraklıyor. Bazıları çeşitli renk ve tarzlarda benzer iç çamaşırları giyiyor. Bazıları cübbe giymiş. Sonra, özellikle dikkat çeken birkaç manzara var. Bir tanesi benden çok ama çok daha genç görünen, çıplak, el ve ayak bileklerinden büyük, X şeklinde ahşap bir alete kelepçelenmiş bir kız. Odanın öbür ucunda başka bir çıplak figür görüyorum, ancak bu kadının boynunda bir zincire bağlı kalın bir altın tasma var ve paslanmaz çelik halkalardan oluşan sıranın diğer ucunda platformunun tabanına yerleştirilmiş bir kazık bulunuyor.

Sakin bir şekilde gülümsüyor, zincirlenmiş ve sergileniyor olmaktan çok mutlu görünüyor. Kalın bir şekilde yutkunmak zorundayım çünkü bu platformların her birinin, Hawke beni lanet olası aklımdan çıkarıp tamamen başka bir gezegene döndürürken isimlerini yüksek sesle okumak zorunda kaldığım insanları içerdiğini fark ediyorum.

Grey ve Angel bu akşamki etkinlik için beni almaya gelene kadar bugünün çoğunu yalnız geçirdim. Kendime ayırdığım onca zaman bana Hawke'ın öpücüğünü tekrar tekrar yaşayarak hayallere dalıp gitmem sonsuz saatler verdi. O adamla ilgili duygularım o andan önce karmaşık bile, şimdi binlerce vitray parçasına ayrılabilir kadar çarpık ve gergin.

Masasının üzerine eğilip onun o güçlü, baskın tarafına maruz kaldıktan sonra zaten biraz dağılmış olsam da, Hawke Calliano'nun dün karşılaştığım adamın versiyonu olması söz konusu olduğunda tam bir kayıp davayım. Onun enerjisine duyduğum içgüdüsel çekim, onunla ilk karşılaştığım andan itibaren vardı - kelimenin tam anlamıyla Noire House'a geldiğim ilk gece, hayatımın nasıl tersine dönmek üzere olduğunu bilmeden onun geniş çerçevesine tökezlediğimde

-Ve beni belli bir şekilde hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışsam da, her seferinde inkar edemeyeceğim bir gerçekle karşılaşıyorum.

İtaatkar olmayı severdim. Onun için.

Vücudumu masasının üzerinde titreyerek ve sarsılarak bıraktıktan sonra bana şefkatin her anını açgözlülükle içime çektim.

Bu tür deneyimlerden daha çok istiyorum, tam olarak böyle, sert elinin beni yere indirdiği ve aklımı başımdan aldığı ve tek yapmam gerekenin onun botlarına kıvrılmak ve o saçlarımı okşarken yanağımı kalçasına koymak olduğu.

Bu beni zayıf mı yapıyor? Sadece onu tatmin etmek için kullanılmaktan ve sonra da bu kadar iyi olduğum için övülmekten hoşlanmam beni zavallı mı yapar?

Bildiğim tek şey Hawke Calliano'nun bana kendi lanet adımı nasıl unutturacağını bildiği ve o adamın içime boşaldıktan sonra o boğuk sesiyle bana prenses dediğini duymak için sorgusuz sualsiz onun için seve seve sürüneceğim.

Dışarıdan bakıldığında, bu gece gibi bir gecenin tiksindirici görünmesi gerekmez mi? Erkeklerin ve kadınların her türlü cinsel performans rolünde sergilenen bariz nesneleştirmeleri karşısında dehşete düşmeliyim. Yine de, tüm bunlar hakkında damarlarıma bir rahatlık yerleşiyor, yapabileceğim her şeyin kelimelerin ötesine geçen bir tür bağ hissettiğim üç erkekle olduğunu bilerek güvende ve temellendirilmiş.

Onlar artık yabancı değiller. Bunlar, tüm hataları ve karmaşıklıklarıyla birlikte, kendi bireysel yollarıyla beni kendilerine çeken ve kendi pürüzlü kenarlarımda mükemmel bir şekilde buluşan erkekler.

Her biri kendimi daha az eksik, daha az boş hissetmemi sağlıyor. Onlardan önceki hayatım ve burası hakkında hiçbir şey bilmeden önceki hayatım, üzerinde yüzdüğüm gerçekten anlamsız bir varoluştur... sadece *bir şey* bekliyordum.

Şimdi, öyle görünüyor ki, bunun ne olabileceğine dair bir ipucu buldum, burada ışıltılı avizelerin parıltısı ve baştan çıkarıcı, mücevherli kar taneleri gibi dekoltemde yuvarlanan pırıl pırıl elmaslar arasında.

Eğer bana kimin sahip çıkacağı ve beni bu dünyaya zorla getirmeye karar vereceği bilinmiyor olmasaydı - eğer aramızdaki koşullar farklı olsaydı - buranın beni cezbedtiğini inkar edemezdim. Bazıları tarafından utanç verici olarak görülebilecek bir şekilde kanımı ateşliyor, ancak sergilenmenin her saniyesinden zevk alıyorum, gösteriş yapmak için onların olduğumu biliyorum.

Bunda gizli bir güç var ve odanın diğer tarafındaki geniş omuzlarına bir göz attığımda kalbim hızlı daireler çiziyor.

"Ne tatlı küçük bir şey." Gözlerimi altımda biriken kalabalıktan kaçırmaya niyetli olsam da bir kadın sesi farkındalığımın sınırlarını yakalıyor.

"Dokunmamıza izin verilmemesi çok yazık." Ardından, tam tersini yapmayı düşünüyorlarmış gibi gelen başka bir ses geliyor.

Bu bir soluk alma ve kahkaha ile pekiştirildi. "Hayır. Ellerini kendine saklamalısın. Etrafta dolaşp şovdaki tüm sürtükleri okşarsan hepimizi üyelikten attırırsın."

Sırtım tutuldu. Sanki cam bir kutunun içindeymişim ve onları duyamıyormuşum gibi gerçekten benim hakkımda konuşuyorlar.

"Bunun görünüşünü beğendim, tatlım." Diğer grup kendi arasında sohbet ederken diğer tarafımdan farklı bir kadın sesi geliyor ve odanın telaşı arasında konuşmalarının izini kaybediyorum.

"Mmm. Senin tipin gibi görünüyor." Yanında, derin bir ses görünüşüm üzerine kafa yoruyor. "Bu kalçalar yeterince etli, tam istediğin gibi, kırbaç ya da kırbaç için güzel ve olgun."

Tanrım. Beni bir kaseden hazır bir meyve parçası gibi gösteriyor.

"Güzelce çizilmezler mi? Kusursuz çizgiler halinde nasıl kabaracaklarını görebiliyorum." Görüş alanımın çevresinde, ince bir elin tam olarak bunu yapma eylemini taklit ederek işaret ettiğini görüyorum.

Çenemi yukarıda tutarak adamlarımın dikkatini çekmeye çalışıyorum. Bu insanlar çok hevesli, çok meraklı görünüyorlar ve tıpkı kıcıma sopa atma planları gibi, bunların da bana sahip olmak isteyen kişiler olabileceği düşüncesi aklıma geliyor.

"Ne dersiniz? Tüm bu anlamsız saçmalıklar bittikten sonra sizi bize katılmaya ikna edebilir miyiz? Zaten iyice kullanılmış olman bizim için sorun değil." Adam şimdi önümde durmaya geliyor, kendini kasıtlı olarak görüş alanıma yerleştiriyor. Bu pozisyon, sorusundan kaçınmaya devam edebilmemin tek yolunun onu görmezden gelmek olmasını sağlıyor.

Adamlarıma doğru son bir kez bakarak, şu anda yakınlıklarından çok memnun olacağımı sessizce ifade etmeye çalıştığımda, arkalarını dönmediklerinde sönük kalıyorum.

Görünüşe göre bu akşam kendi savaşımı kendim vereceğim.

"Özür dilerim, anlayamadım." Başımı bir yana eğerek işaret parmağımı odanın gürültüsüne doğru bir hareketle çeviriyorum.

Bunu platformun kenarına doğru adım atmak için bir davet olarak kabul ediyor, sonra bir ayağını yükseltilmiş kenarın üzerine koyacak kadar gidiyor ve dizinin üzerine doğru eğiliyor. Bu gece birlikte sahne alacağım adamlar dışında *kimsenin* geçmemesi gerektiğinden tamamen emin olduğum eşikte cilalı brogue'unu ortaya koyarken, geri çekilme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

Geniş omuzlu, kalın boynu yüzünün yarısını kaplayan maskeye uygun olarak giydiği beyaz smokin ceketinden yükseliyor. Ordu tarzı küt kesilmiş sarı saçları yıpratıcı enerjisine uyuyor.

Yanında, bir çift yaldızlı kuğuya benzeyen iki kadın kayıyor. Saman rengi saçları üst üste yığılmış ve formlarının mümkün olan her santiminden yakutlar damlıyor, boyunlarını, kulaklarını ve bileklerini ışıltılı bir zenginlik vitriniyle kaplıyorlar.

Maskeleri kimliklerini kısmen gizliyor olabilir ama bu insanlar nasıl giyindikleri konusunda cesur seçimler yapmışlar. Kesinlikle kalabalığa karışmak istemiyorlar, bu kadarından emin olabilirim.

", tatlım. Çok eğleniriz." Kadınlardan biri bana surat asarken, diğeri gözlerini hiç tereddüt etmeden çıplak bedenimin her santiminde gezdiriyor. Boynuna bir peçete geçirip bir oyma bıçağı ve çift uçlu bir et çatalı da çıkarabilirdi.

"Utangaç biri." Adamın dudağı kıvrılır. "Onlar her zaman ucubedir. Hadi kızım, ayağa kalk ve bizim için güzel bir dönüş yap."

Midem bulanıyor. Ne yapmam gerekiyor? Başka hiç kimse onun benim alanıma nasıl tecavüz ettiğini fark etmiyor gibi görünüyor ya da fark etseler bile kesinlikle umursamıyorlar. Ayrıca, teşhir edildiğimizi biliyorum ve gözlerim diğer platformlardan bazılarında kaydığında, tam olarak benden talep ettiği şeyi yaptığını gördüğümde göğsüm sıkışıyor.

"İşte bu . Utanmana gerek yok." Etimi çoktan gözleriyle oymuş olan kadın mırıldanıyor. "Nasıl olsa hepimiz o deliğin kullanıldığını göreceğiz."

İçten içe, bu kaba tanımlamadan utanıyorum. Çünkü kesinlikle haklı. Bu gece başladığında gözleri dolacak ve umurumda olmasa da, bunlar bir şeyi kolayca alıp saptıran, her şeyi kendi isteklerine göre çarpıtan tipler.

"İşte başlıyoruz." Kalın enseli pozisyonunda fazlasıyla rahat, bir ayağı benim beceriksizce döndüğüm yerden sadece birkaç adım ötede duruyor ve bu gece buradaki diğer *sanatçıların* hareketlerini yansıtıyor.

"Uzak dur ondan." İstenmeyen izleyicilerimle aramdaki boşlukta tehlikeli bir hırıltı dolaşıyor. Grey'in sesi bildiğim o acımasız yırtıcıya benziyor ve ben onun burada olmasından duyduğum rahatlamayla neredeyse dengemi kaybedecektim.

Ancak önümdeki manzarayla yüzleşmek için geri döndüğümde, daha da hazırlıksız yakalandım.

İki adam neredeyse göğüs göğüse duruyor ve yaşlı adam tamamen farklı bir vücut şekline sahip olsa da, bir şekilde akraba oldukları konusunda şüphe yok. Grey'in yüz hatları, adamın maskesinin altından çene kesimine yansıyor. Kafatası maskesinin arkasından bakan gözler benzer bir ela tonuna sahip, ancak kıyaslandığında sararmış ve solgun görünüyor.

Grey'in insanın içini sızlatacak kadar güzel olduğu yerde, göğsünü kabadayı gibi kabartan bu diğer adam kötü bir taklit gibi görünüyor. Bir arka sokakta bulabileceğiniz taklit bir girişim. Çirkin bir sahtekar. Sadece grotesk bir yansımanın görüldüğü şu çarpık aynalardan daha iyi değil.

"Ne yapacaksın? Beni mi yapacaksın Oliver?"

Grey yine hırılıyor. "Bana öyle deme amına koyayım."

"Gururlu aile ismimizden utanıyorum. Sen lanet olası bir yüz karasısın."

Bıçaklı bir kavgaya dönüşmelerine iki saniye kalmış gibi görünen bu iki adam karşı karşıya geldiklerinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Grey'in parmaklarını nasıl sıkıp açtığını görüyorum, vücudunda gizlediğine şüphe olmayan silaha uzanma dürtüsüyle açıkça savaşıyor.

"Bu girmene izin verilebilir ama ondan uzak duracaksın." Grey adım adım yaklaşıyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum. Hawke ve Angel neredeler ve eğer bu iş tam da burada, bir oda dolusu meraklı izleyicinin şatafatı ve cazibesiyle çevrili, onların yükselen sesleriyle boyunlarını bükmeye başlayan bir yerde şiddete dönüşürse ben ne halt edeceğim?

"Benim hiçbir oğlum bu şekilde davranmaya cesaret edemez. Kardeşin asla

."

Grey kahkaha atarak onun kesiyor ama içi boş. "Siktir git. İstiyorsun Gecenize tek parça halinde devam etmek istiyorsanız, yola devam etmenizi öneririm."

"Ne utanç verici." Kadınlardan biri alay ediyor. "Nesiller bu ismi gururla taşıdı ve siz bu isme açıkça tükürüyorsunuz."

"Neden seninle bir bağlantım olsun isteyeyim ki?" Grey gözlerini sadece babası olduğunu tahmin edebildiğim adama dikmiş durumda.

"Sen bu dünyada büyüdün. Noire Hanesi'nin saflarında yetiştin. Biraz saygı göster." Diğer kadın burnunu çekiyor, sesini kısık tutuyor.

"Bu saçmalık. Beni siz yetiştirmediniz." Çenesini diğer adama doğru salladı. "Yaptığınız en iyi şey, elimden gelse seve seve kesip çıkaracağım birkaç kirli Y kromozomu bağışlamak oldu."

Yaşlı adam bana dönerek vücudumu uzun uzun süzüyor ve Grey'i harekete geçirmeye çalıştığı belli oluyor. "Çocuğa bildiği her şeyi öğrettim ve aldığım karşılama bu mu?" Küçümseyici bir el sallıyor. "Bunun yerine o bücüre bıçağı kendi boynuna nasıl saplayacağını öğretip hepimizi bir sürü zahmetten kurtarmalıydın."

Aman Tanrım. Bu sik kafalıya kendim saldırmaya ve beyni patlayana kadar kafatasını yere çarpmaya hazırım.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ Noire House kaltağı. İşe yarar bir şey yapmak yerine iyi bir köpek yavrusu gibi tasmaıyla dolaşıyor." Kadınlardan biri mırıldanıyor.

Grey konuşmayı kesti ve bu adamın açıkça istediği şekilde tepki vermemek için nasıl bir özdenetim göstermesi gerektiğini tahmin edebiliyorum. Bu korkunç adam zehrini kismaya devam ederken, ben sessizce Grey'e kendini tutması, akıl sağlığını koruması için telkinde bulunuyorum çünkü başka bir Hanehalkı üyesini öldürmenin cezasının ne olabileceğini bilmek bile istemiyorum.

Anguis'in merhamet göstereceğinden şüpheliyim.

"Hawke Calliano'nun onu burada tutmasının tek nedeni ona öğrettiğim derslerdir." Babası göğsünü daha da kabartır.

"Peki bunlar ne olabilir?" Şak diye söyledim.

"Çocuğa nasıl bıçak kullanılacağını gösterdim, değil mi? Her şeye rağmen işe yaradı. Asla öğrenemedi." Üstünlük taslaması burnundan aşağı yuvarlanır ve bu iki adamın görünüş açısından sahip olabileceği benzerliklerin son kırıntıları da kişiliğinin çirkinliği tarafından ortadan kaldırılır.

Dehşetin soğuk parmakları boğazımı sarıyor. Bu adam Grey'deki yaraları kendisinin açtığını mı söylüyor? Gövdesinin her dağılmış yaraları?

Grey'in sadece vücut dilini görebiliyorum ve ölümcül bir şey var, havada parazit gibi hissettiren bir titreşim var. Patladığında ulaşabildiği herkesi ve her şeyi ateşli bir cehenneme götürebilecek türden bir patlayıcı yük.

Bu akşamın hangi sırayla gerçekleşeceğini düşünmeden ya da umursamadan Grey'in eline uzanıyorum. Avucum onun avucunun içine girdiğinde, tüm vücudunu saran irkilmeyle birlikte, babasına pençelerimi açarak saldırmak istiyorum.

Bunun dışında tek odak noktam onu nazıkçe geri çekip kendime doğru çekişim. Bir elimle parmaklarımızı birleştirirken, diğer elimi omzundan yukarı kaydırıp boynunun arkasını buluyorum. Bu pozisyonda, yükseltilmiş platformum beni mükemmel bir yüksekliğe getiriyor, böylece Grey önüme yaslanıyor, ben de parmak uçlarımı boğazının yan tarafını okşamak için kıvırıyorum, tüm bunları yaparken bu aşağılık insanlara bakıyorum.

Üçü de ters ters bakıyor ve dudaklarım Grey'in kulağıyla buluşacak şekilde kalçalarımın eğiliyorum. *Bu doğru, o bana ait.*

"Gel ve kucağına oturmama izin ver, bebeğim." Gözlerimde zehir ve dilimde tatlılıkla bakışlarımı onlardan ayırmıyorum. "Bu insanlardan sıkıldım."

Başını bana doğru çeviriyor, sanki sonunda onu bu insanların kendi zihninde onu zorlamaya çalıştığı cehennem gibi yerin derinliklerinden çekip çıkarmayı başarmışım gibi. Bu adamı her zaman sahip olduğu kendinden emin sözler olmadan hiç görmemiştim ve bu cılız topuklardan birini çıkarıp o erik suratlı sürtüklerin kösele boyunlarının yan tarafına saplama ihtiyacımı zar zor dizginliyorum.

Grey'i arkamdan çekiştirerek -yerde her ne oluyorsa ona sırtımı dönerek- onu yumuşak yastıklı banka çekiyorum ve önümde oturana kadar omuzlarını itiyorum. Dizlerinin arasında durarak iki kolumu ensesine doluyorum. Şu anda tek istediğim Grey'in ela gözlerinin gözlerimde olması, onu her nefesimde savunacağımdan emin olması için nedenlerini bilmeme ya da geçmiş travmasının ayrıntılarını bilmeme gerek olmadığını bilmesi.

Onun anlamasına ihtiyacım var ve bir şekilde, kendini kilitletiği kuleye ulaşmanın bir yolunu bulmak için o aşılmaz duvarları aşmam gerekiyor.

"İzliyorlar mı?" Parmaklarım ensesindeki kısa tüyleri keşfederken ve teninin o bölgesinde yayılan sıcaklığı okşarken mırıldanıyorum

yakasının üstünde.

Gözleri benimkilerde sabit kalıyor ama başını sallıyor.

Başımı bir yana eğip onu takdirle izledikten sonra alt dudağımı ısıyorum ve avuçlarımı omuzlarında gezdiriyorum. Güçlü kollarını takip ederek, arayışım dövmeli ellerinde son bulana kadar devam ediyorum. Ellerini tutarak ağırlığını kaldırıyorum ve belime yerleştiriyorum; mürekkepli parmaklar çıplak karnımın yumuşak kabarıklığına battığında hafifçe ürperiyorum. Grey, kalçalarımın kıvrımına oturan saten bantla hafifçe oynuyor ve onun yakınlığına, gücüne, beni tahrik etmemesi gereken lanet olası öldürücü enerjisine karşılık olarak amımın titrediğini hissediyorum, ama işte buradayım.

Bu adam için her santimi mükemmel bir sürtük.

Önce bir dizimi, ardından da diğer dizimi kucağına oturuyorum.

"Hâlâ izliyor musun?" Sesim yumuşak. Sadece onun için olan kelimeler, yapmaya çalışacağım şeyin baş döndürücülüğü, katıksız çılgınlığı yüzünden biraz nefes nefese kalıyor.

Çenesini bir kez daha eğiyor ve maskenin ardındaki ela gözleri -ilk tanıştığımız andan beri farkındalığımda çok belirgin olan o bakır benekli hayalet kafatası- bakışlarının şiddeti bana bal ve ateş gibi parlıyor.

Öne doğru eğilerek, bana sayısız kez yaptığı gibi ağzımı kulağının üzerinde gezdiriyorum. "Bu gece bizi kaç kişinin izlediği umurumda değil. Ama senin için ne kadar ıslak olduğumu hissetmeni istiyorum."

Grey boğazının arkasından hırıltılı bir ses çıkarıyor ve ben de o anı saldırmak için kullanıyorum. Maskesini kafasına geri iterek ağırlığımı değiştiriyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Nabzım gümbür gümbür atarken vücudumun öne doğru batmasına izin verdim, sadece bana bunu vereceğine dair umutsuz bir umutla beslendim. Onunla bu anı yaşamama izin verecek. Tam burada, seyircilerle dolu bir balo salonunun önünde, kollarımı boynunun arkasına doluyor ve dudaklarımızı birbirine yaklaştırıyorum.

Tadı bir parça burbon ve dışarıdaki mehtaplı gece havasının gevrekliği gibi ve dilinin benimkine kayması sadece bir saniye sürüyor. O güçlü eller beni nefes kesici bir güçle kavıyor, ağırlığımı kucağına veriyor ve dudaklarımızı birbirine kilitleyerek beni sıkıca tutuyor.

Grey umduğum gibi içeri dalıyor ve komutayı ele geçiriyor ve ben uçuyorum, onu öpmenin yakınlığıyla başımın üzerinde bir yerlerde uçuyorum

Bana geri dön.

Küçük zevk iç çekişlerim, dili kontrolü geçirdiğinde hızla hafif inlemelere dönüşüyor. Sadece bu da değil, nefesimi çalıyor ve ağzımı şiddetle sahiplenerek tüm inlemelerimi yutuyor, bu da bana yakın zamanda bu bağlantıyı koparmayacağını söylüyor.

Onun içinde kayboluyorum. Dudaklarımı her yalayışında ve ısırışında ne kadar kendinden emin olduğu içinde kayboluyorum. Dilimi emdiği her an, ona olan özlemimi daha da artırıyor. Bu şekilde birbirimize dolandıkça kalbim daha çok çarpıyor, atıyor ve isteyerek teslim olduğum belanın farkına varıyorum.

Şu anda ondan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Tam ikimizin de nefes alamayacağını düşündüğüm anda, balo salonunun ışıkları dramatik bir şekilde kararıyor ve neredeyse karanlığa gömülüyoruz.

Bir parça geri çekilen Grey, bu fırsatı beni daha da çözmek için kullanıyor. Dişleri alt dudağımı yakalıyor ve aramızda titreşen bir hırıltıyla zorla çekiştiriyor.

"Kahretsin, küçük çiçek. Hayatta kalabileceğimizden emin olmadığım bir şey başlattın."

"Hadi yakalım o zaman," diye fısıldıyorum, acaba gözlerimdeki ısıltılı kalpleri görebiliyor mu, yoksa sırlarım bu odanın gölgeleri tarafından güvenle saklanıyor mu?

"Bunu kabul etmek istediğine emin misin? Benim gibilerle mi? Bizimle?"

Başımı sallıyorum ve bir süre öylece oturuyoruz, bu alanın her köşesini sarmış olan karanlığın içinde. Hiç şüphesiz gecenin bir sonraki bölümünün başlamak üzere olduğunu işaret ediyordu.

Ama az önce olanlardan sonra kontrol etmem gerek. "İyi misin?" diye sordum.

Grey bir homurtu çıkarır. "O adamın derisini canlı canlı yüzer ve hiç düşünmeden kendi etiyle beslerdim."

Bir spot ışığı oturduğumuz platformu aydınlatırken, ağzımı onunkinin üzerinde gezdirmek için indiriyorum.

"Güzel... Bıçağı sana vereceğim."

"Sen bizim ölümümüz olacaksın, aşkım."

Poe maskemi yerine yerleştirirken, yüzünü kaplayan yakut kırmızısı kafatasının ardındaki gözlerinde sinsî bir parıltı yakalıyorum. İki eliyle çenemi kavrayarak biraz daha yaklaşıyor.

"Ne zaman istersen kasabım ol."

Ağzı, o kelimeler, hipnotize edici. Amaçsızca dolaşıp duracağım, ardına vuruşlar yapacağım bir uyuşturucu. O öpücük beni kör etti, kasvetli bir uçurumun kenarından geri sürükledi ve hepimiz için kendimizi içinde bulduğumuz bu boktan, Tanrı'nın cezası durumdan çok daha iyi bir şey istememi sağladı.

"Bekleyemedin mi, hmm?" Gölgelemin arasından Hawke'ın sesi belirliyor, bizim güzel küçük şey kucağıma tünemiş ve mükemmel göğüslerini göğsüme bastırılmış olduğu için kızmaktan ziyade eğleniyor gibi.

"Poe, Oliver Greyson Senior ile tanışma talihsizliğine uğradı." Ben deadpan.

"Kahretsin." Hawke yaklaşıyor, geniş omuzları spot ışıklarının bir kısmını engelliyor. "Bu hasta herif her zaman taze et sergilenirken ortaya çıkıyor. İkiniz de iyi misiniz?"

Mavi gözlerinin maskesinin arkasından Poe'ya dikilmesini izliyorum. Yan taraftaki altın yıldızlar kafatasında parıldıyor ve yüz ifadesini gizliyor, ama orada kalan endişe açıkça belli oluyor.

Konu ona gelince o da bizim kadar siki tutmuş durumda.

Ağır bir avuç boynumun arkasına dolanıyor ve Poe'nun beni tutuşuna karışıyor. Angel dikkatimi, Hawke'la aynı anda gelmiş olan, ikimizin de tam üzerinde durduğu yere çekiyor. Taktığı, onu savaş alanından yeni çıkmış bir savaş lordu gibi gösteren kıızıl lekeli maske, en iyi zamanlarda bile heybetli.

Yine de kahverengi gözleri hüzünle dolu ve söz konusu o olduğunda göğsümde o çok tanıdık düğümün oluştuğunu hissediyorum. Kendi soyunun canavarca işkencesinden kurtulmak için savaşmak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi biliyor ve beni kontrol etmesini onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum.

Bunları anlatmaya ya da kelimelere dökmeye gerek duymadan anlayan birine sahip olmak, gerçekten de çok değerli bir şey.

"Küçük ieğimiz ana etkinlikten önce bir gösteri yapmaya karar verdi." Ellerimin kıını avulamak için aşağı kaymasına izin verdim. "şimdi, hepimiz burada emrindeyiz. Bundan sonra ne olmasını istiyorsun?"

Gözleri açılıyor.

Angel'ın eli ağır bir şekilde ensemdede duruyor, sanki başımın dönmesi yavaş yavaş dururken beni tutup yere bastırmasının ne kadar iyi hissettirdiğini çok iyi biliyormuş gibi. Babamı görmenin her zaman kaydattığı ve bir tencere kaynar yağ gibi yüzeye çıkardığı öfkeden vazgeçmenin ne kadar imkansız olduğunu biliyor.

Poe başını eğip önce Angel'a bakıyor, sonra Hawke'ta duraklıyor. Enerjisinde yüksek sesle söylenmesine gerek olmayan bir şey var - kıızımızın tam olarak ne istediğini biliyor.

Onun kontrolü ele almasını istiyor.

Hawke Calliano'nun pek çok yönünü gördüm ve bir sahneye hakim olduğunda pisleşen versiyonu benim için gayet iyi.

Kızın dudaklarının hafif aralanmasını izlemesi için geçen süre içinde dnşiyor. Gözleriyle yerini takip edemesin diye arkasından dolanarak, sikini taşa çevireceğini bildiğim manzarayı seyretmek için duruyor.

Yargısının ağırlığını, kıına yönelik sert değerlendirmesini, belindeki yumuşak tenin kıvrımını ve eğimini ve omurgasındaki kadınsı kavisi hissederek, hala kucağımdayken kıvranıyor.

Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Çünkü Hawke'ın safir gözlerinin ışıltısına kapılıp da tepeden tırnağa ısınmamak imkânsız, mantıksız bir şey. O zalim ve şefkatli o sarhoş edici çarpışmada

uyguladığı zevkli işkence için birçok yöntem var ve adam bunu bilmiyor.

"Sanırım birileri önce izin almayı beklemeden açgözlülük yapmış." Poe'yu birkaç saniye içinde istekli, uysal ve itaatkâr bir yaratığa dönüştürerek yüksek sesle düşünür. "Bu gece herhangi bir ödül istiyorsan, emirlere çok dikkatli uyman gerekecek."

Omuzlarından aşağı tüyleri diken diken oluyor ve kontrolü ona bıraktığında nefesinin nefis bir şekilde kesildiğini duyuyorum.

Hawke göğsümün derinliklerine ulaşan bir sesle, "Kelimeler," diyor ve lanet olsun, itaatkâr olmakla hiç ilgilenmedim. Yine de, bu ses tonunun, onun bu güç konumunda olmasını istiyorsanız, inanılmaz hissettireceğini hayal edebiliyorum.

"Evet, efendim," diye nefes veriyor Poe ve sesindeki zevk tonunu duymak sikimin kalınlaşmasına neden oluyor.

Şu anda, ben ve Angel bu ikisinin birbirlerini nasıl ateşlediğini ön sıradan izlemek üzereyiz ve buna tanık olmak inanılmaz derecede ateşli. Bu kızı sadece kendime sakladığım için psikopatın tekiyim ama üçümüz arasında paylaşıldığını görmek bambaşka bir şey.

"O zaman ne yapacağını biliyorsun."

Poe alt dudaklarını ve gözlerini son bir kez benimkilere dikerek kucağımdan kayıyor. Bize göstermekten, bizi tüm bunlara dahil etmekten ne kadar gurur duyduğunu anlatan bir bakış. Aynı şeyi Angel için de yapıyor, maskesinin arkasından baştan çıkarıcı küçük bir bakışla ona bundan sonra her şeyin istediği gibi gideceğine dair güvence veriyor.

"Çok güzel." Kadın dizlerinin üzerine çöküp başını eğerek Hawke'ın cilalı botlarına bakar bakmaz, Hawke bu sözlerin, sanki parmağını o tatlı yüzün yan tarafında hayranlıkla gezdiriyormuşçasına okşamasına izin veriyor.

Oh, evet. O iyi ve gerçekten mahvoldu.

Adam *evet*, *Sir* Dom saçmalığını benimsiyor olabilir, ama Poe'nun onun için mükemmel, itaatkâr küçük şey olmasını izlerken gözleri kalp gibi.

Bu iş başımıza patladığında üçümüzün de eşit derecede boku yemiş olacağını bilmek güzel bir şey. Bir şekilde, hepimiz artık umursamadığımız konusunda sözsüz bir anlaşmaya vardık.

Etrafımızda, odada bir beklenti uğultusu var; hava seksin elektrik gerilimiyle çatırıyor. Sessiz sesler beyaz bir gürültü denizine karışırken

Kalabalık her bir platformu görebilmek için odada dolaşmakla meşgul. Bu dünyaya yeni birini getiren çeşitli Hane üyelerinin inisiyatif deneyimini yakından görme fırsatı için yarışıyorlar.

Odanın diğer ucundan Noire House'un duvarları içinde çok tanıdık sesler geliyor. Ana salonlardan ve özel odalardan gelen, haftanın her gecesi duyabileceğiniz sesler. Çıplak tene avuç içi tokatları. Hem zevk hem de inkâr işkencesinin inlemeleri. Ancak, bu iğrenç küçük sahnemizde çalan spot ışığının açısı dahilinde, bu platformun kenarına düşen ışık perdesinin ötesini görmek imkansız. Orada duran yüzlerce izleyici olsa bile, bulunduğumuz yerden onları görmek neredeyse imkânsız olurdu ve asıl mesele de bu.

Onlar yokmuş gibi davranmak için buradayız. Atölyemdeki cam kavanozlarda saklanan örneklerden farkımız yokmuş gibi davranmak için. Noire House seçkinlerinin saflarına kabul edilmenin arkaik ayinini gerçekleştirirken gözlemlenmek ve bakılmak için buradayız.

Posey Reed'i herkesin içinde becermek ve onun kaderini, gelecekteki tüm günlerini avuçlarının içinde kilitli tutacaklarını düşünenlere mühürlemek için buradayız.

Burada onun tadı hala dudaklarımda ve tek bildiğim parmaklarım çatlayıp kanayana kadar onun adına orospu çocuklarını parçalayacağım. Onun gitmesine izin verebileceğimi ya da bunu düşünebileceğimi sanmıyorum.

"Kimin sikini istiyorsun?" Hawke, kullanmakta usta olduğu o üstün ses tonuyla soruyor. Kızın üzerinde durmuş, kollarını kavuşturmuş aşağıya bakıyor, heybetli bir görüntü ama yine de tüm güç bu kızın elinde. Her bir kart, dolgun göğüslerinin vadisinde yuvalanmış elmaslara tutunmuş durumda ve Poe'nun tek yapması gereken kelimeleri söylemek.

"Seni en çok ne memnun eder?"

Maskem beni koruduğu için mutluyum çünkü kızımız oyunu nasıl oynayacağını biliyor. Hawke'la oynarken bir yandan da onun açıkça bakmaktan hoşlandığı diz çökmüş bir figür gibi davranıyor. Fermuarına sertçe bastırılmış kanıtı saklamak mümkün değil ve Poe girer girmez mükemmel bir şekilde yapılandırılmış dünyasının dikişlerinden ne kadar kolay dağıldığını görmek lanet bir resim.

Calliano'ları tanıdığım onca yıl boyunca Hawke'ın bir kadın için bu kadar çaresiz olduğunu hiç görmemiştim. Bu çok iyi olurdu.

Tipik olan, aşık olduğu ilk kişinin, onu elinde tutmaya çalıştığı için kellesini kaybedeceği biri olması. Bu hızla gidersek, hepimiz kaybedeceğiz.

"Çekingen davranma. Hepimiz onların siklerine nasıl ağzının suyunu akıttığını biliyoruz. O daracık amcığını hangisinin doldurmasını istiyorsun? Çünkü biz üç kişiyiz ve sen aynı anda birden fazla yarağa ne kadar iyi taptığını göstereceksin." Poe'nun çenesine uzanarak çengel atıyor, onun önünde diz çöktüğü pozisyondan kendisine bakması için bakışlarını eğiyor ve başparmağını kızın alt dudağında dalgınca gezdiriyor. "Bu akşam bazı gereklilikleri yerine getirmemiz gerekebilir ama ne olursa olsun seni koruyacağız, tamam mı?"

Bu sözleri söylerken sesi alçalıyor. Onları zar zor çıkarabileceğim kadar sessiz, bu da izleyen herhangi birinin ona ne söylediğini yakalayamayacağı anlamına geliyor. Tek görecekları bir Dom'un kölesinin üzerinde durup çenesini tuttuğu olacak.

"Seçmek sizi memnun etmez mi efendim?" diye mırıldanıyor, sonra öne doğru eğilip dudaklarını Hawke'ın başparmağının etrafına kapatıyor ve onu usulca emiyor.

Tanrım.

Gördüğüm manzara karşısında sikim neredeyse pantolonumdan fırlayacaktı. Poe, iç çamaşırlarıyla dizlerinin üzerine çökmüş, o yumuşacık dudaklarıyla Poe'nun etrafını sarmış, içimde öfkeli bir ihtiyaç uyandırıyor. Burada olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih etsem de, bu gece nihayet bunu hep birlikte yapabileceğimiz an olacak ve bu lanet olası bir baş ağrısı gibi hissettiriyor.

"Bence kibarca istemeyi öğrenmelisin."

Poe başparmağını çıkarır ve aceleyle dudaklarını yalar. "Angel'ın sikini istiyorum, lütfen... Efendim."

"Tabii ki istiyorsun, açgözlü kız. Tüm o süslü piercingler çok cezbedici." Hawke onu azarlıyor ve aynı anda bir eli hâlâ ensemde olan adam parmak uçlarını sıkıyor.

"O zaman gelip o güzel amcığı buraya getirsen iyi olur," diyorum ve yanımdaki adamı yer değiştirmesi için dürtüyorum. Hawke'ın oyun planının ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama kararları o vermeye devam edebilir ve ben de memnuniyetle takip ederim.

"Hadi bakalım." Adam talimat verir ve kızımız harekete geçerek ayağa kalkar ve Angel'ın dizlerinin arasında durur.

Kırmızı lekeli maskesinin arkasından onu dikkatle izliyor. Vücut dilinin en küçük detayını bile inceliyor.

balo salonundaki akbabalardan korunduğundan emin olmak için. "Arkanı dön." Hawke şimdi yaklaşıyor ve bu onu ve beni omuz omuza. Birdenbire bu adamın planının ardındaki niyeti bildiğimi hissettim.

"Bence sürtüğümüz onun aletini böyle sürerken harika görünecek." Başımı eğip Poe'nun kıvrımlarına uzun uzun, takdir dolu bir bakış atıyorum. Orada dururken, üç figürümüz tarafından dört bir yandan kafeslenmişken - gelgel'in devasa göğsü arkasında oturduğu yerde sabitlenmişken ve ikimiz önde belirirken- topuklu ayakkabılar o küçücük boyu artırmak için pek bir şey yapmıyor. Bu akşamki performansımızı nasıl sergilememiz gerektiğine dair hiçbir kural olmadığını bildiğimizden, onu neredeyse tamamen sıkıştırıyoruz.

Ortada seks olduğu sürece, Anguis'in istekleri yerine gelmiş olur. Kimse Poe'yu ziyafet gibi dağıtmamız gerektiğini söylemedi. Açgözlü, bencil pislikler olabiliriz ama yine de kabul töreninin gereklerini yerine getirmiş oluruz.

"İyi bir kız olacak ve gözlerini bizden ayırmadan onun sikini ağzına alacak mısın?"

Poe başını sallar, kelimeler ağzından dökülürken göğsü kabarır. "Evet, efendim." "Angel, ona yardım etmen gerekecek," der Hawke. "O külotu üzerinde bırak,

Bu gece burada bize ait olanı görmeye gelen pisliklere ihtiyacımız yok."

Elbette arkasındaki adamın ikinci bir davete ihtiyacı yoktur. Büyük avuçlar, saygılı bir hareketle o gür kalçaların üzerinde kayıyor ve Poe neredeyse bir ürpertiyle olduğu yerde eriyor.

Maskemin arkasından sırtarak, "Senin o dev sikini kaldırmakta zorlanacağını sanmıyorum," dedim. "Zaten sırılsıklamsın, değil mi aşkım?"

Dışleri dolgun alt dudağına batıyor.

"Grey sana bir soru sordu." Yanımdaki adam, elleri yavaşça kemerini çözmeye başlarken hışırıyor. Beklenti artmaya devam ederken o metalik tıngırtıyı duymak omurgamdan aşağı bir şimşek çakmasına neden oluyor.

Sıcaklık dördümüzün arasında çok tanıdık gelen bir şekilde akıyor. Hepimizin yakınlığı kötücül, kışkırtıcı bir his.

Angel'in elleri Poe'nun teninde dolaştıkça Poe'nun koyu renk gözleri şehvetle parlamaya devam ediyor ve Angel bunu kendi gözleriyle görmenin cazibesine kapılmadan önce onun cevap vermesini beklemiyor. Bunun yerine bir elini karnının alt kısmındaki yumuşak kabarıklığın üzerinden geçirip narin kumaşın altına doğru kaydırıyor.

"Acaba ne bulacak, hmm." Hawke'ı takip ediyorum ve gözlerimi Angel'ın elinin amına battığı yere sabitlerken kemerimin derisini çözmeye başlıyorum. "Ve koca adamın senin adına cevap veremeyeceğini biliyoruz, o yüzden devam et, bize ne kadar sıırıslıklam olduğunu anlat, küçük çiçek."

Karnı çöküyor ve Angel o ince kumaş parçasının altında daha da derine battığı anda bir sızlanmanın en yumuşak damlası kaçıyor. Dokunuşunun kızın klitorisine temas ettiği an, görülmesi gereken seksi bir şey.

"Çok ıslağım," diye fısıldıyor.

"Üç sik almak seni her zaman damlayan bir pisliğe dönüştürüyor, değil mi prenses?" Hawke sikini çıkarıyor ve hınzırca yavaş bir ritimle kökten uca kendini okşamaya başlıyor. "Gözlerinin hep üzerimizde olmasını istiyorum. Başka bir şey düşünme bile. Önemli olan tek şey biziz. Bize ne kadar iyi olmak istediğini gösterme zamanı."

"Angel, şu süslü aleti çıkarsan iyi olur." Aynı anda bakışlarını karşıliyorum, fermuarımı indiriyorum ve külotumun kemerini bağıliyorum. "Kızımıza o muhtaç amcığını dolduracak bir şey ver."

Maskesinin deliklerinden bile gözlerinin nasıl kısıldığını görebiliyorum. Angel her fırsatta Poe'nun içine girdiğı için vahşi olabilir ama belli ki onun ateşli küçük amcığıyla oynamayı bitirmemiş. Elini külotundan çekip ıslaklığı kasıtlı olarak karnına doğru kaydırıyor, böylece az önce okşamaktan ve kendi kendine zevk almaktan tam olarak ne zevk aldığını görebiliyoruz. Orada durmuyor, dikkat edin. Doğrudan pantolonunu çıkarmaya dalmak yerine, elini yukarı kaldırıp Poe'nun çenesini kavırıyor, parmaklarını yakut dudaklarının arasından geçiriyor ve sessizce onun kendi tadına bakmasını emrediyor.

Birlikte o kadar ateşli görünüyorlar ki, kadının adamın yayılmış kalçalarının arasına yerleşmiş, o devasa göğüs tarafından sarılmış görüntüsü ve şimdi de adamın parmaklarının kızın ağzına yapışması... Tanrım, taşaklarıma doğru bir karıncalanma gönderiyor. Yumruğum zonklayan aletimin etrafında sıkılaşıyor ve sakinleşmek için başını sıkıyorum.

Hawke, "Gözlerinizi bizden ayırmayın," diyor. Bu durumda sadece Poe'ya değil, herkese, yapmak üzere olduğumuz şeyin bir izleyicisi olduğunu pek de ince olmayan bir şekilde hatırlatıyor. Aslında, onu kimin izleyip yargılayacağı ve değerini belirleyeceği konusunda hiçbir fikrimiz yok.

Angel onun kalçalarının üzerinde diz çökmesine ve ikimize de bakmasına yardım ediyor.

Bu hareket Poe'yu öne doğru eğilerek ağırlığını dengelemesi gereken bir pozisyona sokuyor ve dizlerini kullanarak her iki avucunun üzerinde kendini destekliyor. Benim açımdan, göğüslerinin ne kadar mükemmel olduğunu gösteren günahkâr bir gösteriyle birbirine bastırdığı geniş göğüs dekoltesinin keyfini çıkarıyorum. Pantolonundan sıyrıldığını, altından külotunu dikkatlice kenara çektiğini ve ardından Poe'nun kalçalarını kavrayarak onu aşağıya indirip içine almasını sağladığını gördüğümde sikim tamamen sızıyor. Onu göğsüne yaslanması için cesaretlendiriyor ve her çentikte kanalının içine batıyor. Aramızdaki yolu örten en küçük zevk sızıntılarını çıkarıyor, bana dokunduğu anda patlamamak için neredeyse savaştırmamı sağlayacak türden.

Tamamen birleştikleri anda, adamın boyu kızın kanalının derinliklerine oturduğunda, sanki bir çatal yıldırım çarpmış gibi her şey yoğunlaşıyor. Dördümüzün arasındaki boşlukta kalan statik gerilim ateşleniyor ve Hawke kızımızın üzerine atlıyor.

"Hadi o zaman. İkimizi de em." Poe'nun kendini toplamasını beklemiyor, ısrarla ileri doğru bastırıyor, taç pre-cum ile boncuklanmış ve onu emme beklentisiyle zaten şişmiş. "O pis küçük ağzını işe koy."

İyi bir kız olan Poe , dilini düzleştiriyor ve kalçalarımızın üzerinde gevşek duran kemerlere Kendini sabitlemek için belindeki halkaları kullanarak Hawke'ın ağzını kullanmasına ve tüm hayatımı sikmesine izin veriyor... sıcak, ıslak bir tükürük süzülüşünde birleştikleri yer ve alt dudağının üzerine boyanmış adamın sızan kanıtı çok yakın.

Aletimin oraya girmesine de birkaç santim kaldı ve Hawke'ın önce ağzını biraz kullanmasına izin verirken kendimi daha sert okşamaya devam ediyorum.

Angel onu sikinin üzerinde tutuyor, kıpırdamıyor ama büyük avuçlarından birinin kalçasına yerleşip onu sıkıca yerine sabitlediğini, diğerinin ise külotunun ön tarafına dayandığını görüyorum. Avuç içi kızın bedenine kıyasla o kadar büyük ki, kızın açıkta kalabileceği olası her noktayı kapatıyor. Bu ona dokunmaya ya da onu boşaltmaya yönelik bir eylem değil, şu anda sadece bize ait olanı sahiplenici bir şekilde gizlemek.

Etrafımız diğer insanlarla çevrili olsa bile, onun korunduğundan emin oluyor.

Bu izleyicinin göreceği en fazla şey, kucagında otururken nasıl görüldüğü ve dudaklarının yanından geçen uzunluklarımızın görüntüsü olacaktır. Bu odanın geri kalanı ve sergilenen diğer inisiyeler bağlamında, görülecek pek bir şey yok, ancak teknik gereklilikler yerine getirildi.

Hawke zeki bir orospu çocuğu; hakkını vermeliyim.

"Orada öylece duracak mısın Grey? Kızın memelerini döllerinle soymayı mı planlıyorsun yoksa kızımıza gözlerin görmeyene kadar seni emme şansı mı vereceksin?" Hawke homurdanıyor ve Poe daha da kayganlaşırken ağzına girip çıkmaya devam ediyor.

Maskesinin ardındaki gözleri sulanarak kemerime daha sıkı yapışıyor ve beni hafifçe öne doğru çekiyor.

Katılmam için gereken tek davet bu. Kalça kalçaya duruyoruz ve ikimiz de yavaşça onun ağzına giriyoruz. Poe ikimizin de uçlarını yalamak ve emmek için uğraşırken, bir yandan da boynumun kenarında bir yarış atı gibi gürleyen nabzımı bırakacak şekilde siklerimizi ovuşturuyoruz.

"*Kahretsin*, Hawke. Ne kadar açgözlü olduğuna bak." Kızımız berbat durumda, çenesinden aşağı tükürük akıyor ve ikimizi de ağzının içine sıkıştırmaya çalışmanın verdiği güçle ruju iyice bulaşmış.

Sadece başları idare edebiliyor ve ikimiz de tekrar ileri itmeden önce bizi emmek arasında dönüşümlü olarak devam etmek zorunda kalıyor, ama bu inanılmaz bir his. Aletlerimizin sürtünerek kayması, ağzının sıcaklığı ve dilinin turları... Tanrım, taşaklarım geriliyor ve omurgamın alt kısmındaki o tanıdık gerilim havuzu beni ele geçirmeye başlıyor.

Hawke yanımda düzensiz bir ses çıkarıyor, sonra avucunu her iki sikimizin etrafına sarıp Poe'nun bizi daha da derine götürebilmesi için onları birbirine sıktığında hepimizi mahvediyor. "Kıçında benim el izim varken benim için geldin. Bizi boğazına kadar emerek boşalman ne kadar sürer?"

Hawke'a itaat etmek için çırpınan kızımızın çıkardığı pis ıslak sesler ve çaresiz seslerle karışarak havayı dolduran iniltiye engel olamıyorum. Tam bir karmaşa içinde ve Hawke'ın bana dokunma eylemi, onu dudaklarını her iki başımın etrafına sarmaya zorlarken, nasırlı parmaklarının şaftımı sıkıca tuttuğu her saniye kimyayı değiştiriyor.

"O küçük ateşli ağzına iki sik almaktan ne kadar zorlanacaksın?" Hawke'ın sesi günahkârca sıcaktır ve tam olarak bunu yaptığında derin bir zevk homurtusuna dönüşür.

Poe boğuk bir iniltiyle çözülüyor ve bu titreşimler benim felaketim oluyor.

Aletim zonkluyor, nabız gibi atıyor ve tohumlarımı onun dudaklarına ve Hawke'ın yumruğuna pompalıyor ve bu manzara beni soluk soluğa ve bir halde bırakıyor. Adam

uzunluğuma tutunarak biraz geri çekiliyor ve boştaki eliyle Poe'nun ağzını bağlayarak dudaklarının ayrık kalmasını sağlıyor.

Dölümün kayganlığını kullanarak, kendi boşalması patlayana kadar her iki sikimizin üzerinde birkaç sert vuruş daha yapıyor. Kızımızın nefes nefese kalması ve minik zevk hıçkırıklarıyla karışan dölleri kızın ağzına ve diline akıyor.

"Hepsini yala ve yut prenses." Hawke tam da bunu yaparken onu trans halinde tutuyor, yüzündeki spermi silip dudaklarının ötesine itmek için onun yardımıyla.

Her şeyin iğrençliği nefesimi tutmamı zorlaştırıyor ve maskenin arkasında Poe'nun gözlerini dolduran zevk sırlarını görüyorum. Bu beni onu buradan çıkarmak için çaresiz bırakıyor, böylece bu kadar iyi yaptığı için onu *uygun* bir şekilde ödüllendirebiliriz.

"Karnın dölle dolu ve hâlâ daha fazlasına aç mısın?" diye soruyor ve kız hemen başını sallıyor.

Tanrım. Kendimi gizliyorum. "Bu pislikleri tatmin etmek için yeterince şey yaptık mı? Artık buradan siktir olup gidebilir miyiz? Muhtemelen bunu özel odalardan birine ya da ofisinize götürmeliyiz, değil mi?"

Hawke da benim yaptığımın aynısını yapıyor, dikkatini Poe'ya odaklamışken, kendini gizlemek için etkili bir şekilde hareket ediyor. "Hayır, buradan çok uzağa gidiyoruz."

Poe'nun Angel'ın sikinden kalkmasına yardım etmek için öne uzanan ikisi, Angel çenesini kaldırmadan önce desteklendiğinden emin olmak için birlikte çalışırlar.

"Sizi buradan götürüyoruz ve çok iyi iş çıkardığınız için size ödüllerinizi vereceğiz."

Eve geri dönmek için arazide araba kullanmak bir bulanıklık.

Dördümüz Noire House'da zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. O platformda ne kadar kaldığımızı bilmek zor, ama kesinlikle Poe kendisinden istenen her şeyi yaptı ve tüm bu süre boyunca lanet bir rüya gibi hissetti.

Olayların nasıl geliştiği kesinlikle Hawke'ın planıydı ve tüm hatalarına rağmen, adam Grey'in kasvetli bir yere inme riskini almadan ve kızımızın herhangi bir kısmına tanık olmayı hak etmeyen insanlarla dolu bir odanın beni izleyeceği için aklımı kaybetmemi engellemeden ilerlemeyi nasıl kontrol edeceğini tam olarak biliyordu.

Ayrıca onun teşhirci tarafıyla nasıl oynayacağını da çok iyi biliyordu. Onun etkisi olmadan Poe'ya bir şey verebileceğimi sanmıyorum. Bu adam hepimize nasıl rehberlik edeceğini çok iyi biliyordu, olayları onun için eğlenceli olmasını sağlayacak şekilde yönlendiriyordu.

Şu anda Hawke onu arka koltukta kucağına almış, yarağına sürtünüyor, onu içine alıyor ve şüphesiz uzunluğunu sarıyor, mükemmel bir şekilde emerken benim için yaptığı gibi onu yarı ölümüne sıkıyor.

Hay sikeyim. Bu görüntünün sonsuza dek beynime kazınacağından oldukça eminim.

"Çok iyiydin prenses." Ona ne kadar mükemmel ve inanılmaz olduğunu söyleyip duruyor ve böyle bir zamanda başka birinin sesi için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Çünkü her ne kadar bu sözleri onunla paylaşmak istesem de, karanlık ve maskeler arasında, o anın sıcaklığında hiçbir şey iletilemeyecekti.

"İşte böyle. Bana böyle eziyet et. Sanırım bizi temizlemek zorunda kalmak hoşuna gitti, değil mi? Sanırım Grey'in o akıllı diliyle elime ve sikime üflemesini sağladığın için kendinden çok memnun hissediyordun."

Bu aracın içindeki sıcaklık gittikçe yükseliyor, Grey yanımdaki koltukta kıvranıyor, neredeyse içine girmek için can atıyor. Yine de Hawke'la böyle bir an yaşamasına mutlulukla izin veriyor. Küçük, yumuşak ağzının ikisini aynı anda emmesinden sonra hâlâ iyileşme sürecinde olduğunu söyleyebilirim.

"Ödülün ne olmalı?" Hawke mırıldanıyor.

Poe karşılık olarak inliyor. Ona binmenin ne kadar iyi hissettirdiğinin içinde kaybolurken, zevk boynuna çarparak boğuluyor.

Otoparka girdiğimizde, *nihayet* eve geri döndüğümüzde, onun kıcına şaplak atıyor. Dikiz aynasından vücudunun nasıl sarsıldığını görüyorum. İlk içgüdüm sert olmasından nefret etmek olsa da, bunun onların olayı olduğunu da takdir edebiliyorum.

Kahretsin, Poe'nun hoşlandığı bir şey olduğunu biliyorum ama kendimi ona karşı bu şekilde davranmaya ikna edebilir miyim bilmiyorum. Yani en azından Hawke'ın bu kıza verebileceği başka bir şey var ve ona zevkinin bu yönünü yaşatabilir.

"Bana tekrar sordurtma. Kelimelerini kullan." Onu azarlıyor ve bir avucunu etine batan yerin üzerine koyarak yatıştırıyor.

"İzlemek istiyorum." Biraz titreyerek nefes alıyor.

"Kimi birlikte izlemek istersin, hmm?" Hawke tüm bunların kontrolünü elinde tutuyor ve bu çok tahrik edici. "Bizim çocuklar mı? İzlemek istediğin bu mu?"

Bizi de onlara ait olarak düşündüğü fikrini kalın bir şekilde yutmak zorundayım. Uzun zamandır arkadaş olmamıza rağmen, Hawke'ın böyle konuştuğunu hiç duymamıştım ve bu, Poe'nun bu kadar kısa bir sürede hepimize ne kadar çok şey verdiği hakkında her şeyi anlatıyor.

Hawke'ın cinselliğinden emin olmadığına şüphe yok. Kendisini Grey ve benim gibi biseksüel olarak görmüyor ama o, sekse ve zevke bakış açınızı temelden değiştiren bir travma atlatmış bir adam. Buna bir de Noire House' dünyasıyla çevrili on yıllar geçirdiği gerçeğini ekleyin. Adam kim olduğundan emin, ancak bu onu böyle bir grup dinamiğinde olmanın getirdiği akışkanlığa açık olmaktan alıkoymuyor. Malikanede Grey'le yaptığı şeyi yapmasına ve Poe'nun ikisinin aynı anda ağzında olmasından nasıl zevk aldığını görmesine engel değil.

"Angel'ın seni doldurması yeterli değil, değil mi? Tüm o piercingleri Grey'e nasıl batırdığını ve onu nasıl aklından çıkardığını görmek ister misin?" Motoru durdurduğumda mavi gözleri aynada benimkileri delip geçiyor ve bu sözlerin onun için olduğu kadar benim için de olduğunu biliyorum.

"Evet. Lütfen efendim." Kızımız sessizce inliyor ve lanet olsun, Grey'le birlikte olmaktan zevk alabildiğimi ve onun da bunu deneyimlemek istediğini bilmek kanımı hızlandırıyor.

"Aferin kızıma. Elimi burada bu kadar çok sevdiğine göre..." Kıvrılmış kumaşın altından kıcını okşuyor. "Seni burada da sikimle doldurmama izin verecek misin?" Hawke'ın sesi, normalde canlandığı sakın yüzeyi kıran kendi arzusuyla hışırtılıdır. Ve bu bizim harekete geçme işaretimiz çünkü Poe acil bir anlaşma sesi çıkarıyor.

Konuşmamıza gerek yok. Üçümüz arasındaki karşılıklı anlayış bizi harekete geçiriyor, Hawke kızımızı beline sarmış taşıyor ve ondan duymak istediği kelimeleri mırıltıyor. Aynı derecede pis ve tatlı, onu bir sonraki adım için olması gereken yerde sallanmaya devam ettiriyor.

"Benim odam." Hawke bir süredir burada uyumuyordu ve bu kadar uzun süre sonra kendi alanında olmak istemesi beni hiç şaşırtmadı. Bu onun kalkanının düştüğünü hissettiriyor, o aşılmaz koruma nihayet hepimizi bu ana davet ederek toz haline geldi. Sanırım bu onun hakkında her şeyi anlatıyor, Poe tarafından tamamen büyülenebilir ve aynı zamanda onu ikimizle paylaşmaktan zevk almaya istekli olabilir.

Grey'le bu şekilde, bu durumda ve Poe'nun onayıyla birlikte olma düşüncesiyle midemde bir sıcaklık birikiyor ve alçalıyor. Grey'in vücudunun tadını çıkarırken, onun Grey'i tatmin edişini izleyebileceğim böylesine samimi bir bağın nasıl bir his olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Hawke'ın iç sığınağına doğru yol aldığımızda, Poe'nun nerede olduğumuzu tam olarak algılayabildiğinden emin değilim. Hawke'ın boyu hâlâ içindeyken, başka bir doruk noktasına doğru sürüklenme hissine kendini kaptırıyor ve adam ikisini de dev şiltenin üzerine yuvarlıyor.

"Gri." Komutu homurdanarak veriyor ve tabii ki ikinci kez sormaya gerek kalmıyor. İkisi birlikte Poe'nun iç çamaşırlarını ve topuklu ayakkabılarını hızlıca çıkarıyor -hepimiz maskelerimizi çoktan çıkarmıştık- ta ki Poe mutluluk ve uyarılmışlığın resmini görene kadar. Hepimizi dizlerimizin üstüne çökartecek bir manzara.

"Şu haline bak. Üç sakin seni doldurmasına ve adını unutana kadar sikmesine hazırsın." Grey onun çıplaklığı geziniyor ve Poe onu göğsüne yaslayıp inlerken onun sivri meme uçlarından birini emiyor.

"Sizi birlikte görebilir miyim?" Kapüşonlu gözleri yatağın yanında durup kıyafetlerimden kurtulmaya başladığım yerde benimkileri buluyor ve güven verici bir şekilde başımı sallıyorum. Her şeyi. Her şeyi. Poe'nun bilmediği bir şey var, sormasına bile gerek yok.

"Küçük çiçek, eğer tatlı amcığın bizi izlerken ıslanıyorsa, bu çok güzel bir şey." Grey'in ağzı, kendi kıyafetlerini çıkarmaya başlamadan önce kızın etinin yumuşak kabarıklığında geziniyor.

Yatağın diğer tarafında Hawke sessizce izliyor, elleri yavaşça hareket ediyor. Gömleğinin her bir düğmesi sabit, metodik bir hareketle ilikten geçiriliyor. Tamamen telaşsız ve bunun Poe'nun pek fazla insanın görmediğini düşündüğüm bir yönüne izin verdiği bir an olacağını biliyorum.

Hawke'ın seks sırasında soyunmadığını biliyorum. Yaşadığı travma köklü bir şey ve bununla nasıl başa çıkması gerekiyorsa öyle başa çıkması hiç de şaşırtıcı değil.

Grey gözümü yakalıyor, sonra bakışlarını Hawke'a çeviriyor. İkimiz yeterince kez birlikte olduk, burası böyle samimi olmamız için rahat bir yer. Ama bir süre daha her bir metodik eylemi gerçekleştiren o güçlü, sabit elleri inceliyor, sonra boğazını temizliyor.

"Biliyor musun Calliano... o koca sakin, giyinik olsan da olmasan da gayet iyi çalışıyor."

Poe dirseklerinin üzerinde durur ve şehvet dolu bakışlarının Hawke'a doğru kaymasına izin verir. Kaşlarının arasında belli belirsiz bir çekilme var. Bir soru iması.

"Sorun yok." Dişlerini sıkıyor ve çenesinin yan tarafında delice bir tik kıpırdamasına rağmen devam ediyor. Hayatının büyük bir bölümünü kendini kapalı ve korunaklı tutarak geçiren adam gömleğinden sıyrılıyor ve ben onu ilk kez bu kadar soyunuk görüyorum.

Gövdesi de en az ön kolları kadar kaslı ve sıkışmış; derin bronzlaşmış teninin genişliği, dikenli bir sarmaşığın göğüs kafesinin etrafında kıvrılmak için bir tarafa tırmandığını ortaya koyuyor. Pantolonunu ve külotunu sıyırdığında, eğilmiş görüntüsü omurgasının tabanından omuzlarına kadar her santim deriyi kaplayan tüm bir sırt parçasını gösteriyor. Çoğunlukla koyu dumanın zengin tonlarında mürekkeplenmiş hayalet bir kafatası. Sisinden çıkan iskelet bir figür ve

Bu adamın yüzeyinin hemen altında gizlenen şeytanlara dair unutulmaz bir içgörü.

Tıpkı benimkiler
gibi. Tıpkı Grey'in
yaptığı gibi.

Hepimiz kendimize göre berbat durumdayız ve belki de bu yüzden bunca yılı birbirimizin yanında geçirdik.

"Onları izlemek mi istiyorsun? Beni bu mükemmel kıştan mı almak istiyorsun? O zaman bunu Grey'in dilini sürerken yapacaksın prenses. Senin amının tadına bakmak için ne kadar çaresiz olduğunu görebiliyorum." Hawke onun çıplak bedeninin üzerinde diz çöküyor ve ben de yatakta onlara katılırken avuçlarını göğüslerinin arasında gezdiriyor.

Gözlerim Grey'e takılıyor ve yüzünde pis bir ifade beliriyor. Tabii ki, bu gecenin nasıl gelişeceğinden çok memnun.

"Evet, küçük çiçek. İçinde boğulmam için bana o tatlı amcığı ver." Hawke ve bana erişim sağlamak için sırtüstü uzandı, yatağın üzerinde yanlamasına yattı.

Bir an için elimi ağzıma ve sakalıma götürmek zorunda kalıyorum çünkü ikisi birlikte inanılmaz görünüyorlar, ikisi de çıplak ve nefes nefese ve Hawke onu Grey'in yüzüne diz çökmesi için yönlendirdiğinde Poe her santimiyle zihin değiştiren bir güzellikte.

"Gezinmeyi aklından bile geçirme."

"Evet, efendim." Nefes verirken yanaklarını ve şiş dudaklarını öpen kızarıklıkla elleri çarşafıya ediyor ve adamın dudaklarına yapışıyor.

Bakışlarımızı birbirimize kilitlediğimizde gözlerinde dizginlenemez bir ihtiyaç var. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, yumuşak vücudunun, mükemmel göğüslerinin ve bronz teninin bu pozisyondan nasıl yeryüzündeki cennet gibi görüldüğünü açıklamak için. Tek yapabildiğim bakışlarımın teninde gezinmesine izin vermek ve vücudunun onu izlememe verdiği küçük tepkilerin tadını çıkarmak. Meme uçlarının sıkıca kıvrılması ve çakılması ve küçük zevk iniltileri, mümkünse tüm gece boyunca duymak istediğim sesler.

Grey alttan amına tapmaya başladığında bana bakıyor. O işe koyulurken, bacaklarının arasına yerleşebilmek için dizlerini geriye itiyorum.

Hawke bana bir şişe kayganlaştırıcı fırlatıyor ve kızımızın arkasına geçiyor. Yatağın bu tarafında yaptığımız hiçbir şeyi izlemiyor, bunun yerine Grey'in kızın amıyla ziyafet çektiği iğrenç görüntüye dikkatle odaklanmış durumda. İzlerken elleri hareket ediyor, kızın kıcıyla oynamaya başladığı anda Poe'nun titreyen nefesi belli oluyor.

"Aynen öyle. Bacaklarını bizim için titret, kasap." Hawke emrediyor. "Sence senin ağzını daha çok mu istiyor prenses? Angel onun daracık kıcını doldururken sikinin emilmek için can attığını düşünüyor musun?"

Aramızda, Grey'in kalın uzunluğunun tepki olarak nasıl tekmelediğini, tekrar tamamen sertleştiği karın kaslarına karşı nasıl sallandığını görüyoruz.

Kızımıza bir kaşımı kaldırıyorum ve avucumun içini yüzüne doğru tutuyorum çünkü tüm bunlar kulağa harika gelse de izlemek istediğini biliyorum.

Alt dudağını kısa bir süre ısırıktan sonra elime tükürüyor, ben de Grey'in aletine sarılıp onu sertçe çekerek biraz döndürüyorum. Tam da sevdiğini bildiğim gibi.

Kukusunun altından vahşi bir ses çıkıyor ve Poe kalçalarını adamın yüzüne doğru savurarak daha sert bir şekilde üstüne biniyor. Onun tükürüğüyle sikini kayganlaştırmamı izlerken her saniyenin tadını çıkarmasına izin veriyorum, sonra avucumu taşaklarına götürüyorum, siki karın kaslarına sızarken onlarla oynuyorum.

Kızın amından umutsuz, boğuk sesler çıkarıyor, Hawke kızın kıcıyla oynadıkça Poe'nun çıkarmaya devam ettiği seslerle eşleşiyor.

"Tanrım," diye inliyor. "Bu çok iyi. Çok iyi hissediyorsun."

"Duydun mu, Grey? Kızımız, daracık deliği parmaklarımı kavrarken dilinin amının dersokulmasından hoşlanıyor."

Lanet olsun. Neredeyse vücudumdaki tüm kan sikime akıyor, ikisinden gelen boğuk sesleri dinliyorum. Kayganlaştırıcıyı tüm uzunluğuma ve Grey'in dikişine sürüyorum, beni alması için onu hazırlamaya başlamadan önce yumruğumun kendimi kaplamak için yukarı ve aşağı hareket etmesine izin veriyorum.

Bu sırada Poe'nun aklı başından gidiyor, çünkü kapüşonlu bakışları Grey'i çalıştırdığım ve onu bir sonraki adım için hazırladığım yerde aletimi ve ellerimi görmeye devam ediyor.

"Benim için güzel ve rahat ol," diye mırıldanıyor Hawke kızımıza. "Grey, onunla alay etmeyi bırakmanı ve onu paramparça etmeni istiyorum."

Buna karşılık olarak siki karnına doğru sarsılıyor, karın kasları geriliyor ve esniyor ve onu ağzına sıkıca bastırıyor. Poe'nun orgazmını izlemek için evdeki en iyi koltuğa oturuyorum ve bu büyümlü bir şey. Hawke dikkatle kıcına girmeye başladığında inliyor ve kasılıyor ve doruk noktasında süzülüyor.

"Aynen böyle. Kahretsin, sen en ateşli küçük şeysin, beni çok iyi karşılıyorsun." Onunla konuşmaya devam ediyor. Ve bu bana Grey'e ya da ona aynı duyguları söyleyemediğim tüm yolları hatırlatıyor. Onlara ne kadar iyi hissettirdiğini söyleyemiyorum.

Hissettirdiklerinden ne kadar keyif aldığımı yüksek sesle söyleyemiyorum, ama bundan da öte, bu iki insana onlarla ne kadar derine daldığımı hissettirmek *istediğimin* aciliyeti beni ele geçiriyor. Koşullarımızın tuhaflığına rağmen tüm bunlar sayesinde Grey'e ne kadar yakın hissettiğimi ve seks ve zevkle birlikte gelen fokurdayan, çalkalanan duygu okyanusuyla ne yapacağımı bilemediğimi.

Poe inliyor ve adımı öyle bir sesle söylüyor ki beni tekrar kendimi bırakmaya ve bu anı olduğu gibi yaşamaya sürüklüyor.

Grey'in hazır olduğunu hissettiğimde, ileriye doğru bastırmaya başlıyorum ve İsa.

Poe'nun gözleri tacımın deliğinden içeri kayışını gördüğü için mi, yoksa Hawke'ın şu anda hissettiklerimi aynen yaşadığını bildiğim için mi bilmiyorum, ama her iki durumda da gerçek dışı, inanılmayacak kadar yüksek bir his. Bu, birlikte olduğumuz diğer zamanlardan farklı.

İleriye doğru bastırıyorum, en sıcak, en kaygan kanal beni sıkıca sarıyor. Grey ile her zaman iyiydi, ama bu bir şekilde çok *daha fazlasını* hissettiriyor. Sabit, yavaş hareketlerle daha derin ve daha derin çalışmaya devam ederken derin ciğerlerimi emiyorum.

"Benim için çok iyi gidiyorsun. Sikime sarılmış halde inanılmaz görünüyorsun prenses." Hawke ağırdan alma ihtiyacıyla neredeyse ölmek üzereymiş gibi ses çıkarıyor ve Poe bir dizi nefes alma sesinden daha fazlasına zorlukla indirgenmiş durumda.

Grey onun altında dilini gezdiriyor ve amcığı ağzının üzerinde her sallandığında siki zonkluyor ve biraz daha sızıyor. Beni o kadar iyi karşılıyor ki, diğerlerinin şu anda yaşadığı gibi beni de aklımı başımdan alacak şekilde ileri kaymama izin veriyor.

Hepimiz zar zor dayanıyoruz ve ancak Hawke tamamen içine oturduğunda Poe daha da öne düşüyor, böylece altmış dokuz yapıyorlar ve dili Grey'in şişmiş ucunun üzerinde geziniyor. Grey'in ona yaptığı gibi açlıkla ona bakıyor ve Tanrım, bu kız bizi birlikte izlemek istiyordu, ama şimdi hepimiz için bir gösteri yapıyor.

Bakışlarımı Grey'in sikini saran ateşli ağzından çekip, siki daha önce hiç yaşamadığı şekilde sıkılan bir adam gibi görünen Hawke'a bakıyorum.

Yavaşça, nazikçe kıcına pompalıyor, acılı bir zevk ifadesi, her ölçülü itişin tadını çıkarıyor. Son mesafeyi ileri doğru batırıyorum

Grey her şeyimi alırken, yüzümün Hawke'ın yüzünün aynası olduğuna eminim, bu ne kadar inanılmaz bir his.

Poe'nun özensiz sızlanmaları havayı dolduruyor, hepimiz çok doğru, çok doğal hissettiren ve kelimelere ihtiyaç duymayan bir ritimde hareket ederken tenin tene karşı kaygan sesleriyle birleşiyor. Ortak zevkimizin peşinden koşarken her şey dokunuşlar ve parmak uçları, kazma, morartıcı tutuşlar. Benim ritmim Hawke'ınkiyle aynı zamana denk geliyor ve aramızda birleşen ikisi ağızlarını birbirlerine dayarken inilti sesler çıkarmaya başlıyorlar.

"*Mmmfuck*, prenses. Böyle yalvar. Ne kadar çaresiz olduğunu duyalım." Hepimiz gibi onun da çok gergin olduğunu biliyor.

Grey, sikim onu tamamen çözeceğini bildiğim o noktaya çarptığında düzensiz bir ses çıkarıyor.

"Onları izlemek istedin, o zaman izlesen iyi olur. Oğlun Angel'ın Grey'i kendini rezil edene kadar becerdiğini gör. O koca sikin her yerinden damlayana kadar onu pompalayışını gör."

Kızımız Hawke'ın sikinden kayıyor ve ona ne derse onu yapıyor çünkü Hawke'ın sesinde o ton varken ve tüm gösteriyi ustalıkla yönetirken onu dinlememek imkânsız. Tüm işlerimizi zahmetsizce yürütüyor ve bu mükemmel.

Çok yaklaştım. Grey beni daha sıkı ve daha sıkı kavlıyor, ta ki omurgamda oluşan basınç neredeyse kilitlenip boşalmaya hazır hale gelene kadar. Uzanıp elimi Poe'nun elinin etrafına ve hala bir yumruğu Grey'in boyunda ve onu sıkıca tutuyorum. Boşalırken gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum ve nemli kirpikleri bana doğru dalgalanıyor. Ağzı o kadar baştan çıkarıcı görünüyor ki, beni bininci kez çağırıyor ve o dudakların düşüncesi, ikisine birden dalma düşüncesi taşaklarımı kaldırıyor.

"Tanrım. Siktir. Bu tatlı küçük kıcı doldururken hemen şimdi sikime gel." Hawke inliyor ve derinlere itiyor.

Hepimiz inlemeler, homurtular ve titreyen zevkler arasında kendimizi kaybediyoruz. Poe kapüşonlu bakışlarını üzerimde tutuyor, ben gözlerimi indirip ona tam olarak nereye bakması gerektiğini söyleyene kadar, o zevk çılgınlıkları atarken ve Grey birleşmiş yumruklarımızın üzerine boşalırken. Benim sikim onun delirdiği noktayı sıyrıp geçerken, onun siki de defalarca boşalıyor.

Kıçının beni kavrama şekli ve diğerlerinin parçalanma görüntüsü son ipliği de çözüyor. İçimin derinliklerine gömülüyorum ve doruk noktam göğsümü dolduran gürleyen kalp atışlarıyla aynı anda kükrüyor. Bu bir fırın

Zevk kozası ve birbirine karışmış uzuvlar, hepimizin aşağı inmek için uzun bir süreye ihtiyacı vardı.

Koşullarımızı göz önünde bulundurarak yapabildiğimiz kadar. Çünkü sonunda bir yolunu bulup çözülsük ve kendimizi bir arada bulsak da -Grey ve Poe ortada, Hawke ve ben onları dışarıdan çevreliyoruz- nabız atışları ve yumuşak nefes alıp verişlerle, hepimiz arasında uzanan o küçük dokunuşlar, sadece bu andan daha fazlasına tutunuyormuşuz gibi hissettiriyor.

Sanki çok daha fazlasını kavramaya çalışmak için uzanıyormuşuz gibi geliyor.

Bu gece tüm hayallerimin ötesinde bir şeydi.

Poe'nun hepimizle bu şekilde birlikte olmak için bu kadar istekli olmasını beklemiyordum, hele de burada, benim odamda.

Hepimiz uzun zamandır duş alıp temizlenme fırsatı bulduk ve her için hayal edebileceğimizden çok daha önemli hale gelen kızı kontrol etmek için zaman ayırdık.

Onun için seksten daha fazlası söz konusu. Bizi ilk başta bir araya getiren şey bu olabilirdi ama hepimizin aramızdaki bağın daha da derinleşmesini sağlayan yollar vardı. Kuşkusuz, Poe'yla yakınlaşmamın önünde hâlâ kendi saçmalıklarım var ama bu gece kesinlikle planladığımdan çok daha samimi geçti.

Şimdi hep birlikte odamda yatıyoruz, temiz çarşaflar ve Grey ile Angel'ın yumuşak horultuları geceyi dolduruyor.

Yatağın yan tarafındaki lambanın ışığı kısık ve kucagımda bir kitap olmasına rağmen son bir saatin çoğunu Poe'nun siyah saçlarını okşayarak geçirdim. Yan tarafıma kıvrılmış, yüzü uyku ve zevkle yumuşamış, vücudu Angel tarafından arkadan sarılmış.

"Gece falan mı uyuyorsun?" Poe'nun sesi gövdemin üzerinde hırıltılı bir fısıltıya dönüşüyor. Gözleri hâlâ kapalı ama o minik parmaklarını karnıma doğru esnetiyor. "Ruhlarla beslenmek için gecenin bu vakti mi?"

"Senin uyuyor olman gerekmiyor muydu?" İçten içe gülümsüyorum, dokunuşumu yanağında gezdirmeye devam ediyorum, kızarmış teninin yumuşaklığını ve sıcaklığını izliyorum. Bu geceki her şeyden sonra, bir yaşımı sıcak bir

Duştaki akıntıdan dolayı sabaha kadar baygın olmasını beklerdim.

"Önce sana sordum." Sesini kısık tutarak, ısı kirpikleri kırpışırken küçük bir esnemeyi bastırıyor. O zengin, kahverengi gözler benimkilere doğru eğilirken ifadesinde öyle bir yumuşaklık var ki.

"Pek uyuyamıyorum. Hikâyeler yardımcı oluyor." Çenemle duvarları kaplayan kitap koleksiyonunu işaret ediyorum. Burası neredeyse bir kütüphane, üç tarafta raflar ve dördüncü duvarın karşısındaki minderli yatak başlığının içine yerleştirilmiş bu yatağın genişliği.

"Ama bunca zamandır burada değildin." Poe'nun kaşları çatılır. "Kendi yatağını özlemiş olmalısın."

"Burada olmadığım zamanlar oluyor. Pek ortalıkta olmadığım zamanlar. Hepsi işin bir parçası." Kendimi yalana inandırmak için elimden geleni yaparak romanı kucağımdan alıyorum ve komodinin üzerine koymadan önce kitap ayracını içine yerleştiriyorum. "Biraz su ister misin?" arkasını alnına dayıyorum.

"Ben iyiyim. Gerçekten."

"Sana çok sert davranmadık değil mi?" Bu kısmen bir alışkanlıktır, başka bir kişinin size bildirmekten kaçınabileceği soruları sormak için yıllar ve yılların içsel bilgisi. Yine de, bu durumda, çok daha derin bir şey var.

"Mükemmeldi." Pozisyonunu dikkatlice yeniden ayarlıyor, bu da onu yanıma yaklaştırıyor. Otomatik olarak bizi daha da yakınlaştırıyorum, onu kolumun altına sıkıştırıyorum ve başını göğsüme yaslayabilmesi için biraz eğiliyorum.

Nefret etmiyorum.

Aslında burada uzanırken -diğer ikisi etrafımızı saran sessizlikte sızmış durumda- kan dolaşıma daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey yerleşiyor gibi hissediyorum.

Geçmişteki bir versiyonum olsa bu kağıdı bir kenara fırlatır ve kapıdan dışarı fırlardı. Yine de şu anda burada oturmaktan ve Poe'nun parmaklarını göğsümde sürünen dövmenin çizgisi üzerinde gezdirmesine izin vermekten memnunum - kardeşim için yaptırdığım dikenli sarmaşık ve kalbime uzanan dallar. O da aynı zamanda bir şahin dövmesi yaptırmıştı, ikimiz de Noire ailesinin soyunu sürdürme ve hepsini yok etme planımızı uygulamaya karar verdiğimiz biliyorduk.

Her şeyi yakıp yıkmamanın bir yolunu bulacağımızı ve yolun her kanlı adımında birbirimizin yanında olacağımızı garanti etmek için mürekkeple yapılmış bir anlaşma gibisi yoktur.

"Kitapları burada yanınızda bulundurmanın en çok nesini seviyorsunuz? Coğu insan onları evinde sergiliyor, biliyorsun." Dünyanın geri kalanının bu yataktaki diğeri iki adam gibi uyuduğı gece yarısını çoktan geçmiş bir saat olduğunu söyleyen o kısık sesiyle bana hafifçe takılıyor.

"Dışarıdaki ev dünyanın geri kalanının görebileceğı bir yer. Bu bir maske." Boştaki elimin aşağı kayarak parmaklarımızı göğsümün üzerinde birleştirmesine izin veriyorum. "Ama burası... burası benim küçük kaçış yerim. Kimsenin gözünün içine bakmadan var olabilen bir parçam. Ve bu mutlu sonlar ve diğeri tarafa geçmeyi başarmış karakter örnekleri var. Bazı günler bana her şeyin umutsuz olmadığını hatırlatan tek küçük ışık parıltısı bu."

Poe bir süre sessizce orada yatar. "Grey'in daha önce söylediğı şey... kıyafetlerin hakkında..."

Yutkunuyorum, başparmağımı dalgınca avucuna sürtüyorum. "Genelde bunu yapmam."

"Soyunuyor musun?" Daha yakına sokuluyor.

"Evet."

"Her şeyin mutlu sonla bitmediğı kitap yüzünden mi?"

Burnumdan uzun bir nefes veriyorum. "Bu uzun zaman önce bir şenlik ateşine attığım kitap, ama izleri hala orada. Bana alevler içinde kaldığım onca yılı hatırlatıyor."

"İçeridekiler iyileşmesi en zor olanlardır," diye mırıldanıyor.

"Bu konuda kesinlikle haklısınız prenses."

Parmaklarının benimkilerle daha sıkı kenetlendiğini hissediyorum. "Bence iyileşme konusunda kendine verdiğin değerden daha iyisini yapıyorsun."

Kalbim göğüs kafesimin içinde sabit bir gümbürtüyle atarken, Poe'nun kalbimin her gümbürtüsünü duyabileceğı o noktaya kulağını dayamanın ne kadar iyi hissettirdiğinin büyüüne kapılmış bir halde uzanıyoruz. Damarlarımda dolaşan, vücudumda akan, bana ve bize burada olduğumu, yaşadığımı ve onu yakınımda tutabildiğimi hatırlatan kanımı duymasından ne kadar hoşlanıyorum... Bundan ne kadar hoşlandığım şaşırtıcı.

"Aç mısın?" diye sordum.

Biraz alaycı bir ses çıkarıyor.

"Gözlerini sikimden çek." Sessizce kıkırdarken başparmağım eline vuruyor. "Gerçek, düzgün yemekten bahsediyorum."

Poe biraz geriniyor ve memnuniyetle mırıldanıyor. "Hawke Calliano bana yemek yapmayı mı teklif ediyor? Oral seks, arka koltukta sana binmek, ardından anal... ve şimdi de gece yarısı atıştırma randevusu... bir kızın kalbine giden yolu bilmiyor musun?"

"Arsız."

"Uzmanlık alanlarınız nelerdir? Bir kız neyi kabul ettiğini bilmeli için."

"Ben kesinlikle berbat bir aşçıyım." Alaycı bir sırıtışla başımı sallıyorum. "Kardeşim mutfakla ilgili tüm yetenekleri çaldı."

"Sana bir sır verebilir miyim?" Yanımdaki kız dudaklarının sırıtmasına izin veriyor. "Angel dün harika bir tavuk ve pilav yaptı. Daha çok var."

"Beni ikna etmene gerek yok. Onun yemeklerini yemeyi özledim."

"Beni yemek artıkları aramaya mı götürüyorsunuz Bay Calliano?" Gözleri bana parlıyor.

"Öyle görünüyor, prenses."

Fındık kremasını karıştırıp zengin kahve tonunun gözlerimin önünde dönüşümünü izliyorum. Benim naçizane fikrime göre, bir fındandaki sihrin özü.

Dün geceden sonra, bu özel aroma beni ilk yudumu beklerken bayıltıyor. Tüm erkeklerimle böylesine yoğun ve özel bir deneyim yaşamak, üstelik sabahın erken saatlerinde bu mutfakta Hawke'tan bir tutam tatlılık aşırarak, son derece yorgun ama mutlu bir halde süzülüyorum.

Diğerleri tarafından Angel'a sarılmak ve lezzetli bir uykunun tadını çıkarmak için bırakılmama rağmen, gözlerim açık kalmak için mücadele ediyormuş gibi hissediyor, bu yüzden ekstra güçlü bir kafein vuruşu yüksek öncelikli.

Devime o çok sevdiği siyah katranlı meyve suyunu doldurduktan sonra, tadının ne kadar acı olacağını hayal ederken yüzümü buruşturuyorum ve iki bardağı da taşıyarak yatak odasına doğru ilerliyorum. Üzerimde sadece onun kocaman yumuşak tişörtlerinden biri varken, sadece birkaç saat önce o mutfak tezgâhında oturduğumu hatırlayarak yüzümdeki gevşek gülümsemeyi bastırıyorum.

Hawke dün gece bana kendisi hakkında mümkün olduğunu hiç düşünmediğim kadar derin bir içgörü sağladı. Kardeşleri Thorne ve Ky hakkında konuştuk; Thorne ve Ky, kendileri daha çocukken aileden biri olarak kabul edilip evlat edinilmişlerdi. Noire House'da büyürken yaşadıkları, çoğu insanın hayal bile edemeyeceği bir şeyin parçasıydı. Geçmişini tam olarak incelememiş olsak da, beni Calliano'ların geçmişten bu yana bir aile olduğu kaçınılmaz sonucuna götüren yeterince ipucu vardı.

Çocuklukları en iğrenç insanlar tarafından çalındığı andan itibaren cehennemi yaşadılar.

Çocukları hedef alan saldırganların elinde hayal bile edilemeyecek dehşetlere maruz kaldılar ve ne yazık ki şimdi hayatını başkaları için çok güçlü olmaya adanmış bu adam için, eylemleri nedeniyle uzun zaman önce adaletle teslim edilmesi gereken birinin dikkatini çekti. Kendisine onlara ne olduğunu sorduğumda, omuz silkti ve o zamandan beri vefat ettiklerini açıkladı.

Şimdi, kendi hayatını mahveden dünyanın içinde yaşarken, kurtarabileceği çocuklara odaklanmaya devam ediyor.

Ben ona en sevdiği romanlar, yatak odasını kaplayan koleksiyon ve ben daha fazla uyanık kalamayana kadar tekrar tekrar okuduğu yazarlar hakkında sorular sorarken, yeniden ısıtılmış yemek artıkları ve dondurma yedik. Neredeyse mutfak tezgahının üzerine yığılacaktım ki Hawke beni yatağıma kadar taşıdı.

Her ne kadar iç dünyasını görebilmem için bana bir pencere aralığında fazlasını verdiğine bir an bile inanmasam da, kendimi bir dağa tırmanmış gibi hissediyorum. İlk etkileşimlerimizi düşündüğümde, herkese ve her şeye karşı bu kadar derin bir güvensizlikle dolu olmasına şaşmamalı. Hawke Calliano bir dizi karmaşıklıktan oluşuyor ve çıplak göğüsle oturduğu o karanlık saatlerde onu korumasız görmeme izin verildiği göğsümde sıcak bir parıltı hissediyorum, sadece fiziksel benliğinin değil, dinlemeyi çok büyüleyici bulduğum zihninin de parçalarını açığa çıkarıyor.

O inanılmaz mavilikteki gözlerini ve dudaklarının kalbimi durduran kıvrımını birden fazla kez tekrarladığımda, akan suyun sesini takip ederek Angel'ı odasında arıyorum.

"Kahvem var." Penceresinin yanındaki şifonyere doğru ilerlerken sesleniyorum, onunkini bırakıyorum ve kendi kahvemi iki elimle kavırıyorum. "Seninki iğrenç görünüyor bu arada. Tatlandırıcı olmadan nasıl içebiliyorsun..." Ürperiyorum ve kendiminkinin çok daha üstün lezzetinin tadını çıkarıyorum.

Duş gülemeye devam ediyor ve gözlerim yüz üstü yatan telefonuna takılıyor. İlk başta hiçbir şey düşünmedim. Angel'ın özeline burnumu sokacak ya da onu rahatsız edecek değilim ama kupamı dudaklarıma götürdüğümde, sabahın ortasındaki ışık ekrana vuruyor. Üst dudağımda kalan köpüğü toplamak için dilimi gezdirirken, açık bir mesaj dizisi olduğunu fark ediyorum. Telefonunun kilidi açık duruyor ve ben orada dururken gözlerim tek taraflı bir mesaj dizisi olan baloncukların üzerinde dans ediyor.

Bu onun konuşması... benimle... geçen gün dışarıda battaniyenin altında otururken bana gösterdiği konuşmanın aynısı.

Hızlıca banyoya doğru bir bakış atıyorum, suyun hala gürültüyle aktığını duyuyorum ve geriye dönüp baktığımda son satır dizisini seçebiliyorum. Banyoya girmeden önce yazdığı en son metin bölümü bekliyor.

Bu arada uyurken bu küçük sesleri çıkarıyorsun.

Memnunlar, sanki rüyada iç çekiyormuşsun gibi. Bunu itiraf etmek çok mu ürkütücü bilmiyorum ama bazen uykuya dalma hissiyle savaşıyorum, bunu istemiyorum çünkü o seslerde tam orada tenimi kaplıyorsun.

Hani kabuslarım geçti demiştin ya? Benimkiler de.

Gece korkularımı uzak tutuyorsun, Poe.

Bu adamın sözlerine, zihninde kilitli tuttuğu ve onunla özgürce paylaşmadığım her şeye o kadar açım ki. Kahvemi yere bırakıp, birazcık geri gitmek için uzanıyorum. Ne de olsa Angel bana onları okuyabileceğimi söylemişti. Bunu hayal etmediğimi biliyorum, sorduğumda başıyla onayladı.

İzin vermesine rağmen yanağımın içini çiğniyorum, biraz izinsiz giriyormuşum gibi hissediyorum. Parmağım ekranda kaydığı süre boyunca kendimle tartışmam devam ediyor. Gittikçe, Angel'ın en içten düşüncelerini sergileyen bir dizi mesaj arasında ilerliyorum.

Bazı günler kısa oluyor. Neredeyse kendisi için yazdığı bir kontrol listesi gibi, ihtiyaçlarıma ilişkin metodik bir değerlendirme. Bakıcı modunda olduğu ve tamamen benim iyiliğime odaklandığı günlerin yanı sıra bana ve ona karşı olan korkunç davranışlarıma karşı acı verici bir şekilde sinirlendiği günleri de görüyorum.

Yüreğim burkuluyor ve yatakta çirkin sözler sarf eden bir hastadan farksız olduğum zamanlara dair mesajları atlıyorum. Belki eninde sonunda kendimi tüm bu mesajların üzerinden geçmeye ikna edebilirim.

Bana ne anlatmaya çalıştığını ya da ne düşündüğünü anlamak için o küçük durumlarda, öncelikle bulmak istediğim zaman içinde farklı bir an var.

Tüm bunların başlangıcını arıyorum.

Eğer Angel'ı bu şekilde anlayacaksam, hikayeyi en başından bilmek isterim.

Duş akmaya devam ederken, kaydırmaya devam ediyorum ve sonunda aradığım buluyorum.

İşte orada duruyor. Konunun en başına kısa bir not.

Ne kadar aptal ki?

Benim gibi birinin erişimini çok kolaylaştırdın. Tüm hayatını bu kadar kolay mahvedebilmem çok acınası.

Posey Jasmine Reed. Bu senin adın, ya da bana öyle söylendi.

Gözlerim sözcükler arasında gidip gelirken boğazım düğümleniyor, uçsuz bucaksız kum tepelerinde mahsur kaldıktan sonra nihayet suyu keşfetmiş gibi yutkunuyorum ama midemin derinliklerinde bir burkulma hissediyorum çünkü bu ses tanıdığım Angel'a hiç benzemiyor.

Birkaç saniye önce okuduğum kelimelerin aksine, ekrandaki bu mektuplardan öfke damlıyor, gizlice yazılmış olsalar bile benimle alay ediyorlar.

Nefret ettiğin o boktan işine gidiyorsun ve onca saat
Dipsiz kahve ve kızartma servisi yapan o lokantadaysanız, evinizin
güvende olduğunu düşünürsünüz.

Gece eve gel. Etrafta çıplak dolaş ve tüm ışıklarını yak. Herhangi bir
sapık içeri bakıp seni görebilir.

Bunu biliyor musun? yüzden mi yapıyorsun?

Sonra uyuyorsunuz ve yatağınızın hemen yanında durduğumu bile
bilmiyorsunuz. Gün boyunca dışarıdayken içkinize ya da yemeğinize
bir şeyler katmak çok kolay, ağır bir uyku çekmenizi sağlamak için

Bu boktan dairede istediğim her şeyi yapabilecek kadar.

Siz etrafınızda olup bitenlerden tamamen habersiz rüya görürken, ben kameralar ve mikrofonlar kurdum ve hücrenizi klonladım. Senin acınacak kadar küçük hayatın hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrendim.

Çünkü zorundayım.

Çünkü yapmak zorunda olduğum anlaşma bu.

Kahretsin, hayatını mahvetmek istemiyorum, Posey Reed, ama sen Bu kadar kolay olsun diye kapıyı ardına kadar açık bırakıyorsun. Bazı geceler, uyanmanı ve farkına varmanı diliyorum. Başına gelecekleri bir şekilde keşfetmeni.

Ağzım tebeşirle doldurulmuş gibi hissediyorum. Titreyen parmaklarımla, okuduklarımla yüzleşmeye çalışırken, fincanımı yere düşmeden önce bırakmak zorunda kalıyorum. Bu acımasız ve umursamaz sözler *benim Meleğim* değil. Beni kucaklayan, saçlarımı yıkayan ve bana tüm ruhumu eritecek kadar şefkatle davranan adam tarafından yazılmış olamazlar.

Bugün ilk kartı bulacaksın. Sizin için bir şey ifade etmeyecek elbette, ama emirleri yerine getirmek zorundayım.

Neden sana ne yaptığının daha fazla farkında olamıyorsun?

Bugün yanından geçip gittim ve sen beni görmedin bile, arkadaşınla telefonda konuşmakla meşguldün. Hayatınla ilgili her şeyi biliyorum ama yine de senin için bir hayaletim.

Bugün bunu yapmak zorunda kalmak beni öldürdü. Kartviziti buldun ve kafan karışmış görünüyordu. Tabii ki öyle, çünkü senin haberin olmadan sana neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

Sizi kendi özel fahişeleri haline getirirler. Sizi kıracaklar ve umursamayacaklar bile çünkü onların gözünde yeriniz doldurulabilir.

Neden beni görmüyorsun bile?

Yarın biletinizi alacaksınız.

Artık yapabileceğim bir şey yok.

Gözyaşlarım binlerce sıcak iğne gibi gözlerimin arkasına batıyor. Ekrana bakarken gözlerimi kırıştırıyorum, şu anda sadece birkaç adım ötemde olan ve başından beri tüm bunların sebebi olan adamı aklım almıyor. Beni bunların içine kim soktu. Hayatımı, evimi ve her şeyimi işgal eden adam.

Daha uzun bir mesaj dizisi var ve ben derin bir nefes alıyorum.
Oku.

Poe. Böyle çağrılmayı tercih ediyorsun, değil mi?

Şu anda sana tek bir şey söyleyebilseydim, o da ortadan kaybolman olurdu. Port Macabre'den defolup gitmen. Güzel gülümsemeni ve bir adamı boğmak için gönderilmiş gözlerini alıp kaçman.

Ama sana hiçbir şey söyleyemem. Seni bu boktan dünyaya çeken kişi ben olmalıyım.

Ama senin için her şeyin burada başladığını bilmiyorsun. Elysium Evi'nden geldiğini, çocuk sahibi olmayı planlamayan aileden doğduğunu. İsimsiz bir bebek vermenin seni bu saçmalıktan kurtaracağını düşündüler, ama ben tüm hayatım boyunca eğitildim. Bulunmak istemeyen insanları bulmanın yollarını öğrenme konusunda sefil bir hayat.

Başına gelebilecek en kötü şey benim, çünkü seni ben keşfettim. Her ikisi de uzun zaman önce bu dünyayı terk etmiş olan Anguis'in seçkin üyelerinden doğan kayıp çocuk.

Ancak onların soyundan geldiğinizi inkar etmek mümkün değil ve bu da sizi kendi zehirli varoluşlarına dahil etmek isteyen güçlü insanların gözünde sizi değerli bir meta haline getiriyor.

Seni avlamak için buradayım, benim güzel küçük hedefim. Seni ormandaki bir geyik gibi takip etmekle görevlendirildim ve yarın gece, bir daha asla özgürce kaçma şansın olmadan o dürbüne kilitlendiğin an olacak.

Yeterince görmüş olduğum için aceleyle geri çekiliyorum. Mide bulantısı dalgaları gittikçe yükselirken, ağzımın arkasındaki o buruk tat duyularımı tüketiyor.

Titreken tüm kanım yüzümü terk etti, burada sıkışıp kaldım, olduğum yere kök saldım. Bir aptal gibi.

Duş kesiliyor ve ardından gelen sessizliğin aniliği beni sıçratıyor. Ne yaptığımı anlamadan önümdeki tüm çekmeceleri çekiştirerek açıyor, içindeki seyrek eşyaları ve katlanmış giysileri çılgınca karıştırıyorum. Tüm bu kelimeler çarpışıp birleşiyor ve beynimin içinde feci bir patlamayı harekete geçiriyor. Bildiğimi sandığım her şey gözlerimin önünde yanıp kül olurken, ben *arıyorum*.

Onları görmem gerek.

Burada olduklarını biliyorum.

Orta çekmeceyi öne doğru çekince, içinde hiç giysi olmadığını gördüm. Sadece solda düzgünce sıralanmış küçük kutular var. Sağda, silahlar. Silahlar. Bıçaklar. Şarjörler. Bu dünyanın uzmanlaştığı tüm ölüm ve yıkım kanıtları.

Mat siyah kutulardan birine uzanıp kapağını açarken ellerim kontrolsüzce titriyor. İçinde, ruhsuz boş gözlerle bana bakan, kart stoğuna basılmış altın bir kafatası görüntüsü var.

Kutu parmaklarımdan yuvarlanırken, tarot kartları cafcacflı bir konfeti gibi dağılıyor ve çıplak ayak parmaklarımı çevreleyen halıyı siyah ve altın rengi bir dalgalanma kaplıyor.

Çok tanıdık bir görüntü bana bakıyor. Noire House'a ilk kez gelmeden önceki gün bulduğum kartın aynısı.

Ölüm.

Angel'in tam olarak kim olduğunun ve ne yaptığının kanıtlarını midemin yere düştüğünü hissederken, adamın kendisi ortaya çıkıyor

Arkasından buhar bulutları yükselen duşta, cehennem ateşinden yeni çıkmış gibi görünüyor.

Bir çift eşofmanla orada dururken ıslak saçları yüzüne doğru sarkıyor ve nemli tellerin üzerinde bir havluyu ovuşturuyor ve o mikro anda, taşıdığı tüm sırlar tek bir kelime söylemesine gerek kalmadan aramızda açığa çıkıyor.

Gözlerinin sahnede gezindiğini görüyorum.

Yere saçılmış kartlar. Sözlerini doğrulamak için didik didik ettiğim her yerden içindekiler dökülen şifonyer. Telefonu çekmecelerin üstünde.

Binlerce kez baktığım, dikkatli bakışları altında uyuyakaldığım ve sabahları zengin, ballı derinliklerine uyandığım o gözler, havluyu bırakıp iki avucunu yavaşça bana doğru kaldırırken bana yalvarıyorlar.

Hayır. Siktir . Her şeyin canı
cehenneme. Topuklarımın
üzerinde dönüp kaçıyorum.

Umutsuzca ve geri dönölmez bir şekilde aşık olduğum adamdan kaçıyorum.

O anda, hayatım için koşmaya başladım.

Etli uzantıyı vücudundan ayırdığımda adamın dili çözüldü.

Kendi kusmuğunda ve kanında boğulsa bile umurumda değil. Bana az önce söylediği şey içimi kontrol edemediğim bir öfkeyle kaydattı. Bugün merhamet gösterilmeyecek.

Şu anda tek umursadığım sonunda izini sürdüğüm cevaplar ve bu pislik parçası bana Poe'yu kimin kaçırdığına dair gizemi bir araya getirmek için ihtiyacım olan her şeyi verdi.

Sonunda onu haftalarca esir tutan insanlara teslim etmekten kimin sorumlu olduğunu öğrendim. Bizi doğrudan ona götürmesi gereken takip cihazına nasıl müdahale edileceğini tam olarak kim biliyordu. Ona kim ilaç verdi. Kendilerini ona zorlamakla tehdit edenler. Ona hiç dokunmadıkları konusunda ısrar etse bile, aklını kaçırdığı sırada kim bilir neler yaptılar.

Bunların hiçbirinin önemi yok. Sızdırılan, onu avlamalarını ve ona nasıl ulaşacaklarını bilmelerini sağlayan video görüntüleri, bir araya getirmenin bir yolunu bulmaya çalıştığım tüm bilinmeyenler sonunda iğrenç bir resim çizmek için sıraya giriyor.

Bir elimde forseps, diğer elimde kıpkırmızı bıçağımla, kendi pisliğinde boğulan adamın gürleyen sesini ardımda bırakıp koridorlar boyunca Hawke'ın ofisine doğru ilerliyorum.

Tahta kapıyı tekmeleyerek açtığımda, gözleri telefonunda her ne yapıyorsa ondan kalkıp odaya girdiğinde odanın yarısına gelmişim

benim içeri daldığımı görünce.

Hawke kaşlarını kaldırıyor ve ofis koltuğunda ağırlığını geriye vermeden önce görünüşümü bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Yine halımın üzerinde kan izi bırakıyorsun, Greyson. Daha kaç kere vücut parçalarını atölyende gerektiğini konuşacağız?"

Bıçağımı ona doğrultuyorum, ellerim lekeli, kıpkırmızı parmak eklemelerimin etrafında topaklanmış, zaten yarısı kurumuş.

"Biliyor muydun?"

Karşımdaki adam, bu dünyada yaşayan ve nefes alan adamın özeti gibi görünüyor. Sırların ve aldatmacanın ustası ve saçmalıklarıyla başkalarının etrafından dolaşan biri.

Bu durumda, onun ya da lanet olası kardeşlerinin az önce öğrendiklerim hakkında bir şey bildiklerini keşfedersem en kötüsünden kendimi alıkoyabilir miyim bilmiyorum.

"Kimin dili o, Grey?" Keşfinin ve bunun sonucunda verilen cezanın damlayan kanıtlarını incelerken çenesi çalışıyor.

"Alakası yok." Bıçağı sallayarak, şahdamarına saplamadan önce acele etmesini işaret ediyorum. "Ama bana tam olarak hangi orospu çocuğunun yavaş ve acı dolu bir sonsuzluğa kadar santim santim doğranması gerektiğini doğrulayan bilgiler verdiler. Önümüzdeki on yıl kadar bir süreyi, nefes almaya ederken kemiklerine kadar yüzülmelerini sağlamaya seve seve adayacağım."

"Detaylandırmak ister misin?" Kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Poe. Onu kaçırın şerefsizler. Arkasında kimin olduğunu biliyor muydun? Güvenlik görüntülerini sızdırarak ona ulaşmak için bizi taklit etmeleri gerektiğini mi biliyorlardı? İlk etapta onun peşinden gitmeyi bilmek? Takip cihazını nasıl devre dışı bırakacaklarını biliyorlardı."

Hawke sandalyesinden kalkıyor ve kollarını kavuşturarak odanın diğer ucundan bana doğru yürüyor.

"Beni yine ona olanlardan sorumlu olmakla suçlamaya cüret ediyorsun ve o lanet bıçağı sana çevirmemi engelleyen tek şey Poe'nun ta kendisi."

"O zaman bana ne zaman savaşa gireceğimizi söyle, çünkü her şeyi yakmaya hazırım." Hırladım. "Sonuçlarını sikeyim."

Bir elini ağızına götürüyor ve bakışlarındaki safirin derinliklerinde süren savaşı görüyorum. Hawke uzun bir süre önümde duruyor, açıkça içsel bir savaş veriyor - sanki onuncu raunttaymış gibi lanet olası ringin içinde çırpınıyor - söylemek istediğı şeyi kelimelere dökmeye çalışıyor.

"Bir planım var." Gözlerini odanın içinde gezdiriyor ve başını sallıyor. Burada konuşamayacağımızı biliyorum ama hiçbir şeyin duyulma riski olmadan bana yeterince zaman tanıyacaktır. "Bunun mümkün olup olmayacağını bilmiyorum ama bana zaman ver. Tek istediğim bu."

"Neye ihtiyacın olursa. Ben oradayım. Sadece lanet kibriti bana ver, kim olursa olsun, ne zaman olursa olsun yakarım."

Hawke ciddiyetle başını sallar.

"Görünüşe göre şeytanı çağırma vaktim geldi."

Banyo kapısını yumruklarken dişlerim birbirine kenetleniyor. Böyle olmaması gerekiyordu.

Poe'nun bunu bu şekilde öğrenmemesi gerekiyordu. Ona her şeyi düzgün bir şekilde açıklamanın bir yolunu bulduğumda, onunla oturup tüm o mesajları gösterecektim. Affetmesi için yalvaracaktım, iletişim kurabildiğim tek yolla, çünkü diğerleri gibi yüzünü kapatıp üzüntülerimi ve pişmanlıklarımı şiirsel bir şelale halinde dökmem.

Ama şimdi en kötü halimi, kendimden ve bu dünyanın beni olmaya zorladığı şeyden nefret ettiğim zamanların en karanlık girintilerini gördü ve en berbat günlerimin acımasızca umursamaz bir şekilde yazıldığını gördü.

Orada tam olarak ne yazdığını biliyorum. Tam da bu andan korktuğum için silmeyi düşündüğüm tüm içsel düşünceler. Ama artık bir önemi yok, değil mi?

Bunları ona yalan söylemek istemediğim için saklamış olmamın bir önemi yok. Ona kendimi açıklayabilmek ve kayıp Elysium House çocuğunu bulmam için görevlendirildiğim o ilk günden bu yana işlerin benim için ne kadar değiştiğini göstermek istedim.

Yapmak zorunda kaldıklarım ve tüm bunlar başladığında hissettiklerim, ona aşık olduğum gerçeğiyle silindi.

Şimdi mi? Şimdi, her şeyi mahvettim. Her şeyi binlerce pürüzlü, parçalanmış parçaya ayırdım ve onu kaybettim.

Onu kaybettim.

Telefonuma, her zaman inisiyelerin bulması için bırakmakla görevlendirildiğim tarot kartlarının dağınık enkazına ve alternatif bir gerçeklikle benimle alay eden iki kupaya bakarken nefesim göğsümde gidip geliyor. Bu duştan çıkıp kız arkadaşımı kucaklayabileceğim ve dumanı tüten kahveleri birlikte içebileceğim bir gerçeklik.

Acı, göğüs kafesimin arkasına vuruyor ve ona ne yaptığının bilgisiyle damarlarımı lanetliyor. Onun bu dünya tarafından tüketileceği zamanın yaklaştığını bile bile aylarca nasıl iki büklüm olduğumu.

Poe'yu canavarın pençelerine sürükledim ve bu karanlık ve ahlaksız varoluşa adım atmaktan başka alternatifi olmadığından emin oldum. Evet, emir üzerine yapmış olabilirim ama aynı zamanda ona takıntılı olduğum için bencilce suçluyum.

Ciğerlerim ağrıyor, onun adını haykırmak için korkunç bir özlemle doluyorum. Onu aramak için.

Onun peşinden gitmeliyim. İstese bile Poe'nun bizden kaçmasına imkan yok. Hayatını nasıl manipüle ettiğimi fark etti mi? Uyurken evini taradığım birçok seferden birinde ensesine, saç çizgisinin hemen üstüne yerleştirdiğim takip cihazı.

Telefonumu kaptığım gibi dudaklarımda bir hırıltı var ve hemen konumunu gösteren iğneyi yukarı çekiyorum. Tam da beklediğim gibi, yine ormana doğru gidiyordu. Ekrandaki yanıp sönen simge, ağaçların örtüsü ve ormanın sağlayabileceği görünmezlik için düz bir çizgide hareket ediyor. Nereye giderse gitsin, telefonumda onu takip etmek için gerekli araçlara zaten sahibim. Bunu görünce, onu bulamadığım o haftalarda -aynı cihaza müdahale edildiğinde- ne kadar mide bulandırıcı hissettiğimi hatırlayarak acı çekiyorum.

Bir gömlek ya da bot bulma zahmetine bile girmiyorum; koşmaya başlıyorum.

Her gürleyen adım, kendimden duyduğum nefreti artırıyor. Kendi varlığımdan, Lilith House'un ellerinde yetiştirilmemden, kız kardeşimin ve benim olmaya zorlandığımız şeyden nefret ediyorum. Hepsi damarlarımda kaynıyor, patlamak ve bulanık bir karanlığın içinde taşmak istiyor. Kendimden daha fazla nefret etmenin bir yolu olsaydı, işte tam da bu an, her şeyin midemin çukurunda mide bulandırıcı bir topa dönüştüğü andır.

Cam sürgülü kapıya ulaştığımda, ağaç çizgisinin ötesinde kaybolurken giydiği beyaz tişörte bir an gözüm takılıyor. Adımlarım uzuyor,

Arazinin üzerinde uçarak, Poe'nun her adımının altında daha koyu bir iz oluşturan çiğ otların açtığı yolu kolayca takip edebiliyor.

Gökyüzünde kalın bulutlar dalgalanıyor ve damlacıklar aşağıya doğru yuvarlanmaya başladığında yağmur lekeleri çıplak tenime batıyor. Ormanın dış sınırlarına ulaştığımda, bu seyrek ıslaklık sıçramaları yoğunlaşmaya başladı. Yağmur daha yoğun, daha hızlı yağıyor, çaresiz kalp atışlarımla aynı anda hızlanıyor.

Onun her hareketini izleyebilsem de -konumunu takip ederek tüm bu arazide rahatça dolaşabilir ve arazinin en uzak noktalarından öteye geçmeye fırsat bulamadan onu köşeye sıkıştırabilirim- bunların hiçbirisi önemli değil.

Onu kaybettim.

Onu kaybettim.

Kelimeler zihnimde yuvarlanıyor ve bu şekilde değer verdiğim tek lanet şeyi kaybettiğim için kendi kendimi kırbaçlıyorum. Poe yaşarken, nefes alırken ve bu dünyada dolaşırken bana ilk görüşte aşkın var olmadığını söyleyemezsiniz. Çünkü o apartmandan çıkışını izlediğim ilk günden beri bu benim için böyle hissettiriyor. O eşikten ilk adımını attığı ve o meşum sabah bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdığı andan beri bu kızın içinde boğuluyorum.

Ona seslenmeye çalışırken ağzım açık kalıyor. Adımlarım yaprakların ve dalların üzerinde çıtırdarken, ayaklarını koruyacak hiçbir şey olmadan burada koşarken kendini yaralayacağından korkuyorum. Hava ciğerlerimin içinde sıkışıyor ve karnım onun adını haykırmak için tek bir ses bile çıkmasını ummadan çabalamanın gücüyle sıkışıyor.

Poe.

Adı zihnimin içinde çığlık atıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Diyaframımın derin bir kısmından yayılan iğrenç bir çağıltı dışında tek bir ses bile çıkmıyor. Bu korkunç bir ses, başkalarının yanında çıkarmamaya özen gösterdiğim bir ses çünkü genellikle onları çok rahatsız ediyor.

Dur. Lütfen.

Alçak dallar ve çalılar arasında eğilip bükülmek için hızımı yavaşlasa da ona yetişmem uzun sürmüyor. Poe'nun koyu renk saçları arkasında uçuşuyor ve tişörtü parlayan bir fener gibi onu sarmaya devam etmemi sağlıyor.

Onu yakalamaya ne kadar ihtiyacım olsa da, benden kaçmasına ne kadar dayanamasam da, içimin derinliklerindeki o noktada bir bulantı oluşuyor ve kıvranıyor

Bir şekilde iz bırakmadan ortadan kaybolmak isteyen bir kadın. Poe buradan kaybolabilmeyi hak ediyor.

Neredeyse arkasıdaydım. Omuzlarım, tenimi sıyırdığını bile fark etmediğim bir dal çalılığına çarptığında, kafasını çeviriyor. Gözyaşları solgun yanaklarından aşağı süzülüyor ve bana doğru küfürler savururken sesi gerginleşiyor.

Onlar hak ettiğim her şey. Hepsini bana ver. Beni utancın tüm katmanlarıyla kapla ve varlığım için beyaz-sıcak sıvı iğrenme.

Sadece yarım düzine adım kaldı ve figürü ulaşılabilir mesafede. Ben onu arkadan sararken Poe kederli bir çığlık atıyor. Bir kolum omuzlarına dolanıyor, diğeri ise karnını sararak vücudunu benimkine doğru sürüklüyor. Beni tökezleten bir güçle bizi birbirimize savuruyor ve şimdi bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun ortasında kayarak dururken ikimizi de yakalamak zorunda kalıyorum.

Su, yaprakların arasından akıyor, o kalın gölgeye acımasızca vuruyor ve ikimizi de ıslatmak için aşağı yuvarlanıyor. Tişörtünün omuzları ve göğsü sırlıklam. Saç telleri kül rengi yüzünün yan tarafına yapışmış.

"Siktir git. Çekil üstümden. Sakın bana dokunmaya cüret etme." Poe ellerimi pençeleyerek uzaklaştırmaya çalışırken hıçkırıyor ve her çırpınışında göğsümün içindeki o yırtık kasın bir parçası daha kopuyor ve içini boşaltıyor.

Gitmesine izin veremem. Bu aramızdaki son şey olamaz. Şehvetim, aşkım, bu kızla ilgili her şeye olan ruhumu parçalayan karasevdam, onu pençelerimde olmaya zorlarken dümende. Kollarım daha da sıkılıyor, telafi etmeme izin vermesi için sessiz bir yalvarışla ona sarılıyorum.

Poe vücudundaki tüm öfkeli hücrelerle benimle savaşıırken, yüzüm boynunun yan tarafına gömülüyor. Yağmur suyu tenini kaplıyor, yüzünden özgürce süzülen gözyaşlarına karışıyor. Ve o serbestçe akan damlaların içirdiği her yıkılmış duyguyu tadıyorum.

"Nasıl yapabildin? Nasıl bu kadar soğuk olabilirsin? Hepsi lanet bir yalan mıydı?" Kasları titriyor ve ikimiz de dizlerimizin üzerine çöküyoruz, ben hâlâ onu göğsüme bastırarak sıkıca sarılıyorum. "Bana yalan olmadığına dair söz vermiştin. Tüm bunlar senin için lanet olası bir oyun muydu?"

Sesi çiğleniyor, kelimeler ne kadar sert bağırıldığının gücüyle çatlamaya başlıyor.

Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Böyle bir duygu sarmalında bunu yapmamın hiçbir yolu yokken nasıl açıklayabilirim? Bunun içinde bocalıyorum.

Fırtına, yırtık pırtık yelkenler ve bana bazı cevaplar sunma şansı vermeye istekli olabileceğine dair bir umuttan başka bir şey yok. Ya da en azından, bana olan güveni olan paramparça cam denizinde sürünebilmek, kanlar içinde dizlerimin üzerinde yalvarabilmek için.

"Sana güvenmişim." Poe'nun uzuvları titriyor ve onun gözyaşlarının ben olduğumu bilmek içimi kemiren dünyanın en kötü duygusu. "Sana aşık olmama izin verdiğime inanamıyorum. Aramızda gerçek *bir şey* olduğunu düşünecek kadar aptal olduğuma inanamıyorum." Sözlerini noktalayan hıçkırıklarla iki katına çıkıyor.

Tek yapabildiğim sıkı sıkıya tutunmak ve Poe tüm bu acı ve duyguları bana savurmaya devam ederken etimizi parçalamakla tehdit eden bu kasırgayı savuşturmak. Sözlü kırbaçlamasının her bir kırbacını sessizce karşılıyorum; kırılan güvenin tamamıyla beni yüzdüğü derimdeki yaralar, çizgiler ve kanayan şeritlerden başka bir şey yok.

"Hiçbiri gerçek değildi, değil mi?" Şok etkisini göstermeye başladığında vücudu titriyor ve yere yığılıyor. İkimiz de yere yağın ve bizi nemli toprak, yosun ve dökülmüş yaprak kokularıyla çevreleyen sağanak yağmurla tamamen doymuş durumdayız. Eğer burada daha fazla kalırsak, donacak.

"Bununla ilgili hiçbir şey emirleri yerine getirmenin bir yolundan başka bir şey değildi. Beni hiç umursamadın."

Poe'yu sırt üstü çeviriyorum, böylece bedenim onunkini örtüyor. Açıklamamın bir yolu yok ama bunu düzeltmek için bir şeyler yapmaya çalışmalıyım.

Yumrukları göğsüme çarpıyor ve ona doğru yaklaştığımda gözlerinin yaşla dolduğunu görmek beni öldürüyor. Vücudum onunkini yere yapıştırıyor ve elleri boğuşup beni itmeye çalışırken indirmeye çalıştığı her darbeyi hak ediyorum. Poe, çerçevemin altında sırt üstü yatan, hırlayan bir yaratık.

"Beni nasıl böyle manipüle edebilirsin? Ben sadece kötü adam beni hiç umursamazken ona aşık olan bir sürtüğüm. Senin için sadece kurtulmak için sabırsızlandığın aptal bir kızım."

Poe, akmaya devam eden ve tenimize sıçrayan damlacıklara katılan gözyaşlarını geri çekerken nefes almakta zorlanıyor.

Başımı sallıyorum.

Hayır. Öyle değildi. Bana inanmak zorundasınız.

"Siktir . İnkâr etme. Benimle oynadığını inkâr etme."

Hayır. Bunu sana asla yapmam.

"Tek yaptığın yalan söylemek."

Sana asla, Poe.

"Bırakın gideyim. Beni yalnız bırak. Bütün bunlardan istediğini aldın. Beni becermek ve kullanmak. Şimdi benim de kalbimi söktün, tebrikler." Hıçkırıklara boğuldu. "Beni gerçekten kırmayı başardın."

Asla yapmam.

"Umursamamı beklemiyordum... ama bana karşı bir şeyler hissetmeni umuyordum." Poe başını sallayarak benim tekrarladığım hareketi yansıtıyor.

Tanrım, ciğerlerim ona söyleme ihtiyacıyla yanıyor. İmkânsız olduğu halde kelimeleri oluşturmaya çalışmak içimde ağrıyan, zonklayan bir baskı yaratıyor. Boğazım ve sesim çalındı ve kader bana bu hediyeği asla geri vermeyecek.

Çok özür dilerim. Milyonlarca farklı şekilde üzgünüm, ve sonra bir milyon daha.

"Nasıl kadar acımasız olabilirsin... beni böyle hissettirmek için... beni -" Gözlerini kısıtı, alt dudağı ham duygularla titriyordu. "Beni kendine aşık ettin, Angel. Seni piç kurusu. Umursamamı ve kalbimi açmamı sağladın ve bu kadar zavallı olduğum için kendimden nefret ediyorum."

Göğsümden derin bir gümbürtü kopuyor ve ağzımı onunkiyle buluşturuyorum. Dudaklarımızı birleştiriyorum ve tuzlu gözyaşlarını, yağmurun ıslaklığını ve Poe'nun dilinde asılı duran tüm acıyı tadıyorum.

Ağzıma karşı hıçkırıyor, önce uzaklaşmaya çalışıyor ama kaçamıyor. Öpücüğümü onunkine bastırıyorum ve ağzımın nemli dudakları üzerindeki her hareketiyle ona anlatmaya çalışıyorum.

Seni seviyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri sana aşığım. Kemiklerimde hayat kalmayana kadar da sana aşık olacağım.

Ağzım hareket ediyor ve geziniyor, teninin yüzeyinden neredeyse hiç ayrılmıyor, yüzünü izlemek için tekrar tekrar aşağı iniyor. Gözyaşlarını öperek uzaklaştırıyor ve Poe altımda çaresizce inleyerek protesto sesleri çıkar yanaklarındaki nemli kirpiklere bastırıyorum.

"Yapma. Eğer ciddi değilsen, lütfen dur Angel. Buna dayanamıyorum." Bana yalvarıyor ve ben de dudaklarımı tüm o acıların üzerinde gezdirerek, hepsini yok etmek istediğimi ona hissettirmeye çalışıyorum. Her birini omuzlarından kaldırmak ve kızıma onun için gitmenin ötesinde olduğuma dair güvence vermek istiyorum.

Ağzımı tekrar onunkine götürüyorum, içine gömülüyorum ve tadı sonsuza dek hayalini tatlılığa benziyor. Ballı özlem ve nektar

Ağızına doğru bastırırken dilimi kaplamasına ihtiyaç duyuyorum ve parmaklarımızın birbirine geçmesine izin veriyorum.

Poe'nun kollarını başının üzerine doğru iterken ellerim onunkileri , avuç içlerim kilitleniyor ve parmaklarım birbirine dolanıyor; kan dolaşımda beyaz bir ateşle onu öpmeye devam ediyorum. Ağzımdan çıkan her yumuşak ses beni daha da kendimden geçiriyor, dillerimizin birbirine kaydığı, ağızlarımızın aç yaptığı bu anın içinde kayboluyorum ve ancak yanaklarını ıslatan gözyaşlarını daha fazla yalamak için geri çekildiğimde Poe'nun da beni öptüğünü fark ediyorum.

Başını ıslak zeminden kaldırıyor ve bizi birbirimize bağlayan gücü kırmak istemeyerek dudaklarımı kovalıyor. Ağzımı onunkine mühürlediğimde bu aciliyet hararetli, çaresiz bir tutku dalgasına dönüşüyor ve ikimiz de tüm bu duyguların ağızlarımızın birleşmesinden akma şekliyle gittikçe daha güçlü hale geliyoruz.

Seni seviyorum. Öpüyorum. Sana çok aşığım. Isır. Seni asla kaybetmek istemiyorum. Em.

"Angel..." Poe pantolonunu ağızıma dayadı. "Lütfen." Bacakları belimi sarmak için yukarı kalkıyor ve aramızdaki hiçbir şeyi asla inkâr etmeyeceğim. Bu kız benim mutlak mahvoluşum. Benim felaketim. Adımın onun ağzından doğrudan benim ağızıma söylendiğini duymak için sonsuza dek yanacağım.

Sanki ciğerlerimi hiçbirini oluşturmamış kelimelerle dolduruyor. Ama Poe ile bana bir ses ödünç veriyor -bu hareket ne kadar geçici olursa olsun- ve ben bunun nasıl hissettirdiğine bağımlıyım.

Alt dudağını dişlerimin arasına alarak iki bileğini de bir avucumun altına sıkıştırıyorum. Diğer elim bel kemerimi aşağı itmek için uğraşıyor ve Poe'nun da aynı şekilde tamamen birleşmek için duyduğu acil itici ihtiyacı hissetme şeklini yanlış anlamak ya da yanlış yorumlamak mümkün değil.

"Sana içimde ihtiyacım var," diye inliyor alt dudağını morartan çimdiklememin altında, sikimin tepesi öne doğru bastırıldığında. Tişörtü kalçalarının dışına yapışıyor ve eşofmanımın kumaşı kalçalarımaya yapışıyor.

Kendimi onun kaygan girişine yerleştirdiğimde ve kanalının beni sıkıca sardığını, beni içeri buyur ettiğini hissettiğimde, bunun hızlı ve çılgınca olacağını biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, ikimiz de o kadar çılgınız ki, ikimizin de bu patlayıcı bağlantı hissinden daha fazlasını istediğini sanmıyorum.

Onu hissetmeye ihtiyacım var ve aşkımı onun içine sokmaya ihtiyacım var.

Avucumu yukarı kaldırıp boğazının ön tarafına yerleştirdim, parmaklarımın boynunun ince kıvrımını sarmasına izin verdim ve kalçalarımı iterek sıktım.

Aynı anda ileri doğru. Poe'nun gözleri mürekkep gibi parıldıyor ve ben daha derine doğru ilerlerken beni içine çekiyor, amının gerildiğini ve etrafımda şekillendiğini hissediyorum. Avucumla onu yakalamak için daha fazla baskı uyguladığım her an, uzunluğumun etrafında dalga dalga çırpınmalar oluyor ve ağzını bir kez daha alma dürtüsüne karşı koyamıyorum.

Poe ayak bileklerini sırtıma doluyor ve ben de dilimin dudaklarının arasından geçmesiyle o kadifemsi sıcağa doğru ilerliyorum. Onun her parçasına sahip olma arzusuyla yanıp tutuşan bir yaratığım. Lanet ruhlarımıza kadar bağlanmak, tüm çaresizliğimin ve özlemimin burada, ormanın zemininde toprağa gömülmesine izin vermek. Çünkü artık bunların hiçbirini yanımda taşımak istemiyorum.

Ona sahip olmak, onu sevmek ve en samimi yollarla bağlanmak istiyorum. Kalbim isteyerek onun olmak istiyor.

Her ne kadar Grey'in de benim bir parçam olmasını istesem de, o zaten çok uzun zamandır her şeyimin bir parçasına sahip. Onunla, bu farklı. Bu farklı bir bağlantı türü ve her ikisi de kendine özgü ve inkar edilemez şekillerde derin hissediyor.

Poe'ya olan sevgimle ne kadar derin bir uçuruma battığımı itiraf etmek, Grey'i de ne kadar çok sevdiğimi görmemi sağladı.

İticilerimin gücü acımasızlaştıkça altımdaki amcığı kasılıyor ve dalgalanıyor. Ağzım onunkine sahip çıkmaya devam ediyor ve Poe'nun dilime karşı çıkarmaya devam ettiği inlemelerle ciğerlerim patlamaya hazır hissederken göğsümün içinde bir şişme hissi var. Her sesi, her titreşimi, boğazımdan aşağıya doğru akan her tatlandırılmış zevk notasını yutuyorum, beni onun seslerini becermek ve yutmak için itici, nabız gibi atan bir ihtiyaçtan başka bir şeye dönüştürmüyor.

"Angel. Oh siktir. *Oh fffuuck.*" Poe gerilir ve yüksek sesle inler, kanalı sıkıca sıkıştır. "Söyle bana. Beni sevdiğini söyle." Doruk noktası onu tamamen tüketmekle tehdit ederken yalvarıyor.

Parmaklarım boynunun etrafında gerilirken ve itişlerimin ritmi yoğunlaşırken o gürleyen seslerden biri daha göğsümden çıkıyor. Ağzım, ruhumun her damlasını içine akıttığım son bir yakıcı öpücükle onunkini talep ediyor, mümkün olduğunca çok lanet olası duygu.

Seni çok seviyorum.

Dilini emerken Poe , ağır avuç içimi boğazının sütununa dayıyorum ve o sadece dağılıyor. Derinlere iniyorum, kendi salınımımınla onun salınımını kovalıyorum. Isı kasıklarımında dalgalanıyor ve beni kör ediyor.

Basınç omurgamdan aşağıya zıplıyor ve ileriye doğru atıyor. Tek yapabildiğim, dudaklarını ısırıp kemirirken kanımın güm güm atmasıyla birlikte sürüklenmek. Poe da aynısını bana yapıyor, ikimizin de ağzı özensiz, ıslak ve ihtiyaçla dolu. İç duvarları hâlâ uzunluğumun etrafında dalgalanırken, amını dolduran sıcak dölün her zonklaması ve fişkırmasıyla aynı anda hareket ediyorum.

Her şeyin gücü ikimizin de içinden geçerken kalbim boğazımda, göğsüm kabarıyor. İkimizi de aynı anda ele geçiren bu doruk noktasının ne kadar güçlü olduğu gerçeği sayesinde ikimiz de yandığımız ve süpürüldüğümüz için artık soğuktan eser yok.

Altımda, ilgilenmem ve çok şey açıklamam gereken kız, kalın, nemli kirpiklerden oluşan bir perdenin arkasından bana bakıyor. Pıtır pıtır yağın yağmur hala etrafımızı sarıyor ve her ne kadar burada birbirimize bağlı bir şekilde uzanmak istesem de, çamur ve yapraklarla kaplı ve iliklerimize kadar ıslanmış bir şekilde burada kalamayız. Ama ona şimdi ve burada söylemem gereken önemli bir şey var.

Boynunun ön tarafına doladığım elimi kullanarak başparmağımı kızarmış, öpücükle ısırılmış dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Parmaklarımı çenesini kavrayacak şekilde kaydırarak başımı tekrar eğiyorum ve ağzının yastık gibi yumuşak kıvrımına nazik, vaat yüklü bir öpücük konduruyorum.

Ağırlığımı dizlerimin üzerine veriyorum - böylece değerli kızımı ezmemiş oluyorum

-Diğer elimle avucunu göğsümün ön tarafına doğru yönlendiriyorum. Parmak uçlarını göğüs kafesime çarpan kalbimin üzerine koyuyorum. Ağzından isteksizce geri çekilirken bakışlarımı elinin, her gümbürtüyle adını tekrarlayarak öfkeyle pompalayan kasın tam üzerinde durduğu yere kaydırıyorum ve sonra çenemi eğerek Poe'nun şu anda ne kadar ciddi olduğumu anladığından emin oluyorum.

Senindir.

Al şunu.

Sonsuza kadar sakla.

Parmaklarımı banyonun yüzeyinde dans eden baloncuk denizinde gezdiriyorum. Buhar yanaklarımı ve göğsümü yıkıyor, donmuş kemiklerimi çözüyor ve kendimi sıcak bir kucağa sarılmış gibi hissediyorum.

Bu sabah olanlardan sonra hala ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi tam olarak bilmiyorum.

Angel beni gerçekten benim ona karşı umutsuzca kaybolduğum gibi seviyor mu? O öpücük beni dilsiz, kemiksiz bıraktı, söylenmemiş sözlerinin ve tutkulu itiraflarının ağırlığı altında eridim. Yine de hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyorum.

Telefonunda keşfettiğim şey hala doğru, beni kovalama ve neredeyse ruhumu ele geçirme şekli de gerçek olsa bile.

İki şey aynı anda var olabilir ve ikisi de doğru olabilir. Cehenneme gitmeyi dilesem bile hayatımın gerçekliği ve buraya nasıl geldiğim bu değil.

Grey ya da Hawke'dan bekleyebileceğim davranışlar böylesine hesaplanmışken, bunun nihayetinde Angel'ın işi olduğunu keşfettiğim için mi daha çok üzgünüm? Yoksa kalbimi ilk kez birine açtığım ve bunun beni getirdiği noktaya baktığım için duyduğum korku mu beni tüketiyor?

Belki de en çok tüm bunlar yüzünden sarsıldım... O benim Meleğim, o kadar şefkatli gözlere ve dikkatli ellere sahip olduğunu bildiğim adamdı ve bu ondan beklediğim son şeydi.

Bir kez daha, bu dünyada hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını hatırlatan bir mesaj aldım.

Sanki sessizce onu çağırılmışım gibi, devim banyoda beliriyor ve bana okunamaz bir ifade veriyor. Hâlâ sıırıslıkam ve çamur içinde ama ormandan beri benimle ilgilenmek için elinden geleni yapıyor. Bir kez daha, beni eve kadar taşıdı, bu banyoyu hazırladı ve son bir süredir beni burada tek başıma bıraktı.

İtiraf etmek istediğimden biraz daha fazla canımı yaktı -sırtını dönüp kapı aralığında kayboluşunu izlemek- ama sanırım bu aynı zamanda bana düşünmek için, düşüncelerimin daireler çizerek oradan oraya sürüklenmesi için biraz alan sağladı. Tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken zihnim vahşi bir yaratık gibi etrafta dolanıyor.

Ona doğru baktığımda, Angel küvetin kenarına doğru adım atıyor ve büyük bir pençeyle telefonunu uzatıyor.

Gözlerimi suya ve yükselen buhara dikip kaşlarımı çatıyorum. "Telefonunu buraya getiremezsin, ya ıslanırsa-"

Daha kelimeleri söylemeden eğildi ve lanet şeyi yüzeyin altına batırmaya gitti.

"Bekle-ne-tamam, tamam, , su geçirmez sanırım?" Parmaklarım bileğini yakalamak için uçuyor ve sırf bir şeyi kanıtlamak için telefonunu boğmak gibi son derece gereksiz bir gösteriyi durduruyor.

Başını sallıyor, sonra uzun bir süre beni inceliyor. Gözleri parmaklarımın arasında tuttuğu cihaza kayıyor ve orada ne olduğunu aydınlatmak için ekrana dokunuyor.

Sanırım beni bekleyen şey onun hazırladığı bir şey... Benim için bir mesaj.

Angel banyoda dolaşmaya devam ediyor, cevap vermek için yanımda durmuyor - hayır, bu bir konuşma değil. Beni telefonla bırakıyor, soyunuyor ve duşa giriyor. Yağmurda ve ormanda peşimden koştuğu ve ormanın zemininde seviştiğimiz için sıırıslıkam ve çamur içindeydi. İkimiz de öyleydik.

O sabunlanıp kısa bir süre durulanırken, benim dikkatim de okumam gereken şeye kayıyor.

Bu kez, mesaj baloncukları dizisinde değil. Paragraflar halinde yazılmış, uzun bir not oluşturuyor. Ben bu banyoda ıslanırken, o da benim için tüm bu kelimeleri yazıyor olmalı.

Hemen bir yumru yutuyorum çünkü bana yazdığı diğer metinlerden çok daha uzun. Çok uzun olmalı.

Bunu yapması onun için inanılmaz zor ve bu mesajın ortaya çıkarabilecekleri beni dehşete düşürüyor.

Gözlerimin ekranda gezinmesine izin verirken dişlerim yanağımın içini sıkıyor.

BİYOLOJİK EBEVEYNLERİNİZ Elysium Evi'nin seçkin üyelerindendi. Onların senin annen, baban ya da ailen olduğunu söylemeyeceğim çünkü hiçbiri değillerdi. Bu insanlar size yapıştırılan bir etiketi hak etmiyorlar çünkü siz onların türüne göre fazla iyisiniz.

Tek söyleyebileceğim, birkaç yıl önce sonlarını getirdikleri ve söylemeye cesaret edersem, dünyanın daha iyi bir yer olduğu. Onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, tek yapmanız gereken sormak, ben de size her şeyi anlatacağım. Bilmek mi istiyorsun? Bir gün uyanır ve öğrenmek istediğine karar verirken gerçeği asla saklamayacağım.

Gücü ellerinde tuttular. Sizin soyunuz da onların soyunun devamı. Anguis'te kan soylarına ve sahip oldukları düşünülen güce tutkun olanlar var. Bu yüzden tüm bunlar için seçildin ve oynadığım rol için inanılmaz derecede üzgünüm.

Yapmam gerekeni, her zaman yapmam gerekeni yaptım, ama bunun beni nasıl yavaş yavaş öldürdüğünü anlatmaya başlayamam bile. Gün be gün. Bunu bilmek zorundasın. Geçtiğimiz yıl yaşananları tekrarlamak zorunda kalmaktansa bir kurşun yağmuru ya da yüzlerce bıçak yarası almayı tercih ederim.

Her hareketini izledikten ve o kadar korkunç, hesaplı şeyler yaptıktan sonra, senin haberin olmadan hayatına sızdıktan sonra? Sana ilaç verdikten sonra mı? Seni Noire House'a çekmek için emir aldıktan sonra mı?

Benden benden daha fazla nefret edebilecek kimse yok. Poe, öfkemi hak ediyorum, iğrenmeni hak ediyorum.

Bunu yazarken -seslendiremediğim bir şeyi kelimelere dökmeye çalışırken- beni en çok korkutan şey, bunun asla yeterli olmayacağıdır. Yaptıklarım için sonsuza dek üzgün olduğumu söylemek ya da kendimi telafi etmek için hayatınızdan silmenin bir yolu olmasını dilemek, bunların hiçbiri yeterli olmayacak.

Ne kadar üzgün olduğumun derinlikleri çürümüş özümün ötesine geçiyor. Her sabah uyanıyorum ve zamanı geri almanın, onu parçalara ayırmanın bir yolu olmasını diliyorum.

ve sana huzurlu bir hayatı geri vereceğim, hem de benim parmak izlerimin olmadığı bir hayatı.

O korkunç, zehirli mesajları sakladım çünkü ilk günden beri beni ne kadar alt üst ettiğini sana göstermek istedim. Tüm o kelimeler o anda içimden döküldü ve onları durduramadım. İlk başta mantıklı gelmedi ama sonra neden durmadıklarını anladım.

Seni görmek, daha önce hiç hissetmediğim duygulara bir kapı açtı. Sana aşık oldum Poe ve bu beni öylesine çarpıttı ki kendimi aksi yönde ikna etmek için korkunç şeyler söyledim.

Sonra, sen buraya geldikten sonra, neredeyse her şeyi sildim. Geceleri yatağıma uzanıp hepsini silme seçeneğinin üzerinde geziniyor ve hiçbirisi yokmuş gibi davranıyordum. Ama seninle oturup her şeyi açıklamak istedim. Her şeyi itiraf etmek.

Ama önce sen buldun, ben fırsat bulamadan. Sana ne kadar derin bir aşkla bağlı olduğumu ve en başından beri öyle olduğumu bilmediğin için sonsuza dek acı çekeceğim.

Hayatından defolup gitmemi söylemek için her türlü hakka sahip olmana rağmen, senden son bir kez daha nezaketini isteyebilirsem, lütfen sana sarılmak için son bir şans ver bana. Sana bir daha dokunmama ya da o yumuşak gözlerini görmeme izin vermesen bile, orada her şeyi kastetmişim.

Sana o kadar aşığım ki, içim acıyor. Sana sonsuza dek aşık olacağım, benim güzel kızım.

Son satırı okuduğumda boğazım duygularla dolmuştu. Tüm gözyaşlarım çoktan orman zeminine karıştı, ama eğer biraz kalmış olsaydı, şu anda yüzümden aşağı süzülüyor olurlardı.

Benim tatlı, nazik, dağ gibi erkeğim yanıma geliyor ve ben de hemen elini tutup onu banyoda bana katılması için yönlendiriyorum. Ben titrek nefesler alıp verirken ve şu anda göğsümün boşluğunda bir arada var olmak için savaşılan kalp kırıklığı ve acı dolu aşkın kabaran gelgitini kontrol altına almak için öfkeyle göz kırparken, Angel arkamda bir pozisyona kayıyor ve beni o güçlü kollarıyla çevreliyor.

Ben her şeyi yeniden okurken, ellerim titrerken ve kalbim çırpınarak onunkinin içine kıvrılmak isterken, o dudaklarını boynuma götürüyor ve nemli tenimi usulca öpüyor.

"Seni affediyorum." Fısıltım etrafımızda yankılanıyor.

Kelimeleri yüksek sesle söylediğimde, tüm varlığımla onları kastediyorum ve Angel boğazımın kenarına doğru hırıltılı bir nefes veriyor. Kollarını daha da sıkarak beni gövdesine bastırıyor ve bu adamın ne kadar suçluluk ve pişmanlık içinde olduğunu bana anlatıyor.

"Sen onların seni yaptığı adam değilsin. Kalbini biliyorum ve ruhunun parçalarını yakından gördüm. Lütfen bana güven, Anguis'ten, sana bunları yapmanı emreden insanlardan, sana yaptıkları için kardeşinden nefret ediyor olabilirim... ama sana karşı sevgiden başka bir şey hissedemem."

Omurgama bastırarak konuşmama izin verirken kalp atışlarının hızla attığını hissediyorum.

"Gördüklerim benim gözlerim için değildi. Bunlar hazır olduğunda benimle paylaşman gereken mesajlardı ve ben senin güvenini kırdım çünkü düşüncelerini öğrenme konusundaki çaresizliğimin galip gelmesine izin verdim ve yanlış bir seçim yaptım. Bu beni şok etti ve bağlamı olmadan okumak beni korkuttu. Dürüst olacağım, bu korku o kadar gerçekti ki, o anda başka ne yapacağımı bilemedim."

Boynuma doğru hafifçe başını sallıyor ve o ten parçasını öyle yumuşak öpüyor ki ağlamak istiyorum.

"Seni bu kadar çok sevmem beni korkutuyor, Angel."

O büyük eller telefona uzanıyor. Tutmayı o devralıyor ve ikimizin de görmesi için bir cevap yazıyor.

■

Bir parçam sana olan aşkımdan da korkuyor, ama seni kaybetme düşüncesi sonunu getirmek istemediğim bir cehennem. İkimiz için de güçlü olmama izin ver ve seni her şeyden koruyacağıma söz veriyorum.

seni bizden almaya çalışan herkes.

"Bunu nasıl atlatacağız?" Ne dediğini biliyorum ama emirlere karşı geldiği için kendisini idam ettirmeyeceği bir geleceğin nasıl olabileceğini de göremiyorum.

■

Bırak da bunun için ben endişeleneyim.

Yazmayı bitirdiğinde Hawke'dan bir mesaj gelir ve saat altıda kulüpte olmamız gerektiğini söyler.

"Bu gece gitsek olur mu?"

Arkamda, Angel'ın aynı fikirde olduğunu hissediyorum. Ekranda, daha fazla güven verici sözler ekliyor.

Bu şekilde başaracağız. Sen zırhtaki çatlağı bulana kadar dördümüz onların kurallarına göre oynayacağız. Güvenini hak etmiyorum, ama tüm sabahların boyunca yanında olmayı hak ettiğin adam olmama izin ver, tatlı kızım.

Ekranda yazdıklarını okumam için bana bir an verdikten sonra -bunu yaparken midemde kelebekler uçuşuyor- çenemi eğerek kendi tarafına dönmemi sağlıyor. Angel beni o kadar yavaş, o kadar yavaş öpüyor ki, sanki bu dünyada bu banyo ve onun dudakları dışında gidebileceğim hiçbir yer yokmuş gibi. Biz burada sessizce otururken sakalının törpüsü ve çizdiği her şeyden emin, kutsal ve değerli. Nihayet bu an, bu banyonun ötesinde var olan her şeyi unutabileceğimiz ve sadece birbirimizle olabileceğimiz bir an.

Bu adam hayatımı çalmış olabilir ama bu süreçte kalbimi de güvence altına aldı.

"Bu gece yapman gereken hiçbir şey yok, aşkım. Sadece kucağıma otur ve güzel görün."

Yanımda, Grey Poe'yu tam da bunu yapması için aşağı çekiyor, kulübün salonuna bakan bu uzun kanepede ben ve Angel'ın arasına sokuluyor ve belini çevreleyen ellerine şakacı bir vuruş yapıyor.

"Hâlâ burada olmak zorundayım, değil mi? Bu *da bir şeydir*." Kızımız gözlerini deviriyor ve her ne kadar Grey'le şakalaşıyor olsa da, Angel'a her bakışında ya da parmaklarını onun kalçasında gezdirdiğinde bunu fark ediyorum.

Daha önce ikimize de mesaj atarak, aralarında paylaşılan gerçeği bize bildirdi. Ekranda kısa sözler olabilir, ancak onu kaybettiğini düşündüğü her işkence anı, bu ayrıntıları açıkça paylaşmasa bile, ön ve merkezdeydi. Poe anlamaya ve affetmeye istekli olmasaydı, bunun ona ne yapacağını kim bilebilirdi.

Kim bilir hepimize ne yapmış olabilir.

Poe'nun artık aramızda olmaması halinde geleceğimizin ne olacağını düşündüğümde, ağır bir yük ciğerlerimin tam tepesine oturuyor.

Suya bir parmak bile daldırdığımı bilmeden kendimi çok derinlerde buldum.

Bu cehennemden onsuz çıkmamın imkanı yok.

Bardağımın içindeki buzu döndürürken, ikisinin birlikte oynastıklarını duyuyorum. Grey'in yaptığı şey bu. Onu güldürüyor, sırtıyor ve

O ela gözleri ve her şeyi yiyip bitiriyor, haklı olarak, çünkü hepsi onun için.

Grey ona ne Angel'ın ne de benim verebileceğim bir şey veriyor ve ona, ilgi ve şefkati konusunda benim yapabileceğimden çok daha cömert davrandığı için minnettarım.

Elbette bir anlamda farklı; işin içinde güç dinamikleri ve seks olduğunda, o anları kontrol edebiliyorum. Poe'yla birlikte olduğum ve aramızda kıvılcımlar çakan bir şeyler olduğu zamanlar, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Şimdiye kadar ciğerlerimi dolduran her şey kir, felaket ve kanla boğulmuşken, derin derin soluyabileceğim nadide bir dağ havası.

Ama burada, bu gece, üstündeyim. Doğal olarak maskemi takıp rolümü oynuyorum ama yine de bana tüm bunların ötesinde bir şeylerin olduğunu gösteren insanların yanında oturuyorum.

Tabii bu mümkünse, hepimizin ölmesini dilemeden.

"Hawke çok ciddi görünüyor, küçük çiçek. Alnındaki şu sıkıcı, çatık kaşlı çizgilere baksana. Ne dersin, neden ona gülümseyecek bir şeyler vermiyorsun?"

Poe bana kara kirpiklerini kırpıştırarak bakıyor. Ruhuma doğru uzanıp kalbimi avucunun içine alabilecekmiş gibi görünmediği bir an var mı?

Elbisesindeki kıvılcık ipeğin tonu pürüzsüz, bronz tenine çok yakışıyor ve bu gece saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Onunla iç çamaşırından başka bir şey giymeden arkadaşlık etme zevkini tattım ama elbisesinin halter yaka kesimi ve dolgun, dökümlü eteğiyle bir rüya gibi.

"Kızımız benim sıkıcı olmadığımı biliyor." Grey'e gözlerimi kısıyorum ve Poe'nun beline uzanarak onu kendime doğru çekiyorum. "Daha önce bahsetmediysem, inanılmaz görünüyorsun," diye mırıldanıyorum kulağına, onu kucağıma, diğer ikisine bakacak şekilde oturtmayı başarırken.

"Bunun için Grey'e teşekkür etmelisin... Yakın zamanda keşfettiğim gibi. Benim için koca bir gardırop hazırlayan kişinin sen olduğuna inanamıyorum." Bacaklarını kalçalarımın üzerinden geçirerek bana yaslanıyor ve Grey'e inanamayarak başını sallıyor.

Göz kırıyor. "En azından birimizin tarz sahibi olmasından memnun değil misin?" Angel onun yan tarafını sertçe dırter.

Siktir , Grey.

"Oh, ne? Tüm bu süre boyunca onu büyük boy taktik giysiler içinde boğmuş ve tepeden tırnağa siyaha boğmuş olurdunuz. Kızımız kan kırmızısı içinde özellikle lezzetli görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Kesinlikle doğru olsa bile bir başka onaylamayan bakış daha alıyor. Kız inanılmaz görünüyor.

"Bu gece burada olmamın başka bir nedeni var mı?" Poe, sesinde biraz tereddütten daha fazlası ile bana soruyor. Ona her ayrıntıyı anlatmamak, hem Grey'in hem de benim artık farkında olduğumuz şeyleri ondan saklamak her zaman var olan ve süregelen bir zorluk. Tıpkı Angel'dan gizlemeye karar verdiğimiz gibi, onun da pimi çekip bombayı fırlatacağından ve öfkesi açığa çıktığında hepimizi paramparça edip unutulmaya göndereceğinden bir an bile şüphe duymuyorum.

Yani şimdilik göze batmamalıyız. Yeterince şey biliyor. Poe farkında olması gereken parçaları biliyor.

"Bizler tahtlarımızda oturan ve her gece ayaklarımızın dibinde etten bir okyanus oluşturan ürkütücü tanrılarız." Avucumun kalçasının üzerinde kaymasına izin veriyorum, yumuşak kumaşı okşuyorum ve kendimi çok doğru hissettiren bir şekilde topraklıyorum. "Elbette prensesimizin inkar edilemez bir şekilde bizim olarak görülmesini istiyoruz."

"Olmasam bile mi?" Parmak uçlarının boğazımdaki kirli sakalları okşamasına izin veriyor.

"Hepsinin canı cehenneme demek için daha iyi bir yol var mı?"

Poe'nun boyalı dudakları hafifçe yukarı kalkıyor. "Bu fikri sevdim."

Grey ve Angel iletişim kurdukları şekilde mesajlaşırken bir süre bu şekilde oturuyoruz ve her zamanki vücutlar ve cinsel iştahlar, ışıkların kırmızı parıltısı ve bu odanın sağladığı boğucu atmosfer altında gelişmeye başlıyor.

Bu, bunun gibi sayısız gecenin bir kopyası. Her seferinde buradaki her şeyi denetlemek, burada çalışan ekibimin sorularını yanıtlamak, üyelerin ve VIP'lerin bitmek bilmeyen isteklerini yerine getirmekle yükümlüydüm.

Ve her nasılsa, Poe yanıma kıvrılmış, sessizce beni izlerken hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Parmakları gömleğimin ön kısmına uzanıyor ve onu kucağıma alarak gölgelerden beni izleyebilecek herkes için benim üzerimde bir hak iddia ediyor.

Çünkü bu gece burada Dominantlarıyla birlikte çok sayıda itaatkâr var ve şu anda bu kamusal alanı işgal eden çoğunluk ya ayaklarının dibinde ya da bacaklarının arasında diz çökmüş durumda.

Bu, Poe'nun şu anda bir sahnenin parçası olmadığını herkese gösterme fırsatı. Kimseye şov yapmak zorunda değil ve yine de gönüllü olarak burada benim yanımda olmak istiyor.

Anladığım kadarıyla Poe bu dünyadan fazlasıyla etkilenmiş. Hiçbir şeyden çekinmiyor -belki de bunun nedeni damarlarında kadim bir vaat gibi yaşıyor olmasıdır- aslında seks, kan ve hatta Grey'in küçük ganimetleri olarak sakladığı vücut parçaları hakkında açık bir merak sergiliyor.

"O güzel neler geçiyor, hmm?" Grey parmaklarını kızın ayak bileğinden yukarı kaydırarak vücudunda bir zevk titremesine neden oluyor. "O gözlerde dans eden bir soru var." Dudaklarını ıslatarak onu dikkatle inceliyor.

"şu anda burada olduklarını mı düşünüyorsun?" Poe söylüyor. Tereddütle ya da korkuyla değil; aslında nefes alış verişindeki aksaklıkta bir şey var.

"Bunu bilmek imkânsız." Başımı eğip dudaklarımın kulağına izin veriyorum.

"Olmalarını ister misin, küçük çiçek?"

Angel'ın omuzları kaskatı kesilir, onu bizden almak isteyen her kimse her an gelip bunu yapabileceği düşüncesiyle zaten tetiktir.

"Bilmelerini istiyorum, seçtiğim kişinin sen olduğunu görmelerini istiyorum." Bu itiraf dördümüzün arasında süzülürken nefes veriyor ve lanet olsun, uzun zamandır çürüdüğüne ve kırıldığına inandığım kalbimin bir parçasını diriltmek için bir şeyler yapıyor, yaşadıklarımın sonra bir daha asla atmayacak.

Poe elini çenemi okşamak için kaydırıyor. "Her zaman buradan götürülsem bile bunu bilerek yaşamak zorunda kalmalarını istiyorum-"

Yanımızda, iki adam da ani bir ses çıkarıyor. Angel'ınki bir uyarı gümbürtüsüydü ve Grey araya girdi. "Böyle bir şey olmayacak." Sesi alçak ve sertti.

"Ama eğer öyleyse, bunu akıllarına kazımalarını istiyorum, inisiyasyonlar ve Anguis'in tüm saçmalıkları dışında, her zaman düşüneceğim kişinin siz olduğunuzu bilmelerini istiyorum. Bana her şeyi dayatmaya çalışabilirler ama ben sadece üçünüzü seçiyor olacağım. Gözlerimi kapattığımda sadece sizi göreceğim."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," diyorum, sesimi eşit tutmaya çalışarak, çünkü içimde patlamak üzere olan korkunç bir yıkıcı güç var.

Az önce çizdiği senaryoyu düşünmek bile göğsümün sıkışmasına yetiyor.

Özellikle de şu ana kadar kızımızın başına gelenlerden kısmen kimin sorumlu olduğunu bilerek.

"Geçen sefer buraya geldiğimde yerine getirilmesi gereken bir şart vardı. Bu sefer, sizinle birlikte olduğum her saniyenin kendi özgür irademle *olduğunu görmelerini* istiyorum. O pisliklerin hepinizi ne kadar çok istediğimi kendi gözleriyle görmelerini istiyorum." Poe başını geriye yatırıp bana bakıyor ve keşke zihnindeki tüm kaosu durdurmanın bir yolu olsaydı diyorum. Entrikalar, planlar ve her zaman iş başında olan çoklu katmanlar. Buraya sık sık gelen diğer herkes gibi hiçliğe dalabileceğimiz sessiz bir anın tadını çıkarmayı hiç bu kadar umutsuzca istememiştim.

Birlikte oturup, gecenin üçünde bir küvet çikolatalı şekerleme eşliğinde hikayeler paylaşmak ve dilinin dudaklarının köşesindeki küçük bir dondurma lekesini yakalamaya çalışmasını izlemek için daha fazla fırsat istiyorum.

"Öyle mi prenses?" tek şey, usulca gülümserken ağzının büyüüne kapılmak oluyor. Çenesine dokunmak için uzandığımda başparmağımı alt dudağının dolgun kabarıklığı üzerinde gezdirme fırsatı buluyorum.

Poe bu fırsatı değerlendirerek dilinin ucunu pedin üzerinde gezdiriyor, ardından yumuşak dudaklarını başparmağımın etrafına doluyor ve beni sıcak, ıslak ağzının içine nazıkçe emiyor. Onun mükemmel bir şekilde yaptığı gibi dizlerimin arasına yerleşip aynı şeyi yapmasını beklerken sikim inliyor.

"Siktir, bu çok ateşli." Grey, zihnimin etrafında tur atan kelimeleri yankılıyor. "Burada hepimizin önünde yemeğinle mi oynayacaksın Calliano?" Her ikisi de bizi izleyebilsin diye Angel'a yaslanarak geveliyor.

Kızım başparmağımın etrafında gülümseyip sonra ıslak bir sesle parmağımı ağzından çıkarırken kahverengi gözleri parıldıyor. Bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru kayıyor ve oradaki özlem, etrafımızdaki diğer tüm seslerin yoğun bir sis tarafından tüketilmiş gibi ölü hale gelmesine neden oluyor.

Şu anda sadece dördümüz varmışız gibi geliyor ve kim olduğumuzu ya da neden burada olduğumuzu unutmak son derece cazip geliyor.

Poe beni bildiğim her şeyi unutmaya teşvik ediyor ve bu benim gibi bir adam için imkânsız geliyor. Ancak, onun tadının cazibesi ve o boğucu zevk iniltileri beni yetiyor. Belki, sadece

Belki de sadece birkaç hafta önce akla yatkın olmayan bir şey, gözlerimin önünde gerçekleşiyor.

"Sizi en çok ne memnun eder, efendim?" Mırıldanıyor, kara gözleri hâlâ beklediği izin sözlerini arıyor.

"Bize tam olarak ne istediğinizi söylemenizi istiyorum. Hepimiz duyalım."

Bu muhteşem kız kucağında, sertleşen sikimin tam üzerinde kıvranmaya başladığında kalçaları birbirine .

"Seni öpmek istiyorum." Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

"Seni nasıl görüldüğünü görmelerini istiyorum, çünkü bunu onlara asla vermem." Avucum boynunun ön tarafına yerleşiyor ve ağzım onunkine mühürlenmeden önce Poe kelimeleri zar zor telaffuz ediyor. Yavaş ve şehvetli bir öpüşme; ben öne doğru eğilirken dudaklarını uzun uzun içiyorum. Poe'ya sahip olmanın ne kadar iyi hissettirdiğinden başka hiçbir şey düşünmüyorum.

Ve buradaki her sikik herifin

şüphesiz biliyorum. *O benim. O bizim.*

Ona sahip olduğunu düşünenler, kendileri görebilirler. Kızımın içimde erişişini izleyin. Dillerimizin nasıl birbirine geçtiğini ve benim telaşsız bir şekilde ağzını talep etmem Poe'nun bunu ne kadar istediğini gösterirken onun zevkle nasıl inlediğini görün.

Geri çekilirken nabzım göğsümde durmaksızın atıyor, onun gözleri parlayan ve kızaran görüntüsüne bakıyorum. Bu manzaranın tadını umduğum kadar uzun süre çıkaramıyorum çünkü Grey çoktan eğilip Poe'nun ensesine yapışmış ve vücutlarını birbirine sürtüyor.

Grey'in kızın ağzına hınzırca gülümsemesine neden olan durgun, ısıracı bir oyunculukla öpüşmelerini izlemek için en iyi bakış açısına sahip oluyorum. Kızın alt dudağını dişlerinin arasına alıyor, çimdikliyor ve bunu yaparken sessiz bir inilti çıkarıyor.

"Kızımızın söyleyeceklerini duymak için çok hevesli, hmm." Parmaklarımı kalçasının yumuşak kıvrımına doğru esnetiyorum. Grey'in muzip gözleri benimkilere kayarken, dilini kızın diliyle bir kez daha buluşturmak için geri dönüyor. Poe'yu öperken beni dikkatle izliyor ve ne yaptığını biliyorum.

Aramızda ara sıra titreşen bir şey var. Bu, Angel'la aralarındaki tanımlanmamış ilişkide olduğu gibi onunla *birlikte* olma dürtüsü değil. Bu tamamen cinsel bir şey, hiç kaşımadığım bir kaşıntı. Esas olarak erkeklerle birlikte olma arzum olmadığı için, Poe'dan başka bir kadınla birlikte olmak istemediğim gibi. Yine de bu his ara sıra esintideki bir parfüm notası gibi içeri süzülüyor. Bana soruyor

Grey gibi bir adam için kendim hakkında bildiklerimi bir kenara bırakıp bırakmayacağım sorusu. Hayır, Grey *gibi* bir adam için değil, onun için.

Böyle anlarda, ela gözleri benimkileri bulduğunda, ağzı bizim kızinkilerle birleştğinde ve birlikte çok iyi göründüklerinde, bu hissi keşfetmeyi düşünmenin bir yolunu görebiliyorum. Gerçi bu sadece onunla oldu. Angel ve ben baş başa saatler geçirebiliyoruz ve orada bir aşinalık, rahat bir bağlantı var, ama kardeşlerim için hissettiklerimi onun için de hissediyorum.

Gözlerini son bir süre benimkilerde tuttuktan sonra tüm dikkatini Poe'ya veriyor. "Lanet olsun, senin tadın bağımlılık yapıyor, küçük çiçek." Şimdi biraz daha sert nefes alıyor ve bundan sonra neye ihtiyacı olduğunu açıklamak için kelimelere gerek yok. Angel eğilip dudaklarını Poe'nun boğazının yan tarafına, tam o çırpınan nabzın üzerine yerleştiriyor. Poe'nun kanının her titreşimini ve hızlanmasını ağzının altına alırken, Grey Angel'ın bacağına okşamak için uzanır.

Onun iç çekişi çok güzel bir şey. Bu iç çekişte kızımızın Angel'ın kalbini öğrendiği için ne kadar rahatladığını duyabiliyorum - her ne kadar ikimiz de uzun zamandır onun her şeyi tüketen saplantısının ruhunda ne kadar derin oyuklar açtığını biliyor olsak da. Ne kadar kötü bir duruma düştüğümüzü itiraf etmek hepimiz için en kötü şey olabilir ama o bunu bilmeyi hak ediyor.

Ona benim için ne kadar önemli olduğunu gösterememekle ilgili kendi başarısızlıklarımı fark etmemi sağlıyor. Konu samimiyet olduğunda ne kadar berbat durumda olduğumu ortaya çıkarıyor çünkü duygularımı yeterince ifade edebileceğimi bilmiyorum. Acıdan başka hiçbir şey olmamışken, bunu Poe gibi birinin hak ettiği türden bir nezaket ve şefkate nasıl dönüştürebilirsiniz?

Angel dudaklarını birbirine değdiriyor, sadece kısa bir süreliğine, ama bu gece buradan ayrıldıktan sonra daha ne kadar çok şey olacağına dair bir vaatle. Birlikte geçirdikleri günden sonra, her öpüşlerinde bunu yaptığının farkında olmasa bile, kucağında masumca sürtünen küçük güzel şey söz konusu olduğunda hala son derece bölgeci hissettiğine şüphe yok.

"Şimdi iyi bir kız ol ve kelimelerini kullan prenses. Şimdi bize ne istediğini söyle." Başparmağım kalçasını okşuyor ve avucumu kaydırıp yumuşak kık yanaklarından birini kavrayıp sıktığımda el izimin tam olarak nereye oturduğunu ona hatırlatıyorum. Dudaklarını ısıyor ve Grey ile Angel'ın öpücüklerinden daha fazlasını istiyor olabilir ama zevkinin bu yönünü şımartmamdan ne kadar hoşlandığını inkâr etmek mümkün değil.

"Sizi birlikte görmek hoşuma gidiyor." Poe alt dudağını dişliyor ve diğer ikisine, onları ve aralarındaki bağı ne kadar önemseydiğini gösteren bir bakış atıyor.

Grey'in ağzı kıvrılıyor ve öpücükle ısırılmış dudaklarına bakmak için başını eğiyor. "Angel'ın ağzının benimkinden de senin amında olduğu kadar güzel görünüp görünmediğini görmek ister misin?"

Kızım yer değiştiriyor, kalçalarının birbirine ne kadar sert kenetlendiğine bakılırsa hiç şüphesiz tam da bunu hayal ediyor.

"Sorusuna cevap ver." Nefesim yüzünün yan tarafında dans ediyor ve saçlarını bir omzunun üzerinden geçirip parmaklarımı ipeksi dalgaların arasında gezdiriyorum.

"Evet. Lütfen."

Ve hiçbirimiz bu kızı reddetmekle ilgilenmediğimiz için, onun isteğini yerine getirirler. Dudakları kenetlenip iki adam öpüşürken, enerjilerinin güçlü itiş ve çekişleriyle birbirlerinin ağızlarını kovalarken, Poe çözülüyor. Aralarındaki bağı bulmalarını izlemenin keyfini çıkardığımız her uzun anda, yüksek sesle sızlanmamaya çalışarak dudağını ne kadar sert ısırıldığını hissedebiliyorum.

Bu arada, o istek ve ihtiyaçla aklını kaçıırken, benimkine bastırılmış yumuşak vücudunun tadını çıkaran şanslı kişi benim.

Ağzımı tam kulağının dibinde tutarak, bu durumun beni gitme çaresizliğine teslim olmaya ne kadar sürüklediğini kelimelerimle sertçe ifade ediyorum. Her şeyin canı cehenneme demek ve akşamın bu erken saatlerinde bunu nadiren yapmama rağmen bu konaktan uzaklaşmak.

"Bu seni bizim için ısıtıyor mu prenses? Onları izlemek?"

Bana yavaşça başını salladı, bakışlarını yanındaki manzaradan ayıramıyordu.

Bi

z. "Başka ne istiyorsun? Kelimelerini kullanmanı istiyorum."

Diğer ikisi ayrılıyor ve oturduğumuz yerden şunu görmek çok kolay Bu anı paylaşmaktan nasıl tahrik olduklarını. Öpüşmekten başka bir şey olmayabilir ve böyle bir yerde yapabileceğiniz en uysal şey de budur. Ancak, bundan çok daha fazlasını hissettiriyor; açıklayamadığım bir şekilde, dudakları kilitlemenin basit eylemi, burada bu kanepede açık havada sevişiyor olmamızdan bin kat daha samimi hissettiriyor.

Poe bu kez dolgun dudağı hâlâ dişlerinin arasındayken Grey'le göz göze geliyor... ve boynunu bükerek bana bakıyor.

Tabii ki istiyor ve aslında bunu yüksek sesle söylememiş olsa bile, bana istediğinin bu olduğunu söyleyecek kadar kendine güvendiği için gizliden gizliye onunla gurur duyuyorum. "Grey'in Angel için yaptığı gibi benim için erimesini izlemek ister misin?" "Sadece sen istersen..." Daha şimdiden yüzdüğü için bile özür diliyor. ve Poe'nun bizi birlikte görmekten hoşlandığı için bir şekilde hissetmesini istemiyorum.

Uzanıp Grey'in gömleğinin önünü yumrukluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Ne kadar güzel bir ağzın var, kasap. Kızımız o dudakların benimkiler üzerindeyken nasıl göründüğünü görmek istiyor. Ne dersin?"

Gözleri benimkiler, ağzım ve kızımız arasında gelirken göz bebekleri büyüyor. Poe'ya göz kırparken yüz ifadesine ukala bir sırıtış yerleşiyor, sonra o ışıltılı gözlerini tekrar benimkilere dikeyor.

"Bana aşık olma derdim, Calliano."

Onu ağzıma doğru çekerken içimden karanlık bir ses çıkıyor, dudaklarının ıslaklığının benimkine yaklaşmasına izin veriyorum ve aynı anda hem tanıdık hem de yabancı olan bir dizi kokunun etkisi altına giriyorum. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyoruz ki, bunun aramızda doğal bir şey olduğunu hissetmemek imkansız, ancak beynim Grey'i ilk kez öptüğüm gerçeğiyle oyalanıyor.

Kirli sakalları, Poe'yu öpmekten çok farklı hissettiren bir şekilde benimkilere sürtünüyor. Ona sarılıp ağzımı dolaştırdığımda yumuşak ve narin hatlara sahipken, Poe'da sanki altımda paramparça olmayacakmış gibi hissettiren sert bir kenar var. Onu daha da zorlayabilirim ve o her şeyi sorgusuz sualsiz kabul eder.

Alkol ve nanenin keskin baharatı ve dilimin ileri doğru bastırmasına izin verişindeki çekici bir şeyin tadıyla birlikte dilimi kaplayan *onun* tüm erkeksi ipuçları var.

Dişlerim dudaklarını mıcıkıyor ve mıcıkلامamın altında sırıttığını hissediyorum; kıkırdamasını duyuyor ve tadıyorum. Sanki başından beri böyle hissedeceğimi ve sonunda kendimi arkadaşlığımızın çok daha karmaşık hale geldiği yeni bir ana doğru yol bulmaya çalışırken bir labirentin içinde bulacağımı biliyordu.

Onunla bundan daha fazlasını yapıp yapmayacağımı hâlâ bilmiyorum; bedenim hâlâ gençken uğradığım onca kötü muameleyi unutmaya çalışıyor, ama tam burada onunla birlikteyken -onu öperken- acele etmemek konusunda kendimi güvende hissediyorum ve o da beni mahvetmeyecek.

Grey uzun zamandır orada ve kendi şeytanlarının ortaya çıkıp oynamak için nasıl bir alana ihtiyaç duyduklarını görüyorum. O benim en kötü halime tanık oldu, ben de onun en kötü halini biliyorum. Bir şekilde kendimizi bu karmaşanın içinde bulmamız çok şiirsel.

"Ne düşünüyorsun, küçük çiçek? Tüm bunlardan sonra yeterince azgın mısın?" Grey geri çekiliyor ve parmaklarım yavaşça gömleğinden çözülüyor. "Bak ne başlattın." Onu elimden çekip alıyor ve yanımdan ayrılmasına izin vermeye isteksiz olsam da Angel'ın ona yakın olmak için ne kadar çaresiz olacağını da biliyorum.

Yeterince emin, kolunun altına yerleşecek bir yer buluyor, mutlu bir gülümsemeyle sakalını okşamak için uzanıyor ve dudaklarını birbirine sürtmek için başını eğiyor.

"Bu sikiş festivali arasında daha ne kadar kalmamız gerekiyor?" Grey bacaklarını uzatıyor ve odayı işaret ederek tek kaşını bana doğru kaldırıyor.

Öpüşmemizi büyütmediği için ona minnettarım. Ukalaca laflar etmeyecek ya da sırf laf olsun diye ortalığı karıştırmayacak. Ama bu bilgiyi gelecekteki bir an için saklayacağını biliyorum çünkü aramızdaki manyetik çekim her neyse onu hissetmiş olacak.

O anın ardından bıraktığı karıncalanma hissiyle birlikte, kirli sakalının dudaklarıma sürtünmesini hâlâ hissedebildiğim gerçeği.

"miyiz?" Poe'nun karanlık gözleri arasında gidip geliyor.

"Bence yeterince gösteri yaptınız prenses." Başımla onlara doğru selam veriyorum. Kafamda, kulüpte geçirdiğim bir gecede normalde yapmam gereken her şeyin kontrol listesini gözden geçiriyor olsam da, bir kez olsun hepsini bir kenara bırakıp memnuniyetle unutmak için daha iyi bir neden düşünemiyorum.

Bu gece, her zaman olmak zorunda olduğum *Hawke Calliano* olmama gerek yok.

"Hadi buradan siktir olup gidelim."

Damarlarımı bir his seli kaplıyor. Parlak kıvılcımlar süzülüyor ve kesinlikle kan olması gereken şeyin yerini, her uzvuma akan rahatlama arzusuyla tüketen bir istek alıyor.

Uyku halim yoğun bir zevke dönüşüyor, bu sabah olduğu gibi, bir orgazm bedenimi ele geçirirken uyanmanın ortasındayım.

Kalçalarımın arasındaki sıcaklık ve kayganlık beni titretirken, dev koruyucumun beni en sevdiğim şekilde uyandırmasından duyduğum memnuniyetle uzanıp iç çekiyorum. Her ne kadar dün gece dördümüzün birlikte yatağa düşmesiyle ilgili olaylar sırasında çok daha dikkatli davranmış olsa da, burada ve bana hızla bağımlısı olmaya başladığım türden bir *günaydın* veriyor.

"Angel."

"Hayır. Bu güzel kalçaların arasında sadece bir şeytan var prenses." Ateşli sözler göbeğime karşı söyleniyor, ardından hala üzerinde yuvarlandığım doruktan sorumlu olan çok yetenekli dil tarafından mızraklanmanın kötü hissi geliyor.

Aman Tanrım. Gözlerimi açmama neden olan ses, beni selamlayan mavi gözler kesinlikle Hawke'a ait.

"Diğerleri nerede?" Bedenime bu şekilde hükmedenin kim olduğunu anladığım anda nefes alış verişlerim hızlanıyor. Ne kadar ıslak ve ağırlı olduğumu hissetmeye başladığıma göre, bir süredir benimle oynuyor olmalı.

"Umurumda değil. Duş alıyorum." *Yala.* "Lanet olsun, ne kadar zamandır orada olduklarına bakılırsa." *Em.* "Böylece amını tamamen kendime alacağım."

"Yapamam, bir daha olmaz." Ağzının altında kıvranıp itiraz etsem de, az önce uyanmanın eşiğindeyken ne kadar sert boşaldığım için çok hassas olsam da, Hawke rahatlamıyor. "Lütfen, bu çok fazla..."

Ağırlığını kaydırarak bedenimin üzerine tırmanıyor ve onun için yayılmış halde kalmamı sağlıyor. Kanım aşırı uyarılmış zevkle şakırken, iki kalın parmağını içime sokuyor. Benden bu kadar kolaylıkla çıkardığı acınası iniltiyi zapt edemiyorum. Hawke ona verdiğim her hissin, her titreyişin tadını çıkarırken o safir mavisii gözleri içime akıyor çünkü vücudumun onun dokunuşu altında ne kadar duyarlı olduğunu hissedebiliyorum.

Kanalım onu sıkıca kavıyor ve sırlarımın her birini ele veriyor. Dün geceki sevişmemizin sisi henüz dağılmamış olsa da onu şu anda çok fena istediğimi.

Gözleri tam olarak kavrayamadığım bir şeyle dolu, orgazm hala beynimi karıştırıyor ve parmakları beni bir kez daha sınıra doğru çalıştırıyor.

Sesinde çakıllı bir ton var, aynı anda hem bir uyarı hem de bir emir gibi. "Onlara kaçıp duruyorsun, böylece seni becerip paylaşacaklar, tüm bunlar olurken düşmüş bir Melek sana o duygulu gözlerle bakıyor ve Grey sana tatlı küçük isimler takıyor."

Onu bu şekilde duymak aldığım zevki göklere çıkarırken, yumruklarım çarşafın içinde sıkılıyor ve sırtım onun elinin gücü altında eğiliyor. Hawke parmaklarını acımasızca içime sokup çıkarıyor, bu sırada ben bir dizi acınası yalvarma sesi çıkarıyorum.

"Seni paylaşmak umurumda değil, gerçekten değil, ama hepimizin eşit derecede sahiplenici olduğunu, tatlı amcığına sahip olma ihtimalinin seni ne kadar tahrik ettiğini görmek hoşuma gidiyor."

Bu resmen patladığım an. Beni tam istediği yere getirmiş, zahmetsizce çekiştirdiği ve oynadığı sallanıyor, gözleri gözlerimi delerken beni nefes nefese, kıvranan bir karmaşaya dönüştürüyor.

"Unutma, gerçekten neyi arzuladığını biliyorum prenses. Memnun etmek, yatıştırmak ve mükemmel bir sürtük olmak istediğin karanlığı biliyorum." Hawke'ın bana bakışı çok vahşii ve ona gösterdiğim her zevk kırıntısını yutuyor. O da benim bu halimden kendine pay çıkarıyor.

Onun kontrolüne karşılık vermek ve hayatımı sikmek, eğer ona her yerde ve her zaman bu şekilde kontrolü ele geçirme iznini memnuniyetle verirsem.

Nefes nefese inlemelerim odayı doldururken parmaklarının etrafında o kadar sıklaşıyorum ki, fermuarını açıp içime girmesi için ona yalvarmak geliyor içimden.

"Hawke."

"Mmmfuck. Beni ne kadar sert kavradığını hisset. Devam et, koş ve her deliğinden döl akana kadar seni paylaşıırken seni horozla doldurmalarına izin ver. Ben burada bekliyorum olacağım. Ve ikimiz de biliyoruz ki seni benim için parçalara ayırmak için tek yapmam gereken avuç içimi o kışına basmak."

"Aman Tanrım."

Beni parmaklarına geçirirken bakışları parlıyor ve beynim ne yaptığına yetişemedi. Hawke boştaki eliyle çenemi kavrayıp üzerime diz çöküyor. Şu anda, dünyamdaki baskın gücün her santimi o.

"Artık senin tanrın benim prenses. Sen parçalanırken bu güzel dudaklar *benim* adımı çağırıyor. Bu yataktaki tek tanrı, gün boyu dilimde senin tadınla buradan ayrılmak isteyen en kötü türden bir adam, çünkü beni delirmekten alıkoyan tek şey bu."

Beni sürüklediği doruk noktası bir dalga gibi inip beni yatağa yapıştırırken ağzım bir karışık kalıyor. Parmakları çenemi çimdiklemeye devam ediyor ve bana tamamen sahip olmak istercesine ağzımın içine tükürüyor.

Onun yoğunluğundan, tükürüğü dilime çarptıkça onun ve benim tadımdan ürperiyor ve hıçkırıyorum. Onun hâkimiyeti, varlığı, sözleri... hepsi beni tüketiyor ve o benimle uğraşırken ben zevkten soluyan bir enkazdan başka bir şey değilim.

Parmakları bana mükemmel bir şekilde masaj yapıyor ve gözlerim kapalı olmasına rağmen, kan dolaşımda dolaşan onun, Grey'in ve Angel'ın kokularıyla çevrili yatağında beni çözülürken izlediğini hissedebiliyorum.

Kalbimin boşalmasını ve bu adamın peşinden gitmesini engelleyecek hiçbir şey yok. Artık tamamen göğsümün dışında, üçüne ait bir yerde duruyor. Tamamen kayboldum ve onlara en kötü şekilde aşık oldum.

"Tanrım, benim için geldiğinde çok güzel oluyorsun," diye mırıldanıyor Hawke ve dudaklarımın arasından dökülüyor. Körü körüne ona uzanıyorum, kollarımı etrafına sarıyorum

ensesinden tutup ağızıma doğru sürükledim.

Kendimi orada tatmak istiyorum ve benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum, her ne kadar bunun bir anlamı yokmuş gibi görünse de. Hawke Calliano benim için hala büyük ölçüde bir gizemken, bırakın üç erkeği, ona bu kadar derinden bağlı hissetmek nasıl mümkün olabilir?

Yakınlaşmama izin vermeyen bir adam ve şimdi onunla bir uçuşuma yaklaşıyormuşum gibi hissediyorum. Ya kalbimi kırduğında aşağıdaki sivri kayalıklarda parçalara ayrılacağım acımasız bir dalışla sonuçlanacak ya da belki de boşluğa doğru paldır küldür düştüğümde beni yakalama şansı var.

İkincisi olması için neler vermezdim.

Noire House'un arka tarafındaki gizli girişin önüne yanaşıp motoru durduruyorum ve ellerim direksiyonu parmak eklemlerim hayalet gibi beyazlaşana kadar kavırıyor.

İşte burası.

Bu, her şeyin harekete geçtiği çok önemli bir andır. Bir kez başladı mı, geri alınamaz.

Yanımdaki yolcu koltuğunda duran o telefonu elime aldığım anda, önümüzdeki birkaç yılı kapsayan ve hepimizi içine sürükleyeceğim bir olaylar zinciri başlayacak. Vicdanım kaldırabilecek mi? Akıl sağlığım tüm bunları diğer tarafa taşıyabilecek kadar uzun süre bir arada kalabilir mi?

Boğazıma düğümlenen taşı yutarak, bir elimi
Saç.

Neden biz olmak zorundaydık ki? Neden biz olmak zorundaydık?
bu dünyaya satılmak nasıl bir şeydi? Bu sefaletten, kana susamışlıktan ve bir türlü doymak bilmeyen güç açlığının pis kokusundan uzakta, şefkatli bir evde büyümek nasıl bir şey olurdu?

Anguis içindeki bazı kişiler ne kadar ileri giderse gitsin, bu onlar için asla yeterli olmayacaktır. Yolsuzluk, her gece bardaklarını doldurdukları güç pınarından kolayca akıyor.

Noire House parçalanmak üzere ve işte tam bu an ilk domino taşının düştüğü andır.

Şimdi olmak zorunda. Bunu daha fazla erteleyemem, çünkü ertelersem kendimi asla affetmeyeceğimden eminim. Grey sayesinde ortaya çıkan bilgilerden sonra olmaz. Ne kadar masum insanı kurtarırsam kurtarayım, bu, tam da burada, her şeyi sona erdirmeye şansı varken başka tarafa bakmamı asla telafi edemez.

Bu planın gerçekleştiğini görebilmek için hayatta kalmayı ummak zorundayım.

Ya da en azından bana ne olursa olsun onun güvende olmasını ummak zorundayım.

Elimi uzatıp telefonumu alıyorum ve kardeşimin cevapsız mesajlar dizisini açıyorum. Thorne Calliano'nun şu anda kendine ait çok fazla sırrı var ve benden neden kaçtığını çok iyi biliyorum ama o pislik bunu görmezden gelemeyecek.

Telefonuna cevap ver.

Ben ciddiylim.

Sessizliğin içinde oturmuş, okunmamış mesajları izlerken elimi saçlarımda tekrar tekrar gezdiriyorum. Lanet olası pislik.

Başladı.

Şeytanın pazarlığı.

Bu kelimeler gönderildiği anda okundu bilgisi görünür. Adamın kısa bir cevap yazması sonsuza kadar sürerken ekranda noktalar belirmeye başlar.

THORNE:

Acaba bu karara ne ilham verdi?

Kararlarını ekrandan duyabiliyorum. Nerede olduğu ve şu anda ne yaptığı düşünüldüğünde, pekâlâ konuşabilirmiş gibi. Sorusunu görmezden gelerek hızla kendi cevabımı gönderiyorum. Sorgulamanın yeri ve zamanı değil, o da bunu biliyor.

Şu planın, zamanı geldi.

.

Daha fazla beklemeyeceğim.

Bunun ne anlama geldiğini , değil mi?

Umurumda değil.

Buna değer mi?

Bunun cevabını biliyorsun.

Bildiğim tek şey, hepimizi öldürtebileceğin.

Sonra ne olacak?

Her zaman içeride olacağımızı söylemiştin.

Hepsi içeride.

Ben de senin için elimden geleni yapıyorum.

Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum Thorne ve yıllarca hiçbir şey yapmadan oturmayı planlıyor olsan bile, bu gerçekleşiyor.

Senin gibi kenarda oturamam.

Bu işi yapacak biri var mı?

Ven?

Noktalar kısa bir süre görünüp kaybolmadan önce bir duraklama oluyor, ardından bir sonraki sözleri ekranda beliriyor.

Hayır. Mümkün olduğunca uzun süre bu işin dışında kalmalı.

Takımınızda kimse var mı?

Hepsi bu bok için eğitildi.

Hepsi de malikanede çok iyi tanınıyor.

Ağır bir nefes ciğerlerimi terk ediyor. Zihnim tüm seçenekleri gözden geçiriyor, çünkü bu her zaman hakkında en az şey bildiğimiz kısım olmuştur. Bu yıkımın ayrıntılarını bir araya getirerek geçirdiğimiz onca yıl boyunca, uzun oyunu biliyorduk. Son satranç taşının kim olması gerektiğini her zaman biliyorduk, ancak ortadan kaldırmamız gereken bu ilk oyuncu, başarısızlık potansiyeli en yüksek olanıydı.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Thorne'un bu kısmı koordine etmesi aramızda her zaman konuşulmamış bir anlaşmaydı. Onun Anguis'teki rolü güvenlik ve ajanlarını eğitmek. Adamın emrinde lanet olası bir ordu var ve benim tüm bu olaylardaki yerim her zaman içeride birilerinin olduğundan emin olmaktı.

Yıllardır bu malikânede kafeslenmiş durumdayım, bu kulübü yönetiyorum ve Noire malikânesindeki güven konumumu, her şeyi içeriden sökmek için ihtiyacımız olan her şeye erişebilmemizi sağlayacak şekilde kazanıyorum.

Ancak birileri işi yapamadığı için bu ilk engelde başarısız olursak ya da daha da kötüsü bize sırt çevirirlerse, o zaman hepimiz mahvoluruz.

Başparmağım nasıl yanıt vereceğimi bilemeden tuş takımının üzerinde gezinirken, Thorne yeni bir mesaj gönderiyor.

iyilik isteyeceğim.

Ya da daha doğrusu, çağrımı geri çeviremeyecek biri.

Cevabım hemen. Şimdi olmalı.

Bunu gerçekleştir.

Yüzde yüz emin misin?

Bunu yaptıktan sonra, bu anlaşmayı yaptıktan sonra geri dönüş yok.

Elbette eminim. Bundan tamamen eminim ve arabamdan dışarı adımımı atarken, bunu kardeşim için geri dönölmez bir şekilde doğrulayacağını ve hepimizin kaderini iki kelimeyle mühürleyeceğini bildiğim metni gönder tuşuna basıyorum. Ekranda sonun başlangıcını heceleyen on üç harf.

şeytanın pazarlığı.

"İçini dökmek için seni atölyemde asmamı ister misin, küçük çiçek?" Grey kahvemi alıkoyuyor, üst dudağında bir sırtış beliriyor. "Seni diğer oyuncaklarımı konuşmaya teşvik etme yöntemlerimle yeniden tanıştırmam mı gerekiyor?"

Suratımı asıp elimi uzatmadan önce ona gözlerimi deviriyorum. Bana bir kahve hazırlayıp sonra da mutfak adasının diğer tarafında durup onu rehin tutması hiç adil değil.

"Sadece geçen geceyi merak ediyorum..." Dudaklarım bükülüyor ve sadece onu, Hawke'ı ve o öpücüğü düşünmek bile sabahın bu saatinde yanaklarımı alevlendirmeye yetiyor.

"Ahhh. Demek tüm boş zamanını beni düşünerek geçiriyorsun." Muzaffer görünüyor ve sonunda kahvemi elime tutuşturuyor.

"Eee?"

"Ne bilmek istiyorsun aşkım?"

"O zamandan beri bu konu hakkında konuşmadın ya da bahsetmedin." Uzun bir yudum alarak gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Grey'i tercüme etmek pek çok açıdan imkânsız. O temkinli dış görünüşü kendinden çok emin ve her zaman tamamen huzursuz görünüyor. Ama ben ne gördüğümü biliyorum ve aralarındaki o öpücük beni eritip yerde bir su birikintisi haline getirmeye yetti.

Hawke'ı o şekilde öpüp de hiçbir şey hissetmemesi son derece mantıksız görünüyor. Sanki kalbi yokmuş, yıllar önce kendi göğsünden oyup çıkarmış davranarak etrafta dolaşıyor ama bu adam inanılmaz derecede şefkatli. Angel'la birlikte sırayla hepimize yemek yapıyor; kahvemi

Her sabah mükemmellik ve buraya geldiğinden beri tüm ihtiyaçlarımdan o sorumlu. Sadece benimle değil, diğerleriyle de nasıl ilgilendiğini kimsenin fark etmesini istemese bile, bu orada siyah beyaz yazıyor. Ya da en azından benim durumumda bu sabah, ben daha sormadan sihirli bir şekilde ortaya çıkan fındık kremasının kahveye mükemmel oranında yazıyordu.

Grey omuz silkiyor. "Hawke, Hawke'tır." Kendi bardağını ağzına götürüp uzun bir yudum aldıktan sonra dilini yavaş ve düşünceli bir hareketle yalayarak kalıntıları temizliyor. "Hawke Calliano'nun özelliği muhteşem olması.

-İlgilenme talihsizliğine sahip olabileceğiniz en muhteşem pisliktir ama aynı zamanda bu malikanenin içindeki insanların ellerinde hayal bile edilemeyecek şeylere maruz kalmıştır. O ve kardeşi favorilerdi. Geceleri yataklarından alınıp hasta bireylerin ahlaksızlığına katlanmak zorunda bırakılanlar. Onun biraz huzur bulmasından daha fazla istediğim bir şey yok."

Sessizce oturuyorum, kahvemi içiyorum ve kendimi çaresizce aşık olduğum üç kişiden ikisi olan bu inanılmaz derecede karmaşık adamların her ikisi hakkında küçük bir fikir kırıntısı paylaşmasına izin veriyorum.

"Eğer ne istediğini anlarsa, ben burada olacağım. Ben de çoğu kişiden daha berbat durumdayım. Bana, Angel'a ve sana sadık olmaktan başka bir şey yapmasına ihtiyacım yok."

Mutfığa geçip dizlerimin arasında duruyor ve alt dudağımdaki köpük lekesini siliyor, gözlerimi incelerken başparmağını ağzına götürüp yalıyor. "Bu kadarı yeter de artar bile. Seks? Samimiyet? Bunlar ek bir bonus ama birbirimiz için kim ya da ne olduğumuzun temeli değil."

Noire Malikânesi'nin arazisinde yürürken, aklım mutfaktaki konuşmamızın gelgitlerine takılıyor. Grey'in Hawke'la olan bağından bahsettiğini duymak ve kendi duygularını bir kenara bırakma yeteneğini açıklamak neredeyse yürek burkucuydu. Onları birlikte gördükçe bunu daha çok fark ediyorum. Grey'in ona aşık olduğu her halinden belli ama karşılığında hiçbir şey beklemiyor. Yıllardır yanında olduğu adamdan daha fazlasını talep etmiyor. Bu sadakat ve ilgi duygusunun arasında bu kadar derinlere işlemesini beklemiyordum ve eğer Grey'den zaten tamamen etkilenmemiş olsaydım, o an bunu benim için mühürledi.

Birini uzaktan da olsa sevebiliyor ve onu ihtiyacı olduğu için yargılamıyor. Bütün bunlar beni

Gökyüzünü kaplayan bulutların ağır varlığıyla yürürken aceleyle duygularıma göz kırpyorum. Daha küçük bir adam, bu duygulara kolayca karşılık veremeyen birine bu kadar yakın olmaktan yorulabilirdi. Benim Grey'im öyle değil.

Adımlarım Noire House'a giden tanıdık patikayı izliyor ve Angel beni götürmeyi teklif etse de yürümek istedim. Her ne sebeple olursa olsun, bugün düşünmek için biraz açık havaya ve alana ihtiyacım olduğunu hissettim ve her zaman en iyi düşünme şeklimi kendi başıma düşüncesizce dolaşabildiğim zamanlarda yaparım. Geçtiğimiz hafta hayatıma bir tür rutin kazandırdı ve günlerim kışkırtıcı bir şekilde normal gelmeye başladı. İşte tam da bu yüzden beynimin içinde zar atmak, nefes almak ve *lanet olası bir plan yapmak* için bir saniyeye ihtiyacım var.

Her şey çok kolaymış gibi gelmeye başladı. Sanki hayatımı bu adamlarla özgürce yaşadığım, gölgelerde gizlenen ve beni çok bağlı olduğum hayattan uzaklaştırmakla tehdit eden gizli insanları bir an bile düşünmeden birbirimize eşlik ettiğimiz bir gelecek senaryosu gibi. Öyle ki, bu sabah aynaya bakıp yansıma ile sert bir şekilde konuşmak zorunda kaldım.

Bu dünyada hiçbir şeyin garantisi yok ve adamlarım tamamen kaçınılmaz görünen olayların gidişatını nasıl değiştirmeye çalışacaklarına dair sözler vermiş olsalar da, bu geleceğin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini her düşündüğümde midemde bir batma hissiyle baş başa kalıyorum.

Telefonum cebimde titriyor ve onu çıkarıp ekranda Angel'in adının tanıdık görüntüsünü gördüğümde, beni kontrol etme çabalarına gülümsemekten kendimi alamıyorum.

MELEK:

■

Gelip seni istemediğine emin misin?

■

Limana doğru gidiyorum ama geri dönebilirim. Her an yağmur yağacakmış gibi görünüyor.

Grey devreye girmeden önce cevap verme şansım bile olmadı.

GREY:

■

Onun zorba kıcını görmezden gel.

■

İstediğin kadar zamanın var, küçük çiçek.

■

Ayrıca, seni ıslak seviyorum.

■

Siz ikiniz imkansızsınız.

■

Gerçekten iyiyim, Angel... ama bu kadar tatlı olduğun için teşekkür ederim.

GREY:

■

Hey. Peki ya ben? Ben tatlıyım. MELEK:

■

Sen başka bir şeysin.

GREY:

■

Kızımız bacaklarını titretirken çok tatlı olduğumu düşünüyor. HAWKE:

■

Bu sabah bacaklarını titretenin ben olduğumdan oldukça eminim.

■

Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hayır, tatlı değilsin

Greyson. GREY:

■

Hepinizin canı cehenneme.

GREY mesajını kameraya orta parmağını gösterdiği bir fotoğrafla takip ediyor. Kesinlikle kana dövme bir el gösteriyor ve bu görüntü midemi bulandırması *gerekirken* bulandırmıyor. Ailemle ilgili ifşaattan mı yoksa bu dünyanın içinden geldiğim gerçeğinden mi emin değilim. Nihayetinde, onun kıpkırmızı elini görmenin gözümü kırpmama neden olmamasının benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum.

Malikaneye varmak üzereyim.

Sizi garip ön sevişme ile baş başa .

HAWKE:

Yakında görüşürüz, prenses.

Telefonumu cebime geri koyarken, yüzümdeki kilometrelerce genişlikteki sırtımayı durdurmak için çok geç kaldığımı fark ediyorum. Gözlerimi kapatıp başımı gökyüzüne çevirerek yanaklarımı şişiriyorum çünkü bu gerçekten kendime yapabileceğim en kötü şey.

Aslında bu adamlarla ilgili her şeyden nefret etmem gerekirdi. Ruhumun beni *tehlikeye* karşı uyarması gereken kısmı, inşa edildiğimde açıkça kusurluydu, çünkü gözlerim kalpler içinde ve midemde kelekler uçuşurken bir grup sohbetine bakıyordum.

Noire House'un çatısındaki taş işçiliği ve fayanslar görünmeye başladığında, yağmur damlalarının tenime çarpmaya başladığını hissediyorum. Hay sikeyim. Bu benim şansım için tipik bir durum, malikanenin girişinden koşmam gerekecek kadar uzaktayım. Sadece bu da değil, umursayacağımdan çok daha fazla koşmam gerekecek.

Ormanda kaybolduğumda hayatımı kurtarmak için koşmak ile şu anda Hawke ile bir sonraki dersime hazırlanırken sevimli bir kıyafet içinde olmak arasında fark var. Beni ofisinde bekliyor ve bu, hakkım çok daha fazla beklediğim bir fırsat. Özellikle de bu sabah benimle acımasızca alay edip beni bir orgazmın daha eşiğine getirdikten sonra, yarattığı dayanılmaz acıyı dindirmemem için kesin talimatlar verdikten sonra.

Alnıma düşen ağır yağmur damlasına karşı dişlerimi sıkıyorum, çünkü lanet olsun, bugün gerçekten çaba göstererek zaman harcamıştım. Angel'ı görmezden geldiğim için kendimi haklı çıkarıyorum. Güzeller güzeli dağ gibi koruyucum tarafından malikâneye götürülme teklifini bir daha asla geri çevirmemeyi aklıma not ediyorum.

Ağır, kırışık kaşlarını ve endişesini sanki tam karşımda duruyormuş gibi net görebiliyorum.

"Biliyorum... Biliyorum," diye mırıldanıyorum kendi kendime, sanki bugün yardımını reddettiğim için yarım yamalak özrümü duyabilecekmiş gibi.

Süslü bahçenin en uzak noktaları sağımdaki kısa bir patikadan ayrılıyor ve bahçe labirentinin kenarında uzanan üstü kapalı bir pavyon var. Görünüşe bakılırsa, kemerler Noire Evi'nin arka giriş kapılarından bazılarına açılıyor olmalı ve umarım o yöne doğru ve kuru kalabilirim.

Eğer kilitliyse, o zaman her neyse, Hawke'a mesaj atarım ve gelip beni içeri almak zorunda kalır. Mecazi anlamda da olsa buranın tüm anahtarları onda.

Düzgün çalı sıraları ve labirenti oluşturan bakımlı çitin dış kısmı boyunca ilerlerken, tam kapalı sığınağa ulaştığımda uzaktan gelen gök gürültüsünü duyuyorum. Yağmurun beni son düzlükte koşarken yakalamayı başardığı omuzlarım nemli ve konağın önüne kadar uzun yoldan devam etseydim, fuayeye girdiğimde kesinlikle olurdu.

Port Macabre'nin en seçkin ve gizli seks kulübüne vardığımda ıslak bir paspas gibi görünmek gibisi yok. Bazı günler kendimi bu dünyada hakkım olandan daha fazla evimde hissediyorum. Diğer günlerde, buraya gelmeden önce sapkınlık veya halka açık zevk gösterileriyle ilgili hiçbir deneyimim olmadığı düşünülduğünde, bu eski duvarların içinde yatan şeylere mümkün olabileceğine inandığımdan daha fazla çekildim. Bazı günler ise kendimi tam bir sahtekâr gibi hissediyorum, sanki erkeklerim bir sabah uyanıp benim özel bir şey olmadığımı fark edeceklermiş gibi.

Ben sadece yağmurdan kaçan, saçları dağınık ve rimeli bulaşmış aptal bir kızım.

Gökler açılıp sular aşağıya doğru yuvarlanmaya başladığında, sis ve nem pavyonun açık kemerlerinden içeri dolduğunda, buraya gelmek için harcadığım hızlı eforun ardından ciğerlerim rahatlıyor. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve Hawke'a mesaj atıp geldiğimi haber vermek için telefonuma uzanıyorum.

Kendimi dışarıda bahçe girişine yakın bir yerde sıkıştırmayı başardım, ancak cihazı çıkardığımda bir boğaz temizleme sesi duyuyorum.

Bu, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olan bir ses.

Dar alanı tam olarak tanımlayamadığım bir enerji dolduruyor. Tek bildiğim kaslarımın topuklarımın üzerinde dönmem için bana bağırdığı. Bu her neyse ondan kaçmam için beni ikna etmeye çalışıyorlar ama yine de yanıt veremeyecek kadar halsizim. Varoluşumun aptallığı öyle bir şey ki, korkunun soğuk parmakları omurgamı sarıp beni sımsıkı kavradığında sonsuza kadar yerimde çakılı kalacak ve kaçamayacakmışım gibi görünüyor.

"Yağmurun oldukça temizleyici bir yanı var, sizce de öyle değil mi?"

Tanımamayı çok istediğim bir sesle neredeyse tökezliyordum. Özellikle de tek başımayken ve kimse benim burada, arazinin bu bölümünde olmamı beklemezken.

"Her türlü günahı temizler, değil mi?"

Lilith House'daki çadırın içinde o geceden kalma ses ayak bileklerime dolanıp beni olduğum yere kelepçeleyerek hareket edemez hale getirirken, bir mühür yüzüğünün tanıdık parıltısı gözüme çarpıyor.

Vitto önümdeki kemerlerin arasında beliriyor ve o kadar çok yer kaplıyor ki onu iterek geçmek zorunda kalıyorum. Malikâneye girmemi engelliyor ve tek alternatif yolum topuklarımın üzerinde dönüp yağmurun altında yürümek. Vücudumdaki her hücre, bu adamın bana dokunabileceği kadar yaklaşıma düşüncesine *lanet bir hayır* ile titreşiyor.

Sigarasını taş sütunun üzerinde söndürdükten sonra dikkatsizce yağmurla ıslanmış bahçeye fırlatıyor. Tütün ve kül kokusu yükselip burnuma doluyor. Bu adam Angel'a benzer bir yapıya sahip, ancak boynunun kalınlığı onu boğaya benzetiyor, parmakları nikotin lekeli ve kafası kel. Pahalı bir takım elbise giyiyor olsa da, onunla ilgili her şey bana bu adamın Port'un yeraltı dünyasının kirini soluduğunu ve yaşadığını söylüyor.

"Ne kadar ürkek bir küçük şeysin sen." Takım elbise ceketinin düğmelerini açıyor ve aramızda bulunan taş bankın üzerine oturmak için kendini eğiyor. Bütün bu süre boyunca boncuk gibi koyu renk gözleri üzerimde sabit kaldı. "Sanırım geçen akşam doğru düzgün bir tanışma fırsatı bulamadım."

"Beni zaten tanıyor gibiydin." Sesimi bir arada tutmaya çalışmanın zorluğu altında çatlayacakmış gibi hissediyorum. Bu pisliğin neler biliyorum. Bana yaptığı şey için ona saldırmayı aklımdan geçirirken

Angel, onun enerjisinde beni solgun bırakan ve fark edilmeden sıvışmaktan başka bir şey istemememe neden olan bir şey var.

İçimden bir ses bu adamın dikkatini çekmenin gerçekten çok kötü bir şey olacağını söylüyor.

"Oh, haklısın, küçük çiçek. Gerçekten de öyle."

Bu sözleri söylediğini duyunca fiziksel olarak geri çekiliyorum. Bana böyle dediğini duymak. Midem bulanıyor ve o yere geri döndüğümde yaşadığım iğrenç, nefret dolu anların beynime üşüşmeye başladığını görüyorum. O muydu? Her şeyi o mu yapıyordu? Kaçırılmamdan, uyuşturulmamdan ve o cehennem çukurunda tutulmamdan bu adam mı sorumluydu?

"Az önce bana ne dedin sen?" Uzuvarımdan yükselen panik seliyle titriyorum, beni uyuşturuyor, beni eziyor. Tanrım, burada, bu adamın huzurunda kendimi kaybetmek istemiyorum.

Bu lanet psikopat, bir insan için kesinlikle en kötü bahane. Benim acizliğimden faydalanmaktan çekinmeyecek türden.

"Bu lakabı çok seviyorsun. Kabul töreninin görüntüleri, en çok nasıl performans göstermeyi sevdiğin konusunda aydınlatıcı oldu." Vitto dudaklarını büzüyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Kusma dürtüsü beni ele geçiriyor. Bana Noire House'da adamlarımla ilk tanıştığım gecenin görüntülerini izlediğini mi söylüyor? Dikkatini bedenimde tuttuğu her saniye ihlal ve mide bulantısı hissiyle kanım donuyor.

"Kamera önünde ne kadar başarılı olduğunu gerçekten görme şansımız olmaması çok yazık." Üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor. "Gelecekte bunun için bolca zamanımız olacak sanırım. Senin gibi genç ve güzel bir şey çok talep görecek. Amaçlarımız için çok faydalı."

Artık yüzümü hissedemiyorum. İma ettiği şeyin yarattığı şok ve tiksintiyle vücudumdaki tüm kan çekildi. Kesinlikle konuşamaz hale geldim ve bu durumda verdiğim tepkinin bu şekilde bedenimin içine kapanmak olmasından nefret ediyorum. Güçsüz ve aciz hissediyorum. Neden zavallı, sessiz bir boşlukta eriyip gitmek yerine şiddetli bir kükremeye kılıç sallayabilen kadınlardan biri olamıyorum?

Vitto ayağa kalkıyor ve ben de aramızdaki küçük mesafeyi koruyarak geriye doğru bir adım atmaya başarıyorum.

"Bugün seninle karşılaşmak ne hoş bir sürpriz, Posey. Lilith House'a ne zaman transfer edileceğinle ilgili ayrıntıları sonuçlandırmak için sıkıcı bir toplantıdan fazlasını beklemiyordum." Ceketini tekrar giyer ve

Bana sadece onun gibi hayatlarını başkalarını yok ederek geçiren adamların takınabileceği türden bir küçümsemeyle bakıyor.

"Yakında bana ait olanı almak için geri döneceğim."

Yan yana asılı iki cesedim var, kendi et kancalarından sarkan oldukça güzel bir çift oluşturunyorlar. Dişlerini, parmaklarını ve et parçalarını kaybetmiş cesetler, sessiz bayraklar gibi sallanıyor ve yok edilmeyi bekliyorlar.

Sorumlu oldukları şey için acı içinde kıvrınmanın her saniyesini hak ediyorlardı.

Port Macabre civarındaki tinerci ve istismarcılara satmak amacıyla çocukları satın almaya çalışan iki hasta kurtçuk. Her ikisi de yaptıklarıyla korkunç sonlarını hak ettiler ve son nefesleriyle birlikte Andreas Noire'in kurduğu imparatorluğun bir parçası daha parçalanmış oldu.

Böyle adamları ortadan kaldırmak çok saçma. Etrafta dolandıkları toplumun alt tabakasında her gün oluyor. Kumar borçları, bağımlılıkları ve daha da iğrenç insanlar tarafından verilen berbat kararlar, sonunda imha edilmek üzere domuz çiftliklerimize gönderilen cesetlerin kartvizitleridir.

Affetmeyen bir son, ağabeyimin kendi aptallığı yüzünden parçalara ayrılıp siyah plastik çöp kutuları içinde babamın kapısının önüne atıldığında karşılaştığı türden bir son.

İnsanlığın kanalizasyonunun ortasında yaşamayı seçenler için ölümün hiçbir saygınlığı yoktur.

Ellerimi temizlemeyi bitirdiğimde, kızım geldi ve bana burada, havanın hala olgun ve dolu olduğu bodrumumda beklenmedik bir ziyaret hediye etti.

bakırımsı bir tang. Benim dünyamda bir günlük çalışmanın ardından çok tanıdık bir koku.

Gelişi hoş bir sürpriz olsa da, tebeşir beyazı, titrek görünümü hiç de öyle değil. Sadece bir bakış, onu değerlendirdiğim bir saniye, çok kısa bir süre sonra imha etmem gereken başka bir ceset olması gibi korkunç bir olasılık olduğunu anlamama yetiyor.

Poe'nun korkudan titremesinin sorumlusu bulunursa kimse hayatta kalamaz.

Buna hiç şüphe yok.

"Bana kimin peşinde olduğumu söyle." Kollarım onu sarıyor, daha o odaya adımını atmadan yumuşak küçük bedenini göğsüme yaslıyor.

Poe, birkaç dakika önce mesajlaştığımız andan bu yana geçen kısa süre içinde hangi bilinmeyen şokun etkisiyle titriyor ve bu manzara dişlerimin ve göğsümün sıkılmasına neden oluyor.

"Yemin ederim, eğer biri sana dokunduyorsa, bir nefes daha almadan elleri benim olacak." Çenesini kavrayarak eğilip doğrudan gözlerinin içine bakıyorum, kızımın ruhunu doğrudan görmek istiyorum çünkü onu korumak konusunda ne kadar ciddi olduğumu bilmesi gerekiyor.

"*Vitto*." Alt dudağı titriyor ve varlığından silmek için dünyayı ateşe vereceğim isim mide bulandırıcı bir gümbürtüyle aramıza düşüyor.

"Burada bekle. Bu odadan çıkma ve o lanet kapıyı kilitle." Dişlerim o kadar sert gıcırıyor ki azı dişlerimden birinin kırılma ihtimali var. Bir elimde bıçağım, daha bir adım atmamıştım ki Poe koluma yapışarak ölümcül saldırımın başlamasını engelledi.

O orospu çocuğunu göt deliğinden tepesine kadar kesip açmanın sayısız yolunu hayal ettim ve bugün o pis herifin bıçağımın ucunda seğirmesini izlemek için mükemmel bir gün gibi görünüyor.

"Hayır Grey, gitme." Bana yapıştı, Vitto'yu mahvetmek için oraya koşmamı engelledi. "Beni bırakma. Sana ihtiyacım var." Poe'nun sesi . "Bırak onu ben halledeyim. Burada güvendesin." Başparmağım elmacık kemiğimin ve ben neredeyse öfkeden titriyorum.

"Burada benimle olmana ihtiyacım var. Bu duyguyu benden uzaklaştırmana ihtiyacım var." Kızım gözlerinin koyu kahverengi derinlikleriyle yalvarıyor ve sesindeki bu özel tonu duymanın beni ne kadar etkilediğine tamamen hazırlıksızım.

Buradan bir an önce çıkmak için duyduğum aciliyet bir anda yok oluyor ve dürüstçe ki, daha önce hiç bu kadar zorlayıcı bir bakım ihtiyacı hissetmemiştim.

Birine. Taşıdıkları yükü hafifletmeye yardımcı olacak herhangi bir şey vermek.

"Neye ihtiyacın var, aşkım?" Gözlerimin yüz ifadesinde gezinmesine izin verdim, orada saklı olan tüm küçük duygu parçalarını ve açıklanamayan dehşeti almaya çalıştım.

"Beni kafamdan çıkar. Şu anda içinde olamam."

"Bana tam olarak anlat." Lanet olsun. Yanlış bir şey yapmak ya da bu işi berbat etmek istemiyorum. Zaten fena halde sarsılmış durumda ve Angel gibi daha iyi bir adam olsaydım, ona nasıl tatlı bir şekilde yaklaşacağımı çok iyi bilirdim. Hawke gibi bir Dom olsaydım, onun duygusal durumunu nasıl kontrol edeceğimi ve onu rahatsız eden şeyi nasıl ortadan kaldıracağımı çok iyi bilirdim.

Sunabileceğim tek şey kan ve dehşet dolu bir bodrum ve yara dokusuyla dolu bir kalp.

"Ne yapacağın umurumda değil... o bıçağı bacağıma sapla... ne yapman gerekiyorsa yap." Kaşları birbirine kenetlenmiş, nefesi daralıyor ve Poe bıçağına ona doğru yönlendirmek için kolumu tutuyor.

"Seni bıçaklamayacağım," diye homurdanıyorum ve sivri uç femoral arterinin üzerinde kayarken aklım başımdan gidiyor. "Ama madem bıçağına bu kadar çok istiyorsun, sana başka bir yol göstereceğim, küçük çiçek."

Poe'nun gözleri bıçağımın ağzından uzaklaşıp benimkilerle buluşuyor. Bir şekilde rahatlamış görünüyor, sanki bir an önceki acısının yerini şimdiden bir his seli almış gibi. Seve seve onun tüm lanet şeytanlarını kovalar, avlar ve yok ederim. Bu kızın tek yapması istemek.

"Eller duvara." Başımı aşağı eğerek talimatlarımın boynunun yan tarafını okşamasına izin veriyorum ve bu komutu verirken vücudunda gözle görülür bir ürperti oluşuyor. "Bacaklar güzelce ve genişçe açılsın."

Kızım ya cesetleri fark etmiyor, ya da fark etse bile umursamıyor. Benim kasvetli varlığım karşısında onun gösterdiği direnç karşısında göğsümde bir şeyler kabarıyor. Sanki o benim tüm kötü yanlarımı, Anguis için her gün nasıl bir adam olduğumu görüyor ve yine de Poe bu konuda ona yardım etmem için beni arıyor.

Şu anda Hawke ile birlikte olması gerektiğini biliyorum. Ancak bu meselenin daha sonra çözülmesi gerekecek çünkü kesinlikle bu anı inkâr edecek havada değilim. Onun ihtiyaçlarını kesinlikle inkar etmeyeceğim.

Gövdemle sırtını örtüyorum, kulağını tutuyorum ve botlarımla ayak bileklerini daha geniş bir şekilde tekmeliyorum. "Eğer bunu istiyorsan, ne yapacağını biliyorsun, aşkım."

Ancak fikrinizi değiştirdiyseniz ve Calliano'ya gitmek istiyorsanız, şimdi seşiminizi yapmanın tam zamanı."

Poe çenesini hafifçe eğerek gözlerini bir omzunun üzerinden geçiriyor. "Seni istiyorum Grey. Bu konuda sana güveniyorum." Bu sessiz bir itiraf ama bu sözleri duymak, şimdiye kadar zapt ettiğim yaratığın zincirlerinden son kez kurtulması demek.

"Benim için kanını akıtmaya hazır mısınız? Beni bu kadar uzun süre inkar ettikten sonra kılıcımın kanını tatmasına izin vermeye gelen gönüllü küçük kurbanım mısınız?"

Onun titremesine ve sürüklenmesine izin verirken -elimde olmadan öne doğru dökülmesine izin verdiğim pislikle birlikte- giydiği elbisenin yumuşak kumaşını karıştırıyorum.

"Bıçağım etinde güzel küçük çizgiler çizdikten sonra bu kığın ne kadar mükemmel göründüğünü tam olarak hatırlıyorum. Sanırım senin gibi bir sürtük bundan biraz fazla zevk aldı, değil mi?"

Poe'nun parmakları duvara doğru kıvrılıyor ve bana karşı geri itme şekli her şeyi anlatıyor.

"Oh, evet. Sen de bunu düşünüyordun. şu haline bak, derindeki sıyrığın peşinden koşuyorsun."

"Lütfen, Grey." Pantolonunu indiriyor ve ben de bıçağımın ucuyla kığın örtten kırılğan danteli yakalıyorum. Sivriltilmiş uç yumuşak ete hafifçe battığında, altımda gerildiğini hissediyorum ama korkudan değil. Hayır, benim kızım ne istediğini biliyor. Hawke'la, ona şaplak atan onun eliydi. Benim içinse yüzey kırılmadan hemen önce kabaran etin acısı ve sızısı. Damarlarında dolaşan o acı parçasından gelen yüksek ve adrenalin patlaması.

Kumaşı oymak için neredeyse hiçbir şey gerekmiyor, o jilet gibi keskin kenar tam olarak istediğim şeyi ortaya çıkarana kadar temiz bir şekilde kesiyor. Poe, atölyemin serin havasının yeni ortaya çıkan çıplak tenine çarptığını hissettiğinde, nefesini içine çekiyor ama daha fazlası için bir davet olarak omurgasının kıvrımını kavislendiriyor.

Görünüşe göre kız arkadaşım da burada benim kadar evindeymiş ve bu en ateşli şey değilse ne olayım.

"Kılıcımı mı istiyorsun? O zaman ona sahip olma hakkını kazan, aşkım. Benim için mükemmel bir küçük fahişe olurken amının ne kadar ıslandığını göster bana." Bıçağı çevirerek, sapın kör ucunu kalçalarının tepesi arasında kaydırıyorum, am dudaklarının kenarı boyunca narin deriyi izliyorum, onun titremesine benim için beklentisiyle izin veriyorum. onun

Cilalı metalin ve sapın çıkıntısının o hassas, açıkta kalan et boyunca kaymasının alışılmadık hissi.

"Oh Tanrım. Oh siktir." Amcığın doğru bastırıldığında Poe sızlanıyor ve girişinde toplanan kayganlığı temizlemek için sapın ucunu kullanıyor.

"İşte bu kadar. Bıçağımı yut, bu amcığın beni memnun etmek için ne kadar çaresiz olduğunu göster bana." Sapını içeri itiyorum, yavaşça ve metodik bir şekilde sapın üst kısmına tutturduğum parmak eklemlerim neredeyse sırlıklam kanalının içine girene kadar daha derine itiyorum. "Ağzından çıkan kulağın duysun. Sessiz kalamayan küçük sürtük bir çiçek. Ne zaman istersem sikime ve bıçağıma binecek mükemmel fahişem."

Poe avuç içlerini duvara dayamış halde giderek daha fazla titremeye başlarken ben yavaşça içeri ve dışarı itmeye devam ediyorum. "Acaba hangisini tercih edersin? Sikimin gerginliğini mi, yoksa istersem seni kesip açabileceğimi bilmenin heyecanını mı? Benim için bir okyanus dolusu kan akıtmayı sağlayabilirim ve aynı anda amcığının kasılmasını ve sınıksız sıkılmasını sağlayabilirim."

Kızım daha yüksek sesle inlemeye başlıyor ve ben sıkı tutuşumu dikkatle sürdürürken kayganlık elimi kaplamaya devam ediyor. Aslında şu anda onu kesmek istemiyorum, ama ona *bizden* kalıcı bir hatıra verebileceğim özel bir nokta bulma düşüncesi hınzırca çağırıcı bir düşünce.

"Lanet olsun, küçük çiçek. Bıçağımı ve tüm elimi ıslatıyorsun. Dölle mi dolusun? Bu sabah seni kim doldurdu?"

Bunun Poe'yu ne kadar tahrik ettiğini ve aynı zamanda oyun oynamak istediğini anlatan yüksek sesli bir inleme duyuyorum.

"Dur tahmin edeyim." Kolu derine sokuyorum ve o zevkle soluyup kıvrana kadar girişine girip çıkan her kaymaya eşlik eden pis bir ıslaklık sesi geliyor. "Angel, sen aklını kaçırana kadar o piercinglerle seni okşayan kocaman sikini mi kullanıyordu? O muydu?"

"Evet." Kekeliyor ve bir sonraki hamlede daha da derine inebilmem için kalçalarını eğiyor.

"Seni hangi pozisyonda tuttu? Seni misyoner pozisyonunda güzelce ve yavaşça becerdi mi ki gözlerinin içine bakarken sikinin üzerine boşaldığında ruhunu canlı canlı yiyebilsin?"

İçine girip çıkmaya devam ederken her şeyi hayal ediyorum. Geri çekilip tekrar içine girdiğim her an elim daha da ıslanıyor. Tutuşumu sabit tutmak için mümkün olduğunca dikkatli davranıyorum.

"Yoksa Hawke mıydı? Seni arkandan yakaladı ve nefes almayı unutacak kadar derinden sahiplendi mi?"

Sızlanıyor ve titriyor. Kör nesne kayganlığına girip çıkmaya devam ettikçe tamamen aklını kaçırıyor.

"Yoksa ikisi birden miydi?"

"İkisi de." Aynı anda hem nefes alıyor hem de inliyor.

"Fffuuuck. Küçük çiçek..." Bu kez sapı en uca kadar çekiyorum ve tam içine geri itmeye hazırlanırken, tam başparmağımla işaret parmağımın bıçağın kabzasını kavrayışının tadını çıkarmak için geriye yaslanırken, onu görüyorum.

Kan.

Elim kıpkırmızı kesiliyor ve bir tıslamayla hemen kalçalarının arasından çekiliyorum.

"Grey, lütfen. *Lütfen*." Poe inliyor ve elimi kovalamaya çalışıyor.

"Kanaman var," diyorum kalın bir sesle.

Bıçağımın sapına ve parmak eklemlerime yapışkan bir rujla boyanmış olan kanıt, bir an için bakakalmama neden oluyor. Anlamaya çalışıyorum. Bilenmiş uçta değil, paslanmaz çeliğin ete battığı yeri gösteren lekeli kaplamayı görmeye alıştığım düz uçta da yok. Kalçasını kesmemeye dikkat ettim ve kıpkırmızı gözümün önünde parlarken, farkına varıyorum.

"Ben neyim?" Kızımın sesi biraz hülyalı ve şaşkın geliyor.

"Oh, lanet olsun." İçimden vahşi bir hırıltı çıktı. "Kanıyorsun, aşkım."

Bir takırtıyla, kaygan bıçağın yere düşmesine izin veriyorum ve parmaklarım zonklayan aletimi serbest bırakmak için çalışıyor.

"Hayır. Olamam." Poe arkasını dönmeye çalışıyor ama ben onu tam istediğim pozisyonda kalması için sıkıştırıyorum.

"Öylesin... ve sadece kanının tatlı kokusu sikimi boyamakla kalmıyor, aynı zamanda onların özensiz saniyelerini de alıyorum."

"Grey. Sen ne-" Kalçalarını kavrayıp kolayca içine soktuğumda protestosu bir iniltiye dönüşüyor. Amcığı o kadar sıcak ve kaygan ki inanılmaz, onu tamamen doldurmak için pelüş bir kayma ile beni karşılıyor.

"Tanrım. Siktir." Duvarlarının, kanalının içine tamamen oturmuş olan uzunluğumun etrafında nasıl dalgalandığını görmek için gözlerimi sıkmak zorundayım. Ve orada duruyorum, şişerken ve iç duvarlarının beni mükemmel bir şekilde sarmak için ayarlanmasına izin verirken onu kazığa oturtuyorum.

"Buraya geldiğinden beri hiç . Şimdi seni tadacağım

düzgünce, benim sürtük küçük çiçeğim." Bir elimle kalçasını tutarken, diğer elimi kızarıklık çizgileriyle kaplı dudaklarıma götürüyorum. Onun bakırımsı tadını , dilimin üzerinde patlayan tadın sadece *benim kızım* değil, Angel ve Hawke'ın da olduğunu bilmek baş döndürücü bir telaş.

"Bunu yapmak istemiyor olamazsın." Poe duvarı tırmalıyor ve başını aşağı sarkıtarak omurgasının kıvrımının tam da bana arzu etmediğimi söylediği şeye erişmemi sağlıyor. Bu kız boğucu, pornografik küçük zevk sesleri arasında bahaneler bulmaya çalışıyor olabilir, ama içine girmeme izin vermek için kendini tam açıda konumlandığını inkar etmek mümkün değil.

"Ne istiyorum biliyor musun? Seni sikmelerini izlemek istiyorum, ikisinin de bu amcığın içine girmelerini izlemek istiyorum ve ne zaman, nerede ya da ayın hangi zamanı olduğu umurumda değil. Sonra o daracık kanalın içine girip tüm o kayganlığı hissetmek ve birlikte riskli bir sürtük olabileceğin tek kişinin ben olduğumu bilmek istiyorum."

"Bir iğneye daha ihtiyacım var. Eğer kanamam varsa... Genelde hala ilaç kullanırken kanamam olmaz..." İnliyor ve boyumu daha önce hiç hissetmediğim şekilde sıkıyor.

"İlk olarak, burada domalmış bir şekilde duracaksın ve seni doldurmama izin vereceksin çünkü seni boşaltacak şeyin bu olduğunu biliyorum. Biliyorum ki o küçük tatlı amcığın sikimi en çok içine gömüldüğümde ve seni dölleriyle beslediğimde sağlıyor." Kalçalarım cezalandırıcı bir ritimle tekrar tekrar kıcına doğru kayıyor.

"Aman Tanrım. Grey. Dur. Siktir." Kukusu kasılmaya başlıyor ve kızımın neredeyse olması gereken yerde olduğunu biliyorum. Ağzından çıkan sözcükler hiç de *durmak* anlamına gelmiyor çünkü beni yumruk gibi kavlıyor.

Ayrıca, bu kızın güvenli bir kelimesi var ve tek yapması gerekenin onu kullanmak olduğunun da farkında.

"Başka bir adamın dölünü içine akıtmama izin verecek misin? Seni bu mu, benim muhtaç kızım?" Etrafına uzanarak parmaklarımla şişmiş, kaygan klitorisini bulmasına izin verdim ve Poe'nun ihtiyacı olduğunu bildiğim daireler çizerek onu çalıştırmaya başladım.

"*Fuckohfuck.*"

"Sırlarını biliyorum. Onlar gibi bakım yaptırmadığım halde bu güzel amcığın içinde çiğ olarak bulunmam fikrini gizliden gizliye ne kadar sevdiğini biliyorum."

Kızım titriyor, mümkün olduğunca derine soktuğum her seferinde daha fazla inilti çıkıyor. Onun kayganlığı, kanı ve kayganlığı arasında

başka kimlerin onun içine boşalmış olduğunu hatırlatıyor, beni aklımdan çıkarıyor.

Ağzımı kulağına dayayarak, onu oraya bildiğim kelimeleri söylüyorum, kızım onu uçuruma sürükleyen ve sikim içindeyken onu kaybetmesine neden olan şeyin bu olduğunu kabul etmeyi reddetse bile.

"Seninle sevişmeme ve seni bu tatlı kalçalarından akan kan ve döllere bırakmama izin verecek misin?"

Poe güzel, uzun bir iniltiyle dağılıyor, titriyor ve doruk noktası tamamen ele geçirirken etrafımda kenetleniyor ve kutsal lanet olsun, daha önce hiç olmadığımı düşündüğümde daha sert geliyorum. Kalçalarım bir sarsıntıyla onunkilere doğru ilerliyor ve taşaklarım boşalıp ona istediği her şeyi verirken aletim şişiyor, nabız gibi atıyor ve kanalını dolduruyor.

Kızıma her zaman istediği her şeyi veririm.

Kalçasının kıvrımını o kadar sıkı kavrayıp bizi birbirimize kenetlerken göğsümün içinde parlak ve alev alev yanan bir şey dönüyor ki muhtemelen o narin tende parmak izlerim şeklinde morluklar bırakacağım.

İkimiz de çılgınca nefes alıp verirken doğru görebildiğimden bile emin değilim ve neredeyse onu duvara çarpacaktım.

Kalın bir şekilde yutkunurken, ikimiz de bunun ne kadar inanılmaz olduğunu yoğunluğundan aşağı inerken dudaklarım boynunun yan tarafında yukarı ve aşağı doğru sıcak, ıslak çizgiler izliyor.

"Tanrım... seninle ve sapkınlığınla bütün gün, her gün oynamama izin ver, aşkım." Boynunu öperken ve Poe'ya onun ne kadar özel olduğunu göstermeye çalışırken sesim boğuk çıkıyor. Bu seksten çok daha fazlası ve bunları açıklamaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum, bu yüzden tek yapmam gereken kızımın ihtiyacı olan her şey olmak, bu sadece onu rahatsız eden kabuslardan kaçmanın fiziksel bir yolu olsa bile.

"Gri," diye fısıldıyor. Bu kelimelerin kan, uyarılma ve seks kokusuyla yoğun havada söylenmeden asılı kalmasına izin veriyor.

"Doktorla hallederim, merak etme," diye mırıldanıyorum, onu düzgünce öpebilmek için ağzını kendime doğru eğiyorum ve rahatlıyorum, Poe dillerimizin bu konuda benimle birlikte olduğunu söyleyecek şekilde birbirine kaymasına izin veriyor. Aramızdaki bu konuşulmayan şey her neyse.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor dudaklarıma, o kadar yumuşak, o kadar katmanlı ki her şeyin duygusuyla. İçeri ilk girdiği andaki korkusundan

onun vücudu için endişeleniyorum. Onu nazikçe öperken, ona ne kadar iyi baktığımdan emin olmak istediğimi anlamasını umarak hepsini içime çekiyorum.

Poe onunla ilgilenmeme izin veriyor ve ben de onu temizlemek için nemli bir bez getiriyorum. Hâlâ etrafta dolanıyor ve aletime bulaşan kandan kurtulmak için hiçbir çaba sarf etmeden kendimi bir kenara attığımı fark ettiğinde alt dudaklarını ısırtıyor.

Evet, günün geri kalanında bunu hatırlamak istediğim gerçeğini kabul etmek için mümkün olan en iyi pozisyonu alıyor. Ve ancak onun önünde çömeldiğimde o kara gözler açılıyor.

"Hayır. Cidden *bunu* yapamazsın." Elimdeki tamponu işaret ediyor ve onu benden almaya çalışıyor.

"Üzgünüm, küçük çiçek. Benim atölyemdesin. Burası benim krallığım ve işleri benim yöntemimle yapıyoruz... özellikle de benim için bu kadar güzel kan akıtmışken." Dizlerimin üzerindeki pozisyonumdan ona sert bir bakış attım.

"Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Güzel."

Dizine kancayı takıp yavaşça yerleştirirken kızım ağzı açık bana bakıyor ve yemin ederim tüm bu süre boyunca nefes alıp vermiyor.

"Benim için nefes al, aşkım. Şahsen boğulmakla ilgilenmiyorum... diğer ihtiyaçların için sana yardımcı olabilirim ama üzerimde bayılmanı tercih etmem." Topuklarımın üzerine oturup elbisesinin yumuşak jarse kumaşını tekrar yerine yerleştirmeden önce kalçasına bir öpücük konduruyorum.

Dokunuşu saçlarımda geziniyor ve ellerinden birini tutup avucunun ortasına bir öpücük konduruyorum, bir yandan da ona bakıyorum. Geyik gözleri ve kızarmış yanaklarıyla Tanrıçam bana bakıyor, tüm geleceğime benziyor; keşke onu tüm bu iyiliği parçalamak isteyen dehşetten korumanın lanet olası bir yolunu bulabilseydim.

"Neden tamponların var?"

Bu beni kıkırdatıyor ve dudaklarımın bileğinin iç gezinmesine izin veriyorum. "Benim işimde işe yarıyorlar, biliyorsun... özellikle de yaraları tıkamak söz konusu olduğunda."

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Aradığın , teşekkürler Grey. Aletine kafayı taktım."

"Tanrım, sen..."

"Evet. Öyleyim. Beni hangi etkileyici tanımlamalarla vurmak üzereysen, ben bunların hepsi ve daha fazlasıyım." Başını sallarken ve yastık gibi dudaklarını birbirine geçirirken dudaklarını titriyor.

"Ben ciddiym. Teşekkür ederim."

Seksten bahsetmiyor ve seks bunun bir parçası olsa da ne demek istediğini anlıyorum ama bunu nasıl ifade edeceğimi de bilmiyorum. Bu bölgede benim için bir yol haritası yok. Körlemesine ilerliyorum ve işleri nasıl yapacağımı bildiğim tek yola tutunuyorum.

"Yarın doktoru senin için buraya getireceğiz, tamam mı? Söz veriyorum."

"Tamam." Biraz titreyerek nefes alıyor ama yine de rahatlamış görünüyor. "Ve bana ne olduğunu anlatacaksın. Sonra da onu öldüreğim."

Orospu çocuğu. mı?"

Bana bön bön bakıyor. "Canının yanmasını istemiyorum. Başka bir yol buluruz." Sesi o kadar yumuşak, o kadar şefkatli ki, neredeyse sallanmama neden olacak bir güçle kaburgalarımın içerisi giriyor.

"Poe..." Ayağa kalkıp onu göğsüme çekmek için uzandığımda boğazım düğümleniyor. Şu anda ağzımdan düzgün bir kelime çıkabilir mi bilmiyorum. Eğer bana öyle bir gözle bakıyorsa ve ben bu gözlerin derinliklerine dalıp gideceksem, söylemek *istediklerimi* söyleme şansım asla olmayacak. "Hawke ve Angel, kendi başlarının çaresine bakabilirler. Onlar hakkında iki kere düşünmeme gerek yok. Yine de, bıçağı sana verebileceğimi ve senin de kendi başının çaresine bakacağını biliyorum."

Parmakları göğsüme doğru esneyerek beni dinlediğini belli ederken, kızım sessizce saçlarına karşı konuşmama izin veriyor.

Sözlerim gerçekten ne demek istediğimi anlatmak için soluk bir girişim, ancak yaralı ve mahvolmuş kalbimin yapabileceğinin en iyisi.

"Bunu bilmeme rağmen... seni korumak *istediğimi* bilmeni *istiyorum*. Ne olursa olsun."

Vitto ile karşılaştığımda neler olduğunu akşam yemeğinde anlatırken, her biri büyük olasılıkla çıplak elleriyle yaşamları nasıl sona erdireceklerini bilen üç adamı oturtmak gibi bir şey bilmiyorum. Söylenenleri ve bana karşı yapılan tehditleri detaylandırırken kelimelerimde tökezlememeye çalışmam, odanın en ufak bir kıvılcımda tutuşmaya hazır bir barut fıçısına dönüşmesine neden oldu.

Mavi, ela ve kahverengi gözlerin hepsi beni sarsan bir yoğunlukla içime işledi. Üçü de muazzam bir öfkeyle kıpkırmızı kesilmişti ve ellerine fırsat geçse tüm Anguis'i alaşağı etmeye hazır görünüyordular. Başımı dik tutmak, mutfak adasının etrafında otururken taburelerinde oturmaya devam edeceklerini bilmem gerektiğine onları ikna etmek için her şeyi yapmam gerekti.

Öfkeleri onları kaybetmeme neden olabilir ve ben bunun olmasına izin vermemeye kararlıyım.

Vitto'yla karşılaşmamı takip eden hafta içinde bir dizi kurala vardık - kesin anlaşmalar. Hayatımın şartları ve günlerimi nasıl geçireceğim benim için hiçbir belirsizlik ya da yanlış anlaşılmaya yer bırakmayacak şekilde açıklanmıştı.

Tek başıma hiçbir yere gitmem.

Bir tanesi her zaman yanımda olacak, evde olsam bile.

Karşılığında, bana bağlılıklarını, kavrulmuş toprak nihayet dumanlı ve kömürleşmiş olarak ortaya çıktığında hayatta kalan olmayacağını garanti edecek türden bir savaş başlatmayacaklarına dair söz verdiler.

O gece sessizliğin acımasız uzanımlarında, sanırım hepimiz bunun Vitto'nun açıkça istediği şekilde tepki vermemizi değil, daha akıllıca çalışmamızı gerektireceği konusunda ortak bir anlayışa vardık. Onun varlığı, Noire House'un etrafında gizlenen pis kokusu, kirli savaşımaya hazır olduğunun kesin bir işaretidir.

Bu adam sadece yakınlığının bile Grey Hawke'ı ne kadar tahrik edeceğini çok iyi biliyor; Angel'ın, yollarının kesişmesi halinde geri dönüşü olmayan bir şey yapmasına nasıl yol açabileceği bir yana.

Yani, bir kez daha kendi kişisel gölgem var. Ancak, ilk geldiğimde baskıcı hissettiğim bu gölge, şimdi bu adamların dikkatleri için bilebileceklerinden çok daha fazla minnettarım.

Benim aptal kalbim onların kalbi ve Grey'e ya da Hawke'a onlara ne kadar aşık olduğumu söylemenin bir yolunu nasıl bulacağımı düşünüp duruyorum.

Angel ile kartların aramızda masaya yatırıldığı bir yere gelmek için mücadele ettik ve ikimiz de bu samimi bağı içtenlikle taşıyoruz.

Ama dünyanın merkezindeki diğer iki adam, kendilerini doğal olarak evlerinde bulan vahşi yaratıklar olarak kalmaya devam ediyor. Sırf ellerimiz birbirine değdiğinde ya da göz göze geldiğimizde midem kelebeklerle doluyor diye onların yıllar süren travmalarını aniden geri almalarını nasıl bekleyebilirim?

Daha derin bir seviyede açılacaklarını düşünüyorsam hayal görüyorum demektir. Bu noktada, elimde tutabildiğim yetersiz parçalara sahip olmak, hala kale surlarına tırmanmak gibi hissettiriyor.

Şimdilik bu kadar yeter.

GREY:

■

Doktor az önce . Kan değerlerin iyiymiş, tatlım.

■

Bu yeni atış bir süre etkili olacak.

Grey'den gelen mesajlar tam da ben havluyla dolaşp giyinirken geliyor. Atölyesinde birlikte geçirdiğimiz anın ardından kasabım, Doc dedikleri adamın eve gelmesini ve

her şeyi halledecek. Kapsamlı bir kontrolden geçtim, ardından aşımı yeniledim.

Grey beni nasıl çözeceğini, şehvetimle nasıl oynayacağını ve benimle nasıl alay edeceğini biliyor, tüm bunları yaparken de bunun sadece bir fantezi olarak kalmasını sağlamaya dikkat ediyor. Yoğun ve beynimi eritiyor ama asla pervasız olmayacağına güveniyorum. Sadece nasıl çalıştıracağını bildiği hınzır bir ağzı var ve vücudumu nasıl elektriklendireceğini anlıyor.

Hızlı bir cevap yazmak için duraksadığımda Angel içeri giriyor ve yüzündeki ifade damarlarımda bir ürperti yaratıyor.

"Her şey yolunda mı?" Olmadığını zaten biliyorum. Gerginliği çenesinden ve kaşlarından belli olan dev koruyucum, kalbimin derinliklerine işleyen gözlerle bana bakıyor.

Odayı geçiyor ve beni göğsüne sarıyor, sözsüz bir şekilde bana çok aşık olduğum türden fiziksel bir dokunuşa bulunuyor. O başımın üstünü öperken ben de omurgasının arkasını okşuyorum ve bağı tadını çıkarıyorum. Sessizlik artık çok doğal geliyor ve bu anın neyin başlangıcı olabileceğine dair korkuyla dolu olsam da, tam burada onunla iletişim kurmak için milyonlarca küçük fırsattan biri var. Bir dokunma dili, ritmik kalp atışları ve parmak uçlarının sıcak ten üzerinde kayması.

Sonunda geri çekildiğinde, sakalının altındaki boğazı çalışıyor ve bana söylemek istemediğini biliyorum. Angel'ın gözlerinde sadece buradan uzaklaşmak, bu dünyanın bir parçası olmanın getirdiği hayaletlerden ve korkunç şeylerden kaçmak istediğinde takındığı o bakış var.

"Sadece söyle bana... her ne ise... bu işte beraberiz, unutma." Parmaklarım çenesini kavrayacak şekilde uzanıyor ve başını eğerek avucuma nazik bir öpücük konduruyor.

Angel bana telefonunu uzatıyor ve ekranda sadece birkaç dakika önce, ben duştayken gelen mesaj sert ve uğursuz bir şekilde duruyor.

HAWKE:

■

Poe'yu Andreas'ın ofisine götürmeliyiz. Onu çağırdı ve bu hiç hoşuma gitmese de talimatlarına uymak zorundayız.

■

Her şey değişti ve tek bildiğim bu.

■
Onunla git, lütfen.

■
Onu orada güvende tutmak için senden başka kimseye güvenmezdim, Angel.

■
Burada Grey'le kalacağım, öğrenebildiklerimi öğrenmeye çalışacağım ve aklını kaçırmadığından emin olacağım. Ya da geri alamayacağımız bir şey yapmamasını.

"ŞİMDİ GİTMEK ZORUNDA MIYIZ?" Ekrandaki mesajlardan başımı kaldırıyorum.

Karşımdaki adam bir heykel gibi, içsel tartışmayla savaşıyor ve sonunda kaybediyor. Angel ciddiyetle başını sallıyor.

Vakit geldi.

Macabre Limanı'nın merkezindeki yüksek bir binaya varıyoruz; camların ve pahalı gayrimenkullerin baş döndürücü yüksekliğinin ortasında Andreas Noire'in ofisi yer alıyor.

Bu adam hakkında bana anlatılanlara bakılırsa, bugünlerde Noire House'da fazla zaman geçirmedişini biliyorum, ama sanırım şirket kisvesi, gerçek ilişkilerini gizli tutmak için işine yarıyor.

Geniş arazide, ormanda ısıklık çalan rüzgâr ve ara sıra havayı dolduran kuş seslerinden başka bir şey olmadan bu kadar uzun süre geçirdikten sonra, tekrar şehre dönmek duyulara bir saldırıdır.

Eskiden yaşadığım kentsel yayılmadan tamamen farklı bir taraftayız. Burası zenginliğin ve gücün merkezi ve kesinlikle her zaman yaşadığım, maaş çekiyle zar zor geçindiğim tarafa hiç benzemiyor.

Angel beni boş bir otoparktan, sadece güvenli bir biyometrik tarayıcıyla girilen özel bir asansör lobisine götürüyor. Sadece bu küçük ayrıntılar bana sıradan bir oteli ziyaret etmediğimizi hatırlatıyor.

İş adamı. Aslında, masumların etini yemekten zevk alan dişli, zehirli bir yaratığın çukuruna adım atıyoruz.

Asansörün kapıları sessiz bir süzülüşle kapanırken, nabzım yükseldikçe başlıyor. Ekranda rakamlar parlıyor, midem bulanmadan izleyebileceğimi sanmadığım bir sırayla yanıp sönüyor.

Cılalı çeliğin bir başka ihtiyatlı hareketiyle, Port Macabre'nin en uzak noktalarına bakan geniş cam alanın ötesinde ne olduğuna dair hiçbir ipucu vermeyen bir fuayeye adım atıyoruz. Cılız binalar ve aynalı pencerelerin parıldayan yansımaları buradan sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünüyor ve trafiğin küçük noktaları yer seviyesindeki karıncalar gibi etrafta geziniyor.

Ama burası sıradan bir ofis odası değil. Hemen takım elbiseli ve kulaklıkları korumalar tarafından karşılandık, ikimizi de kontrol ederken silahlarını çekmişlerdi. Bu adamın kaç tane düşmanı olduğuna dair hiçbir tahmin yok ve belli ki bu konuda işini şansa bırakmıyor.

Midemde bir batma hissi yaratıyor, çünkü bu adam sadece güçlü değil, aynı zamanda hiç risk almıyor. Bu dünyada hayatta kalabilecek kadar donanımlı biri, besin zincirinin tepesinde güvenli bir şekilde dururken ve araştırdığı her şeyi kontrol ederken, bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmak için ne umudumuz var? Kırlettiği ve yok ettiği masumların kan ve kafataslarından oluşan tahtında oturan bir fatih.

"Ahh, Posey." Söz konusu adam fuayede beliriyor, yönetim kurulu toplantısından yeni çıkmış gibi görünüyor. "Bugün bana katıldığınız için teşekkür ederim. Lütfen içeri buyurun." İkimize de ofisine doğru el sallıyor; burada koltuklardan oluşan bir süit ve tavandan tabana uzanan camdan şehir manzarası var ve bir an için gerçekten de bu adam o kare bölmenin kapsadığı her şeyin sahibiymiş gibi hissediyorum.

"Gelin, oturun, de. Bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim." Ellerimi elbisemin üzerinde gezdiriyorum. Tanrım, Angel'dan yayılan güvensizlik ve endişe dalgaları hissediliyor ve beni giderek daha da gerginleştiriyor.

"Bana katıldığınız için teşekkür ederim." Andreas yanımdaki adamı tanımıyor bile. Kendi koltuğuna gömülürken bir bacağını dizinin üzerinden geçirip mindere yaslanıyor ve ben karşısındaki kanepeye otururken gözlerini benden ayırmıyor. En azından bizi ayıran cam bir sehpa var çünkü bakışlarının yoğunluğu şu anda ne kadar tedirgin olduğumu daha da artırıyor.

Buna karşılık ne söylemem gerekiyor? *"Rica ederim. Zaten başka seçeneğim de yoktu."*

Ama sadece varlığıyla bile tüylerimi diken diken eden bu adam için uygun kelimeleri bulmaya çalışırken yaşadığım içsel kaostan kurtuldum.

"Diğer Hanelerden bireylerin Noire Hanesinde ikamet etmelerine izin verilmesi hassas bir konudur." Kendi sesini dinlerken evindeymişçesine derin düşüncelere dalıyor. "Hatta bazı soylar söz konusu olduğunda daha da hassas. Kendi hane soylarının dışında yaşamak isteyenlere kucak açmakla her zaman gurur duymuşumdur."

Andreas duraksıyor ve oturmayı reddedip omzumun hemen üzerinde nöbet tutan Angel'a bakmasa da, bu sözlerin üstü örtülü bir tehdit olarak havada asılı kalmasına izin verdiği açık.

Her ikimize de Angel'ın varlığının, Grey ve Hawke ile yaşadığı hayatın bu adamın kaprislerine ve kararlarına bağlı olduğunu hatırlatıyor.

"Posey, Noire Evi'ne kabul edilme fırsatını sana vermek benim için bir zevk olsa da, anladığım kadarıyla bizimle geçirdiğin zaman her an doğal olarak sona erecek." Parmağında Vitto'nun taktığına benzediğini hemen fark ettiğim bir mühür yüzüğü çeviriyor.

"Herhangi bir detaydan haberdar edilmedim." Boğazımdaki yumruyu yutarak nefesime odaklanmaya çalışıyorum. Sanki her an teslim edilecekmişim gibi sakince söylediği bu sözler midemin okyanus gibi çalkalanmasına neden oluyor.

Vitto ya da Lilith House'un başka bir üyesiyle gideceğimi açıklarsa ne halt edeceğim?

"*Mmm.*" Beni düşünceli bir şekilde inceliyor ve ben de ona ilgisinin ne kadar iğrenç olduğunu göstermek için içimdeki tüm dürtüyle savaşıyorum. "Yine de, damarlarında akan kanı düşünürsek, Posey, senin gibi değerli bir malı kaybetmek gerçekten utanç verici olurdu."

Benim hakkımda sanki koleksiyon yapılacak bir eşyaymışım gibi konuşuyor ve bu da dilimi uyuşturuyor.

"Anladığımdan emin değilim." Kelimeler zayıf çıkıyor.

"Geleceğiniz Noire House'da garanti altına alınmış olsaydı ne derdiniz? Lilith Evi'nin saflarına katılmanız gerekmeseydi ne derdiniz?"

Sorunun doğrudanlığı beni hazırlıksız yakaladı.

"Ben-uh-" Parmaklarım avuçlarımda içinde kıvrılıyor, kelimeleri bulmak için mücadele ederken tırnaklarımı derime geçiriyorum. İçimdeki her şey dönüp Angel'a bakmak, gözlerini yakalamak istiyor ama o görüş alanımın dışında duruyor. Varlığı arkamda belirliyor, o kadar yakın ki vücut ısısını ama şu anda ona bakabilmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Bu bir tuzak gibi geliyor.

"Elysium Hanesi doğumlu olabilirsiniz; ancak bizim dünyamıza kabul edildiniz. Sadece bu da değil, Noire Hanesi'nin saflarında kalmak istemeniz için çok zorlayıcı üç neden olduğunu tahmin ediyorum, değil mi?"

Yüzü bir şekilde muzaffer görünüyor. Açıkça yüksek sesle söylemese de Hawke, Grey ve Angel'la yaşadıklarım hakkında her şeyi biliyor ve bu adamın gücünü etrafa saçma şekli çok sıradan. Her şeyi bilmiyor olabilir ama yeterince biliyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve gözlerini tutuyorum. Onun ve oyunlarının canı cehenneme. Adamlarıma karşı hareketlerinden ya da hamlelerinden korktuğumu belli edecek herhangi bir işaret vermeye cesaret edemeyeceğim.

"Evet. Haklısınız. Bu konuda benim *seçiminin* söz konusu olduğunu düşünmüyorum ama bana bir seçenek sunulsaydı burada kalmayı tercih ederdim."

Bu Andreas'ın kıkırdamasına neden oldu. "Oğlumuz Hawke seni iyi eğitmiş Posey... ve benim gözümde tüm bunların boşa gitmesine izin vermek büyük bir utanç olur."

"Lilith House'la olan anlaşma ne olacak?" Beynimin arkasında yankılanan tek şey Vitto'nun bana söyledikleriydi. Beni zorlamaya ve kamera önünde bana saldırmaya çalışan adamlarla ilgili her şeyi bildiğini ve kendisine ait olduğunu düşündüğü şeye sahip çıkma niyetini.

"Tatlı Posey, anlaşmaları bana bırak. Hizmetlerinin uygun Hanehalkı üyeleriyle takas edilmesini sağlayacağım. Olağanüstü performansınızdan sonra, sadıklarımız arasında çok sayıda ilgili taraf var. Gelişinizi bekleyenlere gereken tazminatın ödeneceğinden emin olacağım. Sadece bu da değil, Hane dışından herhangi bir uygunsuz teklife maruz kalmayacağınızı şahsen garanti edebilirim."

"Bunu yapacak mısın... benim adıma takas yapacak mısın?" Bu adama hiç güvenmiyorum ama teklif ettiği şey...

Andreas fazla beyaz, cilalı bir gülümseme takınır. "Burada kalmayı çok istediğinize inanıyorum ve evet, bunun gerçekleşmesi için hiçbir şey yapmayacağız. Sadece bir

formalite." Parmaklarını rahat bir kavisle hareket ettiriyor. *Puf*, sorunlarınız benim etkim sayesinde ortadan kalkacak, demek istiyor.

Kollarımdaki tüm ince tüyler diken diken oldu. Gizli bir ağın içine giriyormuşum gibi hissediyorum ve bu adam konuşmaya devam ettikçe ve hangi alternatifini kabul ediyor olabileceğime dair karanlıkta kaldıkça midemdeki çukur büyümeye devam ediyor.

Tereddüt ettiğimi görünce ağırlığını kaydırıyor ve sandalyesini doldurarak tamamen boş bir şekilde yayılıyor. " değil. Son kararını vermek için istediğin kadar zaman ayırabilirsin."

Elindeki kartları muzaffer bir edayla masaya fırlatmadan önce bu ifadenin arkasında yatan nedeni şimdiden duyabiliyorum. Gizli elinin öncesindeki birikim nihayet bizim için ortaya çıktı. Gizli hançeri kabzasına batırmadan önce, tüm bu süre boyunca pusuda beklediğini bildiğim ölümcül vuruş.

"Bununla birlikte, kurtarılmanızla ilgili küçük bir mesele ve bu küçük operasyonun ardından ortaya çıkan serpinti var." Andreas ilk kez gözlerinin arkamda duran adama kaymasına izin veriyor. Sonunda ona hitap etmek için o anı kullandığında odayı dolduran ani bir soğukluk var.

"Angelo, bildiğiniz gibi bizim soyumuzdan değil. Her ne kadar uzun yıllar boyunca saflarımızda kalmasına izin vererek cömert davrandıysam da, görünüşe göre sizi kurtarıken Noire Hanesi'nin bir üyesi olan Posey onun eliyle öldürüldü."

Midemdeki çukur yere düşüyor. Sadece tutsaklığıma karışan birinin Andreas Noire'ın dünyasıyla bağlantılı olduğunun ortaya çıkmasıyla değil, aynı zamanda Angel'ın beni kurtarıken kendilerinden birini öldürdüğünü bildiğinin ortaya çıkmasıyla.

Hay sikeyim. Bu adamın bir sonraki söyleyeceği şeyin bize ezici bir darbe indireceğini şimdiden biliyorum. Uzak bir çınlama duyularımı doldururken kan kulaklarımın içinde sertçe pompalanıyor.

Angel değil. Angel'ımın peşinden gidemez.

"Ev halkından birinin canını almak." Andreas bağırıyor ve o kadar küçümseyici ki bu sehpayı parçalayıp bir cam parçasını boğazına saplamak istiyorum. "Angelo bir çizgiyi aştı, bu da Noire Evi'nde daha fazla misafirperverlik sunamayacağım anlamına geliyor.

Parmaklarını dikleştiriyor ve ne kadar kolay harekete geçeceğini gösteren bir bakış atıyor. Bu boş bir tehdit değil. Yerleştirdiği silahlı korumaların

Andreas onlara talimat vermek için serçe parmağını bile kaldırsa, kapının dışındaki adam Angel'ı silah zoruyla dışarı çıkarırdı.

"Lilith Hanesi'nin bir üyesi olarak sadece benim lütfumla burada bulunuyor ve Noire Hanesi'nin bir üyesini öldürdüğü için onu Lilith'e teslim etmekten başka seçeneğim yok..."

"Kabul ediyorum. Neye ihtiyacın varsa." Ağzımdan kaçırdım. "Sadece ne yapmam gerektiğini söyle." Kelimeler umutsuz bir güçle dökülüyor ve arkamda, tamamen sevdiğim adamdan gelen dalgalı bir gerilim ve acı var. Korumak için her şeyi yapabileceğim bir adam.

Cep telefonunu çıkarıp ekrana birkaç kez dokunmadan önce Andreas'ın yüzünde kısa bir süre bilmiş bir gülümseme belirliyor. "Harika." Düşüncelere dalıyor, sonra telefonunu bir kez daha cebine koyuyor.

"Gerekli düzenlemeleri yapacağım ve görevlerinizin Noire House'a transferinin ayrıntılarını teyit etmek için yakında sizi arayacağım. Bilmenizi isterim ki, şimdiden çok rağbet görüyorsunuz. Bana ulaşan ve burada, Hanedan'da kalıcı olarak bize katılmanızın mümkün olup olmadığını soran birkaç aday var."

Tanrım, başım dönüyor. Grey'in babası gibilerden mi bahsediyor? Beni o platformda izleyen diğer kişilerden herhangi biri?

Andreas ayağa kalkıyor ve ben de aynısını yapıyorum, kendimi bir kuyruk dönüşündeymişim gibi hissediyorum. Artık hangi yolun yukarı olduğunu ya da kendimi neye adadığımı bilmiyordum.

Ama umurumda değil. Angel o vahşi Vitto'nun kontrolü altında yaşamaya geri gönderilemez.

Yanımda duran adam için hayatımı bile feda edebilirim.

"Iswear... eğer bana bir kez daha oturmamı söylersen, Calliano."

Söz konusu adam kollarını kavuşturarak bana sert bir bakış fırlatıyor. Bu evden çıkmama, onların peşinden gitmeme izin vermiyor, her ne kadar bu dört duvar arasında kalmak bana deli gömleği gibi gelse de.

"İstedğin kadar aşağı yukarı yürüyebilirsin; bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Angel onunla birlikte. Bu yapabileceğimiz en güvenli anlaşma ve bunu sen de biliyorsun."

"Andreas bir şeyler biliyor." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Bir sürü şey bildiğini *sanıyor*." Hawke bir bok fırtınasının ortasında sakın kalma ustası ve şu anda onun mükemmel suratına bağırmak istiyorum çünkü her şeyi nasıl bu kadar acımasızca kapatabildiğini bilmiyorum.

"Küçük planını nasıl yürüteceksin... eğer o şüpheliyse, bu her şeyi tersine çevirecek ve bizi mahvedecek. Hiç umudumuz kalmayacak."

"Sadece bana bırak."

"Hayır. Bunu söyleyip duruyorsun ve senin ya da kardeşlerinin nasıl düzeltereğini anlamıyorum." Göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Andreas Noire'dan daha fazlası var. Eğer o değilse, Vitto olabilir ve eğer o pislik değilse, o zaman... ..." Babamın adını söylemeye bile dilim . O kurtçukla ilgili her düşünce boğazıma takılıyor.

"Bir planımız var."

"Ne planı lan?" İçimden soğuk bir kahkaha patladı. "Saçmalıyorsun."

"Buradaki düşman ben değilim Grey."

"Öyle mi? Tüm o lanet sırlarınla ve ikisini de umursamıyormuş gibi orada oturuyorsun." Hırıltının ona doğru uçuşmasına izin verdim çünkü kalpsiz bir piç olduğu için onu sikeyim.

Mesafeli kalabildiği için onu sikeyim. Çünkü eskiden ben de bunu yapabiliyordum. Soğuk ve hesapçı olabilen ve botlarımın üzerinden serbestçe akan kanı görmek için sıcak bir vücuda bıçak saplamaktan başka hiçbir şeyi umursamayan geçmiş bir versiyonum vardı.

Hayatımda bir zamanlar bunun için yaşıyordum. İsmimi nasıl aldığımı ve ölü adamların yürüdüğü kişi haline nasıl geldiğimi.

Şimdi mi? Şimdi burada, geride kalan enkazın içinde durmuş, bu dünyada nasıl hayatta kalacağıma dair bildiğim her şeyi yerle bir eden fırtınanın ardından hasarı değerlendiriyorum.

Bundan nasıl kurtulacağız? Andreas Noire kontrolü ele geçirmişken ve bu adamın Anguis'teki herhangi biriyle kişisel olarak ilişki kurmasının tek nedeni etinden pay almaksa, ikisini nasıl güvende tutacağım?

O iğrenç insan müsveddesinin ikisine de el kaldırdığını bilsem hayatta kalabilir miydim?

"Grey." Derin, tanıdık bir ses karanlıktaki sarmalımı yarıp geçiyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve Hawke'in mutfakının ortasında tam karşımda durduğunu fark ediyorum. "Benimle kal dostum. Seni canlı canlı yemesine izin verme. İstedikleri bu ve o zaman kazanırlar."

Ellerim uyarı için havaya kalktı. Yaklaşmayın, bana yaklaşmayın, çünkü belli ki tek iyi olduğum şey bana yaklaşan iyi şeyleri yok etmek.

"Yapma." Dudağımdaki alaycı ifade hırıltıya dönüşüyor.

"Senin ya da onların zarar görmesine izin vermeyeceğim." Mavi gözleri gümüş bir çizgiyle parlıyor, şiddetli bir şimşek çakıyor ve bu da çok sakın tutmaya devam ettiği yüzeyin altında neler yatabileceğine dair küçük bir ipucu veriyor.

Yaklaşıyor ve yumruklarım gömleğinin önünü kavrayarak onu bir kol boyu uzakta tutuyor. "Hiçbir şey için söz veremezsin ve bunu sen de biliyorsun."

"Onlara değer verdiğinizizi kabul etmekte sorun yok. Onları sevdiğinizizi kabul etmekte sorun yok."

"Hayır." Başımı sallayarak itiyorum ya da çekiyorum, ya da bilmiyorum bile, ama eklemlerim gövdesini kaplayan malzemeyi kavramanın gücü altında bembeyaz oluyor. "Aşk, kardeşimin uyuşturucu için hissettiği şeydir. Aşk, babamın bıçağını bana saplarken ve onun için kanımın akmasını izlerken hissettiği şeydir. O Noire sürtüğü küçükken en sevdiği Calliano'larla oynamayı *severdi*, değil mi? Aşk lanet bir zehirdir. Her şeye bulaşan ve her şeyi çürüten bir kanserdir."

Kelimelerin akmasına engel olamıyorum; fokurdamalarına ve taşmalarına engel olamıyorum ve Hawke'ın elleri benimkileri örtmek için yukarı kalkıyor.

"Bana yanıldığımı söyle." Ağzım açık kalıyor, sanki çaresizce nefes alıp verdiğimden nefes alamıyormuşum gibi. "Gözlerimin içine bak ve benimle aynı şeylere inanmadığını söyle."

"Gri..." Avuçlarının sıkı tutuşu bileklerimi sarıyor ve gömleğinin kumaşını neredeyse yırtıyor olmama rağmen beni üzerinden itmeye çalışmıyor.

"Onları kaybedemem." Bu bir vıraklama, umutsuz bir fısıltı.

Hawke beni kendine doğru çekiyor ve kollarını omuzlarıma doluyor, ellerim otomatik olarak ona daha sıkı sarılmak için kayıyor.

Hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Yüzeye sadece birkaç santim uzaklıktayken beni boğuyor, sanki görünmez bir güç tarafından altında tutuluyorum.

"Biliyorum." Sesi göğsünün önünden benimkine doğru gürlüyor. Hawke beni tutmaya devam ediyor ve ben ona karşı koyamıyorum. Karşı koyamıyorum. Her şey beni içten içe parçalıyor ve o, karanlık düşünceler ve daha da sinsi korkularla dolu bir kasırganın ortasında bir direk gibi ona izin veriyor.

"Onunla birlikte olduğunu bilmek beni öldürecek." Kim olduğu önemli değil. İkimiz de biliyoruz ki bu onlardan herhangi biri olabilir ve bunun bir önemi yok çünkü *herhangi* birinin ona yaklaşmasının iğrenç gerçekliği beni, bizi elektrikli testerenin eti parçalaması gibi parçalayacak.

Her kas lifi nefretle titreşiyormuş gibi hissediyorum. Saf ateş ciğerlerimde bir umutsuzluk izi bırakıyor ve etimin her zerresini içten dışa doğru yakmakla tehdit eden cehennemden bir kaçış yolu bulmamı engelliyor.

"Biliyorum." Bu sözleri söylerken, sonunda sesinde duyuyorum. Her şeyi onun da hissettiğini bana anlatmaya yetecek kadar çatladığı an.

Tam konuşurken, dikkatle kurgulanmış dış görünüşünün nihayet bir anlığına bocaladığı anda, ikimiz de bunu duyuyoruz.

Araçlarının dönüş sesi.

İçimde çalkalanan bir öfke denizi var. Yanımdaki güzel kız yüzünden değil, asla onun yüzünden değil, ama kabul etmesi gerekiyormuş gibi hissetmeye zorlandığı şeyin deliliğine.

Eğer yaşayan bir kâbus olacaksa, bu Poe'ya teklif edilen ve bilmeden ilk fırsatta içine atladığı anlaşma olabilirdi. Kız arkadaşım Andreas'ın pazarlığını hiç düşünmeden kabul etti ve ben onu boğmadan, taşaklarını kesip boğazına tıkmadan oradan çıkabileceğimizden emin değildim.

Poe'nun bir kalp atışı içinde *evet* diyeceğini bildiği silahı kullandı.

Ve hepsi benim suçum.

Onu bu dünyaya getirdiğim ve istismar edilecek bir zayıflık olduğum için hepsi benim hatam.

Onun iyiliğinin ve nezaketinin tek bir damlasını bile hak etmiyorum ve kızımın orada gösterdiği sadakati de asla hak etmemeliyim.

Dönüş yolunun tamamı bulanıktı. Her kırmızı ışıktaki geçebilirdik ve ben fark etmezdim. Tek gördüğüm giyotini bıraktığında kendini beğenmiş suratıydı ve bunu yaparak kızımıza sahip olma planlarına dahil olmamızı sağlamıştı.

Bizim lanet kızımız.

Eve girdiğimizde Grey bizi bir kasırğa gibi çarpıyor. Ela gözleri aklını kaçırmış bir adamın çılgın enerjisiyle yanıyor. Tüm en kötü yanı, mide bulandırıcı bir şekilde, ne olduğunu bile bilmemesi.

ortaya çıkmak üzere. İçinde bulunduğu durum bu ve bunun hepimiz için nasıl katlanarak daha da kötüye gideceğinden haberi yok.

Grey hemen onun üzerine atılıyor, bir elini saçlarına sokuyor, diğer eliyle de belini kavıyor. "O pislik sana dokundu mu?" Her santimi, şu anda olacağını bildiğim çaresizlik ve öfkeyle dolup taşan adam gibi görünüyor. Çünkü o, içimde savaşıırken sadece tutunduğum her şeyin aynadaki görüntüsü.

Bunların hiçbirini ifade edecek kelimelerim yok ve Andreas Noire'la, bu mülkle, Anguis'le ilgili her lanet şeyi toz haline getirme ihtiyacıyla damarlarımda sıcak ve yoğun bir şekilde dönüyor.

"Bana yalan söylemeye cüret etme." Sesi acı doluydu. Poe'ya kızgın olmadığını biliyorum ama Hawke'ın da benim de onunla ne kadar ileri gitmesine izin vereceğimiz konusunda şimdiden ince bir çizgide yürüyor.

"Hayır." Kadın da onun yüzünü kavradı. "Hayır, yapmadı." Gözleri Grey'in zihninin içinde kendini kilitlediği yeri arıyor ve onu hepimize geri getirmek için uzanıyor. Zahmetsizce yaptığı gibi ona yalvarıyor, elini tutması ve içgüdüünün *kasap* olmak olduğu o kasvetli yerden uzaklaşması için onu cesaretlendiriyor. Hayatları mümkün olan en acı verici ve kanlı şekilde sona erdirmekten başka bir amacı olmayan bir adamın kabuğu.

Bu arada ben de kendi kafamın içinde kilitlenmiş, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Ağırlığımı koltuğun arkasına vererek, gözlerim beni dikkatle inceleyen Hawke'a kayıyor. Dikkatinin bana yöneldiği her saniyede başımı hafifçe sallıyorum.

Tabii ki bunların hepsi benim suçum; tüm bunlar için kendimi suçlamaktan başka ne yapabilirim ki? Ve bunu onlara açıklayacak kişi bile olamıyorum.

"Her neyse, söyle bize prenses." Hawke sırtını mutfak adasına yaslamış, kollarını kavuşturmuş, etrafı inceliyor. "Angel'ın yüzünde zaten bir şey için kendini çarmıha gerdiği yazıyor, o yüzden bunu güzel ve açık bir şekilde ifade etmen gerekecek. Hiçbir ayrıntıyı atlama."

Poe, Grey'in ağzına bir öpücük kondurduktan sonra hepimize bakabilmek için kendini dikkatlice Grey'in elinden kurtarıyor. Ancak, parmakları birbirine kenetlenmiş Grey'in elini tutmaya devam ediyor - dövmeli parmak eklemleri, tüm bunlar bittikten sonra ellerimizde ne kadar kan kalacağını habercisi gibi görünen koyu bir kıvılcık tonuna boyanmış ince parmaklarıyla birleşiyor - ve onlara az önce neyi kabul ettiğini söylüyor.

Andreas'ın pazarlığını açıkladığı her saniye, bu odadaki hava yoğunlaşıyor ve çalkalanıyor. Gerginlik, hepimizi boğmak ve oksijen için soluk soluğa bırakmak üzere duman gibi dalgalanıyor.

"Hayatta olmaz. Yapamazsın." Grey sıkılmış dişlerinin arasından öfkeleniyor. "Yapmayacağım hiçbir şey yok. Önemli değil. Ben aşığım Meleğim ve onu korumak için dünyanın öbür ucuna bile giderim." Bu sözleri söylerken, kızım duygulu kahverengi gözlerini bana diyor ve beni neredeyse oracıkta eritiyor. Tek bir saniyesini bile hak etmediğim bir hediye bu - onun bunu yüksek sesle söylediğini duymak, duygularını tereddütsüz ilan etmek - ve ben de ona karşılık verebilmek için şu anki kadar çok ses istememiştim.

Hawke küfreder ve bir elini saçına götürür.

Ancak kızımız hemen ikisini de yuvarlar. "Ben de aynı şeyi için yapardım. Size ne kadar aşık olduğumu görmüyor musunuz? Kalbimin hepinize ait olduğunu? Yani ne isterlerse yapabilirler. Andreas Noire beni istediği kişiye gönderebilir, teklif edebilir ve bunların hiçbirisi önemli değil. Ben sizinim ve başka kimse benim o parçama sahip olamaz. En azından bu şekilde burada kalıp hepinizle birlikte olabilirim."

"Seni sömürecek." Grey kızın yüzünü tutup kendisine doğru eğiyor ve hafifçe geri çekilmeden önce alt dudağını ısırtıyor. "O pislik herif sana bir fahişeden başka bir şey değilmişsin gibi davranacak, parmaklarını şıklatacak ve canı ne zaman isterse emirlerini yerine getirmeni isteyecek. Seni herhangi birine verebilir. Seçtiği herhangi bir hasta herife."

Poe her şeyi, Grey'in kendi hayatına ve yaşadıklarına dair o acı verici korkuların her birini alıyor ve bir sonraki sözleriyle o anda zihninde yarışan duygu karmaşasını hafifletiyor.

"Önce ben senin oldum. Her zaman senin olacağım." O da onu öpüyor.

Kızımız kollarını adamın boynuna doladığında önce bana, sonra Hawke'a bakıyor, sonra bakışlarını en ufak bir esintide kaybolacakmış gibi ona yapışan adama geri getiriyor.

"Ben *senin* fahişenim, sürtüğünüm, benden istediğin her lanet şeyim. Bu yüzden bana senin olmanın tam olarak ne anlama geldiğini göstersen iyi olur."

Senin olmanın tam olarak ne anlama geldiğini göster bana.

Kızımız Grey'in ağzına yapışıyor, onu içine çekiyor ve şu anki kargaşa durumunda anlayabileceği tek ilkel, cinsel dili konuşuyor. Zeki bir kız olan Poe, şu anın konuşmak için uygun bir zaman olmadığını biliyor. Andreas Noire kadar aşağılık bir adamla en kötü türden bir el sıkışmayı kabul ettikten sonra onu rahatlatmasının, hepimizi rahatlatmasının tek bir yolu var.

Yüzeye çıkmakla tehdit eden kendi şeytanlarımın saldırısına karşı koymalıyım. Noire ailesi, yok etmekten sorumlu oldukları çok sayıda çocuğun hayatının yanı sıra, kardeşimi ve beni de parçaladı. Hasta bir bireyin istekleri için mükemmel bir yaştayken gözdeleleri, seçilmiş oyuncakları olmuş olabiliriz ama istismar sona erdikten sonra bile bu dünyada kapana kısılmıştık.

Hem Thorne hem de ben Noire soyunun her zaman var olan hastalığına katlanarak bir ömür geçirdik ve her şeyi sona erdirme planımın alevlerine benzin gibi dökülen daha fazla öfke veya filtelenmemiş kararlılık hissetmedim.

Şu anda tek umudum başarılı olabilmek.

Burası kendi şansınızı yarattığınız bir dünya. Kendi kaderinizi kendiniz çizersiniz ve benimki silinmez bir şekilde yazılacak, doğrudan bir kafatasının arkasına saplanan bir kurşunun kovanına kazınacak.

Bu planın tam olarak ortaya çıkması yıllar alabilir ve bu ölebiliriz ama beyinlerine tanıklık edemezsem kahrolurum.

sıçradı. Gördüğüm son manzara olsa bile.

Grey'in Poe'yu kucaklayışını ve onca yıllık ıstırabını öpücüklerine döküşünü izlerken, farkına varıyorum. Benim gibi bir adamın bunu yüksek sesle itiraf etmesi korkunç ve imkânsız ama onun beni sevdiğini söylediğini duymak?

Kalbimin içinde yankılanan bir çığlık var, ağlayan özlem duyan, kendi sessiz itirafımla acilen cevap veren bir çığlık. Şu anda Angel'dan daha iyi değilim. Sesim olmadan ve bu kelimeleri oluşturma'nın bir yolu olmadan sıkışıp kaldım.

Bunları hiç kimseye söylemedim. Bu kıza karşı hissettiklerimin yakınından bile geçmedim ve nabzımın gümbürtüsü, kulaklarımın içindeki her çekiç darbesiyle bana Poe'ya aşık olduğumu söylüyor.

Angel'a şöyle bir bakınca ne kadar suçluluk duyduğunu görebiliyorum ve içim onun adına burkuluyor. Kendini arkasındaki cam bölmeye fırlatmaya hazır görünüyor ve o şerefsiz Andreas'tan, onu ve buradaki hayatının etrafındaki koşulları böylesine iğrenç bir şekilde avladığı için mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla nefret ediyorum.

O bizim en iyimiz ve Poe için olduğu kadar onun için de savaşın sıcağına koşarız.

Hepsi bu kadar. Ne kadar kötü durumda olduğunu, tüm suçu kendi üzerine attığını görünce hepimiz adına bir karar veriyorum.

Odayı geçerek Poe'nun arkasına geliyorum ve parmaklarımı saçlarına batırarak yumuşak telleri yumruğumun etrafında kıvırıyorum. Hâlâ Grey'in ağzının peşinde koşarken kaybolmuş durumda ve sessiz emirlerimi hissedince nefesi kesiliyor.

"Bizim olduğunu bilmek ister misin? Sana gerçekten göstermemizi ister misin prenses?" Başını geriye doğru çekerken Grey'in dikkati elimle kızımız arasında gidip geliyor, sonra kısa bir süreliğine ağzıma yöneliyor ve sonra benim görüş alanıma giriyor.

Ona benden istediklerini, biraz önce olduğu gibi yanında olmanın ötesinde hiçbir zaman veremeyebilirim ama aramızda tomurcuklanan bir şey var ve bu doğru zaman geldiğinde çiçek açabilir.

Şu anda mesele ben, o ve saçmalıklarımız değil; mesele hepimizin bu ateşin içinden birlikte çıkabilmemiz. Bu, tam burada, harekete geçirdiğim planın diğer tarafını görmek için hayatta kalmamızla ilgili.

"Angel'ın sizin için ne kadar önemli olduğunu ona göstermeniz için ikinize de ihtiyacı var. Eğer bize aitseniz, o adam için gece gündüz her an dizlerinizin üzerine çökmeye hazır olacaksınız, öyle değil ?"

Ben kulağına konuşurken Poe yumuşak bir onay sesi çıkarıyor.

"Bu senin için de geçerli Grey. Bence birbirimize ait olmanın ne demek olduğunu hepimize göstermenin zamanı geldi. Kızımıza büyük adam için ne kadar sürtüğ olduğunu göster."

Angel'a baktığımda, kendi zihninin içinde bir savaş verdiğini görebiliyorum.

"Hadi o zaman, buraya gel ve ikisine de istediklerini ver. Kullanman için iyi birer oyuncak gibi sıraya girsinler. Acaba senin aletini ve piercinglerini en iyi kim yutar?"

Poe'nun saçlarını bırakarak, onu onlarla birlikte izlerken bile zevkine nasıl sahip olduğumu hatırlatmak için kışına hızlı bir şaplak atıyorum. Çünkü onlar onu paylaşıırken onu izlemeye bayılıyorum. Arkama yaslanıp kızımızın arzusuna kapıldığını, o anın içinde tamamen kaybolduğunu, sadece şehvet dolu gözlerinin benimkileri bulduğunu görmenin özellikle tatmin edici bir yanı var. Bakışları benimkilerle kilitlenmişken o dalganın zirveye ulaşmasını ve tutunmasını izlemek.

Koltuğa geri yerleşirken, bakışlarımı üçünün üzerinde sabit tutuyorum.

"Dizlerinin üstüne çök, prenses. Sen de kasap." İkisi de bu emri duyunca neredeyse kıvranmaya başlıyor ve Grey hâlâ biri ona bıçağı verse tüm şehrin boğazını kesecekmiş gibi görünse de dizlerinin üzerine çöküp kızımızı aşağıya, aşağıya, aşağıya, teslimiyetin güvenliğine doğru takip ediyor.

Grey'in çenesini tutmayı sevdiğini ve kontrolü kolayca ele geçirdiğini biliyorum ama kabul etmek istemese de şu anda ihtiyacı olan şey bu.

Ve bu eşiği aşmak için kızımızın onun yanında olmasından daha iyi bir yol olabilir mi?

"Devam et o zaman. Önce hangi boğazı keseceksin, *hmm?*" Angel'a kaşlarını kaldırarak, kendi lanet kafasından çıkması ve bu ikisine umutsuzca istedikleri şeyi vermesi için meydan okuyorum. "Seni bekleyen iki ateşli küçük deliğin var, seni kökünden ucuna kadar yalamak ve sonra boğulmak için ağzının suyu akıyor. O yüzden buraya gelin."

Angel'ın üst dudağı kıvrılıyor ama ben onun gerçek yüzünü biliyorum. Nazik bir dev ve kızımızın koruyucusu olabilir ama beslenmesi gereken bir o kadar da karanlığı var. Adamın Poe'yu itebileceğini öğrenmesi gerekiyor; Grey'e izin verdiği kadar ona da izin verebilmeli.

İkisinin de dizlerinin üzerinde kıvranarak, itaatkâr bir şekilde yan yana bekledikleri yere geçerken, kalın parmakları kemerini çözüyor. Metal tıngırdadığında, Poe'nun beklentisinin ürpertiyle geçtiğini görebiliyorum.

"Şuna bak, Angel. Aletini aldığına dair bir ipucu ve kızımız şimdiden kendini rezil ediyor. Amcığı yerlere akmadan önce ona sana nasıl ait olduğunu göstersen iyi olur." Bakışlarım, karşısındaki adamı ifade edilmemiş ve birbirine karışmış duyguların çarpışmasını gizleyen bir bakışla izleyen Grey'e takılıyor. "Daha da iyisi, onu beklet. Küçük sürtüğümüz izlemeyi seviyor, değil mi? Bırakın o külotu ıslatsın ve siz ona sahip olmayı bitirdikten sonra son damlasına kadar yalaması için Grey'e bırakın."

Önünde diz çökmüş, kıvranan iki pisliğin ikisi de alçak sesle inledi.

Angel'ın kendini serbest bırakmasını ve boyunu okşamasını izlerken, kendi sikimin kalınlaşmasına neden olan şey onun görüntüsü değil, Poe ve Grey'in birkaç santim ötede duran Angel'ın görüntüsüne tamamen kendilerini kaptırmaları. Her sert vuruşta, açıkça bakıyorlar ve bu çok güzel bir manzara. Onu memnun etmek için duydukları saplantılı ihtiyaç, farkındalıklarının her zerresini tüketiyor.

O gümüş piercingler kışkırtıcı bir şekilde parlarken, siki büyük yumruğunun içinde dikleşiyor. Ben arkama yaslanıp hepsinin birlikte ne kadar seksi olduklarını izlerken Angel sessizce bir sonraki hamlesini düşünüyor.

Göğüs kafesimde bir şeyler şiddetli bir şekilde çarpıyor.

Benim.

Çünkü Angel'a karşı Grey'e karşı hissettiklerimin aynısını hissetmesem ve Poe'ya karşı hissettiğim gibi onun içine gömülmek istemesem de, onunla olan akrabalığım söz konusu olduğunda içimde yakıcı bir duygu var. Bu duygu son derece korumacı ve onun yanında durup kudurmuş gibi hırlayarak, dişlerini göstererek, ona yaklaşmaya cüret eden herkesi vahşice öldürmeye hazır bir şekilde dururken asla iki kere düşünmeyeceğimi hissediyorum.

O ve onun iyi kalbi *onlar* için dünyalara bedel ve bu nedenle o da en az diğer ikisi kadar *benim* korumam altında. Seks söz konusu olsun ya da olmasın, hepimiz bu işte eşitiz.

"Onun için çok iyi bir çocuksun, değil mi kasap?" Gözleri, piercinglerin basamaklarında bir aşağı bir yukarı gidip gelen elin görüntüsüne sabitlenmiş. Angel önce bana, sonra da önünde diz çökmüş adama bakıyor.

Boştaki eliyle Grey'in çenesini çimdikliyor ve avucunu yoruma gerek bırakmayan bir komutla açmadan önce ona uzun, değerdendirici bir bakış atıyor.

Tükür.

Poe yumuşak bir inleme sesi çıkartıyor ve belli ki kalçalarını birbirine bastırıyor, topuklarının üzerinde otururken ağırlığını kaydırarak artan ağrıyı biraz olsun hafifletmeye alışıyor.

Tabii ki Grey kendisine söyleneni yapar. Angel'ın avucuna tükürür, o da kayganlaşmış elini sikinin üzerinde gezdirdikten sonra şişmiş başı Grey'in ağzına vurur.

Açık.

"Devam et o zaman. Kızımızın ikiniz için de yanıp tutuştuğunu bilmek ister misin? O güzel dilini dışarı çıkar ve boğazına sahip olmasına izin ver." Gözlerini Angel'dan ayırmayan ve tam olarak bunu yapan Grey'in ifadesi o kadar aç ki.

İkisi arasında bir yakınlık, daha derin bir bağ var. Birbirlerine uzun zamandır aşık olan bu iki insan, içinde yaşadığımız dünya sayesinde, bu yakınlığın kızımızın katalizör olduğı şekilde dile getirilmesine asla izin veremediler.

Angel onun başını tutup ağzına sokar ve öne doğru eğilirken, Grey de kendini onun güçlü kalçalarına yaslar. İkisi de ritimlerini biliyor. Angel zorlayıcı olabilir, ona sahip olabilir ve Grey'i incitmekten endişe etmez çünkü onun neyi kaldırabileceğini çok iyi bilmektedir.

İkisini birlikte inanılmaz derecede ateşli bulmamak için nabızsız olmak gerekir ama benim izlediğim, pantolonumun içinde zonklayan ve gittikçe sertleşen kendi boyumla Poe. Güzelce kızarmış, ağzı açık ve nefes nefese Angel'ın Grey'in ağzını kurnazlık yapmadan ya da onun zevkini tatmin etmekten daha az bir şey yapmadan almasını izliyor. İyi kızımız ona hevesli bir dil ve uzunluğunu kaplayan özensiz ıslaklık hissini vermeyi hayal ediyor gibi görünüyor.

"Angel'a bakması için güzel bir şey ver prenses. Grey'in gırtlacağı onu ıldırabilir ve o mükemmel göğüsleri görmenin tadını çıkarabilir."

Çok yumuşak bir şekilde inliyor ve elbisesinin ön düğmelerini açmak için uzanıyor, bakışlarını yanındaki iki adamdan ayırıp bana bakmadan önce malzemenin dekoltesinin etrafına gevşekçe düşmesine izin veriyor.

Başımı eğiyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. "Bunun yeterince iyi olmadığını biliyorsun. Onu sevdiğini mi söylüyorsun? O zaman onun iyi küçük fahişesi ol ve

her şeyi görür."

Dişlerini alt dudağına geçirmiş, nefes nefese kalmış, azgın bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş hali gibi görünerek sütyeninin yumuşak kaplarını o sert, pembe meme uçlarının üzerine çekiyor ve kendini sergiliyor.

Angel takdirle gurulduyor ve Grey'in boyunun etrafında dağınıklıktan başka bir şey yok.

Tanrım, üçü birlikte inanılmaz görünüyorlar. Grey her ne yapıyorsa Angel'ı çözüyor ve Poe'nun onun dönüşü için çaresiz olduğu çok açık.

"Sanırım Grey henüz hak etmediği halde senin dölünü çalmaya çalışıyor." Azarlıyorum ve kasabımız Angel'ın etrafında inleme sesi çıkarıyor. Geri çekildiğinde, ağzından uzun bir tükürük çizgisi uzanıyor ve Angel şişmiş kafasını o istismar edilmiş dudakların üzerinde gezdiriyor.

"Canın cehenneme Hawke." Grey karanlık bir ses çıkarıyor, ama hepsi saçmalık çünkü beyni bir değişiklik için emir almanın ne kadar iyi hissettirdiğiyle savaşmaya çalışsa bile, lanet olasıca açıldı.

"Şımarıklığın yanına kâr kalacağını sanma." Dikkatimi diğer ikisine çevirdiğimde, Angel siki avucunun içinde Poe'nun üzerinde duruyor ve Poe itaatkâr bir şekilde ağzını açıp bekliyor. Ne istediğini tam olarak bilmesine rağmen, içindeki tereddütü, sanki çok zorlarsa kız parçalanacakmış gibi davranmak istediği bölgeye geri döndüğünü görebiliyorum.

Kızın mükemmel kıkına yirmi darbe alabileceğini ve titreyen bir orgazmla parçalanabileceğini bildiğimde.

"Devam et o zaman, Angel. Poe'nun yüzünü sik. Kullan onu. Ona sahip ol. Boğazına gömüldüğünde, havasını engellediğinde çıkaracağı gözyaşlarını ve sürtük seslerini al. Çünkü o da senin, değil mi?"

Kalçalarına uzanıyor ve onu rahatlatmak, tam da Grey ile bize gösterdiği şekilde sahiplenilmeye hazır olduğunu bilmesini sağlamak için ona dokunuyor.

"Senin kızın güvenli bir kelimesi var." Ona hatırlatıyorum. "Baksana şimdiden yerde nasıl tepiniyor. Kızımız dilinin her tarafındaki piercinglerin, sen onun amının derinliklerindeyken nasıl hissettiklerini ona hatırlatmasını istiyor."

Angel bir elini onun saçlarının arasına sokar ve yumuşacık dudaklarının yanından geçer. Adam ilerlerken kadından çıkan boğucu sesler onu teşvik etmeye yetiyor. Kalçalarının her kayışı daha güçlü hale geliyor ve kız tüm bu süre boyunca gözyaşları içinde ona bakıyor.

Orada zevk var. Göğüsleri kabarıken ve ağzının kenarlarında salyalar birikmeye başlarken Poe çarpıcı görünüyor. Kısa sürede darmadağın olur ve ona ne kadar gururla bakacağını gösterir.

"Tanrım." Grey onun yanında hâlâ dizlerinin üzerinde durmaktadır ama Angel'ın etrafında inleyen ve öğüren kızın görüntüsü ve sesi karşısında derin nefesler almaktadır.

"Kızımız şov yapmayı seviyor." Pantolonunun üzerinden kendimi avuçlayarak, sadece izlemenin ötesine geçmeye hazırım, ama istediklerini almadan önce onlarla gerçekten oynamak için biraz daha fırsat var. "Kendini işe yarar hale getir, kasap çocuk. Angel, onun tarafından sahiplenilirken o amcığın ne kadar tatlı olduğunu tatmayı hak ediyor."

Grey'in ela gözleri benimkilere takılıyor. Çenesi titriyor, çünkü bunun kuralları esnetmesine ve onu kendisi için tatmasına izin verilmediği anlamına geldiğini biliyor.

"Devam et o zaman. Elini o sıırıslıklam külotun içine sok, ama o muhtaç küçük klitorise sataşmak yok. Sıranı beklemelisin."

Sertçe yutkunuyor, sonra dediğimi yapıyor, elbisesini yukarı kaldırıyor ve iç çamaşırının kemerinin altına dalıyor. Amcığıyla temas ettiği anda, parmaklarının onu okşaması ve boğazının arkasının tika basa dolması arasında kalan Angel'ın boğulmasına engel olamıyor.

"Aferin oğlum." Grey'in onu okşamaya devam etme dürtüsüyle savaştığını görünce dudaklarım seğiriyor ve isteksizce elini çekip Angel'ın eğilip parmaklarını ağzına alabilmesi için yukarı kaldırıyor.

Poe'yu orada tadarken, ağzını onun etrafında tutuyor, saçlarını okşarken uzunluğunun ağırlığının dilinin üzerine oturmasına izin veriyor. Parmaklarının her hareketinde onu övüyor, ne kadar mükemmel olduğunu söylüyor ve kızımızın onun için nasıl bir su birikintisine dönüştüğünü görebiliyorum.

"Mmmfuck. Sanırım üçünüzün de aklınızı kaçırdığınızı görmek hoşuma gidiyor." Pantolonumu çıkarmak için ellerimi kaydırırken bakışlarımı, her kokusu, kahkahası ve yumuşak dokunuşuyla kalbimde sonsuza dek taşıdığım devasa deliği mükemmel bir şekilde dolduran kıza .

"Elbiseyi çıkar, prenses. *Buraya gel.*"

Hawke komuta Biz hepsi var için olmak ve en sıcak
şey Ben de hayatımda hiç yaşamadım.

Sadece ikimiz olduğumuzda onun mükemmel, itaatkâr oyuncağı olmak beni çıldırtıcı şehvet sarmallarına sokuyor. Ancak, diğer iki güçlü ve kuvvetli erkeğimin onun emirlerine uyduğunu ve sorgusuz sualsiz dediklerini yaptığını gördüğümde, bu an sonsuza dek zihnimde yer edecek. Eski tanrıların sunağında tapınmak için antik bir anıt gibi granit silinmez bir şekilde kazındı.

O koltuğu, maskesinin ardına gizlenmişken onunla ilk tanıştığında yaptığı gibi dolduruyor. Ancak şimdi onun gerçek yüzünü görebiliyorum. Kaslı, sakın ve zahmetsizce olmayı başardığı şekilde otoriter. Onu ve Grey'i birlikte gördüğümde içim dışıma çıktıktan sonra, safir gözleri içimi yakarken Angel'ın onun olmaktan ne kadar keyif aldığına tanık olmasına izin verdim.

Sonuçta ben de bir insanım ve Hawke'a her şeyi memnuniyetle vermek, verebileceğim en doğru kararım gibi geliyor.

Pantolonunu indirip, onu ağzıma alma fırsatı için ağzımın suyunu akıtan ereksiyonunu serbest bırakırken ve o mutlulukla dolu olma hissinin peşinden koşarken, elbisemin kumaşını başımın üzerinden geçiriyorum, ardından zaten yarıya kadar indirilmiş sütyenimi çıkarıyorum.

O delici gözler, sadece dantel külotumu giymiş, neredeyse çıplak yatan beni görünce kararıyor. Tam olarak söylediği gibi yapıyorum. Sadece, vermeye hazırım

Çünkü söylediğim her şeyde ciddi olduğumu bilmeye ihtiyacı var.

Sürünüyorum.

Ellerimin birbiri ardına her hareketinde ve dizlerimin aramızda uzanan halının üzerinde hareket etmesiyle, göğüslerimin ne kadar dolgun ve ağır olduğunu hissediyorum. Üç çift göz hareketlerimi takip ediyor ve tenim canlanıyor, lezzetli farkındalığın karıncalanma iğneleriyle kaplanıyor.

Midem bulanıyor ve bu adamların her zaman sorumlu olduğu kelebekler uçuşmaya başlıyor.

Botlarına ulaştığımda, kayganlık iç uyluklarımı kaplıyor. Hepsi için, üçü için de o kadar azmış ve muhtacım ki, bu adamların her birine, onların bana sahip olduklarını göstermeye niyetli oldukları kadar benim de onlara ait olduğumu göstermeye hazırım.

Duraklayıp dizlerinin arasına, tam da benden beklediği yere yerleştiğimde, gözleriyle karşılaşmıyorum. Henüz değil. Bunun yerine, başımı eğik tutarken bakışlarının her bir zerresini içime çekiyorum. Boğazımda, göğüslerimde ve omuzlarımda dolaşan o sıcak teftişi hissettiğimde tüylerim diken diken oluyor ve sanki bana gerçekten dokunuyormuş gibi güçlü bir şekilde tenimi kavuruyor. Meme uçlarım çok fena ağrıyor; güçlü parmak uçlarının sertleşmiş tomurcukları koparıp çimdikliymiş gibi sıkıldığını hissedebiliyorum.

Ellerinden biri sonunda çeneme uzanıyor ve yüzümü ona bakacak şekilde eğdiğinde, katı halde kalmam için hiçbir umut kalmıyor. Hawke'ın bana bakışı, benden memnun olan bir adamın bakışıydı ve işte bu, beni ayaklarının dibinde zavallı küçük bir havuza eriten fenerdi.

Bu adamdan tekrar böyle bir bakış görmek için yapabileceklerimin sınırı yok.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor ve bu zengin ton klitorisime doğrudan bir hat oluşturuyor. Kanım onun için uğulduyor, mırıldanıyor ve zonkluyor.

"İyi bir kız ol ve ayağa kalk ki amımı görebileyim."

Bacaklarım da nefesim gibi titriyor.

Hawke külotumun kemerini tek yumruğuyla kavırıyor; sanırım kısmen şu anda kontrolün tamamen onda olduğunu hatırlatmak için, ama aynı zamanda, kalçalarının arasına sıkıştığımdan emin olmak için beni öne doğru sürüklerken beni sabitliyor.

Boğazıma tırmanmak isteyen inleme seslerini yutkunarak bastırırken, bir parmağını kıvrıyor ve parmak eklemine ince

kumaş tabakası dikiş yerimi kaplıyor. Bunu yaparken klitorisimin üzerine bastırıyor, sonra da kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Rahatlama ihtiyacı, bana doğru düzgün dokunması, elinin altında parçalanmama izin vermesi için uzuvlarım titriyor. Ancak, emir veren güzel bir göt deliği olan adam duraklıyor ve parmak eklemine o hassas sinir demetinin üzerinde acı verici hafif vuruşlarla ileri geri ovuşturuyor.

Kalçalarımı kaldırmama ve onun yavaşça vuruşlarını takip etmeme yetiyor ama yine de o kırılgan kumaş tabakasının altındaki acılı, zonklayan ihtiyacı gerçekten çözmeye yetecek bir baskı değil.

"Sırılsıklam." Bu kelimeyi, bağımlısı olmaya başladığım o mağrur küçümsemeyle söylüyor.

"Evet, efendim." Nefes .

"Kendiniz için ne söyleyeceksiniz?"

"Lütfen, iyi davrandım, söz veriyorum." Yalvarmak tek umudum olabilir.

"Böyle bir şeyi kabul *etmek iyi* bir şey değildi." Gözlerindeki mavi Gözleri, burada önünde durduğum her anla birlikte muhteşem bir renk tonuna büründü, siki kalın ve ucunda parlıyor, ne kadar yakın olduğuyla benimle alay ediyor, ancak henüz ona dokunmama izin vermiyor.

Bu, oynadığımız oyunun içinde duyguya dair ilk ipucu, onun kalbini ve zihnini anlayabilmeyi umduğumuz o küçük çatlaklardan bir diğeri.

"Ama bu burada seninle kalacağım anlamına geliyor." Sesim fısıltıya dönüşüyor. "Senin için bir aptalım, Hawke Calliano. Daha önce söylediğim her kelimedede ciddiymdim ve asla karşılık vermek zorunda değilsin. Yapamayacağını biliyorum ama senin olduğumu bilmeni istiyorum."

O keskin çene çizgisi, o yoğun gözler, o ağız -onu vücudumun her yerinde hissetmek istiyorum- hepsi beni zamanın buharlaştığı bir yere sürüklüyor. Hawke sandalyesinde öne doğru eğiliyor, iki eliyle belimi sıcak sarıyor ve ağzının karnımın şişliğinde gezinmesine izin veriyor.

Tenimi öperken ve dişleriyle ısırırken bana bakıyor ve söyleyemediği tüm o kelimeler tam orada, bakışlarında. Dişlerini sıkarak bana anlatıyor. Hawke bana duygularını anlatıyor, bu aşk olmasa bile, bunu yeterince ifade edecek kelimeleri olmasa bile, onu orada benimde damgalıyor, değerini bileceğim morluklar ve acılar bırakıyor.

Ona dokunmama izin verilmedi, ama siktir et, ellerimin siyah saçlarına dolanmasına izin veriyorum ve mavi gözlerine bakarken onu orada tutuyorum ve karşılığında ona kendi sessiz kelimelerimi veriyorum.

Lütfen benimle ol. Lütfen beni tüm bu acılardan arındır ve karşılığında ben de seninkileri alayım. Lütfen bundan nasıl kurtulacağımızı bulacak kadar bana güven.

Hawke beni inceliyor, dudakları ve kirli sakalı karnımın yumuşaklığında gezindikçe muhtaçlığımı daha da artırıyor. O ağzı koymasını istediğim yere yakın bir yer değil ama benimle bu şekilde konuşmasını her zaman kabul ederim.

Sonunda dişlerini son bir kez geçiriyor, ardından keskin acının sarsıntısını hafifletmek için diliyle hınzırca bir vuruş yapıyor, sonra parmaklarını sıırıslıklam külotumun dikişinin altına geçiriyor.

"Önce Angel bu amcığı alacak." Bir parmağının içime girmesine izin verirken beni görüş alanında sıkıca tutuyor. Sonunda doğru düzgün dokunulmanın verdiği his neredeyse dizlerimin bükülmesine neden oluyor. "İkimizin de zevk alması için seni düzgünce uzatabilir."

Ne kadar ıslak olduğumun iğrenç sesi havayı doldururken sesi alçalıyor.

"Bakalım bu amcık ne kadar mükemmel görünüyor, iki siki aynı anda yutuyor.
aynı zamanda."

"Sanırım ikimizi birden alabilirsin ve sana bizim olmanın ne demek olduğunu göstermemize izin verebilirsin." Hawke'ın sesi tehlikeli ve kadife gibi, odadaki gerilimi daha da yükseltiyor.

Vay anasını.

"Evet, efendim." Hawke parmağını sokup çıkarırken Poe titriyor ve kızımızın ne durumda olduğunu hepimizin duymasını sağlıyor.

"Bu açgözlü amcık her seferinde tek bir penisle tatmin olmuyor. Hayır, sen bütün deliklerini genişletmek isteyen pis bir kızsın. Bence elinden gelse üçümüzü de bu amciğa sıgdırmaya çalışırdın." Öldürmek için içeri giriyor, ikinci bir parmak ve mafsall ekliyor, onu vücudunun daha fazla dayanamayacağı bir yere götürüyor.

Ne kadar tahrik olduğuma ve ihtiyaçla olduğuma bakılırsa, bu oda kesinlikle her an tutuşmak üzere.

"Vücudunu kullanacağız prenses ve sen de gözlerini hep bizden ayırmayacaksın. Kurallar böyle. Daha sonra, sana verdiğimiz her bir damla döl için teşekkür edeceksin."

Poe zevkten hıçkırarak bir ses çıkarıyor ve ben de kanımın tiz bir uğultuyla vücudumda dolaştığını hissediyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve Hawke'ı bu şekilde duymanın içimde yarattığı etkiden nefret ediyorum.

Kahretsin, nefret etmiyorum; daha çok Angel'ı üflerken sesinin kafamı karıştırması gibi... şey, kendi iyiliğim için çok fazla sevdim.

"Bana kendimi tekrar ettirme." Poe kendini unutup talimatını kabul etmediğinde onu azarlar. "Yoksa seni bağlar ve rahatlamadan saatlerce acımasızca kenetlerim. Damlayan, sızlanan, zavallı bir şey olana kadar seni istediğinden mahrum bırakmakta bir sorun görmüyorum."

"*Oh lanet olsun.*" Nefes nefese kalmış. "Evet. Özür dilerim efendim." Hawke üçüncü bir parmak daha ekleyip o kalın parmakları içine sokarken Poe'nun gözleri odaklanmakta zorlanıyor. "Teşekkür ederim." Kesik kesik, hızlı hızlı nefes alarak kekeliyor.

Dudakları, içinde yaşadığımız bu dünyada neredeyse her şeyi yöneten adama yakışan hınzır bir ifadeyle eğiliyor. "İşte benim iyi kızım. Şimdi gidip bizi Grey'in odasında bekleyeceksin ve Angel oraya girdiğinde dizlerinin üzerine çöküp parmaklarını becererek seni doldurması için kendini hazırlasan iyi edersin."

"Ben... Ben yapacağım." Dudağını ısıran kızımız başını sallıyor.

Hawke onaylar gibi bir ses çıkarıyor, sonra elini çekip külotunu çıkarıyor ve bacaklarından aşağı indiriyor. "Hadi bakalım. Kendini boşaltmayı aklından bile geçirme."

Poe sertçe yutkunuyor ve hem Angel'a hem de bana saf mutluluk ve kızarmış yanaklarla dolu bir bakış atıyor. Muhteşem bir görüntüsü var.

Çıplak kıvrımları ve inanılmaz poposu omzunun üzerinden son bir kez utangaç ve delicesine seksi bir bakışla gözden kaybolurken, ben çoktan tişörtümü çıkarmıştım bile. Angel davet beklemeden çoktan soyunmuştu bile.

Hawke sandalyesinde oturmaya devam ediyor, kalın siki tamamen ortada. Kızın külotunu bana doğru fırlatıyor ve kaşlarını kaldırıyor. Sanki bana bu kız için daha da vahşi olma izni veriyor ve onun vücudunu en şehvetli şekillerde kullanmam için bana altın bir bilet .

"İyi misin?" diye sorar Angel'a.

Evet. Çenesini sallamasını, belindeki kemerle uğraşması izliyor.

"Sen mi?" Delici mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Bu konuda mı? Yoksa az önce hayatımıza giren lanet olası canavar fırtınası hakkında mı?" Homurdanıyorum.

"Şu anda kızımızın buna ve bize ihtiyacı var." Hawke gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "O yüzden ya şimdi ve burada olmayı kabul edersin ve biz daha sonra ilgilenene kadar tüm bunları kapıda bırakırsın ya da ben de sana kendi kafandan çıkmanın bir yolunu memnuniyetle veririm."

"Ben iyiyim." Dantelli ve günahkâr derecede kırılğan kumaşı sıkıca kavıyorum. "Bu nasıl işe yarayacak?" Ne kadar sıırıslıklam olduğumu hissedebiliyorum.

ve Tanrım, sikim daha da sertleşmeye başladı.

"Şu piercinglerin çok fazla olacak, Angel. Onu incitme riskini almak istemiyorum ve senin de bunu istemediğini biliyorum." Hawke gömleğini çıkarır. "Önce onu düzgünce becer ve boşalmasını sağlayalım. Onu doldurduğundan ve kızımızı güzel ve kaygan hale getirdiğinden emin ... eğer birkaç tur atabileceğini düşünüyorsan." Gözleri bir meydan okumayla parlıyor ve Angel bu bakışa kendi bakışıyla karşılık veriyor.

Siktir git, bütün gece devam edebilirim Calliano.

Bir saniye bile kaybetmiyor ve kızımızın peşinden kayboluyor, biz de aynısını yapıyoruz. Hawke'ın sırtındaki devasa dövmeli kafatasının altındaki her kaslı girintiye bakıyorum. Adam bu koridorda sinsice ilerleyen bir avcıya daha önce hiç görmediğim kadar benziyor.

Odama girdiğimde, burada olduğumuz için anında rahatlıyorum. Odam her şeyden çok ormanla iç içe geçmiş bir sığınak gibi; buruşuk kömürlü çarşaf, bir şilte ve zemin seviyesinin hemen üzerinde ahşap bir platformdan oluşan bir yuva. En sevdiğim özelliği ağaçlara bakan dev penceresi. Neredeyse yerde uyumanın beni her zaman güvende hissettiren bir yanı var ve sanki Hawke zihnimde aşırı hızda çalışan motoru bir süreliğine durdurmam gerektiğini biliyor -tabii ki biliyor, çünkü bu o-.

"Şu amcığa bak. Ağlıyor ve daha fazla ilgi için yalvarıyor." Hawke, Angel'in kızımızı neredeyse yatağa yapıştırmasını izliyor. İyi kızdır; parmakları içine girdiği için kaygandır ve hemen ağzına alır.

"Onun sikinin üstüne çık, prenses. Yüzün bize dönük olsun."

Poe tam olarak dediğini yaparken pürüzsüz tenini bir ürperti kaplıyor. Angel sırtını yatak başlığına yaslıyor ve o büyük pençeleri aç, arayış içinde, yumuşak kıvrımlarını kavrarken, omurgası göğsüne yaslanmış bir şekilde uzun boyunun üzerine çökmesi için onu yönlendiriyor.

"Şu mükemmel, şişmiş klitorise bakar mısın, kasap?" Yanımdaki adam yatağın kenarında durmuş, üzerindeki son giysi kalıntılarını çıkarırken ben de aynısını yapıyorum. "İkimiz de onu yerken sürtüğümüzü ne kadar bağırabiliriz sence? Dilin amına girmesini çok sevdiğine göre, iki ağzı birden kullanırsak sence her yere damlar mı?"

"*Lütfen...*" Angel onun içine girdiğinde Poe'nun sızlanması düpedüz günahkâr bir sese dönüşür. Arkasına yaslanıp, onun sadece ısınmasına izin vermeyecektir.

Bu sefer onun siki. Kalçaları yukarı doğru sallanıyor ve her hareketinde ağır göğüslerinin zıplamasına neden oluyor.

İkimiz de aynı anda, bu bölüm için herhangi bir emir veya komut vermeye gerek kalmadan, onun açıkta kalan merkezine düşüyoruz. Sadece onu tatmak, dilimi her yerinde gezdirmek ve kızımızdan gelen her çaresiz inlemenin tadını çıkarmak için her şeyi tüketen bir ihtiyaç.

Başlarımız onun amına neredeyse saygıyla eğilirken, her şeyi hissediyorum. Hawke'ın sıcaklığını, kokusunu ve yakınlığını. Başlarımızı eğerken ellerimiz ve omuzlarımız tekrar tekrar birbirine değiyor ve ikimiz de yalamak ve emmek için zaman ayırıyoruz. Bu ikimiz için olduğu kadar, tıka basa doluyken ve ikimiz ona ziyafet çekerken bir arada durmaya çalışan Poe için de bir his ziyafeti.

Amı ne kadar kayganlaşır ve ıslanırsa, dillerimiz o kadar çok birbirine kayıyor ve çarşafılara sürtünmemek imkansız çünkü bu her şeyi beceriyor.

Sanki hepsine aynı anda sahip olmak gibi, Angel'ın kokusu ve siki tam orada amını gererken, Hawke' erkekliği siyah saçlarının her fırçasında, kokusunun her yıkamasında bana sürtünüyor ve sonra Poe var. Böyle o kadar güzel ki. Doruk noktası onu ele geçirmenin kıyısında sallanırken bizi o sızlanma, nefes alma seslerine boğuyor.

Hawke onun klitorisine karşı homurdanıyor ve dudaklarının şişmiş tomurcuğun etrafını sararak ağzına çekmesine izin veriyor ve Poe titremeye başlıyor. Elleri ikimizin de kafasına doğru uçuyor, benim kısa saçlarımı kavıyor ve Hawke'ın uzun saç tellerine dolanıyor.

"Ona parmaklarını ver." Onun etine karşı konuşurken ağzı benimkine çok yakın. Hırıltılı nefesini hissediyorum ve işte o zaman elimi tutuyor, parmaklarımı kanalının Angel'ın etrafını sardığı noktaya yönlendiriyor.

"*Fffuuuck.*" İçimden gelen iniltiye engel olamıyorum çünkü kızımız damlatıyor. Parmaklarımı hafifçe Angel'ın girdiği noktanın etrafına itiyorum, daha fazla baskının ilk ipucunda dalgalanmayı ve kenetlenmeyi hissediyorum. Ancak Hawke acımasız bir niyetle klitorisine olan ilgisini yenilediğinde kızımız yanıyor.

Orgazmının her dalgasında vücudu parmaklarımı daha da derine sokuyor. Poe daha fazlası için, rahatlamak için, onu daha sert becermemiz için hıçkırıyor.

Tüm bunlar olurken şehvetten sıırsıklam olmuş karanlık gözleri amının üzerinde gezinen ikimizin üzerindeydi.

"Aferin kızıma. Angel'ın sikini sağarken Grey'in elinden ne kadarını alabileceğini gör." Hawke homurdanarak kızın am dudaklarının ve üst uyluklarının etrafındaki yumuşak eti emiyor ve şimdilik klitorisini hafifletiyor. Sonra diz çökmek için ağırlığını hareket ettiriyor ve sertleşmiş meme uçlarını ağzına alarak göğüslerini avuçlamaya ve sıkmaya başlıyor. Parmaklarını Angel'ın boyuna sürtünürken ölesiye sıkılıyor.

"Angel'ın amına sahip olmasına izin verecek misin? Önce seni işaretlemesine izin mi vereceksin prenses?" Hawke kızın göğüslerinden birini dişlerinin arasına alıp hassas noktalarından ısıırıyor.

"Evet. Siktir. Evet, lütfen." Hepimiz onu dikkatle çalıştırmaya devam ederken Poe nefes nefese kalıyor.

Parmaklarımin altında Angel'ın boyunun zonkladığını hissediyorum ve ikimizi de ne kadar sıkı sardığına bakılırsa yakın olmalı, duvarları zevkle çırpınmaya devam ediyor.

"O zaman kasabın işini yapsa iyi olur. İkinizi de aynı anda boşaltsın. Onlar için mükemmel bir küçük fahişe olduğun için, değil mi?"

"Öyleyim," diye inliyor kızımız.

"Üçümüz için de küçük bir sürtük gibi davranırken ne kadar mükemmel bir şekilde paramparça olabilirsin?"

Hawke onu başka bir orgazmın içine sokmaya devam ederken, yüzümü kalçalarının arasına daldırıyorum ve birleştikleri yerde dilimi dolaştırmaya ve emmeye başlıyorum. Angel'ın taşaklarıyla alay ediyor, birini emiyor, dilimi döndürüyor, sonra hareketi diğesinde tekrarlıyorum. Taşaklarının dibini yalamak için dolaştığımda, kasıldığını hissediyorum ve gittiğini anlıyorum.

"*Ohfuckohmygod.*" Kızımız, onun kalçalarının altında bir dizi sarsıntıyla derinlere boşaldığını hissettiğinde yumuşak sızlanmalara dönüşüyor. Her şeyi kayganlaştırmaya başladığında parmaklarını döl selinin yanında ovuşturuyor. İpeksi kanalı o kadar kayganlaşıyor ki, onu kendim için hissetme beklentisiyle kendi toplarım sıkıca çekiliyor. Onu paylaşmak için. Tanrım. Sikeyim.

Bu anda hepimize hükmeden adam onun yüzünü kavırıyor ve doğrudan vahşi gözlerine bakarken çözülmesinin her zerresini talep ediyor. Çok ateşli ve ben geri çekilip parmaklarımı yavaşça amcığından çıkarırken, adamın aletinin kalın ve damarlı bir şekilde dışarı çıktığını görüyorum ve Tanrım, bu her fantezinin hayata geçmesi.

Onu hiç tadamayacak olsam bile umurumda değil. Dilimde sevgilimin ve Angel'ın tatlılığı ve Hawke Calliano'nun lanet olası tam ön cephesi var. Sıkılmış karın kasları ve etkileyici sikine doğru uzanan belirgin bir V harfi var.

"Bir şey istediğinde ne diyorsun?" Çenesini çimdikliyor ve Poe bu tehlikeli derecede yumuşak sözlerin altında eriyor.

"Lütfen, efendim."

"Yeterince iyi değil, prenses."

"Lütfen, tadına bakabilir miyim?"

"İyi çocuk Grey'in amını yalayıp temizlemesini ve sana Angel'ın dölünü yedirmesini ister misin?"

Vücudumdan geçen ürperti beni sersemletiyor. Ağır ağır yutkunurken, aynı ürpertinin Poe'nun başını sallayan gevşek bedenine de yansıdığını görüyorum. "Evet. Eğer yeterince iyi olursam."

Lanet olsun. Hawke'ın cevabını bile beklemedim. Ağzım, her ikisinin de kanıtlarının girişinde toplandığı noktayı kaplıyor, mümkün olduğunca çok toplamak için dönüyor ve sonra derin bir inilti ile dudaklarına çarpıyorum.

"Sen mükemmelsin aşkım." Bana iletlediği mırıltı seslerini ve nazik ihtiyaç sızlanmalarını içime çekerken her şeyi tatmasına izin verdiğim için özensiz ve çaresiz.

Bir an geri çekilerek, bakışlarımın onunla ikimizi izleyen Angel arasında gidip gelmesine izin veriyorum, az önce aleti o kadar sert sıkılmış bir adam gibi görünüyor ki vücudunu boşaltıyor. "Birlikte tadınız çok güzel, koca adam." Öne doğru eğilip aynısını onun için de yapıyorum çünkü tam burada, bunun içinde kendimi hiç bu kadar sakın, ayakları yere basan ya da her ne haltsa öyle hissetmiş miydim bilmiyorum.

Bir yandan o sakın anları yaşarken bir yandan da bastırıldığınız tüm o duygulardan kurtulamazsanız duvara tırmanacakmış gibi hissetmek mümkün mü?

Hawke kızımızın Angel'ı rahatlatmasına yardım ederken ve ona sessiz, küçük övgüler yağdırırken, kızımız da neredeyse ağlamaklı gözlerle ona bakıyor.

Angel'la yer değiştiriyor ve kızımızın bastırılmış bir iniltiyle sikinin üzerinden aşağı kaymasına izin veriyor. "Tanrım. Ne kadar istekli olduğunu hisset." Bacaklarını olması gereken pozisyona yönlendiren Hawke onu kolayca yönlendiriyor, Poe

Kaslarını sırlıklam eden o yoğun doruk sonrası parıltısıyla böyle sersemlemiş bir haldeydi. "Bana yaslan, Grey yavaşça ve güzelce alacak."

Hawke'ın bacaklarının arasına tırmandığımda, kızım yayılmış, meme uçları mükemmel bir şekilde kızarmış, klitorisi şişmiş ve parlıyor ve ağzında döl kalıntısı var. Bu geceden alınacak ne güzel bir anı. Kızımın beni sevdiğini, bizi sevdiğini bilmek, ona benim için ne kadar önemli olduğunu *göstermekten* başka bir şey yapamayacak kadar kırılmış olsam bile.

Angel bana kayganlaştırıcıyı fırlatarak dikkatimi bir anlığına ona çekiyor. Diğer ikisinin durduğu yere doğru başıyla işaret ediyor; Hawke yavaşça klitorisinin üzerinde daireler çiziyor ve boynunun kemerini emiyor.

"Önce içine girmeme izin ver." Aletimi bol miktarda jel ile kayganlaştırıyorum, sonra onun da aynısını yapmaya başlamasını izliyorum. Sergilediği iğrenç manzara karşısında tekrar sertleşmeye başlamakta hiçbir sorun yaşamadığını gördüğümde dudaklarım titriyor.

Acele et lan. Bakışları aletimle kızımın Hawke'ın uzunluğuna saplandığı yer arasında gidip gelirken yüzünün her yerinde bu yazıyor.

"Bu amcık bize aitmiş gibi görünüyor, değil mi?" Öne doğru eğilerek Angel'a son bir kez bakıyorum ve aç gözlerinin elimin hareketini takip edişi taşaklarımın ihtiyaçla zonklamasına yetiyor. "Ne kadar da sürtük bir çiçek."

Onun önünde sıraya girdiğimde Poe'nun karanlık, kapüşonlu gözleri benimkileri arıyor, yumruğumun altındaki etimin kaygan sesi nefes alıp verişlerimize karışarak uzunluğumu aşağı yukarı okşuyor.

"Mmmfuck. Seni mahvedeceğiz, aşkım. Sana dokunabileceklerini düşünmeye cüret eden herkes için seni mahvedeceğiz, çünkü sen bizimsin, değil mi?"

"Lütfen." Zar zor bir fısıltı.

Poe'yu bakışlarımda kilitli tutarak, ağzımdan uzun bir tükürük izinin doğrudan Hawke'ın ona masaj yaptığı klitorisine düşmesine izin veriyorum. Kızım rüyalarımdaya duyacağım türden bir inilti çıkarıyor.

"Gözlerini adamlarından ayırma prenses." Hawke'ın ağzı boğazının kenarından yukarı çalışıyor, ritmini bozmadan kulak memesini emiyor. Tükürüğümü şişmiş, somurtan küçük tomurcuğunun üzerine sürerken beni izlemeye devam ediyor. "Görünüşe göre en çok sevdiğin şeyi elde ediyorsun. Onları birlikte seyretmek, bir yandan da sikle doldurulmak."

"Tanrım." Ucum Hawke'ın uzunluğunun tabanına oturduğunda nefesim kesiliyor ve dikkatlice ilerlerken onun pis sözleri hem Poe'nun hem de benim aklımı başımdan alıyor.

"Bizim için nefes al. Bu açgözlü küçük amcığın ihtiyaç duyduğu şekilde sana sahip olmamıza izin ver."

İlerlemek, içime girmek için savaşmak enfes bir işkence. O kadar yumuşak, o kadar kaygan ki, Hawke inanılmaz derecede sıcak ve pürüzsüz hissederken, uzunluğum onun yanına sığmak için bastırmaya başlıyor.

"Lanet olsun, küçük çiçek, dizlerinin üzerine çöküp sürekli bunun için yalvaracaksın, değil mi? Çıkardığın şu sürtük seslerini bir dinle."

Elbette, Angel'ın kıcımla oynamaya başladığını hissettiğimde kendi küfürlerimin ve çaresiz seslerimin Poe'nunkilere katılma ihtimali var. Kayganlaştırıcı ekliyor ve ben yavaşça daha derine inmeye devam ederken beni onu almaya hazırlıyor.

"Bizim için çok iyi bir kız. Bu amcık doyurulmayı seviyor, değil mi? Sik yutmayı ve sahiplenilmeyi seviyor," diye mırıldanıyor Hawke onun kulağına, ama gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü görüyorum. Sesinin nasıl değiştiğini duyuyorum. İnanılmaz bir şey. Aklımı başımdan alıyor. Şu anda bir şekilde aklımı kaçırmış durumdayım ve aynı zamanda aletimden akan her bir zevk damlasının taşaklarını kaldırdığını hissediyorum.

Angel girdiğinde uzun süre dayanamayacağım. Alnımda şimdiden nemli bir parıltı var, çünkü sadece parmaklarının içeri girip çıktığını ve beni tüm bu arazinin etrafında tur atmış gibi nefes nefese bırakan bir ritimle makasladığını hissederek kendimi bir arada tutmak için savaşıyorum.

"Lanet olsun. Angel. O koca aleti içine sok." Ben öne doğru eğilirken Hawke yüzünde sınırsız bir zevk ifadesiyle dişlerini sıkıyor.

İkimiz de tamamen kılıflıyız ve iyi kızımız ikimizi de mutlak mükemmelliğe götürüyor. Duvarları etrafımızda dalgalanıyor ve Hawke göğüsleriyle ve amıyla dalga geçmeye devam ederken, kaybolduğundan, hepimizi yıkadığı kötü peri tozu bulutunun üzerinde yüzdüğünden emin olurken, küçük inilti ve yalvarışlardan oluşan bir karmaşa.

"Oh siktir. *Fuuuuck*." Angel içeri girerken vücudum alev alev yanıyor ve her hareket, her ileri basış Hawke'la beni kızımızın amının içinde birbirimize sürtüyor. İnanılmaz derecede sıkı, birbirimizi kavrayıp sıkıyoruz ve Angel kıcımlı doldururken boylarımız arasındaki sürtünme beni tam uçurumun kenarında, yanmaya hazır bırakıyor.

"Tanrım. Hemen şimdi gelmen lazım." Hawke'ın sesi de çoktan gelmiş gibi. "Benim için olduğun iyi küçük sürtük gibi sikimin her yerine boşal." Bu sözleri söyleyiş şekli beynimin içinde bir şeylerin kilidini açıyor. Bunu sadece Poe'ya söylemiyor, bana da söylüyor. Gözleri kilitleniyor

ve ben bittim. Angel'ın boyu o sihirli noktayı sıyrıyor, taşaklarım karıncalanıyor ve omurgamın tabanındaki gerilim kasıklarımnda nabız gibi atarak patlıyor.

"*Unghhhhh*. Siktir." Gırtlaktan gelen bu ses, kulaklarımda gümbürdeyen kalbim tarafından bastırılıyor. Geliyorum, geliyorum ve duracak gibi g r nm yorum. Poe'nun amcığı tekrar tekrar kenetlenirken boyum zonkluyor, orgazmı bizi o kadar sert kavırıyor ki nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Hawke küfrediyor, homurdanıyor, salıverilmesi sıcak ve kaygan, kızımızı doldururken benimkine ekleniyor ve Angel'ın arkamdaki hareketi, kendi zevkini alırken, bizi daha fazla kaydırıyor, bizi tekrar tekrar birbirimize sürtüyor ve hayatımı sikeyim, hiç böyle bir şey yaşamadım.

Angel kalçalarını geri çekerek bana hareket etmemi, kendimi olabildiğince nazikçe dışarı atmamı hatırlatıyor. Aletim dışarı kayarken dölün serbestçe damlaması hissi çok pis ve mükemmel.

" ok iyi yaptın, aşkım," diye mırıldanıyorum, başım dönüyor, i  uyluğunu emmek ve öpmek için aşağı iniyorum. Angel arkamda hızını artırıyor, daha sert itiyor ve aman tanrım, eğer burada ve şimdi sona erseydim, memnun bir adam olurum.

Hepsini seviyorum... o kadar çok seviyorum ki... bunu itiraf etmek dayanılmaz, korkunç bir şey. Benim gibi nasıl aşık olunacağını bilmeyen bir adam için en kötü acı türüdür ve yine de bir şekilde, göğsümün içinde kendi çatlak ve paramparça kaslarımla eşleştirilmiş    başka kalple yaralandım.

Angel'ın parmakları daha derine batıyor, beni daha sıkı kavırıyor ve ben de bacaklarımdan arasından uzanıp onu hissediyorum ve taşaklarının sıcak, sıkı derisini avu luyorum. Sıkarak, onu uçurumun kenarına ite eğini bildiğim ilave çekiç ve baskıyı veriyorum ve karnının derinliklerinde bir yerden gök gürültüsü gibi bir ses çıkartıyor.

Aleti şişiyor ve içime öyle bir sıcaklıkla pompalanıyor ki, tıpkı kızımızı işaretlediğimiz gibi beni işaretlediği her yakıcı anı hissediyorum. Hepsinin benim için gerçekte ne anlama geldiğini onlara anlatmaya başlayamam bile.

Seksten, şehvetten ve fiziksel bir boşalmadan daha fazlası. Onların kalplerini tanımak ve bu çarşaflara dolanmış olarak birlikte uyanmak. İstediğim ve ihtiyacım olan şey bu.

Hepsine ihtiyacım var ve hiçbirini hak ettiğimden emin değilim.

Angel ve Grey'in kafaları, kader mesajı geldiği anda bana doğru dönüyor. Hepimiz o melankolik tonun basit bir mesajla hayatlarımızı ikiye ayırmasının an meselesi olduğunu biliyorduk.

ANDREAS NOIRE:

Bu akşam Noire House'da bulunman gerekiyor, Posey. Arkadaşlığınızı talep eden ilk adaylarla tanıştırlacaksınız.

Calliano ile olan başlangıç ve eğitiminizin size iyi hizmet edeceğine inanıyorum.

ANGEL'İN YÜZÜ acı seliyle öylesine buruşuyor ki, dalgaların yüzünü boyamasını seyretmeye zor dayanıyorum. Göğsüne yaslandığı sessiz anlarda ona kendini nasıl affetmesi gerektiğini söylediğim halde, suçu kendi ayaklarına attığını görmek kalbimi kırıyor.

Eğer peşimden gönderilen o olmasaydı, Anguis bu görevi yerine getirecek başka birini bulurdu.

Robotik bir verimlilikle giyinmemi, saçımı ve makyajımı yapmamı izliyorlar. Sonunda banyodan çıktığımda ve ikisini yatağın kenarında otururken bulduğumda ağır, kurşuni uzuvlarımla ilgili bir hareketten geçme hissi var.

Grey başını ellerinin arasına aldı.

Angel ayağa kalkıyor ve ben daha kapıdan iki adım atmadan odayı geçiyor. Beni öpüyor, çok yumuşak ve tatlı bir şekilde, tüm sevgisini bu sözsüz değiş tokuşa döküyor. Aramıza giren duygu dalgasıyla gözyaşlarımı geri kırmak zorunda kalıyorum. İri avuçlarıyla beni göğsüne yaslayıp uzun, sakinleştirici bir an geçirdikten sonra devim yüzümü tutuyor.

Dudaklarında nazik bir gülümseme beliriyor ve yeni sürülmüş makyajı bulaştırmamaya dikkat ederek başparmaklarını yanaklarımda hafifçe gezdiriyor. Her fırça darbesinde bana şöyle diyor.

Çok güzel görünüyorsun. Bir parmak eklemi çenemin altından geçerek çenemi yukarı kaldırıyor ve bana bakarken gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşiyor. Benim vahşi kızım.

"Yakında döneceğim," diye mırıldandım.

Gözleri aramızdaki boşluğa düşüyor ve elimi kalbinin üzerine götürüp parmaklarımı iki kez oraya vuruyor.

Seninkiler.

O nazik gözler bana, aynı eli bileğine götürmeden önce, oradaki nabız noktasının üzerinde durduğunu söylüyor.

Seninkini de.

Kan dolaşımından akan kalp atışlarını hissetmeme izin veriyor.

Hemen elini tutup kendi elime götürüyorum ve hareketi tekrarlıyorum. Parmaklarını, hayatımdaki diğer iki erkekle birlikte sahip olduğu göğsümün bir kısmına dokunduruyor. Sonra elini bileğime dolamasına izin veriyorum ve kendi damarlarım bu hayatta deneyimleyecek kadar şanslı olacağımı hiç düşünmediğim bir tür ihtiyaç ve aidiyetle çarpıyor.

Gözlerim hâlâ yatakta oturan adama kayıyor ve Angel çenesini Grey'e doğru eğiyor.

Benim olduğu kadar onun da sana ihtiyacı var.

Ona doğru ilerliyorum, alanına giriyorum ve dizlerinin arasında dururken onu bana zorluyorum. Kasabım kollarını belime doluyor, başını karnıma yaslıyor ve hırıltılı bir nefes veriyor.

Parmaklarımı kırılmış saçlarında gezdirirken sessiz bir an öylece kalıyoruz. Sonunda bana bakıyor ve gözlerindeki ela ışık sönmüş, orada görmeye alışık olduğum ışıltının ancak bir parıltısına dönüşmüş. Işığının azaldığını görmekten nefret ediyorum ve eğilip dudaklarımı dudaklarına götürdüğümde tüm göğsüm sıkışıyor.

"Geçen gün söylediklerimde ciddiydim." Sözlerim dudaklarına değiyor. "Benim aptal, vefasız kalbim üçünüzle tanışana kadar hiç kimseye karşı bir şey hissetmedi... ama karşılığında herhangi bir söze ihtiyacım yok... Sadece sorgusuz sualsiz senin olduğumu bilmeni istedim. Sana aşığım, tıpkı Angel ve Hawke'a aşık olduğum gibi."

Nefes veriyor ve alnımızın birbirine değmesine izin veriyor. "Benim lanet sadakatim her zaman acıya bağlı olmuştur, küçük çiçek. Bu kalp kırık, arızalı, o kadar uzun yıllar önce dilimlere ayrıldı ki nasıl atacağını bildiğini sanmıyorum."

"Öyle." Avucumu göğsünün üzerine koyuyorum, Grey'e ve onun hepimiz için gösterdiği kararlılığa çok benzeyen o sabit gümbürtüyü arıyorum. "Öyle olduğunu biliyorum ve ikimiz için de kalbine inanacağım. Seni sevmekten korkmuyorum... hepinizi."

Yüzünün güzel hatları gölgeleniyor, elmacık kemikleri onu, sanki sonsuza dek önceymiş gibi hissettiren, onu ilk gördüğüm anda nabzımın daha sert attığını hatırladığım o muhteşem yarattığın her santimine benzetiyor.

Grey boğazının arkasında bir yerden hayal kırıklığı ve teslimiyet dolu karanlık bir ses çıkarıyor. "Bana o yumuşak gözlerle bakmayacağını umarak çok gün ve gece geçirdim. Beni bu işe bulaştırmayacağını umdum, çünkü ihtiyacın olan adam ben olamam."

Son bir öpücükle ona güven vermeye, onu nasıl gördüğümün onun kendisini gördüğü çarpık ve çatlak mercekten geçmediğini anlamasını sağlamaya çalışıyorum.

"Sen zaten . Sen ihtiyacım olan her şeysin."

Yanımdaki sürücü koltuğunda oturan adam elimi sıkarken, tekerleklerimizin altındaki çakılların çıkardığı gıcırta beni düşüncelerle dolu kafamdan çekip çıkarıyor, az önceki anın sürekli tekrarı.

Hawke araca bindiğimden beri, Noire House'a olan kısa mesafeye rağmen beni bırakmadı. Çenesi sert bir çizgiye oturmuş olmasına ve tek kelime etmemesine rağmen parmaklarımı onunkilerle birleştirmeye devam ediyorum.

İçeri girdiğimizde malikanede beni bekleyen şey için son hazırlıklarımı yapmam gerektiği söylendi.

Karanlık koridorlar boyunca sessiz ve bunaltıcı bir yürüyüş, binanın ağırlığı derinliklerine indikçe ciğerlerimi eziyormuş gibi hissediyorum.

Kulüp, burada olup bitenler, bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyor. Aslında, bu dünya beni hayal edebileceğimden çok daha fazla cezbediyor. Ancak, Andreas Noire ve onun gibi diğer korkunç insanların varlığı her şeyi ekşiten ve zehirleyen şey.

Kim bilir hangi kötülükler gölgelerde pusuya yatmış benim gelmemi bekliyordur çünkü yüksek sesle dile getirmemiş olsak da hepimiz biliyoruz ki bu anlaşma -sevdiğim adamı kurtarmak için girdiğim bu pazarlık- adı bu mülkü süsleyen adamın oynamaktan hoşlandığı türden bir güç oyunu olacak.

Hawke'ın çalışma odasına girdiğimizde, giymem gereken eşyaların olduğu bir kutu bizi bekliyor.

Hawke'ın emri altında zaman geçirmek için buraya geldiğim diğer tüm zamanlarda, bana verilen iç çamaşırları Grey'in oyunculuğu sayesindeydi. Benim için bir şeyler seçmişti ve o zaman fark etmemiş olsam da şimdi görebiliyorum. Beni inanılmaz hissettiren ve vücuduma mükemmel bir şekilde oturan şeylere o kadar çok dikkat edilmişti ki sanki her şeyi kendim seçmiştim.

Oysa bu kez bana verilen şey, erkeklerimin giymemi isteyeceği şeylere hiç benzemiyor. Beyaz parlak lateksten yapılmış bir korse ve yaka, tenimde ısıracı ve sürtünme hissi uyandırıyor. Kavisli kemikler kaburgalarımı eziyor ve bu özel kısıtlamanın içinde olduğum süre boyunca her bir hava molekülü için savaşmam gerekiyormuş gibi hissetmeme neden oluyor. Çünkü bunun için tasarlanmış.

Hawke bağları bağlamama yardım ederken, her an beni bekleyen odaya daha adımımı bile atmadan yavaşça boğulma ve kontrol edilme hissinden başka bir şey yok.

Avuçlarımı lavaboya dayayarak arkamda duran adama bakıyorum, bağcıkları çekiştiriyor ve gözlerindeki çökük ifadeyi izliyorum. Hawke pek çok şeyde başarılı ve şu anda *asker* modunda. Bunu çenesinde titreşen gerginlikten anlayabiliyorum; dişlerini sıkmanın verdiği gerginlikle kasları çılgınca çalışıyor.

Beni kumaş kafesime bağlamayı bitirip beyaz lateks tasmayı takmaya geçtiğinde, aynadaki yansımda gözleri benimkilerle buluşuyor. Oradaki safir mavisi vahşi ve kontrolsüz, en derin okyanusun ortasında dönen bir fırtına gibi, yıkıcı bir güçle tüm kıtaları yerle bir etmeye hazır.

Bu, özenle inşa edilmiş dış görünüşünün altında neler yatabileceğine dair şu ana kadar görülmesine izin verdiği tek ipucu.

Bağlama yeri ensemde sabitleniyor ve boğazım geniş bandın altında rahatsız edici bir şekilde sallanıyor. Tıpkı aynı malzemeden yapılmış korse gibi, bu parça da *hissedilmek* için yapılmış. Bu saf bir tahakküm ve bu pozisyonda olmayı isteyerek yaptığım bir şey değil.

Bu, alıcının istek ve ihtiyaçlarını umursamadan tasmalanmak ve kontrol edilmekle eşdeğerdir.

İlk kez gerçek korku damarlarımda dolaşıyor çünkü birdenbire bu senaryonun ne kadar tehlikeli olduğunu farkına varıyorum. Gerçek şu ki Hawke bana güvenli bir söz ve sınırlarıma saygı gösterecek bir adam olmanın güvenliğini vermiş olabilir, ama şimdi Angel ve Grey'in bu pazarlığı kabul etmemle neden bu kadar parçalandıklarını yaklaşan bir deprem gibi hissediyorum.

Andreas Noire'nin takipçilerini tanıyorlar. Bu konağın içinde saklı en karanlık sırların gerçeğini biliyorlar ve ben insanlığın en kötü örneklerini içeren çukura isteyerek girdim.

Ama Angel'ı kurtarmak için? Onu korumak için? Hiç düşünmeden yine evet derdim. Aynı şeyi arkamda duran adam ve Grey için de yapacağıma hiç şüphe yok.

"Teşekkür ederim." Kelimelerin aramızda yankılanan sessizliğe karışmasına izin verdim. Koruması ve kendim hakkında bir şeyler öğrenmeme izin verme isteği de dahil olmak üzere bu adamın bana verdiği her şey için minnettarlık. Giyinmeme yardım ettiğin için teşekkür etmekten çok daha fazlasını ifade eden bu iki basit kelimede hepsi var.

Hawke hala bir şey söylemiyor. Denemesinin de bir anlamı yok.

Şu anda ne derdi? Geçmiş, katlandığı ve hayatta kaldığı her şey düşünüldüğünde, bu adamın hala burada olması ve kendi işkencesinin üstesinden gelmesi bir mucize.

Yavaşça dönüyorum, yüzümü ona dönüyorum, bir yandan da saatin ilerlediğini biliyorum.

Damarlı, bronzlaşmış ve tüm kalbimi ustalıkla tutabilen o güçlü eller aramıza giriyor ve bir nesne tuttuğunu fark ediyorum. Uzun, ince bir kılıf ve menteşesini tıklayarak açtığında içinden ince bir bıçak çıkıyor. Normal bir bıçak ya da hançer değil ama banyonun aydınlatması altında parlıyor.

Çantayı bir kenara koyarken, metali ters çeviriyor ve bana bir usturaya benzeyen korkutucu keskin kenarı gösteriyor. Sadece bir bilek hareketiyle boğaz kesebilen bir silah. Küçük olabilir, nasırlı avuçlarının içinde ufacık gibi görünebilir ama daha az ölümcül görünmüyor.

"Bunu kullan. Gerekirse tereddüt etmeden." Sesi alçak, zar zor duyulan bir fısıltıya dönüşürken korsenin önü boyunca uzanan kaburgalardan birini buluyor ve dikkatlice kaydırarak kemik işçiliğinin içine dikey olarak yerleştiriyor. Kılıç içeride kılıflandıktan sonra tamamen gizleniyor ve Hawke'ın böyle bir detayın gizlice halledilmesinde potansiyel olarak parmağı olduğunu bildiğim için kalbim daha da hızlı çarpıyor.

Ona sarılmak, onu tutmak istiyorum... Bilmiyorum bile. Duygular göğsümün içinde birikip dönüyor ve beni ayaklarımın üzerinde sallanırken bırakıyor. Bu adama benim için ne kadar önemli olduğunu Grey ve Angel'a söyleyebildiğim gibi söyleyebilmek için zamanı durdurmak istiyorum ama tam kollarımı boynuna dolamak üzereyken kapı çalınıyor.

Keisha kapıyı açıyor, yüzü okunmuyor. O da Hawke ile aynı modda ve Noire House'un değiştiremedikleri ama eninde sonunda bir yolunu bulabilmeyi umutsuzca diledikleri yönleriyle bu şekilde başa çıktıklarından şüpheleniyorum.

"Vakit geldi." Bana bakıyor, sonra Hawke'a hızlı bir bakış atıyor ve başıyla onu selamlıyor. "Seni odana götürüyüm." Beni yaklaşan kaderime doğru götürmek için elini uzatıyor.

Dudaklarımı ıslatıp yanaklarımı şişirerek nefes alıyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. Geri dönülmez bir şekilde aşık olduğum adama ifade etmek istediğim her neyse, beklemek zorunda kalacak. O an geçti ve ben şansımı kaçırdım. Belki de bu sonsuza dek peşimi bırakmayacak çünkü bu durumun diğer tarafında ne yattığını bilmiyorum ama memnun etmekle yükümlü olduğum kişiyi memnun etmeyerek herhangi bir risk alamam.

"Tamam." Gözlerim Keisha'nın kollarıyla buluşuyor ve ellerimi yüksek bir at kuyruğuyla bağladığım saçlarımın üzerinde gezdiriyorum. Kollarımın her hareketinde ve ciğerlerime ulaşmaya çalışan kısıtlı hava akışında, tüm bu kıyafetin ilmiğinin sıkıştığını hissediyorum.

Kapıya doğru iki adım atmıştım ki parmaklarım bileğimi sararak ilerlememi durdurdu. Hawke beni geri çekerek kendine doğru çekiyor ve bunu olması gerekenden daha da zorlaştırmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Korkumu görmesine izin veremem. İçimde ne kadar dehşete kapıldığımı açığa vuramam çünkü bu adamların kendilerinden korunmaları gerekir.

Hala benim için burada olmaları, eve dönebilmem için... sonra. Beni korumaya çalışırken yaralanmaları ya da ölmeleri düşüncesine katlanamıyorum.

Burnu şakağını sıyrıyor ve bileğimi sıkıca kavradığı halde öylece dururken diğer elini kaldırıp saçımın bir tutamını parmak uçlarının arasına alıyor. Hawke başını eğerek dudaklarını kulağımın kabuğuna değdiriyor ve o kalp durdurucu anda sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi hissediyorum.

Ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir niyetle havada asılı durup oyalanırken havada çatırdayan bir elektrik var. Ama şu an bizim için uygun bir zaman değil. Asla olmayabilir ve kalbim bu adam söz konusu olduğunda bunu kabul etmek zorunda.

Tek kelime etmeyip geri çekilirken göğsü hoşnutsuzlukla gümbürdüyor.
Bu sefer gitmeme izin verdi.

"Yerine getirmekle görevlendirildiğim bazı özel istekler var." Keisha avize, siyah dört direkli yatak ve mümkün olan her yüzeyi kaplayan kömür rengi kadife ile tamamlanmış gösterişli süite giriyor.

Bir duvar boyunca, dünyanın nadir ve uzak köşelerinden ithal edildiklerini belli eden farklı tonlarda ve kürklerde bir dizi hayvan derisi asılı.

Bu akşam burada bulunma amacımın uğursuz bir ön gösterimi gibi geliyor. Derisi yüzülecek ve hayatları zorla alınan bu masum yaratıkların arasında sergilenecek koleksiyonluk bir eşya.

"Bunlardan biri, onlar geldiğinde odanın ortasında diz çöktüğünüzden emin olmanızdır."

Diz çökmek mi? Onlar mı?

Parmaklarım daha da titriyor ve hemen yumruk haline getiriyorum. Elbette bu dünyada, işin içinde birden fazla taraf olması muhtemel. Bu Anguis. Bu ortam böyle işliyor, tekil bir ortaklık veya bağlılık olarak düşünülebilecek her şeyden kaçınıyor.

Bunun o şeylerden biri olduğundan değil -bunda cinsel tatminden başka bir şey yok- ama çok eşliliğin bu gizli dünyada standart yaşam tarzı olduğunun fazlasıyla farkındayım.

Keisha, Hawke'ın botlarının önünde sık sık aldığım o tanıdık pozisyonu almam gereken yeri gösteriyor.

Ona bu şekilde boyun eğdiğimde, cilalı mermer zemine gömüldüğümde, kendimin hayalet gibi bir yansımasını görüyorum.

Korsemin beyazı, parlak yüzeyden yansıyan çarpık ışıktaki geziniyor ve bükülüyor. Neredeyse eminim ki yüzümdeki kan, ciğerlerimi ezen giysinin sertliğini tamamlamak için çekilmiş.

Dizlerim hemen ağrımaya başlıyor ve bana aşkımı, sarsılmaz sadakatimi pekiştirme fırsatı bulamadığım erkeğimin yastık teklifiyle geçirdiğim her saniyeyi hatırlatıyor. Tüm bunlar bittikten sonra beni farklı görecektir mi? Hawke beni kirlenmiş ve şımarmış olduğum için bir daha asla dokunulmaması gereken hasarlı mallar olarak mı görecektir?

Bu geceden sonra bana eskisi gibi bakamayabileceğini düşündükçe... farkına vardıkça... kan kulaklarıma daha sert çarpmaya başlıyor. Kimseye göstermeyi reddettiği gizli çocuksu gülümsemesiyle benim güzel, mavi gözlü adamım, bir daha bana gözlerini hiçbir şekilde özenle ya da dikkatle vermeyebilir.

Yine de, acımasız bir endişe dalgası içime çökerken sonuçlarını tam olarak sindiremiyorum. Keisha önüme geliyor ve elinde tüylerimi diken diken eden eşyalar var.

Bu geceki hizmetlerimle ilgili *talepler*, bir O- ring tıkacı, bir ayırma çubuğu ve onlara uzun bir zincirle kelepçeler gibi görünüyor.

Keisha arkamdan adım atıyor ve çömeldiğinde topuklarımdan arasından bir metal sürtünmesi ve takırtısı geliyor. Neler olduğunu anladığımda nefesim daralmaya başlıyor. Bileklerime takılmak üzere olan kelepçeler yere sabitlenecek.

Arkamdaki kadın tüm bu süre boyunca herhangi bir duygu belirtisi göstermedi ve sanırım yine bedenimin dışında bir yerlerde süzölmeye başlıyorum. Tıpkı o korkunç anda olduğu gibi, esir tutulduğum zamana dair bulanık anılarım var. Bu da beynimin ve bedenimin kendime ait bir şeyleri korumak için ayrılmak üzere olduğu anlardan biri.

Zincirin uzunluğunun sağlam olup olmadığını kontrol ediyor, bir kez çekiştiriyor ve sonra önümde dönerek kucağımda gevşek duran bileklerimi teker teker tutuyor. Metal, etime ve kemiğime karşı soğuk ve acımasız bir şekilde kendi üzerinde tıkırdadığında, başını eğerek duraklıyor.

"Çok üzgünüm, Poe." Sözleri çok sessiz söylenmişti. Bunun adamlarımdan korktuğu her şey kesinlikle inkar etmek mümkün değil. Keisha'nın vücut dilinin her yerinde bunun

Burada, malikânede ya da kulüpte *normal* bir durum söz konusu değil ve kendisine verilen görev her neyse onun ağır laneti altında eziliyor gibi görünüyor. "Keşke başka bir yolu olsaydı."

"Onun için her şeyi yaparım. Her şeyi." Onu rahatlatmaya çalışıyorum ama kendi kulaklarıma bile boş geliyor. Sahte bir güven. Çünkü onu korumak için her şeyimi verecek olsam da, bu durum içimde titreyen bir enkaz olduğum gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Keisha ağzıma tıkaçı getirip yerine oturturken yüzünü buruşturuyor. Cihaz dilimin garip bir şekilde sallanıyormuş gibi hissetmesine neden oluyor. Bundan sonra olabilecekleri engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok, bu da dudaklarımla zorla ayırık kalmasını sağlıyor. Ben gerçekten de o kapılardan girecek olan her kim ya da hangi aşağılık insan müsveddesi için kurban edilmeye hazır bir oyuncağım.

Son görevi, ayırıcı çubuğu ayak bileklerime takmak, onları arkamdan ayırmak ve dizlerimi de genişlemeye zorlamak.

Keisha parmaklarımı son bir kez sıkıp ne kadar üzgün olduğunu söyleyerek gidiyor. Bunu yaparken yüzü kül rengine bürünüyor ve birdenbire bu odada yalnız ve titreyerek kalakalıyorum.

Daha ne kadar bekleyeceğimi bilmiyorum. Bağlanmış. Ağzım bağlı. Bağlanmış. Sert zeminin soğğunun kemiklerime işlemesine yetecek kadar uzun endişelerimle tehlikeli bir yerde olmama yetecek kadar işkenceli bir süre.

Zihnim, başıma gelmek üzere olan bu korkunç senaryonun ne olabileceğine dair sonsuz sayıda hızlı ateş varyasyonunu hayal etti bile.

Gerçek hapishane, kendi ıssız düşüncelerinizin içinde kilitli kalmaktır ve burada böylesine savunmasız bir durumda bırakılmamın nedeni kesinlikle bana mutlak bir korkuya kapılmam için yeterli zamanı vermektir.

Acımasız ve hesapçı, bu odaya girdiğimde korkumun somut bir şey olacağı bir yere gerçekten batmak için beni korkunç, yıkıcı saniyelerle baş başa bırakıyor.

Tam da sıcak, yakıcı gözyaşlarının gözlerimin arkasına batmaya başladığını hissettiğimde, tam da çenemin gerçekten ağrımaya başladığı ve dizlerimin bembeyaz yandığı noktada, gözden uzak bir yerden bir kapı tıkırdıyor.

Keisha ve benim geldiğimiz ana giriş değil. Hayır, bu duvarda hareket eden bir panel, tıpkı Hawke'ın çalışma odasındakiler gibi. Bu korkunç bir şey, çünkü beynime böyle bir zamanda olabilecek en kötü hissi bir anlığına veriyor. Kırılgan bir kalp atışı için *umudum* var.

Umarım Hawke'ın kendisi, Grey ya da Angel beni bu kaderden kurtarmaya gelir.

Ama hiçbirisi değil.

Yalnız bir figür, yatağı çevreleyen kalın kadife perdelerin kısmen gizlediği, odanın uzak tarafındaki ağır gölgede ilerliyor. Arkasından daha fazlası gelecek mi?

Yaklaştıkça, buz gibi bir dehşet dalgası omurgamdan aşığı süzölüyor. Kim olduğunu göremiyorum, sadece bir erkek figürü olduğunu fark ediyorum. Çıplak bir göğsü ortaya çıkaracak şekilde sarkan siyah bir cübbe ve bol ipek bir pantolon giyiyor. Nemli kirpiklerimin arasından sadece siyah bir maske seçebiliyorum, kişinin tüm yüzünü kaplayan, göz çukurları da dahil olmak üzere tüm özelliklerini gizleyen bir maske.

Beni içine almak için duraklıyorlar ve bu kişinin kim olduğuna dair bana herhangi bir ipucu verebilecek herhangi bir şeyi gerçekten görebilmem için çok karanlık. Midem her geçen saniye artan mide bulantısıyla çalkalanıyor.

Fikrimi değiştirsem bile, kaçmak istesem bile, Hawke'ın bana verdiği silaha uzanmak istesem bile... bunların hiçbirisi mümkün değil. Kelepçeler çok sıkı. Zincir yere kilitlenmiş. Her ayak bileğimde bir kelepçe var.

Maskeli figür odanın bir tarafına doğru yürüyor ve işte o zaman görüyorum ki

o.

Kırmızı bir ışık yanıyor. O küçük, boncuk gibi kıpkırmızı göz bana göz kırıyor ve

Beni doğrudan esir tutulduğum zamana götürüyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

İşte bu kadar. İşte tam burada, tüm bunların en başından beri benim için tasarlanmış olan her şeye nihayet katlanıyorum.

Bittiğini nasıl düşündüm? Her şey boşunaydı. Adamlarımın beni kurtarmış olması önemli değil; bu, her şeyin parçalandığı an çünkü açıkça görülüyor ki, bunca zamandır beni ele geçirmeye çalışan obur karanlık güç her neyse, hâlâ onun pençesinde sıkışıp kalmış durumdayım.

Ama şimdi ve burada, kaçamayacağımı garantilediler. Kimse beni kurtarmaya gelmeyecek. Bilincimin yerinde olması önemli değil; kanımın uyuşturucuyla durgunlaşmamış olması da önemli değil çünkü farklı bir kapasitede hareketsiz kaldım.

Figür odanın içinde dolaşmaya devam ediyor, sessizce bir içki dolduruyor ve sonra asılı duran birçok deriden birinin yanındaki masadan bir bardağa sıvı dökölüğünü duyuyorum. İşte o zaman döndüler ve ben zaten yakınımnda olmasaydım

Hiperventilasyon geçiriyor ya da boğazımın arkasından yükselen kendi saframda boğulmak üzereydim, şimdi olurum. Bir mühür yüzüğünün parıltısını görüyorum. Aynı elde iki parmağın arasına sıkıştırılmış bir şırınga ve zeytinlerle süslenmiş bir martini bardağı var.

Ayak parmaklarımdan yükselen dehşetin ortasında, adamın önümde durup her şeyi incelemesini izliyorum. Boştaki elini kullanarak maskeyi geriye itiyor ve uzuvlarımdan uyuşmasına neden olan bir yüzü ortaya çıkarıyor.

Andreas Noire zalim bir gülümsemeyle önümde duruyor ve şırınganın deliğini O-halkasından geçirip pistona basıyor. İçindekiler -kuşkusuz uyuşturucu olduğundan emin olduğum bir kokteyl- boğazımın arkasına çarpıyor ve bu müdahaleyle şiddetli bir şekilde boğuluyorum.

Benim için çok hızlı. Ağzımı öne eğip sıvıyı yere boşaltmaya çalışmadan çenemi yukarı itiyor. Durdurmak için elimden geleni yapmama rağmen her damlanın boğazımdan aşağı kaymaya başladığını hissettiğimde kıvranıyorum, mücadele ediyorum ve gurulduyorum. Çünkü bunların hiçbirini engelleyemiyorum. Bu korkunç figür tepemde dikilip martinisini yudumlarken gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından sıcak bir iz bırakarak akıyor. Sinsi bir gramın boğazımdan aşağı kaymasını bekliyorum.

Duygusuz bir bakışla beklenti içinde izliyor.

"Bu oldukça hoş." Mırıldanıyor ve midemin kıvrandırıcı bir his uyandırıyor. "Bu şekilde gerçekten çok daha kolay."

Yüzüme ıslaklık sızıyor ve çenemi daha da yukarıya doğru zorlarken, ağzımda az önce verdiği şeyden tek bir gram bile kalmadığından emin olurken, içkisini bitiriyor ve sonunda tutuşunu hafifletiyor.

Muzaffer bir alaycılıkla maskeyi tekrar yerine takıyor ve belki de son duyacağım sözleri söylüyor.

"Hadi başlayalım."

Çılgılık atmaya çalış.

Zayıf ve sessiz bir yardım çılgılığı dilimde sessizce oturuyor.

Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene kadar tekrar tekrar deniyorum... ve yine de boğazımdan hiçbir şey kaçmıyor. Sanki bir tıpa takılmış, iğrenç ve ihlal edici görünmez bir tıkaç nefes boruma itilmiş ve sesimi kullanma yeteneğim çalınmış gibi.

Bu dünyayı yöneten, çocukları istismar eden, pek çok zulmün sorumlusu olan adam gölgeler arasında dolaşıyor. Burun deliklerim tekrar tekrar alevleniyor, nefes alıp vermeye ve bunun ne anlama geldiğini düşünerek akıl sağlığımı kaybetmemeye çalışıyorum.

Tehditkâr bir dalga vücudumda duman gibi yayılmaya başlıyor, damarlarım ve kılcal damarlarım boyunca yavaşça ilerliyor ve beni sadece zayıf bir kontrolle kendi kabuğumdan başka bir şeye dönüştürüyor. Kendimi hala dik tutabilmem yeterli; hala nefes alabiliyorum, ancak çok tanıdık pençeler zihnime batıyor ve her bir lokmayla kuduz bir niyetle ziyafet çekerek gerçekliğe dair kavrayışımı kesip atmaya başlıyor.

Ben o yerde tutulduğumda da aynen böyle olmuştu.

Örümcekler tenime tırmanmaya başlıyor ve tüm bunların sefilliği karşısında yüzümü ıslaklık kaplıyor. Umutsuzluk. Bu sefer kimse beni kurtarmaya çünkü ben bunu kabul ettim.

Bu yırtıcıyla yalnız kaldığım her saniye, burada olmayı kendi seçimim sayesinde. İçimde, serbest bırakılmak için çılgılık atan bir hayalet var.

Çürük kaburgalarımın oluşturduğu kafese vuruyor; sanki diri diri gömülmüş gibi tırnaklarını derimin alt tarafına geçiriyor.

O kırmızı ışık bana bakmaya devam ediyor. Bu işkencenin her anının kaydedileceğini bana bildiriyor. Bedenim kirletilecek ve eğer bu iğrenç adamın bununla bir ilgisi varsa beynim de kirletilecek.

Bana doğru geri geliyor, bu sefer elinde bir kırbaç var. Sapını kullanarak dikkatimi üzerinde tutmak için çenemin altına itiyor ve diğer yumruğuyla saçlarımın uzunluğunu kavıyor.

Gözyaşları yüzümde serbestçe akıyor, kısmen uyuşmuş olan cildimi ağladığımı fark ettiren ama tam olarak hissedemediğim garip bir hisle kaplıyor. Belki de bu bir lütuftur. Bu piç bana ne yaparsa yapsın, beni hangi vahşete maruz bırakırsa bıraksın, belki de hiçbirini hissetmeyeceğim?

"Her zavallı hıçkırığın kameraya kaydedilmesini sağlayacağım." Eğiliyor ve iğrenç dilini yüzümün yan tarafında gezdiriyor, gözyaşlarımın tadına bakıyor ve içimdeki o öfkeli çığlık uzun, unutulmaz bir umutsuzluk notasıyla uluyor. "Her damla kan. Her sessiz çığlık benim için. Asil Elysium amcığını sergilenirken görmek etkileyici bir fiyat getirecek. Çok geçmeden sıranın bana gelmesini bekleyecekler ve ben de her biri için bu anı unutulmaz kılacağım. Seni kendi zevklerine göre parçaladıkları anın bir film kaydı."

Andreas yüzümün diğer tarafını yalıyor, sonra saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor, istesem de onu durduramayacak olsam da bedenimi emrine boyun eğmeye zorluyor.

"Bu senin gibi doğurgan küçük sürtüklerin hoşuna giden türden bir şey, değil mi?

Sıkıştırılmak ve yürüyemeyecek hale gelene kadar becerilmek mi?"

Yüzü gizlenmiş olabilir ama mide bulandırıcı alayını duyabiliyorum.

"Bu küçük kokteylin damarlarınızda bir yuva kurmasına ve sizi gerçekten gevşetmesine izin verirken yaşlı bir adamı şımartın. Hikâyelere bayılırım, ya sen? Sana ne kadar mükemmel biri olduğunu anlatayım. Alt kattaki kapıdan ilk kez giren saf genç kız, sahip olmam gerektiğini bilmediğim bir anahtardı."

Konuşurken arkamda dolaşüyor, her ayrıntıyı inceliyor, aklım başımda olsa tüylerimi diken diken edecek bir şekilde beni inceliyor. Bunun dışında tek yapabildiğim burada diz çökmek, acınacak bir şekilde yayılmak ve onun ahlaksız zevklerinin tatmin edilmesi için hazır olmak.

"Görünüşe göre seninle iyi bir seçim yapmışım Posey. Hem Calliano'nun sadık kalmasını sağlamak için mükemmel bir yol buldum, zira son evcil hayvanına çok düşkün görünüyor, hem de seni burada tutarak Elysium Hanesi soyunu kendim için güvence altına alma şansım oldu. Bence soyumu devam ettirebilecek bir çocuk ve iyi bir önlem olarak bir yedek doğurmak için oldukça iyi bir iş çıkaracaksın. Benim gibi bir adamın her şeyden önce sadakate ihtiyacı vardır ve senin hevesle gösterdiğin sadakatten çok etkilendim. Bu kadar çabuk, bu kadar mükemmel bir şekilde şekillendin. Bu olağanüstü."

Beynim biraz daha parçalanıyor. Cam betona düşüyor. Bir beyzbol sopası, içimde kalan kutsal parçalarla dolu bir porselen dolaba indiriliyor.

Bu korkunç adamın ben hamile kalana kadar durmayacağını bilerek hayatta kalabilir miyim? Görünmez hıçkırıklar bedenimi içten içe sarıyor, dalga dalga gelen ıstırap dalgalarıyla.

Adamlarımın yüzleri gözümün önüne geliyor. Bu canavar tarafından hamile bırakılıysaydım bu onlara ne yapardı? Hiçbirimiz hayatta kalamazdık, bundan eminim, çünkü onun benim üzerimdeki iddiasının büyüyen kanıtlarını görerek sonsuza dek yok olurlardı.

"Hawke Calliano." İsmi söylerken sesinde bir küçümseme var. "Bana defalarca *sadık* olduğunu söyleyen bir adam, ama bir süredir bir şeylerin peşinde olduğuna dair şüphelerim vardı. Senin *kurtarılmanla* , ona emanet ettiğim görevden ne kadar uzaklaştığı ortaya çıktı. Seni nereye götürdüğümü öğrenmesinin tek bir yolu var ve bu da bana karşı gizlice çalıştığı anlamına geliyor. Birkaç hafta sonra seni bu kadar kolay bulması bana tam da aradığım cevapları verdi."

Bu çok fazla. Andreas'ın bunca zamandır ipleri elinde tuttuğunun ortaya çıkmasıyla çöktüğümü ve çürüdüğümü hissediyorum. Sadece beni mahvetmek için değil, Hawke ve diğerlerini de tuzağa düşürmek için.

"Biliyorsun, Vitto'nun doğru bir fikri vardı, senin bulunduğundan ve inisiye edildiğinden emin olmak. Bunca zaman sonra nerede olduğunu bulmanın anahtarının kendi kardeşi olması gerçekten de ironik. Eninde sonunda sıra ona da gelecek. Seni benim kontrolüme teslim ettiği için iyi bir ücret almış olsa da, en tatlı genç meyvelerden bir örnek almaya susamış bir adamı gördüğümde tanırım."

Geri gelip önümde duruyor ve kırbaçla kalçama vurarak reflekslerimi test ediyor. İlaçların etkisini gösterip göstermediğini anlamak için tepkimi inceliyor - göstermiş olmalı, çünkü derimi sıyırdığını bile hissetmiyorum. O

Aynı noktaya ikinci bir vuruş yapıyor; bu sefer vuruşunun arkasındaki kuvvetin arttığını ve bileğiyle daha fazla çaba harcadığını görüyorum. Yine de, kaydettiğim tek şey aynı ölü, donuk gümbürtü.

Yere baktığımda tenimde kızarmış bir yaranın oluştuğunu görüyorum.

"Ahhh. Mükemmellik. Tıpkı öyle olacağını bildiğim gibi." Başımı sürüklüyor

Tekrar geriye, omurgamı eğmeye zorlayarak. "Adamlarımı senin üzerine salmak, seni koleksiyonuma katmak için nadir bir mücevher gibi koparmak yeterince kolaydı. O üçünün seni geri almak için bu kadar çaresiz olması neredeyse gülünçtü. Tek yapmam gereken onlara koklatmaktı, onlar da kendi mezarlarını kazdılar. Bu üçünü hizada tutmama yardım edecek bir şeye ya da birine ihtiyacım var. Görevlerini yerine getirmelerini ve kendilerini ilgilendirmeyen şeylerle uğraşmamalarını sağlamak için benim mükemmel oyuncağım olacağından hiç şüphem yok."

İşte o zaman çenemi sıkıyor, maskesinin arkasından O-ring tıkaçına uzun uzun bakmak için yüzümü iki yana yatırıyor ve eğer yeteneğim olsaydı, bu hiperventilasyona başlayabileceğim an olurdu. İfadesinin ne söylediğini bilmem mümkün değil ama ağzıma sabitlenmiş gibi görünmesi bana her şeyi anlatıyor.

Kasıkları tam yüzümün önünde dururken, kırbacı savuruyor ve pantolonunun büzgüsünü çözüyor. Zorla ayrılmış dudaklarımdan sadece birkaç santim ötede en kötüsü ortaya çıkmaya başladığında uyuşmuş, çaresiz, bedenimin dışında bir yerde süzülüyorum.

Andreas pis aletini çıkarıyor ve kendini okşamaya başlıyor. Taç o kadar yakın ki içim geri tepiyor. Muazzam bir güç gerekiyor, ama hareket etmeye çalışmanın zorluğu altında neredeyse bükülürken başımı geri çekmeyi başarıyorum. Tepemde duran adam hemen tepkimi azarlıyor. Boynumdan bir elektrik şoku geçiyor ve omurgamdan aşağıya doğru yakıcı bir acı bıçağı fırlatıyor. Uyuşturucunun etkisiyle vücudum uyuşmuş olsa da, o keskin diken aynı anda binlerce farklı yerden kaslarıma saplandığında dayanılmaz bir acı hissediyorum.

"Oh, hayır. Hiç sanmıyorum." Kumandayı cüppesinin cebine geri sokmadan önce kan çanağına dönmüş gözlerimin önünde salladı. "Benim isteğime boyun eğeceksin, Posey. Bu anlaşmayı yerine getireceksin, yoksa seni ikiye böler ve bir kabuktan başka bir şey olarak onlara geri gönderirim. Onların idamını emretmeyeceğimden emin olabilirsin, ama onları kafese koymaktan, göz kapaklarını çıkarmaktan ve yıllarca bedeninin her anının kendim ve başkaları tarafından kullanılmasını izlemeye zorlamaktan hiç çekinmeyeceğim."

Bir eliyle sikini kavırıyor ve tepemdeki saçlarımı acımasızca kavırıyor, sonra sızan sikinin iğrenç, kokuşmuş lekesini yanağımda, daha önce beni yaladığı aynı noktada sürüklüyor.

Büzüşmek istiyorum. Kendi içime çöküyorum. Bu benim başıma gelmiyor. Ben olmayan başka birinin başına gelen korkunç bir şey.

Parmakları kafatasımın dışından donuk bir ses çıkarırken, yumruğuyla O-ring'i hizalamak için başımı eğiyor. Kalçaları kayıyor ve ileri doğru itiyor. Etinin cihazın içine sığıldığı, içime girmek ve beni ihlal etmek üzere olan engeli hissettiğim ve beynimin kapandığı bir an var.

Bir şekilde bu canlı cesedin içinde kayboluyorum ve onun yerine Angel'ın sıcak göğsüne yaslanmış, onun memnun gurultularını dinliyorum. Grey'in nazikçe saçlarımı okşadığını, tellerden birini dövme parmağının etrafında döndürdüğünü hissediyorum. Hawke'ın avuçlarının sıcaklığı sırtımın alt kısmında bir aşağı bir yukarı kayıyor.

Kalbim ve zihnim bu cehennemden uzaklara, güvende olmak ve sevmek için uçtu. Onların güçlü kollarına süründüğüm ve bana gösterdikleri ilgiyle çevrelendiğim bir sığınak.

Ben de onlarla
birlikteyim. Ben
hiç burada
değilim.

Ağızındaki tıkaç sertçe çekiliyor ve başımın arkasına takılı kayış, saçlarımın bir kısmını koparan tutamakla birlikte öne doğru çekiliyor. Sanki her şey yüzümden çekilip alınıyor ve gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum.

Önümdeki figürün göğsünün ön tarafını tutarak geriye doğru sendelemesi dışında.

Gövdesinin ön kısmından aşağıya doğru sızan kırmızı, parmaklarını kaplıyor ve parmakları karnından çıkıntı yapan nesneyi tırmalıyor. Keskin ve arkadan saplanmasının parlak kırmızı kanıtıyla parıldıyor.

Andreas şiddetli bir şekilde sıçrayıp öksürüyor ve ezildiği noktadan fokurdayarak etrafa daha fazla kan püskürtüyor.

Önümdeki sahneyi anlamaya çalışırken, odanın karanlığını dümdüz kesen gümüş bir silah parlıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, elleri şimdi boğazını pençeliyor. Yaraların etkisiyle çökmeye başladığında, köprücük kemiğinden aşağıya doğru akan bir kan seliyle patlıyor.

Baştan aşağı siyah tayyör giymiş, sadece iki göz deliği olan bir kar maskesi takmış, kısa boylu bir figür onun üzerinde duruyor. Adamlarım, Keisha ya da beni kurtarmaya gelebilecek herhangi biri olamayacak kadar kısa.

Tanımadığım bir dilde küfür ediyorlar, ya da belki de bu sadece benim uyuşturucu etkisindeki zihnimdir. Gördüklerime inanıp inanmamakta kararsızım - önümdeki mermerin üzerinde kan kaybından ölen o canavara.

Siyah giysili figür bir botuyla Andreas'ın omzunu iterek onu bir tarafa yuvarlar ve sırtından çıkan uzun bir bıçağın sapını çekiştirir. Aynı bıçağı kullanarak Andreas'ın kasıklarını kesmeye devam ediyor.

Kesik penisi yere düşer ve kendi kanıyla dolu bir havuza iner.

Parıldayan, kaygan kıpkırmızı nehirler artık tereddüt etmeden vücudundan akıyor. Zemini kaplayan bir parlaklık oluşturmaya başlıyor ve ben dehşet içinde izlerken bana doğru uzanıyor.

Bu kişi benim de hayatıma son vermek için mi burada?

Andreas yerde kıvranıyor, vücudundan fışkıran her kanla birlikte uzuvlarından hayat çekiliyor. Figür odayı geçiyor, kamerayı kapatıyor ve geri getirip yere koyduktan sonra önümde çömeliyor.

Bakırın, ölümün kokusunu alabiliyorum. Burun deliklerimi dolduruyor.

"Sırada ne olduğunu bilmene izin veremem. İşler oldukça tüyler ürpertici bir hal alacak." Körelmiş duyularıma hırıltılı gelen bir kadın sesi. Üzerindeki çelik yelekten bir şırınga çıkarıyor.

Oh, Tanrım. Lütfen, hayır. Daha fazla uyuşturucu olmasın.

Önümde çömeliyor ve eldivenli parmağını uyuşmuş çenemde gezdiriyor. "Keşke daha iyi koşullar altında karşılaşsaydık. Belki bu anı hatırlayacaksın, belki de beynin senin için silecek, ama gelecekte yollarımız kesişirse beni Emerald olarak tanıyacaksın."

İğne boynumun yan tarafına batıyor. Doğrudan boynuma saplanıyor. Damar.

"Bir ara görüşürüz, Poe."

Başımı ve vücudumu yana doğru yönlendiriyor, yüzümün yan tarafını kucaklıyor

Yere yığılıyorum ve karanlık tüm gücüyle beni ele geçirmek için içeri giriyor. Oda kaybolurken, son sözleri beni o uyku sisinin içine doğru takip ediyor.

"Benim için kardeşime iyi bak."

Bir arabanın sabırsız korna sesi beni sarsarak uyandırıyor.

İlk içgüdüm, ağzımdaki tıkacı çıkarmak için ağzımı tırmalamak ve tırmalamak, ancak orada değil. Şok tasmaından kurtulmak için parmaklarımı boynuma doğru sürüklediğimde, sadece çıplak tenle karşılaşıyorum.

Ben daha berrak hale geldikçe çevrem de daha canlı hale geliyor.

Adamlarım nerede? Neden yalnızım?

Ve neden boktan daireme geri döndüm?

Bacaklarımın dengesiz hissetmesi umurumda değil. Duşumun sesi beni çağırıyor çünkü onların yüzlerini görmem gerekiyor. Ne olduğunu anlamam gerekiyor.

Karnımdaki çırpınma hissinin Andreas Noire'ın kan gölüne dönmüş yerde yatarkenki korkunç görüntüsüyle hiçbir ilgisi yok ve her şey kendimi bu ayakkabı kutusu gibi dairede hiç olmadığı kadar evimde hissettiğim yataklardan birinde olmamamla ilgili.

Doğruca duş perdesine doğru yürüyorum, perdeyi bir tarafa doğru çekiyorum ve içeridekinin kan donduran çığlığı uyuşuk beynimi delip geçiyor.

Rita gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak şekilde bana bakıyor, sabun tenini kaplıyor.

"Umm... HI. Ne oluyor lan?" Bana bağılıyor ve bacak bacak üstüne atıp bir kolunu göğüslerini saklamaya çalışırken önüne tutmak için bir lif kabağı alıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Sıkışmış durumdayım, hareket edemiyorum ya da olanları mantıklı bir şekilde açıklayamıyorum. "Paris'tesin." Ağzım pamuk toplarıyla doldurulmuş gibi hissediyorum.

"Ben..." En iyi arkadaşım duş perdesini sıcak pembe bir toga gibi üzerine çekiyor. "Bana bir havlu uzat ve şu ürkütücü Cadılar Bayramı ikizleri gibi bana bakmayı kes."

"Neden benim duşumdasın?" Ona banyo havlusunu veriyorum ve bir elimle alnımı ovuyorum. Gözbebeklerimin hemen arkasında gümbür gümbür bir ağrı var. "Peki diğerleri nerede?"

"Bak... *Vajinam dışarıdayken Bayan Elli Soru*," Rita küçük küvetten çıkıp havluyu göğsünde sıkıca sarıyor ve beni de içine çekerek kafa karıştırıcı bir şekilde kucaklıyor. "Tanrım, seni uyanık ve konuşurken gördüğüme çok sevindim. Ödümü kopardın, sürtük."

"Çocuklar nerede?" Omzuna doğru mırıldanıyorum.

"Çocuklar?" Geri çekiliyor ve nemli parmaklarının tersiyle yanağıma dokunuyor. "Belki de kazadan sonra seni bayıltmak için verdikleri ağrı kesiciler yazılımını karıştırmıştır, P. Hastaneden taburcu edildiğinden beri burada benden başka kimse yok."

Ağzım birkaç kez açılıp kapanıyor.

"Hayatımın en korkutucu anı için bu nasıl? Üniversitedeki amirim beni aradı, korkunç bir kaza geçirdiğini ve yatağına koşmak için stajyerlikten izin almam gerektiğini söyledi. Her neyse, bir dakika sonra özel jetle buraya geri getirildim. *Özel. Jet*."

Sanki bu kavramı hiç duymamışım gibi her kelimeyi vurguluyor.

"Bak, çok fazla bir şey olmayabilir ama biliyorum ki *birileri* sen uyandığında burada olmamı istedi... ama sana ne diyeceğimi bilmiyorum, özel hastaneden gelen hemşirelerin etrafta çırpınması dışında burada benden başka kimse yoktu. Etrafta kesinlikle *erkek* yoktu."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve körlemesine yatak odasına doğru ilerliyorum. Bu gerçekleşiyor olamaz. Beni terk etmezlerdi, her şeyden sonra, Andreas Noire ile kaçtığım şeyden sonra değil.

Rita peşimden geliyor, kazağını başına geçiriyor, sonra da hoplaya zıplaya yoga pantolonunu giymeye çalışıyor. "Daha fazla dinlenmeye ihtiyacın var, P. Sen yatağına dön, ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım, olur mu? Sadece hızlı bir duş aldım çünkü uyanmayacağından emindim."

ve hatta kraliçeler gibi uçarken bile jet-lag olmuşum ve her tarafım seyahat kırıyla kaplıydı."

Çekmecelerimi çekiştirerek açıyorum, güreşmek için bir sporcu sütyeni buluyorum, sonra bir çift tayt ve uyuduğum tişörtün üstüne atmak için yırtık pırtık bir kapüşonlu sweatshirt. Noire House'a geri dönüp onları bulmak dışında duş almak ya da başka bir şey için zaman yok.

O katliamdan sonra bir şey olursa kendimle yaşayamam. Tanrım, ya suçlanmışlarsa? Ya Anguis onların peşine düştüyse?

Aklıma gelen düşünceler yüzünden uzuvlarım uyuşuyor. Hepsi de hayatımın aşklarını işkence ve acımasız ceza içeren bir dizi senaryoda hayal ediyor.

Boynumun arkasını nem kaplıyor.

"Bekle. Neden giyiniyorsun? Dürüst olmak gerekirse, bize küçük bir kahvaltı hazırlayacağım ve eğer bütün gün uyumak istersen, bu tamamen sorun değil. Çizmeme gereken tasarımlar var-

"Araban burada mı?" Bir çift yıpranmış spor ayakkabımı çekiştirerek söylüyorum. "Burada, ama..."

"Harika. Seni sonra ararım." Şifonyerin üstünü karıştırdım. "Telefonum nerede?" Homurdanıyorum.

"Öncelikle, psikopat kız, hiçbir yere gitmiyorsun. İkincisi, seninki kayıp. Helikopterle Port'un hastanesine getirildiğinde hemşireler hiçbir eşyanın olmadığını söylediler."

"Ne oluyor lan?" Zihnimdeki çarklar yanmış lastik bulutları gibi gıcırıyor, dönüp duruyor ve neler olup bittiğini anlamaya çalışıyor. "HAYIR. Eski hayatıma geri dönmüyorum... bu boktan yarı-varoluşa dönmemin imkanı yok." Parmağımla dairemin seyrekliğini işaret ediyorum.

Rita kollarını kavuşturur. "O yataktan çıkmamalısın bile."

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin? Sen benim en iyi arkadaşım mısın?" "Düşüp öleceğim güne kadar. Benimle kalacaksın."

"O zaman bana anahtarlarını ver, hemen şimdi. Açıklayacak zamanım yok." Dişlerimi sıkarak açık avucumu uzattım.

"Tabii ki hayır. Sen sürmeyeceksin."

"S.KTİR." Sinirli bir şekilde bağırarak ellerimi saçlarıma arasına sokuyorum. Şehirden nasıl çıkacağım ve onları nasıl bulacağım? "Boş ver. Yürümeye başlayayım o zaman."

"Tanrım, P." Rita çantasını kaptığı gibi peşimden geliyor. "Arabayı sürmeye başladığımızda konuşmaya başlasan iyi olur çünkü bu her neyse, ben senin ölüm kalım aracınım ama en azından oraya vardığımızda ne tür bir kaosa hazır olmam gerektiğini bilmek isterim."

Rita'nın arabasının kapısını açmak için kaldırımda koşuyorum. Bakışlarım tavanda onunkilerle buluştuğunda, içimdeki aciliyet dalgasının beni daha da sıkı kavradığını hissediyorum. En iyi arkadaşım kurşun ayağını çıkarsa iyi olur, yoksa sürücü koltuğu için onunla güreşeceğim.

"Noire House'a geri dönüyoruz."

Bitmek bilmeyen trafikte yol almak, şehirden çıkmak ve Noire Malikânesi'ni çevreleyen sis yüklü tepeleri aşmaya başlamak için geçen TÜM SÜRE bana derimden çıkma egzersizi gibi geldi.

Ayrıca, tüm bu karmaşık ayrıntılar sarmalını parça parça çözen en yakın arkadaşımın her sorusunu yanıtlamak zorunda kaldım. İlk başlarda çoğunlukla inanmayan ve ağrı kesicilerle aklımı kaçırmış olabileceğimi söyleyen Rita, sonunda suskun bir şekilde doğruyu söylediğime kanaat getirdi.

Bu son kilometreler sadece vahşi duygu fırtınasını yoğunlaştırdı ve çok geç kaldığıma dair umutsuz bir batma hissiyle sessizce yanağımın içini çiğneyerek oturdum.

Gösterge panelindeki dijital saatte ilerleyen her dakikanın, onu çok uzun süre bıraktığım anı işaret ettiğine kendimi neredeyse başarıyla ikna ettim. Oraya vardığımızda, Anguis en kötüsünü yapmış olacak.

"Ah. Bebeğim. İçeri nasıl gireceğimizi bilmiyorum?" Ağır, süslü demir işçiliğiyle yükselen uğursuz kapalı kapıların önüne geldiğimizde Rita tereddütle, "İçeri nasıl gireceğiz bilmiyorum," diyor.

Ben kapıdan fırlayıp kapıyı iterek açmaya çalışana kadar tekerleklerimiz ancak durabildi. Dondurucu soğuktaki metal, ağırlığımı ne kadar zorlarsam zorlayayım kımıldamıyor. Tepeyi kaplayan jilet gibi keskin sivri uçlara bakarken, burada açık bir mesaj var. *Tehlikede olduğunuzda tırmanın.*

"Poe..." Camını indirirken arkamdan arkadaşımın sesini duyuyorum, ama ben kaputun etrafında, girişin yanındaki taş işçiliğine gizlice gömülmüş interkom paneline ve biyometrik tarayıcıya doğru koşuyorum.

"Hawke Calliano. Orada olduğunu biliyorum. Şu anda bunu , değil mi? Evet, izlediğini biliyorum." Bağırıyorum. Belki bir şekilde sihirli bir şekilde malikâneye girebilmişimdir umuduyla avucumu şık siyah cama dayıyorum.

Her zamanki masa sandalyesinde olduğuna dair o küçücük umut parçasına tutunmak zorundayım. Aksi yöndeki tüm kötü olasılıkları çoktan hayal ettim ve şu an tırnaklarımla tutunduğum, hayatta ve sağlıklı olması ve kulüpte her zamanki rutinine devam etmesi için dua ettiğim an.

Hiçbir şey çıkmıyor. Hoparlöre ne kadar bağırırsam bağırayım ya da başparmağımı farklı açılarda bastırayım. Giriş yanıt olarak soğuk ve ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyor. Başımı kaldırıp kapıların kavisli kemerini süsleyen ölümcül sivrilikteki kulelere bakıyorum.

"Nerede uyduğunu biliyorum. Hemen bu kapıyı aç, yoksa bu şeye tırmanıp kendimi kazığa oturtma riskini alacağım, yardım et bana-"

Ağır bir metalik gümbürtü duyulup kapılar yavaşça içeri doğru sallanmaya başladığında kelimeler dudaklarımda kayboluyor. Arabaya binmek için beklemiyorum bile; ayaklarım beni bir deparla ileriye taşıyor ve daha kapılar yeterince açılmadan omuzlarımı boşluktan geçiriyorum.

Arkamda, Rita bana sesleniyor ve küfrediyor. Ama ben dinlemiyorum. Tek odaklandığım şey onları bulmak. Çakıl patikayı takip etmek yerine, çimlerin üzerinde koşmaya başlıyorum, evin yönüne doğru bir çizgi çiziyorum.

Bizim evimiz.

Rita arabayı kenara çekti ve tekerlekler çatırdayarak yavaşça yol boyunca ilerledi ve orta konsola doğru eğilirken yolcu camından bana bağırdı. "P... kızım... Tanrı aşkına, arabaya bin."

Ama duramıyorum. O arabaya geri dönme ve dolambaçlı araç girişini takip etme düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor ve midemi bulandırıyor. Cevap vermek yerine başımı öne eğiyor ve kahrolası hayatım için koşmaya devam ediyorum.

Arkamda, boğuk bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyor ve ben ağaçların inişli çıkışlı çizgisini takip ederken araba çevremden kayboluyor.

Bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde gitmem gereken yere götüreceğini biliyorum.

Ciğerlerim şiddetle yanıyor ve bembeyaz bir acı uyluklarımdan ve baldırlarımdan aşağı süzülüyor. Her adım atışımda gözlerim yaşıyor çünkü onları kaybedemem. Onlar olmadan bunların hiçbirini yapmaya dayanamıyorum ve eğer en kötüsü gerçekleşirse, nasıl devam edebileceğimi bilmiyorum.

Bir nefesle ve kirpiklerimden taşan nemle, ağaçların gizlediği yerden yansıyan camın parıltısını görüyorum ve ev ortaya çıkıyor ama yine de sonsuz uzakta gibi görünüyor.

Son birkaç yüz metre çamurda imkansız bir yürüyüş gibi, oraya varmak için zorlanmaya devam ettikçe sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Umut, sebep ya da tutunacak herhangi bir şey olmadan, sanki bir güç alanı kaburgalarımın arkasına takılmış ve beni ileri doğru çekmeye devam ediyormuş gibi onlara doğru çekilmekten başka.

Burada olmak zorundalar.

Mutfağa açılan sürgülü cam kapının önünde kayarak durduğumda yanaklarım, parmaklarım ve tüm göğsümle birlikte uyuşmuş hissediyorum. Midemin içinde bir kısmı umut, bir kısmı endişe olan bir kanat sürüsü patlıyor çünkü ya kapıyı çekip açtığımda buranın yankılı ve ıssız olduğunu fark edersem?

Kapıyı aralayıp içeri giriyorum ve loş ışığa ve gözlerimi kaplayan yaşlara alışmak için gözlerimi kırıştırmak zorunda kalıyorum.

Daha kapıdan içeri adımımı atmamıştım ki sert bir beden benimkiyle çarpıştı. Dövmeler gözümde parlıyor ve ela gözler beni yakalayıp sert bir göğse doğru çekiyor. Kısmi bir hıçkırıkla yüksek sesle nefes alırken Grey bacaklarımı beline doluyor.

"Kapa çeneni. *Kapa çeneni*. Sakın bir şey söyleme." Karıncalanan dudaklarıma ısıricı öpücükler yağdırırken hırlıyor. "Seni seviyorum, küçük çiçek."

"Ben bir şey demedim," diye mırıldanıyor dudaklarım onunkilere karşı. O çok sıcak. Yaşıyor. O burada. Rahatlama, bir duygu seliyle birlikte uzuvlarıma akıyor.

"Kapa , yine de sana söyleyeyim. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, kasabım. biliyorsun." Sözlerim yarıda kesildi. Boğulmuş ve nefessiz kalmış.

"Daha önce... sana söyleyecek kadar cesur olmadığımı bilmemen beni neredeyse mahvediyordu." Yutkunuyor ve

Ela gözleri, orada saklı kargaşa katmanlarıyla beni ele geçiriyor.

"Biliyordum. Bildiğini biliyorum." Yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum ve vücudumun her parçasıyla onunla birleşmezsem temellerimden kayacakmışım gibi ona yapışıyorum.

Sadece bir kalp atışı sonra güçlü eller beni kavıyor ve nazikçe çekerek aynı kucakta tüketiyor. Daha derin, soluk soluğa hıçkırıklar bedenimi ele geçiriyor, o dev göğüs beni sararken beni titretiyor, beni onsuz yaşamayı hayal edemediğim kolların güvenliğine sarıyor.

Angel beni hayal edebileceğim en sıkı sarılmayla kendine yapıştırıyor ve saçlarımı derin derin içine çekiyor. Beni sessizce kucaklarken ve gözyaşlarımın tişörtünün ön kısmına sızmasına izin verirken rahatlama ve ıstırap kaslarında titreşiyor.

Onun için söyleyecek sözüm yok. Bu duygu nehrinin nasıl yayıldığını, kıyılarından nasıl aktığını ve yoluna çıkan her şeyi nasıl tükettiğini anlatacak hiçbir kelime yok.

Bir eli ağırlığımı desteklemek için sarılmış halde beni çok becerikli bir şekilde tutuyor ve ellerimden birini boynunun arkasından çekiyor. Avucumu dev pençesinin içine alıp göğsüne götürüyor ve iki kez vuruyor.

"*Senin.*" Boğuk bir burun çekişiyle nefes veriyorum.

Aynı el bileğimi dudaklarına götürüyor ve derimin iç kısmını, nabız noktamı öpüyor. Sıcak, ıslak ağızını hassas noktamın üzerinde gezdiriyor. Sevgisinin hassas deriden geçerek damarlarıma ve doğrudan kan dolaşıma akmasına izin verirken sakalının kılları bunun bir rüya olmadığını hatırlatıyor. Bu gerçek. O burada ve ben bunu hayal etmiyorum.

"*Benim kanım, senin de kanın.*" Burnum boynunda geziniyor, umutsuzca onun hissini ve kokusunu içime çekiyorum. Bu yakınlık bana asla yetmeyecekmiş gibi hissettiriyor, sanki derisinin içine girmenin bir yolunu bulmak ve bu adamın sağladığı sığınakta saklanmak istiyorum.

Benim yerime karar veriyor, sonunda beni dengesiz ayaklarımın üzerine oturtuyor ve iki eliyle yanaklarımı kavıyor. Göğüs boşluğunun derinliklerinden gelen alçak, titreşimli bir sesle, ağızma nazik bir öpücük kondurmadan önce başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor.

Seni çok seviyorum.

Kelimeler ondan akıyor ve bu kelimeler doğrudan sarsılmış çekirdeğime vurup her şeyi düzeltmeye başladığında gömleğinin önünü yumrukluyorum. Çünkü işte bu. İşte tam burası.

Bu adamlar benim her şeyim ve bir daha aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim.

Angel bir kolunu omuzlarımın önünden geçirerek ikimizi de döndürüyor ve bunu yapar yapmaz beni neden tuttuğunu anlıyorum.

Hawke mutfak adasında oturmuş, bir elini saçlarına daldırmış. Başını kaldırdığında, o mavi gözlerini derin, girdaplı bir uçuşuma boyayan uçsuz bucaksız bir acı okyanusu var. Bakışları benimkilerle birleşir birleşmez ciğerlerimden sessiz bir çığlık yükseliyor.

Ona daha yakından baktığım her saniye, kanıtları görüyorum. Çenesinde ve güzel elmacık kemiklerinin üzerinde bir çürük haritası görüyorum. Neredeyse çökmüş gözlerini koyu halkalar çevreliyor. Hem üst hem de alt dudağını kaplayan yarık benekli mor renkte, bunu ona her kim yaptıysa kör bir kuvvetle şişmiş.

"Aman Tanrım." Aradaki boşluğu kapatmak için acele ediyorum ve Angel'ın beni tüm gücümle çarpışmaktan alıkoyan tek şey kalan tutuşu oluyor.

Benim güzel erkeğim. Benim dayanıklı, imkansız pisliğim.

"Prenses." Konuşmak için buruşturuyor, bir eliyle kaburgalarını destekliyor ve ben hemen ona bunu yapanı avlamak ve kudurmuş bir çılgınlıkla kan dökmek istiyorum. Gerekirse bunu dişlerimle yapacağım.

"Ne oldu? Bunu kim yaptı?" Ellerimi yaralı teninin üzerinde gezdiriyorum, ona dokunmayı çok istiyorum ama aynı zamanda yanında olma ihtiyacım yüzünden onu daha fazla incitmekten korkuyorum.

"Gözden uzakta olduğundan emin olmak zorundaydık. Serpinti her zaman acımasız olacaktı, ama iyi olacağım." Hawke beni dizlerinin arasına çekti ve çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına aldı. "Çok daha kötülerini yaşadım. Bana kırılacakmışım gibi bakma prenses."

Onu yakından gördüğümde yanağımdan koca bir damla yaş süzülüyor.

"Şşşt. Ağlamana gerek yok." Fısıldıyor, sonra öne doğru eğilip

Dudaklarımı usulca dudaklarıma değdiriyor ve kesiğinin ağzıma süründüğünü hissediyorum. "Her şey cehenneme döndü, aşkım." Grey'in sesi yanımdan yükseliyor. "Biz

Masumiyetinizi kanıtlayacak deliller kameradaydı, ancak sizi buranın bir anda içine düştüğü ateş fırtınasından uzaklaştırmak gerekiyordu..."

"Cesedi bulunduğunda." Hawke'ın yüz hatlarını incelerken sözlerini onun yerine ben tamamliyorum. Elimi uzatıp alnındaki birkaç tel saç tarıyorum çünkü onu incitmeden dokunabileceğimi hissettiğim tek yer orası.

"Hiç hoş değildi," diyor Grey.

"Yani onu hayal etmedim." Bakışlarım Angel'a kayıyor ve o da bu bakışa çok şey anlatan bir bakışla karşılık veriyor. Kız kardeşi. Öz kardeşinin neredeyse tecavüz edip öldürdüğü kız kardeşi.

"Görüntüler kesin bir şey göstermiyor." Hawke boğazını temizler. "Senin masumiyetin dışında tabii ki." Ekliyor.

"Yüzüne olan bu mu?" Duyguların boğazıma kadar yükseldiğini hissediyorum. "Anguis kimin sorumlu olduğunu bulmaya mı çalışıyor?"

"Önemli değil... Artık bitti." Gözlerinin köşeleri kırışıyor ve o hafifliğin bir kısmı, o canlı safirin en zayıf görüntüsü, irislerine geri dönüyor.

"Beni almaya mı geliyordun? Çünkü sana şu anda söyleyebilirim ki, bir daha asla böyle yalnız uyanmak istemiyorum." Dikkatimi önümdeki adama yöneltiyorum, çünkü enerjisinde hiç hoşuma gitmeyen bir şeyler var.

"Bunu istemezsin, bunu isteyemezsin." Hawke'ın morarmış çenesindeki kaslar titriyor.

"Hayır. Hayır. Ben senin için bir kâseye geri koyabileceğin bir Japon balığı değilim."

Hem Grey hem de Angel araya girmek istercesine kollarını kıpırdatıyor ama bunun Hawke Calliano ile kazanmam gereken bir savaş olduğunu da biliyorlar.

"Hayat senin için daha kolay olurdu. Tüm bunlardan uzakta. Artık burada olmak zorunda değilsin. Artık o piç gitti, her şey farklı."

Bir kahkaha attım. "Bana ne istediğimi söyleme. Bana yüzmeyi öğrenmemi söyledin ve senin yanındayken kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Sen neredeyse ben de tam olarak orada olmak istiyorum, o yüzden bütün gününü bu yerde, bu malikanede geçirmek istiyorsan, gölgen ben olacağım."

Ağırlığını koltuğunda beceriksizce kaydırıyor, belli ki gizlemek için elinden geleni yaptığı bir acı dünyasında. Bu yüzden, beni etkileyeceğini düşündüğü yumuşak sözlerinden daha fazlasını söylemeye başlamasına fırsat vermeden sözünü kesiyorum.

Yanımda duran Grey'in göğsüne bir parmağımı sokuyorum. "Seni seviyorum." Angel'ın devasa pazusunu dürtüyorum. "Ben de seni seviyorum." Son bir bakışla Hawke'ın aptalca yakışıklı yüz hatlarını işaret ediyorum. "Ben de seni seviyorum."

Nefes almadan ilerlerken sesim fısıltıyla bağırıyor. "Eğer benden kurtulacağınızı düşünüyorsanız, hepiniz aptalsınız. Hepinize gülünç derecede aşığım. Kalbimi yarıp açtığında bulacağın tek şey, sonsuza dek oraya kazınmış üç ismin olacak. Beni istemiyorsanız bile.

Zor, enseme beni kaybetmeye çalışsanız bile kaybedemeyeceğinizi kanıtlayan bir takip cihazım var. Hiçbir yere gitmiyorum."

Tiradımı bitirdiğimde derin nefeslerim sessizliği dolduruyor. Sözlerim bir kararlılık girdabında etraf yankılanırken sanki zaman durmuş, ilerleyişini durdurmak zorunda kalmış gibi.

"Gördün mü, sana kızımızın sinirleneceğini söylemiştim." Sonunda kördüğümü bozan Grey oldu, sesinde bir sırtış vardı.

Hawke ona onaylamayan bir bakış fırlatıyor, sonra çenemi çimdikliyor. "Sorun da bu zaten prenses, birbirimize çok benziyoruz. Gerçek şu ki, zaten seninim. Ne olursa olsun. Tam buradaydım ve sen istesen de istemesen de hiçbir yere gitmiyorum."

Ona bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Öyle misin? Ya seni istemeseydim, *hmm*? Ya beni Liman'da ekme planın biraz fazla işe yarasaydı ve uyanır uyanmaz koşarak buraya gelmeseydim?"

Başparmağı her zaman yaptığı gibi alt dudağımı okşuyor ve bu adam karşısında dizlerimin bağı çözülüyor. "O zaman bu fikre alışman gerekecekti. Bu hikâyenin seni yalnız bıraktığımız bir versiyonu yoktu."

Boğazım yutkunmaya çalışıyor. "Mutlu sonun var olduğu kitap bu mu?" Fısıldıyorum, göğsümde öyle büyük bir umutla ona bakıyorum ki sanki nadide bir hava soluyormuşum gibi hissediyorum.

"Bu sana çok aşık olduğum bir hikaye. Nefes almak için savaşıyormuşum gibi hissediyorum prenses." Hawke beni kendine çekiyor ve dudaklarımızın nazik bir öpücükle birleşmesine izin veriyor, bu öpücük kalbimi bulup çıkarıyor, beni kucaklıyor ve kendi tarzıyla bana aşkını anlatıyor. Paylaşmayı öğrendiği türden bir aşk.

"Artık güvende miyiz? Burada... Noire Evi'nde yani?" Hawke sonunda gitmeme izin verdiğinde üçünün arasında etrafa bakıyorum ve nabzım rahatlama ve duyguların çırpınışıyla aşırı hızlanmış gibi hissediyor.

"Hâlâ bilinmeyenler var," diye mırıldanıyor Grey. "Ama şimdilik sadece biz varız, aşkım. Kulüp, mülk, hepsi Hawke'ın bakımı ve komutası altında. Andreas'ın ölümüyle... onunla ve diğer herkesle olan anlaşman bozuldu. Anguis'in gözünde, Hane'de istediğin gibi yaşamakta özgürsün."

"Yani, burada kalabilir miyiz?" Umut , parlak ve ışıltılı. "Eğer istediğin buysa prenses."

"Öyle. Yani, senin de istediğin bu olduğu sürece." Yanaklarımda sıcaklık hissediyorum, çünkü gözlerimin önünde gerçekleşen geleceğimizin bu olması inanılmaz görünüyor.

Angel dirseğimi dürtüyor ve ekranında benim için yazılmış sözcükler olan telefonunu bana uzatıyor.

Hepimizin günlerini aydınlatıyor, gecelerini sakinleştiriyorsun güzel kız. Sana sonsuza dek aşık olacağım ve bu iki pislği de sevecek kadar şanslıyım. Bırak da seni seven ve bize gösterdiğin ilgiyi sana gösteren biz olalım.

Lütfen.

Ona hızla göz kırpyorum ve kollarımı beline doluyorum. "Sen de mi onları seviyorsun?" Gömleğine karşı mırıldanıyorum.

"Görünüşe göre, bu tür şeyleri itiraf etmekte gerçekten iyiyiz." Grey diğer yanımda bana katılıyor ve güçlü kucağıyla belimi sarıyor. Boynumu öperek kıkırdıyor. "Benimle gurur duy küçük çiçek; görünüşe göre seni kaybetme ihtimali karşısında dehşete düşmek beni kalbi kırık bir köpek yavrusuna dönüştürüyor."

Angel'ın uzanıp bir elini Grey'in boynunun arkasına doladığını hissediyorum ve iki adam bir anlığına yumuşak bir öpücük paylaşıyorlar. Ve hepsinin merkezinde olmak inanılmaz derecede doğru hissettiriyor.

Hawke boğazını temizler ve bize telefonunun ekranını gösterir. Ekranda, Rita'nın arabasının Noire House'un önüne park ettiği siyah-beyaz güvenlik görüntüleri var.

Gözünü bile kırpmadan telefonu kulağına götürüyor ve safir bakışlarını hep üzerimde tutuyor.

"Rita. Merak etme, o burada." Duraklıyor. "Solunuzdaki yolu takip edin, sizi Poe'ya götürecektir. Sizinle tanışmak güzel olacak."

Hattın diğer ucundan arkadaşımın boğuk sesini duyuyorum ve sonra telefonu kapatıyor.

"Onun numarası sende nasıl var?" Kaşlarım saç çizgime çarptı. "Birinin onun Paris'teki o güzel fırsatı yakaladığından emin olması gerekiyordu.

Buradaki büyük yumuşağımız arkadaşının güvende olduğundan ve Andreas tarafından sana şantaj yapmak için kullanılamayacağından emin olmak istedi."

Grey başımın tepesine bir öpücük . "Hawke'ın onu en kısa sürede buraya getirttiğinden bahsetmiyorum bile.

Senin için orada olacak birine ihtiyacın olduğunu biliyordu." Ağzım açık, öylece kalakaldım.

"Bütün bunları sen mi ayarladın?" Ona ağzım açık bakmaya devam ediyorum.

Hawke bir omuz silkiyor ve sonra yüz hatlarında acı beliriyor. "Senin için her şeyi yaparım, Poe. Bunu söylediğimde bana inanmalısın."

Her şeyin büyüklüğü kafama dank etmeye başladığında alt dudağım titremeye başlıyor.

"Tanrım... Ben sadece... Ben seni seviyorum. Eşit olarak. Birlikte. Bunu nasıl kelimelere dökeceğimi bile bilmiyorum."

Angel bana daha sıkı sarılıyor ve hepimizin farklı şekillerde paylaştığı sevginin etrafımızı sardığını hissedebiliyorum.

"Burada ve güvendesin ve seni korumak için her şeyi yapabilecek bir canavar sürüsü gibi seviyoruz. Önemli olan tek şey bu." Grey pırıl pırıl ela gözleriyle ve sonsuza dek en değerli rüyalarımda göreğim o çarpık gülümsemesiyle bana vuruyor.

"Sen bizim evimizsin, küçük çiçek."

EPILOG

Noire House'un koridorlarında yürürken, bu kadar çok eziyetten ve başkalarının kasıtlı olarak istismar edilmesinden sorumlu olan adamın gittiğini bilerek güven içinde yürümenin benzersiz bir özelliği var.

Bu sefer, temelli.

Bu, onun etkisinden tamamen kurtulduğumuz anlamına gelmiyor. Ölümünde bile, halefi yerini aldığında bu Hanenin neye benzeyeceğine dair sorular devam ediyor. Anlatılanlara bakılırsa, Anguis'in içinde Andreas'a sadık olan ve onun sapkınlıklarına ortak olan, emrettiği her türlü kirli işte onun sağ kolu olan pek çok kişi var.

Hawke hâlâ Macabre Limanı ve çevresinde varlığını sürdüren kaçakçılık çetelerine son vermek için elinden geleni yapmaya çalışmaktadır. Görevi potansiyel tehlikelerle daha az dolu hale gelmemiş olsa da, Andreas'ın artık nefes almıyor olması, onu dişlerini ona geçirmeye çalışabilecek diğerlerinden korumuyor.

Aksine, onu hareketlerinde *daha* temkinli olmaya ikna ettik. Özellikle de acımasızca sorgulandıktan sonra. Henüz ortalık durulmamışken pervasız davranmayı aklından bile geçirmemesini söylerken *prenses* kartımı çıkarıp salladım mı? Kesinlikle öyle.

Adamlarım ölümcül, acımasız ve sahiplenici olabilir. Ancak, onlar söz konusu olduğunda ben bunların hepsi ve daha fazlasıyım.

Andreas'ın ölümünden bu yana geçen aylar içinde, hayatımız birlikte özgürce yaşayabileceğimiz bir hale geldi ve birlikte yaşamamanın ne anlama geldiğini keşfetmeye devam ediyoruz.

Birbirimizle ne kadar çok zaman geçirirsek o kadar derinden aşık oluruz.

İlk başladığımız *zamanlardaki* yoğunluğun ardından *zaman*, güneşin altında tembelce yayılan değerli bir hediye gibi geliyor. Hiçbir şeyi hafife alacağımızdan değil, ama artık hayatlarımızı Anguis'in içinde yaşama özgürlüğüne sahibiz ve sonsuza dek sahiplenilmeye çok yakın olduğum prangalarla artık bağlı değiliz.

Erkeklerim kendi tatlı yöntemleriyle, sanki yeniden başlıyormuşuz gibi bana düzgün bir ilişki sunmak için ellerinden geleni yaptılar. Randevu geceleri, akşam yemekleri ve aradaki her şey.

Hayatımın ya da gerçeğimin olabileceğini hayal etmeye bile cesaret edemediğim kapsamlı seyahatler yaptık. Stajının geri kalanını tamamlamak üzere döndükten sonra Rita'yı görmek için yaptığım yolculuk da dahil olmak üzere, beni dünyanın öbür ucuna uçurdular ve çoğu zaman sadece birkaç günlüğüne geri getirdiler. Bu kızın çalışmaları artık dünyanın dört bir yanındaki podyumlarda sergileniyor ve ben de onun geçici olarak evim dediği son yerin gösterişli fotoğraflarıyla dolup taşıyorum.

Yine de bu dünyanın cazibesi ve adamlarımla uzun zamandır var oldukları bir yerde vakit geçirmek, bir şekilde rahatça oturuyor. Noire House, kulüp, hepsi bu ortamın dokusunun bir parçası olmak için inanılmaz derecede doğal hissettiriyor. Artık Keisha ile yakın bir şekilde çalışıyorum ve *zevk* işini öğrenmenin her dakikasını seviyorum.

Bu gece, malikane uzaklardan gelen Anguis dolu. Bu bir müzayedede gecesi. Andreas Noire ve sadık takipçilerinin kirli, zehirli parmaklarından ilk kez kurtulmuş gibi.

Burada bir gecelik zevk için *satın alınan* bireyler var, ama hepsi rızaya dayalı. Rasyonel olarak bu gerçeği anlıyorum. Yine de, bu dünyaya zorla getirilmemle ilgili kendi hislerime çok fazla odaklanamıyorum. Başıma gelebilecek en kötü şeylerden birinin, aynı zamanda bana her şeyi tüketen bir güçle sevdiğim üç adamı veren mucize olduğunu bilmek gerçekten çelişkili.

Geçtiğimiz haftayı Noire House'da gerçekleşecek böyle bir etkinliğin tüm inceliklerine yardımcı olarak geçirdim. Kulübün kendi hazırlıkları arasında ekstra vitrinler hazırlamak ve özel odaların aynı gece katılacak olan üyelerin akınına karşı önceden hazırlandığından emin olmak için.

Bu büyük ve çökmüş olacak ve ben kesinlikle buna göre giyindim.
-En sevdiğim kan kırmızısı kadife elbisemle. Konuklar çoktan başladı

Büyük balo salonunun dışındaki ana fuaye ve halka açık toplanma alanlarında sohbet ve kahkahalar eşliğinde akşam için gelenler.

HAWKE:

Ofisime gel. Seninle bir şey konuşmam gerek.

TELEFONUMA, sonra da köşede yanıp sönen güvenlik kamerasının kırmızı ışığına bakıp tek kaşımı kaldırıyorum. Bu adam bilgisayarından buradaki her odanın görüntüsüne erişebiliyor, kolayca izleyebildiği takip cihazımdan bahsetmiyorum bile. Nereye gidersem gideyim beni izleyebilmesi bu kadar tahrik edici olmamalı, ama görünüşe göre Grey ve Angel'la birlikte ona ait olma fikrine *çok* kapılmışım.

Misafirlerden gizlenmiş merdivenlerden aşağı inerken, dar geçit beni doğruca Hawke'ın çalışma odasına götürüyor. Her zaman olduğu gibi, bu alana girdiğimde, sadece ikimiz olduğumuzda onunla burada vakit geçirmekten mutluluk duyduğum tüm yolları bildiğim için midemi o çırpınma hissi kaplıyor.

Derslerim artık resmi olarak zorunlu olmayabilir ama bu adamın bana hükmetmesine isteyerek izin veriyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, Hawke Calliano için her gün tam bir fahişeyim. Tek yapması gereken o safir gözleriyle bana yedi yönden vurmak ve ben de onun ellerinde macun oluyorum.

Ya da daha doğrusu, onun çizmelerinin altında yerde erimiş bir su birikintisiyim.

Malikânenin dolup taşıdığını düşünürsek, hâlâ burada olmasına şaşırdım doğrusu. Kardeşlerinin her zamanki gibi bu geceki güvenlik görevlerini yerine getirdiklerini biliyorum ve şimdiye kadar brifing için onlarla buluşmuş olmasını bekliyordum. Bu yüzden kapıyı açmak için bastırdığımda, geniş göğsüyle karşılaşınca biraz sendeledim.

"Merhaba." Anında eriyorum. Soluk soluğa ve sersemlemiş bir halde, aptal bir gülümsemeyle ve gözlerimde yıldızlarla ona bakarken. Bu adam kalbimi o kadar sağlam tutuyor ki; sadece bana değil diğerlerine de kaya gibi sağlam baktığına şüphe yok.

Grey ve Angel'la nasıl ilgilendiğini ve onlara nasıl baktığını görmek beni ona her gün biraz daha aşık ediyor.

"Soyun." Hawke'ın gözlerinde, bakışlarının ve sözlerinin yoğunluğuyla tüylerimi diken diken eden bir bakış var.

Ama eminim şaka yapıyordur.

"Çok komik. Ne hakkında konuşman gerekiyordu? Son geldiğimde üst kattaki salon çoğunlukla doluydu-"

"Bana kendimi tekrar ettirme prenses."

Yanaklarımın ısındığını hissettiğimde ağzım açılıyor, sonra kapanıyor. Beni yemeye hazır görünüyor - ve ben de utanmadan kendimi onun ziyafeti olarak sunmaya sonsuza dek hazırım - ancak bu akşam kesinlikle bir etkinlik programımız .

Bu ofiste dalga geçmemize yer bırakmayan bir ofis.

"Aman Tanrım. Bunun için zamanımız yok." Dudaklarım bükülüyor ve yavaşça başımı sallıyorum.

Belli ki bu söylenecek yanlış bir şeydi. Hawke'ın gözleri benim meydan okuma anımda bir anlığına gümüş rengiyle parlıyor ve bedenime doğru adım atıyor. Cüssesi, omurgam duvarla birleşene kadar beni ahşap panellere sıkıştırıyor.

Bir eliyle telefonunu çıkarıyor ve kulağına götürmeden önce bir numara çeviriyor. Diğer eliyle parmağını köprücük kemiğimde gezdiriyor ve tüy gibi hafif dokunuşunun ardından tüylerim diken diken oluyor.

"Poe'ya başka bir yerde ihtiyaç var," diyor telefonun diğer ucundaki kişiye. "Her şeyi hallettiniz, değil mi?"

Sesi arzusunun sertleşen kenarıyla , bir serçe parmağıyla omzumdaki ince kayışı kancalamaya başlıyor. Telefonda çeşitli ayrıntıları teyit etmeye devam ediyor, ama dürüst olmak gerekirse, söylediği tek kelimeyi bile duymuyorum. Tek odaklanabildiğim, parmak eklemlerinin tenimde gezinmesi. Tek konsantre olabildiğim şey, malzemeyi kolumdan aşağı yumuşakça kaydırması.

Duyabildiğim tek şey kanın koluma hücum edişi. Kulaklarım, onun bedenim üzerindeki sessiz emri tarafından hapsedilirken.

Hawke aynı şeyi diğer tarafta da tekrarlıyor. Elbisemi o kadar yavaş çözüyor ki, aynı anda beynime de aynı şeyi yapıyormuş gibi hissediyorum. Dokunuşunun fırçasıyla dizlerim her an çökebilir.

Görüşmeyi bitirdiğinde, küçük parmağı kayışın altından kayıyor ve kumaş yere düşerek ayak bileklerimin etrafında toplanıyor.

"Mmm. Oynamak için en sevdiğim oyuncağım. Arzu ettiğim zaman kullanabileceğim kendi küçük fahişem."

"Evet, efendim." Aramızda bir fısıltının dolaşmasını zar zor sağlıyorum ama sözlerimi duymak istediğini biliyorum. Ona nefesimin her damlasını seve seve veririm.

Sadece duyularımı ve oksijen kaynağımı yeniden toplayabilirdim.

Kenara çekiliyor ve delici bir bakışla masasının olduğu yönü işaret ediyor. Dördümüzün birlikte evimizde olduğu anların dışında, kendimi en güvende hissettiğim ve en iyi korunduğum yerlerden birinde zaten bir minder var.

Bu dans tanıdık bir dans.

Hawke peşimden geliyor ve sandalyesine yerleşiyor, ben de kendimi onun açık dizlerinin arasına bırakıyorum. Her zaman olduğu gibi, ona bu şekilde bakmak yakışıklılığını vurguluyor. Çenesinin açılı, elmacık kemikleri, kendimi sonsuza dek derinliklerinde yüzerken bulacağım o gözler.

Uzanıp saçlarımı okşuyor ve sanki bana dokunduğunda zaman tüm anlamını yitiriyor. Çok saygılı. Çok hükmedici. Hem güç sahibi bir adam olmanın hem de beni bu kadar şefkatle yıkayabilecek kapasiteye sahip olmanın karmaşıklığı içinde tam anlamıyla *Hawke*.

Avucuna sokuluyorum, daha fazlasını arıyorum. Beni her zaman içimde alev alev yanan bir ihtiyaçla bırakıyor. Bu gece onun huzurunda bir saniye geçirmem yetti ve işte buradayım, bu duvarların ötesindeki her şeyi unutmaya ve üzerinde yürüdüğü toprağa tapmaya hazırım.

Çünkü biliyorum ki o da benim için aynısını yapıyor.

"Kendi kendini emmeyecek." Çenemi çimdikliyor ve bu karanlık sözlerin ardındaki içsel azarlamayla bedenimin tepeden tırnağa kızarmasına neden oluyor.

Bana izin verdiği anda yıldırım hızıyla hareket ediyorum. Kalın uzunluğunu serbest bırakarak, dokunuşumun altında şişmeye başlar başlamaz inleme ve yüksek sesle mırıldanma ihtiyacını geri çekmekle meşgulüm. Avucumu onun kadifemsi hissinin etrafına sararak, yavaş ve sert vuruşlarla onu çalıştırıyorum, dilimi dışarı daldırıp sızan ucunu kucaklıyorum.

Tanrım, bu her zaman muhtaçlığımı artırıyor. Onun için böyle küçük bir oyuncak olmak beynime bir şeyler yapıyor, onun için diz çöküp dilimi damarların ve şişmiş ucu izini sürmek için her yerde nazikçe gezdirirken kalçalarımı birbirine sıkıştırmama neden oluyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor, saçlarımı okşamaya devam ederek. "O sıcak küçük ağzını etrafıma sar, prenses." Kalçaları onu emmem için bana daha iyi erişim sağlamak için kalkıyor ve onu daha derine ve daha derine götürmeye başlıyor.

İşte o zaman küçük sürtük seslerimi kendime saklamak için verdiğim savaşı kaybediyorum. Bundan çok fazla zevk alıyorum ve bazen Hawke beni azarlıyor ve onun için sessiz kalamadığımı için beni cezalandırıyor - bu gece, o

sunabileceğim her şeyi isteyecek bir ruh hali içinde görünüyor.

Sadece bunu düşünmek, bu akşam uygun gördüğü gibi özgürce kullanmak için *onun* olmak, uzuvlarımda kötü bir ürperti ve doğrudan klitorisime bir nabız gönderir.

Hawke'ın parmakları saçlarımı daha da sıkıyor, ta ki tutam kafa derime batana kadar. Ben gittikçe daha da sallanırken, hala sadece yavaşça hareket ederken, tükürük birikiyor ve çenemden aşağı akmaya başlıyor.

"Siktir, işte bu. Ağzında bir horoz için ne kadar muhtaç olduğuna bak." Başparmağıyla gözümün kenarına dokunup oradaki ıslaklığı siliyor. "Ağzını doldurma sözü verildiğinde iyi bir kız oluyorsun, değil mi?"

İğrenç sözlerini homurdanırken, başımın üstündeki masadan telefonunu aldığını görüyorum ve ona itaatkâr bir gözlerimi ve nemli kirpiklerimi veriyorum, dudaklarım onun dibine sarılıyor. Fotoğraf çekerken siki dilimin üzerinde sarsılıyor -ya da belki video, bilmiyorum- sonra bana bakarken dudaklarını hafifçe bükerek beni harap ediyor.

O kadar kendini beğenmiş ve güzel görünüyor ki neredeyse alev alev yanmak üzereyim.

Meşgulüm, Hawke'ın beni izlemesinin coşkısına kendimi kaptırmışım... kapının çarpma sesini ve yaklaşan ayak seslerini belli belirsiz duyuyorum. Ama kuralları biliyorum, özellikle de böyle bir pozisyondaysam - dizlerimin üzerinde bir ağız dolusu Hawke Calliano ile - *bakmak* ya da *durmak* yok.

Burada diz çökmek ve seyircimiz olduğunu bilerek yoğun uyarılmanın her saniyesine katlanmak zorundayım.

Özellikle de ne göreceklerini bilerek.

"Tanrım. Gırtlığı tıka basa dolu küçük sürtük bir çiçek. Bu akşamı geçirmek için çok daha iyi bir yol."

Değerlendirmesinin her santimini hissettiğimde Grey'in sesi şimdiden uyarılmaktan kısılmıştı.

Hawke'ın diğerlerini buraya çekmek için onu emerkenki görüntümü gönderdiğini bilmek içimde bir his yaratıyor.

Tanrım, onları o kadar çok seviyorum ki içim acıyor.

"Bu diş izleri dün gece yoktu. Acaba kızımız hangi yaratığın onun mükemmel kızıyla haince oynamasına izin verdi?"

İnledim, amım sıkıştı.

"*Hmm*. Kesinlikle ben değildim." Hawke bana onaylamayan bir bakış attı. "Senin düşmüş meleğin en sevdiği oyuncağıyla mı oynuyordu?"

Kesinlikle öyle ve ben de sabahın hangi saatinde diğer ikisi yanı başımızda uyurken karanlıkta sessizce oynadığımız sırada kıcımın yanağını süslediği çürüğün minik tangamla ortaya çıkacağını bildiğim için kıvranıyorum.

"İkiniz de hangi cezayı hak ediyorsunuz? İkinizin de gece gündüz birbirinizi becermeyeceğinize güvenemeyeceğimize göre." Grey'in sesi artık kalın; odağı açık bir şekilde, görmek için en iyi pozisyonu aldığı çürüğe odaklanmış durumda.

"Oğlumuzun sadece izlemekte iyi olmadığını biliyoruz... dokunamayacağı döl dolu bir amcık mı? Bence bu adil."

Dikkatimi üstümdeki adama sabit tutmaya çalışırken ağzımın kenarlarından serbestçe akan ıslaklıkla dizi acınası sese indirgeniyorum. Hawke ve Grey'in cezalara düşkünlüğünü bildiğimden, Angel ve benim birbirimize dokunmamaya katlanmamızı kesinlikle sağlayacaklar ve bu odadan çıkmadan önce de sahip olmak anlamına geliyorsa yalvarmaya şimdiden hazırım.

Hepimizin birbirimizin yörüngesinde ilk kez çarpıştığımız yer.

"Onu masanın üzerine koy. Zaten kızımızı orada becermeni izlemeye katlanmak zorunda kaldım, bu yüzden sıranın bana gelmesi adil olur." Hawke'ın sandalyesinin yanında durmak için yaklaşan Grey'in figürü etrafımda beliriyor. "Tanrım. Şu yaptığın pisliğe bak, küçük çiçek. Amın benim için de bu kadar pasaklı mı olacak?"

"*Kahretsin*. Sen her konuştuğunda etrafımda inleyip duruyor. Bahse girerim bu gece senin için daha da yaramaz olacak, kasap."

Hawke beni üstünden çekip alıyor ve başparmağıyla ıslak çenemde ve şiş dudaklarımda gezdirdikten sonra beni masasının altından kaldırıp tam da ikisinin istediği yere oturtuyor.

Bir yudum hava yutuyorum, arkamı dönüp Meleğimi aramayı o kadar çok istiyorum ki, ama karşımdaki bu iki yakışıklı şeytanın, onlara itaatimin her zerresini vermezsem ıstırabımızı uzatacaklarını çok iyi biliyorum.

Grey, kalçalarımın arasına girip bana o kendinden emin bakışıyla vururken siki elindeydi bile.

zaman. Dudağımı ısırarak avuçlarıma yaslanıyorum ve harekete geçmesini bekliyorum - beni uygun gördüğü şekilde kullanmasını.

Umutsuzca aşık olduğum adam olmak için.

"Onu özel oyuncacı gibi emerken kendini parmakladın mı?" Bir parmağını tangamın altına sokuyor ve başını şişmiş klitorisime dokundurmadan önce materyali yoldan çekiyor.

"Hayır, hayır, ben iyiydim. Söz veriyorum." Kirpiklerim çok iyi hissettiren bir şekilde ağır bir şekilde çırpınırken inliyorum.

"Emin misin? Yoksa parmaklarını sürmekle ve onun güzel gözlerinde kaybolmakla mı meşguldün?" Grey klitorisimi tekrar ve tekrar dürtüyor, ta ki benim gözlerim kafamın içinde dönmeye başlayana kadar.

"Acele et ve içine gir." Hawke'ın sesi gergin geliyor ve önümdeki sahneye yeniden odaklandığımda, hâlâ orada oturduğunu, Grey'in girişime girmek üzere olduğu yerden sadece birkaç santim uzakta olduğunu görüyorum. Ve bakışları Grey'in dövmeli elinin, sikinin ve sıırıslıklam olmuş amımın bulunduğu noktaya sabitlenmiş bir şekilde kendini okşuyor.

Sanki hepimiz onun zevki için gösteriş yapıyormuşuz gibi.

"Daha yakından bakmak ister misin?" Grey onunla alay ediyor, kendini göbeğime doğru yönlendirirken, sadece ucu beni mükemmel bir şekilde gerene kadar bana karşı oturuyor.

Şimdi gerçekten onların merhametine kalmış durumdayım ve bunca zamandır çıkarmak istediğim tüm o pornografik sesleri çıkarma ihtiyacına yenik düşüyorum.

"Buraya gelip bana yardım etmek istediğini biliyorum Calliano.

Klitorisini okşarken o koca aletini çekiştirmeye devam edebilirsin."

Grey kendini kılıfına sokmaya başladığında nefesim kesiliyor, yükseliyorum. İleriye doğru bastırıyor ve beni doldururken tüm vücudum aydınlanıyor. Onun sıcaklığı, kalçasında durmak için gelen Hawke'ın yakınlığı - her şey masasının altında yaptığım şeyden sonra hızla geliyor, zaten ihtiyacımı çok yoğun bir şekilde artırmıştım.

Hawke'ın sızıntı yapan ucu kalçam boyunca sürüklenirken, parmakları

Grey'in ilk itişleriyle aynı anda keşfediyor, kayıyor ve kayıyor. Her ikisi de

birlikte çalışarak beni sadece birkaç kısa kalp atışı gibi hissettiren bir cılgınlığa sürüklüyorlar ve kendilerinden çok memnunlar, çok emrediyorlar.

Grey beni iğrenç kelimelerle kaplıyor. Hawke klitorisimi çimdikliyor. Ve ikisinin bu şekilde bir araya gelmesi beni tamamen çözüyor. Gerginleşiyorum ve Grey'in beni titreten doruk noktasıyla parçalanmaya başlıyorum.

Hawke kendimi tatmam için parmaklarını ağzıma sokuyor.

"Tanrım, beni böyle sıkmaya devam et, aşkım. Sen çok pis bir şeysin. Lanet olsun."

İticileri düzensizleştiriyor ve şişme şeklini hissediyorum, uzunluğu iç duvarlarıma sürtünüyor, ta ki kendi salıverilmesi ondan patlayana kadar. Grey ağzıma dalıyor, Hawke'ın parmaklarına karşı mühürlemek için yolunu yalıyor ve dilimi kendi diliyle karşılıyor.

Tam o sırada Hawke'ın çenesini çimdiklemek için elini büküğünü hissediyorum, nasırlarının sertliği ve Grey'in kirli sakalı ağzımın yanından geçiyor. Bu sessiz bir emir. Beni sahiplenmek için duyduğu ihtiyaç olduğu çok açık.

Kendimi toparlamak, titreyerek birkaç nefes almak için bir an bile bulamıyorum, çünkü o geri çekiliyor ve Hawke onun yerini alıyor. Kaygan kanalımın içine doğru itiyor ve kıcımı masasının kenarına doğru sürüklüyor.

Bir kez daha takım olarak çalışıyorlar. Dövmeli bir el boğazımı sıkmak için yukarı kalkıyor ve beni geriye doğru yönlendiriyorlar, omurgam kâğıtlarla kaplı masaya çarpıyor ve bu ikisi de görünüşe göre her şeyi darmadağın etmek üzere olduğumuz konusunda endişeli değiller.

Grey yavaş ve sabit itişleriyle bana eziyet etmeye niyetli görünürken, şimdi bacaklarımin arasındaki adam vahşileşmiş durumda. Hawke beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor, bizi masasına defalarca çarpıyor.

Ona baktığımda bakışları bana değil, odanın öbür ucunda bir yere düşüyor. Tanrım, beni tamamen sahiplenirken Angel'a bakıyor... ben zaten Grey'in dölüyle doluyken. Bu sahiplenme duygusu beni çok hızlı bir şekilde başka bir orgazmıla çarpıştırıyor.

Belki de ilkinden aşağı inmeye fırsatım olmadı, ama durum her neyse, Hawke'ın ağzının köşesindeki ucun üzerimde gezindiğini görüyorum. Etrafında nasıl gerildiğimi hissettiğini görüyorum ve sırtım eğilirken bir dizi acınası zevk hıçkırığı çıkarıyorum.

"Şu haline bak. Şimdiden dağılıyorsun. Kızımızın defalarca dölle doldurulduğunda ne kadar zorlandığını gör." Grey'in eli boğazımdaki sütunun etrafında geriliyor ve bu baskı Hawke'ın itişleriyle birleştiğinde istenen etkiyi .

"Oh lanet, oh tanrım." Dalga bana doğru koşarken inliyorum ve masayı pençeliyorum, ama havada asılı kalıyor ve beni yutulmanın eşiğinde bırakıyor.

"Kuralları biliyorsun prenses." Hawke homurdanıyor.

"Lütfen. *Lütfen, efendim.*" Bu adam için yalvarma isteğimin sınırı yok. için. Sızlanmalarım odayı dolduruyor ve o yüksek sesle inliyor. Hawke derinlere itiyor ve klitorisime baskı uygulayarak ikimizin de aynı anda patlayıcı bir şekilde serbest kalmasını sağlıyor.

Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor ve onun içimi boşalttığını hissettiğimde görüşüm kararıyor. Grey'in beni çoktan doldurduğunu ve şimdi Hawke'in da doldurduğunu bilmek bir şeyleri yatıştırıyor ve kalbimi onlarla tanışana kadar hiç bilmediğim bir güvenlikle sarıyor. Anlayamıyorum ama onlarla bunu yaşamak *her şey* demek.

Şimdi tek ihtiyacım olan meleşim.

Islaklık göz kırpmıyor, zevk gözyaşlarım kirpiklerimi kaplıyor ve dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Başımda dikilen iki adama bakarken, ödülümü hak edecek kadar onları memnun ettiğimi umarak saf bir mutluluk halinde bir yerlerde süzülüyorum.

"İkimizi çıplak elleriyle öldürmeden önce buraya gelmesine izin vermeli miyiz? Üzgünüm küçük çiçek, seni tanımak güzeldi..." Grey kıkırdıyor ve yüzümü kavrayarak beni öpmek için eğiliyor. "Ağzını mı istersin, süslü sikini mi, yoksa ikisini birden mi?" Dudaklarımın üzerinde geziniyor ve sinsi bir şekilde sırtıyor.

Tek yapabildiğim onaylarcasına bir şeyler mırıldanmak.

"Tanrım, Calliano. Eminim onu o kadar sert sikmişsindir ki konuşmayı unutmuştur." Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı, sonra doğruldu.

"Kızımızın büyük adam söz konusu olduğunda nasıl konuşulacağını bilmesi gerektiğini sanmıyorum." Hawke bir tıslamayla çekiliyor, sonra kendini uzaklaştırırken açıkta kalan amıma uzun uzun bakıyor. "Ama madem bu kadar iyi bir kız oldun prenses..." Kendini bana doğru uzatıyor ve ağzını benimkini örtecek şekilde açıyor, dilini karıncalanan dudaklarımın arasından geçiriyor ve beni ayak parmaklarıma kadar uzanan uzun, yavaş bir öpücüğe davet ediyor.

Hawke ağzıyla başımı döndürürken, onu hissediyorum. Kalın parmakları içime bastırıyor, sonra geri çekilerek giriş yerimde biriken delilleri temizliyor. Hawke dudaklarıma karşı kıkırdıyor, zengin, çökmekte olan bir ses, nadide hava gibi içime çekiyorum. Geri adım atıp şu anda birlikte sevişmekte olan adamın salgılarını tekrar içime almasına izin vermeden önce.

Angel bana hep rüyalarımda gördüğüm o karanlık, ruhumu tüketen gözlerini dikeyiyor, bir yandan da amıma sokabildiği kadar sokuyor. Bu çok fazla.

O kadar çok ki, enkaza döndüm. Onun için berbat haldeyim.
-Onlar için ve kesinlikle şu anda beni daha da mahvetmesine ihtiyacım var.
Bir bakıştan, ateşli bir bakıştan ve birbirimizi ne kadar sevdiğimize dair bir
başka bir şey değiş tokuş etmemize gerek kalmadan, dölle kaplı parmak
eklemleriyle külotumu kancalıyor ve kendini kolayca kaydırıyor
İçeride.

Aramız kirli ve kaygan ve amım onun etrafında çırpınıyor. Utanmadan
omurgamı eğmeye ve ona erişim sağlamak için kalçalarımı açmaya
çalışıyorum, onu hemen mümkün olduğunca derine inmeye teşvik ediyorum.

Neye ihtiyacım olduğunu çok iyi anlıyor. Piercingleri inanılmaz bir
şekilde hassas kanalıma girip çıkarken, yüksek sesli hıçkırıklar ve
sızlanmalarla kendimi kaybediyorum.

"Sikeyim. Lütfen. Seni çok seviyorum." Sızlanıyorum.

Angel bana her şeyi veriyor, beni mükemmel bir yoğunlukla beceriyor,
yıldızları görene kadar içeri ve dışarı itiyor. Beni kaldıran ve uzaklara taşıyan
yavaş, dalgalı bir dalga üzerinde parçalanmam için bana rehberlik ediyor.

İçimde sarsıldığını ve doruğa ulaştığını hissettiğimde, çıkardığı zevk
gürültüsü beni bedenime geri çekiyor. Her şey çok sıcak ve kaygan ve
kalbimin çarpma sesi kesinlikle hepsinin duyabileceği kadar yüksek olmalı.

Yavaş, uzun bir süzülüşle geri çekiliyor, bu çok erken geliyor çünkü
sadece orada kalmasını, içimde oturmasını istiyorum. Ama o bana bu anı daha
da mükemmelleştirmek için ihtiyacım olduğunu fark etmediğim şeyi veriyor.

Angel dudaklarımı aramak için vücudumu yukarı kaydırmadan önce
ağzını kaygan çekirdeğimin üzerinde tutuyor, dilini yalıyor ve döndürüyor.
Bana hepimizin tadını, birbirimize olan tutkumuzun ve arzumuzun erotik
birleşimini tattırıyor. Dillerimizin birbirine her kayışında, gevşek kollarımı
boynunun arkasına doluyor ve sıkıca sarılıyorum.

Farklı dudaklar benimkini tattığında hala Angel'a tutunuyorum, önce
Grey, ardından Hawke, Angel'ın sakalının çizdiği bana bir kez daha şefkatli
öpücükleri tarafından sahiplenildiğimi söylemeden önce.

Hayatımın üç aşkı. Bunca zamandır bilmeden beklediğim üç kalp.

Birlikteyiz, birbirimizin kollarında güvendeyiz ve bu rüyayı onlarla her
gün yaşamak için sabırsızlanıyorum.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER

Bu dörtlü, hikayelerini yazarken kalbimin büyük bir parçasını çaldı. Lütfen ben yazarken bu sayfalarda yer alan ücretsiz Yazar gözyaşlarının ve baygınlıkların tadını çıkarın.

Burada kalıp yaramaz dörtlümüzü biraz daha görmek ister misiniz? Hawke ve Grey arasında olayların nasıl gelişeceğini bilmek ister misin? Poe ve adamlarına henüz veda etmek istemiyor musunuz?

Ben de... Planlarım var (*Grey gurur* duyardı) bu yüzden gelip okuyucu grubuma katıldığınızdan emin olun - burası, Sonsuza Dek Mutlu Novella'ları ile gelecekteki bonus içeriklerle ilgili tüm duyuruların ve ilk bakışların yapılacağı yerdir:

<https://www.facebook.com/groups/thecauldronelliottrose>

[INSTAGRAM](#) | [TIKTOK](#) | [FACEBOOK](#)

TEŞEKKÜRLER

Port Macabre serisi (ve domuzlar!) Snatch, Lock Stock and Two Smoking Barrels gibi filmlere olan sevgime teşekkür borçludur ve mansiyon ödülü biricik Tommy Shelby'ye gitmektedir. Diğer kızlar gençken Taylor Swift ve Twilight'a bayılırken, ben işkence görmüş çıplak muşta boks şampiyonlarına, İngiliz gangsterlere aşık olmakla ve düşmanlarını altı parçaya bölüp 'domuzlara yedirmeyi' seven korkunç karakterlere burun kıvrımla meşguldüm, *Errol*.

Her neyse, yıllar sonra... işte buradayız. Bu hikayeyi aldığınız için çok minnettarım.

Bay Rose, bu sizin için. Bunu yazmak, arka arkaya bitmek bilmeyen teslim tarihlerimin olduğu bir zamana denk geldi. Ben *Sözcükler* tarafından tüketilirken sen benim mutlak kayam oldun ve onu ayakta tuttun. Seni seviyorum.

Lazz, her zamanki gibi Elliott Rose - şiir sensiz yok olur giderdi. Sana tapıyorum ve her şey için teşekkür ederim.

Lib, Brandi, Sam, Colby ve Lemmy. Sizler tam anlamıyla birer kraliçesiniz ve böyle yetenekli süperstarlarla çevrili olduğum için çok şanslıyım.

Sandra, bu kapaklar gittikçe daha iyi oluyor. Zekânıza takıntılıyım ve bir fikirle geldiğimde size attığım saçmalıkları tercüme edebildiğiniz için teşekkür ederim!

İnanılmaz düzenleme, alfa ve beta ekibim. TEŞEKKÜR EDERİM. Tüm cilalama işlemlerinizi ve desteğiniz olmasaydı, bu sayfalar bitiş çizgisine ulaştığımız şu andaki kadar seksi görünmezdi. Perde arkasındaki tüm sıkı çalışmalarınız için inanılmaz derecede minnettarım.

Patreon'daki inanılmaz destekçilerime. Köşemde olmanızın ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz ve hepimize tapıyorum!

Benim Yaratıcı Ekibim, siz HER ŞEYSİNİZ, Port Macabre'ye duyduğunuz heyecan, çığlık ve AŞK için teşekkür ederim. Her kitap çıkışında ortaya koyduğunuz tüm sihir ve heyecanınız için bayılıyorum.

Bir ARC alan ve Poe ve adamları hakkında paylaşımda bulunmaya yardımcı olan herkese binlerce kırmızı bayrak buketi! Çok harikasınız.

Kalbimin derinliklerinden ve Poe, Hawke, Grey ve Angel'dan... hepinize sevgilerimizi gönderiyoruz.

xo

İNCELEME BIRAKIN

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen kısa anınızı ayırıp yorum bırakmayı düşünün. Birkaç kelime bile inanılmaz derecede faydalıdır ve biz Romantizm Yazarları için yaratıcı bir yakıttır.

(*Şey, bu ve kahve*)

AYRICA ELLIOTT ROSE TARAFINDAN

Crimson Ridge

Tabu Kovboy Romantizmi

Vahşetin Peşinde

Fırtınaya Göğüs Germek

Taming The Heart - 29 Nisan 2025 Saving

The Rain - TBC 2025

Buketler ve Tokalar - Novella

-

Port Macabre Standalones

İntikamcı Tanrılar

Fox, Thorne, Ky , Ven - HEA Novella

Noire Moon

Macabre Tanrıları

-

Gece Kalpleri

Karanlık Paranormal-Fantastik Romantizm, Birbiriyle Bağlantılı Bağımsız Bölümler

Tatlı Cehennem

Karanlıkta Bekleyen Arzu

Kraliçenin Ayartması Kısır

İstekler

Acımasız Doğum Hakkı

YAZAR HAKKINDA

Elliott Rose, yasak ve lezzetli bir şekilde karanlık tarafta romantizm yazarıdır. Yeni Zelanda'nın Aotearoa bölgesinin güneyindeki ufacık bir sahil kasabasında eşi ve üç kurtarma köpeğiyle birlikte yaşamaktadır. Onu elinde büyülü bir demlikle, kitap fikirleriyle dolup taşan bir defterle ya da sahilde bulabilirsiniz.

- Özel hediyeler, BTS detayları, karakter sanatına/spolarına ilk bakışlar ve yeni ve devam eden projeler hakkında samimi sohbetler için okuyucu grubu [The Cauldron](#)'a katılın.
- Tüm güzellikleri ve önemli haberleri doğrudan e-posta gelen kutunuza almak için onun Bültenine katılın.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

